

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNUTULMUŞ KİTAPLAR MEZARLIĞI 4

CARLOS RUIZ ZAFÓN

Ruhlar Labirenti

ÇEVİREN: MESUT ÖZDEN GÖZÜTOK

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Rüzgârın Gölgesi ile başlayan, *Meleğin Oyunu* ve *Cennet Mahkûmu* ile süren Carlos Ruiz Zafón'un ünlü dörtlemesi, "Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı" *Ruhlar Labirenti* ile sona eriyor.

1950'lerin sonunda Barselona'dayız. Kahramanımız Daniel Siempre artık unutulmuş kitaplar mezarlığının geçitlerinde hayatını değiştirecek bir kitap keşfeden çocuk değildir. Annesi Isabella'nın gizemli ölümü ruhun-

da derin bir yara açmıştır. Ve onu durduğu uçurumun kenarından karısı Bea ve dostu Fermin kurtarmaya çalışmaktadır.

Annesinin intikamını almak isteyen ve bu uğurda gizemi çözmeye çalışan Daniel, tahmin bile edemeyeceği bir noktada bulacaktır kendini. Frankocu İspanya'nın yürüttüğü derin, karanlık bir suç ve komplo ağını ortaya çıkaracaktır. Bu karanlık görevde ona yardım edecek kişi ise, savaşın gölgelerinden doğan bir ruh olan Alicia Gris olacaktır. Sonunda Daniel'in ailesinin gizli geçmişini ifşa etmek pahasına...

Ruhlar Labirenti, tutkuların, maceranın ve karanlık entrikaların iç içe geçtiği nefes kesici bir hikâye. Zafón dörtlemenin bu son kitabında yine kitapların dünyasına, hikâye anlatma sanatına ve edebiyatın büyüğü evrenine aşılmaz bir saygı duruşunda bulunuyor.

"Zafón'un 'Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı' dörtlemesinin sonuncusu, devasa ve türleri aşan bir eser..."

The Guardian

"Sürükleyici ve dokunaklı bir gerilim..."

Publishers Weekly

kirmizikedi.com
 /kirmizikedyayinevi
 /krmzikedikitap
 /kirmizikedyayinevi

ISBN 978-625-418-182-5

9 786254 181825

Carlos Ruiz Zafón

1964'te Barselona'da doğdu. İspanya'da büyüdü. Bir süre reklam sektöründe çalıştıktan sonra Los Angeles'a taşınıp kısa bir süre senaryo yazarlığı yaptı. 1993'te yazdığı *El Príncipe de la Niebla* (Sisler Prensi) ile genç yetişkin kurmaca dalında Edebé ödülünü kazandı. İlk yetişkin romanı *La Sombra del Viento* (Rüzgârın Gölgesi, 2001) ona dünya çapında bir ün ve birçok uluslararası ödül kazandırdı. Bunu *El Juego del Angel* (Meleğin Oyunu, 2008), *El Prisionero del Cielo* (Cennet Mahkûmu, 2011) ve *El Laberinto de los Espíritus* (Ruhlar Labirenti, 2016) gibi çoksatan romanlar izledi. İspanyolca yazdığı kitapları elliden fazla dile çevrilen Katalan yazar, 2020 yılında Los Angeles'ta hayatını kaybetti.

Mesut Özden Gözütok

1973 yılı Amasya doğumlu Mesut Özden Gözütok, ilk ve orta öğrenimini Amasya ve Tokat şehirlerinde yaptı. Daha sonra Çukurova Üniversitesi Turizm Otelcilik MYO'nu ve Ankara Üniversitesi DTCF İspanyol Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çevirmenliğe öğrencilik yıllarında başladı. Halen Mersin'de yaşayan Gözütok, İspanyolca profesyonel turist rehberi olarak da çalışıyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1657
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 159

Özgün adı: *El Laberinto del Los Espíritus*

Ruhlar Labirenti
Carlos Ruiz Zafón
İspanyolca aslından çeviren: Mesut Özden Gözütok

© Carlos Ruiz Zafón, 2011; Corelliana LLC, 2017
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Antonia Kerrigan Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Serdar Çelik
Son Okuma: Ayten Koçal
Kapak Tasarımı: Merve Güven
Sayfa Tasarımı: Senem Yıldırım

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Kasım 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-418-182-5
Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

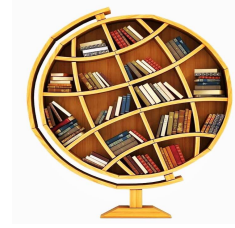
Düzenleme
Ny.Ozlem

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
T: 0212 412 17 77 Sertifika No: 44451

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikedi yayinevi / twitter.com: krmzikedikitap
instagram: kirmizikedi yayinevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

CARLOS RUIZ ZAFÓN

RUHLAR LABİRENTİ

ROMAN

Çeviren: Mesut Özden Gözütok

UNUTULMUŞ KİTAPLAR MEZARLIĞI

Bu kitap, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın edebi evreninde iç içe geçen bir romanlar grubunun üyesidir. Bu grubu oluşturan romanlar, her biri bağımsız ve kendine özgü bir hikâye sunduğu halde, anlatımsal ve tematik köprüler oluşturan karakterler ve hikâye örgüleri aracılığıyla birbirine bağlanır.

Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı serisinin farklı kitapları istenilen sırayla ya da ayrı ayrı okunabilir, bir araya geldiklerinde okuru anlatının özüne götürecek farklı kapılar ve yollar aracılığıyla hikâyeler labirentine erişilmesini ve keşfedilmesini mümkün kılar.

RUHLAR LABİRENTİ

DANIEL'İN KİTABI

1

O gece rüyamda Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'na döndüğümü gördüm. Tekrar on yaşımdaki halime dönüyor ve annemin yüzünün hatırasının beni terk etmiş olduğunu anlayarak eski yatak odamda uyanıyordum. Rüyalarda nasıl biliniyorsa o şekilde biliyordum ki suç benimdi, sadece benim, çünkü bunu hatırlamayı hak etmiyordum ve çünkü ona layık olduğu gibi davranamamıştım.

Hemen sonra, acı içinde çığlıklarımın telaşa kapılmış halde babam içeri giriyordu. Rüyamdaki babam henüz genç ve hâlâ dünyanın tüm cevaplarını biliyor haldeyken, sakinleştirmek için beni kucaklıyordu. Sonra günün ilk ışıkları buhardan bir Barselona resmi çizerken sokağa çıkıyorduk. Tam olarak anlayamadığım bir sebepten, babam sadece büyük kapıya kadar bana eşlik ediyordu. Orada elimi bırakıyor ve bu seyahatin yalnız başıma yapmam gereken bir seyahat olduğunu hissettiriyordu.

Yürümeye başlıyordum ama giysimin, ayakkabılarımın ve hatta derimin bile bana ağır geldiğini hatırlıyorum. Attığım her adım bir öncekine göre daha fazla gayret göstermemi gerektiriyordu. Ramblas'a vardığımda şehrin tek bir anda sonsuza değin asılı kaldığını fark ediyordum. İnsanlar adımlarını atarken durmuş ve eski bir fotoğraftaki figürler gibi donmuş halde görünüyorlardı. Uçuşa geçen bir güvercin, bir kanat çırpmasının ancak silik bir taslağını resmediyordu. Polen esintileri, toz halindeki ışık gibi, havada hareketsiz halde asılı duruyorlardı. Canaletas Çeşmesi'nin suyu

boşlukta parlıyor ve camdan bir gözyaşı kolyesine benziyordu.

Yavaş bir biçimde, sanki sualtında yürümeye çalışıyormuş gibi, zamanda hapsolmuş o Barselona büyüünün içine girip, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın eşiğine kadar gitmeyi başarıyordum. Bir kez oraya varınca, tükenmiş halde duruyordum. Ardımda sürüklediğim, neredeyse hareket etmeme bile izin vermeyen o görünmez ağırlığın ne olduğunu anlamıyordum. Kapı tokmağını kavrayıp kapıyı çalıyordum ancak açmaya kimse gelmiyordu. Yumruklarım ile defalarca büyük ahşap kapıyı dövüyordum. Buna rağmen bekçi yakarışımı duymazdan geliyordu. Sonunda bitkin halde dizlerimin üstüne çöküyordum. Sadece o zaman, benim adımlarımla sürüklenmiş büyüye bakakalınca, şehrin ve benim kaderimin bu kehanette sonsuza dek donup kalmış olmasına ve annemin yüzünü asla hatırlayamayacağıma dair kesin bilginin korkunçluğu üzerime abanıyordu.

İşte o zaman, tüm umudumu kaybedince onu keşfediyordum. Üzerime giydiğim, uçları mavi renkle işlenmiş o okul ceketinin iç cebinde saklı metal parçası. Bir anahtar. Farkında bile olmadan ne kadar süredir orada taşıdığımı soruyordum kendime. Anahtar pas lekeleriyle doluydu ve bilincim kadar ağır çekiyordu. İki elimle güç bela kilide kadar kaldırmayı başarıyordum. Çevirmeyi başarmak için son nefesime kadar gayret etmek zorunda kalıyordum. Artık asla yapamayacağımı sanarken kilit açılıyor ve büyük kapı kanadı içeri doğru kıvrılıyordu.

Yolu gösteren, yanan mumlarla işaretlenmiş dönemeçli bir galeri eski sarayın içine doğru gidiyordu. Gölgelelerin içine dalıyor ve arkamdan kapının mühürlendiğini duyuyordum. İşte o zaman gölgeler içinden beni dikkatlice inceleyen, her adımımı hareket ediyormuş gibi duran melek ve masalsı yaratık freskleri ile çevrili koridoru tanıyordum. Büyük kubbeli bir çatısı olan yere çıkan kemere varıncaya kadar koridorda

yürüyor ve girişinde duruyordum. Sonsuz bir yanılsama içinde labirent önümde uzayıp gidiyordu. Dünyanın tüm kitaplarıyla inşa edilmiş, basamaklar, tüneller, köprüler ve kemerlerden bir spiral, devasa bir cam kubbeye kadar yükseliyordu.

Annem orada, bu yapının dibinde bekliyordu. Elleri göğsünde birleştirilmiş, üzerine giydiği beyaz elbise kadar solgun teniyle kapağı açık bir lahitin içinde uzanmış haldeydi. Dudakları mühürlü ve gözleri kapalıydı. Kayıp ruhlardan ayrı, sükûnet içinde hareketsiz yatıyordu. Yüzünü okşamak için elimi yaklaştırıyordum. Teni mermer kadar soğuktu. O zaman gözlerini açıyor, hatıralarla büyülenmiş bakışları benim bakışlarıma sabitleniyordu. Kararmış dudakları aralandığında sesinin tonu öyle bir gürültüyle üzerime geldi ki, kelimelerinin yankısı dünyada eriyip kaybolurken, bir yük katarı misali beni yerden alıp havaya fırlattı ve sonsuz bir düşüşte asılı bıraktı.

Doğruyu anlatmalısın Daniel.

Yatak odasının karanlığında, soğuk terle sıırılsıklam halde aniden uyanıp, yanımda uzanan Bea'nın bedenini aradım. Beni kucaklayıp yüzümü okşadı.

"Yine mi?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

"Konuşuyordun. Rüyanda."

"Ne diyordum?"

"Anlaşılmıyordu" diyerek yalan söyledi Bea.

Ona baktım ve bana acıma ya da sadece sabır ifadesi gibi görünen bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Biraz daha uyu. Alarmın çalmasına daha bir buçuk saat var ve bugün günlerden salı."

Salı olması, Julián'ı okula götürme sırasının bende olduğu anlamına geliyordu. Gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yaptım. Birkaç dakika sonra tekrar gözlerimi açtığımda, Bea'nın beni izleyen yüzüyle karşılaştım.

“Ne var?” diye sordum.

Üzerime eğildi ve dudaklarımdan yumuşakça öptü. Ağzında tarçın tadı vardı.

“Benim de uykum yok” dedi imalı.

Acele etmeden onu soymaya başladım. Yatak odası kapısının ardında hafif ayak sesleri duyduğumda, çarşafları çekip yere atmak üzereydim. Bea sol elimin ilerleyişini bacaklarının arasında engelleyip dirseklerine dayanarak doğruldu.

“Ne oluyor tatlım?”

Küçük Julian utanma ve endişeyle gölgelenmiş ifadesiyle kapıdan bizi izliyordu.

“Odamda bir şey var” diye fısıldadı.

Bea iç çekti ve kollarını uzattı. Julián annesinin kucağına sığınmak için koşturdu ve ben günaha girme umudundan tamamen vazgeçtim.

“Kızıl Prens mi?” diye sordu Bea.

Julián acı içinde onayladı.

“Hemen şimdi baban senin odana gidecek ve bir daha asla dönmemesi için onu tekme tokat kovacak.”

Oğlumuz bana umutsuz bir bakış fırlattı. Bu gibi durumlarda kahramanca görevleri yerine getirmekten başka ne işe yarar bir baba? Ona gülümseyip göz kırptım.

Olabilecek en öfkeli ifadeyle “Tekme tokat” diye tekrar ettim.

Julián’da bir gülümseme belirtisi görüldü. Yataktan sıçradım ve odasına kadar koridorda ilerledim. Onun yaşındayken birkaç kat aşağıdaki benim odamı o kadar çok hatırlatıyordu ki hâlâ rüyanın etkisinde miyim diye düşündüm. Yatağın bir ucuna oturdum ve gece lambasını yaktım. Julián bazıları ben-den miras kalan oyuncaklar ve özellikle de kitaplarla çevrili halde yaşıyordu. Yatağın altında gizlenmiş şüpheliyi bulmak uzun sürmedi. Siyah kaplı küçük kitabı aldım ve ilk sayfasını açtım.

Ruhlar Labirenti VII

Ariadna ve Kızıl Prens

Victor Matabix'in metni ve çizimleriyle

Bu kitapları nereye gizleyeceğimi artık bilemiyordum. Yeni gizleme yerleri bulma konusunda ne kadar ustaca davransam da, oğlumun burnu onların kokusunu alıp yerini tespit ediyordu. Kitabın sayfalarını hızlıca taradım ve yeniden hatıraların saldırısına uğradım.

Kitabı mutfak dolabının en tepesine sürgün ettikten sonra –er ya da geç oğlumun burada da onu bulacağını biliyordum– odaya döndüğüm zaman, Julián'ı annesinin kollarında buldum. İkisi de uykuya teslim olmuşlardı. Karanlığa sığınmış halde, eşikten onları izlemek için durdum. Derin nefes alışlarını duydum ve kendime dünyanın en şanslı adamının bunu hak etmek için ne yapmış olduğunu sordum. Birbirlerine sarılmış, dünyadan kopuk halde uyurlarken onları izledim ve onları ilk kez birbirlerine sarılmış halde gördüğümde hissetmiş olduğum korkuyu hatırlamaktan kendimi alamadım.

2

Kimseye bundan bahsetmedim, ama oğlum Julián'ın doğduğu gece, henüz nasıl bir yere geldiğini iyi bilmeyen kişiler gibi annesinin kollarında o huzurlu sükûnete teslim olmuş halde onları gözlemlediğimde, koşmaya başlamak ve dünyanın sonuna kadar durmamak arzusu hissettim. O zamanlarda henüz çok gençtim ve kesinlikle hayat bana hâlâ çok büyük geliyordu ama, pek çok bahanelerle geçiştirebildiysem de, beni ele geçiren korkaklık belirtisi karşısında içimde kalan acı tadı hâlâ utançla hissediyorum ve bu kadar yıl geçtikten sonra bile, en çok bilmesi gereken kişiye bunu itiraf etmeye cesaret edemedim.

Kişinin sessizliğe gömdüğü anılar onun peşini asla bırakmayanlardır. Benimki ise çatısı sonsuza uzanan bir oda ve tepesindeki lambadan koyu sarı bir tutam ışığın süzülerek, üzerinde henüz on yedi yaşında bir genç kızın kollarında bir bebekle yattığı yatağı aydınlattığı o andır. Bea tam bilincinde olmadan bakışlarını bana çevirip gülümsediğinde gözlerime yaşlar doldu. Yatağın yanında diz çöküp yüzümü göğsüne bastırdım. Elimi aldığını ve geriye kalan çok az gücüyle elimi sıkıldığını hissettim.

“Korkma” diye fısıldadı.

Ama korktum. Sonra bir an için, bunun utancı o zamandan beri beni takip etti, o oda ve o tenden uzak herhangi bir başka yerde olmayı istedim. Bu sahnede Fermín kapıda belirmişti ve âdeti olduğu üzere ben ona izah edemedim

düşüncemi okumuş olmalıydı. Ağzımı açmama fırsat vermeden beni kolumdan tuttu ve Bea ile çocuğu o güzel beraberliklerinin güvencesinde bırakarak koridora, gölgelerde kaybolan, sınırları belirgin uzun bir galeriye kadar götürdü.

“Hâlâ hayatta mısınız Daniel?” diye sordu.

Yolda kaybettiğim nefesimi tekrar kazanmaya gayret ederken sorusuna olumlu yanıt verdim. Odaya geri dönmek için bir hareket yaptığımda Fermín beni durdurdu.

“Bakınız, oraya tekrar girdiğinizde biraz daha cesur olmanız gerek. Ne büyük şans ki hanımefendi hâlâ yarı baygın ve durumun farkına varmamış olmalı. Şu halde, tavsiyede bulunmama izin verirsiniz, korkuyu üzerimizden atmak için temiz bir havayla içimizi doldurmak ve ikinci şansı daha güçlü bir şekilde kullanmaya gayret etmek sanırım çok iyi olur.”

Cevabı beklemeden Fermín beni kolumdan kavradı ve Barselona ile gökyüzü arasında asılı, korkulukları olan bir balkona çıkan merdivenlere kadar, koridor boyunca bana rehberlik etti. Çok güçlü esen soğuk bir rüzgâr yüzümü okşadı.

“Gözlerinizi kapayın ve üç kez derin nefes alın. Acele etmeden, sanki ciğerleriniz ayakkabılarınıza değecek kadar” diye tavsiye etti Fermín. “Bu numarayı, limandaki genelevde resepsiyonist ve muhasebeci olarak çalışırken tanıdığım çok namussuz bir Tibetli rahip bana öğretti. Utanma nedir bilmiyordu...”

Reçete edilmiş üç nefesi derin derin içime çektikten sonra, Fermín ve Tibetli gurusunun vaat ettiği temiz havanın faydalarını soluyarak, bahşiş niyetine üç nefes daha aldım. Biraz başımın döndüğünü hissettim ama Fermín beni tuttu.

“Şimdi bir de katatonik olmanızı istemem. Biraz kendinize gelin, durum sakinlik gerektiriyor ama donup kalmak olmaz.”

Ayaklarımın dibinde ıssız sokakları ve uyuyan şehri görmek için gözlerimi açtım. Sabah üç sularıydı ve San Pablo Hastanesi gölgeler içinde hastalıklı derin bir uykuda yatıyor, Carmelo Tepesi’nin zirvesinden dökülen sisin içinde,

kubbeli bedeni, kuleleri ve kemerleriyle kıvrak şekiller çiziyordu. Sadece hastanelerden görülen, korkulardan ve gözlemcinin umutlarından uzak o kayıtsız Barselona şehrini sessizce izledim, zihnimi temizleyene kadar soğuk havanın içime işlemesine izin verdim.

“Bir korkak olduğumu düşüneceksiniz” dedim.

Fermín bakışlarımı yakaladı ve omuzlarını silkti.

“Dramatize etmeyin. Daha doğrusu, aynı kapıya çıksa da, sorumlu tutmak ve alay etmekten muaf kılarak, baskı altında ve çok endişeli olduğunuzu düşünüyorum. Ne büyük şanstır ki bunun çözümünü yanımda taşıyorum.”

Paltosunun düğmelerini açtı, bazen gezici aktar vazifesi gören, akıl sır ermez zengin bir çarşı, tuhaflıklar müzesi, binlerce pazardan ve ikinci sınıf açık arttırmadan kurtarılmış eserler ve kutsal emanetler mahzeni ortaya çıktı.

“Bu kadar ıvır zıvırı nasıl üzerinizde taşıyabiliyorsunuz bilmiyorum Fermín.”

“İleri fizik. Büyük kısmı kas lifleri ve kıkırdak dokudan oluşan sıska anatomimi hesaba katarsak, bu küçük tersane yerçekimi alanımı güçlendiriyor ve rüzgârlarla gelgitler karşısında güçlü bir çapa vazifesi görüyor. Ayrıca meselenin özünden uzaklaşan dipnotları okuyarak kafamın karıştığını düşünmeyin, sonuçta çocuklar gibi kart değiş tokuş etmek ya da cam güzelleriyle flört etmek için çıkmadık buraya.”

Bu uyarıyı yaptıktan sonra, çoklu ceplerinden birinden bir metal matara çıkardı ve kapağını çevirerek açtı. Sanki cennetten yayılan kokuyu içine çeker gibi mataranın içeriğini kokladı ve olumlu bir ifadeyle gülümsedi. O zaman küçük şişeyi bana uzattı ve ciddiyetle gözlerimin içine bakarak almamı istedi.

“Şimdi bunu için ya da sonsuza dek pişman olun.”

İstemeyerek de olsa matarayı aldım.

“Bu nedir? Dinamit gibi kokuyor...”

“Saçmalık. Bu sadece ölüleri ve kaderin yüklediği sorumluluklardan korkan gençleri diriltmek için hazırlanmış bir

kokteyl. Söz konusu içki, temel olarak Anis del Mono¹ ve diğer alkollü içkilerin, tek gözlü Çingene'nin sert içki tezgâhından satın aldığım köpek öldüren cinsten bir brendiyle karıştırılmasıyla hazırlanmış, benim şahane formüllü hasadımdır ve tüm bu karışıma şu biricik Katalan bağından bir *bouquet* ilave etmek için, birkaç damla meyve likörü ve Aromas de Montserrat² karıştırılarak tamamlanır."

"Aman Tanrım."

"Hadi, işte burası kimin cesur, kimin tabanları yağlayan kişi olduğunun belli olması gereken yer. Bir yudum alın, düğün ziyafetine sızmış bir lejyoner gibi."

İtaat ettim ve şeker dökülmüş mazot tadı olan bu cehennem içkisini yuttum. Likör bağrımı yaktı ve ben tekrar mantıklı şekilde düşünmeye başlayamadan, Fermín aynı operasyonu tekrarlamamı işaret eden bir hareket yaptı. İtirazlar ve bağırsak depresi bir yana, bana sunulmuş olan bu köpek öldürenin verdiği uyuşukluk ve cesaret duygusuyla, hızlıca ikinci dozu aldım.

"Ne haber?" diye sordu Fermín. "Daha iyi, değil mi? Bu şampiyonların kahvaltısı."

İkna olmuş halde, soluk soluğa ve boynumdaki düğmeleri açarak onayladım. Fırsattan istifade ederek Fermín kendi karışımından bir yudum aldı ve matarayı tekrar paltosunun cebine koydu.

"Duyguları terbiye etmek için kimya gibisi yoktur. Ama bu hileye merak sarmayınız, çünkü verdiğim içki, fare zehiri ya da cömertlik gibidir: Ne kadar çok kullanılırsa etkisi o kadar azalır."

"Aldırma."

Her ne kadar bana göz kırparak sözlerimi onaylamasa da, paltosunun başka bir cebinden baş veren bir çift havana purosunu gösterdi.

1 Popüler bir anasonlu içki markası. (ç.n.)

2 Katalonya bölgesinde üretilen bir likör markası. (ç.n.)

“Müstakbel kayınpederimin puro nemlendiricisinden, görevi başındayken *in extremis*¹ çıkarılmış bu bir çift Cohibas’ı² bugün için saklıyordum; Bay Gustavo Barceló, ama bu konuyu başka güne bıraksak daha iyi, çünkü sizi çok formunuzda görmüyorum ve ilk gününde bebeği yetim bırakmak da söz konusu olamaz.”

Fermín tatlılıkla sırtımı sıvazladı ve kokteylinin etkisi iyice kanıma karışsın, beni felç eden sağır panik duygusunu etil alkolün huzurlu bulutları maskeleyesin diye birkaç saniye geçmesine izin verdi. Bakışlarımın anlamsızlığını ve genel olarak hislerdeki sersemliğe öncülük eden gözbebeklerimin irileşmesini fark eder etmez, şüphesiz tüm gece boyunca hazırlığını yaptığı söylevi vermeye girişti.

“Dostum Daniel, Tanrı ya da onun yokluğunda işini kim üstleniyorsa, istedi ki, baba olup bu dünyaya bir çocuk getirmek, ehliyet almaktan daha kolay olsun. Bu felaket senaryosunda, insanı sersemletecek kadar çok sayıda aptal, şapşal ve ebleh kişi üremek konusunda ehliyetli olduklarını düşünmekte ve babalık madalyalarını takarak, cinsel organlarıyla dünyaya getirdikleri talihsiz yaratıkları sonsuza değin bedbaht kılmaktadır. Bu nedenle, benim kendimin de, erbezlerimiz ve onun benden *sine qua non*³ talep ettiği kutsal evlilik ile sevgili Bernarda’mı derhal hamile bırakmış olmamın verdiği yetkiyle diyorum ki, bu şekilde baba olmanın büyük sorumluluğuna giden seyahate devam edebilirsiniz, onaylamam gerekir ki ve onaylıyorum ki siz, Daniel Sempere Gispert, yeni yetişkinlikte acemi olmanıza, şu an için kendinize ve hayatı *paterfamilias*⁴ olarak yürütebileceğinize dair zayıf inancınıza rağmen, çömez ve genel olarak cahil de olsanız, örnek bir babasınız ve öyle olacaksınız.”

1 (Lat.) Büyük zorluklarla. (ç.n.)

2 Bir puro markası. (ç.n.)

3 (Lat.) Olmazsa olmaz. (ç.n.)

4 (Lat.) Aile babası. (ç.n.)

Söylevin yarısında, bomba içkinin etkisiyle ya da iyi dostumun ortaya serdiği gramatik havai fişek gösterisi nedeniyle anlama kabiliyetimi yitirmiştim.

“Fermín, bu söylediğinden emin değilim.”

O iç çekti.

“Demek istediğim, şu anda büzgen kaslarınızın kontrolünü kaybetmek üzere olduğunuzu zaten biliyorum ve tüm bunlar sizin boyunuzu aşıyor, ama sağıdeğer eşinizin söylediği gibi, korkmamalısınız. Çocuklar, en azından sizinki, koltuklarının altında bir ekmek ve bir gelecekle doğar ve ruhunda azıcık bile namus ve saygı duygusu, beyinde düşünen bir yerler olan herkes, hayatını mahvetmemenin ve asla utanmak zorunda kalmayan bir baba olmanın yolunu bulur.”

Göz ucuyla benim için hayatını vermiş, tüm ikilemleri ve arada sırada varoluşsal zayıflığa olan eğilimimi çözmek için her zaman söyleyecek bir ya da on bin sözü olan bu ufak tefek adama baktım.

“Umarım resmettiğin gibi, bu kadar kolay olur Fermín.”

“Bu dünyada, değerli olan hiçbir şey kolay değildir Daniel. Ben gençken üç şeyi iyi yapmak için dünyayı gemiyle gezmek yeterli olur diye düşünüyordum. Bir: ayakkabı bağcıklarını bağlamak. İki: bilinci yerinde olan bir kadının giysilerini soy-mak. Son olarak üç: her gün, ışık ve hünerle yazılmış birkaç sayfa yazının zevkine varmak. Sanıyordum ki yere sağlam basan bir adam okşamayı bilir ve kelimelerin müziğini dinle-meyi öğrenerek daha çok, ama özellikle daha iyi yaşar. Ama geçen yıllar bana öğretti ki bu yeterli değil ve bazen hayat bize yemek yiyen, dışkılayan ve gezegende geçici olarak bir yer işgal eden iki ayaklılardan daha fazla bir şey olma fırsatını sunar. İşte bugün kader, sonsuz bilinçsizliği içinde, size bu fırsatı sunmak istedi.”

Pek ikna olmadan onayladım.

“Peki ya benim boyumu aşıyorsa?”

"Daniel, sizin ve benim benzer olduğumuz bir konu varsa, o da hak etmediğimiz kadınlar bulma şansına sahip olmamız. Açık ve kesin olarak ortada ki bu seyahatte heybelerimizi doldurup seviyemizi belirleyecek onlardır ve biz, basitçe ifade edersek, onları hayal kırıklığına uğratmamaya gayret etmeliyiz. Buna ne dersiniz?"

"Hiç tartışmadan size inanmayı çok isterdim, ama zorlanıyorum."

Fermín meselenin önemini küçümseyerek başını salladı.

"Korkmayınız. Benim sebep olduğum bu ruhsal karmaşa, yüksekten uçan söz sanatımı anlamanız için zaten kıt olan yeteneğinizi iyice gölgeliyor. Ama bu tür mücadelelerde sizden çok daha fazla yol kat ettiğimi ve genel olarak bir araba dolu su azizden daha akıllı olduğumu biliyorsunuz."

"Bu konuda tartışmayacağım."

"Doğrusunu yapmış olursunuz, çünkü ilk saldırıda kaybederdiniz. Bana güveniyor musunuz?"

"Elbette Fermín. Biliyorsunuz ki sizinle dünyanın sonuna kadar giderim."

"O halde sözlerimi ciddiye alın ve benim yaptığım gibi siz de kendinize güvenin."

Gözlerine baktım ve sakince onayladım.

"Aklınız başınıza geldi mi artık?" diye sordu.

"Sanırım evet."

"Madem öyle, bu üzgün ifadenizi düzeltin, sizi temin ederim ki testisleriniz olması gereken yerde asılı duruyor ve oda ya dönüp sizi gerçek bir erkek yapan o iki kişiyi, Bayan Bea ile evladınızı kucaklayın. Çünkü hiç şüphe yok ki, yıllar önce Plaza Real'in kemerleri altında tanıdığım ve o zamandan beri beni onca endişeye sürükleyen o delikanlı, bu maceranın başlangıcında kalmalı. Önümüzde yaşayacağımız daha çok şey var Daniel ve bizi bekleyen şey çocuk oyuncağı değil. Benimle birlikte misiniz? Şu dünyanın sonu olan yer ile hemen köşeyi dönünce karşılaşmayacağımızı kim söyleyebilir?"

Onu kucaklamaktan başka bir şey aklıma gelmedi.

“Siz olmadan ben ne yapardım Fermín?”

“Sıklıkla yanılırdınız. Söz tedbirli olmaktan açılmışken, az evvel yuttuğunuz tuhaf karışımın ağızdan alınmasından kaynaklanan en bilinen yan etkilerden biri utanma duygusunu geçici olarak yumuşatması ve duygu kaslarında bir noktaya kadar gevşemeye sebebiyet vermesidir. Bu nedenle şimdi Bayan Bea sizin odaya girdiğinizi gördüğünde, onu gerçekten sevdiğinizi anlaması için gözlerinin içine bakınız.”

“Bunu zaten biliyor.”

Fermín sabırla başını iki yana sallayarak bu sözleri reddetti.

“Beni dinleyin” dedi kesin bir ifadeyle. “Eğer sizi utandırıyorrsa bunu söylemenize gerek yok, çünkü biz erkek cinsi böyleyizdir, testosteron kelimelere nefes aldırılmaz. Ama o bunu hisseder. Çünkü bu tür şeyleri söylemekten çok göstermek gerekir. Bayramdan bayrama değil, her gün yapmalıyız.”

“Bunu deneyeceğim.”

“Denemekten daha iyisini yapınız Daniel.”

İşte böylece, sonsuzluktaki Fermín’in gayreti ve neşesi ve delikanlı çağımın kırılğan sığınağından mahrum kalmış halde, kaderimin beni beklediği o odaya dönmek için yürümeye koyuldum.

Geçen onca yıldan sonra o gecenin hatırası, sabahın köründe Santa Ana Sokağı’ndaki kitapçının arka odasına sığınmış halde, ailemin gerçek hikâyesini kendi kendime açıklamak için, nereden başlayacağımı bile bilmeden, boş kâğıtla bir kez daha yüzleşmeye niyet edip, aylar ya da yıllar boyunca kendimi bu işe adamama rağmen kayda değer bir tek satır bile yazmayı beceremediğim o zaman diliminde aklıma gelmiş olmalı.

Yarım kilo kendi yağında kızartılmış domuz derisini hazmetmenin yol açtığı uykusuzluk anından faydalanan Fermín, sabahın o saatinde beni ziyaret etmeye karar vermişti. Eski

bir araba gibi damlatan dolmakalemle donanmış halde boş bir kâğıdın önünde beni kıvrandırken gören Fermín yanıma oturdu ve ayaklarımın dibinde yayılan buruşturulmuş kâğıt deryasını inceledi.

“Gocunmayın Daniel ama, ne yaptığınız konusunda en ufak bir fikriniz var mı?”

“Hayır” diye itiraf ettim. “Belki bir daktilo ile denesem her şey farklı olurdu. İlanlarda diyorlar ki Underwood profesyonellerin tercihiymiş.”

Fermín reklam vaadine ilgi gösterdi ama bunu hararetle reddetti.

“Daktilo ile el yazısı arasında ışık yılları kadar mesafe var.”

“Yardım gayretleriniz için teşekkür ederim. Ama siz bu saatte burada ne yapıyorsunuz?”

Fermín göbeğini çeşitli yerlerinden avuçlayarak yokladı.

“Kızartılmış bütün bir yavru domuz derisini yalayıp yutmak midemi altüst etti.”

“Biraz bikarbonat ister misiniz?”

“Almasam daha iyi, affedersiniz ama gece sertliği yapıyor ve işte o zaman uyumak hiç mümkün olmuyor.”

Dolmakalemi ve işe yarar tek bir cümle kurmak için bilmem kaçınıcı denemeyi bıraktım ve arkadaşımın bakışlarını aradım.

“Burada her şey yolunda mı Daniel? Demek istediğim, düzyazı krallığına gerçekleştirdiğiniz işe yaramaz saldırı dışında...”

Omuzlarımı silktim. Fermín her zaman olduğu gibi, *pica-rus ex machina* niteliğini onurlandırarak, o ilahi anda ortaya çıkmıştı.

“Uzun zamandır kafamda dönüp duran bir şeyi size nasıl sormam gerektiğini çok iyi bilemiyorum” demeye cüret ettim.

Ağzını kapattı ve kısa ama güçlü bir şekilde geçirdi.

“Eğer bu yatak odası numaralarıyla ilgili bir durum ise hiç çekinmeden konuya giriniz, hatırlatırım ki bu meselelerde ben diplomalı bir cerrah gibiyimdir.”

“Hayır, yatak odası değil konu.”

“Çok yazık, çünkü birkaç küçük numara ile ilgili taze bilgiler vardı elimde...”

“Fermín” diyerek sözünü kestim, “yaşamam gereken hayatı yaşadığımı, o seviyeye ulaştığımı düşünüyor musunuz?”

Arkadaşım lafı ağzında öylece kalakaldı. Bakışlarını indirip içini çekti.

“Bu durumunuzdan, gerçekte sizin karaya oturmuş Balzac evresine girdiğiniz sonucunu çıkarmamı söylemeyiniz. Ruhsal arayış ve tüm o meseleler...”

“Bir kişi kendini ve dünyayı daha iyi anlamak için bile olsa yazamaz mı?”

“Hayır, eğer kişi ne yapılacağını bilirse, ki sizin durumunuzda...”

“Siz çok kötü bir itirafçısınız Fermín. Bana biraz yardım edin.”

“Sizin bir romancı olmak istediğinizi sanıyordum, mutluluk arayan bir kişi değil.”

“Bana gerçeği söyleyiniz. Beni çocukluğumdan beri tanıyor sunuz, sizi hiç hayal kırıklığına uğrattım mı? Olmamı umduğunuz Daniel oldum mu? Annemin olmamı isteyeceği gibi bir kişi? Bana gerçeği söyleyin.”

Fermín manasız gözlerle baktı.

“Doğrusu şu ki Daniel, insanlar bir şeyler bildiğini sandığında aptalca laflar ediyor. Gerçeği bildiğim kadar, geçen gün Capitol sinemasında gördüğümüz, ismi ve dik göğüsleriyle o dehşetli kadının kullandığı *brassière* ölçüsünü de biliyorum ben.”

“Kim Novak” diyerek netleştirdim.

“Tanrı’nın ve yerçekimi kanununa direnmenin muhteşem zaferi olan o kadının. Ben, ben hayal kırıklığına uğramadım Daniel. Asla. Siz çok iyi bir adam ve çok iyi bir arkadaşsınız. Eğer fikrimi bilmek istiyorsanız, evet, merhum anneniz Isabella sizinle gurur duyar ve iyi bir evlat olduğunuzu düşünürdü.”

“Ama iyi bir romancı değil” diyerek gülümsedim.

“Bakınız Daniel, ben ne kadar Dominikan rahibiysen sizde o kadar romancısınız. Bunu biliyorsunuz. Dünyada bu durumu değiştirecek bir dolmakalem ya da Underwood mevcut değil.”

İç çektim ve uzun bir sessizliğe gömüldüm. Fermín düşünceli bir biçimde beni gözlemliyordu.

“Ne var biliyor musunuz Daniel? Sizin ve benim beraber görüp geçirdiğimiz onca şeyden sonra düşündüğüm şey şu ki, ben hâlâ, sokağa atılmış haldeyken iyilik olsun diye eve götürülen o zavallı bedbaht kişi ve siz de hâlâ, terk edilmiş ve yitik halde dünyayı dolaşırken karşılaştığı sayısız gizemleri, belki tamamen mucize eseri de olsa, çözebileceğini, annesinin yüzünü ve dünyanın kendisinden çalmış olduğu gerçeğin hatırasını telafi edebileceğini sanan kişisiniz.”

Bam telime dokunan sözlerini tarttım.

“Böyle olması o kadar kötü mü?”

“Daha kötü de olabilirdi. Dostunuz Carax gibi bir romancı da olabilirdiniz.”

“Belki de yapmam gereken onu bulmak ve bu hikâyeyi onun yazması gerektiğine onu ikna etmektir” diye bağladım. “Bizim hikâyemizi.”

“Oğlunuz Julián arada sırada bunu söylüyor.”

Göz ucuyla Fermín’e baktım.

“Julián ne diyormuş? Julian Carax hakkında ne biliyor? Siz benim oğlumla Carax hakkında mı konuştunuz?”

Fermín, masum bir kuzucuk misali, resmi yüz ifadesini takındı.

“Ben mi?”

“Ona ne anlattınız?”

Fermín bu konunun önemini küçümseyerek soluklandı.

“Önemsiz şeyler. Sonuç olarak tamamen masum bir sayfanın altındaki dipnotlar. Olan şu ki çocuk sorgulayıcı bir zihne sahip ve gözü açık, elbette her şeyi yakalıyor ve ipuçlarını bir

araya getiriyor. Eğer çocuk böyle zekiyse bu benim suçum değil. Açıkça görülüyor ki size çekmemiş.”

“Aman Tanrım... Peki ya Bea çocukla Carax hakkında konuştuğunuzu öğrenirse?”

“Ben sizin evlilik hayatınıza karışmam. Ama Bayan Bea’nın bilmediği ya da hissetmediği çok şey olduğunu sanmıyorum.”

“Oğlumla Carax hakkında konuşmanızı kesin olarak size yasaklıyorum Fermín.”

O elini göğsüne götürdü ve ciddi bir ifadeyle bunu kabulendi.

“Dudaklarım mühürlü. Eğer bir şaşkınlık anında bu sessiz kalma irademi bozacak olursam, en karanlık kepezelik üzerime olsun.”

“Madem öyle, Kim Novak’tan da bahsetmeyin, sizi tanıyorum.”

“Bu noktada dünyanın günahını silecek kadar süttten çıkma ak kaşığım, çünkü bu konuyu dile getiren çocuğun kendisi, aptallıktan hiç nasibini almamış.”

“Siz inanılmazsınız.”

“Fedakârlık göstererek bu haksız imaları sineye çekiyorum, çünkü biliyorum ki bu sözleri etmek için sizi kışkırtan şey, kendi karanlık dehanız karşısında uğradığınız başarısızlıktır. Carax dışında, hakkında konuşulamayacakların kara listesine ilave edecek başka isim var mı ekselansları? Bakunin? Estrellita Castro?”

“Neden uyumaya gidip beni rahat bırakmıyorsunuz Fermín?”

“Yani sizi burada, tehlikenin karşısında yalnız mı bırakayım? Lafı bile olmaz, halk arasında en azından bir tane sağduyulu yetişkine ihtiyaç vardır.”

Fermín, sanki cerrahi aletlerle oynanan bir oyunmuş gibi büyülenmiş halde, sivri uçlu kalemi ve yazı masasında duran boş sayfa sütununu inceledi.

“Bu işi nasıl yürüteceğinize dair bir fikir geldi mi aklınıza?”

“Hayır. Siz gelip aptalca laflar etmeye başlamadan önce bu konu üzerinde çalışıyordum.”

“Saçmalık. Ben olmadan siz alışveriş listesi bile yazamazsınız.”

Sonunda beni ikna edip önümüzde duran devasa iş için kolları sıvayarak yanımda bir sandalyeye oturdu ve anlamak için kelimelere bile ihtiyaç duymayan kişilere özgü yoğun bakışlarla bana baktı.

“Listelerden söz etmişken: Bakınız, ben bu roman işi hakkında manifaturacılık ya da kefaret gömleği giyme hakkında bildiğimden daha fazla şey bilmiyorum, ama aklıma gelen şu ki, bir şeyler anlatmak isteyen biri buna başlamadan önce anlatmak istediklerinin bir listesini yapmalı. Bir çeşit envanter diyebiliriz.”

“Bir yol haritası mı?” diye sordum.

“Bir yol haritasını nereye gideceğini bilmeyen bir kişi kullanır ve böylece kendini ya da bir başka salağı herhangi bir yöne doğru gittiğine ikna eder.”

“O kadar da kötü bir fikir değil. İmkânsız görünen tüm işlerin sırrı kendini kandırmaktır.”

“Görüyor musunuz? Yenilmez bir ikili oluşturuyoruz. Siz not edersiniz ve ben düşünürüm.”

“O halde yüksek sesle düşünün.”

“Peki bu zimbirtının içinde cehenneme gidiş dönüşüne yetecek kadar mürekkep var mı?”

“Yola koyulmaya yetecek kadar var.”

“Şimdi tek eksiğimiz listeyi yapmaya nereden başlayacağımıza karar vermek.”

“Onu nasıl tanıdığının hikâyesinden başlamaya ne dersiniz?” diye sordum.

“Kimi?”

“Kimi olacak Fermín? Harikalar ülkesi Barselona’daki bizim Alicia’yı.”

Suratından bir gölge geçti.

“Bu hikâyenin kimseye anlatıldığını sanmıyorum Daniel. Size bile.”

“Labirentin içine girmek için ne güzel bir kapı öyleyse, değil mi?”

“Bir adamın şu ya da bu herhangi bir sırrını yanında götürerek ölebilmesi gerekir” diyerek karşı çıktı Fermín.

“Çok fazla sır sahibi olmak, bir adamı vaktinden önce mezara götüren şeydir.”

Fermín şaşkın halde kaşlarını kaldırdı.

“Bunu kim söyledi? Socrates mi? Ben mi?”

“Hayır. Bir kez olsun bu söz Daniel Sempere Gispert, yani *Homo pardicus* tarafından sadece iki saniye önce söylendi.”

Fermín hoşnut bir ifadeyle gülümsedi ve bir limonlu Sugus şekerinin kâğıdını çıkarıp dudaklarına götürdü.

“Yıllarınızı aldı ama artık ustadan bir şeyler öğrenmeye başlıyorsunuz sizi küçük yaramaz. Bir tane ister misiniz?”

Sugus’u kabul ettim çünkü dostum Fermín’in variyetinde en değer verdiği şeyin bu olduğunu biliyordum ve onun hazinesini paylaşmak beni onurlandırıyor.

“O çok meşhur, aşkta ve savaşta her şey mubahtır sözünü duyduunuz mu hiç Daniel?”

“Arada sırada. Genel olarak aşktan ziyade savaşa eğilimli olanların ağzından.”

“Öyledir, çünkü temelde artık çürümüş bir yalandır.”

“Öyleyse bu bir aşk mı yoksa savaş hikâyesi mi?”

Fermín omuzlarını silktili.

“Ne fark var?”

İşte böylece, gece yarısının koynunda, bir çift Sugus ve zamanın sisinde yok olacağı endişesi yaratan anıların büyüleriyle, bizim hikâyemizin sonunu ve aynı zamanda başlangıcını örececek olan düğümleri atmaya başladı Fermín...

Julian Carax'ın
*Ruhlar Labirenti'*nden fragman
(*Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı*, Cilt IV).
Éditions de la Lumière, Paris, 1992.
Yayın sorumlusu Émile de Rosiers Castellaine

DIES IRAE¹

Barselona
Mart, 1938

1 (Lat.) Kıyamet Günü. (ç.n.)

1

Denizin salınması onu uyandırdı. Kaçak yolcu gözlerini açar açmaz, sonsuzlukta kaybolan karanlığın ayırdına vardı. Geminin sallanması, pis güherçile kokusu ve suyun geminin teknesini tırmalaması ona karada olmadığını hatırlattı. Yatak olarak kullandığı çuvalları bir kenara itip geminin mahzenini oluşturan sütunlar ve kemerlerin seslerine kulak kabartarak yavaşça doğruldu.

Bu görüntü ona, uyku mahmurluğu içinde, yüzlerce müze ve saraydan çalınmış ganimete ev sahipliği yapan, suya gömülmüş bir katedrali çağrıştırdı. Yarı şeffaf kumaşlarla örtülü bir dizi lüks arabanın silueti, bir grup heykel ve tablo arasında profilden görünüyordu. Bir sarkaçlı saatin yanında seçilen kafeste, gösterişli tüyleriyle bir papağan ciddi ifadesiyle kendisine bakıyor ve kaçak yolcu statüsünü sorguluyordu.

Daha ileride, tesadüfen Guardia Civil'in üç köşeli şapkasıyla taçlandırılmış Miguel Angel'in *David* tablosunun bir replikasını fark etti. Onun arkasında, dönemin giysileri içinde daimi bir Viyana valsinde donup kalmış gibi görünen hayatvari bir manken ordusu. Bir yanda, içinde tabutu bile olan camdan kafesiyle lüks bir cenaze arabasının kasasına dayalı, çerçevelenmiş eski afişlerden bir yığın vardı. Bunlardan biri, savaştan önceki zamanlarda, Arenas'taki bir boğa güreşinin afişiydi.

Matador yardımcılarını sıralayan listede Fermín Romero de Torres diye birinin ismi de geçiyordu. Gözleri harfleri okşadı, o zamanlarda henüz diğer ismiyle tanınıyordu ve gizli

yolcu, savaşın külleri arasında derhal terk etmek zorunda kalacağı bu kelimeleri dudaklarında sessizce biçimlendirdi.

Fermín Romero de Torres

Güzel bir isim, dedi kendi kendine. Müzikal. Operavari. Hayatta sonsuza dek kaçak yolcu olacak birine yaraşır, kahramanca ve rezil bir varoluş düzeyinde. Fermín Romero de Torres ya da çok uzak olmayan gelecekte, büyük bir burun yapıştırılmış ufak tefek cılız adam özelliğine atıf yapacağı kesin olan takma isme sahip olacak kişi, son iki gününü, iki gün önce Valensiya'dan hareket etmiş olan o ticaret gemisinin içinde bir yerlerde gizlenerek geçirmişti. Mucize eseri, her türden ticari malı kamuflaj olarak kullanıp, eski tüfeklerin olduğu büyük bir sandığın içinde güverteye sızabilmişti. Tüfeklerden bazıları onları nemden koruyan, düğümle mühürlenmiş torbaların içindeydi, ama diğerkleri açıkta, üst üste yığılmış haldeydi ve ona öyle geliyordu ki bunlar bir düşmanı öldürmekten çok, dokunulmaması gereken, bir yere yaslanıldığında talihsiz bir askerin ya da bizzat kendisinin yüzüne patlayacak silahlar gibiydi.

Uyuřan bacaklarını açmak, soğuk ve geminin çeperlerine işleyen nemin yol açtığı uyuşuklukla savaşmak için, Fermín her yarım saatte bir yiyecek ya da kötü alışkanlığı gereği zaman öldürecek bir şeyler bulma arayışında konteynerler ve levazımın arasında dolaşarak kendini tehlikeye atıyordu. Bu gidiş gelişlerinden birinde emektar bir farecikle arkadaşlık kurmuştu ki o tür ilişkilerde olduğu gibi, başlangıçtaki güvensizlik dönemi sona erince, utangaç bir biçimde ona, kucağının sıcaklığına yaklaşıyordu ve Fermín yiyecek kutularının birinde bulduğu sertleşmiş peynir parçalarını onunla paylaşıyordu. Peynirin ya da o esnek ve yağlı nesne her neyse onun sabun gibi bir tadı vardı ve Fermín'in gastronomik idrakinin

ulaştığı noktadan bakınca, bu nesnenin üretiminde bir ineğin ya da herhangi bir geviş getiren canlının parmağı ya da tynağı olduğuna dair gösterge yoktu. Ancak zevk meselesinde yazılı hiçbir şey olmadığını ve varsa da, o günlerin sefaletinin ifadeyi kendinden emin bir şekilde değiştirdiğini kabul etmek akıllıcaydı, bu yüzden her ikisi de şöleni sadece aylarca birikmiş açlığın verdiği coşkuyla yaşadılar.

“Kemirgen dostum, bu savaş patırtısının avantajlarından biri şudur ki, günün birinde süprüntüler tanrılara layık bir lezzete dönüşürler ve bilgece şişe geçirilmiş bok kebabı bile, parizyen bir *boulangerie*’den yayılan hoş kokulu bir *bouquet* sunar. Temel olarak kirli su ve talaşla karışık ekmek parçalarından oluşan bu diyet ruha canlılık verir, damak hassasiyetini öyle bir noktaya kadar geliştirir ki en kötü ihtimalle, gün gelir kişi duvardaki mantarın bile kızarmış İbery domuzu derisi gibi bir tadı olabildiğini fark eder.”

Kaçak yolcunun bulduğu yiyecekleri ikisi paylaşırlarken, farecik Fermín’i sabırla dinliyordu. Bazen bitkin düşen kemirgen ayaklarının dibinde uyuyordu. Fermín temelde birbirlerine benzedikleri için iyi dost olduklarını sezinleyerek, onu gözlemliyordu.

“Sen ve ben öyle benzeriz ki dostum, iki ayak üzerinde yürüyen maymunun belası olan felsefeden mustarip, hayatta kalmak için gücümüzün yettiğince tırmalayıp duruyoruz. Çok uzak olmayan bir gelecekte Tanrı isteyecek ki sizler, çalışkan ve barışçıl yaratıklar, yiyip, üreyip, uyuyarak mutlu olsun, dünyayı sahiplenebilsin ya da hamamböcekleri veya herhangi bir kınkanatlıyla paylaşabilsin diye, pirimatların bir anda soyu tükensin isteyecek ve böylelikle hatmi çiçekleriyle *diplococus* dinozoru veya en azından mamut ve dodo kuşları bir arada büyüyecek.”

Eğer farecik aynı fikirde değilse bunu hiç belli etmiyordu. Onun duruşu, centilmenler arasında bir uzlaşma hali gibi, kahramanlık içermeyen dostane bir birliktelikten ibaretti.

Gün boyunca gemicilerin sintineden seken adımlarını ve seslerini dinleyebiliyorlardı. Çok nadir durumlarda, genel olarak herhangi bir şeyi aşırarak için, mürettebattan biri orada, aşağıda maceraya atılıyor, Fermín içinden çıkmış olduğu tüfek sandığına yeniden giriyor, denizin beşik gibi sallaması ve barut kokuları içinde şekerlemeye teslim oluyordu. Gemideki ikinci gününde, o Leviathan'ın karnında gezen harikalar çarşısını keşfe çıkan Fermín, bu çağdaş Jonas ve fırsat bulduğu zamanlarda Kutsal Yazmalar araştırmacı, güzelce ciltlenmiş bir kasa dolusu İncil buldu. Bu keşifle aklıma, başka bir edebi mönü bulunmadığından, en azından cüretkâr ve pitoresk bir fikir gelmişti ve bu ciltlerden birini ödünç alarak, yine gemi yükünden elde ettiği bir mum yardımıyla kendisi ve oyun arkadaşı için yüksek sesle, Yeni olana göre her zaman daha hoş ve kıyıcı gelen Eski Ahit'ten seçtiği bölümleri okuyordu.

“Dikkatinizi veriniz üstat, şimdi bizzat Grimm kardeşleri korkudan altlarına ettirmeye yetecek kadar dehşetli, ensest ilişkiler ve kesilen organlarla süslenmiş, derin bir sembolizm içeren, kelimelerle ifade edilemeyen bir mesel geliyor.”

Bu deniz sığmağında, Fermín gözlerini açıp kemirgen arkadaşının gitmiş olduğunu anladığı 17 Mart 1938 tarihindeki gündeğümüne dek, saatler ve günler böylece geçip gitmişti. Belki fareciği korkutan şey önceki gün, gece boyunca Aziz Yuhanna'nın Vahiyler Kitabı'nın bazı bölümlerini okuması veya oyun arkadaşlığının sonuna geldiğini hissedip ortadan kaybolmayı uygun görmesiydi. Kemiklere işleyen soğuk havanın bağrında bir gece daha geçirmenin sersemliğiyle, kızıl bir şafağın soluğunun içeri sızdığı, boğa gözü gibi bir boşluk sunan gözetleme yerine doğru sendeleyerek gitti. Küçük yuvarlak pencere deniz seviyesinden sadece birkaç karış yukarıda kalıyordu ve Fermín şarap renkli denizin üzerinde güneşin nasıl yükseldiğini gördü. Mahzeni bir uçtan diğerine, mühimmat kutuları ve iplerle bağlı paslanmış bisiklet kümesinden sıyrılarak geçti ve bir göz attı. Limandaki fenerin

buğulu ışık demeti, kısa bir an için geminin güvertesini yalayıp geçti, mahzenin tüm pencerelerinden ışık iğneleri içeri girip kayboldular. Uzaklarda serap gibi bir nem bulutu, yüksek binalar, kubbeler ve kuleler arasından sürünerek Barselona şehrine dağılıyordu. Fermín bir an için soğuğu ve vücudunu kaplayan –kavgaların geçtiği son limanda vuku bulmuş talihsizliklerin meyvesi olan– yara bereleri unutarak, kendi kendine gülümsedi.

En kötü zamanlarda bile canlı tuttuğu o yüzün hatırasını aklına getirerek “Lucía...” diye mırıldandı.

Valensiya’dan çıkmış olduğu andan beri ceketinin iç cebinde taşıdığı zarfı çıkardı ve iç çekti. Hayali nerdeyse anında buharlaşıp yok oldu. Gemi limana sandığından çok daha yakındı. Sıradan bir kaçak yolcu bile bilir ki zor olan gemiye sızmak değil, yolculuğu sağ sağlam atlatmak ve görülmeden gemiyi terk etmektir. Karaya kendi ayaklarına, tüm kemikleri yerinde olduğu halde çıkma umudunu taşıyorsa eğer, bir an önce kaçış stratejisini hazırlamaya başlaması gerekiyordu. Yukarıda mürettebatın adımlarının ve hareketliliğinin nasıl iki misli arttığını dinlerken, Fermín geminin liman girişini geçer geçemez çark edip motorlarını susturmaya başladığını hissetti. Yeniden mektuba sıkıca sarıldı ve yakılmış mumların artıklarını, yatak olarak kullanılmış olan çuval-ları, tefekkür dolu okumalar yaptığı İncil’i ve yerde kalmış olan ve başka amaçlarla da kullanılabilecek peynir ve bayat bisküvi kırıntılarını saklayarak, oradaki varlığının izlerini silmek için aceleyle harekete geçti. İşte o zaman elinden geldiğince, iyice çaptan düşmüş botlarının incelmış tabanıyla çivilerini çakarak, yiyecek aramak için açmaya cesaret ettiği kutuları yeniden kapatmaya koyuldu. Tabanlarının bu kadar incelmış olduğunu görünce, Fermín karaya ayak basıp vermiş olduğu sözü yerine getirir getirmez, kadavralarm istiflendiği herhangi bir depodan alınmış gibi durmayan bir çift ayakkabı edinmenin ilk işi olacağını söyledi kendi kendine.

Kaçak yolcu mahzende böyle didinip dururken, boğa gözü gibi pencerelerden, geminin Barselona limanının sularına nasıl ilerlediğini görebiliyordu. Bir kez daha burnunu pencere camına yapıştırdı ve dağın tepelerinde bulunan, alıcı kuş gibi şehre hâkim, Montjuic askeri cezaevi kalesinin silüetini uzaktan seçtiğinde bir ürperti hissetti.

“Dikkatsizlik yaparsan, orayı boylarsın...” diye fısıldadı.

Uzaklarda Kristof Kolomb anıtının, Balear adalarını Amerika kıtasıyla karıştırarak işaretparmağıyla hep yanlış gösterdiği yönü yandan görebiliyordu. Yönünü şaşırılmış kâşifin ardında, Lucía’nın beklediği yer olan, eski şehrin kalbine çıkan Ramblas’ın ağzı açılıyordu. Bir an için, onu çarşaflar içinde parfümlü kokusuyla hayal etti. İşlediği kabahat ve utanç duygusu ile bu görüntüyü düşüncesinden uzaklaştırdı.

“Sefil” dedi kendi kendine.

Onu son görüşünden beri on üç ay ve yedi gün geçmişti ki bu ona on üç yıl kadar uzun geliyordu. Saklanma yerine dönmeden önce çalabildiği son görüntü, her daim Barselona çatıları üzerinde uçuyormuş gibi bir edayla, limanın karşısındaki aynı adlı bazilikanın kubbesine dikilmiş, şehrin koruyucusu Bağışlayıcı Meryem heykeli oldu. Ruhunu ve sefil anatomisini ona emanet etti, çünkü dokuz yaşlarındayken doğduğu köyde, belediye kütüphanesiyle kilisenin yerlerini karıştırdığı günden beri kiliseye adım atmamış olsa da, onu duyabilecek ya da duymayı isteyecek her kim olursa ona yemin etti ki eğer Meryem –ya da ilahi bağlamda nüfuz sahibi olan grubun herhangi bir üyesi– kendisine şefaate eder, güvenli bir limana çok kötü bir talihsizlik veya ölümcül bir yara almadan varmasını sağlarsa, ruhsal yönelişine yeni bir düzen verecek ve kilise duaları endüstrisinin şaşmaz bir müşterisi olacaktı. Yemini ettikten sonra iki kez haç çıkardı ve aceleyle, tabuttaki bir ceset gibi silahların yatağına uzanıp yeniden saklandı. Kapağı kapatmadan hemen önce tesadüfen, mahzenin tavanına kadar yükselen sandık sütununun

üstünde, iki ayağı üzerinde doğrulmuş halde kendisini izleyen arkadaşı fareciği gördü.

*“Bonne chance, mon ami”*¹ diye mırıldandı.

Bir saniye sonra tenine dokunan tüfeklerin soğuk metalini hissederek barut kokan o karanlığın içine gömüldü ve telafisi olmayacak şekilde zarlar atıldı.

1 (Fr.) İyi şanslar arkadaşım. (ç.n.)

2

Biraz sonra Fermín motor gürültüsünün kesildiğini fark etti ve artık gemi limanın sakin sularında salınıyordu. Hesaplarına göre iskelelere ulaşmış olmaları için oldukça erkendi. Kaçak yolculuğu esnasında iki ya da üç duruşta kulakları bu protokolü okumayı öğrenmiş, halatların atılması ve çıpa zincirinin çekiç vuruşu gibi sesinden, iskeleye doğru çekilirken teknenin direnciyle gemi iskeletinin inlemesine kadar yanaşma manevrasından kaynaklanan kakafoniye aşına olmuştu. Güvertedeki adımların ve seslerin alışılmadık telaşının ötesinde, Fermín bu işaretlerin ne anlama geldiğini anlamadı. Bir sebepten kaptan gemiyi vaktinden önce durdurmaya karar vermişti ve Fermín bundan önce neredeyse iki yıl süren savaş tecrübesiyle öğrenmişti ki, beklenmedik gelişmeler üzüntü verici sonuçlar anlamına geliyordu, dişlerini sıktı ve yeniden haç çıkardı.

Üçüncü el tüfeklerle paylaştığı bir çeşit tabuta benzeyen yerin içinde kalmaya mahkûm halde, “Meryemcik, bir türlü kurtulamadığım agnostisizmi ve modern fiziğin kötü niyetli önerilerini bırakıyorum” diye mırıldandı.

Yakarışının bir karşılık bulması uzun sürmedi. Fermín başka bir gemiye benzeyen, ama daha küçük bir şeyin nasıl yaklaştığını ve geminin teknesine sürtündüğünü duydu. Birkaç saniye sonra mürettebatın gürültü patırtısı arasında, neredeyse savaşçı denebilecek adım sesleri güverteden saçılıyordu. Fermín yutkundu. Bordalamışlardı.

3

Geminin iskele tarafında, henüz merdivenleri tırmanmış olan grubu köprüden seyreden kaptan Arraez “Denizde otuz yıl ve en kötü şeyler hep karaya yanaşınca geliyor” diye düşündü. Tüfeklerini tehditkâr ifadelerle sallıyor, mürettebatı bir kenara doğru itiyor ve herhalde liderleri olan kişiye yol açıyorlardı. Arraez güneş ve tuzun yüzünü ve saçlarını kavurduğu o deniz adamlarından biriydi ve o sulu bakışları hep bir gözyaşı perdesiyle bulanmış gibiydi. Gençken, gemiye giden birinin macera arayışı içinde bunu yaptığına inanmıştı, ama yıllar ona öğretmişti ki o art niyetli macera kişiyi limanda beklemekteydi. Denizde korkulacak hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte karada, özellikle de o günlerde, onu iğrendiren şeyler vardı.

“Bermejo telsizi al ve bizi kısa bir süre için durdurduklarını ve biraz gecikeceğimizi limana bildir.”

Onun hemen yanında, birinci zabiti Bermejo’nun rengi attı ve son aylardaki bombardımanlar ve karmaşalarla iyice ilerlemiş olan o titreme hali başladı. Eskiden Guadalquivir boyunca gidip gelen gezinti teknelerinde usta denizci olarak çalışan Bermejo’nun midesi, bu işi kaldıracak kadar güçlü değildi.

“Bizi kim durdurdu diyeyim kaptan?”

Arraez güvertesine henüz adım atan silüete bakışlarını çevirdi. Siyah bir gabardin palto giymiş, eldivenler ve fötr şapkasıyla silahsız gibi görünen tek kişi oydu. Arraez onun güvertede yavaş yavaş dolaşmasını izledi. Tavırları

mükemmel biçimde hesaplanmış bir sakinlik ve kayıtsızlık havası veriyordu. Siyah camlı gözlüklerin altında gizlenen gözleri, kendi yüzü herhangi bir ifadeden yoksun olduğu halde, mürettebatın yüzlerinde geziniyordu. Sonunda güvertenin ortasında durdu ve bakışlarını köprüye doğru kaldırdığında, bir sürüngen gülümsemesi fırlatarak şapkasıyla verdiği selamla kafası ortaya çıktı.

“Fumero” diye söylendi kaptan.

O şahsiyet güvertede yılan gibi kıvrılmaya başladığından beri sanki on santim çekmiş gibi görünen Bermejo, kireç gibi bembeyaz halde ona baktı.

“Kim?” diye sormayı becerebildi.

“Siyasi şube. Aşağı in ve adamlara söyle, kimse aptal numarasına yatmasın. Sonra da dediğim gibi telsizle limana uyarı yap.”

Bermejo onayladı ama harekete geçmek için bir tepki vermedi. Arraez bakışlarını ona çiviledi.

“Bermejo, aşağı in. Ayrıca altına etmemeye çalış, Tanrı aşkına.”

“Evet, kaptanım.”

Arraez birkaç saniye köprüde yalnız kaldı. Açık bir gündü, gökyüzü cam gibiydi ve kaçışan bulutlar bir suluboya ressamının keyfince kondurduğu fırça darbeleri gibiydi. Bir an için kamarasındaki dolapta kilit altında tuttuğu revolverini almayı düşündü, ama bu düşüncenin saflığı dudaklarında acı bir gülümsemenin belirmesine neden oldu. Derin derin nefes aldı ve ceketinin çözülmüş düğmelerini ilikleyerek köprüden ayrılıp eski tanıdığının parmakları arasında bir sigarayı okşayarak onu beklediği yere, merdivenlerden aşağıya indi.

“Kaptan Arraez, Barselona’ya hoşgeldiniz.”

“Teşekkürler teğmen.”

Fumero gülümsedi.

“Şimdi binbaşım.”

Arraez bakışlarını o koyu iki camın arkasında nereye baktığı belli olmayan Fumero’nun keskin gözlerine doğru çevirerek, olumlu manada bir jest yaptı.

“Tebrikler.”

Fumero ona sigaralarından birini uzattı.

“Hayır, teşekkürler.”

“Kaliteli maldır” diyerek ikram etti. “Amerikan sarı tütünü.”

Arraez sigarayı aldı ve cebine koydu.

“Kâğıtları ve izin belgelerini kontrol etmek ister misiniz komutanım? Hepsi geçerli, Federal Hükümet’in mühürleri ve izinleriyle...”

Fumero kayıtsızca bir nefes dumanı içine çekip, hafif bir gülümsemeyle sigarasının ucundaki ateşi izleyerek omuzlarını silkti.

“Kâğıtlarınızın gerektiği gibi olduğundan eminim. Söyleyiniz bana, gemide ne yük taşıyorsunuz?”

“Teçhizatlar. İlaçlar, silahlar ve mühimmat. Ayrıca açık artırma için el konulmuş çok farklı türde mallar. Valensiya delegasyonunun resmi mührünü taşıyan envantere bakabilirsiniz.”

“Sizden bundan daha azını beklemiyordum kaptan. Ama bu sizinle liman ve gümrük otoriteleri arasında olan bir konu. Ben halkın basit bir hizmetkârıyım.”

Arraez sürekli olarak gözlerini o iki siyah ve nüfuz edilemez camdan ayırmaması gerektiğini hatırlayarak, ciddi bir ifadeyle sözlerini onayladı.

“Binbaşım, eğer bana ne aradığınızı söyleme lütfunu gösterirseniz, büyük bir memnuniyetle...”

Fumero kendisine eşlik etmesi için bir işaret yaptı ve ikisi, beklenti içindeki mürettebat onları izlerken, güverte boyunca dolaştılar. Birkaç dakika sonra Fumero durdu ve aceleyle sigarasından son nefesi alarak bordadan aşağı fırlattı. Parmaklıklara dayanıp daha önce sanki hiç görmemiş gibi Barselona’yı seyretti.

“Koku size de geliyor mu kaptan?”

Cevap vermeden önce Arraez bir an bekledi.

“Neyi kastettiğinizi tam bilmiyorum binbaşı.”

Fumero şefkatle kolunu sıvazladı.

“Derin nefes alınız. Acele etmeden. Nasıl fark edildiğini göreceksiniz.”

Arraez ile Bermejo’nun bakışları kesişti. Mürettebattakiler şaşkın halde birbirlerine bakıyorlardı. Bir hareketle ona ilham vermek ister gibi Fumero döndü.

“Hayır mı? Hiç kimse mi?”

Kaptan gülümsemeye kendini zorladı ama bu gülümseme dudaklarına ulaşamadı.

“Ama işte ben o kokuyu alıyorum” dedi Fumero. “Bunu fark etmediğinizi söylemeyin bana.”

Arraez belli belirsiz sözlerini onayladı.

“Elbette öyle” dedi Fumero övgüyle. Elbette kokuyor. Ben ve burada olan herkes gibi. Bu fare kokusu. Sizin gemide sakladığınız farenin kokusu.”

Arraez ikilem içinde kaşlarını çatı.

“Sizi temin ederim...”

Fumero onu susturmak için elini kaldırdı.

“Bir fare içeri sızdığında ondan kurtulmanın yolu yoktur. Zehir verirsin ama onu yer. Tuzak kurarsın, üzerine pisler. Yok

etmesi en zor olan şeylerden birisi faredir. Çünkü korkaktır. Çünkü saklanır. Çünkü senden daha akıllı olduğunu sanır.”

Fumero sözlerinin keyfini çıkarmak için birkaç saniye sustu.

“Bir fareyi öldürmenin tek yolu nedir biliyor musunuz kaptan? Hakikaten, bir defada onu tamamen nasıl yok edersiniz?”

Arraez başını salladı.

“Bilmiyorum binbaşı.”

Fumero dişlerini göstererek gülümsedi.

“Elbette bilmiyorsunuz. Çünkü siz bir deniz adamısınız ve bunu bilmek zorunda değilsiniz. Bu benim işim. İşte bu sebeple Devrim beni toplum içine çıkardı. İzleyin kaptan. İzleyin ve öğrenin.”

Arraez henüz hiçbir şey söyleyemeden Fumero pruva istikametine doğru uzaklaştı ve adamları onu izlediler. O zaman kaptan yanılmış olduğunu gördü. Fumero’nun da silahı vardı. Elinde bir koleksiyoncuya layık parlak revolveri sallıyordu. Yolunun üzerinde duran mürettebattan her kim varsa hiç dikkat etmeden iterek güverteyi geçti ve kamaraların girişine bakmadı bile. Nereye gittiğini biliyordu. Bir işaretle adamları mahzene açılan kapağın etrafını çevirdiler ve emrini beklediler. Fumero metal levhanın üzerine eğildi ve yumuşakça, sanki eski bir arkadaşının kapısını çalar gibi, parmaklarıyla tıklattı.

“Sürpriz” dedi sesinin tonunu ayarlayarak.

Adamları kapağı neredeyse tamamen açıp geminin iç organları gün ışığını gördüğünde, Arraez saklanmak için köprüye geri döndü. Savaş içinde geçirdiği iki yıl ona yeteri kadar şey gösterip öğretmişti. Son gördüğü şey, elinde revolveriyle geminin mahzenine inmeden bir saniye önce, Fumero’nun kedi gibi dudaklarını yalamasıydı.

Günlerdir mahzende kalmaya mahkûm halde aynı pis havayı soluyan Fermín, kapak açılınca içeriyi dolduran taze rüzgâr kokusunun, içine gizlendiği silah sandığının aralıklarından nasıl sızdığını hissetti. Başını bir yanına doğru çevirdi ve mahzeni dolduran tozlu ışık demetlerinin bir yelpaze gibi sandık kapağının altından geçtiğini tesadüfen gördü. Fenerler.

Beyaz ve buğular içindeki ışık, yüklenen şeylerin etrafım okşuyor ve otomobilleri kaplayan örtülerle sanat eserlerindeki şeffaflıkları ortaya çıkarıyordu. Sintineden akseden adım sesleri ve metalik yankı yavaşça yaklaşıyorlardı. Fermín dişlerini sıktı ve zihninde gizlenme yerine dönene kadar atmış olduğu adımları gözden geçirdi. Çuvallar, mumlar, yemek artıkları ya da yük galerisi boyunca bırakmış olabileceği ayak izleri. Gözden kaçırdığı bir şey olduğunu sanmıyordu. Kendi kendine onu orada asla bulamayacaklarını söylüyordu. Asla.

İşte o zaman o itici ve tanıdık sesin, sanki bir şarkı mırıldanır gibi ismini telaffuz ettiğini duydu ve dizlerinin bağı çözüldü.

Fumero.

Ses ve adımlar çok yakındaydılar. Fermín bir gürültüyle karanlık odasında korkuya kapılıp gözlerini kapatan bir çocuk gibi gözlerini sımsıkı kapattı. Bu hareketin onu koruyacağına inandığından değil, yatağın bir kenarından uzanıp üzerine eğilen o silüete bakmaya cesaret edemediğinden. O anda çok yavaş bir biçimde, adımların sadece birkaç

santimetre mesafeden geçtiğini hissedebildi. Eldivenli parmaklar sandığın kapağını, bir yüzeyde kıvrılan yılan gibi okşadılar. Fumero ılıkla bir ezgi çalıyordu. Fermín nefesini tutup gözlerini kapattı. Soğuk ter damlaları alnından dökülüyordu ve ellerinin titrememesi için onları yumruk yapmak zorunda kaldı. Vücudunun sürtünmesiyle bazı tüfeklerin içine konulduğu poşetlerin azıcık olsa da gürültü yapmasından korkarak, tek bir kasını bile hareket ettirmeye cesaret edemedi.

Belki de yanılmıştı. Belki de onu bulacaklardı. Belki de bir gün daha yaşayıp başına gelenleri anlatmak için bu dünyada saklanabileceği bir köşe yoktu. Belki de, önünde sonunda, o gün, işlevini sona erdirmek için diğer günler kadar güzel bir gündü. İşte bu durumda, tekmeleyerek o sandığı açıp, üzerinde uzandığı tüfeklerden birini sallayarak onlarla yüzleşmesini engelleyecek kimse yoktu. Kurşunlarla delik deşik olarak iki saniyede ölmek, Fumero'nun elinde ve onun oyuncaklarıyla, Montjuic kalesinin yeraltı zindanında iki hafta tavanda asılı kaldıktan sonra ölmekten daha iyiydi.

Tetiğini arayarak silahlardan birini eliyle yokladı ve tüm gücüyle onu kavradı. O ana değin tüfeğin büyük ihtimalle dolu olmadığı aklına gelmedi. Fark etmez, diye düşündü. Ondaki nişancılık yeteneğiyle, kendi ayağını parçalaması ya da nihayetinde mermiyi Kolomb Anıtı'nın gözüne isabet ettirmesi işten bile değildi. Bu düşünce karşısında gülümse-di ve silahın horozunu arayarak, iki eliyle tüfeği göğsünün üzerinde kavradı. Daha önce hiç silahla ateş etmemişti ama kendi kendine şansın her zaman acemiden yana olduğunu söyledi ve gayret göstermek, en azmdan güvenoyu almakla eşdeğerdeydi. Horozu kaldırdı ve Bay Francisco Javier Fumero'nun kafasını cennet ya da cehenneme doğru uçurmak için hazırlandı.

Bununla beraber, bir an sonra ayak sesleri uzaklaştılar ve böylece başarıya ulaşma fırsatından da uzaklaşarak ona büyük âşıkların, orduda ve Tanrı sevgisinde, son anda kahraman olmak için doğmadıklarını hatırlattılar. Derin nefes almak için kendine izin verdi ve ellerini göğsüne götürdü. Elbisesi ikinci bir deri tabakası gibi üstüne yapışmıştı. Fumero ve adamları uzaklaşıyordu. Fermín silüetlerinin mahzenin gölgeleri arasında kaybolduklarını hayal etti ve rahatlamış halde gülümsedi. Belki de kimse onu gammazlamamıştı. Belki bu sadece rutin bir kontroldü.

Tam o anda ayak sesleri durdu. Bir ölüm sessizliği başladı ve birkaç saniye boyunca Fermín'in tek duyduğu ses kalbinin atışları oldu. Sonra, neredeyse fark edilemeyecek bir nefeste, yüzünden sadece birkaç santimetre mesafede, sandığın üzerinde dolaşan küçük ve hafif bir şeyin minicik pıtırtiları ona kadar geldi. Tatlı ve ekşi arasındaki o hafif kokudan onu tanıdı. Yol arkadaşı, farecik, büyük ihtimalle arkadaşının kokusunu tespit ederek, tablaların çatlakları arasından kokuyordu. Fermín hafifçe tıslayarak onu uzaklaştırmaya hazırlandığı esnada, kulakları sağır eden bir gümbürtü mahzeni doldurdu.

Yüksek kalibreli merini derhal kemirgeni un ufak etti ve Fermín'in suratından beş santimetre mesafede, sandığın kapağında oldukça düzgün bir giriş deliği açtı. Bir kan damlası aralıktan sızarak dudaklarına döküldü. O zaman Fermín sağ ayağında bir gıdıklanma hissetti ve bakışlarını indirdiğinde, tahta yüzeyde çıkış deliği açmadan önce mermi çekirdeğinin izlediği yolun neredeyse bacağına isabet edeceğini, pantolon paçasındaki yanığa bakarak anladı. Fumero hemen sandığın dibinde eğildi. Fermín sandığın kenarıyla kapak arasındaki küçük aralıktan gözlerinin parıltısını fark etti.

"Her zaman olduğu gibi düşük sınıftan arkadaşlar ediniyorsun ha? Yoldaşın Amancio'nun seni tam olarak nerede

bulacağımızı anlattığında nasıl çığlıklar attığını duymalıydın. Yumurtalıklara bir çift kablo bağlarsın ve siz kahramanlar saka kuşu gibi ötersiniz.”

O bakışla karşılaştığında ve onun hakkında bildiği her şeyle, Fermín, tüfeklerle dolu bu lahitte sıkışmış halde geriye kalan çok az cesaretiyle aslında terlemeyip, panik duygusuyla altına işediğini hissetti.

“Arkadaşın fareden daha beter kokuyorsun” diye fısıldadı Fumero. “Sanırım banyo yapmaya ihtiyacın var.”

Ayak seslerinin etrafta dolaştığını ve adamların gürültü patırtıyla kutuları hareket ettirip mahzende bazı nesneleri devirdiğini duydu. Bütün bunlar olurken Fumero bulunduğu yerden bir santim bile oynamadı. Gözleri, sabırla yuvanın girişinde bekleyen yılanın gözleri gibi, sandığın içindeki karanlığa dikilmişti. Kısa süre sonra Fermín kutunun üzerinde güçlü bir çekiç darbesi hissetti. Başlangıçta onu böyle darbelerle paramparça etmek istediklerini sandı. Kapağın kenarlarından çivilerin uçları görüldüğünde, tüm kenarları tamamen mühürlemeye çalıştıklarını anladı. Bir saniye sonra kapakla kutu arasında kalan birkaç milimetrelik boşluk da kayboldu. Onu kendi gizlenme yerine gömmüşlerdi.

O zaman Fermín sandığın itilerek hareket ettirildiğini anladı ve Fumero’nun emirlerine itaat ederek, mürettebatan pek çok kişi mahzene iniyordu. Gerisini hayal edebildi. Bir düzine kadar adamın manivelalarla sandığı kaldırdığını hissetti ve bez şeritlerin tahtayı sardığını duydu. Ayrıca zincirlerin hareket ettiğini duydu ve vincin yukarı doğru hızla kaldırışını hissetti.

6

Arraez ve mürettebatı, güverteden altı metre yukarıda hafif rüzgârla sallanan sandığı izlediler. Fumero koyu camlı gözlüklerini takıp hoşnut bir ifadeyle gülümseyerek mahzen-den yukarı çıktı. Bakışını köprüye doğru çevirdi ve şaka yollu bir asker selamı hareketi yaptı.

“İzninizle kaptan, gemide taşıdığınız fareyi gerçek anlamda tek etkili yöntemle yok edeceğiz.”

Fumero yüz hizasına gelene kadar, vinç operatörüne sandığı birkaç metre indirmesini işaret etti.

“Son bir istek ya da pişmanlık sözleri var mı?”

Mürettebat dilini yutmuş gibi sandığı izliyordu. İçeriden geliyormuşa benzeyen tek ses, orada korkmuş küçük bir hayvan olduğunu düşündüren inlemeydi.

“Hadi, ağlama, o kadar büyütülecek bir şey değil” dedi Fumero. Ayrıca seni yalnız bırakmıyorum. Birçok arkadaşının seni nasıl halatların ucunda beklediğini göreceksin...”

Sandık yeniden havada yükselmeye ve vinç bordaya doğru dönmeye başladı. Su seviyesinin on metre kadar üstünde asılı kaldığında, Fumero bir kez daha köprüye doğru döndü. Arraez belli etmeden söylenerek, onu cam gibi bakışlarla izliyordu.

“Orospu çocuğu” lafını deşifre etti.

O zaman onay verdi ve sandık, içinde iki yüz kilo tüfek, elli küsur kilo Fermín Romero de Torres olduğu halde, Barcelona limanının buz gibi ve karanlık suyunun üzerine doğru düştü.

Boşluktaki düşüşte, zar zor sandığın kenarlarına tutunmaya fırsatı oldu. Suya çarptığında tüfek sütunu havada yukarı kalktı ve kutunun üst kısmına sertçe çarptı. Birkaç saniye boyunca şamandıra gibi sallanarak sandık su üstünde kaldı. Fermín altında gömülüp kaldığı düzinelerce tüfeği üstünden atmak için mücadele etti. Yoğun bir güherçile ve mazot kokusu burnuna geldi. O zaman Fumero'nun kurşunuyla açılan delikten kabarcıklar çıkararak suyun içeri girdiğini duydu. Sadece bir saniye sonra tabanı dolduran soğuk sıvı ile teması hissetti. Panik duygusu onu ele geçirdi ve sandığın alt ucuna ulaşmak için büzülmeye gayret etti. Bunu başarınca tüfekler bir yana doğru dağıldılar ve sandık yan yattı. Fermín sert bir biçimde silahların üzerine düştü. Mutlak karanlıkta elinin altındaki silah yığını yokladı ve suyun içeri girdiği deliği bulmak için onları ayırmaya başladı. Arkasında bir düzine kadar tüfeğin yerini değiştirmeyi başardığında, bunlar tekrar onun üzerine düşüyorlar ve onu yan yatmaya devam eden sandığın dibine doğru itiyorlardı. Su ayaklarını tamamen örtüyor ve parmaklarının arasından içeri girmeye devam ediyordu. Deliği bulmayı başardığında artık su dizlerine geliyordu ve yapabildiği kadar iki eliyle bastırarak deliği kapattı. O zaman geminin güvertesinden ateş edildiğini ve mermilerin tahtaya çarpmasını duydu. Arkasında üç yeni delik daha açıldı ve yeşilimsi bir aydınlık içeri sızarak suyun nasıl güçlü bir şekilde fışkırıp bir anda beline kadar yükseldiğini görebilmesine olanak sağladı. Bir eliyle diğer deliklerden birine uzanmaya

çalışarak korku ve öfkeden bağırdı, ama aniden sert bir sarsıntı onu geriye doğru fırlattı. Sanki bir canavar onu yutuyormuş gibi sandığın içini dolduran sesle ürperdi. Soğuk su nefesini keserek göğsüne kadar tırmandı. Yeniden karanlık oldu ve Fermín sandığın çaresiz bir biçimde battığını anladı. Sağ eli sıvının basıncına teslim oldu. Karanlıkta buz gibi su gözyaşlarını alıp götürdü. Fermín son bir nefesi ağzına doldurmaya çalıştı.

Akıntı tahta iskeleti emdi ve ara vermeden dibe doğru sürükledi. Ancak bir karış boyundaki bölmede kalan hava sandığın üst kısmında hapsoldü ve Fermín oksijenli bir nefes almak için oraya kadar kendini kaldırmaya uğraştı. Kısa süre sonra sandık limanın tabanına kadar indi ve bir yana doğru eğilerek balçığa oturdu. Fermín yumrukları ve tekmeleriyle kapağa darbeler indirdi, ama tahta kapak çivilerle güçlü bir biçimde kapatılmıştı ve en ufak bir açılma bile olmadı. Son birkaç santimde kalan hava da çatlaklardan kaçıp gitti. Bu soğuk ve mutlak karanlık onu vazgeçmeye davet ediyordu, ama ciğerleri yanıyordu ve havasızlıktan kaynaklanan basınç altında kafasının patlayacağını sandı. Sadece birkaç saniyelik ömrünün kaldığına dair kesinlikten kaynaklanan kör bir panik duygusuna boyun eğmiş halde tüfeklerden birine sarıldı, dipçiğiyle kapağın kenarlarını dövmeye başladı. Dördüncü vuruşta tüfek ellerinin arasında dağıldı. Karanlıkta elleriyle arandı ve parmakları hâlâ içerde kalan azıcık hava nedeniyle yüzeye çıkmış, tüfeklerden birini koruyan poşetlerden birine değdi. Fermín her iki elini kullanarak onu yakaladı ve gelmeyen o mucize için yalvararak, kalan azıcık kuvvetiyle vurmaya devam etti.

Poşetin içinde patladığında mermi sağır bir titreşime neden oldu. Neredeyse tamamen bitişik halde gerçekleşen bu atış, tahta yüzeyde yumruk büyüklüğünde yuvarlak bir delik açtı. Bir tutam ışık içeriyi aydınlattı. Elleri beyninden önce tepki verdi. Tüfeği aynı noktaya doğrulttu ve tekrar tetiği çekti. Su artık poşetin içine girmişti ve diğer mermilerin

hiçbiri patlamadı. Fermín başka bir tüfeği kavradı ve poşetin üzerinden tetiği çekti. İlk iki atış bir etki yaratmadı, ama üçüncüde kollarında sarsıntının şiddetini hissedebildi ve tahta yüzeydeki deliğin nasıl genişlediğini görebildi. Ufak tefek ve sefil bedenin geçebilmesi için deliği yeterince büyütünceye kadar tüm cephaneyi boşalttı. Parçalanmış tahtanın kenarları derisini tırmaladı; bununla beraber, yüzeyde fark edilen aydınlık görüntü ve ışığa ulaşmanın hayali, bıçaklarla çevrili o alandan geçmesine olanak sağlamıştı.

Limanın bulanık suları gözlerini yakıyordu ama Fermín gözlerini açık tuttu. Işıklar ve gölgelerden oluşan bir sualtı ormanı yeşilimsi loşlukta salınıyordu. Bir çöp ağı, batmış şişelerin iskeletleri ve asırlık balçık birikintisi ayaklarının dibinde uzayıp gidiyordu. Bakışlarını ilerilere, yukarılardan düşen buğulu ışık sütunlarına doğru çevirdi. Ticari geminin gövdesi yüzeyde büyük bir gölge oluşturunuyordu. Limanın o bölgesinin derinliğinin en azından on beş metre kadar, belki daha da fazla olduğunu düşündü. Eğer gemi gövdesinin diğer tarafından yüzeye çıkmayı başarırca, belki kimse varlığının farkına varmaz ve hayatta kalabilirdi. Ayaklarını sandığın iskeletine dayayıp kendini iterek yüzmeye başladı. Sadece o zaman, yavaşça yüzeye doğru yükselirken, bir an için gözleri suların altında gizli, hayal gibi duran görüntüyü yakaladı. Bu yakaladığı görüntünün su yosunları ve terk edilmiş ağlar tarafından ele geçirilmiş, gölgelerde salman bedenler olduğunu anladı. Kelepçelenmiş, ayaklarından taşlara ya da beton bloklarına bağlanmış veya zincirlenmiş onlarca kadavra bir sualtı mezarlığı oluşturunuyordu. Bu mezarlığın arasında sürünen yılanbalıkları, cesetlerin yüzlerini etten temizlemişti ve saçları akıntıyla dalgalanıyordu. Fermín adamların, kadınların ve çocukların siluetlerini seçti. Ayaklarının dibinde balçığa yarı gömülü halde bavullar ve bohçalar vardı. Kadavralardan bazıları öyle bozulmuş haldeydiler ki, elbise limeleri altında neredeyse sadece kemikleri görünüyordu. Bu cesetler

karanlıkta kaybolan sonsuz bir galeri oluşturuyordu. Fermín gözlerini kapadı ve bir saniye sonra, tüm varoluşu süresince en harika deneyiminin basit bir nefes olduğunu anlayarak, suyun yüzeyinde hayatla buluştu.

Kısa bir an Fermín tekrar nefeslenebilmek için geminin teknesine bir midye gibi yapıştı. Yirmi metre ilerisinde bir sinyalizasyon şamandırısı yüzüyordu. Bir çeşit küçük deniz fenerine benzeyen, içinde bir kabin bulunan dairesel zemin üzerine dayanan, fenerle taçlandırılmış silindir. Beyaza boyanmış şamandırının üzerinde kırmızı şeritler vardı ve sanki akıntıyla hareket eden metal bir adacık gibiydi. Fermín eğer oraya varmayı başarırca içine gizlenebileceğini ve uygun zaman gelene dek orada bekleyip daha sonra görülmeden karaya ulaşmayı deneyebileceğini düşündü. Oradaki varlığının kimse farkına varmamış gibiydi ama şansını zorlamak istemedi. Sefil ciğerleri elverdiği ölçüde büyük bir nefes hava alıp yeniden suya daldı ve ritimsiz kulaçlarla şamandıraya doğru yöneldi. Bunu yaparken aşağıya bakmaktan kaçındı ve zihninin bir hezeyanın kurbanı olduğunu, ayaklarının altında akıntıyla dalgalanan bu ölü bahçedeki siluetlerin, çöplere takılmış balıkçı ağlarından başka bir şey olmadığını düşünmeyi tercih etti. Şamandıraya az bir mesafe kaldığında su üstüne çıktı ve arkasına gizlenmek için aceleyle etrafında döndü. Geminin gövdesini gözledi ve kendi kendine şimdilik kurtulduğunu, Fumero da dahil olmak üzere herkesin gemide olduğunu, onu öldü kabul ettiklerini söyledi. Geminin köprü bölümünden hareketsizce kendisini izleyen figürü fark ettiğinde platforma tırmanıyordu. Kısa bir süre bakışı ona kilitlendi. Her ne kadar giysisine bakarak geminin kaptanı olduğunu tahmin etse de, kim olduğunu anlamadı. Küçücük kabinin

içine saklanmak için koşturdu, soğuktan titreyerek ve sadece birkaç saniye içinde peşinden geleceklerini duyacağını sanarak kendini yere bıraktı. O sandığın içinde boğularak ölmek daha iyiydi sanki. Şimdi Fumero onu hücrelerinden birine götürüp işini bitirmek için hiç acele etmeyecekti.

Sonsuz kadar uzun gelen bir süre o anın gelmesini bekledi, ama macerasının artık sonuna geldiğini sandığı sırada, geminin motorlarının çalıştığını ve düdüğünün gürlemesini duydu. Çekingen bir biçimde kabinin penceresinden kafasını uzattı ve geminin iskelelere doğru uzaklaştığını gördü. Tükenmiş halde pencereden içeri giren güneş ışığının ılık kucağına uzandı. Belki, bunca şeyden sonra, inançsızların Meryem'i ona merhamet göstermişti.

Alacakaranlık gökyüzünü boyayana kadar Fermín küçük adacığında bekledi ve limanın fenerleri suların üzerinde parıltılardan bir ağ oluşturdular. İskeleleri dikkatle inceleyerek en iyi alternatifin yüzerek balıkçı loncasının karşısında bağlanmış olan tekne öbeğine varmak ve bir ipe ya da demir atmış herhangi bir teknenin kış tarafında bulunan ağ makarasına tutunarak karaya tırmanmak olduğuna karar verdi.

O zaman tüm tersaneyi yutan sisin içinde bir siluetin şekillenmeye başladığını seçti. Üstünde iki adamın olduğu, küreklerle ilerleyen bir bot ona doğru yaklaşıyordu. Onlardan biri kürek çekiyor, diğeri bir eliyle yukarı kaldırdığı fenerin amber rengine boyadığı sisin içinde gölgeleri araştırıyordu. Fermín yutkundü. Kendini suya atıp günbatımıyla gelen karanlık örtünün onu gizlemesini ve böylece bir kez daha kaçmayı deneyebilirdi, ama artık başka dilek hakkı ve vücudunda azıcık bile mücadele edecek güç kalmamıştı. Gizlenme yerinden elleri havada olduğu halde çıktı ve yaklaşan botla yüzleşti.

“Ellerini indir” dedi feneri taşıyan kişinin sesi.

Fermín dikkatini verdi. Botta ayakta duran kişi, saatler önce kendisini geminin köprüsünden izlemiş olan aynı kişiydi. Fermín onun gözlerine baktı ve dediğini yaptı. Kendisine uzanan eli kavradı ve bota sıçradı. Kürekleri çeken adam ona bir battaniye verdi ve sefil haldeki kazazede buna sarındı.

“Ben kaptan Arraez ve bu da birinci zabitim Bermejo.”

Fermín bir şeyler kekeledi ama Arraez onu durdurdu.

“Bize ismini söyleme. Bu bizim meselemiz değil.”

Kaptan bir termosu uzandı ve ona sıcak şarap ikram etti. Fermín metal kupayı iki eliyle kavradı ve son damlasına kadar aceleyle içti. Arraez kupayı üç kez doldurdu ve Fermín ısının tekrar içine yayıldığını hissetti.

“Daha iyi misiniz?” diye sordu kaptan.

Fermín bir işaretle olumlu cevap verdi.

“Gemimde ne yaptığınızı ya da sizin bu Fumero hayvanıyla ne işiniz olduğunu sormayacağım, ama ihtiyatlı olmak daha iyidir.”

“İnanın bana bunu deneyeceğim. Kader, pek yardım etmiyor.”

Arraez ona bir torba verdi. Fermín içine bir göz attı. İçinde top halinde, nereden bakarsanız kendininkinden altı beden büyük kuru elbiseler ve biraz para vardı.

“Bunu neden yapıyorsunuz kaptan? Başınıza iş açmış kaçak yolcudan başka bir şey değilim...”

“Çünkü canım öyle istiyor” diye karşılık verdi Arraez ve Bermejo başını sallayarak ona destek verdi.

“Bunu nasıl öderim bilmiyorum...”

“Bir daha kaçak yolcu olarak gemime binmeyin yeter. Hadi, elbiselerinizi değiştirin.”

Arraez ve Bermejo sıırıslıklam olmuş o paçavraları nasıl üzerinden çıkardığını izlediler ve eski bir denizci üniforması olan yeni şık elbiselerini giymesinde ona yardım ettiler. İplikleri çıkmış o ceketten sonsuza dek kurtulmadan önce Fermín ceplerini aradı ve haftalar boyu muhafaza ettiği mektubu çıkardı. Deniz suyu mürekkebi silmişti ve zarf parmaklar arasında dağılan küçük bir ıslak kâğıt parçasına dönmüştü. Fermín gözlerini kapadı ve ağlamaya başladı. Arraez ve Bermejo korkuyla ona baktılar. Kaptan elini Fermín’in omzunun üstüne koydu.

“Böyle davranmayın dostum, en kötüsü geride kaldı.”

Fermín itiraz etti.

“Onun için değil... Onun için değil.”

Ağır çekimde giyindi ve mektuptan geriye kalanları yeni büyük ceketinin cebine koydu. Ona yardım eden iki kişinin allak bullak bir ifadeyle kendisine baktıklarını gördüğünde gözyaşlarını sildi ve onlara gülümsedi.

“Beni bağışlayınız.”

“Bir deri bir kemik kalmışsınız” diye yorum yaptı Bermejo.

“Bu savaş kıtlığı zamanlarındandır” dedi mazeret olarak Fermín, neşeli ve iyimser bir tonla konuşmaya gayret ederek. “Ama şimdi şansım değişiyor, bolca yemek olan bir gelecek, kendimi temel olarak domuz pastırmasına dayanan bir diyetle besleyip, Altın Çağ’ın en kayda değer şiirlerini yeniden okuyacağım sakın bir hayat öngörüyorum. Domuz sucuğu ve tarçınlı bisküvilerle iki günde topaç gibi olurum. Burada görmüş olduğunuz kişi, yani ben, fırsat verildiğinde bir sopranodan çok daha hızlı kilo alabilirim.”

“Eğer öyle diyorsanız. Gidecek yeriniz var mı?” diye sordu Arraez.

Gemisi olmasa da kaptan üniforması giymiş ve midesi ılık şarapla dolu halde, heyecanla olumlu yanıt verdi.

“Sizi bekleyen bir kadın mı?” diye sordu denizci.

Fermín üzüntü içinde gülümsedi.

“Bekliyor, ama beni değil” diye cevap verdi.

“Demek öyle. Şu mektup onun için mi?”

Fermín onayladı.

“Peki hayatınızı bunun için mi tehlikeye atıp Barselona’ya döndünüz? Bir mektubu teslim etmek için mi?”

Kendisine soru sorulan kişi omuzlarını silktili.

“O buna değer. Ayrıca çok iyi bir dostuma söz verdim.”

“Öldü mü?”

Fermín başını indirdi.

“Bazı haberlerin verilmemesi daha iyidir” deme cüretini gösterdi Arraez.

“Söz sözdür.”

“Onu görmeyeli ne kadar oluyor?”

“Bir yıldan biraz fazla.”

Kaptan uzun uzun ona baktı.

“İçinde olduğumuz zamanlarda bir yıl çok uzun süre. Bu günlerde insanlar çabuk unutuyor. Bir virüs gibi, ama hayatta kalmaya faydası oluyor.”

“Bakalım o virüs bana bulaşacak mı, çünkü bu şahane olurdu” dedi Fermín.

Bot onu Atarazanas iskelesindeki merdivenin dibine bıraktığında gece oluyordu. Fermín limanın sisi içinde gözden kayboldu, o zaman Çin Mahallesi olan Raval'ın sokaklarında yürüyen hamallar ve denizciler arasına bir siluet daha eklendi. Fermín onların arasına karıştığında, kısık ses tonuyla yaptıkları konuşmalardan çıkardığı sonuca göre, önceki gece şehir, yıl boyunca pek çok kez gerçekleştirilen hava saldırılarından birine maruz kalmıştı ve o gece yeni bombardımanlar bekleniyordu. O adamların bakışlarında ve seslerinde korku hissediliyordu, ama çok kötü geçen günün ardından hayatta kalmayı başardıktan sonra, Fermín bu gecenin kendine sunacağı şeylerin daha kötü olamayacağına ikna olmuş haldeydi. Artık dönüş yolunu tutmuş, içinde abur cubur olan bir arabayı iten seyyar satıcının yolunu engellediğinde adam ondan dikkatli olmasını istemişti. Fermín onu durdurdu ve tüm dikkatiyle sattığı şeyleri inceledi.

"Savaştan önce yapılanlar gibi şekerlemelerim var" diye öneride bulundu satıcı. "Hoşunuza gider mi beyefendi?"

"Bir Sugus için tüm krallığımı feda ederim" dedi Fermín kesin bir ifadeyle.

"Elimde çileklilerden bir poşet kaldı."

Fermín'in gözleri tabak gibi kocaman açıldı ve şekerlemenin miktarından bahsetmek bile tükürük salgılamasına sebep oldu. Kaptan Arraez'in bağışlamış olduğu fon sayesinde bütün bir şekerleme poşetine sahip olabildi ve akabinde bir müptelanın hırsıyla onu açtı.

Ramblas'ın dumanlı fenerleri –tıpkı bir Sugus şekerini ilk emişi gibi– ona bu dünyada bir gün daha yaşamaya değen şeylerden biri gibi gelmişti her zaman. Bununla beraber o gece, Ramblas'ın ortasındaki yürüyüş yoluna girdiğinde, bir bekçi ordusunun ellerinde merdivenle fenerden fenere gidip, indirdikleri taş döşeli yolda hâlâ yanmaya devam eden fenerlerin ışıklarını söndürdüğünü fark etti. Onlardan birine yaklaştı ve onun telaşını izlemeye koyuldu. Bekçi merdivenden inmeye başlayıp onun varlığını fark ettiğinde durup göz ucuyla baktı.

“İyi geceler şef” dedi Fermín dostane bir ses tonuyla. “Hangi sebepten şehri karanlıklar içinde bıraktığınızı sormamın bir sakıncası var mı?”

Bekçi işaretparmağıyla gökyüzünü göstermekle yetindi ve merdiveni alarak bir sonraki feneri söndürmek için gitti. Fermín bir an gölgelere gömülen tuhaf bir Ramblas'ın gösterisini izleyerek orada kalakaldı. Etrafında kafeler ve dükkânlar kapılarını kapatmaya başlıyorlardı ve bina cephelerini ay ışığının cılız nefesi aydınlatıyordu. Bir noktaya kadar durumu anlayarak yeniden yoluna devam etti ve hemen sonra ona gece alayı gibi gelen şeyin farkına vardı. Oldukça kalabalık bir insan grubu ellerinde yükler ve battaniyeler taşıyarak metronun girişine yöneliyordu. Bazıları yanan mumlar ve kandiller taşıyor, kalanlar ise karanlıkta ilerliyorlardı. Metroya inen merdivenlerin girişini geçer geçmez, Fermín gözlerini henüz beş yaşında bile olmayan bir çocuğa dikti. Annesinin ya da büyükannesinin eline yapışmıştı, çünkü ışığın azlığından tüm o ruhlar vaktinden önce yaşlanmış gibi görünüyorlardı. Fermín ona göz kırpmak istedi, ama çocuğun bakışları gökyüzüne takılıp kalmıştı. Sanki içinde gizli bir şey olduğunu tahmin edebiliyormuş gibi, ufuk çizgisinin üstünde kara bulutların ördüğü ağları izliyordu. Fermín onun bakışlarını takip etti ve şehri süpüren, fosfor ve yanık tahta kokan soğuk bir rüzgârın okşamasını hissetti. Annesi onu metronun tünellerine doğru sürüklemekten hemen önce, çocuk Fermín'in

kanını donduran bir bakış fırlattı. Beş yaşındaki o gözler kör bir dehşeti ve yaşlı bir insanın umutsuzluğunu yansıtıyordu. Fermín bakışlarını kaçırdı, metronun girişini koruyan bir bekçiyle karşılaşarak yürümeye başladı ve bekçi parmağıyla ona bir işaret yaptı.

“Şimdi girdiniz girdiniz, sonra yer bulamazsınız. Tüm sığınaklar tamamen dolu.”

Fermín onaylayarak başını salladı ama adımlarını da hızlandırdı. Böylece aklına hayalet şehri getiren bir Barselona’nın içine doğru ilerledi, balkonlarda ve büyük kapı girişlerinde yanan mumlar ve kandillerin göz kırpan aydınlıklarıyla, sınırları belli belirsiz çizilen daimi bir karanlık. En sonunda Rambla de Monica’ya ulaştığında uzakta bir kapının dar ve karanlık kemerini seçebildi. Canı sıkın halde iç çekti ve Lucía ile bir araya gelmek üzere yola devam etti.

11

Yavaş yavaş dar merdivenleri tırmandı ve her basamakta sevdiği adamın, kızının babasının ve bir yıldan uzun süredir görmeyi beklediği yüzün Sevilla'da bir hücrede ölmüş olduğu haberini Lucía'ya vermek için kararlılığının ve cesaretinin giderek yok olduğunu hissetti. Üçüncü kattaki merdiven sahanlığına ulaştığında, Fermín zili çalmaya cesaret edemedi kapının önünde durdu. Merdiven basamaklarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hemen oracıkta, on üç ay önce Lucía'nın onu ellerinden tutup, gözlerinin içine bakıp tam olarak telaffuz ettiği kelimeleri ve şöyle dediğini hatırlıyordu: "Eğer beni seviyorsan ona bir şey olmasına izin verme ve bana geri getir." Yırtık zarfı cebinden çıkardı ve karanlıkta parçalarını gözden geçirdi. Bu parçaları parmakları arasında sıkı ve gölgelerin içine doğru fırlattı. Arkasında dairenin kapısının açıldığını duyduğunda, oradan kaçmak için doğrulup merdivenlere doğru hamle yapmıştı. Böylece durdu.

Yedi ya da sekiz yaşında bir kız çocuğu kapının eşiğinden onu izliyordu. Elleri bir kitap tutuyordu ve parmaklarından biri kitap ayracı gibi sayfaların arasındaydı. Fermín ona gülümsedi ve selamlama işareti yaparak elini uzattı.

"Merhaba, Alicia" dedi. "Beni hatırlıyor musun?"

Kız şüphe içinde, ona güvensizlik dolu bir biçimde baktı.

"Ne okuyorsun?"

"*Alicia Harikalar Diyarında.*"

"Vay canına! Bakayım mı?"

Kız kitabı ona gösterdi ama dokunmasına izin vermedi.

“En sevdiklerimden biridir” diye bildirdi şüpheli halinden tamamen sıyrılmadan.

“Benim de öyle” diye karşılık verdi Fermín. “Tüm o delikten düşmeler, kafadan çatlaklarla ve matematik problemleriyle karşılaşmalar, bunları kendi yaşamöyküm olarak kabul ediyorum.”

Bu kendine özgü ziyaretçinin sözlerinin neden olduğu gülme isteğini kontrol etmek için, kız dudaklarını ısırıldı.

“Evet, ama bunu benim için yazdılar” dedi heyecanla haylaz kız.

“Elbette öyle. Annen evde mi?”

Kız cevap vermedi, ama kapıyı biraz daha araladı. Fermín ileri doğru bir adım attı. Kız arkasını dönüp tek kelime etmeden dairenin içine doğru uzaklaştı. Fermín kapının eşiğinde durdu. Evin içi karanlıktı ve dar bir koridorun sonunda kandle benzeyen bir şeyden yayılan ışık zar zor seçiliyordu.

“Lucía?” diye seslendi Fermín.

Sesi gölgeler içinde kayboldu. Kapıyı parmaklarıyla tıklattı ve bekledi.

“Lucía? Benim ...” diye seslendi tekrar.

Birkaç saniye bekledi ve cevap alamayınca dairenin içine girdi. Koridorda ilerledi. Koridora açılan kapılar kapalıydı. Koridorun sonunda, arada sırada yemek odası olarak da kullanılan bir salon vardı. Gölgeleri okşayan sarımtırak renkte yumuşak bir hale yayan kandil masanın üzerinde duruyordu. Sırtı ona dönük halde pencerenin önündeki sandalyede oturan yaşlı bir kadının silueti vardı. Fermín durdu. Ancak o zaman kadını tanıdı.

“Bayan Leonor...”

Ona yaşlı gibi görünen kadın kırk beş yaşlarından fazla olmamalıydı. Kederden solmuş yüzü ve nefret etmekten, yalnız başına ağlamaktan yorulmuş, ölü gibi bakan gözleri vardı. Leonor hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Fermín bir

sandalye alıp hemen yanına oturdu. Elini tuttu ve hafif bir biçimde ona gülümsedi.

“Seninle evlenmesi gerekirdi” diye mırıldandı. “Çirkinsin, ama en azından kafan çalışıyor.”

“Lucía nerede Bayan Leonor?”

Kadın bakışlarını kaçırdı.

“Onu götürdüler. İki ay olacak.”

“Nereye?”

Leonor cevap vermedi.

“Kimdi onlar?”

“Şu adam...”

“Fumero mu?”

“Ernesto’yu hiç sormadılar. Onu aramak için gelmişlerdi.”

Fermín onu kucakladı ama Leonor hareketsiz kaldı.

“Ben onu bulacağım Bayan Leonor. Onu bulacağım ve eve getireceğim.”

Kadın başını salladı.

“O öldü değil mi? Oğlum?”

Fermín sessiz kaldı.

“Bilmiyorum Bayan Leonor.”

Kadın ona öfkeyle bakıp bir şamar attı.

“Git.”

“Bayan Leonor...”

“Git” diye inledi.

Fermín doğruldu ve birkaç adım geriye gitti. Küçük Alicia koridordan onu izliyordu. Ona gülümsedi ve kız yavaşça yaklaştı. O zaman elini tutup güçlü bir biçimde sıktı. Fermín önünde diz çöktü. Ona annesinin arkadaşı olduğunu ya da bakışlarına büyümlü bir etki veren o terk edilmişlik ifadesini silmeye faydası olacak başka bir meseleden bahsedecekti, ama tam olarak o anda, Leonor gözyaşlarını elleriyle boğduğu esnada, Fermín uzaklarda, gökyüzünden dökülen bir homurtu duydu. Bakışlarını pencereye çevirdiğinde camların titremeye başladığını fark etti.

Fermín pencereye yaklaştı ve üzerini kapatan tül perdeyi çekti. Dar sokağı kapatan bina saçakları arasına hapsolmuş gökyüzü parçasına doğru bakışlarını çevirdi. Bu homurtu sesi şimdi daha yoğundu ve çok daha yakındaydı. İlk düşüncesi bunun denizden gelen bir fırtına olduğuydu ve iskelelerin üzerinden sürünerek yolu üzerindeki yelkenleri ve direkleri önüne katan siyah bulutları hayal etti. Ama metal ve ateş gibi ses çıkaran bir fırtına hiç olmamıştı. Sis perdesi parçalanıp bir aydınlık açıldığında onları gördü. Belli bir düzen içinde uçarak, karanlıktan ortaya çıkan çelikten sinekler gibiydiler. Yutkundu ve bakışlarını Leonor'a ve titreyen Alicia'ya çevirdi; ufaklık hâlâ kitabı ellerinde tutuyordu.

"Sanırım buradan çıksak daha iyi olur" diye mırıldandı Fermín.

Leonor reddetti.

"Uzaktan geçecekler" dedi cılız bir sesle. "Dün gece olduğu gibi."

Fermín tekrar gökyüzünü dikkatle inceledi ve altı ya da yedi uçağın ana gruptan ayrıldığını fark etti. Pencereyi açtı ve başını uzatır uzatmaz motorların gürültüsü Ramblas'ın girişindeymiş gibi geldi ona. O zaman sanki bir matkap gökyüzünden bir delik açıyormuş gibi tiz bir ıslık sesi duydu. Alicia elleriyle kulaklarını kapattı ve masanın altına saklanmak için koştu. Leonor kızı tutmak için kollarını uzattı ama bir şey onu durdurdu. Obüs mermisi binaya ulaşmadan saniyeler önce ıslık sesi öyle yoğunlaştı ki, sanki duvarların

içinden çıkıyor gibiydi. Fermín gürültünün kulak zarını deldiğini sandı.

Tam olarak o an sessizlik oldu.

Ani bir çarpma ve sarsıntı hissetti ki sanki bir tren gökten düşmüş, çatıyı ve katların her birini sigara kâğıdı gibi delmişti. Leonor'un dudaklarında birkaç kelime vücut buldu, ama onları duyamadı. Saniyenin ancak küçük bir parçası olan sürede, zamanı donduran sert gürültünün oluşturduğu kale duvarı yüzünden dalgınlaşmış halde, Fermín, Leonor'un arkasındaki duvarın nasıl beyaz bir buluta dönerek parçalandığını ve ateşten bir dilin kadının üzerinde oturduğu sandalyeyi çevreleyerek onu yuttuğunu gördü. Patlamanın basıncı, tutuşmalarından önce mobilyaların yarısını olduğu gibi sürükleyip bir an havada asılı halde bıraktı. Alev almış mazot gibi yakan bir hava duvarı ona çarptı ve pencereye doğru öyle büyük bir güçle fırlattı ki camdan geçip balkonun metal parmaklıklarına yapıştırdı. Kaptan Arraez'in hediyesi olan ceketten dumanlar çıkıyor ve derisini yakıyordu. Onu çıkartmak için ayağa kalkmak istediğinde, zeminin ayakları altında titrediğini hissetti. Saniyeler sonra binanın ana gövdesi gözlerinin önünde moloz ve kora dönmüş halde çöktü.

Fermín doğruldu ve dumanı tüten ceketten kurtuldu. Ekşi ve siyahımsı dumandan oluşan bir kefen, ayakta kalan duvarları yalıyordu. Patlama, kıyısında merdivenden arta kalan şeyin yükseldiği kraterin etrafını çevreleyen cephe ve onu oluşturan ilk sıra duvarı ayakta bırakarak, yapının kalbini toza çevirmişti. Eskiden koridor olan yerin ötesinde, koridorun gittiği yönde artık hiçbir şey kalmamıştı.

“Orospu çocukları” diyerek tükürdü.

Kulak zarını yakan çınlamalar arasında kendi sesini duyamadı ama çok uzak olmayan bir yerde gerçekleşen başka bir patlama dalgasını derisinde hissetti. Pis pis kükürt, elektrik ve yanmış et kokan ekşi rüzgâr sokağı sardı ve Fermín Barcelona üzerine serpiştirilen alevlerin parıltısını gördü.

Berbat bir ağırı kaslarını ısıırıyordu. Sendeleyerek salona girdi. Patlama Alicia'yı duvara fırlatmıştı ve küçük kızın bedeni devrilmiş bir koltukla odanın köşesi arasında kalmıştı. Üzeri toz ve külle örtülüydü. Fermín karşısında diz çöktü ve koltukaltlarından onu kavradı. Dokunuşunu hissettiğinde Alicia gözlerini açtı. Kızarmışlardı ve gözbebekleri büyümüş-tü. Fermín onlara bakınca reflekslerinin laçka olduğunu anladı.

"Büyükannem nerede?" diye mırıldandı Alicia.

"Büyükannen gitmek zorunda kaldı. Benimle gelmelisin. Sen ve ben. Buradan çıkacağız."

Alicia kabul etti. Fermín onu ellerinden tuttu ve yarası ya da kırığı var mı diye eliyle elbisesinin üzerinden yokladı.

"Ağrıyan bir yerin var mı?"

Kız bir elini başına götürdü.

"Gececek" dedi Fermín. Hazır mısın?"

"Kitabım..."

Fermín molozlar arasında kitabı aradı. Biraz yanmış olsa da tek parça halindeki kitabı buldu. Ona uzattı ve Alicia sanki bir tılsımış gibi onu sıkıca kavradı.

"Onu kaybetme tamam mı? Nasıl bittiğini bana anlatmalısın..."

Kollarında kız olduğu halde Fermín doğruldu. Ya Alicia düşündüğünden daha ağırdı ya da oradan çıkmak için topladığı gücü henüz yeterli seviyeye gelmemişti.

"Sıkı tutun."

O zaman döndü ve patlamanın bırakmış olduğu koca çukurun etrafını dolaşıp merdivene varana dek, yarı taş döşeli olan, şimdi tam manasıyla bir çatı saçağı şekline bürünen koridora girdi. Oradan gördüğü kadarıyla obüs mermisi ilk iki katı yutan bir alev havuzu oluşturarak bodrum kata kadar inmişti. Merdiven boşluğundan aşağıyı izleyerek, alevlerin yavaşça, basamak basamak yükseldiğini fark etti. Alicia'yı var gücüyle kavradı ve kendi kendine, eğer dama ulaşmayı başarırlarsa, artık oradan yandaki apartmanın terasına sıçrayabileceklerini ve belki de bu anıyı anlatabilecek kadar hayatta kalmayı başarabileceklerini söyleyerek merdivenden yukarı tırmandı.

Dama açılan kapı yekpare meşeden bir levhaydı ama patlama menteşeleri yerinden oynatmıştı ve Fermín bir tekmede onu devirebildi. Terasa ulaşınca Alicia'yı yere yatırdı ve cephe duvarına dayanarak soluklanmak için düşer gibi oturdu. Derin derin nefes aldı. Hava yanmış kibrit gibi kokuyordu. Birkaç saniyeliğine Fermín ve Alicia sessizlik içinde, gözlerinin önünde uzayıp giden görüntünün gerçekliğine inanamadan kalakaldılar.

Barselona şehri ateş sütunları ve böcek antenleri gibi gökyüzünde dalgalanan siyah dumandan tüylerle delik deşik edilmiş bir karanlık battaniye gibiydi. Oradan birkaç sokak ötede Ramblas, şehrin merkezine kadar kıvrılarak ilerleyen alevlerden ve dumanlardan bir nehir görüntüsü çiziyordu. Fermín kızın elini tuttu ve onu çekti.

"Hadi, durmamak gerek."

Yeni bir gümbürtü gökyüzünü kaplayıp binayı temellerinden sarstığında sadece birkaç adım atmışlardı. Fermín arkasına baktı ve Katalonya Meydanı yakınlarından bir parıltının yükseldiğini gördü. Kırmızımtırak şimşek saniyeden daha küçük bir zaman diliminde şehrin çatılarını sildi süpürdü. Işık fırtınası, içinden tekrar uçak homurtularının çıktığı kül yağmuru altında söndü. Uçak filosu şehrin üzerinde uza-yan kesif duman hortumlarının içinden geçerek çok alçaktan uçuyordu. Alevlerin yansıması, uçakların karınlarında parlıyordu. Fermín bakışlarıyla gideceği yolu takip etti ve bomba salkımlarının Raval'ın çatıları üzerine yağdığını gördü.

Bulundukları terasın elli metre uzağında başlayan bir ev sırası, gözlerinin önünde, kava sürtülen kibrit çöpünün alev alması gibi havaya uçtu. Yayılan dalga bir cam yağmuru içinde yüzlerce pencereyi tuzla buz etti ve teraslarda önüne çıkan ne varsa olduğu gibi sildi süpürdü. Hemen bitişikteki binaya yerleştirilmiş bir güvercinlik, çatı saçağında sürüklenerek sokağın diğer tarafına uçtu, bir su tankını devirdi ve tank boşluğa yuvarlanıp taş zemine çarptığında gürültüyle patladı. Fermín sokaktan panik çığlıklarını duydu.

Felç geçiriyor gibi, bir adım daha atamadan kalakaldılar. Böylece, bakışları şehri delik deşik etmeye devam eden uçakların büyüüne kapılmış halde uzunca bir müddet durdular. Fermín'in gözleri uzakta, limanın sularında yarı batmış halde duran gemileri seçti. Yanar halde büyük benzin tabakaları su yüzeyine dağılmış, umutsuzca uzaklaşmak için yüzen ve kendini suya atanları yalayıp yutuyordu. İskelelerdeki sundurmalar ve hangarlar şiddetli biçimde yanıyorlardı. Yakıt tankları zincirinde bir patlama, bir sıra devasa yükleme vincini devirdi. Büyük metal iskeletler birer birer iskelelere bağlı yük gemilerinin, balıkçı teknelerinin üzerine devrilerek onları suyun altına gömdüler. Uzaklarda benzin ve kükürt sisinin arasında, uçaklar denizin üstünde geri dönüyorlar ve yeni bir bombardıman için hazırlanıyorlardı. Fermín gözlerini kapayıp o pis ve yakıcı rüzgârın terini kurutmasına izin verdi. "İşte buradayım şerefsizler. Bakalım bu sefer isabet ettirebilecek misiniz."

Sadece yeniden yaklaşan uçakların gürültüsünü duyabildiğini sandığı esnada, yanında duran kızın sesi dikkatini çekti. Gözlerini açtı ve Alicia'yı gördü. Ufaklık tüm gücüyle onun elinden kurtulmaya çalışıyor ve panik dolu bir sesle çığlık atıyordu. Fermín döndü. Yükselen deniz suyunda eriyip giden kumdan kale gibi, binadan geriye kalanlar alevler arasında dağılıp gidiyordu. Evin damının kenarına kadar koştular ve oradan bitişikteki binayı ayıran duvarı aşmayı başardılar. Fermín yuvarlanarak yere indi ve aniden sol bacağına giren sancıyı hissetti. Alicia onu çekiştirmeye devam ediyordu ve doğrulması için ona yardım etti. O kalçasını yokladı ve ılık kanın parmaklarından döküldüğünü fark etti. Alevlerin parıltısı, üzerinden atlamış oldukları duvarı aydınlattı ve üzerinde kana bulanmış cam parçalarını görünür kıldı. Mide bulantısı görüşünü perdeledi ama derin nefes aldı ve durmadı. Alicia onu çekiştirmeye devam ediyordu. Tuğlaların üzerinde koyu ve parlak bir iz bırakan bacağını sürüyen Fermín, teras boyunca, Arco del Teatro Sokağı'na bakan bitişikteki evi ayıran duvara kadar kızı takip etti. Becerebildiği kadar duvara dayalı duran birkaç tahta kasayı kaldırdı ve bitişikteki teras göz attı. Orada korkunç görünümlü bir yapı dikiliyordu, pencereleri mühürlü ve onlarca yıldır bir bataklığın dibine gömülü gibi duran anıtsal cephesiyle eski bir saray. Bir fener gibi, üstü örtülü büyük cam bir kubbe binayı taçlandırıyor ve merkezini sivrilten paratonerin üstünde bir ejder silueti dalgalanıyordu.

Bacağındaki yara sürekli devam eden bir sancıyla zonkluyordu ve düşmemek için korkuluğa tutunmak zorunda kaldı. Ayakkabısının içinde kanın ılıkliğini hissetti ve tekrar mide bulantısı krizi geldi. Her an bilincini kaybedebileceğini anladı. Alicia korkmuş halde ona bakıyordu. Fermín becerebildiği kadar ona gülümsedi.

“Önemli değil” dedi. “Bir sıyrık.”

Uzaklarda uçak filosu denizin üzerinde geri dönmüştü ve şehre doğru uçarak, artık limanın dalgakıranının üzerinden geçiyordu. Fermín elini Alicia’ya uzattı.

“Tutun.”

Küçük kız yavaşça reddetti.

“Burada güvende değiliz. Sokağa kadar bir şekilde inmenin yolunu bulmak ve oradan da metroya gitmek için yandaki dama geçmeliyiz” dedi çok ikna edici olamadan.

Her ne kadar sonunda elini uzatsa da kız şüphe içindeydi. Fermín tüm gücüyle kasaların en üstüne kadar onu kaldırdı. Oraya bir kez ulaştıktan sonra da evin çatısının kenarına kadar kaldırdı.

“Sıçra” diye emretti.

Alicia kitabını göğsüne bastırarak reddetti. Fermín arkasında çatıları delik deşik eden mitralyöz çatırtılarını duydu ve kızı itti. Alicia duvarın diğer tarafında yere bastığında elini Fermín’e doğru uzatmak için geri döndü, ama arkadaşı orada değildi. Duvarın diğer tarafında korkuluğa tutunmaya devam ediyordu. Rengi atmıştı ve sanki bilincini güç bela koruyabiliyormuş gibi gözkapakları düşüyordu.

“Koş” diyerek şaşırttı onu son gücüyle. “Koş.”

Fermín dizlerinin üstüne çöktü ve sonra sırtüstü düştü. Hemen üzerlerinden geçen uçakların homurtusunu duydu ve gözleri kapanmadan önce bir bomba salkımının gökyüzünden nasıl kopup geldiğini gördü.

Alicia umutsuzca terası geçerek büyük cam kubbe yönüne doğru koştu. Obüs mermisinin binalardan birinin cephesini sıyırırken mi ya da havada mı patladığını asla bilemedi. Farkında olduğu tek şey, arkasında sıkıştırılmış havadan oluşan bir duvarın korkunç saldırısıyla, sağır eden bir rüzgârın onu havaya kaldırıp ileri doğru fırlatmasıydı. Yakıcı metal parçalarından oluşan bir rüzgâr ona sürünerek geçti. Tam olarak o zaman yumruk büyüklüğünde bir nesnenin nasıl kalçasını deldiğini hissetti. Bu çarpma ona havada takla attırdı ve cam kubbeye doğru itti. Alicia cam kıymıklarından ibaret bir perdeden geçti ve boşluğa düştü. Kitap elinden kaydı gitti.

Küçük kız pike yaparcasına, loş ışıktan geçerek, inişini yavaşlatan gerilmiş bez üzerine varana dek ona sonsuz kadar uzun gelen bir süre düştü. Kumaş tabakası onun ağırlığı altında katlandı ve tahta platforma benzeyen bir yerde sırtüstü vaziyette bıraktı. Yukarıda, bulunduğu yerden on beş metre kadar bir mesafede, kubbeden geçerken vücudunun cam yüzeyde bırakmış olduğu deliği görebildi. Bir yana doğru dönmeyi denedi, ama sağ bacağını hissetmiyordu ve belden aşağısını neredeyse hiç hareket ettiremiyordu. Bakışını çevirdi ve kaybettiğini sandığı kitabın platformun kenarında olduğunu fark etti.

Kollarından destek alarak oraya kadar süründü ve cildine parmaklarıyla dokundu. Yeni bir patlama binayı salladı ve titreşimden kitap boşluğa düştü. Alicia kenardan başını uzattı ve sayfalarının uçuşuma doğru kanat çırparak kitabın

düşüşünü gördü. Bulutlara sıçrayan alev parıltısı gölgelere dökülen bir ışık demeti yansıttı. Alicia gördüklerine inanamadan bakışlarını sabitledi. Eğer gözleri onu kandırmıyorsa, devasa bir spiralın, sonu gelmez bir katedralin koridorları, geçitleri, kemerleri ve galerilerinden oluşan sonsuz labirente ilave edilmiş bir kulenin tepesine inmişti. Ama onun bildiği katedrallerden farklı olarak taşlardan inşa edilmemişti.

Kitaplardan yapılmıştı.

Kubbeden dökülen anlık ışıklarla gözlerinin önünde bina-ya girip çıkan, birbiriyle kesişen, yüzlerce ve binlerce kitapla çevrili geniş merdivenler ve köprüler uzayıp gidiyordu. Uçurumun dibinde yavaşça hareket eden bir ışık kabarcığı seçiliyordu. Işık durdu ve görüşü netleştğinde, Alicia kır saçlı bir adamın elinde fener tuttuğunu ve yukarı baktığını gördü. Keskin bir sancı bıçak gibi kalçasına girdi ve görüşünün bulanıklaştığını hissetti. Hemen sonra gözlerini kapadı ve zaman mefhumunu kaybetti.

Birinin nazikçe kollarından tuttuğunu fark ettiğinde uyan-
dı. Gözlerini araladı ve fark etti ki sonu gelmez bir koridor-
dan aşağı iniyorlar, koridor düzinelerce ve her yöne ilerleyen
galerilere açılıyor ve bu galeriler duvarlardan ve bu duvarlar
kitaplardan oluşuyordu. Labirentin dibinde görmüş olduğu
kır saçlı ve yırtıcı kuşlar gibi yüz hatları olan adam onu kolla-
rında tutuyordu. Binanın girişine geldiklerinde oranın bekçisi
kızı büyük kubbeli tavanın altında bir köşeye kadar götürdü
ve rahatsız bir yatağa yerleştirdi.

“Adın ne?” diye sordu.

“Alicia” diye kekeledi kız.

“Ben Isaac.”

Daha sonra adam ciddi bir ifadeyle ufaklığın kalçasındaki
zonklayan yarayı muayene etmeye başladı. Onu bir battani-
yeyle örttü ve eliyle kafasının altından tutarak dudaklarına
bir bardak soğuk su yaklaştırdı. Alicia büyük bir arzuyla

suyu yudumladı. Muhafızın elleri kafasını yastığın üzerine yerleştirdi. Isaac ona gülümsüyordu ama gözleri üzüntüsünü ele veriyordu. Onun arkasında, dünyanın bütün kütüphaneleriyle inşa edilmiş, bir bazilika olduğunu düşündüğü yere uzanan, tepeden görmüş olduğu labirent dikiliyordu. Isaac yanında bir sandalyeye oturdu ve elini tuttu.

“şimdi dinlen.”

Feneri söndürdü ve ikisi de yukarılardan gelen ateş parıltılarının lekelediğı mavimsi loşluğa gömüldüler. Kitap labirentinin imkânsız geometrisi sonsuzluğa uzanıp gidiyordu ve Alicia gördüğünün rüya olduğunu düşündü, öyle ki ona göre, büyükannesinin yemek salonunda patlamış olan bombadan sonra kendisi ve arkadaşı alevler içindeki o binadan aslında hiç çıkmamışlardı.

Isaac üzüntü içinde onu izliyordu. Bombaların, sirenlerin ve alevler içindeki Barselona’yı kol gezen ölümün sesi duvarları aşarak içeri geliyordu. O yakınlarda gerçekleşen ve duvarları sarsan bir patlama duyuldu ve ayakları altındaki zeminden toz bulutu yükseldi. Alicia rahatsız yatakta ürperdi. Muhafız bir mum yaktı ve onu Alicia’nın yattığı yatağın yanındaki küçük bir masanın üzerine bıraktı. Kubbenin merkezine yükselen mucizevi yapının çevresi, alevlerin parıltısı ile aydınlandı. Isaac Alicia’nın bakışlarındaki ifadenin, bilincini kaybetmenin arifesindeki ifade olduğunu fark etti. İç çekti.

“Alicia” dedi sonunda. “Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı’na hoş geldin.”

Fermín gözlerini engin bir ilahi beyazlıkta açtı. Uniforma giymiş bir melek bacağını sarıyordu ve sedyelerle dolu bir galeri sonsuza uzanan bir mekânda kayboluyordu.

“Burası araf mı” diye sordu.

Hemşire başını kaldırdı ve göz ucuyla ona baktı. On sekiz yaşından büyük olmamalıydı ve Fermín’in düşündüğü ilk şey ilahi listede yer alan bir meleğin, vaftizlerde ve komünyonlarda paylaşılan klişelerin düşündürdüğünden çok daha iyi ve görülmeye değer olduğuydu. Böyle edepsiz düşüncelerin varlığı sadece iki anlama gelebilirdi: fiziksel gücünün yerine gelmesi ya da ebedi cezanın arifesinde olması.

“Vay canına, bak sen şu işe, rezil imansızlığımdan derhal vazgeçiyorum ve sizin meleksi arzunuz hangi sırayla olmasını daha uygun görürse o sırayla Ahitlerin, Eski ve Yeni olanın altına imzamı atıp kayıt yaptırıyorum.”

Hastanın bilincini ve konuşma becerisini geri kazandığını görünce hemşire bir işaret yaptı ve bir haftadır uyumuyormuş gibi görünen bir doktor sedyeye yaklaştı. Doktor parmaklarıyla gözkapaklarını kaldırıp gözlerini muayene etti.

“Öldüm mü?” diye sordu Fermín.

“Abartmayınız. Oldukça yıpranmış durumdasınız ama genel olarak oldukça canlısınız.”

“O halde burası araf değil mi?”

“Daha fazla ne bekliyordunuz. Hospital Clínico hastanesindeyiz. Ya da başka bir deyişle cehennemde.”

Doktor yarasını incelerken Fermín olayların gelişimini

değerlendirdi ve oraya kadar nasıl gelmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu doktor.

“Doğrusu biraz kaygılı. Rüyamda İsa’nın beni ziyaret ettiğini, uzun ve derinlikli bir sohbet yaptığımızı gördüm.”

“Ne hakkında?”

“Temel olarak futbol hakkında.”

“Bu size verdiğimiz sakinleştirici yüzünden.”

Fermín rahatlamış halde onayladı.

“Zaten Efendimiz bana Atletico Madrid’i tuttuğunu söylediğinde şüphelenmedim değil.”

Doktorun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve hemşireye bazı talimatlar mırıldandı.

“Ne kadar süredir buradayım?”

“Sekiz saat kadar.”

“Peki ya çocuk?”

“Çocuk İsa’yı mı soruyorsun?”

“Hayır. Benimle birlikte olan kız çocuğu.”

Hemşire ve doktor birbirlerine baktılar.

“Üzgünüm, ama sizin yanınızda hiçbir çocuk yoktu. Nerden bileyim, sizi Raval’ın terasında kan kaybederken mucize eseri buldular.”

“Peki benimle birlikte bir kız çocuğu getirmediler mi?”

Doktor başını indirdi.

“Canlı olarak, hayır.”

Fermín doğrulmaya yeltendi. Hemşire ve doktor onu sedyede tuttular.

“Doktor, buradan çıkmam gerek. Orada yardımına muhtaç savunmasız bir çocuk var...”

Doktorun olumlu bir işaretiyle hemşire, sedyeler arasındaki uzun gezilerinde ona eşlik eden ilaç ve pansuman gereçleri arabasından çabucak bir şişe aldı ve bir enjeksiyon hazırlamaya başladı. Fermín başını sallayarak reddetti ama doktor onu güçlü bir şekilde tuttu.

“Korkarım henüz gitmenize izin veremem. Biraz sabırlı olmanızı istiyorum. Bizi korkutmak istemezsiniz.”

“Merak etmeyin, bir kediden daha fazla canım vardır.”

“Ve bir rahipten daha az utanma duygunuz, bu nedenle bandajlarınızı değiştirecekleri zaman, hemşirelerin popolarını çimdiklemeden izin vermelerini de isteyeceğim. Anlaştık mı?”

Fermín sağ omzunda iğnenin girişini hissetti ve soğukluk hissi damarlarında dağıldı.

“Doktor lütfen tekrar sorabilir misiniz? Adı Alicia.”

Doktor uyguladığı baskıyı gevşetti ve sedyeye uzanması için onu bıraktı. Fermín’in kasları pelteye döndü ve dünyayı sualtında kalmış bir suluboya resmi gibi dağıtarak gözbebekleri büyüdü. Doktorun uzaktan gelen sesi düşüşünün yankıları arasında kayboldu. Pamuktan bulutların arasından geçerek düştüğünü hissetti ve galerinin beyazlığı, kimyasal cenneti vaat eden balzamik sıvıda, buharlaşan ışık tozuna dönüşerek parçalandı.

Öğleden sonra onu taburcu ettiler çünkü hastane tamamen doluydu ve ölümcül durumda olmayan hiç kimseye hizmet vermiyordu. Tahta bir koltuk değneği ve bir merhumdan ödünç alınmış yeni bir kat elbise ile teçhiz edilmiş halde, Fermín Hospital Clínico hastanesinin kapısında, onu tekrar Raval'ın sokaklarına götürecek bir tramvaya binmeyi başardı. Oraya varınca Alicia isimli bir kız çocuğunu görüp görmediklerini bağıra bağıra sorarak hâlâ açık olan kafeleri, lokantaları ve dükkânları dolaşmaya başladı. Bu ufak tefek, sıska ve yıpranmış adamla karşılaşan insanlar sessizce olumsuz yanıt veriyorlar, o 18 Mart 1938 günü Barselona sokaklarından toplanmış olan dokuz yüz ceset –yüz kadarı çocuk– arasından birini, ölmüş kızını, diğer pek çok kişi gibi boş yere aradığını düşünüyorlardı.

Akşam olurken Fermín Ramblas'ı baştan sona dolaştı. Bombalar hâlâ yan yatmış ve dumanı tüten, içinde kadavralardan bir pasaj oluşturan tramvayları raylardan çıkarmıştı. Saatler önce müşterilerle dolup taşan kafeler, hareketsiz vücutları sergileyen galerilere dönmüştü. Kaldırımlar kanla kaplanmıştı ve yaralıları kaldırırken, ölülerin üzerini örterken ya da basitçe hiçbir yere doğru kaçışırken, hiçkimse tarif ettiği gibi bir kız çocuğunu gördüğünü hatırlamıyordu.

Durum böyle olmasına rağmen, Gran Teatro del Liceo'nun karşısında kaldırılma yatırılmış kadavra sırasıyla karşılaştığı zaman bile Fermín umudunu kaybetmedi. Onlardan hiçbiri sekiz ya da dokuz yaşından büyük görünmüyordu. Fermín

diz çöktü. Yanında bir kadın göğsünde yumruk büyüklüğünde delik açılmış olan bir oğlan çocuğunun ayaklarını okşuyordu.

Fermín'in sorup sormamasına aldırmış bile etmeden "Öldü" dedi kadın. "Hepsi öldü."

Tüm gece boyunca, bir yandan şehir yanan onlarca evin enkazını ve molozlarını toplarken, Fermín Raval'ın sokaklarında kapı kapı dolaşarak Alicia'yı sordu.

Sonunda, gün ağarırken, artık bir adım daha atamayacağını bilincine vararak, Belen Kilisesi'nin merdivenlerinde kendini bıraktı. Kısa süre sonra yüzü isle kaplanmış ve üniforması kanla lekelenmiş bir bekçi hemen yanına oturdu. Ona neden ağladığını sorduğunda, Fermín onu kucakladı ve ölmek istediğini, çünkü kaderin küçük bir çocuğun hayatını onun ellerine bıraktığını, bu emanete ihanet etmiş ve onu korumayı becerememiş olduğunu söyledi. Eğer Tanrı'da ya da şeytanda bir parça bile adalet kaldıysa, diye devam etti, var olmayı hak etmeyen bu boktan dünya yarın ya da öbür gün sonsuza değin yok olup giderdi.

Uzun saatler boyunca durup dinlenmeden molozlar arasından içlerinde kendi karısı ve altı yaşındaki çocuğu da dahil olmak üzere cesetleri çıkarmış olan muhafız onu sakince dinledi.

"Dostum." dedi sonunda. "Umudunuzu kaybetmeyin. Bu alçak dünyada öğrendiğim bir şey varsa eğer, kader her zaman köşebaşmda seni bekler. En elverişli üç biçimde vücut bulmuş haliyle, sanki bir hırsız, bir orospu ya da piyango bileti satıcısıymış gibi. Ayrıca eğer bir gün onun peşinden gitmek istersen –çünkü kaderin yapmadığı bir şey varsa o da adresini ziyaret etmektir–, sana nasıl ikinci bir şans verdiğini göreceksin."

MASKELI BALO

Madrid
1959

Ekselansları Beyefendi

Mauricio Valls y Echevarría

ve eşı

Elena Sarmiento de Fontalva

Sizi Somosaguas'ta bulunan

Villa Mercedes Malikânesi'nde

24 Kasım 1959 akşam 7'den
itibaren düzenlenecek

Maskeli Balo

etkinliğine davet etmekten mutluluk duyar.

1 Kasım tarihinden önce katılımınızı
Milli Eğitim Bakanlığı
protokol hizmetlerine teyit etmenizi
rica ederiz.

1

Oda sonsuz bir loşluk içinde bulunmaktaydı. Perdeler yıllardır çekili haldeydi ve en ufak bir aydınlık girişini engellemek için birbirlerine dikilmişlerdi. Karanlığı tırmalayan tek ışık kaynağı, duvardaki bakır bir aplikti. Onun sarı ve ölgün halesi, süslü bir tepelikle taçlandırılmış ve oradan şeffaf bir örtü sarkan yatağın etrafını aydınlatıyordu. Bu örtünün arkasında onun durağan görüntüsü seçiliyordu. “Bir cenaze arabasına benziyor” diye düşündü Valls.

Mauricio Valls karısı Elena’nın silüetini izledi. Son on yıldır, artık onu tekerlekli sandalyeye oturtmak mümkün olmadığından beri, hapishanesi olan yatakta hareketsiz, canlılığını kaybetmiş halde yatıyordu. Yıllar geçtikçe kemiklerini tüketen bu hastalık, uzuvlarını sürekli acılar içinde bırakan tanınmaz bir yığın haline getirene dek Bayan Elena’nın iskeletini çarpıtmıştı. Yatağın başucunda maun ağacından bir çarmıhtaki İsa figürü onu seyrediyordu ama gökyüzü sonsuz zalimliğiyle ölüm mutluluğunu ona ihsan etmiyordu. “Benim suçum” diye düşünüyordu Valls. “Bunu beni cezalandırmak için yapıyor.”

Orkestranın akort sesleri ve aşağıda, bahçede bulunan bin kişiden fazla davetlinin seslerinin yankıları arasında, onun işkence çeken nefes alışlarını duydu. Gece vardiyasının hemşiresi yatağın hemen yanında işgal ettiği sandalyeden doğruldu ve gizlice Valls’e yaklaştı. Geceleri karısının başını bekleyen hemşireler, onlara verilen maaş ne kadar yüksek olsa da, asla iki ya da üç aydan fazla görevlerinde dayanamıyorlardı. Onları suçlamıyordu.

“Uyuyor mu?” diye sordu Valls.

Hemşire olumsuz yanıt verdi.

“Hayır sayın bakan, ama doktor gece iğnesini yaptı. Öğleden sonrayı huzursuz geçirdi. Şu an daha iyi.”

“Bizi yalnız bırak” diye emretti Valls.

Hemşire onayladı ve kapıyı arkasından kapayarak odayı terk etti. Valls yatağa yaklaştı. Tül perdeyi kaldırıp yatağın bir kenarına oturdu. Bir an gözlerini kapadı ve vücudundan yayılan keskin pis kokunun içine işlemesine izin vererek, hırıltılı nefesini dinledi. Çarşafı tırmalayan tırnaklarının sesini duydu. Dudaklarında yapmacık gülümseme, sakinliğinin ağırbaşlı ifadesi ve yüzünde donup kalmış şefkatle ona döndüğünde, Valls karısının ateş saçan gözlerle kendisine baktığını gördü. Avrupa’nın en pahalı doktorlarının ne çaresini ne de ismini bulabildikleri bu hastalık, bir sürüngenin ya da yırtıcı kuşların pençelerini hatırlatırcasına, ellerini sert deriden düğümlere döndürmüştü. Valls bir zamanlar karısının sağ eli olan şeyi eline aldı ve acıdan ve öfkeden yanan o bakışlarla yüzleşti. Belki nefret ettiği için Valls’i arzu etmişti. O yaratığın kendisine ya da dünyaya bir parça bile sevgi duyuyor olması fikri oldukça acımasız geliyordu.

“İyi geceler aşkım.”

İki yıldan biraz daha uzun zaman önce, Elena neredeyse tamamen ses tellerini kaybetmişti ve bir kelime telaffuz etmesi çok büyük gayret gerektiriyordu. Böyle olmasma rağmen onun selamına gırtlaktan çıkardığı bir iniltiyle karşılık verdiği bu ses, çarşafın altında deforme olduğu sezilen bedeninin en derin noktasından kopup geliyor gibiydi.

“Gününün kötü geçtiğini söylediler” diye devam etti o. “İlaç kısa süre içinde etkisini gösterecek ve dinlenebileceksin.”

Valls ne gülümsemesini ne de ona tiksinti ve korku veren eli bıraktı. Bu sahne her gün olduğu gibi gelişecekti. O elini tutarken birkaç dakika boyunca alçak sesle konuşacak

ve kadın morfin acısını ve hiddetini yatıştırana kadar yakıcı bakışlarla onu izleyecekti, böylece Valls üçüncü kattaki koridorun sonundaki o odayı, bir sonraki gece dönmek üzere terk edebilecekti.

“Herkes geldi. Mercedes uzun elbisesini ilk kez giydi ve dediklerine göre Britanya büyükelçisinin oğluyla dans etmiş. Herkes seni sordu ve sana sevgilerini gönderdiler.”

Bu bayağılık ritüelini tekrarlarlarken, bakışı yatağın bitişiğindeki üzeri kırmızı kadife kaplı bir masada duran, içinde metal aletler ve şırıngalar olan küçük tepsiye takıldı. Morfin ampulleri ışığın altında değerli taşlar gibi parlıyorlardı. Sesi durdu, içi boş kelimeleri havada kayboldu. Elena bakışlarının yönünü takip etmişti ve yüzü gözyaşlarıyla yıkanmış halde, yalvaran bir ifadeyle gözleri ona çivilendi. Valls karısını gözlemledi ve iç çekti. Alnından öpmek için eğildi.

“Seni seviyorum” diye mırıldandı.

Bu sözleri duyunca Elena yüzünü çevirdi ve gözlerini kapadı. Valls yanağını okşadı ve doğruldu. Tül perdeyi çekti, ceketinin düğmelerini ilikledi ve dudaklarını temizlediği mendili yere atıp orayı terk etmek üzere odayı boydan boya geçti.

2

Sadece birkaç gün önce, Mauricio Valls doğum gününde ne hediye istediğini sormak için kulenin tepesindeki ofisinde kızı Mercedes ile buluşmuştu. Harika porselen bebekler ve hikâyeler dönemi artık geride kalmıştı. Çocukluğundan geriye sadece gülmesi ve babasına olan düşkünlüğü kalmış olan Mercedes, en büyük ve tek arzusunun, iki hafta sonra kendi ismini taşıyan malikânelerinde gerçekleştirilecek olan maskeli baloya katılabilmek olduğunu bildirdi.

“Bunu annene danışmak zorunda kalacağım” diyerek yalan söyledi Valls.

Mercedes onu kucaklayıp, elde ettiğini bildiği dile getirilmemiş bu sözü mühürlercesine öptü. Babasıyla konuşmadan önce Mercedes giyeceği elbiseyi seçmişti, annesi Bayan Elena için Paris’in yüksek kalitede işler yapan bir atölyesinde dikiilen, ama onun hiç giyemediği, şarap renkli göz kamaştırıcı derecede gösterişli bir elbise. Bu elbise, artık hiç kullanılmayan, ikinci kattaki eski evlilik *suite*’ine bitişik giyinme odasında, onu doğuran kadının hiç yaşamamış olduğu, ondan çalınmış bir hayata ait yüzlerce kıyafet ve mücevher gibi, on beş yıldır lüks dolaplarda mahkûm haldeydi. Yıllar boyunca herkes onu odasında uyuyor sanırken, Mercedes annesinin yatak odasına gizlice sızıyor ve hemen girişteki komodinin dördüncü çekmesinde duran anahtarı ödünç alıyordu. Onun odadaki varlığından behsetmeye cesaret eden tek gece hemşiresi, Mercedes’in kendi elleriyle Melekler Çeşmesi’nin arkasına gömdüğü bilekliği annesinin tuvalet masasından çaldığı

gerekçesiyle yine onun tarafından suçlanarak, hiçbir seremoni yapılmadan ve tazminat ödenmeden kovulmuştu. Diğerleri hiçbir zaman bu konuda ağızlarını açmaya cesaret edememişti ve odada hiç eksilmeyen daimi karanlık içinde onu görmemiş gibi yapıyorlardı.

Elinde anahtarla gece yarısı, evin batı kanadında diğerlerinden izole konumdaki, toz, naftalin ve terk edilmişlik kokan geniş giyinme odasına süzülüyordu. Elllerinde bir mum taşıyarak ayakkabılar, mücevherler, elbiseler ve peruklarla dolu cam kapaklı vitrinlerin sıralandığı koridorları dolaşıyordu. O mozolenin eşyalar ve anılarla dolu her köşesini örümcek ağları kaplamıştı ve seçkin prenseslerin rahat yalnızlığı içinde yetiştirilen küçük Mercedes, tüm bu harika nesnelerin kırık ve lanetli bir bebeğe ait olduğunu, üçüncü katta, koridorun sonundaki hücresinde yaşamaya mahkûm edildiğini ve o elbiselerle o parlak mücevherleri bir daha asla giyemeyeceğini düşünüyordu.

Bazen gecenin koynunda Mercedes mumu yere bırakıyor ve kurup Şehrazat'ın Rüyası notalarının döküldüğü eski müzik kutusunun ritmiyle, loş ışıktaki yalnız başına dans etmek için o elbiselerden birinin içine giriyordu. Büyük bir haz hissederek, herkes ona kıskançlık ve hayranlıkla bakarken babasının ellerini beline dolayıp onu büyük dans salonu boyunca götürdüğünü hayal ediyordu. Şafağın ışıkları perde aralarından içeri sızdığında, Mercedes anahtarı yerine bırakıp, kendisini sabah saat yedi sularında uyandıracak olan bir hanımefendi gelmeden önce uyuyor numarası yapmak için aceleyle yatağına dönüyordu.

Maskeli balonun olduğu gece, mükemmel biçimde vücuduna oturan o giysinin başka biri için dikildiğini düşünmek kimsenin aklının ucundan geçmemişti. Orkestranın müziği eşliğinde, pistte bir çift koldan diğerine geçerek kıvrılırken, Mercedes yüzlerce davetlinin gözlerinin onu şehvet ve arzuyla okşadığını hissediyordu. İsminin herkesin dudaklarında

olduğunu biliyordu ve kendisinin başrolde olduğu diyalogları işittiğinde kendi kendine gülümsüyordu.

Uzun uzadıya hayal ettiği o gece eğlencesini istemeyerek de olsa terk ettiğinde saat dokuz civarıydı ve evin ana binasının merdivenlerine doğru yürüdü. En azından bir dansı babasıyla yapma umudunu taşımıştı içinde, ama o ortaya çıkmamıştı ve henüz onu gören kimse olmamıştı. Bay Maurico davete katılmasının şartı olarak, saat dokuzda odasına çekilmesi için söz vermesini istemişti ve Mercedes'in buna karşı gelmeye niyeti yoktu. "Gelecek yıl."

Yolda babasının hükümetten iki iş arkadaşını, tüm gece boyunca dik dik kendisine bakmaktan vazgeçmemiş iki asilzadenin konuşmasını duydu. Madrid sonbaharının ortasında tuhaf şekilde ilkbahar gecesine benzeyen bu gecede, dönemin en asil tabakasının önüne çıkardığı o küçük orospu kızı da dahil olmak üzere, Bay Mauricio'nun, zavallı karısının servetiyle hayatındaki her şeyi nasıl satın alabilmiş olduğunun dedikodusunu yapıyorlardı. Şampanya ve vals dönüşleriyle hafifçe sarhoş halde onlara cevap vermek için Mercedes arkasını döndü, ama yoluna çıkan bir figür kibarca onu kolundan kavradı.

Hayatının son on yılında onun gölgesi ve teselli kaynağı olan mürebbiyesi Irene sıcak bir ifadeyle ona gülümsedi ve yanağını öptü.

Onu kolundan tutarak "Onları hiç ciddiye alma" dedi.

Mercedes gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"Çok güzelsin. Sana daha iyi bakmama izin ver."

Genç kız bakışlarını indirdi.

"Bu elbise harika ve tamamen senin için yapılmış."

"Anneme aitti."

"Bu gecedan itibaren daima senin olacak, sadece senin."

Mercedes işlediği kabahatin acı tadı hâlâ ağzında olduğu halde bu pohpohlamayı yüzü kızararak kabul etti.

“Babamı gördünüz mü Bayan Irene?”

Kadın reddetti.

“Herkes onu soruyor da.”

“Beklemek zorunda kalacaklar.”

“Sadece dokuzsa kadar kalacağıma ona söz verdim. Kül ke-disinden üç saat daha az.”

“O zaman ben bal kabağına dönmeden elimizi çabuk tut-sak iyi olur” diye şaka yaptı mürebbiye isteksizce.

Adımlarıyla beraber, zehirli hançerler gibi parlayan ka-dehlerini ellerinde tutarak, onları tanıyormuş gibi gülümse-yen yabancı yüzleri aydınlatan fener çelenkleri altında pati-kayı takip ettiler.

“Babam dansa inecek mi Bayan Irene?” diye sordu Mer-cedes.

Mürebbiye cevap vermek için kaçamak bakışlar ve münasebetsiz kulakların menzilinden uzaklaşmayı bekledi.

“Bilmiyorum. Tüm gün boyunca onu görmedim...”

Arkalarında bir kargaşa duyduklarında Mercedes ona karşılık vermek üzereydi. Döndüklerinde orkestranın çalma-yı bıraktığını ve az evvel yolu üzerinde kötü kötü dedikodu yapmış olan iki beyefendiden birinin podyuma çıkıp kalaba-lığa hitap etmek üzere hazırlandığını gördüler.

“Bu Bay Jose Maria Altea, hükümet bakanı...”

Yardımcılarından biri politikacıya mikrofonu uzattı ve da-vetlilerin homurtusu saygılı bir bekleyişe dönüştü. Orkestra-daki müzisyenler ciddi bir yüz ifadesi takındılar ve yumuşak başlı ve bekleyiş içindeki dinleyicileri gülümseyerek izleyen bakana bakışlarını çevirdiler. Altea kendisini izleyen yüzlerce suratı kendi kendine başını olumlu manada sallayarak, ba-kışlarıyla inceledi. Son olarak acele etmeden ve sürüsünün itaatkârlığının farkında olan bir vaiz gibi ağır aksak ve otoriter bir tarzla mikrofonu dudaklarına götürdü ve konuşması-na başladı.

3

"Sevgili dostlar, kendi küllerinden tekrar doğan yeni İspanya'nın büyük adamlarından birine samimi ve hakkını veren bir saygı duruşunda bulunmak için bir araya gelmiş bu seçkin topluluk önünde kısa birkaç söz söyleyebilmek benim için bir zevk ve onurdur. Yerküre ulusları arasında, ülkemizi podyumun zirvesine yerleştirmiş olan milli kurtuluş seferinin şanlı zaferi yirminci yılını doldurmuşken, bu konuşmayı yapabilmek bana ayrıca büyük bir tatmin duygusu veriyor. Tanrı elinin Generalissimo aracılığıyla rehberlik ettiği ve kendisine onca şey borçlu olduğumuz, bugün evinde bizi ağır-layan kişi gibi cesur adamların şekillendirdiği bir İspanya. Onunla gurur duyduğumuz, Batı'nın kıskançlıkla baktığı, ölümsüz bir kültüre sahip bu büyük ulusun ilerleyişinde kilit rolü oynayan bir adam. En iyi arkadaşlarım arasında saya-bildiğim için onur ve minnet duygusuyla içimi dolduran bir adam: Bay Mauricio Valls y Echevarria."

Bahçelerde bir uçtan diğerine, bir alkış tufanı kalabalığı dolaştı. Bu tezahürata hizmetçiler, korumalar ve orkestrada-ki müzisyenler de katıldı. Altea alkışları ve tebrikleri sevecen bir gülümsemeye, babacan tavırlarla onaylayarak coşturdu ve orada toplanmış olanların heyecanını bir kardinal tavrıyla sakinleştirdi.

"Bay Mauricio Valls hakkında, bugüne kadar söylen-memiş ne diyebiliriz ki? Kusursuz işleri ve bizzat Hareket'in köklerinden gelen örnek tavrıyla zaten tarihimize altın harf-lerle kazındı. Ancak bu bağlamda, eğer bana izin verirse,

diyebilirim ki bizim sevgili ve hayranlık verici Bay Mauricio'muzun istisnai biçimde öne çıktığı alan edebiyat ve sanat olmuştur ve başarılarıyla bu ülkenin kültürünü yeni zirvelere taşımıştır. İspanyol toplumuna barış, adalet ve refah getiren bir rejimin sağlam temellerini inşa etmekteki katkılarıyla yetinmeyen Bay Mauricio, insanın sadece yemekle yaşayamayacağını anlamış ve edebiyatımızın ışıklarının en parlağı olarak ortaya dikilmiştir. Ölümsüz eserlerin yazarı ve edebiyatımızın tanınmış kalemi, Lope de Vega Enstitüsü'nün kurucusudur ki dilimizi ve edebiyatımızı her yere ulaştırmış ve sadece bu yıl içerisinde dünya çapında yirmi iki başkentte temsilcilikler açmıştır, yılmaz ve seçkin bir yayımcı, büyük edebiyatın kâşifi ve savunucusu ve çağımız kültürünün en yüce figürü, sanatı ve düşünceyi anlamanın ve tatbikinin yeni biçiminin mimarı... Bugün ve gelecekte, ev sahibimizin İspanyolların eğitimi ve şekillendirilmesine yaptığı çok büyük katkıları ifade etmeye başlayabilmek için kelimeler yetersiz kalır. Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki göreviyle bizim bilgi birikimi ve becerimizin temel taşlarını çok ilerilere götürmüştür. Bu nedenle adil davranıp kabul etmemiz gerekir ki, Bay Mauricio Valls olmasa İspanyol kültürü aynı noktada olmazdı. Onun iz bırakan ve dahiyane vizyonu nesiller boyu bize eşlik edecek ve onun ölümsüz eseri sonsuza dek İspanyol Parnas'ının zirvesinde muhafaza edilecektir."

Bu duraklama, heyecanla, saygı gösterisi yapılan, tüm gece boyunca kimsenin görmemiş olduğu o anın baş kahramanını kalabalık arasında arayan pek çok bakışın da eksik olmadığı yeni bir tezahürata olanak sağladı.

"Lafımı uzatmak istemiyorum, çünkü biliyorum ki benimkilere ilave olarak Bay Mauricio'ya olan hayranlık ve minnet duygularını şahsen ifade etmek isteyecek pek çok kişi var. Sadece, son anda çıkan devlet işlerinin onu gelmekten alıkoyduğu, Devlet Başkanı Generalissimo Franco'nun El Pardo Sarayı'ndan henüz birkaç dakika önce bana ulaştırdığı,

kabinedeki iş arkadaşım ve çok sevgili dostum Mauricio Valls'e olan muhabbetini, minnettarlığını ve saygısını ifade eden kişisel mesajını sizlerle paylaşmak isterim..."

Hayal kırıklığından kaynaklanan bir iç çekiş, orada bulunanların kendi arasında bakışmaları ve ciddi bir sessizlik, Altea'nın cebinden çıkarıp okuyacağı mesajın önsözü oldular.

"Sevgili dostum Mauricio, evrensel İspanyol, ülkemiz ve kültürümüz için o kadar çok şey yapmış vazgeçilmez mesai arkadaşım: Bayan Carmen ve bizzat ben, yirmi yıllık örnek alınacak hizmetiniz için tüm İspanyollar adına en sıcak kucaklamalarımızın ve minnettarlığımızın sana ulaşmasını istiyoruz ve..."

Altea bakışlarını kaldırıp işini artık nihayete erdirmek için sesini yükselterek, dinleyicilerin koro halinde canlı bir şekilde eşlik ettiği ve azımsanamayacak kadar çok kişinin kollar yukarıda selamı ve yaşaran gözleri eşliğinde "Çok yaşa Franco!" ve "Çok yaşa İspanya!" diye bağırdı. Bahçeyi kaplayan alkış gürlemesine Altea da katıldı. Sahneyi terk etmeden önce bakan bey orkestra şefine olumlu anlamda başını sallayarak bir işaret yaptı ve tezahüratın mırıldanmalar arasında boğulup gitmesini istemeyen şef, gecenin kalanı boyunca havada asılı kalmış gibi görünen canlı bir vals müziği ile onu kurtardı. Generalissimo'nun iştirak etmeyeceğinin kesinleştiği andan itibaren, pek çok davetli maskelerini ve yarım maskelerini yere atıp çıkışın yolunu tutmaya başladılar.

Valls Altea'nın söylevini sona erdiren tezahüratın yankılarını, orkestranın ritimleri arasında duydu. Altea, "onun büyük dostu ve saygıdeğer mesai arkadaşı", yıllardır onu sırtından bıçaklamaya gayret ediyordu ve Generalissimo'nun dansa gelemeyeceği için üzgün olduğunu bildiren o mesajı bir zafer olarak görmüş olmalıydı. Sessizce Altea ve onun sırtlan sürüsüne lanet okudu, birkaç kişinin *zehirli çiçekler* diye adlandırdığı yeni komutanlardan bir köpek sürüsü rejimin gölgelerinden sökün ediyor ve yönetimde kilit mevkileri ele geçiriyorlardı. Bunlardan çoğu o esnada şampanyasını içip kanepelerini kemirerek bahçesinde çapulculuk yapıyorlardı. Kanının kokusunu alıyorlardı. Valls parmakları arasında tuttuğu sigarasını dudaklarına götürdü ve sadece bir tutam kül kaldığını fark etti. Vicente, kişisel korumalarının şefi, onu koridorun diğer ucundan gözlüyordu ve kendininkilerden bir tane ikram etmek için yaklaştı.

"Teşekkürler Vicente."

"Tebrikler Bay Mauricio..." diye mırıldandı sadık köpeği.

Valls içinden acı acı gülerek tebriği kabul etti. Her zaman sadık ve saygılı Vicente, eğer herhangi biri bakışlarını onun üzerinde tutmak için gayret göstermese, duvarlarla karıştırıp duvar kâğıtları arasında gözden kaybedeceği koridorun sonundaki yerine geri döndü.

Valls sigaradan ilk nefesi aldı ve karşısında, dumanmın yayıldığı mavi perdenin arkasında uzayan geniş koridoru seyretti. Mercedes burayı *tablo galerisi* diye adlandırıyordu.

Koridor tüm üçüncü katı çevreliyordu ve ona öksüz kalmış büyük halk müzesi havası veren resimler ve heykellerle doluydu. Koleksiyonuyla ilgilenen Prado'nun konservatörü Lerma, her zaman orada sigara içmemesini ve güneş ışığının tuvallere zarar verdiğini hatırlatırdı. Valls onun şerefine bir nefes duman daha tattı. Lerma'nın söylemek istediği şey onun için açıktı, ama ima ettiği şey ne zorla alıkoymalarla ne de renklerin canlılığıyla ilgiliydi, demek istediği, sahne ne kadar büyük ve sahibi ne kadar nüfuz sahibi olursa olsun, bu parçaların özel bir evde hapsolmayı hak etmediği, bunların gerçek yuvasının, seremonilerde alkış tutan ve cenazelerde kuyruğa giren küçük ruhların, yani halkın hayranlıkla seyredip onlardan keyif alabilecekleri bir müze olduğuydu.

Valls bazen tablo galerisini sınırlayan o büyük piskopos koltuklarından birine oturarak, büyük çoğunluğu ödünç alınmış ya da doğrudan kavgada yanlış tarafta yer almış vatandaşların özel koleksiyonlarından devşirilmiş bu hazinesinin tadını çıkarmaktan hoşlanırdı. Geri kalanları kendi bakanlığının yetki alanındaki müzelerden ve saraylardan, belirsiz bir süre ödünç alma bahanesiyle getirilmişti. Küçük Mercedes'in henüz on yaşında bile olmadığı, dizlerine oturtup her bir harika parçanın gizlediği hikâyelerini anlattığı o yaz akşamlarını hatırlamak hoşuna gidiyordu. Valls bu hatıra, Sorolla ve Zurbaran, Goya ve Velazquez hakkında konuştuğunu duyduğunda kızının büyülenmiş gözlerle bakışının hatırasına sığınıyordu.

Birçok kez orada, ışığın ve o tuvallerin hülyasında, Mercedes ile paylaştığı günlerin korumasında kaldığı sürece, zafer ve bolluk günlerinin asla elinden kayıp gitmeyeceğine inanmak istemişti. Uzunca bir süredir kızı, öğleden sonraları İspanyol resminin altın çağı hakkında ustalıkla öykülerini dinlemek için artık onun yanına gelmiyordu, ama sadece o galeriye sığınmak bile onu rahatlatıyor ve Mercedes'in artık

bir kadın olduğunu, sık giysiler içinde dans ederken açgözlü ve arzulu, kıskançlık ve hınzırlık dolu bakışlar altında onu tanıyamaz olduğunu unutuyordu. Yakında, çok yakında onu gölgelerle dolu o dünyadan, onu hak etmeyen, evin duvarlarının ötesinde aç bir biçimde yolunu gözleyen dünyadan koruyamayacaktı artık.

Sessizce sigarasını bitirdi ve doğruldu. Orkestranın fısıltısı ve bahçedeki sesler yarı açık perdelerin arkasından içeri sızıyordu. Başını çevirmeden kuleye giden merdivenlere doğru yürüdü. Vicente arkasında karanlıklar içinden sıyrılarak, fark edilemeyecek kadar hafif adımlarını takip etti.

5

Çalışma odasının kilidine anahtarı sokar sokmaz kapının açık olduğunu anladı. Valls durdu, parmakları hâlâ anahtarı tutar halde arkasını döndü. Merdivenlerin başında bekleyen Vicente bakışlarını okudu ve sessizce yaklaştı, bu arada ceketinin altından revolverini çıkarıyordu. Valls birkaç adım geri çekildi ve Vicente bir işaretle kapının eşiğinden uzakta duvara yaklaşmasını işaret etti. Valls korunaklı duruma geldikten sonra, Vicente revolverinin horozunu kaldırdı ve kapı tokmağını çok yavaş bir şekilde çevirdi. İşlemeli meşe kapı kendi ağırlığıyla karanlıklardaki odanın içine doğru yumuşak bir şekilde hareket etti.

Revolveri havada tutarak Vicente gölgeleri dikkatlice inceledi. Mavimsi bir hale pencerelerden içeri girerek Valls'in çalışma odasını aydınlatıyordu. Gözleri büyük yazı masasının ana hatlarını, makam koltuğunu, oval kitaplığı ve yeri kaplayan İran halısı üzerindeki deri kanapeyi seçti. Gölgelerde hareket eden hiçbir şey yoktu. Vicente elektrik düğmesini arayarak eliyle duvarı yokladı ve ışığı yaktı. Orada hiç kimse yoktu. Vicente içeri doğru birkaç adım atarak silahını indirip ceketinin altına soktu. Arkasında Valls girişten gözetliyordu. Diğer arkasını döndü ve başını salladı.

Valls çok ikna olmadan "Belki öğleden sonra çıkarken kilitlemeyi unuttum" dedi.

Vicente çalışma odasının ortasında durup dikkatlice etrafını inceledi. Valls odaya girip yazı masasına yaklaştı. Bakan bey onu fark ettiğinde, Vicente pencerelerin kilitlerini kontrol

ediyordu. Koruma Valls'in adımlarının aniden durduğunu işitti ve ona döndü.

Bakanın gözleri yazı masasına çivilenmişti. Dosya kâğıdı ebadında, krem renkli bir zarf masanın merkezini kaplayan deri tabaka üzerinde duruyordu. Valls ellerindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve buz gibi soğuk bir nefes hava içinde dolaştı.

“Her şey yolunda mı Bay Mauricio?” diye sordu Vicente.

“Beni yalnız bırak.”

Koruma birkaç saniye şüphe içinde bekledi. Valls hâlâ gözleri zarfa sabitlenmiş haldeydi.

“Bana ihtiyacınız yoksa dışarıda olacağım.”

Valls onayladı. Vicente istemeye istemeye kapıya doğru geri çekildi. Çalışma odasının kapısını kapattığında, bakan yazı masasının karşısında, sanki boynuna atılmaya hazır bir engerek yılanıymış gibi, o parşömen zarfa bakarak hareketsiz kaldı.

Masanın etrafını dolaştı, elleri çenesine dayanmış halde koltuğa oturdu. Elini zarfa uzatmadan önce neredeyse bir dakika kadar bekledi. Nabız atışlarının nasıl hızlandığını hissederken, içinde ne olduğunu yokladı. Zarfı bir ucundan tutup kaldırdı. İçindeki şey yazı masasının üzerine kaydı. Valls iç çekip nefesini bırakarak gözlerini kapadı.

Siyah deri ile ciltlenmiş kitabın dış kapağında bir yazı yoktu, sadece tepeden görünen perspektifle, aşağı inen basamaklarıyla spiral şeklindeki merdiveni simgeleyen gravür vardı.

Eli titriyordu ve güçlü bir şekilde sıkarak elini yumruk yaptı. Kitabın sayfaları arasında bir not görünüyordu. Valls onu çekti. Bir muhasebe defterinden koparılmış, yatay kırmızı çizgilerle kesilerek iki sütuna bölünmüş bir sayfaydı. Her bir sütunda numaralardan oluşan bir liste vardı. Altta kırmızı mürekkeple yazılmış şu kelimeler okunuyordu:

*Zamanın azalıyor.
Son bir fırsatın var.
Labirentin girişinde.*

Valls havasız kaldığını hissetti. Ne yaptığının farkına varmadan önce elleri yazı masasının büyük çekmecesini hareket ettirdi ve orada muhafaza ettiği revolveri kavradı. Namlusunu ağzına götürdü ve horozu kaldırdı. Silah yağ ve barut tadı veriyordu ağzına. Midesi bulandı, ama iki eliyle birden revolveri tuttu ve yüzünden akan gözyaşlarını engellemek için gözlerini kapattı. İşte o zaman merdivenlerde onun adımlarını ve sesini duydu. Çalışma odasının kapısında Mercedes Vicente ile konuşuyordu. Revolveri çekmeceye koydu ve ceketinin kol uçlarıyla gözyaşlarını sildi. Vicente yumuşak bir biçimde eliyle kapıyı tıklattı. Valls derin derin nefes aldı ve bir an bekledi. Koruması tekrar kapıyı çaldı.

“Bay Mauricio? Kızınız.”

“Bırak gelsin” dedi cılız bir sesle.

Kapı açıldı ve Mercedes şarap renkli elbisesi içinde, bakışları babasına ulaştığı anda yok olup giden büyüleyici bir gülümsemenin ışıltısıyla içeri girdi. Vicente kapı eşiğinden endişeli bir biçimde izliyordu. Valls başını sallayarak onları yalnız bırakması için bir işaret verdi.

“Baba, iyi misin?”

Valls’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve onu kucaklamak için doğruldu.

“Elbette iyiyim. Seni gördüğüm için şimdi daha da iyiyim.”

Mercedes babasının sıkı sıkı kucaklamasını hissetti, sanki teninin kokusunun onu dünyanın bütün kötülüklerinden koruyabileceğine inanıyormuş gibi, çocukken yaptığına benzer biçimde, koklayarak yüzünü saçlarına gömdü. Sonunda babası onu kucaklamasından azat ettiğinde, Mercedes gözlerine baktı ve kızarmış haldeki bakışları dikkatini çekti.

“Ne oluyor baba?”

“Hiç.”

“Senin de bildiğin gibi beni kandıramazsın. Diğerlerini evet, ama beni hayır...”

Valls gülümsedi. Yazı masasındaki saat dokuzu beş geçiyordu.

“Gördüğün gibi verdiğim sözleri tutuyorum” dedi babasının düşüncelerini okuyarak.

“Bundan hiç şüphe etmedim.”

Mercedes ayak uçlarında yükselip yazı masasına bir göz attı.

“Ne okuyorsun?”

“Hiç. Saçmalıklar.”

“Ben de onları okuyabilir miyim?”

“Küçük kızlar için yazılmış bir kitap değil.”

“Ben artık küçük bir kız değilim” diye karşılık verdi Mercedes çocuksu bir muziplikle gülümseyerek ve kendi etrafında dönüp elbisesini ve onu nasıl taşıdığını göstererek.

“Bunu görüyorum zaten. Sen tam bir kadınsın.”

Mercedes elini babasının yanağı üzerine koydu.

“Peki seni böyle üzgün yapan şey bu mu?”

Valls kızının elini öptü ve bu sözleri reddetti.

“Bu doğru değil elbette.”

“Bir parça bile mi?”

“Pekâlâ. Bir parça evet.”

Mercedes güldü. Valls hâlâ dudaklarında barut tadı olduğu halde ona katıldı.

“Eğlencede herkes seni soruyordu...”

“Gecem biraz karmaşık bir hal aldı. Bu işler nasıldır bilirsin.”

Mercedes hınzır bir ifadeyle sözlerini onayladı.

“Evet. Nasıldır bilirim...”

Babasının çalışma odasında, kitaplarla ve kilitli dolaplarla dolu gizli bir dünyanın içinde, kütüphanesindeki kitapların

ciltlerini parmak uçlarıyla okşayarak dolandı. Babasının bu ğulanmış gözlerle kendisine baktığını fark etti.

“Sana neler olduğunu söylemeyeceksin, öyle mi?”

“Mercedes seni bu dünyada herkesten çok sevdiğimi ve seninle gurur duyduğumu biliyorsun değil mi?”

Kız tereddüt etti. Babasının sesi büyük bir tehlikeden korkuyor gibi geliyordu ve o ciddiyeti ve kibirli tavrı tamamen silinmişti.

“Elbette baba... Ben de seni seviyorum.”

“Önemli olan tek şey bu. Her ne olursa olsun.”

Babası ona gülümsüyordu ama Mercedes onun ağladığını görebildi. Onu asla ağlarken görmemişti ve korku hissetti, sanki dünya altüst olmuş gibiydi. Babası göz yaşlarını kuruldı ve arkasını döndü.

“Vicente’ye içeri gelmesini söyle.”

Mercedes kapıya doğru geri gitti ama açmadan önce durakladı. Babası pencereden bahçeye doğru bakarak hâlâ sırtı ona dönük duruyordu.

“Baba, nedir bu olacak olan?”

“Hiçbir şey meleşim. Hiçbir şey olmayacak.”

O zaman kapıyı açtı. Vicente kapının diğer tarafında saçlarını diken diken eden o metalik ve kurşun işlemez duruşuyla bekliyordu.

“İyi geceler baba” diye mırıldandı.

“İyi geceler Mercedes.”

Vicente saygılı bir ifadeyle onu selamladı ve çalışma odasına girdi. Mercedes bakmak için arkasını döndü ama koruma memuru, yumuşakça kapıyı yüzüne kapadı. Genç kız kulağını odanın kapısına yapıştırıp dinledi.

“O buradaydı” dediğini duydu babasının.

“Olamaz” dedi Vicente. Tüm girişler gözetim altında. Sadece ev hizmetlilerinin üst katlara giriş izni var. Bütün merdivenlerde yerleştirilmiş adamlarım var.”

“Sana buradaydı diyorum. Ayrıca bir listesi var. Bunu nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, ama bir listesi var... Tanrım.”

Mercedes yutkundu.

“Bir hata olmalı beyefendi.”

“Gel kendin bak...”

Uzun bir sessizlik oldu. Mercedes nefesini tuttu.

“Numaralar doğru gibi görünüyor beyefendi. Bunu anlamıyorum...”

“Vakit geldi Vicente. Artık daha fazla saklanamam. Ya şimdi ya da asla. Sana güvenebilir miyim?”

“Elbette beyefendi. Ne zaman?”

“Şafakta.”

Sessizlik oldu ve hemen sonra Mercedes kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Merdivenlerden aşağı koştu ve odasına varana dek durmadı. Oraya vardığında kapıya yaslandı ve kendini yere oturana kadar düşer gibi bırakarak bir lanetin havada asılı durduğunu ve o gecenin oldukça uzun yıllar boyunca sahnelenmiş olan bu muğlak peri masalının son gecesi olduğunu hissetti.

6

O sabahı her zaman, sanki kış bir anda üzerlerine çökmüş gibi ve ormanın girişinden kopup gelen bir sis gölünün Villa Mercedes'i yuttuğu gri ve soğuk bir sabah olarak hatırlıyordu. Sadece bir tutam metalik aydınlık odasının pencerelerini tırmaladığında uyandı. Yatağın üzerinde, giysisini çıkarmadan uyuyakalmıştı. Pencereyi açtı ve sabahın nemli soğuğu yüzünü yaladı. Kesif bir sis halısı bahçenin üzerinde kıvrılıyor, geceki eğlenceden arta kalanlar arasında bir yılan gibi sürünerek ilerliyordu. Yavaşça yer değiştiren kara bulutlarla kaplıydı gökyüzü ve içlerinde bir fırtına barındırıyor gibiydiler.

Mercedes yalın ayak koridora çıktı. Ev derin bir sessizliğe gömülü haldeydi. Gölgeler içinde koridorda ilerledi ve babasının yatak odasının bulunduğu doğu kanadına geçti. Babasının gizlenerek yaşamaya başladığı, sanki duvarlardan bir şeyler çıkıp sırtına bir hançer saplayacağından korkuyormuş gibi her daim güvendiği silahlı adamlarının korumasında yaşadığı son yıllarda alışılmış olduğu üzere, kapısında ne Vicente ne de adamlarından biri vardı. Böylesi bir tedbirin sebebini sormaya asla cesaret edememişti. Bazen onu dalgın ifadeler ve kederle zehirlenmiş bakışlar içinde yakalamak kendisi için yeterli oluyordu.

Çalmadan babasının yatak odası kapısını açtı. Yatağı bozulmamıştı. Bay Mauricio'nun yatağının bitişiğindeki sehpayı, hanımefendinin her gece bıraktığı papatya çayı el sürülmemiş halde duruyordu. Arada sırada kendi kendine

babasının hâlâ uyuma huyu var mı, yoksa neredeyse tüm gecelerini kulinin tepesindeki çalışma odasında uyanık mı geçiriyor diye sorardı. Bahçede uçuşa geçen bir kuş sürüsünün kanat çırpışları onu telaşlandırdı. Pencereye yaklaştı ve garaja doğru yönelen iki silüet görebildi. Mercedes yüzünü pencere camına yapıştırdı. Sanki gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, silüetlerden biri onun bulunduğu yöne bakmak için arkasını döndü. Mercedes ifadesiz bir bakışla kendisini izleyen babasına gülümsedi, yüzü solgundu ve daha önce hiç öyle hatırlamadığı kadar yaşlı görünüyordu.

Nihayetinde Mauricio Valls bakışlarını indirdi ve küçük bir bavul taşıyan Vicente'nin eşliğinde garaja girdi. Kızı bir panik duygusu sardı. Mercedes ne anlama geldiğini bilmeden o anı binlerce kez hayalinde canlandırmıştı. Şafağın çelikten karanlığı içinde mobilyalara ve halılara takılarak merdivenlerden aşağı koştu. Bahçeye ulaştığında soğuk ve keskin bir esinti yüzüne çarptı. Mermer merdivenlerden indi ve düşmüş maskeler, devrilmiş sandalyeler ve sisin içinde hâlâ titreşen ve dalgalanan fener dizileriyle dolu çorak arazide garaja doğru koştu. Arabanın motorunun çalıştığını ve tekerleklerinin çakıl taşı kaplı yerde dönmeye başladığını duydu. Mercedes mâlikanenin büyük kapısına çıkan anayola geldiğinde, artık araba tam gaz uzaklaşıyordu. Yolu örten taşların sivri kenarlarının ayaklarında bıraktığı kesiklere aldırış etmeden arkasından koştu. Sis arabayı sonsuza değin yutmadan hemen önce, babasının nasıl son kez dönüp araba camının arkasından kendisine umutsuzca baktığını gördü. Motor gürültüsü uzaklarda kaybolana, geniş kanatlı malikâne kapısı karşısına dikilinceye kadar koştu.

Bir saat sonra Luisa, her sabah onu uyandırıp giydirmek için gelen hanımefendi, kızı havuzun kenarında oturmuş halde buldu. Kendisinden sızan kanla boyanmış suyun üstüne ayaklarını sarkıtmıştı ve su kâğıttan gemiler gibi dalgalarla hareket eden onlarca maske ile kaplıydı.

“Bayan Mercedes, Tanrı aşkına...”

Luisa onu bir battaniyeye sarıp eve götürürken genç kız titriyordu. Merdivenlere ulaştıklarında sulu kar yağmaya başladı. Fener zincirlerini, masaları ve sandalyeleri deviren düşman bir rüzgâr ağaçların arasında çırpınıyordu. O anı da hayalinde canlandırmış olan Mercedes evin ölmeye başladığını anladı.

KYRIE¹

Madrid
Aralık 1959

1 (Yun.) Efendi, Tanrı anlamında. (ç.n.)

1

Sabah saat onu biraz geçe, eski Hispania Otelini'nin kapısına varmak için, yoğun sağanak altında siyah bir Packard Gran Vía Bulvarını'nın yolunu tuttu. Odasının pencereleri yağmur sicimleriyle kapanmıştı ama Alicia iki özel ajanın mevzuata uygun olarak giydikleri soğuk ve gri gabardinleri ve şapkalarıyla arabadan nasıl indiklerini gün gibi görebildi. Alicia saatine baktı. Leandro denen alçak onu köpeklerin önüne atmak için on beş dakika bile beklememişti. Otuz saniye sonra telefonu çaldı ve daha ilk zil sesiyle Alicia ahizeyi kaldırdı. Karşı tarafta kimin olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Bayan Gris, günaydın ve vesaire vesaire." diye konuştu resepsiyondaki Maura'nın boğuk sesi. "Az evvel Sosyal'den¹ geliyormuş gibi kokan bir çift domuz kaba tavırlarla sizi sordular ve asansöre bindiler. Eğer sıvışmak size daha makul gelirse birkaç dakika kazandırmak için onları on dördüncü kata gönderdim."

"Bu düşünceli hareket için minnettarım Joaquín. Bugün ne okuyorsunuz? Güzel bir şey mi bari?"

Madrid'in düşmesinin hemen ardından Joaquín Maura'nın yolu da Carabanchel Cezaevi'ne düşmüştü. On altı yıl sonra hapisten çıktığında artık ciğerlerini tüketmiş yaşlı bir adam olduğunu fark etti, onu yakaladıklarında altı aylık hamile olan karısı evlilikleri için geçersizlik kararı aldırılmayı başarmıştı ve kendisine  çocukla şehir dışında mütevazı bir villa

1 Sosyal Araştırma Tugayı (.n.)

vermiş olan madalyalı bir yarbayla evlenmişti. O ilk ve kısa süreli evlilikten, annesi kendisini doğurmadan önce babasının öldüğünü sanarak büyümüş, Raquel isimli bir kız çocuğu kalmıştı. Goya Sokağı'nda kumaş işleri yaptığı bir dükkânın çıkışında gizli saklı olsa da kızını görmeye çalıştığı bir gün, Raquel onu dilenci sanarak sadaka vermişti. O zamandan beri Maura yoksulluk içinde, Hispania'nın bodrumundaki kazan dairesinin bitişiğinde küçük bir odacıkta, gece vardiyasında ya da ona bıraktıkları her vardiyada çalışarak, çözülmesi zor polisiye romanları tekrar tekrar okuyarak, kısa Celtasları¹ arka arkaya yakarak, ölümünün her şeyi yerli yerine koyacağı ve asla çıkmamış olması gereken yer olan 1939 yılına onu iade edeceği umuduyla yaşıyordu.

"Martín diye birinin, hiçbir anlamı olmayan *Kırmızı Tunik* adlı aşk hikâyesini okuyorum" diye açıkladı Maura. "Bu eski bir koleksiyondan, *Lanetliler Şehri*. Onu bana El Rastro'da² hep acayip şeyler bulan 426'daki şişko Tudela verdi. Memleketiniz Barselona'dan bahsediyor. Belki sizin de canınız ister."

"Buna hayır diyemem."

"Her zaman emrinizde. Ayrıca şu çifte dikkat ediniz, yalnız başınıza her şeyi halledeceğinizi biliyorum, ama o ikisi pek tekin değiller."

Alicia telefonu kapattı ve Leandro'nun çakalları kokusunu alıp burunlarını sokmadan önce gardını almak için sakince oturdu. İki ya da en fazla üç dakika sonra geleceklerini hesapladı. Odasının kapısını açık bıraktı, bir sigara yaktı ve girişe bakan koltukta beklemeye koyuldu. Asansörlere giden uzun ve karanlık koridor hemen önünde uzanıyordu. Koridoru kaplayan toz, eski ahşap ve yıpranmış halı kokusu odasına girdi.

Hispania Oteli daimi çöküş halindeki mükemmel bir harabeydi. Yirmili yılların başında inşa edilen otel, Madrid'in lüks

1 Ünlü bir sigara markası. (ç.n.)

2 Madrid'de ünlü bit pazarı. (ç.n.)

mekânları arasında gösterildiği görkemli yıllarını iç savaşın ardından geride bırakmış, yirmi yıllık bir gerileme döneminden sonra bir yeraltı mezarlığı statüsüne kadar düşmüştü ve oteli soysuzlar, lanetliler, dünyada hiçbir şeyi ve hiçbir kimseyi olmayan kişiler, haftalık olarak kiraladıkları iç karartıcı odalarda ömürlerini çürütmek için kullanır olmuştu. Yüzlerce odasının yarısı boştu ve bu durum yıllardır böyleydi. Pek çok kat kapatılmıştı ve orada kalan müşteriler arasında, bazen o karanlık uzun koridorlarda gerçekleşen, kimse düğmesine basmadığı halde asansörün kendi kendine durup kabinden birkaç saniye boyunca sarımtırak bir ışık demeti yaydıktan sonra, batmış bir yolcu gemisinin iç mekânını andıran bir görüntünün ortaya çıktığı gibi dehşet verici hayalet hikâyeleri anlatılıyordu. Maura'nın ona anlattığına göre, savaştan beri hiç kimsenin kalmadığı odalardan sabahın köründe santrale sık sık aramalar yapılıyordu. Ağlayan bir kadın sesi duyabildiği o istisna dışında, aramalara cevap verdiğinde hattın öbür ucunda asla kimse olmuyordu; o kadına kendisi için ne yapabileceğini sorduğunda, derinden gelen karanlık bir başka ses ona "Bizimle gel" demişti.

"Bakınız, o zamandan beri; saat gecenin on ikisini geçtikten sonra yapılan aramalara pek isteyerek cevap vermiyorum" diye itiraf etmişti Maura bir defasında. Bazen bu yerin bir metafor gibi olduğunu düşünüyorum, biliyor musunuz? Tüm ülkenin metaforu demek istiyorum. Dökülen bütün kanlarla lanetlenmiş ve biz hepimiz ne kadar karşımızdakini işaret etmeye uğraşsak da bizi ele geçirmiş halde."

"Siz bir şairsiniz Maura. Tüm o polisiye romanlar bile şair damarınızı tıkamayı başaramaz. İspanya'nın ihtiyacı olan şey, büyük milli sanatımız sohbet toplantısı geleneğini dirilten sizin gibi düşünürler."

"İsterseniz gülün. Rejimin size maaş verdiği nasıl da belli oluyor Bayan Gris. Her ne kadar sizin gibi birisi söz konusu olduğunda, size ödediklerini bu zindanda çürümeyip başka

bir yere taşınmanız için vereceğimden emin olsam da. Sizin tarzınızda, zarif bir genç bayan için uygun yer değil burası. Buraya yaşamak için gelinmez, ölmek için gelinir.”

“Bu bir şair tarafından söylendi.”

“Siz bir dolaşmaya çıkın.”

Maura bu felsefi yorumlarında tamamen yoldan çıkmış sayılmazdı, çünkü zaman içinde Hispania belli çevrelerde *intiharlar oteli* lakabıyla tanınmaya başladı. Onlarca yıl sonra, Hispania Oteli artık uzun süredir kapalı kaldığında ve nihayet yıkım ekibi mühendisleri onu sonsuza dek devirecek olan yükleri yerleştirmek için kat kat oteli dolaştıklarında, pek çok odanın yataklarında ya da küvetlerinde, aralarında eski gece resepsiyonistinin de olduğu mumyalanmış halde kadavralar bulunduğu dair söylentiler yayıldı.

2

Daha önce nasıllarsa aynı biçimde koridorun karanlıkları içinden çıkageldiklerini gördü, hayatı tüm kurallara uyarak yaşayanları korkutmak için kalıba sokulmuş iki kukla. Onları önceden de görmüş, ama isimlerini hatırlama zahmetine hiç girmemişti. Birliğin tüm o ukalaları sanki birbirinin kopyası gibi geliyordu ona. Kapı eşiğinde durdular, gözlerini Alicia'ya dikip, Leandro'nun muhtemelen eğitimlerinin ilk günlerinde onlara öğretmiş olduğu kurt sırtışını göstermeden önce, küçümser bakışlarla odanın içini ayrıntılı olarak incelemeye koyuldular.

"Burada nasıl yaşayabiliyorsunuz bilmiyorum."

Alicia omuzlarını silkti ve pencereye doğru bir hareket yaparak sigarasından bir nefes aldı.

"Manzarası sayesinde."

Leandro'nun adamlarından biri isteksizce güldü ve diğeri belli etmeden başını salladı. Odaya girdiler, banyoya bir göz attılar ve sanki bir şeyler bulmayı umut ediyormuş gibi baştan aşağı odayı yeniden gözden geçirdiler. İkisinden hâlâ ace-milik kokan ve bunu verdiği pozlarla telafi eden genç olanı, odanın neredeyse yarısını işgal eden, duvara dayanmış kitap sütunlarını gözden geçirirken, yüzünde aşağılama mimikleriyle, işaretparmağını kitapların ciltleri üzerinde dolaştırarak oyalandı.

"Şu aşk romancılarından birini bana ödünç vermek zorunda kalacaksın."

"Sizin okuyabildiğinizi bilmiyordum."

Acemi döndü ve düşmanca tavrıyla ileri doğru bir adım attı, ama arkadaşı, şefi varsayılabilircek diğeri onu durdurdu, sıkılmış bir şekilde iç çekti.

“Hadi, burnunu pudrala. Saat ondan beri seni bekliyorlar.”

Alicia sandalyeden kalkmak için gayret göstermedi.

“Ben emir kuluyum. Leandro’nun emirleri.”

Erkekliğinin rencide olduğunu hisseden acemi olanı, doksan küsür kilo kası ve öfkesiyle Alicia’ya bir karış mesafede karşısına dikildi, hücrelerde ve gece yarısı aramalarında çalışıldığı belli olan bir biçimde sırttı.

“Tepemi attırma, günümde değilim fıstık. Oradan seni zorla kaldırmaya mecbur etme beni.”

Alicia sabit bir biçimde gözlerine baktı.

“Mesele gününde olmaman değil, cesaretinin olup olmaması.”

Leandro’nun adamı birkaç saniye bakışlarını üzerinde tuttu ama arkadaş kolundan tutup çektiği zaman bu bakışları kibar bir gülümsemeye eritip ateşkes işareti olarak ellerini kaldırmayı tercih etti. “Bu henüz bitmedi” diye düşündü Alicia.

İkilinin lideri saatine bakıp başını salladı.

“Hadi Bayan Gris, bizim bir suçumuz yok. Bu işler nasıldır bilirsiniz.”

“Biliyorum” diye düşündü Alicia. “Çok iyi biliyorum.”

Alicia iki eliyle koltuğun kenarlarına dayanarak doğruldu. İki av köpeği, deri şeritler ve ince bez liflerden yapılmış koşum takımına benzeyen şeyin üzerinde durduğu sandalyeye kadar sendeleyerek yürümesini izlediler.

“Size yardım edeyim mi?” diye sordu acemi olan art niyetli.

Alicia onları görmezden geldi. Protezi aldı ve kapıyı yarı açık bırakarak banyoda üzerine geçirdi. Daha deneyimli olan bakışlarını kaçırdı, ama acemi çaylak aynadan Alicia’nın yansımasını görebilmek için gözlerinin uygun bir açı aramasına engel olamadı. Onun eteğini nasıl çıkardığını, koşum takımını kavrayarak kalçasının üzerine geçirdiğini ve sağ

bacağının tuhaf bir korse giymiş gibi durduğunu gördü. Bağlarını ayarlayınca protez ikinci bir deri gibi vücuduna oturuyor ve ona mekanik bir bebek görüntüsü veriyordu. İşte o anda Alicia başını kaldırdı ve kabadayı aynada, hiçbir ifadesi olmayan soğuk bakışıyla karşılaştı. Keyifle gülümsedi ve uzunca oyalandıktan sonra odanın içine geri döndü ama öncesinde kaçamak bir bakışla Alicia'nın yan tarafındaki siyah lekenin, kalçasını yeniden şekillendirmiş canlı kırmızı renkli bir matkap gibi, etine gömülmüşe benzeyen yara izlerinden bir girdabın görüntüsünü yakaladı. Ajan üstünün kendisini ciddi bir ifadeyle izlediğini fark etti.

"Sersem" diye söylendi ona.

Çok kısa bir süre sonra Alicia banyodan çıktı.

"Başka bir elbiseniz yok mu?" diye sordu şef.

"Bunun neresi kötü?"

"Bilmem. Daha ölçülü bir şey."

"Neden? Toplantıda başka kim olacak?"

Çok saygılı bir biçimde adam duvara dayalı haldeki bastonu ona uzatıp kapıya doğru ilerlemesini işaret etti.

"Makyaj yapmadım."

"Mükemmel görünüyorsunuz. İstiyorsanız arabada makyaj yapın, zaten geç kaldık."

Alicia bastonu reddetti ve onları beklemeden, hafifçe topallayarak koridora doğru yürüdü.

Dakikalar sonra Packard'ın içinde, yağmur altında sessizce Madrid sokaklarını geziyorlardı. Alicia arka koltukta oturduğu halde, Gran Vía'nın çatı saçaklarını oluşturuyormuş gibi duran sivri kulelerin, kubbelerin ve heykellerin profilini izledi. Meleklerin dört atlı arabaları ve kararmış taştan nöbetçiler yukarılardan gözetliyorlardı. Gri ve kurşuni gökyüzünden yılan gibi kıvrılan, devasa ve kasvetli binalardan oluşan bir resif dökülüyor ve onun gözünde bunlar birbiri üstüne yığılmış, şehirleri bütün bütün yutmuş olan taş kesilmiş yaratıklara benziyordu. Onların ayaklarının dibinde, büyük

tiyatroların kapı sundurmaları, kafelerin vitrinleri ve aristokrat pazarlar yağmurun perdesi altında ısıldıyordu. İnsanlar, buharlı nefesleriyle ancak minicik izler halinde, hemen yer hizasından yükselen şemsiye tarlasında yürüyorlardı. Böylesi günlerde, diye aklıma geldi, insan Maura olacak o salak gibi Hispania'nın karanlığının, açıkta bir parçacık ışık bile bırakmadan bir baştan diğerine tüm ülkeye yayıldığını sanıyordu.

3

"Bana önerdiğiniz şu yeni görevliden bahsediniz. Gris mi diyordunuz?"

"Alicia Gris."

"Alicia mı? Bir kadın mı?"

"Bu bir sorun mu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi? Birkaç kez onun hakkında konuşulduğunu duydum, ama hep Gris olarak. Kadın olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu seçimi sorgulayacak kişiler olabilir."

"Üstleriniz mi?"

"İkimizin de üstleri Leandro. Lomana meselesi gibi bir hataya daha izin veremeyiz. El Pardo Sarayı'ndakiler sinirlenmeye başlıyor."

"Gerektiği gibi saygılarımla söylemeliyim ki, tek hata bana açık bir şekilde izah etmemeniz ve en başından beri neden benim birimimden birine ihtiyaç duyduğunuza. Söz konusu durumu bilsek başka bir aday seçilirdi. Bu Ricardo Lomana'ya göre bir iş değildi."

"Bu davada ben ne kuralları belirliyor ne de bilgi akışını kontrol ediyorum. Her şey yukardan geliyor."

"Anlıyorum."

"Gris'ten bahsediniz."

"Bayan Gris yirmi dokuz yaşında, on iki yılını benim için çalışarak geçirmiş biridir. Savaşta yetim kalmış. Anne babasını sekiz yaşlarında kaybetti. Barselona'da bir yetimhane olan Patronato Ribas'ta büyüdü, ta ki disiplinsizlik nedeniyle on

beş yaşında oradan kovulana kadar. Birkaç yıl sokakta sefalet içinde yaşadı, bir kaçakçı, ikinci sınıf bir suçlu olan Baltasar Ruano için çalıştı, bu adam gençlerden oluşan bir hırsız çetesini yönetiyordu ve Guardia Civil duruma el koyarak, diğer pek çokları gibi Campo de la Bota'da onu infaz etti."

"Duyduğum kadarıyla onun durumu..."

"Bu bir sorun değil. Yalnız başına kendi işini görebilir ve sizi temin ederim kendini savunmasını da iyi bilir. Savaş sırasında aldığı bir yara, Barselona bombalandığında. Ama asla görevini yerine getirmek için bir engel olmadı. Yirmi yıllık hizmet süremde Alicia Gris işe aldığım en iyi eleman oldu."

"Madem öyle, neden kendisine bildirilen buluşma saati geldiği halde ortaya çıkmadı?"

"Hayal kırıklığınızı anlıyor ve yeniden affınızı istiyorum. Alicia bazen oldukça hırçın olabilir, ama bu iş kolundaki tüm istisnai elemanlar öyle olur zaten. Bir ay önce üzerinde çalıştığım bir dava konusunda her zamanki gibi anlaşmazlık yaşadık. Geçici olarak görevini ve maaşını askıya aldım. Bugün buluşmaya gelmemesi bana hâlâ kızgın olduğunu söylemenin bir yolu."

"İlişkiniz profesyonel olmaktan çok kişisel gibi geliyor kulağa, eğer düşüncemi söylemememe izin verirseniz."

"Benim alanımda bu ikisi birbirinden ayrılamıyor."

"Disiplini küçümsemesi beni endişelendiriyor. Bu davada daha fazla hataya yer olamaz."

"Olmayacak."

"Bizim için daha iyi. Bu bizim kellemizi götürür. Sizininki ve benimkini."

"Bunu bana bırakın."

"Gris hakkında daha fazla şey anlatın. Onu bu kadar özel yapan nedir?"

"Alicia Gris diğerlerinin görmediğini görür. Kafası diğerlerinden farklı çalışır. Diğerlerinin kapalı bir kapı gördüğü

yerde o bir anahtar görür. Diğerlerinin ipucunu kaybettiği yerde o bir iz bulur. Bu bir hediye, deyim yerindeyse. Ayrıca en iyi yanı, geldiğini kimse görmez.”

“Hani şu ‘Barselona bebekleri davası’ adı verilen meseleyi böyle mi çözdü?”

“Balmumundan sevgililer. Bu Alicia’nın benim için çalıştığı ilk dava oldu.”

“Kendi kendime hep sorduğum şey o hükümet temsilcisinin gerçekten de...”

“Tüm bunlar yıllar önceydi.”

“Ama zamanımız var değil mi? Küçükhanımı beklerken.”

“Elbette. Sene kırk yediydi. O zamanlar Barselona’ya gönderilmiştim. Bize polisin son üç yılda şehrin değişik noktalarında en azından yedi genç kadın cesedi bulunduğu bilgisi geldi. Bu cesetler bir parkta bankta otururken, bir tramvay durağında, Paralelo kafelerinden birinde ortaya çıkıyorlardı... Hatta biri Pino Kilisesi’nin günah çıkarma kabininde diz çökmüş haldeydi. Hepsi mükemmel biçimde makyajlı ve beyaz giysiler içindeydi. Vücutlarında tek bir damla bile kan izi yoktu ve kafur kokuyorlardı. Balmumundan bebeklere benziyorlardı. Davanın ismi buradan geliyor.”

“Kim oldukları biliniyor muydu?”

“Kimse kaybolduklarında bir ihbar yapmamıştı, bu nedenle polis, daha sonra doğrulanacağı üzere, bunların hayat kadını olduğunu düşünüyordu. Başka hiçbir ceset ortaya çıkmadan aylar geçti ve Barselona polisi davayı kapanmış olarak kabul etti.”

“Böylece bir ceset daha ortaya çıktı.”

“Doğru. Margarita Mallofre. Onu Oriente Oteli’nin lobisinde bir koltukta oturur halde buldular.”

“Peki bu Margarita denen kızcağız da?”

“Margarita Mallofre Elisabets Sokağı’ndaki, özel eğilimleri olan kişilere yüksek fiyatlarla hizmet veren kalburüstü bir randevuevinde çalışıyordu. Yayılan haberlere göre

hükümetin bölge temsilcisi o mekâna sıkça gidiyordu ve vefat eden kız onun favorisiydi.”

“Hangi sebepten?”

“Görünüşe göre Margarita Mallofre, bölge temsilcisinin özel tutumu karşısında daha uzun süre bilinçli halde kalmayı başarabiliyordu ve beyefendi tarafından tercih edilmesinin sebebi buydu.”

“Ekselanslarına bakın hele.”

“Bu bağlantının da varlığıyla, yeniden açılan dava, konunun hassas bir doğası olması nedeniyle benim önüme geldi. Alicia benim için çalışmaya henüz başlamıştı ve onu görevlendirdim.”

“Genç bir kız için oldukça zor değil miydi?”

“Alicia hiç sıradan bir genç kız değildi ve çok az etki altında kalırdı.”

“Bu mesele nasıl sonlandı?”

“Oldukça hızlı bir biçimde. Alicia pek çok geceyi dışarıda, Raval’ın başlıca genelevlerinin giriş çıkışlarını gözleyerek geçirdi. Fark etti ki rutin polis baskınlarında, müşteriler ve orada çalışan bazı kızlar ve oğlanlar sıklıkla gizli bir kapıyı kullanarak mekândan sınışıyorlardı. Alicia onları izlemeye karar verdi. Polisten saklanmak için büyük kapı sundurmalarım, kafeleri, hatta lağımları bile kullanıyorlardı. Bazı önemli noktalarda dikkatsizlik yapanların çoğunu yakalıyorlardı ve geceyi geçirmek için nezarete götürüyorlardı. Ama diğerleri polisi atlatıyorlardı. Polisi atlatanlar bunu hep aynı yerde başarıyorlardı: Joaquin Costa ve Peu de la Creu sokaklarının kesiştiği noktada.”

“Orada ne vardı?”

“Görünüşte özel bir şey yoktu. Birkaç tahıl ambarı. Denizaşırı yerlerden gelen malların satıldığı bir pazar. Bir garaj. Rufat diye birinin sahibi olduğu bir dokuma atölyesi ki görünüşe göre bu adamın çalışanlarına fiziksel şiddet uygulama eğilimi nedeniyle, kendisini tutamayıp ileri gittiği için,

hatta elemanlarından birinin gözünü çıkarmıştı, polisle pek çok kez teması olmuştu. Ayrıca Rufat kaybolduğu güne kadar Margarita Mallofre'nin çalıştığı evin sürekli müşterisiydi."

"Kız hızlı çalışıyor."

"Bu nedenle ilk elediği isim Rufat oldu çünkü zalim adamın tekiydi ama işyerinden birkaç sokak ötedeki mekâna tesadüfen takılması dışında bu davayla ilgisi yoktu."

"O halde? Başa mı döndü?"

"Alicia her zaman davaların dışarıdan görünen değil, kendi iç mantığına göre şekillendiğini söyler."

"Peki ona göre böyle bir davada nasıl bir mantık olabilir?"

"Alicia buna canlandırma mantığı diyor."

"İşte o noktada beni kaybettiniz Leandro."

"Kısa versiyonu anlatırsak, Alicia'ya göre toplum içinde vuku bulan her şey bir sahne uyarlaması, gerçekte var olmayan ama olmasını istediğimiz şeylerin temsili olarak canlandırılmasıdır."

"Marksizm kokuyor."

"Endişelenmeyin, Alicia benim tanıdığım en şüpheli yaratıktır. Ona göre tüm ideolojiler ve inançlar, istisna olmaksızın, düşünce kabiliyetinin tahrik ettiği enflamasyonlardır. Canlandırmalar."

"Bu daha da kötü. Neden gülümsediğinizi bilmiyorum Leandro. Bu konuda gülünecek bir şey görmüyorum. Bu genç bayan giderek daha az hoşuma gidiyor. En azından güzel olmalı."

"Hostes ajansı yönetmiyorum."

"Kızmayın Leandro, şaka yapıyordum. Hikâye nasıl bitiyor?"

"Şüpheliler listesinden Rufat elenince, Alicia kendisinin öyle adlandırdığı üzere, soğanın zarlarını soymaya başladı."

"Teorilerinden biri daha mı bu?"

"Alicia der ki tüm suçlar bir soğan gibidir: İçinde ne sakladığını görmek için dış tabakaları keserek ilerlemek gerekir ve bu esnada gözyaşı dökmek gerekecektir."

“Leandro, bazen burada işe aldıklarınızla oluşan fauna beni büyülüyor.”

“Benim işim, her durum için uygun alet edevatı bulmaktan ibarettir. Ayrıca onları keskin halde tutmaktan.”

“Dikkat edin de günün birinde bir tarafınızı kesmeyin. Ama soğanla devam ediniz, hoşuma gitti.”

“Ortadan kaybolanların son görüldüğü yer olan kavşakta her bir işyerini ve tesisi soğan zarı gibi soyup eleyerek, Alicia oradaki garajın mülkiyetinin Düşkünler Evi’ne ait olduğunu öğrendi.”

“Bir başka çıkmaz sokak.”

“Bu davada, *ölü* anahtar kelime.”

“Yine kayboldum.”

“O garajı, şehir cenaze hizmetleri filosunun arabalarından bir kısmı da kullanıyordu ve ayrıca tabutlar ve heykeller için bir depo vardı. O yıllarda belediye defin hizmetleri henüz bu adı geçen Düşkünler Evi’ne aitti ve çalışanlarının çoğu alt düzeyde insanlardan, çocuk yaşta ölü gömücülerden, sıklıkla Tanrı’nın eline terk edilmiş insanlardan oluşuyordu: yetimler, sabıkalılar, dilenciler vs. Özetlersek, dünyada başka kimseleri olmadığı için oraya düşmüş olan bedbaht ruhlardan. Alicia becerilerini kullanarak, ki pek çoktur bunlar, idari departmanda daktilograf olarak kendisini işe aldirmayı başardı. Kısa süre sonra polis baskınları olduğu gecelerde, yakınlardaki genelevlerde çalışan bazı kızların saklanmak için cenaze işleri garajını kullandıklarını keşfetti. Çalışan listesindeki bu mutsuz insanları onlara yapacakları bir iyilik karşılığında cenaze arabalarından birine saklanmaları için izin vermeye ikna etmek kolaydı. Tehlike geçince ve hayırseverlerin arzuları tatmin edildikten sonra, kızlar güneş doğmadan eski mevkilerine geri dönüyorlardı.”

“Ama...”

“Ama bunu hepsi yapmıyordu. Alicia araştırmaları sonucu oradaki tüm çalışanlar arasında farklı tavırları olan biri

olduğunu keşfetti. Kendi gibi savaş yetimi biri. Onu Quimet diye çağırıyorlardı çünkü bir çocuk suratına ve öyle tatlı tavırlara sahipti ki dul bayanlar onu evlat edinip evlerine götürmek istiyorlardı. İşte bu Quimet denen kişi yetenekli bir öğrenci ve defin işlerinde uzmanlaşmış biriydi. Onda ilgisini çeken şey bir koleksiyoncu olmasıydı ve yazı masasında sakladığı porselen bebeklere ait bir fotoğraf albümü vardı. Evlenmek ve bir aile kurmak istediğini söylüyordu ve bunun için ruhu ve etiyle saf ve temiz olan uygun kadını arıyordu.”

“Canlandırma mı?”

“Daha doğrusu tuzak. Alicia her gece onu gözlemeye başladı ve şüphelerinde haklı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Sürüsünden ayrılmış o kızlardan biri yardım istemek için Quimet’e geldiğinde, vücut ölçüleri, teni, yüzü ve huyu gereksinimlerine cevap veriyorsa eğer, onlardan etlerini sunarak ödeme yapmalarını istemek bir yana, onlarla birlikte dua ediyor ve kendisinin ve Bakire Meryem’in yardımıyla hiç kimsenin onları bulamayacağını söylüyordu. En iyi saklanma yerinin bir tabut olduğunu anlatıyordu. Hiç kimse, hatta polis bile içinde ne olduğunu görmek için bir tabutu açmaya cesaret edemez. Quimet’in çocuksu yüzünden ve nazik tavırlarından etkilenen kızlar tabutun içindeki yatağa uzanıyorlar ve kapağı kapatıp mühürleyerek içine hapsetmeden önce ona gülümseyerek bakıyorlardı. Kızları orada havasızlıktan ölmeye terk ediyordu. Sonra elbiselerini çıkarıyor, apış aralarını tıraş ediyor, baştan aşağı yıkıyor, kanlarını boşaltıyor ve tüm vücutlarına pompalamak için kalplerine tahnit sıvısı enjekte ediyordu. Balmumu bebek olarak yeniden doğduklarında onlara makyaj yapıp beyaz giysiler giydiriyordu. Alicia aynı zamanda cesetlerin üzerine giydirilmiş olan giysilerin hepsinin, oradan iki yüz metre mesafede, San Pedro yolunda bulunan düğün giysileri modaevinden geldiğini ortaya çıkardı. Orada çalışanlardan biri Quimet’e birden fazla kez yardımcı olduğunu hatırladı.”

“Büyük vurgun.”

“Quimet, deyim yerindeyse, cesetlerle bir çeşit karı-koca hayatını canlandırarak, vücutları ölü çiçek gibi kokmaya başlayana kadar onlarla birkaç gece geçiriyordu. İşte o zaman, hep şafak sökmeden önce, sokaklar henüz ıssızken, cenaze arabalarından birinde onları yeni sonsuz hayatlarına götürüyor ve bulunacakları sahneyi hazırlıyordu.”

“Aziz Anamız aşkına... Bu tür şeyler sadece Barselona’da olur.”

“Alicia tüm bunları ortaya çıkardı ve dahası, Quimet’in sekiz numaralı kurbanını tam vaktinde tabuttan kurtarmayı başarabildi.”

“Peki bunu neden yaptığı öğrenildi mi?”

“Alicia öğrendi ki çocukken Quimet, Cadena Sokağı’ndaki dairelerinde komşular kokuyu alıp telaşa kapılmadan önce, annesinin cesediyle bir hafta kapalı kalmış. Görünüşe göre annesi kocasının kendisini terk etmiş olduğunu öğrenince ağız yoluyla bir zehir alarak intihar etmiş. Tüm bunlar teyit edilmiş bilgiler, çünkü Quimet Campo de la Bota Cezaevi’ndeki ilk gecesinde maalesef hayatına son verdi ve öncesinde son arzusunu hücresinin duvarına yazdı. Vücudu tıraş edilecek, yıkanacak, tahnit işlemi yapılacak ve sonra beyaz giysiler içinde, El Siglo mağazalarının büyük vitrininde, kristal bir lahit içinde, yanında balmumu bebeklerinden biri olduğu halde sonsuza değin teşhir edilecek. Görünüşe göre annesi orada tezgâhtar olarak çalışmıştı. Ama onun hakkında konuşurken, Bayan Gris buraya varmak üzere olmalı. Hikâyenin bıraktığı kötü tadı gidermek için biraz brendiye ne dersiniz?”

“Son bir şey daha Leandro. Benim adamlarımdan birinin senin elemanınla birlikte çalışmasını istiyorum. Lomana meselesindeki gibi bir başka habersizce ortadan kaybolma istemiyorum.”

“Sanırım bu bir hata. Bizim kendimize özgü metotlarımız var.”

“Bu, pazarlığa açık bir konu değil. Ayrıca Altea da benimle aynı fikirde.”

“Tüm saygımla söylemeliyim ki...”

“Leandro, Altea zaten bu işe Hendaya’yı vermek istiyordu.”

“Bir başka hata.”

“Aynı fikirdeyim. Bu sebeple şimdilik kendi yöntemimi uygulamam için onu ikna ettim. Ama benim adamlarımdan birinin senin elemana gözcülük yapması şartıyla. Ya bu, ya da Hendaya.”

“Anlıyorum. Kimi vermeyi düşünüyorsunuz?”

“Vargas.”

“Onun emekli olduğunu sanıyordum.”

“Sadece teknik olarak.”

“Bu ona bir ceza mı?”

“Senin elemana mı?”

“Vargas’ı kastettim.”

“Daha doğrusu ikinci bir şans diyelim.”

4

Packard daha önce hiç olmadığı kadar dikkatli biçimde Neptuno Meydanı'nı geçti, San Jeronimo Caddesi'ne girerek beyaz ve Fransızvari Gran Hotel Palace'ın silüetine doğru ilerledi. Ana girişin karşısında durdular ve kapıcı büyük bir şemsiye taşıyarak arabanın arka kapısını açmaya koşturduğunda, Sosyal'in iki ajanı, adam yolu yarılarmışken kıza dönüp tehdit ve rica arası bir bakış fırlattılar.

"Bir numara yapmadan sizi burada bırakabilir miyiz, yoksa bizi bir daha ekmemeniz için sürükleyerek mi götürmek zorundayız?"

"Endişelenmeyin; sizi zor durumda bırakmayacağım."

"Söz mü?"

Alicia onayladı. Kötü günlerinde bir arabaya inip binmek kolay iş değildi onun için, ama bu ikilinin görüldüğünden daha beter durumda olduğunu anlamasını istemiyordu ve böylece doğrulunca kalçasında hissettiği delici sancıyı bir gülümsemeyle yuttu. Kapıcı şemsiyeyle onu yağmurdan koruyarak girişe kadar eşlik etti; onu bekliyormuş gibi görünen bir kapıcı ve vale taburu, çevik bir biçimde lobiyi geçirip randevu yerine yönlendirmek için yardımcı oldular. Girişten o kocaman yemek salonuna kadar giden bir çift merdiven sırasını ayırt ettiğinde, bastonu kabul etmesi gerektiğini söyledi içinden. Cebinde taşıdığı ilaç kutusunu çıkardı ve bir hap yuttu. Tırmanmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Birkaç dakika ve düzinelerce basmaktan sonra, yemek salonunun girişinde soluklanmak için durdu. Kendisine oraya

kadar eşlik etmiş olan görevli, alnını kaplayan ter tabakasını fark etti. Alicia isteksizce ona gülümsemekle yetindi.

“Buradan sonrasını sanırım tek başıma gidebilirim, sakıncası yoksa.”

“Elbette. Nasıl isterseniz hanımefendi.”

Görevli ihtiyatlı bir biçimde geri çekildi, ama kendisini gözlemeye devam ettiğini anlamak için arkasını dönüp bakmaya gerek yoktu ve salona girene kadar gözlerini üzerinden ayırmayacaktı. Bir mendille terini kuruladı ve kendisini bu sahne için hazırladı.

Sadece iç çekişi gibi sesler ve porselen fincanda yavaşça döndürülen bir kaşığın çınlaması. Palace’ın yemek salonu, yağmurun bastırmasıyla büyük kubbeden damlayan dans eden yansımaların büyüğüyle önünde uzanıyordu. O yapı sanki *Belle Époque* adına yüz katedralden çalınmış gül biçimli pencerelerden bir çadır gibi, havada asılı duran kristal bir söğüt ağacını andırmıştı ona hep. Kimse Leandro’yu kötü zevk sahibi olmakla suçlayamazdı.

Çok renkli cam kabarcık altında, etrafında pek çok boş masa olan, tek bir dolu masa vardı. O masada iki silüet oturuyor ve yarım düzine kadar garson tarafından dikkatlice gözleniyordu ve onların konuşmalarını duyamayacakları, ama işaretlerini okuyabilecekleri kadar bir mesafede duruyorlardı. Önünde sonunda Palace kendi kaldığı geçici ikametgâhı Hispania’dan farklı olarak birinci sınıf bir tesisti. Burjuva alışkanlıklarının adamı olan Leandro orada yaşıyor ve çalışıyordu. Kelimenin tam manasıyla. 814 numaralı *suite* yıllardan beri kaldığı yerdi ve işlerini o yemek salonunda halletmeyi seviyor, Alicia’nın da şüphelendiği gibi, bu mekân onun Franco’nun İspanya’sında değil, Proust’un Fransa’sında yaşadığını sanmasına olanak sağlıyordu.

Bakışını bu iki yemek müşterisine çevirdi. Leandro her zaman olduğu gibi yüzü girişe dönük oturmuştu. Orta boylu, şu yumuşak ve tombul, rahatına düşkün muhasebeci

mizacındaydı. Ona büyük gelen, bıçak gibi keskin gözlerini gizlemeye yarayan, kalın çerçeveli gözlükler arkasında siper almıştı. Ona operetlere meraklı bir taşra noteri ya da mesaisi bitince en çok sevdiği şey müze müze dolaşmak olan bir banka memuru görüntüsü veren, yapmacık sakın ve nazik tavırlarıyla "Leandro alçağı".

Onun yanında kaba ve köylü suratıyla uyumsuz İngiliz kesimi giysisi içinde, elinde brendi kadehi tutan, saç ve bıyığı jöleli bir şahıs oturmaktaydı. Yüzü tanıdık geliyordu. Gazetelerin şu alışılmış figürlerinden biri, bayrağında her daim bir kartal ve binicilik sahnelerinin solmaz resimlerinin olduğu yerlerde poz verilen fotoğrafların bir emektarı. Gil bilmem kim, dedi kendi kendine. Kızarmış Ekmek Genel Sekreteri ya da her neyse.

Leandro başını kaldırdı ve uzaktan ona gülümsedi. Sanki bir çocuk ya da bir köpek çağırıyormuş gibi mimiklerle yaklaşması için onu davet etti. Alicia sanki bir yanını bıçaklıyormuşlar gibi acı çekme pahasına topallamasını gizledi ve yavaşça büyük yemek salonunu geçti. Bu esnada, salonun dip tarafında, gölgeler içinde, bakanlıktan iki adam onu aradı. Silahlı olarak. Beklemedeki sürüngenler gibi hareketsiz.

"Alicia, bizimle bir kahve içmek için ajandanda boşluk bulabilmen sevindirici. Söyle, kahvaltı ettin mi?"

Cevap veremedi Leandro kaşlarını kaldırdı ve duvar dibine yerleştirilmiş iki garson ona servis açmak için ilerledi. Yeni sıkılmış bir bardak portakal suyunu süzerlerken, Alicia kendisini ağır ateşte pişiren alıcı kuşun bakışını üzerinde hissetti. Kendini onun gözlerinden görmek hiç zor olmadı. Erkeklerin büyük bir kısmı, mesleği gereği gözlem yapanlar da dahil olmak üzere, görmeyi ve bakmayı birbirine karıştırıyordu ve neredeyse her zaman anlamsız olanın ötesindeki gerçek metni örten, aşikâr ayrıntılarla oyalanıyorlardı. Leandro hep derdi ki karşındakinin bakışlarında kaybolmak, öğrenmesi ömür boyu sürebilecek bir sanattır.

Kendi bakışları sadece birkaç çizginin gölgesi ve az bir renkle, yaşı olmayan, keskin ve yumuşak metalden bakışlardı. Alicia her gün, hünerleri ve entrikalarını sahnelemesi için Leandro tarafından seçilen oyunda kendisine düşen role uygun biçimde kendini resmederdi. Librettoya göre gölge ya da ışık, manzara ya da figür olabilirdi. Çalışmadığı günlerde kendi içinde buharlaşır ve Leandro'nun kendi karanlığının şeffaflığı diye adlandırmayı âdet edindiği yere çekilirdi. Siyah saçları vardı ve soğuk güneşler ve kapalı mekânlar için yapılmış solgun bir ten rengi. Yeşile çalan gözleri loş ışıktaki parlardı ve zayıf ama bertaraf etmesi zor bedenini unutturmak için bıçak gibi saplanırdı ki, o bedeni sokakta kaçamak bakışları uyandırmamak için, ihtiyaç duyduğunda bol giysiler içine gömerdi. Bununla beraber yakından bakıldığında varlığı merkeze oturur ve ondan melankolik, Leandro'nun yorumuna göre belli belirsiz endişe verici bir nefes süzülürdü ki akıl hocası ona bunu mümkün olduğunca gizli tutmasını tembihlemişti. "Sen bir gece yaratıyorsun Alicia, ama burada hepimiz gün ışığında saklanıyoruz."

"Alicia, çok saygıdeğer beyefendi Manuel Gil de Partera'yı tanıştırmama izin ver, kendisi Genel Polis Teşkilatı yöneticisidir."

"Benim için onurdur ekselanları" dedi Alicia, sanki ısırmasından korkuyormuş gibi sıkmadığı elini uzatarak.

Gil de Partera onu, sanki kendisini şaşırtan ahlaksız bir kız öğrenci mi yoksa sınıflandırmak için nerden başlayacağını bile bilmediği tuhaf bir tür mü olduğuna karar veremiyormuş gibi inceliyordu.

"Yönetici bey olağanüstü düzeyde dikkat ve gayret gerektiren, oldukça hassas bir konuyu çözmemiz için bizim hizmetlerimize başvurma lütfunu gösterdi."

"Elbette" diye öylesine itaatkâr ve melek gibi bir tonda cevap verdi ki Alicia, Leandro masanın altından ona yumuşakça bir tekme savurdu. "Elimizden geldiği kadar her konuda size yardımcı olmak için emrinizdeyiz."

Gil de Partera, hangi tarafa yöneleceğini bilemeden onu şüphe ve açgözlülük karışımı bir duyguyla gözlemlemeye devam ediyordu ki genelde varlığı yaşını almış beyefendiler arasında gizli bir ittifak doğururdu. Leandro'nun görüntüsünün kokusu ya da yüzünün yan etkileri diye adlandırdığı bu durum, akıl hocasının düşüncesine göre, henüz mutlak bir kesinlikle kontrol etmeyi öğrenemediği, iki tarafı da keskin olan bir bıçak gibiydi. Bu durumda, yakınlarında olmasından dolayı Gil de Partera'yı etkisi altına almış gibi duran gözle görünür rahatsızlık üzerine, Alicia keskin tarafın içeri doğru keseceğini düşündü. "İşte şimdi saldırı geliyor" dedi içinden.

"Siz av hakkında bir şeyler bilir misiniz Bayan Gris?" diye sordu.

O, akıl hocasının bakışlarını arayarak bir saniye tereddüt etti.

"Alicia temel olarak bir şehir hayvanıdır" diye araya girdi Leandro.

"Avda insan pek çok şey öğrenir" diye konferansa başladı yönetici. "Ben Ekselansları Generalissimo ile birkaç av seferine çıkma ayrıcalığına sahip oldum ve her avcının kendi işini yapması gerekliliği şeklindeki temel kuralı bana gösteren o oldu."

Sanki bu anlatılanlar onu büyülemiş gibi, Alicia defalarca başını onaylar manada salladı. Bu arada Leandro kızarmış ekmeğe reçel sürdü ve ona uzattı. Alicia hiç dikkatini vermeden bunu kabul etti. Yönetici öğretmenlik trenine binmiş halde devam ediyordu.

"Bir avcı anlamak durumundadır ki, avın en önemli anında, av ve avcının rolü birbirine karışır. Av, gerçek av, eşitler arasında bir düellodur. Kan dökene kadar kimin gerçek olduğunu kişi bilmez."

Bir ara verdi ve tiyatrovary sessizlik içinde geçen, kendilerine açıklanan şey hakkında derin tefekkürü gerektiren saniyelerde, Alicia bir saygı duruşu tezgâhladı.

“Bu da mı Generalissimo’nun bir felsefesi?”

Alicia masanın altında, Leandro tarafından gelen uyarı amaçlı bir darbe daha aldı.

“Size karşı samimi olacağım küçükhanım: Sizden hoşlanmıyorum. Hakkınızda duyduklarım hoşuma gitmedi ve ne tarzınız ne de sizin boktan vaktiniz benimkinden daha değerliymiş gibi tüm sabah boyunca sizi bekleyebileceğimi düşünmeniz hoşuma gitti. Bakışlarınız hoşuma gitmiyor ve sizden daha iyi olanlarla konuşurken alaycı ses tonunuz daha da beter. Çünkü bu dünyada canımı gerçekten sıkan bir şey varsa, o da dünyada yerinin neresi olduğunu bilmeyen insanlardır. Ayrıca canımı daha da çok sıkan şey ise bunu onlara hatırlatmak zorunda kalmaktır.”

Alicia boyun eğen bakışlarını indirdi. Salonun sıcaklığı bir anda on derece düşmüş gibi geliyordu.

“Yalvarırım sayın yönetici beni bağışlayın eğer...”

“Sözümü kesmeyin. Eğer burada sizinle konuşuyorsam bunun sebebi amirinize olan güvenimdir ki size vermek durumunda olduğum bu iş için, benim anlayamadığım bir sebepten, en uygun kişinin siz olduğunı düşünüyor. Ama beni kimseyle karıştırmayın: İşte bu andan itibaren bana hizmet ediyorsunuz. Ayrıca buradaki beyefendi Montalvo’nun sabrı ve cömert tavrı bende yoktur.”

Gil de Partera ona dik dik baktı. Siyah gözleri ve gözünde korneasını kaplayan, patlamak üzereymiş gibi görünen kırmızı kılcal damarlardan oluşan bir örümcek ağı vardı. Alicia onu, vatanın babaları bir hizmetçi filosu tarafından silahlarının menziline yerleştirilen avlarını paramparça ederken, kendilerini Tanrı ve vatanın en şanlı muzaffer maçoları gibi hissetmek için cinsel organlarını barut kokusu ve kümes hayvanlarının kanıyla kirlettikleri bir av seferinde, kafasını süsleyen üzeri tüylü şapkası ve mareşal çizmeleriyle devlet başkanının asil kıcını öperken hayal etti.

Büyük olasılıkla bu sahnenin güzelliğinin tadını çıkarmakta olan Leandro "Alicia'nın size saygısızlık yapmak istemediğine eminim dostum" diye bildirdi.

Alicia acılı ve vahim bir tarzda amirinin sözlerini onaylayarak ona destek verdi.

"Size açıklayacağım konunun içeriğinin son derece gizli olduğunu ve her türlü aksilikte bu görüşmenin asla gerçekleşmediğini söylememe gerek yok. Bu ya da diğer meseleler hakkında anlaşılmayan bir şey var mı, Gris?"

"Kesinlikle yok, sayın yönetici."

"Güzel, o halde bir iyilik yapıp şu kızarmış ekmeği çabucak yiyin de asıl konuya gelelim."

“Siz Bay Mauricio Valls hakkında ne biliyorsunuz?”

“Bakan mı?” diye sordu Alicia.

Genç kadın biran durdu ve Mauricio Valls’in uzun ve oldukça çok reklamı yapılmış kariyeri boyunca aklına üşüşen görüntülerden oluşan çıgı değerlendirdi. Azametli ve süslü profili, her fotoğrafta daima en iyi açıda ve en üst düzeydekilerin eşliğinde bulunan konumu, onore edilişleri ve gereksiz saray maiyetinin alkış ve hayranlığı karşısında tartışılmaz bilgeliğini paylaşması. Yaşarken aziz mertebesine ulaşan, kendi ayakları ve ülkenin kendi kendini entelektüel ilan eden kesimi tarafından altarlara taşınan Maurico Valls, edebiyat adamı, sanat ve düşünce şövalyesi kavramlarının ölümlüler arasında vücut bulmuş İspanyol prototipiydi. Sonsuza dek ödüllendirilmiş ve onurlandırılmıştı. Çok ciddi bir biçimde ülkenin politik ve kültürel elitlerinin sembolleşmiş figürü Bakan Mauricio Valls’i kendinden önce basında yer aldığı haberlerin kupürleri ve rejimin tüm o şatafatı anlatıyordu. Madrid’in dev sahnelerinde verdiği konferanslar daima en yüksek tabakadan kişileri bir araya getiriyordu. Dönemin meseleleri hakkında basında yer bulan ustalıkli makaleleri adeta dinin dogmatik yönü gibiydi. Onun ellerinden beslenen haber gazetecileri sürüsü ona hayranlık dolu bir alaka gösteriyordu. Yeri geldiğinde gerçekleştirdiği şiir resitalleri ve meşhur tiyatro eserlerinden çıkarılan monologların, ulusal tiyatrunun önde gelenleri ile düet yaparak yorumlanmaları mekânları hıncanınç dolduruyordu. Onun edebi eserleri başarının

özeti olarak değerlendiriliyordu ve ismi büyük üstatlar listesine kaydedilmişti. Keltiberya'nın ışığı ve dimağı Mauricio Valls dünyayı aydınlatıyor.

"Basında gördüğümüz kadarıyla biliyoruz" diye ona tercüman oldu Leandro. "Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda alışılmış olana nazaran daha az haber var."

"Daha doğrusu hiç yok" diyerek düzeltti Gil de Partera. "Sanırım genç bayan sizin gözünüzden kaçtı ama eğer müsaade ederseniz, İspanyol basınının gözbebeği Mauricio Valls, Milli Eğitim Bakanı (ya da bizzat kendisinin hoşuna gitti şekliyle Kültür) 1956 yılının kasım ayından beri, yani üç yıldan fazla süredir tamamen toplum hayatından kayboldu ve neredeyse hiçbir resmi faaliyette görülmedi."

"Şimdi sayın yönetici bundan bahsedince..." dedi Alicia.

Leandro Alicia'ya döndü ve Gil de Partera ile manidar bir biçimde bakıştıktan sonra onu bilgilendirdi.

"Elbette ki bu durum, Alicia, bir tesadüf ya da bakan beyefendinin kendi arzusuyla bizi ince zekâsından ve mükemmel öğretmenliğinden mahrum etmesinden kaynaklanmıyor."

"Gördüğüm kadarıyla onunla tanışma fırsatınız oldu, Leandro" diyerek araya girdi Gil de Partera.

"Çok kısa süren bir birliktelik olsa da, uzun zaman önce bu şerefe nail oldum, Barselona yıllarım esnasında. Büyük bir adam ve entelektüel birikimimizin değerlerini ve derin bağlamlarını örneklendirmeyi en iyi bilen kişi."

"Bakan beyin sizinle tamamen aynı fikirde olacağına eminim."

Leandro nazikçe gülümsedi ve sözü almadan önce tekrar bakışlarını Alicia üzerinde yoğunlaştırdı.

"Ne yazık ki bugün burada konumuz saygıdeğer bakanımızın tartışılmaz değeri ve egosunun kıskançlık verici sağlığı değil. Burada mevcut yüksek şahsiyetinizin affına sığınarak, sanırım Bay Mauricio Valls'in son dönemde giderek uzayan toplum sahnesindeki yokluğunun sebebini, şu an ve

geçmişte yıllardır hayatına kasteden bir komplo şüphesine bağlama gerekliliği olduğunu söylersem, ileride üzerinde ayrıca durmayacağımız bir konuya açıklık getirmiş olmam.”

Alicia kaşlarını kaldırdı ve Leandro ile bakışları kesişti.

“Genel Polis Teşkilatı tarafından açılan soruşturmayı desteklemek amacıyla ve Hükümet Bakanlığı’ndaki dostumuzun isteğiyle, her ne kadar resmi olarak dahil değilsek ve gerçekte ayrıntılarına vâkıf olmasak da, araştırmaya katılması için birimiz bir elemanını görevlendirdi” diye açıkladı Leandro.

Alicia dudaklarını ısırdı ve amirinin bakışları henüz soru sorma sırasının gelmemiş olduğunu açıkça belli etti.

“Bu eleman, henüz açıklayamadığımız sebeplerden ötürü bağlantısını kopardı ve birkaç haftadan beri yeri de tespit edilemiyor” diye devam etti Leandro. “Bu açıklama, ekselanslarının bizim işbirliğimize başvurma nezaketinde bulunduğu görevin bir bağlama oturmasını sağlayacaktır.”

Leandro emektar polise baktı ve sözüne ara verdiğini gösteren bir mimik yaptı. Gil de Partera öksürerek boğazını temizledi ve hüzünlü bir yüz ifadesi takındı.

“Size anlatacağım şeyler son derece gizlidir ve bu masadan dışarı çıkamaz.”

Alicia ve Leandro aynı anda başlarını sallayarak bunu onayladılar.

“Amirinizin önceden söylediği gibi, 2 Kasım 1956’da, Madrid Güzel Sanatlar Akademisi’nde onuruna düzenlenen bir faaliyet esnasında bakan Valls, hayatına kasteden başarısız bir saldırının hedefi oldu ve görünüşe göre bu ilk değildi. Kabinenin ve ailesiyle iş arkadaşlarının telaşa kapılmasını istemediğinden, bizzat bakan Valls’in öyle uygun görmeleri sebebiyle bu haber açıklanmadı. O an için halen devam eden bir araştırma başlatıldı ve Genel Polis Teşkilatı ile Guardia Civil’in özel bir biriminin tüm gayretlerine karşın bu ve öncesinde buna benzeyen, polisi alarma geçirip gerçekleşebilme olasılığı taşıyan hadiselerin ayrıntıları henüz açığa

çıkarılamadı. Doğal olarak o andan itibaren koruma sayısı arttırıldı, bakanın etrafında güvenlik tedbirleri güçlendirildi ve ayrıca yeni bir emre kadar halk içinde bulunacağı etkinlikler iptal edildi.”

“Geçen süre boyunca araştırma ortaya ne koydu?” diye araya girdi Alicia.

“Araştırmalar Bay Mauricio’nun uzun süredir aldığı ama bir önem vermediği isimsiz bir dizi gönderi üzerinde yoğunlaştı. Başarısız saldırıdan hemen sonra, bakan bey yıllardır almış olduğu tehditkâr doğası olan bu mektup serisinin varlığını polisin bilgisine sundu. İlk araştırmaların ortaya koyduğu üzere bu mektuplar büyük ihtimalle, iki yıl öncesine kadar Barselona’daki Montjuic Hapishanesi’nde mahkûmiyet süresini doldurmakta olan Sebastian Salgado isimli bir hırsız ve katil tarafından gönderilmişti. Sizlerin de bileceği gibi, Bakan Valls rejimin hizmetinde kariyerine başladığı ilk yıllarda, tam olarak 1939 ve 1944 yılları arasında, bu merkezin yöneticisi olmuştu.”

“Bakan bey neden bu gönderiler nedeniyle daha önceden polisi harekete geçirmedi?” diye sordu Alicia.

“Dediğim gibi, her ne kadar bunu daha önceden bildir-mesi gerektiğini kabul ettiyse de, başlangıçta mektuplara pek önem vermediğini ileri sürdü. Zamanında bize dediğine göre mesajların doğası öyle gizemliydi ki, ne anlama geldiklerini doğru yorumlamayı bilememişti.”

“Peki bu söz konusu tehditlerin doğası nedir?”

“Çoğunluğunda boş şeyler. Mektuplarda, yazarı “haki-kat” gizlenemez, “ölümün çocukları” ve “onun” için “adalet zamanı” yaklaştı gibi şeyler söylüyor ve anladığımız kadarıyla söz konusu kişi kendisini “labirentin girişinde” bekliyor.”

“Labirent mi?”

“Dediğim gibi, mesajlar gizemli. Her ne kadar bakan bey kendisinin de bunları yorumlayamadığını söylese de, sadece bu mektupların yazarının ve Valls’in bildiği şeylere atıfta

bulunuyor olması muhtemel. Belki de gelgitler yaşayan bir delinin eseridir. Bu olasılığı yok sayamayız.”

“Valls hapishane müdürüyken Sebastian Salgado kalede tutuklu muydu?”

“Evet. Salgado’nun hikâyesini doğruladık. 1939 yılında hapse girdi, Bay Mauricio Valls müdür olarak atandıktan hemen sonra. Bakan bey onu kavgacı bir fert olarak belli belirsiz hatırladığını bildirdi ve bu bilgi mektupları büyük ihtimalle onun göndermiş olduğu teorimize inandırıcılık verdi.”

“Ne zaman serbest kaldı?”

“İki yıldan biraz fazla oluyor. Açıkça ortadaki tarihler Güzel Sanatlar Akademisi ve öncesindeki suikast girişimleriyle uyuşmuyor. Ya Salgado dışarıdaki biriyle çalışıyordu ya da ipuçlarını karıştırmamız için onu çığırtkan gibi kullanıyordu. Araştırma ilerledikçe ikinci ihtimal daha fazla geçerlilik kazanıyor. Size bırakacağım dosyada göreceğiniz gibi mektupların hepsi, Montjuic Cezaevi’nde yatanların tüm mektuplaşma işlerini yerine getiren, Barselona’daki Pueblo Seco postanesinden gönderiliyordu.”

“Bu postanede pullanan mektupların hapishaneden gelip gelmediğini nasıl anlıyorlar?”

“Kaleden gelen zarfların hepsinin üstüne, bir çeşit kimliklendirme gibi, çuvala girmeden önce damga vuruluyor.”

“Mahkûmların mektupları görülmüyor mu?” diye sordu Alicia.

“Teoride evet. Pratikte ise bizzat sorumluların bize teyit ettiği üzere, sadece belli başlı bazı durumlarda. Her halükârda kimse bakan beye yöneltilmiş tehditkâr mesajların varlığından emin değil. Ayrıca kullanılan dilin karanlık doğası nedeniyle, hapishane denetçilerinin buna dikkat etmemiş olmaları da mümkün.”

“Eğer Salgado’nun dışarıda bir ya da daha fazla işbirlikçisi olduysa, mektupları içeriden göndermesi için onların getirmiş olmaları mümkün değil mi?”

“Olabilir. Salgado’ya ayda bir şahsi ziyaret hakkı verilmişti. Her durumda böyle olmasının herhangi bir anlamı yok. Mektupları dışarıdan normal yollarla göndermek çok daha kolaydı ve hapishane denetçileri tarafından tespit edilme tehlikesi de yoktu” dedi Gil de Partera.

“Eğer özellikle mektupların hapishaneden gönderilmiş olduğu izlenimini vermek istemiyorlarsa” diye araya girdi Alicia.

Gil de Partera bu düşünceye boyun eğdi.

“Anlamadığım bir şey var” diye devam etti Alicia. “Eğer Salgado tüm bu süre boyunca içerde kaldıysa ve iki yıl önce Montjuic’ten kurtulduysa, sanırım bunun anlamı en yüksek ceza olan otuz yıla mahkûm olduğudur. Sokakta ne işi var?”

“Bunu ne siz ne de başka biri anlıyor. Gerçekte, hiç beklenmedik biçimde, devlet başkanının imzasıyla cezasında indirim yapan affa uğratıldığında, en az on yıllık mahkûmiyet süresi vardı önünde. Dahası da var. Söz konusu áf Bakan Valls’in ricası ve olumlu görüşü üzerine yürürlüğe konuldu.”

Şaşkına dönen Alicia bir kahkaha kaçırdı ağzından. Gil de Partera ona ciddi bir ifadeyle baktı.

“Valls böyle bir şeyi hangi sebepten yapardı?” diye sordu Leandro fidyе olarak.

“Bizim tavsiyemize karşı gelerek ve araştırmanın beklenen meyveyi vermediğini ileri sürerek, bakan bey Salgado’ya özgürlüğü verilirse onun bizi, varsayılan saldırılar ve tehdit içeren gönderiler işine kim ya da kimlerin karıştığını ve nerede olduklarını ortaya çıkarmaya götürebileceğini hesapladı.”

“Zatıalileri bu olayları varsayım olarak değerlendiriyorsunuz” deyiverdi Alicia.

“Bu davada hiçbir şey açık değil” diyerek sözünü kesti Gil de Partera. Bu durum bakan beyin sözlerini sorgulamanız ya da sorgulamamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Elbette. Salgado’yu serbest bırakma konusuna dönersek, Bakan beyin beklediği sonucu doğurdu mu?” diye sordu Alicia.

“Hayır. Hapisten çıktığı andan itibaren onu günde yirmi dört saat izledik. İlk yaptığı şey Çin Mahallesi’ndeki ikinci sınıf bir pansiyonda, bir aylık ücretini peşin ödediği bir oda kiralamak oldu. Bunun dışında tüm yaptığı her gün Estacion del Norte’ye giderek saatler boyunca girişteki çanta emanet dolaplarını gözlemek ya da etrafı seyretmek ve durum elverdiğinde Santa Ana Sokağı’ndaki eski bir kitapçıyı ziyaret etmek oldu.”

“Sempere ve Oğulları” diye mırıldandı Alicia.

“Öyle. Orayı biliyor musunuz?”

Alicia onayladı.

“Dostumuz Salgado sıradan okur profiline uymuyor gibi geldi” diye akıl yürüttü Laeandro. İstasyonun emanetinde ne bulmayı umduğunu biliyor muyuz?”

“1939 yılında yakalanmasından önce işlediği suçlarla elde ettiği bir çeşit ganimeti oraya gizlediğinden şüphelendik.”

“Bu şüphe doğrulandı mı?”

“Özgürlüğünün ikinci haftasında tekrar Sempere ve Oğulları Kitabevi’ni son kez ziyaret etti ve her gün yaptığı gibi Estacion del Norte’ye yöneldi. Bununla beraber o gün girişte oturup emanet dolaplarını seyretmek yerine onlardan birine yaklaştı ve anahtarı kilidine soktu. Dolaptan bir bavul çıkardı ve onu açtı.”

“İçinde ne vardı?” diye sordu Alicia.

“Hava” diye bildirdi Gil de Partera. “Hiçbir şey. Ganimeti ya da oraya saklamış olduğu şey her ne ise yok olmuştu. Salgado yağmur altında yere devrildiğinde, istasyondan çıkar çıkmaz onu yakalamaya hazırlanıyordu Barselona polisi. Ajanlar kitabevinden çıktıktan sonra orada çalışan iki kişi tarafından istasyona kadar izlenmiş olduğunu tespit etti. Yerde uzanmış halde kaldığında onlardan biri Salgado’nun yanında diz çökmüş vaziyette birkaç saniye durdu ve sonra orayı terk etti. Polis onun yanına vardığında Salgado zaten ölmüştü. Bunun ilahi adalet olduğu, hırsızın soyulduğu gibi

şeyler söylenebilir elbette, ama yapılan otopsi sonucunda sırtında ve elbisesinde delik izleri ve kanında striknin kalıntısı bulundu.”

“Bunu yapanlar kitabevinin iki çalışanı olabilir mi? Suç ortakları artık işlerine yaramayan çığırtkandan bir defada kurtulurlar ya da polisin onları izlediğini fark edince güvenliklerinin tehdit altında olduğunu düşünürler.”

“Teorilerden biri buydu ama elendi. Doğrusu, istasyonda bulunan herhangi biri, kendisi hiç farkına bile varmadan onu öldürmüş olabilirdi. Polis kitabevinin iki çalışanını büyük bir dikkatle takip ediyordu ve Salgado varsayılabilir bir şekilde ölü olarak yere devrildiği ana kadar, bu ikisiyle onun arasında doğrudan bir temas gözlemlemedi.”

“Salgado istasyona gitmeden önce, zehri ona kitabevinde vermiş olabilirler mi?” diye sordu Leandro.

“Hayır. Striknin çok çabuk etki gösterir, özellikle de o yaşta ve zindanda yirmi yıl geçirdikten sonra fiziksel durumunu aşağı yukarı tahmin edebileceğimiz gibi bir adamda. İğne ile zehir zerk edildikten sonra ölüme kadar geçecek süre bir ya da iki dakikadan fazla olamaz.”

Gil de Partera onayladığını belli etmek istemeyen bir bakışla kadına baktı.

“Bu böyle” dedi iyice altını çizerek. “Daha büyük ihtimalle, o gün istasyonda ajanların dikkatini çekmeyen bir başka kişi vardı ve Salgado’dan kurtulmak için vaktin geldiğine karar vermişti.”

“Kitabevi çalışanları hakkında ne biliyoruz?”

“Birisi Daniel Sempere adlı, dükkân sahibinin oğlu olan şahıs. Diğeri ise Fermín Romero de Torres isminde kayıtlarda bilgileri karışmış, belgelerinde tahrifat yapıldığına dair işaretler olan biri. Belki sahte kimlik üretmek için yaptılar bunu.”

“Bu davayla ne ilgileri vardı ve orada ne yapıyorlardı?”

“Bu tespit edilemedi.”

“Sorgulanmadılar mı peki?”

Gil de Partera reddetti.

"Yine Bakan Valls'in açık talimatları. Bizim kriterlerimize karşı çıkarak."

"Peki Salgado'nun işbirlikçisi ya da işbirlikçileri ile ilgili ipucu?"

"Çıkmaz sokak."

"Belki şimdi bakan bey fikrini değiştirir ve onun izniyle..."

Gil de Partera emektar polisler'e özgü kurt sırtışını açığa çıkardı.

"Benim de varmak istediğim yer orasıydı zaten. Tam olarak dokuz gün önce, Somosaguas'ta bulunan malikânesinde düzenlenen maskeli eğlencenin akabindeki gündeğümünde, Bay Mauricio Valls kişisel korumalarının şefi Vicente Carmo-na eşliğinde, bir otomobile binerek evini terk etti."

"Terk mi etti?" diye sordu Alicia.

"O zamandan beri ne kimse onu gördü ne de bir haber aldı. Hiçbir iz bırakmadan yeryüzünden kayboldu."

Salona uzun bir sessizlik çöktü. Alicia Leandro'nun bakışlarını aradı.

"Adamlarım durup dinlenmeden çalışıyor, ama şu ana değin elimizde hiçbir şey yok. Sanki Mauricio Valls arabaya binmesiyle buharlaşıp yok olmuş gibi."

"Bakan evinden ayrılmadan önce nereye gideceğine dair bir not ya da işaret bıraktı mı?"

"Hayır. Üzerinde tartıştığımız teoriye göre bakan bey, belirleyemediğimiz bir sebepten, sonunda bu tehditleri kimin gönderdiğini araştırmış ve güvendiği korumasının yardımıyla onunla yüzleşmeye karar vermiş olabilir."

"Böylece de belki tuzağa düşmüştür" diye tamamladı Leandro. "'Labirentin girişi'."

Gil de Partera defalarca başını sallayarak onayladı.

"Bakan beyin en başından beri bu mektupları kimin ve ne için gönderdiğini bilmediğine nasıl emin olabiliriz?" diye söze girdi tekrar Alicia.

Leandro ile beraber Gil de Partera da ona men edici bir bakış fırlattı.

“Bakan bey kurbandır, şüpheli değil” diye kestirip attı ikincisi. “Bunu karıştırmayın.”

“Size nasıl yardım edebiliriz dostum?” diye sordu ona Leandro.

Gil de Partera derin nefes aldı ve cevap vermeden birkaç saniye bekledi.

“Benim departmanımın kullandığı yöntemler kısıtlıdır. Bu konuyla ilgili olarak, çok geç olana kadar aydınlatılmamış şeyler var. Hatalar yapabildiğimiz gerçeğini kabul ediyorum ama bu haber yayılmadan önce davayı çözmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Üstlerimden bazıları bu davanın bir an önce çözülmesi için, davanın doğası gereği, sizin biriminizin bize faydası olabilecek herhangi bir bilgiye ulaşabileceğini düşünüyor.”

“Siz de böyle düşünüyor musunuz?”

“Eğer size karşı dürüst olmamı isterseniz Leandro, artık kime ve neye inanacağımı bilmiyorum. Ama hiç şüphe duymadığım bir şey varsa o da, eğer Bakan Valls’i sağ salim bulamazsak, Altea pandoranın kutusunu açacak ve Hendaya’yı bu davaya verecek. Bunu ne siz ne de ben isteriz.”

Alicia onun hafifçe reddettiği sorgulayıcı bakışlarını Leandro’ya yöneltti. Gil de Partera belli etmeden acı acı güldü. Gözlerinin içine kan ya da kavruk kahve enjekte edilmiş gibiydi ve bir haftadır iki saat bile gece uykusu uyumamış birinin görüntüsüne sahipti.

“Sizlere anlattığım bildiklerim kadardır, ama bana tüm anlatılanların gerçek olmayabileceği ihtimalini görmezden geliyorum. Bundan daha açık olamam. Dokuz gündür bir kör dövüşü yapıyoruz ve geçen her saat kaybedilmiş bir saat.”

“Bakan beyin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musunuz?” diye sordu Alicia.

Gil de Partera bakışlarını indirdi ve sessizlik içinde uzun bir sürenin geçmesine izin verdi.

“Öyle olduğunu düşünmek mecburiyetindeyim ve tüm bunlar yayılmadan ya da dava elimden alınmadan önce onu sağ salim bulacağımızı da.”

“Biz de sizinle beraberiz” dedi Leandro ona uyararak. “Araştırmanızda size yardım etmek için elimizden gelen ne varsa yapacağımızdan şüpheniz olmasın.”

Gil de Partera iki anlama da gelebilecek bakışlarla Alicia’yı gözleyerek bu sözleri onayladı.

“Vargas ile çalışacaksınız, adamlarımdan biri.”

Alicia bir an tereddüt etti. Leandro’nun yardım etmesi için bakışlarını ona çevirdi ama amiri kahve fincanında kaybolmayı tercih etti.

“Tüm saygılarımla beyefendi ama ben, daima yalnız çalışırım.”

“Vargas’la çalışacaksınız. Bu konu tartışmaya açık değil.”

“Elbette” dedi ona uyararak Leandro Alicia’nın ateş saçan bakışından çok farklı biçimde. “Ne zaman başlayabiliriz?”

“Dün.”

Yöneticinin işaretiyle ajanlarından biri masaya yaklaşıp hacimli bir zarf uzattı ona. Gil de Partera o yemek salonu haricinde herhangi başka bir yerde olmak için acele ettiğini gizlemeden, zarfı masaya bıraktı ve yerinden doğruldu.

“Tüm detaylar dosyanın içinde. Beni bilgilendirirsiniz.”

Leandro’nun elini sıktı ve Alicia’ya son bir kez bakmaya bile tenezzül etmeden, kararlı adımlarla ayrıldı.

Adamları tarafından takip edilerek, büyük yemek salonunu geçişini izlediler ve yeniden oturdular. Dakikalar boyunca Alicia boşluğa bakarak, Leandro özenli bir biçimde bir kruvasan dilimleyip üzerine tereyağı ve reçel sürerek ve acele etmeden, gözleri kapalı halde tadına vararak sessizlik içinde kaldılar.

“Desteğin için teşekkürler” dedi Alicia.

“Böyle davranma. Anladığım kadarıyla Vargas yetenekli bir adam. Hoşuna gidecek. Belki bir şeyler de öğrenirsin.”

“Ne şanslıyım ama. Kimin nesi?”

“Teşkilatın eski kulağı kesiklerinden. Genel olarak çok başarılıydı. Görünüşe göre Genel Müdürlük ile fikir uyuşmazlıkları nedeniyle bir süredir kızakta. Bir şeyler oldu diyorlar.”

“Bir köle öyle mi? Çok önemsiz olduğumdan işe yarar değerli birini hak etmiyor muyum?”

“Değerli mi, evet öyle, bundan şüphen olmasın. Mesele şu ki Hareket’e olan inancı ve sadakati birden fazla kez sorgulanmış biri.”

“Onu dönüştürmemi beklemeyeceklerdir.”

“Tek beklentileri gürültü patırtı yapmamamız ve onlarla iyi geçinmemiz.”

“Harika.”

“Daha kötüsü de olabilirdi” dedi Leandro.

“Daha kötüsü ‘şu eski dostu’ Hendaya denen adamın davet edilmesi anlamına mı geliyor?”

“Diğerleri arasında o da var.”

“Hendaya kim?”

Leandro bakışlarını kaçırdı.

“Bu konuyu deşmemen daha iyi.”

Leandro’nun kendine bir fincan kahve daha koymak için değerlendirdiği uzun bir sessizlik oldu aralarında. Nefret verici bir alışkanlık olarak bir eliyle tabağı tutup, başı aşağı eğik halde küçük yudumlar alıyordu. O günkü gibi durumlarda, Alicia’nın ezbere bildiği neredeyse tüm alışkanlıkları nefret uyandırıcı geliyordu. Leandro bakışlarına takıldı ve babacan ve bağışlayıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Eğer bakışlar öldürseydi” dedi.

“Neden yöneticiye iki hafta önce istifa ettiğimi ve artık hizmet vermediğimi söylemedin?”

Leandro fincanı masaya bıraktı ve peçeteyle dudaklarını temizledi.

“Seni utandırmak istemiyordum Alicia. Bizim basitçe bir başvuru ile hizmete girip çıkabileceğimiz masa oyunları kulübü olmadığımızı sana hatırlatmama izin ver. Bu konuşmayı daha önce defalarca yaptık ve sana samimi olmam gerekirse, davranışın beni üzüyor. Çünkü seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum ve seni çok takdir ettiğimden dinlenmen ve geleceğin hakkında düşünmen için sana iki hafta izin verdim. Yorgun olmanı anlıyorum. Bazen yaptıklarımızın hoşuna gitmediğini de anlıyorum. Benim de çok hoşuma gitmiyor. Ama bu bizim işimiz ve sorumluluğumuz. Başladığın zaman bunu zaten biliyordun.”

“Girdiğimde on yedi yaşındaydım. Ayrıca zevk için değildi.”

Leandro en parlak öğrencisinin karşısında onunla gurur duyan bir öğretmen gibi gülümsedi.

“Seninki yaşlı bir ruh Alicia. Sen hiç on yedi yaşında olmadın.”

“Bıraktığım konusunda anlaşalım hiç olmazsa. Mevzu buydu. İki hafta hiçbir şeyi değiştirmez.”

Kahvesi gibi Lenadro’nun gülümsemesi de soğuyordu.

“Bana bu son iyiliği yap ve sonra istediğin gibi davranabilirsin.”

“Hayır.”

“Bu işte sana ihtiyacım var Alicia. Beni yalvartma. Zor da kullandırma.”

“Bunu Lomana’ya ver. Eminim örgü örmekten ölümüne sıkılmıştır.”

“Bu konunun tekrar açılmaması beni şaşırtıyordu zaten. Seninle Ricardo arasındaki sorunun ne olduğunu hiç anlamadım.”

Bir öneri gibi “Karakter uyuşmazlığı” dedi Alicia.

“Açıkçası birkaç hafta önce polise ödünç verdiğim elemanım Ricardo Lomana’yı henüz iade etmediler. Şimdi de ortadan kaybolduğunu söylüyorlar.”

“Nerede o günler. Nereye kaybolmuş?”

“Bu kayboluş tiyatrosunun bir perdesi de, nerede olduğuyla ilgili detaym açığa çıkmamış olmasını içeriyor.”

“Lomana ortadan kaybolan tiplerden değildir. Hayat belirtisi göstermemesinin mutlaka bir açıklaması olmalı. Bir şey buldu.”

“Ben de öyle düşünüyorum, ama ondan bir haber alamadığımız sürece, sadece fikir yürütebiliriz. Bu bize para ödeyenlerin işine yaramaz.”

“Bize ne diye ödeme yapıyorlar?”

“Sorunları çözmek için. İşte bu çok ciddi bir sorun.”

“Peki ben de ortadan kaybolamaz mıydım?”

Leandro reddetti. Acı içinde bir yüz ifadesiyle ona uzun uzun baktı.

“Neden benden nefret ediyorsun Alicia? Sana bir baba gibi davranmadım mı? İyi bir dost gibi?”

Alicia akıl hocasını süzdü. Midesi düğümleniyordu ve kelimeler dudaklarına kadar ulaşamıyordu. Onu aklından çıkarmak için iki hafta uğraşmıştı ve şimdi yeniden onunla karşılaşınca, Palace’ın büyük kubbesi altında orada otururken, Leandro onu kuyunun dibinden çıkarmamış olsa, büyük ihtimalle asla yirmisine ulaşamayacak, ergenlik çağındaki o kıza dönüşüyordu.

“Senden nefret etmiyorum.”

“Belki kendinden, yaptıklarından, hizmet ettiğin kişiden ve her geçen gün bizi biraz daha içten çürüten etrafımızı sarmış tüm bu çöplükten nefret ediyorsun. Seni anlıyorum, çünkü ben de oralardan geçtim.”

O sıcak, her şeyi affeden, her şeyi anlayan gülümsemesiyle yeniden gülümsedi. Elini Alicia’nın elinin üstüne koydu ve kuvvetlice sıktı.

“Bu son davayı çözmemde bana yardım et, sana söz veriyorum sonrasında gidebilirsin. Sonsuza dek yok olmak.”

“Bu kadar kolayca mı?”

“Bu kadar kolay. Söz veriyorum.”

“Bunun hilesi nedir?”

“Hile yok.”

“Her zaman hile vardır.”

“Bu sefer hayır. Eğer yanımda olmak istemiyorsan, ben bile seni burada sonsuza değin tutamam. Canımı çok acıtsa bile.”

Leandro ona elini uzattı.

“Dost muyuz?”

Alicia tereddüt etti, ama sonunda elini ona uzattı. Diğer elini dudaklarına götürüp öptü.

“Tüm bunlar sona erdiğinde seni özleyeceğim” dedi Leandro. Sen de beni, her ne kadar şimdi böyle düşünmesen bile. “Sen ve ben iyi bir ekibiz.”

“Şeytan bizi tencere ve kapak gibi birbirimize uydurdu.”

“Daha sonra ne yapacağın konusunu düşündün mü?”

“Ne zaman?”

“Özgür olduğunda. Senin dediğin gibi, ortadan kaybolduğunda.”

Alicia omuzlarını silkti.

“Bunu düşünmedim.”

“Sana daha iyi yalan söylemeyi öğretmiş olduğumu sanıyordum Alicia.”

“Belki başka bir işe yaramam” diye ekledi.

“Hep yazmak istemiştin” diye öneride bulundu Leandro. “Yeni bir Laforet mesela?”

Alicia kayıtsız bir ifadeyle baktı. Adam gülümsedi.

“Bizim hakkımızda yazacak mısın?”

“Hayır. Elbette hayır.”

Leandro bunu onaylayan bir jest yaptı.

“Biliyorsun, iyi bir fikir olmazdı. Biz gölgelerde çalışırız. Görülmeden. Sunduğumuz hizmetin bir parçası bu.”

“Elbette biliyorum. Bunu bana hatırlatmana gerek yok.”

“Üzücü, çünkü anlatacak o kadar çok hikâye var ki, değil mi?”

“Dünyayı görmek” diye mırıldandı Alicia.

“Anlamadım?”

“Seyahat edip dünyayı görmek hoşuma giderdi. Ait olduğum yeri bulmak. Eğer varsa.”

“Sen, yalnız başına mı?”

“Başka birine ihtiyacım var mı?”

“Sanırım hayır. Bizim gibi yaratıklar için en iyi yol arkadaşısı yalnızlık olabilir.”

“Bence gayet iyi.”

“Günün birinde âşık olacaksın.”

“Bir bolero için ne güzel başlık.”

“Geçinip gitmek daha iyi. Ya çok yanıliyorum, ya da Vargas dışarda bekliyor olmalı.”

“Bu bir hata.”

“Bu müdahale beni senden daha çok rahatsız ediyor Alicia. Elbette güvenmiyorlar. Ne sana, ne de bana. Barışçıl ol ve onu korkutma. Bunu benim için yap.”

“Ben hep öyleyimdir. Ayrıca kimseyi korkutmam.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunun yanında, polislerle rekabet etmeyeceğiz. Denemeyeceğiz bile. Onların kendi araştırmaları, metotları ve prosedürleri var.”

“Ne yapacağım o halde? Gülümseyip şeker mi dağıtayım?”

“Yapmayı bildiğin şeyi yapmam istiyorum. Polisin dikkat etmediği ayrıntılara dikkatini ver. Formaliteleri değil içgüdünü takip et. Polisin yapmayacağı tüm o şeyleri yap, çünkü onlar polis ve çünkü onlar benim Alicia Gris'im değil.”

“Bu bir iltifat mı?”

“Evet ve bir emir.”

Alicia içinde dosya olan zarfı aldı ve doğruldu. Bunu yapar yapmaz Leandro, elini kalçasına götürdüğünü ve ağrısını gizlemek için dudaklarını büzdüğünü fark etti.

“Ne kadar alıyorsun?” diye sordu.

“Son iki haftadır hiç. Arada sırada birkaç hap.”

Leandro iç çekti.

“Bunu daha önce defalarca konuştuk Alicia. Bunu yapmanın gerektiğini biliyorsun.”

“Yapıyorum işte.”

Akıl hocası bunu onaylamaz biçimde başını salladı.

“Bu akşam oteline dört yüz gram teslim etmelerini sağlayacağım.”

“Hayır.”

“Alicia...”

O arkasını döndü, topallamadan, dilini ısırarak, sancıyı ve öfke gözyaşlarını yutarak masadan uzaklaştı.

6

Alicia Palace'tan çıktığında, bardaktan boşanırcasına yağmış olan yağmur kesilmişti ve bir buhar örtüsü taş döşemelerden yükseliyordu. Sanki bir hapishane avlusunu tarayan projektörler gibi, gelip geçen bulutların oluşturduğu kubbeden gelen büyük ışık demetleri, Madrid'in kalbini bıçaklıyordu. Bu ışık demetlerinden biri, otelin girişinden birkaç metre ötede park etmiş bir Ford'un karoserini aydınlattı. Kaputa dayanmış, gümüşü saçları olan, siyah palto giymiş ve sigara içen bir adam, sakın tavırlarıyla dolaşan insanları seyrediyordu. Her ne kadar iyi görünümlü ve atletik olsa da, yaşını ellilerinin sonunda diye hesapladı. Askeri bir eğitimden çok fayda sağlamış ve masa başı işlere pek bulaşmamış birinin sağlam duruşu vardı. Sanki havada onun kokusunu almış gibi bakışını Alicia'ya çevirdi ve gündüz seansının başrol oyuncusu tavrıyla ona gülümsedi.

"Herhangi bir konuda size yardımcı olabilir miyim genç bayan?"

"Umarım olabilirsiniz. Benim adım Gris."

"Gris mi? Siz Gris misiniz?"

"Alicia Gris. Leandro Montalvo'nun biriminden. Gris. Sanırım siz de Vargas."

Adam belli belirsiz bir biçimde başını sallayarak onayladı.

"Bana söylememişlerdi ki..."

"Son dakika sürprizleri" diye sözünü kesti. "Kendinize gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacınız var mı?"

Polis aceleyle sigarasından son nefesi aldı ve dudaklarının arasından yayılan duman perdesinin arkasından onu dikkatlice inceledi.

“Hayır.”

“Harika. Nereden başlamak istersiniz?”

“Bizi Somosaguas’taki malikânedeki bekliyorlar. Eğer sizce de uygunsa.”

Alicia onayladı. Vargas izmariti yolun kenarına fırlattı ve arabanın diğer tarafına dolaştı. Aracın anahtarı kucağında, bakışlar ileride direksiyona oturdu.

“Hakkınızda çok şey duydum” diye konuştu Vargas. Bu kadar... genç olduğunuzu değil.”

Alicia soğuk bir ifadeyle ona baktı.

“Bu bir sorun olmayacak, değil mi?” diye sordu polis.

“Sorun mu?”

“Siz ve ben” diye açıkladı Vargas.

“Olması için sebep yok.”

Adam ona endişeden çok merak içinde bakıyordu. Alicia Leandro’yu öylesine çok rahatsız eden o tatlı ve kedi gibi gülümsemelerinden birini sundu. Vargas dilini şaklattı ve kendi kendine başını sallayarak otomobili çalıştırdı.

“Güzel araba” diye yorum yaptı Alicia.

“Komiserliğin bir nezaketi. Bu işi ne kadar ciddiye aldıklarının bir göstergesi olarak kabul ediniz. Araba kullanır mısınız?”

“Bir koca ya da baba olmadan bu ülkede bir banka hesabı açtırmakta bile zorlanıyorum” diye cevap verdi Alicia.

“Anlıyorum.”

“Bundan şüphe etmemi mazur görün.”

Dakikalar boyunca sessizce ilerlediler. Vargas Alicia’ya yan gözle bakışlar fırlatıyor, o da fark etmemiş gibi rol yapıyordu. Trafik ışıkları ve yayaların geçişinden faydalanarak polisin metodik ve fasılalı gözlemi, kısım kısım tüm vücudunun röntgenini çekiyordu. Gran Vía Bulvarı’nı yarılacaklarında,

trafiğin kilitlendiği bir anda Vargas zarif bir tabaka çıkarıp açık halde ona uzattı. Sarı tütün, ithal. O reddetti. Vargas dudaklarına bir sigara götürdü ve Alicia'nın üzerinde Dupont markası yazılı olduğuna yemin edebileceği, altın yaldızlı bir çakmakla sigarasını yaktı. Vargas güzel ve pahalı şeylerden hoşlanıyordu. Sigarasını yakarken polisin kucağında birleştirdiği ellerine, evlilik alyansı olup olmadığını anlamak için baktığını fark etti. Vargas oldukça büyük bir tanesini takmıştı.

"Aile?" diye sordu polis.

Alicia olumsuz cevap verdi.

"Siz?"

"İspanya ile evliyim" diye karşılık verdi.

"Örnek biri. Peki yüzük?"

"Başka zamanlardan."

"Benim gibi birinin Leandro için çalışarak ne yaptığını soramayacak mısınız?"

"Bu beni ilgilendirir mi?"

"Hayır."

"İşte bu."

Merkezdeki trafiği geride bırakıp Casa de Campo'nun yolunu tuttuklarında tekrar rahatsız edici sessizliğe döndüler. Vargas'ın gözleri onu fasikül fasikül incelemeye devam ediyordu. Soğuk ve metalik bakışları vardı, parlak gri gözbebekleri yeni basılmış madeni paralar gibi parlıyordu. Alicia kendi kendine, mecburen iş arkadaşı olduğu kişinin gözden düşmeden önce ayrıcalıklı bir görevli mi, yoksa tam manasıyla bir paralı asker mi olduğunu sordu. Birinci kategoridekiler rejimin tüm kademelerine zarar veriyor ve bayraklar ve manifestoların koruması altında iltihaplı siğil gibi çoğalıyorlardı; ikinci kategoridekiler ise sessizliklerini muhafaza ediyor ve makinenin işlemesini sağlamakla yetiniyorlardı. Polis Teşkilatı'ndaki kariyeri boyunca kaç kişinin işini bitirmiş olduğunu, pişmanlık içinde mi yaşadığını yoksa artık hesabını bile

tutmadığını mı sordu kendi kendine. Ya da belki saçındaki beyaz teller gibi bilinci de artmış ve bu durum projelerini yerle bir etmişti.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Vargas.

“Kendi kendime acaba işinizi seviyor musunuz diye soruyordum.”

Vargas dişlerinin arasından güldü.

“Benim işimi sevip sevmediğimi sormayacak mısınız?” dedi Alicia.

“Bu beni ilgilendirir mi?”

“Sanırım hayır.”

“İşte bu.”

Bu diyalogun bir geleceği olmadığını görerek, Alicia Gil de Partera’nın kendisine vermiş olduğu zarfın içindeki dosyayı çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. İlk bakışta öyle önemli bir şey görünmüyordu. Ajanların notları. Bakan beyin özel sekreterinin beyanı. Valls’e yönelik başarısız sözde saldırıya ayrılmış bir iki sayfa, davayı açmış olan dedektifler tarafından yazılmış, gidişata dair belirsiz açıklamalar ve Valls’in koruması Vicente Carmona’nın sicilinden bazı özetler. Ya Gil de Partera onlara Leandro’nun ima ettiğinden bile daha az güveniyordu, ya da onun departmanının en iyileri son hafta boyunca gerçekten hiçbir iş yapmamışlardı.

Onun düşüncelerini okuyarak “Daha fazla şey mi bekliyordunuz?” diye sordu Vargas.

Alicia bakışlarını Casa de Campo’nun ağaçlıklarına çevirdi.

“Daha azını beklemiyordum” diye mırıldandı. “Kimi göreceğiz?”

“Mariana Sedo’yu, son yirmi yıldır Valls’in özel sekreteri. Bakan beyin kaybolduğunu bildiren kişi.”

“Bir sekreter için çok fazla yıl” dedi Alicia.

“Bazı art niyetliler diyor ki, bir sekreterden çok daha fazlası.”

“Âşığı mı?”

Vargas reddetti.

“Bana öyle geliyor ki Bayan Mariana’nın zevkleri diğer kıyıya yakın. Söylenilen şu ki gemiyi asıl idare eden kişi oymuş ve Valls’in ofisinde onun rızası olmadan hiçbir şey yapılamıyor ya da hiçbir karar alınamıyormuş.”

“Her kötü adamın arkasında daima ondan daha beter bir kadın vardır. Bunu da söylerler.”

Vargas gülümsedi.

“Ama ben bunu hiç duymamıştım. Sizin bir parça saygısız olduğunuz konusunda beni uyarmışlardı zaten.”

“Başka hangi konularda uyardılar.”

Vargas ona döndü ve göz kırptı.

“Hendaya kimdir?” diye sordu Alicia.

“Nasıl dediniz?”

“Hendaya. Kimin nesi?”

“Rodrigo Hendaya mı?”

“Sanırım.”

“Bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Bilmekten zarar gelmez.”

“Bu davayla ilgili olarak Montalvo Hendaya’dan mı bahsetti?”

“İsmi konuşmada geçti, evet. Kim o?”

Vargas iç çekti.

“Hendaya bir kasap. Onun hakkında ne kadar az şey bilerseniz sizin için o kadar iyi.”

“Onu tanıyor musunuz?”

Vargas soruyu duymazdan geldi. Yolun kalanını tek kelime etmeden kat ettiler.

Onları Villa Mercedes malikânesinin mızraklı büyük kapısına götürecek olan, servi ağaçlarıyla çevrili bulvar önlerinde belirlediği zaman, neredeyse on beş dakikadır üniformalı bahçıvanların idaresinde rötuşlanmış caddeleri dolaşıyorlardı. Gökyüzü kurşun rengine boyanmıştı ve arabanın ön camına küçük yağmur damlaları düşüyordu. Genç bir delikanlı malikânenin giriş kapısında bekliyordu ve geçmeleri için parmaklıkları açtı. Bir yanda Vargas'ın selamına karşılık veren tüfekli bir bekçiyle bir nöbetçi kulübesi vardı.

“Daha önce buraya geldiniz mi?” diye sordu Alicia.

“Geçen pazartesten beri birkaç kez. Büyüleneceksiniz.”

İnce çakıldaşlarıyla kaplı, göletler ve ağaçlıklı alanlar arasında kıvrılan yolda araba ilerledi. Alicia heykellerle, havuzlar ve çeşmelerle ve sonbahar rüzgârında dağılıp gitmekte olan solmuş güllerle dolu bahçeleri izledi. Çalılar ve ölü çiçekler arasından küçük bir trenin rayları görünüyordu. Çiftliğin bir ucunda minyatür bir tren istasyonuna benzeyen yerin silueti bulunuyordu. Çiseleyen yağmur altında, peronunda iki vagonlu bir buharlı lokomotif bekliyordu.

“Kız için bir oyuncak” diye açıkladı Vargas.

Hemen sonra ana binanın cephesi karşılarında belirdi, sanki ziyaretçisini küçültüp korkutmak için yapılmıştı. Her iki tarafında, her biri yüz metre mesafede iki büyük müstemilatı vardı. Vargas arabayı ana girişe çıkan merdivenlerin önünde durdurdu. Elinde şemsiye taşıyan üniformalı bir uşak merdivenlerin başında bekliyordu ve onlara evin elli metre öte-

sindeki bir binaya doğru gitmelerini işaret etti. Vargas garaja doğru giden yola girdi ve Alicia ana binanın etrafını görebildi.

“Tüm bunları kim ödüyor?” dedi sorgulayıcı biçimde.

Vargas omuzlarını silkti.

“Sanırım siz ve ben. Ya da belki beybabası Enrique Sarmiento’nun serveti kendisine miras kalan, Valls’in hanımı.”

“Banker olan mı?”

“Kutsal Savaş’ın bankerlerinden biri diyordu gazeteler” diye kesinleştirdi Vargas.

Alicia, iç savaş sırasında mağluplardan aldıkları büyük miktardaki parayı borç vererek, karşılıklı olarak çok kârlı bir anlaşma çerçevesinde milli cepheyi finanse eden bir grup bankerden ve Sarmiento’dan bahsettiğini hatırladı Leandro’nun.

“Bildiğim kadarıyla bakan beyin karısı hasta” dedi Alicia.

“Hasta da diyebiliriz...”

Garajın bekçisi onlara büyük kapılardan birini açtı ve arabayı içeri sokmalarını işaret etti. Vargas camı indirdi ve bekçi onu hatırladı.

“Nereye isterseniz oraya park edin şef. Bir de anahtar kontakta kalsın lütfen...”

Vargas onayladı ve garajın içine girdi, sonu görünmeyen bir karanlığa doğru uzayan, dövme demirden sütunlarla desteklenmiş, birbirine bağlı kubbeli tavanları olan bir yapıydı. Krom kaplamalarının parıltısı sonsuzlukta kaybolan lüks arabalar ardı gelmez biçimde sıralanıyordu. Vargas bir Hispano Suiza ve bir Cadillac arasında boşluk buldu. Garaj sorumlusu onları takip etmişti ve yerin uygun olduğunu onaylayan bir işaret yaptı.

Arabadan indiklerinde “Bugün güzel arabayla gelmişsiniz şef” diye yorum yaptı.

“Bugün genç bayan da geldiği için şefler Ford’u almama izin verdiler” dedi Vargas.

Garaj sorumlusu insanla fare arası bir türün müsveddesiydi ve mavi renkli iş tulumunun içinde, belinden sarkan kirli bezler ve onu dış etkenlerden koruyan yağ tabakası sayesinde ayakta durabiliyor gibiydi. Alicia'yı tüketircesine baştan aşağı iyice süzdükten sonra garaj sorumlusu bir reverans yaparak teslim oldu ve onun fark etmediğini sandığı bir anda Vargas'a manalı biçimde göz kırptı.

"İlginç biri bu Luis" diye hükmetti Vargas. "Sanırım burada, garajın içinde, galerinin sonunda bir sığınakta yaşıyor."

Çıkışa doğru ilerleyerek Valls'in müzesindeki tekerlekli parçalar koleksiyonunu dolaştılar ve bu arada arkalarında Luis, bir bez ve tükürük marifetiyle Ford'u parlatıyor, aynı zamanda Alicia'nın ayak bilekleri ve salınarak yürümesinin keyfini çıkarıyordu.

Uşak onları karşılamak için geldi ve Vargas kendilerine sunulan şemsiyenin korumasını Alicia'ya verdi.

"Umarım Madrid'den buraya kadar seyahatiniz iyi geçmiştir" dedi hizmetçi ciddiyetle. Bayan Mariana sizi bekliyor."

Uşak, yıllar geçtikçe büyümeye başlayan, efendilerinin soyu sopu asil kanlarını ona sıçratıp diğer insanlara yukarıdan bakabilme ayrıcalığı vermiş emektar hizmetçilere özgü soğuk ve belirsiz o gülümsemeye sahipti. Mesafeyi kat ederlerken Alicia, uşağın kendi tavırlarını ve giyim tarzını okuyarak, orada olmasının ne amaca hizmet ettiğini anlamak için gizli bakışlar fırlattığını gördü.

"Genç bayan sekreteriniz mi?" diye sordu uşak, bakışlarını Alicia'dan ayırmadan.

"Genç bayan benim amirim" diye karşılık verdi Vargas.

Hizmetçi ve onun kibirli tavırları, kenar süsüne yaraşır biçimde büzüşerek karşısında boyun eğdi. Dudakları mühürlendi ve yolun kalanında bakışları ayakkabılarına yapışmış halde kaldı. Ana kapı mermer döşeli, merdivenler, koridorlar ve galerilere çıkan büyük bir antreye açılıyordu. Uşağı bir okuma salonuna kadar takip ettiler ve orada orta yaşlı bir

kadın, sırtı kapıya ve yüzü yağmur altındaki büyük bahçeye dönük halde beklerken, seslerini duyar duymaz arkasını dönüp, donuk bir gülümsemeyle onlara yöneldi. Uşak onlar geçtikten sonra kapıyı kapattı ve geçici şaşkınlığıyla eğlenmek için çekildi.

“Ben Mariana Sedo, Bay Mauricio’nun özel sekreteriyim.”

“Polis Şefliği’nden Vargas ve iş ortağım Bayan Gris.”

Mariana gerçek anlamda onun bir röntgenini çekmek için zaman ayırdı. Bakışlarını dudaklarının renginden sürükleyerek, yüzünden başladı. Daha sonra elbisesinin kesimiyle devam etti ve ayakkabılarıyla sona erdirdi ki şartların gerektirdiği üzere ciddi ve elem içindeki yüzünde derhal yok olan hoşgörü ve küçümseme arası bir gülümseme ile baktı onlara. Oturmalarını işaret etti. Deri kaplı bir kanepeye yerleştiler ve Mariana oturmak için bir sandalye seçip, doldurmaya başladığı üç fincan ve dumanı tüten çaydanlık tepsisinin üzerinde olduğu sehpa ya yaklaştırdı. Alicia Bayan Mariana’nın arkasında siper aldığı sahte gülümsemeyi değerlendirdi ve Valls’in ebedi gardiyanından iyilik perisi ile doymak bilmez iştahı olan bir peygamberdevesi arasında, orta halli kötücül bir aura yayıldığını düşündü.

“Ne konuda yardım edebileceğimi siz söyleyiniz. Son günlerde o kadar çok meslektaşınızla konuştum ki, artık söylenmemiş bir şey kaldı mı bilmiyorum.”

“Sabrınıza minnettarız Bayan Mariana. Aile ve sizin için zor zamanlar olduğunun bilincindeyiz” diye atıldı Alicia.

Kendisiyle konuşulan kişi sabırlı bir eda ve buzdan gülümsemeyle, mükemmel olması için yetiştirilmiş sadık hizmetkâr havasında başını salladı. Bununla beraber gözlerinde bu edaya ihanet eden, vasat alt tabakadan birileriyle konuşmak zorunda kalmaktan duyduğu rahatsızlık vardı. Genel olarak bakışlarını Vargas’a yöneltmesi ve Alicia’ya bakmaktan kaçınması ayrıca bir küçümseme şekli olarak belirliyordu. Alicia

bu ayrıntıyı gözünden kaçırmamış olan Vargas'a inisiyatifi bırakıp dinlemeye karar verdi.

"Bayan Mariana, ifadeniz ve polise yaptığınız başvurudan anlaşıldığı üzere, Bay Mauricio Valls'in yokluğundan ilk şüphelenen kişi siz oldunuz..."

Sekreter bunu onaylayan bir hareket yaptı.

"Danslı eğlencenin olduğu gün için, Bay Mauricio sabit personelden birçok kişiye izin vermişti. Ben de bu boşluktan faydalanıp Madrid'e vaftiz kızımı ziyaret edip onunla vakit geçirmeye gittim. Ertesi gün, her ne kadar Bay Mauricio bana ihtiyacı olup olmadığını belirtmemişse de, sabahın ilk saatlerinde geri döndüm ve her zaman yaptığım gibi Bay Mauricio'nun yazışmalarını ve ajandasını hazırlamaya başladım. Saat dokuzda çalışma odasına çıktım ve bakan beyin orada olmadığını gördüm. Hemen sonra hizmetçilerden biri, kızı Mercedes'in kendisine babasının çok erken saatte, koruma şefi Vicente Carmona eşliğinde arabayla ayrılmış olduğunu anlattığını bildirdi. Bu bana tuhaf geldi, çünkü ajandayı gözden geçirince, Bay Mauricio'nun kendi el yazısıyla o sabah saat onda, Villa Mercedes'te, Ariadna'nın ticari işler müdürü Pablo Cascos ile gayri resmi bir görüşmeyi ilave ettiğini gördüm."

"Ariadna mı?"

"Bay Mauricio'nun sahibi olduğu bir yayınevinin ismi" diye açıkladı sekreter.

"Bu ayrıntı polise verdiğiniz beyanda yer almıyor" dedi Alicia.

"Affedersiniz?"

"Bizzat Bay Mauricio'nun o sabah için kendi kendine planlamış olduğu toplantı. Polise bundan bahsetmediniz. Nedenini sorabilir miyim?"

Bayan Mariana bariz bir hoşnutsuzlukla ona gülümsedi, sanki bu soru çok saçmaymış gibi.

"Toplantı hiç gerçekleşmemiş olduğundan bana önemli bir şey gibi gelmedi. Bunu bildirmeli miydim?"

“Bunu şimdi yaptınız ve bu da sayılır” dedi Vargas samimiyetle. “Tüm ayrıntıları hatırlamak imkânsızdır, bu nedenle nezaketinizi suiistimal edip bu kadar ısrarcı oluyoruz. Lütfen devam ediniz Bayan Mariana.”

Valls’in sekreteri her ne kadar Alicia’yı görmezden gelip bakışlarını sadece Vargas’a yönelttiyse de, bu özrü kabul ederek devam etti.

“Dediğim gibi, bakan beyin önceden beni uyarmadan gitmiş olması bana tuhaf geldi. Oda hizmetçilerine danıştım ve bana görünüşe göre bakan beyin o gece odasında uyumamış olduğunu, geceyi çalışma odasında uyumadan geçirdiğini söylediler.”

“Siz geceleri burada, ana binada kalıyor musunuz?” diye araya girdi Alicia.

Bayan Mariana dudaklarını büzerek, hakarete uğramış birinin yüz ifadesiyle reddetti.

“Elbette hayır.”

“Affedersiniz. Lütfederseniz, devam ediniz.”

Valls’in sekreteri sabırsızlıkla soluk alıp veriyordu.

“Hemen sonra, işte saat dokuz gibi, Bay Revuelta, evin güvenliğinden sorumlu şef, o sabah Vicente Carmona ve bakan beyin herhangi bir yere gitmeyi öngördükleri konusunda bilgisi olmadığını ve her halükârda ikisinin beraber, başka koruma olmadan çıkmalarının sıra dışı olduğunu bildirdi. Bay Revuelta benim isteğim üzerine önce bakanlık personele danıştı, sonra da hükümetle konuştu. Kimse Bay Mauricio hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama ona ulaşır ulaşmaz bizi arayacaklarını bildirdiler. Hiç haber alamadan yarım saat kadar geçmiş olmalıydı. İşte o zaman Mercedes, Bay Mauricio’nun kızı beni görmeye geldi. Ağlıyordu ve ona ne olduğunu sorduğumda babasının gitmiş olduğunu ve asla geri dönmeyeceğini söyledi...”

“Mercedes neden böyle düşündüğünü söyledi mi?” diye sordu Vargas.

Bayan Mariana omuzlarını silktilti.

“O zaman ne yaptınız?”

“Hükümet genel sekreterliğini aradım ve önce Bay Jesus Moreno ve daha sonra polis müdürü Bay Gil de Partera ile görüştüm. Geri kalanını zaten biliyorsunuz.”

“O anda bakan beyin almış olduğu isimsiz mektuplardan bahsettiniz.”

Bayan Mariana bir an bekledi.

“Öyle. Bu konu Bay Gil de Partera ile konuşurken ortaya kondu ve onun memuru, Garcia diye biri...”

“Garcia Novales” diye tamamladı Vargas.

Sekreter onayladı.

“Polis elbette bu mektupların varlığından haberdardı ve aylardır kopyaları elindeydi. O sabah, durumun gerektirdiği üzere bakan beyin ajandasını gözden geçirirken, çalışma odasında bu mektupları muhafaza ettiği dosyayı buldum.”

“Onları sakladığını biliyor muydunuz?” diye sordu Alicia. Bayan Mariana reddetti.

“Güzel Sanatlar Akademisi’ndeki saldırıdan sonra araştırma yapılması için polise gösterdikten sonra yok etmiş olduğunu sanıyordum, ama yanılmış olduğumu, Bay Mauricio’nun mektupları zaman zaman okuduğunu anladım. Üstlerinize de aynısını anlattım.”

“Siz Bay Mauricio’nun polisi ya da güvenlik birimlerini bu mektupların varlığı ile ilgili olarak harekete geçirmekte bu kadar geç kalmasını neye bağlıyorsunuz?” diye sordu tekrar Alicia.

Bayan Mariana bir an gözlerini Vargas’tan ayırdı ve vahşi bakışı ona yöneldi.

“Genç bayan, anlamanız gerekir ki Bay Mauricio kadar önemli birinin yazışmalarının boyutu devasadır. Bakana başvuran kişiler ve dernekler inanılmaz sayıdadır ve aşırıya kaçan ya da basitçe deli saçması diyebileceğimiz, Bay Mauricio’nun haberi bile olmadan attığım mektuplar da sık sık gelir.”

"Bununla beraber o mektupları atmadınız."

"Hayır."

"Bu mektupları gönderen kişi olarak, polisin kimliğini belirlediği baş şüpheli Sebastian Salgado'yu siz tanıyor muydunuz?"

"Hayır, elbette hayır" diye kısa kesti sekreter.

"Ama böyle birinin var olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Alicia ısrarla.

"Evet. Onu bakan bey af işlemlerini yürüttüğü zamandan hatırlıyorum ve daha sonra polis mektuplar üzerine yaptığı araştırmaların sonucu hakkında bilgi verdiğinde."

"Elbette, ama kastettiğim bunlardan önce, herhangi bir durumda Bay Mauricio'nun Salgado ismini zikretmiş olduğunu hatırlıyor musunuz? Belki de yıllar önce?"

Bayan Mariana uzun süre sessiz kaldı.

"Bu mümkün. Emin değilim."

"Bahsetmiş olması mümkün mü?" diye sorarak baskı yaptı Alicia.

"Bilmiyorum. Belki evet. Sanırım evet."

"Peki bunun olduğu zaman?"

"Mart 1948."

Alicia şaşkınlığını göstererek kaşlarını çatı.

"Tarihi net olarak hatırlıyorsunuz ama Salgado ismini kullanıp kullanmadığını hatırlamıyor musunuz?" diye bastırdı Alicia.

Bayan Mariana kızardı.

"1948 Mart ayında Bay Mauricio, Montjuic Cezaevi müdürlüğü görevinde halefi olan Luis Bolea ile gayri resmi bir görüşme organize etmemi istedi."

"Ne amaçla?"

"Anladığıma göre gayri resmi bir nezaket ziyareti söz konusuydu."

"Peki bu dediğiniz gibi nezaket ziyareti esnasında siz de hazır bulundunuz mu?"

“Sadece kısa bir süre. Görüşme özeldi.”

“Ama belki siz, bazı parçalarını işitme fırsatı buldunuz. Kazara. Odaya girip çıkarken... Kahveleri götürürken... Belki de Bay Mauricio’nun ofisinin girişinde bulunan yazı masasından...”

“İma ettiğiniz şey hoşuma gitmiyor genç bayan.”

“Bize ne kadar çok şey anlatırsanız, bakan beyi bulmamıza o kadar çok yardımı dokunur Bayan Mariana” diyerek araya girdi Vargas. “Lütfen.”

Sekreter tereddüt etti.

“Bay Mauricio Bay Bolea’ya emri altında bulunmuş bazı mahkûmları sordu. Orada hâlâ yatıyorlar mı yoksa serbest kaldılar mı, nakil edildiler mi ya da öldüler mi gibi bazı detayları bilmek istiyordu. Nedenini söylemedi.”

“Bahsi geçen isimlerden hatırladıklarınız var mı?”

“Çok isim vardı. Ayrıca üzerinden yıllar geçti.”

“İçlerinden biri Salgado’nun ismi miydi?”

“Evet, sanırım evet.”

“Başka bir isim?”

“Açık bir biçimde hatırladığım tek isim Martín. David Martín.”

Alicia ve Vargas birbirlerine baktılar. O not defterine kaydetti.

“Daha başka bir isim?”

“Belki Fransızca ya da yabancı dilde bir soyad. Hatırlamıyorum. Söylediğim gibi çok yıllar geçti. Şimdi bunun ne gibi bir önemi olabilir?”

“Bunu bilmiyoruz Bayan Mariana. Bizim görevimiz tüm olasılıkları araştırmak. Mektuplar konusuna dönersek... Size ilkinin gösterdiğinde tepkisi nasıldı hatırlıyor musunuz? Bakan bey sizin dikkatinizi çekecek bir şey söyledi mi?”

Sekreter reddetti.

“Özel bir şey söylemedi. Önemsemiyormuş gibiydi. Onu bir çekmeceye koydu ve buna benzer başka mektup gelirse kendisine şahsen teslim etmemi bildirdi.”

“Açmadan mı?”

Bayan Mariana onayladı.

“Bay Mauricio mektupların varlığından kimseye bahsetmemenizi istedi mi?”

“Buna gerek yoktu. Bay Mauricio’nun meselelerini alakası olmayan kişilere anlatmak gibi bir âdetim yoktur.”

“Bakan beyin, sizden sır tutmanızı istemek gibi bir alışkanlığı var mı Bayan Mariana?” diye sordu Alicia.

Valls’in sekreteri dudaklarını büzdü ama cevap vermedi.

Sabırsızlıkla Vargas’a yönelip “Sizin başka sorunuz var mı yüzbaşı?” diye sordu onları şaşırtarak.

Alicia Bayan Mariana’nın kaçma niyetini önemsemedi. Doğrudan görüş alanına yerleşmek için öne eğildi.

“Bay Mauricio’nun Sebastian Salgado’nun cezasını affetmesi için devlet başkanına müracaat ettiğini biliyor muydunuz?” diye sordu Alicia.

Sekreter Alicia’nın kendisinde uyandırdığı antipatiyi ve düşmanca duyguyu saklamak için artık gayret göstermeden onu baştan aşağı süzdü. Bayan Mariana kendisini kurtarması için Vargas’ın bakışlarını aradı ama o gözlerini not defterine dikmişti.

“Elbette biliyordum.”

“Bu sizi şaşırtmadı mı?”

“Beni neden şaşırtacakmış?”

“Size bunu hangi nedenle yaptığını söyledi mi?”

“İnsani sebeplerle. Sebastian Salgado’nun çok hasta olduğu haberini almıştı ve çok az ömrü kalmıştı. Hapiste ölmesini istemedi, eşini dostunu ziyaret edebilmesini ve ailesinin yanında ölmesini istemişti.”

“Polis raporuna göre içerde yirmi yıl geçirdikten sonra Sebastian Salgado’nun bilinen eşi dostu ya da ailesi yoktu” dedi Alicia.

“Bay Mauricio milli uzlaşmanın ve geçmişin yaralarını sarma gayretlerinin ateşli bir savunucusuydu. Belki bunu

anlamak size zor geliyordur, ama Hristiyan şefkatine ve cömert ruha sahip insanlar var hâlâ.”

“Peki böyle biriyken, Bay Mauricio için çalışarak geçirdiğiniz yıllar boyunca, onun başka kişiler için benzer af başvuruları yaptığını hatırlıyor musunuz? Mesela yönettiği cezaevinden gelip geçen yüzlerce ya da binlerce siyasi mahkûmdan bazıları için?”

Bayan Mariana’nın yüzünde, zehirli bir bıçak gibi kesen, buzdan bir gülümseme kılıç salladı.

“Hayır.”

Alicia ve Vargas kısa bir an için bakıştılar. Bu bakışma onun koşarak gitmesine izin vermeleri gerektiğini, bu yoldan giderek hiçbir yere varamayacaklarının açıkça ortada olduğunu anlamalarını sağladı. Alicia yeniden öne doğru eğildi ve bir kez daha Bayan Mariana’nın isteksiz bakışını yakaladı.

“Artık neredeyse bitiriyoruz Bayan Mariana. Sabrınız için teşekkür ederiz. Daha önce bahsettiğiniz bakan beyin randevusu, Ariadna Yayınevi’nin ticari ...”

“Bay Cascos.”

“Bay Cascos, teşekkürler. Hangi konuyla ilgili olduğunu biliyor musunuz?”

Sorunun ona ne kadar saçma geldiğini ortaya koymak ister gibi baktı Bayan Mariana.

“Varsayılabileceği gibi, yayınevi meseleleri.”

“Elbette. Özel işlerinde çalışan kişilerle bakan beyin malikânedeki görüşmesi alışıldık bir durum mu?”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Bunun daha önce en son ne zaman gerçekleştiğini hatırlıyor musunuz?”

“Doğrusu, hayır.”

“Peki Bay Cascos ile buluşmasını siz mi ayarladınız?”

Bayan Mariana reddetti.

“Size dediğim gibi, bunu ajandasına kendi eliyle bizzat kendisi yazdı.”

“Bay Mauricio’nun sizin bilginiz olmadan buluşmalar ya da toplantılar ayarlaması olağan bir durum mu?”

Sekreter soğuk bir ifadeyle baktı ona.

“Hayır.”

“Bununla beraber, polise beyanınızda bu durumdan bahsetmediniz.”

“Zaten size dedim, bana bir önemi var gibi gelmedi. Bay Cascos Bay Mauricio’nun bir çalışanı ve iş arkadaşı. Bir araya gelmeyi planlamış olmalarında hiçbir yanlışlık görmedim. Bu ilk değildi.”

“Ah, öyle mi?”

“Hayır. Daha önce pek çok kez buluşmuşlardı.”

“Bu evde mi?”

“Ne bileyim, hayır.”

“O buluşmaları programlayan siz miydiniz yoksa Bay Mauricio’nun kendisi mi?”

“Hatırlamıyorum. Notlarımı gözden geçirmem gerekecek. O ya da bu, ne fark eder?”

“Israrımı mazur görün, ama o sabah buluşma için geldiğinde, belki Bay Cascos size bakan beyin kendisini ne için görmek istediğini söylemiş olabilir mi?”

Bayan Mariana bunu birkaç saniye düşündü.

“Hayır. O esnada tek endişemiz bakan beye ulaşmaktı ve orta düzeyde bir çalışanla yapılacak işlerin öncelikli mesele olacağı hiç aklıma gelmedi.”

“Bay Cascos orta düzeyde bir çalışan mı?” diye sordu Alicia.

“Evet.”

“Anlamamız için bir referans olması bakımından, sizin seviyeniz nedir Bayan Mariana?”

Vargas ayağıyla Alicia’ya ölçülü bir darbe indirdi. Sekreter kapanış ve vedaya dair vahim bir jestle doğruldu ki bu dinletin sona ermiş olduğunu bildiriyordu.

“Müsaade ederseniz ve size yardımcı olabileceğim başka bir konu yoksa eğer” dedi nazik bir biçimde kapıyı işaret ederek, ama aslında orayı terk etmeye onları kararlı biçimde davet ederek. “Yokluğunda dahi Bay Mauricio’nun işleri onlarla ilgilenmemi gerektiriyor.”

Vargas çıkışa doğru Bayan Mariana’yı takip etmeye hazır halde, başını sallayarak kanapeden doğruldu. Alicia’nın konuşmanın tamamına dikkatini vermemiş gibi kanepede oturmaya devam edip, çayının tadına baktığını fark ettiğinde yola koyulmuştu bile. Vargas ve sekreter ona döndüler.

“Aslında bize yardımcı olabileceğiniz son bir konu var Bayan Mariana” dedi Alicia.

Kuleye çıkan merdivenlere varana dek, koridorlardan oluşan bir labirent boyunca Bayan Mariana’yı takip ettiler. Valls’in sekreteri arkasına bakmadan ve tek kelime etmeden, ardında havada neredeyse dokunulabilecek kadar yoğun bir öfke halesi bırakarak yolu açıyordu. Sanki Villa Mercedes malikânesi bir gölün dibine gömülmüş duygusu yaratarak, bina cephesini yalayan yağmur plakaları perde takımları ve pencereleri aşıp gelen melankolik bir aura yansıtıyorlardı. Yol boyunca Valls’in küçük imparatorluğunda bir hizmetçi ve personel ordusuyla karşılaştılar ki bunlar Bayan Mariana’yı görmeleriyle başlarını indiriyor ve pek çok kez tekrar ettiği üzere, bazıları durup kenara çekilerek bir çeşit reveransla ona boyun eğiyorlardı. Vargas ve Alicia şaşkınlıkla bakışarak, bakan beyin kataloğundaki hizmetçiler ve uşaklar arasında sergilenen o hiyerarşik ve törensel ritüeli izliyorlardı.

Spiral şeklindeki çalışma odasına çıkan merdivenlerin başında Bayan Mariana duvarda asılı, içinde yağ olan feneri alıp alevin şiddetini ayarladı. Gölgelelerini duvarlarda sürükleyen o amber renkli ışık kabarcığıyla sarmalanmış halde yukarı çıktılar. Çalışma odasının kapısına vardıklarında sekreter onlara döndü ve bir defaya mahsus Vargas’ı görmezden gelerek

zehirli gözlerini Alicia'ya çiviledi. O ağırbaşlı bir ifadeyle gülümsedi ve açık elini uzattı. Bayan Mariana dudaklarını büzerek anahtarı teslim etti.

“Hiçbir şeye dokunmayınız. Her şeyi bulduğunuz gibi bırakınız. Ayrıca işinizi bitirip gitmeden önce anahtarı uşağa teslim ediniz.”

“Çok teşekkürler, bayan” dedi ahenkle Vargas.

Bayan Mariana karşılık vermeden arkasını döndü, feneri de götürüp onları kapının girişindeki karanlığa terk ederek merdivenlerden aşağı indi.

“Gitmeseydi daha iyiydi” diye hükmetti Vargas. “Bakalım bayanın Garcia Novales'i telefonla arayıp bizim, özellikle de sizin çanınıza ot tıkaması ne kadar sürecektir.”

“Bir dakikadan az” diyerek bu düşüncüyü destekledi Alicia.

“İçimden bir ses sizinle çalışmanın bir zevk olacağını söylüyor.”

“Işık?”

Vargas çakmağını çıkardı ve Alicia'nın anahtarı kilide sokabilmesi için alevi yaklaştırdı. Çevirir çevirmez kapı tokmağından metalik bir inilti duyuldu.

“Fare kapanı gibi ses çıkarıyor” diye düşündü Vargas.

Alicia alevin ışığında, Vargas'ın görmemeyi tercih edeceği türden kötücül bir gülümseme sundu ona.

“Bu kapıyı geçince, tüm o umutları terk ediniz” dedi.

Vargas aleve üfledi ve kapıyı içeri doğru itti.

Griye çalan bir aydınlık halesi havada yüzüyordu. Kurşundan gökyüzü ve yağmurdan gözyaşları pencereleri mühürlüyordu. Alicia ve Vargas içeri girerlerken, akıllarına bunun lüks bir yatın kış kamarası olduğu fikri geldi. Çalışma odası oval biçimliydi. Kaliteli ahşaptan bir yazı masası salonun merkezine hâkimdi. Onun etrafında, spiral biçiminde yerleştirilmiş kitaplık, duvarların büyük kısmını kaplıyor ve kulenin zirvesini sivrilten, camla kaplanmış fenere uzayan bir şeride düğümlemiş gibi görünüyordu. Duvarların sadece bir bölümü kitaplardan arındırılmıştı, yazı masasının karşısında düzinelerce fotoğrafı sergileyen küçük çerçevelerle dolu kısım. Alicia ve Vargas incelemek için onlara yaklaştılar. Tüm görüntüler aynı kişiye aitti ve çocukluktan başlayıp ergenliğe ve ilk gençlik dönemine kadar bir çeşit fotoğrafik özgeçmiş çiziyorlardı. Solgun tenli bir genç kız izleyicisinin gözleri önünde, yüzlerce farklı anlardaki görüntüsünü bir araya getirerek büyüyordu.

“Görünüşe göre bakan beyin kendisinden bile daha çok sevdiği biri var” dedi Alicia.

Alicia Valls’in yazı masasına yaklaşırken, Vargas bir an için bu portre köşesine bakakaldı. Alicia amiral koltuğuna benzeyen makam koltuğunu çekip oturdu. Ellerini masanın üzerini kaplayan deri tabakanın üstünde gezdirdi ve salonu seyretti.

“Dünya oradan nasıl görünüyor?” diye sordu Vargas.

“Küçük.”

Alicia yazı masasındaki lambayı yaktı. Toz bulutu gibi yayılan sarı ışığın parıltısı salonu doldurdu. Yazı masasının ilk

çekmecesini açtı ve içinde ağaç oyma bir kutu buldu. Vargas yaklaştı ve masanın bir köşesine oturdu.

"Eğer bu bir puro nemlendiricisi ise, içinden çıkacak ilk Montecristo'yu ben istiyorum" dedi polis.

Alicia kutuyu açtı. İçi boştu. İçi mavi renk kadife ile kaplıydı ve revolvere benzeyen bir şeyin bıraktığı izi gösteriyordu. Vargas eğildi ve kutunun kenarını okşadı. Parmakları hissetmeden önce kokusunu almıştı.

Genç kadın ikinci çekmeceyi açtı. Sanki bir sergideymiş gibi, bir küçük kutu koleksiyonu kullanıma hazır biçimde ortaya çıktı.

"Küçük tabutlara benziyorlar" dedi Alicia.

"Bana cesedi göster" diyerek davette bulundu Vargas.

Onlardan birini açtı. İçinde siyah lake kaplı ve üstünde beyaz bir yıldızla taçlandırılmış başlığıyla bir silindir vardı. Alicia bunu kutudan çıkardı ve gülümseyerek elinde tarttı. Başlığını çıkarıp uçlarından birini yavaş yavaş çevirdi. Altın ve platinden, sanki bir bilgeler ve kuyumcular tarikatı tarafından şekillendirilmiş benzeyen bir dolmakalem ellerinde parladı.

"Fantoma'nın büyümlü kalemi mi?" diye sordu Vargas.

"Neredeyse. Bu Montblanc'ın imal ettiği ilk dolmakalem" diye açıkladı Alicia. "1905 yılı. Son derece pahalı bir parça."

"Peki siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Leandro'da aynısından var."

"Bence size daha çok yakışır."

Alicia kalemi kutusuna koyup çekmeceyi kapattı.

"Biliyorum. Emekli olduğum gün onu bana hediye edeceğine söz verdi Leandro."

"Peki bu ne zaman?"

"Yakında."

Kilitli olduğunu anladığında üçüncü ve son çekmeceyi açmaya hazırlanıyordu. Alicia Vargas'a baktı ve o olumsuz bir karşılık verdi.

“Eğer anahtarını istiyorsanız inip arkadaşınız Bayan Mariana’dan isteyiniz.”

“Ben ‘Bay Maurico’nun meseleleri’ ile çok meşgul olduğundan onu rahatsız etmek istemezdim...”

“O halde?”

“Polis Şefliği’nde size kaba kuvvet dersleri verdiklerini sanıyordum.”

Vargas iç çekti.

“Kenara çekilin” diye emretti.

Polis çekmecenin önünde diz çöktü ve ceketinin içinden, iki ağzı da keskin, testere dişli, fildişi saplı bir çakı çıkardı.

“Koleksiyoncu parçalarından anlayan bir siz varmış gibi düşünmeyiniz” dedi Vargas. “Zarf açacağını uzatın.”

Alicia zarf açacağını uzattı ve adam çakıyla kilidi ve zarf açacağıyla da çekmece ve yazı masası arasındaki boşluğu zorlamaya başladı.

“İçimden bir ses bunu ilk kez yapmadığınızı söylüyor” diye belirtti Alicia düşüncesini.

“Kimileri futbol izler, kimileri de kilitleri zorlar. Bir hobi edinmek gerek...”

Operasyon iki dakikadan biraz daha uzun sürdü. Metalik bir çıtırdamanın ardından, zarf açacağının ucu kilidi açarak çekmece boşluğunun içine gömüldü. Vargas çakısının ağzını kilitten çıkardı. Üzerinde tek bir iz ya da çizik bile yoktu.

“Yumuşak çelik mi?” diye sordu Alicia.

Vargas uzman elleriyle bıçağın ucunu yere dayayarak çakısını kapattı ve tekrar ceketinin iç cebine yerleştirdi.

“Uygun bir zamanda şu çakıyla biraz oynamama izin verin” dedi Alicia.

“Eğer uslu durursanız” dedi Vargas çekmeceyi açarak.

İkisi de beklenti içinde göz attılar. Çekmece boştu.

“Bir bakanın çekmecesini bir hiç için zorladığımı söylemeyin bana.”

Alicia karşılık vermedi. Vargas'ın yanında diz çöküp çekmeceyi eliyle yoklamaya, iç çeperlerini elinin tersiyle tıklatmaya başladı.

"Masif meşe" dedi polis. "Artık böyle mobilyalar yapılmıyor..."

Alicia şaşkın halde kaşlarını çatı.

"Burada bir şey bulamayacağız" dedi Vargas doğrularak. "Polis merkezine gidip Salgado'nun mektuplarını incelemek daha iyi olurdu."

Alicia bu sözleri duymazdan geldi. Çekmecenin içini ve yukarıda kalan tabanını yoklamaya devam etti. Bir üst çekmeceyi kaplayan levha ile yan kenarları arasında iki parmak kadar bir boşluk vardı.

"Kilidi halletmekle yetinmeyip şimdi de tüm masayı dağıtmak mı istiyorsunuz" diye homurdandı Vargas.

Polis kenara çekilmesi için bir işaret yaptı ve çekmeceyi olduğu gibi çıkardı.

"Görüyor musunuz? Hiç bir şey yok."

Alicia çekmeceyi kavrayıp baş aşağı çevirdi. Tabanın dip köşesine yapışık, haç şeklinde çekilmiş iki şerit izole bantla tutturulmuş kitaba benzer şeyi buldu. Dikkatlice şeritleri kaldırdı ve cildi aldı. Vargas bandın yapışkanlı kısmını eliyle yokladı.

"Bu yeni."

Alicia kitabı yazı masasının üzerine bıraktı. Yeniden koltuğa oturup onu ışığa yaklaştırdı. Vargas yanında diz çöktü ve sorgulayıcı ifadesiyle ona baktı.

Kitap iki yüz sayfa kadar olmalıydı ve siyah deri ile kaplanmıştı. Kapakta ve cildin sırtında herhangi bir başlık yoktu. Tek ayırt edici özelliği kapağındaki spiral şeklinde yaldızlı bir gravürdü. Bu biçim, optik bir yanılsama yaratarak, okur kitabı elleri arasında tuttuğunda, sanki kitabın içine inen salyangoz gibi kıvrılmış bir merdivene benziyordu.

Boş olan ilk üç sayfayı çevirdikten sonra, mürekkepli kalemle çizilmiş üç satranç taşı şekli görünüyordu: bir fil, bir

piyon ve bir vezir. Taşlarda belli belirsiz bir insan görüntüsü vardı. Vezirin bir sürüngen gibi siyah gözleri, dikey gözbebekleri vardı. Eserin isminin yazılı olduğu yere varmak için Alicia sayfayı çevirdi.

Ruhlar Labirenti VII Ariadna ve Kızıl Prens

Victor Mataix'in metni ve çizimleriyle

Başlığın altında iki sayfayı kaplayan, siyah divit kalemle yapılmış, nefis bir çizim yer alıyordu. Bu çizimde binalarının yüzü olan ve bulutların çatılarında yılan gibi kıvrıldığı bir hava şehrinin görüntüsü vardı. Büyük ateşler ve duman yığınları sokaklar arasında yükseliyordu ve bir dağın zirvesinde, alevler içindeki büyük bir haç şehre hâkimdi. Alicia çizimde Barselona'nın fizyonomisini tanıdı. Ama farklı bir Barselona, bir oğlan çocuğunun gözlerinden yansıyan, bir çeşit kâbusa dönüşmüş şehir olarak. Sayfaları çevirmeye devam etti ve Sagrada Familia Mabedi'nin görülebildiği çizimde durdu. Çizimde bina sanki canlanmış gibiydi ve bitmeyen katedral, bir ejderha gibi sürünüyor, Natividad¹ kapısının dört kulesi, tepelerinde ateş kusan kafalarla, kükürtlü gökyüzüne doğru dalgalanıyordu.

"Buna benzer bir şeyi daha önce gördünüz mü?" diye sordu Vargas.

Alicia yavaşça başını sallayarak reddetti. Birkaç dakikalık boşluktan istifade ederek, o sayfalardan yansıyan tuhaf evrenin içine gömüldü. Işığı korkutup kaçırان yaratıklardan oluşmuş gezici bir sirkin görüntüleri; gökyüzüne çıkıp bulutları geçen ruhlar ve mozoleler tarlasında beliren sonsuz bir

1 Hz. İsa'nın doğumu. (ç.n.)

mezarlık; batışının izlerini taşıyan, bir plajın kıyısına vurmuş bir gemi ve su yüzeyinin hemen altına hapsolmuş kadavraların medceziri. Ayrıca bu inanılmaz Barselona'ya hâkim olan, katedralin kubbesinden ayaklarının dibindeki sokakların girdabını izleyen, rüzgârda uçuşan pelerini içinde bir silüet, kurt gözleriyle bakan bir melek yüzü: Kızıl Prens.

Alicia görüntülerden süzölen tuhaf ve kötücöl gücün sarhoşluğu içinde kitabı kapattı. Sadece o zaman anladı ki elleri arasında tuttuğu şey, yalnızca bir çocuk masalıydı.

Kulenin merdivenlerinden aşağı inerlerken Vargas nazikçe kolundan kavrayıp onu durdurdu.

“Bayan Mariana’ya bu kitabı bulduğumuzu ve yanımızda götürdüğümüzü söylememiz gerekecek.”

Alicia bakışını Vargas’ın eline çiviledi ve o da özür diler gibi bir hareketle elini çekti.

“Onu daha fazla rahatsız etmemeyi tercih ediyorsunuz gibi gelmişti bana.”

“Ama en azından bunu dosyaya dahil etmek gerekecek”

Alicia ona çok sert bir bakış iade etti. Vargas loş ışıktaki, o yeşil gözlerin, suyun dibine gömülen madeni paralar gibi parladığını ve sahibine belli belirsiz bir hayalet görüntüsü verdiğini düşündü.

“Yani delil olarak demek istiyorum” diye kesinleştirdi polis.

“Neyin delili?”

Alicia’nın ses tonu soğuk ve keskindi.

“Bir araştırma esnasında polisin bulduğu şey...”

“Teknik olarak onu polis bulmadı. Ben buldum. Siz sadece çilingirlik yapmakla yetindiniz.”

“Bakınız...”

Alicia lafını ağzında bırakarak merdivenlerden aşağı süzüldü. Vargas el yordamıyla onu takip etti.

“Alicia.”

Bahçeye vardıklarında cam tozu gibi giysilerine yapışan çiseleyen yağmur karşıladı onları. Hizmetçilerden biri onlara

bir şemsiye vermişti, ama Vargas onu açamadan önce Alicia beklemeden garaja doğru yürüdü. Polis şemsiyeyle onu yağmurdan korunak için arkasından seğırtti.

“Önemli değil” dedi.

Vargas Alicia’nın biraz topalladığını ve dudaklarını büzdüğünü fark etti.

“Neyiniz var?”

“Hiç. Eski bir yara. Nemli hava iyi gelmiyor. Bir önemi yok.”

“Eğer isterseniz burada bekleyin, ben arabayı getireyim” diye öneride bulundu.

Bir kez daha Alicia sözlerini duymamış gibiydi. Gözleri uzak bir yerde kaybolmuştu ve ağaçların arasında, yağmurla örtülü bir binanın serabını dikkatle inceliyordu.

“Ne var?” diye sordu Vargas.

Onu elinde şemsiyeyle bırakarak yürümeye koyuldu.

“Tanrı aşkına” diye mırıldandı polis tekrar onu takip ederek.

Ona ulaştığında Alicia bahçenin derinliklerine gömülmüş seraya benzeyen yere doğru bir işaret yapmakla yetindi.

“Orada biri vardı” dedi. “Bizi izliyordu.”

“Kim olabilir?”

Alicia bir an için durdu ve tereddüt etti.

“Siz garaja doğru devam edin. Ben bir dakika içinde gelirim.”

“Emin misiniz?”

O başını salladı.

“Bari şemsiyeyi alın...”

Vargas, hafifçe topallayarak, bahçenin gölgelerinden birine dönüşüp, sisin içinde kaybolana dek onun yağmur altında gidişini seyretti.

Ayaklarının önünde beyazımsı taşlarla döşeli bir patika uzuyordu. Alicia'ya bir mezarlıktan çalınmış mezar taşlarıyla yapılmış bir yol gibi geldi. Yol söğütlerin arasında ilerliyordu. Dallardan yağmur damlaları sızıyordu ve geçerken sanki onu tutmak isteyen kollar gibi okşuyorlardı. Diğer tarafta başlangıçta seraya benzettiği, yakından bakınca neoklasik bir köşk havası olan yapı bulunuyordu. Mâlikanenin çevresini dolaşan minyatür demiryolunun rayları binanın yanından geçiyordu ve ana girişinin hemen karşısında, istasyon tarzında bir peron vardı. Alicia rayları geçti ve yarı açık kapıya çıkan basamakları tırmandı. Kalçasında zonklayan bir ağrı vardı ve ona kemiklerine bağlanmış dikenli telleri düşündürerek bıçak gibi saplanıyordu. Nefesini toplamak için bir müddet durdu ve kapıyı içeri doğru itti; böylece kapı hafif bir iniltiyle açıldı.

İlk düşündüğü şey yıllar önce terk edilmiş bir dans salonunda olduğuydu. Buzdan çiçekler gibi tavandan sarkan iki kristal avizenin altında, tahtadan ikizkenar dörtgen parçalardan oluşan zeminin üzerini kaplayan toz tabakasında izler belirliyordu.

“Merhaba?” diye seslendi.

Karşılık bulamadan sesinin yankısı salonu dolaştı. Birkaç ayak izi loş ışıktaki kayboluyordu. Daha ilerilerde tüm duvarı kaplayan, mezar nişleri gibi küçük bölmeleri olan karanlıklar içinde ahşap bir vitrin seçiliyordu. Alicia ayaklarının altındaki izleri takip ederek birkaç adım attı, ama kendisini izleyen bir şey olduğunu fark edince durdu. Kötücül ve meydan

okuyan bir ifadeyle gülümseyen, fildişi renkli bir yüzle çevrelenmiş, camdan bakışları olan bir görüntü gölgeler arasından ortaya çıktı. Bebeğin kızıl saçları vardı ve siyah ipekten bir tuvalet elbisesi giyiyordu. Alicia birkaç metre yaklaştı ve bebeğin yalnız olmadığını fark etti. O bölmelerden her biri şık giysiler içinde bir yaratık barındırıyordu. Hepsi gülümseyen ve göz kırpmadan bakan yüz kadar figür seçebildiğini düşündü. Bebekler bir çocuk boyutundalardı ve loş ışıktaki bile tırnaklarının parıltısından ya da boyalı dudakların arasından görülen beyaz dişlerden gözbebeklerine kadar abartılı derecede özenli ve ayrıntılara dikkat edilerek yapılmış oldukları anlaşılabilirdi.

“Siz kimsiniz?”

Ses salonun sonundan geliyordu. Alicia köşedeki bir sandalyede oturan figürü ayırt etti.

“Ben Alicia’yım. Alicia Gris. Sizi korkutmak istemezdim.”

Figür doğruldu ve çok yavaş biçimde yaklaştı. Gölgeden çıkıp, girişten gelen ölü ışığa kadar kapının eşiğine geldi ve Alicia, Valls’in çalışma odasındaki portre koleksiyonunda gördüğü genç kızın yüzünü tanıdı.

“Çok güzel bir bebek koleksiyonun var.”

“Neredeyse kimsenin hoşuna gitmiyorlar. Babam vampirlere benzediklerini söylüyor. İnsanların çoğunu korkutuyorlar.”

“Bu yüzden hoşuma gittiler” dedi Alicia.

Mercedes bu tuhaf varlığı dikkatlice inceledi. Bir an için koleksiyonundaki parçalarla ortak bir yönü olduğunu düşündü, sanki içlerinden biri fildişi bir çocuklukta donup kalmamış, etten kemikten ve gölgesi olan bir kadına dönüşmek için büyümüştü. Alicia ona gülümsedi ve elini uzattı.

“Mercedes, öyle değil mi?”

Genç kız onayladı ve elini sıktı. Donuk ve içe işleyen bakışında bir şeyler onu sakinleştiriyor ve güven telkin ediyordu. Onun otuz yaşından biraz daha küçük olduğunu hesapladı, ama bebekleri gibi, kendisine ne kadar daha yakından

bakılırsa hangi yaşta olduğuna karar vermek o kadar zorlaşıyordu. Cüretkâr bir duruşu vardı ve babasıyla Bayan Irene'nin kendisine izin verip vermeyeceğinden emin olmadığı, Mercedes'in gizlice böyle giyinmekten hoşlanacağı tarzda giyiniyordu. O tarif edilemez, Valls'in kızının bildiği, erkekleri büyüleyip onları çocuk ya da yaşlı adamlar gibi davranmaya iten ve her adımında dudaklarını yalamalarına sebep olan havayı yayıyordu etrafına. O polisin eşliğinde geldiğini ve eve girdiğini görmüştü. Yüksek mevkilerdeki birinin babasını bulması için onun ideal kişi olduğunu düşünmesi, ona anlaşılmaz olduğu kadar umut verici geliyordu.

"Siz babam için geldiniz, öyle değil mi?"

Alicia onayladı.

"Benimle sizli bizli konuşma. Senden çok büyük değilim."

Mercedes omuzlarını silkti.

"Beni herkesle sizli bizli konuşmam için eğittiler."

"Beni de iyi bir ailenin kibar kızı gibi davranmam için eğittiler ve işte buradayım."

Mercedes edepli biçimde hafifçe güldü. Alicia kızın çok fazla gülme âdeti olmadığını düşündü ve bunu yaparken dünyaya baktığı gibi, bir kadın vücuduna gizlenmiş bir kız çocuğu ya da tüm hayatı boyunca camdan yapılmış bebekler ve yaratıklarla dolu bir çocuk hikâyesinde hapis kalmış bir kadın gibi yapıyordu.

"Siz polis misiniz?"

"Öyle bir şey."

"Öyle gibi görünmüyorsunuz."

"Kimse görüldüğü gibi değildir."

Mercedes bu sözleri zihninde tarttı.

"Sanırım öyle."

"Oturabilir miyiz?" diye sordu Alicia.

"Elbette..."

Mercedes aceleyle köşeden bir çift sandalye getirdi ve onları girişten gelen ışığın düştüğü yere koydu. Alicia ihtiyatlı

bir biçimde oturdu. Genç kız çektiği acıyı hemen suratından okudu ve ona yardım etti. Alicia alnında biriken ter tabakasıyla, zayıf bir biçimde ona gülümsedi. Mercedes bir an tereddüt etti, ama cebinde taşıdığı mendili çıkararak terini kurulamaya başladı. Bunu yapınca Alicia'nın teninin ne kadar ince ve solgun olduğunu fark edebildi ve parmaklarıyla tenini okşama isteği duydu. Bu düşünce aklından silindi gitti ve nedenini pek iyi bilmeden kızardı.

"Daha iyi misiniz?" diye sorup öğrenmek istedi.

Alicia olumlu anlamda bir jest yaptı.

"Neyiniz var?"

"Eski bir yara. Çocukluğumdan kalma. Bazen yağmurlu havalarda ya da çok nemli olduğunda ağrıyor."

"Bir kaza mı?"

"Öyle bir şey."

"Üzgünüm."

"Olağan şeyler. Sana birkaç soru sormamın mahzuru var mı?"

Kızın bakışları endişeyle doldu.

"Babam hakkında mı?"

Alicia onayladı.

"Siz onu bulacak mısınız?"

"Buna çalışacağım."

Mercedes ona şiddetli bir arzu içinde baktı.

"Polis onu bulamayacak. Bunu siz yapmak zorundasınız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Valls'in kızı bakışını indirdi.

"Çünkü sanırım o kendini bulmalarını istemiyor."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Mercedes başı yere eğik durmaya devam etti.

"Bilmiyorum."

"Bayan Mariana diyor ki babanın gittiği sabah, onun son-
suza dek gitmiş olduğunu ve bir daha dönmeyeceğini düşün-
üyormuşsun..."

"Bu doğru."

"O gece baban sana böyle düşünmene yol açacak bir şey söyledi mi?"

"Bilmiyorum."

"Onunla balo gecesi konuştun mu?"

"Onu görmek için çalışma odasına çıktım. O baloya hiç inmedi. Vicente ile beraberdi."

"Vicente Carmona mı, koruması?"

"Evet. Üzgündü. Tuhaf."

"Sana nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Babam bana sadece duymayı istediğimi sandığı şeyleri söyler."

Alicia güldü.

"Bütün babalar aynı şeyi yapar."

"Sizinki de mi?"

Alicia gülümsemekle yetindi ve Mercedes ısrar etmedi.

"Çalışma odasına girdiğimde bir kitap okuduğunu hatırlıyorum."

"Kitabın siyah ciltli bir kitap olduğunu hatırlıyor musun?"

Mercedes'in yüzü şaşkınlık dolu bir hal aldı.

"Sanırım evet. Onun ne olduğunu sordum ve o da bana küçükler için uygun bir şey olmadığını söyledi. Onu görmemi istemiyormuş gibi geldi bana. Belki de yasaklı bir kitaptır."

"Babanın yasak kitapları var mı?"

Alicia tekrar o edepli tavrını göstererek başını salladı.

"Bakanlıktaki ofisinde kilitli bir dolapta. O bunu bildiğimi bilmiyor."

"Bana kalırsa bunu hiç anlamayacak da. Söyle bana, baban seni sık sık bakanlıktaki ofisine götürür mü?"

Mercedes reddetti.

"Sadece iki kez gittim."

"Peki şehre gittin mi?"

"Madrid'e mi?"

"Evet, Madrid'e."

"Burada ihtiyacım olabilecek her şey var" dedi çok ikna olmuş gibi görünmeden.

"Belki bir gün şehre beraber gidebiliriz. Gezmeye. Ya da sinemaya. Sinemadan hoşlanır mısın?"

Mercedes dudaklarını ısırdı.

"Hiç gitmedim. Ama hoşuma giderdi. Sizinle gitmek demek istiyorum."

Alicia en iyi gülümsemesini göstererek ellerine dokundu.

"Cary Grant'ın bir filmine gideriz."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"O mükemmel adamdır."

"Neden?"

"Çünkü yoktur."

Mercedes o hapsedilmiş ve üzgün gülüşü tekrarladı.

"O gece baban başka ne söyledi? Hatırlıyor musun?"

"Çok fazla şey değil. Beni sevdiğini söyledi. Her ne olursa olsun beni hep seveceğini."

"Daha başka bir şey?"

"Sinirliydi. Bana iyi geceler diledi ve sonra Vicente ile konuşmak için odasında kaldı."

"Söylediklerinden bir şeyler duyabildin mi?" diye sordu Alicia.

"Kapıların arkasından dinlemek doğru değildir..."

"Ben en iyi konuşmaların bu şekilde duyulduğuna inandım her zaman" diyerek şansını denedi Alicia.

Mercedes muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Babam birinin orada olduğunu düşünüyordu. Balo gecesinde. Çalışma odasında."

"Kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Başka? Dikkatini çeken bir şey?"

"Bir liste hakkında. Birinin bir listesi olduğunu söyledi. Kim bilmiyorum."

"Ne çeşit bir listeyi kastettiğini biliyor musun?"

“Bunu bilmiyorum. Sanırım numaralarla ilgili. Size daha çok yardım edebilmeyi isterdim, ama duyduğum her şey bu kadar...”

“Bana çok yardımı olur Mercedes.”

“Gerçekten mi?”

Alicia başını sallayarak onayladı ve yanağını okşadı. On yıl önce annesi yatağa mahkûm olduğundan ve elleri birer kancaya dönüştüğünden beri kimse onu böyle okşamamıştı.

“Baban ‘her ne olursa olsun’ derken ne demek istediğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum...”

“Sana bunu hiç daha önce söylediğini hatırlıyor musun?”

Mercedes sessizliğini korudu ve sabit bir biçimde ona baktı.

“Mercedes?”

“Bu konudan konuşmak hoşuma gitmiyor.”

“Hangi konudan?”

“Babam bundan kimseye bahsetmememi söyledi.”

Alicia ona doğru eğildi ve elini eline aldı. Kız titriyordu.

“Ama ben hiç kimse değilim. Benimle konuşabilirsin.”

“Eğer sana söylemiş olduğumu babam anlarsa...”

“Anlamayacak.”

“Yemin eder misin?”

“Yemin ederim. Yalanım varsa öleyim.”

“Böyle söylemeyin.”

“Anlat bana Mercedes. Bana söylediklerin seninle benim aramda kalacak. Söz veriyorum.”

Mercedes gözleri yaşlarla kaplı halde ona baktı. Alicia elini sıkı sıkı tuttu.

“Yedi ya da sekiz yaşlarında olmalıydım, bilmiyorum. Madrid’deydi, Damas Negras okulunda. Öğleden sonra dersler bitince babamın korumaları beni almaya gelirdi. Babalarımızın ya da hizmetçilerin bizi almaya gelmesini beklemek için servili bahçede bekliyorduk. Saat beş buçukta. O bayan

pek çok kez geliyordu. Bazen bana gülümsüyordu. Ben kim olduğunu bilmiyordum. Ama neredeyse her öğleden sonra orada oluyordu. Her ne kadar korksam da yaklaşmam için bana işaret yapıyordu. Bir gün korumalar gecikti. Madrid’de, merkezde bir şeyler olmuştu. Ben bekleyip yalnız başıma kalana dek arabaların diğer kızları götürdüğünü hatırlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama arabalardan biri çıkarken, bayan parmaklıklı kapıdan içeri sızdı. Yaklaştı ve önümde diz çöktü. O zaman bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Bana öpücükler vermeye. Ben korktum ve bağırmaya başladım. Rahibeler çıktılar. Korumalar varmıştı ve adamlardan ikisi onu kollarından yakaladılar ve sürükleyerek götürdüler. Kadının bağılıyor ve ağlıyordu. Babamın korumalarından birinin kadının yüzüne yumruk attığını hatırlıyorum. O zaman cebinde sakladığı bir şeyi çıkardı. Bu bir tabancaydı. Korumalar çekildiler ve o bana doğru koşmaya başladı. Yüzü kan içindeydi. Bana sarıldı ve beni sevdiğini, onu asla unutmamamı söyledi.”

“Sonra ne oldu?”

Mercedes yutkundu.

“Sonra Vicente yaklaştı ve kafasına ateş etti. Bayan ayaklarımın dibine düştü, kan gölü içinde. Bunu hatırlıyorum çünkü rahibelerden biri beni kollarımdan yakalayıp kadının kanıyla lekelenmiş ayakkabılarımı çıkardı. Beni korumalardan birine verdi ve Vicente ile bana arabaya kadar eşlik etti. O arabayı çalıştırdı ve tüm hızımızla hareket ettik, ama pencereden kadının vücudunu nasıl sürükleyerek götürdüklerini görebildim...”

Mercedes kendisini kucaklayan Alicia’nın bakışlarını aradı.

“O gece babam bana dedi ki kadın delinin tekiymiş. Madrid’deki okullardan çocukları kaçırmaya çalışırken polis onu defalarca yakalamış. Bana bir daha asla kimsenin zarar vermeyeceğini ve endişelenmem gereken bir şey olmadığını söyledi. Ayrıca bu olanları kimseye anlatmamamı söyledi. Her

ne olursa olsun. Okula bir daha hiç dönmedim. Bayan Irene benim öğretmenim oldu ve eğitimimin geri kalanını bu evde aldım...”

Alicia bir yandan saçlarını okşarken kollarında ağlamasına izin verdi. Sonra kızın üstüne beklenmedik bir sakinlik çöktüğü esnada, uzaklardan Vargas'ın arabasının kornasını duydu ve doğruldu.

“Şimdi gitmek zorundayım Mercedes. Ama döneceğim. Sonra Madrid’de gezmeye ve sinemaya gideceğiz. Bu doğru, o zamana kadar iyi olacağına dair bana söz vermelisin.”

Mercedes ellerini tuttu ve başını salladı.

“Babamı bulacak mısınız?”

“Sana söz veriyorum.”

Onu alnından öptü ve topallayarak çıkışa doğru gitti. Mercedes, sonsuza dek kırılmış olan bebeklerle dolu dünyasında, gölgeler içinde, dizlerini kucaklayarak yere oturdu.

Madrid'e dönüş yolunda yağmur ve sessizlik hâkimdi. Alicia gözleri kapalı, kafası buğulu cama dayanmış, zihni oradan bin kilometre ötede seyahat ediyordu. Vargas göz ucuyla onu izliyor ve Villa Mercedes'ten çıktıklarından beri onlara eşlik eden boşluğu kıracak bir konuşmaya dahil edebilmek için, belki oltaya gelir diye oraya buraya küçük yemler atıyordu.

"Orada Valls'in sekreterine karşı çok serttiniz" diyerek şansını denedi. "Başka biçimde söylemek istemem."

"O bir *harpia*¹" diye mırıldandı Alicia pek arkadaşça olmayan ses tonuyla.

"Eğer isterseniz havadan konuşabiliriz" diye önerdi Vargas.

"Yağmur yağıyor" diye karşılık verdi Alicia. "Başka neden bahsetmek istiyorsun?"

"Bana orada içerde, bahçedeki küçük evde ne olduğunu anlatabilirdiniz."

"Hiçbir şey olmadı."

"İçerde yarım saat kaldınız. Umarım başka kimseyle çekişmek zorunda kalmadınız. İlk günden herkesi karşımıza almamak iyi olurdu. Böyle düşünüyorum."

Alicia karşılık vermedi.

"Bakınız, bu iş sadece birlikte çalışırsak yürür" diye akıl yürüttü Vargas. "Bilgi paylaşarak. Çünkü ben sizin şoförünüz değilim."

"O halde belki de yürümez. Taksiyle gidebilirim, eğer isterseniz. Buna alışkınım."

1 Mitolojide Thaumasi ile Elektra'nın üç kızını topluca belirten isim. İfrit. (ç.n.)

Vargas iç çekti.

“Beni ciddiye almayın, anlaştık mı?” diye kaşılık verdi Alicia. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Vargas dikkatle onu inceledi. Alicia gözleri kapalı duruyor ve acı dolu bir ifadeyle kalçasını tutuyordu.

“Bir eczane ya da ona benzer bir yere gitmemizi ister misiniz?”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Siz pek iyi görünmüyorsunuz.”

“Teşekkürler.”

“Ağrınız için bir şey almamı ister misiniz?”

Alicia reddetti. Kesik kesik nefes alıyordu.

“Biraz durabilir miyiz?” dedi en sonunda.

Vargas yüz metre kadar ilerde, bir düzine kamyonun konuşlandığı servis istasyonunun bitişiğinde bir yol restoranı gördü. Yoldan çıktı ve arabayı tesisin girişinin karşısında durdurdu. Otomobilden indi ve kapıyı açmak için diğer tarafa dolaştı. Elini ona uzattı.

“Yalnız yapabilirim.”

İki denemeden sonra Vargas onu koltukaltlarından kavrayıp arabadan indirdi. Koltukta bıraktığı çantasını aldı ve omzuna astı.

“Yürüyebilir misiniz?”

Alicia onayladı ve kapıya doğru yürüdüler. Vargas yumuşakça onu kolundan tuttu ve o bu defa kurtulmak için bir hareket yapmadı. Bara girince polis, âdeti olduğu üzere girişleri çıkışları belirleyip orada bulunanlara bakarak mekânı üsttünkörü gözden geçirdi. Bir grup kamyoncu, kâğıttan örtüyle kaplı bir masada ev yapımı şarap ve sodayı paylaşıyordu. Bazıları onlara göz atmak için döndü ama Vargas’ın bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz, seslerini çıkarmadan gözlerini ve ruhlarını yemek tabaklarına çevirdiler. Kahvelerle dolu tepsiyi taşıyarak opera garsonu havası olan biri geçti, bir işaretle mekânın şeref konuğu masası olması gereken, alt tabakadan

ayrı ve yol manzaralı yeri onlara önerdi.

“Bir saniye sonra size bakacağım” dedi.

Vargas Alicia’yı masaya yönlendirdi ve müşterilere arkası dönük bir sandalyeye onu yerleştirdi. Hemen karşısına oturup beklenti içinde ona baktı.

“Beni korkutmaya başlıyorsunuz” dedi.

“Kuruntuya kapılmayın.”

Garson coşkulu, son derece güler yüzlü ve seçkin edasıyla, böylesine ayrıcalıklı ve beklenmedik ziyaretçileri ağırlamak için geri döndü.

“İyi akşamlar. Yemeğe kalacak mısınız hanımefendi ve beyefendi? Bugün eşimin hazırladığı çok güzel bir yemeğimiz var, ama siz ne arzu ederseniz onu hazırlayabiliriz. Bir fileto...”

“Biraz su lütfen” diye rica etti Alicia.

“Derhal.”

Garson bir şişe memba suyu getirmek için koşturdu ve el yazısıyla doldurulmuş, üzeri kaplanmış kartondan bir çift mönü ile geri döndü. İki bardak su servis etti ve ne kadar kısa kalırlarsa o kadar iyi olacağını sezerek bir reveransla çekildi.

“Eğer göz atmak isterseniz diye listeyi bırakıyorum.”

Vargas bir teşekkür mırıldandı ve Alicia’nın çölü henüz geçmiş gibi suyu içtiğini gördü.

“Aç mısınız?”

O çantasını aldı ve doğruldu.

“Bir lavaboya gidip geleceğim. Benim için siz sipariş verin.”

Vargas’ın yanından geçerken elini omzuna dayadı ve zayıf bir biçimde ona gülümsedi.

“Endişelenmeyin. İyi olacağım...”

Polis onun tuvalete doğru topallayıp, kapının arkasında kaybolduğunu gördü. Garson bardan onu gözlüyor ve muhtemelen o adamın böylesi bir yaratıkla ilişkisinin doğasının

ne olduğunu soruyordu kendi kendine.

Alicia tuvaletin kapısını kapadı ve sürgüledi. Tuvalet leş gibi Zotal¹ kokuyordu ve müstehcen çizimler, talihsiz cümlelerle dolu rengi solmuş mozaikler arasına sıkışmıştı. Dar bir pencere bir vantilatörü çevreliyor ve pervanelerinin arasından tozlu ışık bıçakları süzülüyordu. Alicia lavaboya yaklaştı ve oraya dayandı. Musluğu açıp kötü bir pas kokusu yayan suyun akmasına izin verdi. Bunu titreyen ellerle yaptı. Lastik kapaklı şişeyi ve şırıngayı aldı. İğneyi şişeye gömdü ve şırınganın silindirik haznesini yarıya kadar doldurdu. Parmaklarıyla tıklattı ve iğnenin ucunda yoğun ve parlak bir damla belirene kadar pistona bastırdı. Klozete kadar yaklaştı, kapağını kapadı, duvara dayanarak oturdu ve sol eliyle elbisesini kalçasına kadar sıyırdı. Bacağının iç kısmını eliyle yokladı, derin nefes aldı. Çorabının sona erdiği yerden iki parmak yukarısına iğneyi batırdı ve içeriğini zerk etti. Saniyeler sonra ilacı hissetti. Şırınga elinden düştü ve soğukluk hissi damarlarında yayılırken zihni bulandı. Duvara dayandı ve vücudunda sürünen o buzdan yılan dışında hiçbir şey düşünmeden dakikaların geçmesine izin verdi. Gözlerini tanımadığı, kötü kokulu ve iç karartıcı kabinde yeniden açtı. Uzaktan gelen bir ses, birinin kapıya vurması onu telaşlandırdı.

“Alicia? İyi misiniz?”

Bu Vargas’ın sesiydi.

“Evet” dedi kendini zorlayarak. “Şimdi çıkıyorum.”

Polisin ayak sesleri uzaklaşmadan önce birkaç saniye bekledi. Alicia bacağından sızan kanı temizledi ve elbisesini indirdi. Kutuya koymak için kırılmış şırıngayı aldı. Lavaboda yüzünü yıkadı ve duvarda bir çiviye asılı kesik ambalaj kâğıtlarıyla kuruladı. Çıkmadan önce aynadaki görüntüsüyle karşılaştı. Mercedes’in bebeklerinden birine benziyordu. Dudaklarına ruj sürdü ve giysisini düzeltti. Tekrar canlılar dün-

¹ Bir dezenfektan markası. (ç.n.)

yasındaki yerini almak için derin derin nefes aldı.

Masaya döndüğünde Vargas'ın karşısına oturdu ve en tatlı gülümsemelerinden biriyle ona baktı. Henüz içmeye başlamadığı bir bira bardağı tutuyordu elinde ve kendisini aşikâr bir kaygıyla izliyordu.

"Sizin için fileto sipariş ettim" dedi sonunda. "Az pişmiş. Protein."

Siparişin bundan daha iyi olamayacağını belli ederek onayladı Alicia.

"Ne sipariş edeceğimi bilmiyordum ama sizin etobur olacağınız aklıma geldi."

"Kanlı etten başka şey ağzıma sürmem" diye yorum yaptı Alicia. "Mümkünse masum yaratıkların eti."

O bu espriye gülmedi. Alicia, Vargas'ın bakışlarında kendi yansımasını okudu.

"Bunu söyleyebilirsin."

"Neyi?"

"Ne düşündüğünü."

"Ne düşünüyorum?"

"Dracula'nın sevgilisine benzediğimi."

Vargas kaşlarını çattı.

"Leandro bunu hep söyler" dedi Alicia arkadaşça bir tonda. "Beni rahatsız etmez. Alışığım buna."

"Bunu düşünmüyordum."

"Önceki davranışım için özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok."

Garson iki tabak taşıyarak ve hoşnut yüz ifadesiyle yaklaştı.

"Genç bayan için fileto... ve beyefendi için özel yemeğimiz yahni. Başka bir şey? Biraz ekmek? Birer kooperatif şarabı?"

Vargas reddetti. Alicia tabağındaki patateslerle çevrili bifteğe baktı ve iç çekti.

"Eğer isterseniz biraz daha pişirelim" diye önerdi garson.

“Böyle iyi, teşekkürler.”

Sessizlik içinde, rastlantısal bakışmalar ve uzlaşmacı gülümsemeler eşliğinde yemeye başladılar. Alicia’nın iştahı yoktu ama kendini zorlayıp yemeğinden hoşlanmış gibi yaptı.

“Çok iyi. Ya sizin yahni? Aşçıya evlenme teklif edecek kadar var mı?”

Vargas kaşığı bıraktı ve sandalyede arkasına yaslandı. Alicia irileşen gözbebeklerini ve uykulu halini izlediğini biliyordu.

“Ne kadar aldın?”

“Bu sizi ilgilendirmez.”

“Ne çeşit bir yara bu?”

“İyi aile kızlarının bahsetmeyeceği türden.”

“Eğer birlikte çalışacaksak neyle karşı karşıya olduğumu bilmeye ihtiyacım var.”

“Biz sevgili değiliz. Bu iki gün sürecek. Beni annelerle tanıştırmaya gerek yok.”

Vargas’ın yüzünde gülümsemenin gölgesi bile belirmedi.

“Bu çocukluğumdan kalma. Savaşta bombardımanlar esnasında. Kalçamı yeniden yapan doktor yirmi dört saattir uyumuyordu ve elinden geleni yaptı. Sanırım orada hâlâ İtalyan hava kuvvetlerinden birkaç *souvenir* taşıyorum.”

“Barselona’da mı?”

Alicia bunu onaylayan bir işaret yaptı.

“Teşkilattan bir arkadaşım vardı, oralı ve aortuna yapışık halde dolgun bir zeytin büyüklüğündeki şarapnel parçasıyla on iki yıl yaşadı” dedi Vargas.

“Sonunda öldü mü?”

“Atocha istasyonunun önünde bir gazete dağıtıcısı çiğnedi.”

“Basından kimseye güvenilmez. Ellerinden geleni artlarına komazlar. Peki siz? Savaşta neredeydiniz?”

“Şurda burda. Çoğunlukla Toledo’da.”

“Alcazar’ın içinde mi, dışında mı?”

“Ne fark eder?”

“Savaş hatırası?”

Vargas gömleğinin düğmelerini çözdü ve göğsünün sağ tarafındaki dairesel bir yara izini gösterdi.

“Dokunabilir miyim?” diye sordu Alicia.

Vargas kabul etti. Alicia eğildi ve parmaklarıyla yara izini yokladı. Barın arkasında garsonun kuruladığı bardak elinden düştü.

“Bu iyilerden biri” dedi Alicia. “Ağrıyor mu?”

Vargas yeniden düğmelerini ilikledi.

“Sadece güldüğüm zaman. Cidden.”

“Bu işteki tüm kazancınızı aspirine yatırıyor olmalısınız.”

Sonunda Vargas gülümsedi. Alicia su bardağını kaldırdı.

“Acılarımız şerefine kadeh kaldıralım.”

Polis bardağını aldı ve kadeh kaldırdılar. Vargas tabağını silip süpürerek, Alicia etin orasını burasını didikleyerek sessizce yemeklerini yediler. Tabağını bir kenara ittiğinde, Vargas onun tabağında kalan çoğunluktaki patatesleri çalmaya başladı.

“Öyleyse bu akşam için plan nedir?” diye sordu

“Siz Şefliğe gidip Salgado’nun mektuplarının bir kopyasını alabilir, o cephede yeni bir şey var mı öğrenebilirsiniz diye düşünmüştüm. Eğer zaman kalırsa da, Ariadna Yayınevi’ndeki Cascos denen adama bir ziyaret yapmayı. Orada henüz anlaşılmayan bazı şeyler var.”

“Onu görmeye birlikte gitmek istemez misiniz?”

“Benim başka planlarım var. Belki bize yardımcı olabilecek eski bir dostuma bir ziyaret yapacağım. Onu görmeye tek başıma gitmem daha iyi. Çok kendine özgü bir kişiliktir.”

“Sizin dostunuz olacak kişi için, *sine qua non*¹ bir gereklilik bu. Kitap hakkında mı danışacaksınız?”

1 (Lat.) Olmazsa olmaz. (ç.n.)

“Evet.”

Vargas hesabı getirmesi için garsona bir işaret yaptı.

“Bir kahve, tatlı ya da başka bir şey istemez misiniz?”

“Arabada bana şu ithal sigaralarınızdan birini ikram edebilirsiniz” dedi Alicia.

“İlk fırsatta benden kurtulmak için bir kurnazlık değildir bu herhalde, öyle mi?”

Alicia reddetti.

“Saat yedide Gijon’da görüşür ‘bilgi paylaşımı’ yaparız.”

Vargas ciddi bir ifadeyle ona baktı. O da vakur bir ifadeyle elini yukarı kaldırdı.

“Söz veriyorum.”

“Aferin size. Sizi nerede bırakayım?”

“Recoletos. Yolunuzun üzerinde.”

Alicia Madrid'e geldiği yıl, akıl hocası ve kukla oynatıcısı Leandro Montalvo ona öğretti ki, her kim ruh sağlığını muhafaza etmek niyetindeyse, bu dünyada içinde kaybolabileceği ve kaybolmak isteyeceği bir yere sahip olmak zorundadır. Bu yer, bu son sığınak, ruhun küçük bir yan binasıdır ve dünya kendi absürt komedyasında batarken, kişi her daim koşarak kendini buraya kapatabilir ve anahtarını da kaybedebilir. Leandro'nun en itici özelliklerinden biri de her zaman haklı olmasıydı. Zamanla Alicia bu gerçeğe boyun eğdi ve kendi sığınağını bulma vaktinin gelmiş olduğuna karar verdi, çünkü dünyanın absürtlüğü artık basit bir rutine dönüşerek ona durumsal bir komedi gibi gelmemeye başlamıştı. Bir defalığına da olsa kader, kâğıt oyununda ona iyi bir el vermek istedi. Tüm büyük karşılaşmalar gibi, en beklenmedik zamanda vuku buldu bu hadise.

Çok eskide kalan, Madrid'deki ilk sonbaharında bir gün, Recoletos Meydanı'nda dolaşırken bir sağanağa yakalandığında, Alicia ağaçlar arasında, bir müze olduğuna kanaat getirdiği klasik tarzda bir saray gördü uzaktan ve hava değişene kadar orada kendine sığınak bulmaya karar verdi. İliklerine kadar ıslanmış halde, büyük heykellerle çevrili merdivenleri tırmandı ve kapının üstünde adı yazan yerin neresi olduğuna dikkat bile etmedi. Soğukkanlı tavırları ve baykuş gibi bakışları olan bir şahıs, girişten yağmurun sunduğu gösteriyi izlemek için başını uzatmıştı ve onun geldiğini gördü. Onun alıcı kuş bakışları, sanki kendisi küçük bir kemirgencikmiş gibi üzerine kondu.

“İyi günler. Burada ne sergisi var?” diye sordu öylesine Alicia.

Açıkça hiç etkilenmemiş olan şahıs mercek gibi gözbebekleriyle onu taradı.

“Burada sergilediğimiz şey sabır, genç bayan ve bazı hal-lerde de cehalet karşısında duyulan dehşet. Burası Milli Kütüphane.”

Acıma duygusu veya sıkıntıdan bile olsa da baykuş bakışlı bey önüne çıkmış olan bu mekânın yeryüzündeki en büyük kütüphanelerden biri olduğu, içinde yirmi beş milyon ciltten fazla kitap barındırdığı, eğer tuvaletleri kullanma ya da büyük okuma salonunda moda dergilerine göz atmak niyetiyle gelmişse içeriyi dolaşabileceği ve zatürreye yakalanma riskini alabileceği bilgisini verdi.

“Zatıalimize kim olduğunuzu sorabilir miyim?” dedi sorgularcasına Alicia.

“Yıllardan beri hiç zatıali görmedim buralarda, ama mütevazı şahsımı soruyorsanız eğer, buranın müdürü olduğumu ve en favori eğlencelerimden birinin aptalları ve hırsızları kapı dışarı etmek olduğunu söylemek kâfi gelecektir.”

“Ama ben buraya üye olmak isterdim.”

“Ben de *David Copperfield*’i yazmış olmayı isterdim, ama işte burada ağarmış saçlarımı tarıyor ve kayda değer bir eser kataloğum olmadan yaşıyorum. Adınız nedir şekerim?”

“Alicia Gris, sizin ve İspanya’nın hizmetindeyim.”

“Gelecek nesillere imzamı taşıyan klasikler bırakmamış olmak, alaycılığı ya da münasebetsizliği anlamaktan beni mahrum etmez. İspanya adına cevap vermiyorum, çünkü o mecra sözcülerle dolu, ama benimle ilgili kısma gelirsek, ne kadar yaşlı olduğumu hatırlatmak dışında bana nasıl hizmet edebileceğinizi bilmiyorum. Bununla beraber, ben umacı da değilim ve üye olma isteğinizde samimiyseniz eğer, sizi yapısal cehaletinizde terk edecek kişi ben olmayacağım. Adım Bermeo Pumares.”

“Benim için onurdur. Beni cehaletten kurtaracak eğitimim için ve emriniz altındaki bu Arcadia’nın kapılarının etrafımı çevrelemesi için kendimi ellerinize bırakıyorum.”

Bermeo Pumares kaşlarını kaldırdı ve hasmını tekrar gözden geçirdi.

“Belli belirsiz bir izlenime kapılıyorum ki, siz yalnız başınıza, herhangi birinin yardımı olmadan da kurtulursunuz ve cehaletiniz cüretkârlığınızdan daha aşağı düzeyde genç bayan Gris. Ansiklopedik iştahımın konuşmamı barok bir üsluba doğru kaydırığının bilincindeyim, ama yine de bu durum yaşlı bir profesörle alay etmenizi gerektirmez.”

“Böyle bir şey yapmak hayatta aklımın ucundan geçmezdi.”

“Ya. Ağacı meyvelerinden tanıyacaksınız. Her ne kadar öyle görünmese de sizinle iyi anlaştık Alicia. İçeri geçiniz ve bankoya gidiniz. Puri’ye Pumares’in sizin için belge hazırlamasını söylediğini iletiniz.”

“Minnettarlığımı nasıl ifade edebilirim?”

“Buraya gelip iyi kitaplar okuyarak, canınızın istediklerini, benim ya da başka kimsenin okumak zorunda olduğunu söylediği kitapları değil, oldukça yapmacıklı olabilirim ama bir ukala değilim.”

“Bunu yapacağımdan şüpheniz olmasın.”

Pek çoğu arasında ilki olan o öğleden sonra, Alicia Milli Kütüphane okur üye kartını elde etti ve büyük okur salonunda, insanlığın kurtarmayı başarmış olduğu, asırlardır beynin biriktirdiği hazinelerden bazılarını dansa kaldırdı. Birkaç kez Bay Bermeo Pumares’in baykuş bakışlarıyla karşılaşmak için başını sayfalardan kaldırdı ki o arada sırada salonda gezinmekten, katılımcıların neler okuduğuna bakmaktan ve uyuklamaya ya da fısıldaşmaya başlayanları kötü bir biçimde kovalamaktan hoşlanıyordu, çünkü onun dediği gibi, uyuklu zihinler ve aptalca sohbetler için dışarıdaki dünyanın tamamı kullanıma açıktı.

Bir defasında, Alicia'nın ilgi duyduğunu beyan etmesi ve bir yıl süresince derinlikli okur satatüsünü korumuş olması nedeniyle, Bermeo Pumares onu sarayın arka odalarına kadar kendisini takip etmeye davet etti ve halka kapalı olan bir bölümün kapılarını ona açtı. Açıkladığına göre orada kütüphanenin en değerli parçaları korunuyordu ve bu bölüme sadece ayrıcalıklı olarak özel kart verilen bazı akademisyenler ve öğrenim görevlileri araştırma yapabilmek için girebiliyordu.

"Siz bana asla hangi çeşit dünya işleriyle meşgul olduğunuzu söylemediniz, ama araştırmacı bir yönünüz olduğunun kokusunu alıyorum ve bununla kastettiğim ne penisilin türevleri icat etmek ne de Arcipreste de Hita'nın kayıp dizelerini gün ışığına çıkarmaktır."

"Tamamen yanlış yolda sayılmazsınız."

"Ben hayatımda hiç yanlış yolda olmadım. Bizim ülkemizde sorun yollardadır, yolcularda değil."

"Benim durumumda yollar Tanrı'ya değil, yüce şahsınızın devletin güvenlik aygıtı diye adlandırdığı yere çıkar."

Bermeo Pumares yavaşça onayladı.

"Siz sürprizlerle dolu bir kutu gibisiniz Alicia. Kişinin içinde gizlediği sırrı keşfetmek için açmaması daha iyi olan türden."

"Bilgece bir karar."

Pumares üzerinde ismi yazan kartı uzattı.

"Her durumda, ayrılmadan önce, eğer bir gün canınız isterse buraya girebilmeniz için araştırmacı kartına da sahip olduğunuzdan emin olmak istiyordum."

"Ayrılmadan önce mi?"

"Bay Mauricio Valls'in sekreteri, öncesini de kapsar biçimde görevimin durdurulduğunu ve bu enstitüdeki görevimin son gününün geçen çarşamba olduğunu bilgime sunma lütfunu gösterdi. Görünüşe göre bakan beyin bu kararı almasında değişik faktörler var ve bunlar arasında öne çıkanlar, bir yandan açık biçimde Hareket'in çok kutsal ilkelerine karşı,

bunlar hangi ilkeler olursa olsun, tarafımdan gösterilen zayıf tezahürat ve diğer yandan, ülkenin ileri gelenlerinden birinin akrabasının Milli Kütüphane yöneticiliğine soyunmakla ilgilenmesi şeklinde açıklanabilir ki, sersemin biri için, belli şartlar altında, bu görevin gösterişli isminin çağrıştırdığı şey, neredeyse Real Madrid'in şeref tribününe davet edilmek kadar cazip gelmiş olmalıdır."

"Çok üzgünüm Bay Bermeo. Gerçekten."

"Üzülmeyin. Bu ülkenin tarihinde çok nadiren kültürel bir enstitünün başında kalifiye ya da en azından tamamen ehli-yetsiz olmayan bir kişi bulunmuştur. Çok katı kontroller uygulanıyor ve böyle bir durumun gerçekleşmemesi için sayısız uzman personel çalışıyor. Liyakat sahibi insanlar ve Akdeniz iklimi mecburen birbiriyle bağdaşmayan şeyler. Dünyanın en iyi zeytinyağına sahip olmak için ödediğimiz bir bedeldir bu diye tahmin ediyorum. Her ne kadar on dört ay sürse de, deneyimli bir kütüphanecinin İspanya Milli Kütüphanesi'ni yönetmesi, hele hele bu görevi verecek sonsuz sayıda arkadaşıklar ve akrabalar varken, bizim kaderimize hükmeden meşhur kişilerin çözümünü önceden planlamadığı bir kaza-dır. Diyebileceğim sadece sizi özleyeceğimdir Alicia. Sizi, gizemlerinizi ve nükteli sözlerinizi."

"Aynı şeyi söylüyorum."

"Güzel Toledo'ma ya da ondan geriye ne bıraktılsa oraya dönüyorum ve umudum bir tepede şehre bakan bahçe içinde sakin bir ev kiralayabilmek ve solmuş varlığımın geri kalan günlerini Tajo Nehri'nin kıyısına işeyerek, Cervantes ve tüm düşmanlarını tekrar tekrar okuyarak geçirmek, ki o düşmanların çoğu buraya çok uzak olmayan yerlerde yaşadılar, kendi çağlarının tüm altınlarına ve dizelerine sahip olsalar da bu geminin rotasını bir parça bile değiştirmeyi başaramadılar."

"Peki benim bir yardımım dokunamaz mıydı? Benim dizelerim yok belki, ama kışkırtılabilecek olanları kışkırtmak için sahip olduğum üslupsal kaynakların kolaylığı sizi şaşırttırdı."

Pumares uzun uzun ona baktı.

“Beni şaşırtmazdı; beni korkuturdu ve ben sadece aptallarla uğraşmaya cesaret edebilirim. Ayrıca, her ne kadar fark edilmese de bana yeterince yardım ettiniz. İyi şanslar Alicia.”

“İyi şanslar üstat.”

Bermeo Pumares gülümsedi, geniş ve açık bir gülümsemeyle. Bu yaptığını ilk ve son kez görmüştü Alicia. Elini hareketle sıktı ve sesini alçalttı.

“Bana bir şeyi söyleyiniz Alicia. Meraktan, Parnas’a olan düşkünlüğünüzden, bilmek istemek ve diğer tüm sebeplerden ayrı olarak, gerçekte sizi buraya getiren şey nedir?”

O omzunu silkti.

“Bir hatıra” diye cevap verdi.

Kütüphaneci merakla kaşlarını kaldırdı.

“Bir çocukluk hatırası. Bir defasında ölmek üzereyken gördüğüm bir düşten. Bunun üzerinden çok zaman geçti. Kitaplardan yapılmış bir katedral...”

“Peki bu nerede oldu?”

“Barselona’da. Savaş sırasında.”

Kütüphaneci kendi kendine gülümseyerek sakince başını salladı.

“Bunun bir düş olduğunu mu söylüyorsunuz? Emin misiniz?”

“Neredeyse eminim.”

“Kesinlik rahatlatır, ama sadece şüphe ederek öğreniriz. Bir şey daha. Gün gelecek elinizi atmamanız gereken bir şeye karışacak ve suyu bulandıracaksınız. Bunu biliyorum çünkü gözlerinde hep o aynı gölgeyi taşıyan gördüğüm ilk ya da son kişi değilsiniz. İşte o gün geldiğinde, ki gelecek, bu yerin görüldüğünden fazlasını sakladığını biliniz ve benim gibi adamlar gelir geçer, ama burada belki size bazen faydası olabilecek biri var.”

Kemerli ve kitaplarla dolu rafları olan geniş galerinin sonundaki siyah kapıyı işaret etti Pumares.

“Bu kapının ardında Milli Kütüphane’nin bodrum katlarına inen bir merdiven bulunuyor. Kat kat, sonu gelmeyen koridorlarda çoğu en eski baskılar olan milyonlarca kitap var. Sadece savaş sırasında yangından kurtarmak için yarım milyon kitap eklendi. Ama aşağıdakiler bunlarla sınırlı değil. Sanırım Recoletos Sarayı’nın vampiri efsanesini hiç duymadınız.”

“Hayır.”

“Ama itiraf ediniz ki düşüncesi merakınızı cezbediyor, en azından hikâyenin özetlenmiş hali.”

“Buna itiraz etmiyorum. Ama siz ciddi misiniz?”

Pumares ona göz kırptı.

“Vakti zamanında size dediğim gibi, öyle görünmese de ironiyi takdir etmeyi bilirim. Bu düşüncenin sizde gelişip olgunlaşması için bekledim. Sizin buraya ya da buna benzer yerlere gitmekten vazgeçmemenizi umuyorum.”

“Bunu sizin şerefine yapacağım.”

“Dünyanın şerefine yapsanız daha iyi, çünkü şu aralar oldukça yerlerde. Kendinize çok iyi bakınız Alicia. Benim kaçırdığım yolu siz bulunuz.”

İşte böylece, başka kelime etmeden, Bermeo Pumares araştırmacıların galerisini, sonra Milli Kütüphane’nin büyük okur salonunu geçti ve asla başını arkaya çevirmeden kapının dışına kadar ilerleyip Recoletos Meydanı’nın girişine daldı, o zamanların gri İspanya’sındaki sayısız bedbaht hayatlar denizinde bir damla olarak, unutulmuşluğa doğru yürümeye koyuldu.

İşte aylar sonra da aynı şekilde merakının ihtiyattan ağır bastığı gün geldi ve Alicia o siyah kapıyı geçip içinde barındırdığı gizemleri ortaya çıkarmak için, Milli Kütüphane’nin altında gizlenen bodrum katlarının karanlıklarına girmeye karar verdi.

Bir efsane, evrensel bir doğruyu açıklamak için iyi kötü kotarılmış bir yalandır. Onun yeşermesi için yalanlar ve seraplarla zehirlenmiş topraklar oldukça verimlidir. Alicia Gris farazi vampir ve onun efsanesinin arayışında Milli Kütüphane'nin bodrumundaki karanlık koridorlarda ilk kez kaybolduğunda bulduğu şey, örümcek ağları ve yankılar arasında bekleyen yüz binlerce kitapla dolu bir yeraltı şehri oldu.

Çok nadir durumlarda hayat kişiye kendi rüyalarında gezmeye ve kayıp bir hatırayı kendi elleriyle okşamaya olanak verir. O yeri gezerken birkaç kez loş ışıktaki bombaların patlamasını ve uçakların metalik iniltisini duymayı bekleyerek durdu. Bir kattan diğerine saatlerce dolaştı ve karşılaştığı tek canlı, öğle yemeği için Schiller'in seçme şiirler cildinin sırtında dolaşan bir çift *gourmets* kitap kurdu oldu. Callao hırdavatçısından aldığı bir fenerle donanmış olarak gerçekleştirdiği ikinci seferinde, arkadaşı kitap kurtlarına bile denk gelmedi, ama bir buçuk saat süren keşif gezisinin ardından, çıkışta bir raptiye ile tutturulmuş ve şöyle diyen notu buldu:

Güzel el feneri.

Siz ceketinizi hiç değiştirmez misiniz?

Bu ülkede neredeyse aşırılık olarak görülecek bir durum.

Bendeniz,

Virgilio.

Ertesi gün Alicia tekrar hırdavatçıya giderek aynısından bir fener ve bir paket pil aldı. Aynı hırpalanmış ceketini giyerek

en alt bodrum katına kadar indi ve Patronato Ribas Yetimhanesi yıllarından beri favorisi olan Brontë kardeşlerin roman koleksiyonunun yanında oturdu. Café Gijon'da hazırlanmış domuz etli sandviçini ve birasını çıkarıp yemeye koyuldu. Sonra karnı dolu olduğu halde uyukladı.

Gölgeler içinde; hafif, sanki tozu alan tüy gibi adım sesleri onu uyandırdı. Gözlerini açtı ve koridorun diğer ucunda, kitapların arasından sızan amber renkli ışık huzmelerini seçti. Işık küresi bir denizanası gibi yavaşça yer değiştiriyordu. Alicia doğruldu ve üzerine dökülmüş ekmek kırıntılarını temizledi. Saniyeler sonra siluet koridorun sonunda köşeyi dönerek, şimdi daha hızlı biçimde onun istikametine doğru ilerledi. Alicia'nın ilk dikkat ettiği şey, mavi ve karanlıkta büyümüş gözler oldu. Teni yeni basılmış kitapların sayfaları gibi solgundu ve düz saçları geriye doğru taralıydı.

"Size bir fener getirdim" dedi Alicia. "Ayrıca piller."

"Ne ayrıntılar."

Sesi pürüzlü ve tuhaf bir biçimde tizdi.

"Benim adım Alicia Gris. Sanırım siz Virgilio'sunuz."

"Ta kendisi."

"Basit bir formalite sadece, ama sizin vampir olup olmadığınızı sormak zorundayım."

Virgilio şaşkın halde gülümsedi. Bunu yaptığında bir müren balığına benzediğini düşündü Gris.

"Eğer öyle olsaydım, sizin üflediğiniz, sandviçten gelen sarımsak kokusu yüzünden zaten ölmüş olurdum."

"Yani insan kanı içmiyorsunuz."

"TriNaranjus¹ içmeyi tercih ederim. Bu soruları siz mi akıltıyorsunuz yoksa bir yerden yazıp mı getirdiniz?"

"Korkarım bir eşek şakasının kurbanı oldum" dedi Alicia.

"Kim olmadı ki? Bu hayatın esansı. Söyleyiniz, size nasıl yardım edebilirim?"

1 Bir içecek markası. (ç.n.)

"Bay Bermeo Pumares bana sizden bahsetti."

"Bunu tahmin ediyordum. Akademik mizah anlayışı."

"Belki zamanı geldiğinde bana yardım edebileceğinizden bahsetti."

"Peki zamanı geldi mi?"

"Emin değilim."

"O halde gelmemiştir. Fenere bakabilir miyim?"

"Sizindir."

Virgilio hediye kabul etti ve onu inceledi.

"Ne kadar süredir burada çalışıyorsunuz?" diye öğrenmek istedi Alicia.

"Otuz beş yıl kadar. Babamla başladım."

"Babanız da bu derinliklerde mi yaşıyordu?"

"Sanırım siz, bizi bir deniz kabuklusu ailesiyle karıştırıyorsunuz."

"Vampir kütüphaneci efsanesi böyle mi başladı?"

Virgilio iştahla güldü. Zımpara kâğıdı gibi gülüşü vardı.

"Böyle bir efsane hiç olmadı" diye açıkladı.

"Benimle dalga geçmek için Bay Pumares mi uydurdu bunu?"

"Teknik olarak o uydurmadı. Julián Carax'ın bir kitabından çıkardı."

"Bu isimden bahsedildiğini hiç duymadım."

"Neredeyse hiç kimsenin duymadığı gibi. Üzücü. Çok eğlencelidir. Paris Milli Kütüphanesi'nin bodrum katlarında gizlenerek yaşayan, kurbanlarının kanını şeytani bir kitap yazmak için kullanan ve bu sayede bizzat İblis'in kendisiyle işbirliği yapabileceğine güvenen, çok kötü bir katil hakkında. Tam bir zevk. O kitabı bulmayı başarırısam size ödünç veririm. Söyleyin, siz polis ya da ona benzer bir şey misiniz?"

"Daha çok, ona benzer bir şeyim diyelim."

Yıl boyunca Alicia, Leandro'nun ona verdiği kirli işler ve dalavereler arasında, elinden geldiğince daima Virgilio'yu

yeraltı ikametgâhında ziyaret etmenin bir yolunu aradı ve buldu. Zamanla kütüphaneci şehirdeki tek gerçek dostu oldu. Virgilio her zaman ona ödünç vermek için kitaplar hazırlar ve hep tam isabet ettirirdi.

“Bakınız, Alicia, beni yanlış anlamayınız, ama bu aralar bir akşam benimle sinemaya gitmek ister misiniz?”

“Azizler ya da örnek hayatlardan birini seyretmediğimiz sürece her zaman.”

“Miguel de Cervantes’in ölümsüz ruhu şu anda, insan ruhunun zaferi hakkında bir destanı görmeye gitmemizi size teklif etmek bir gün aklıma gelecek mi diye beni azarlıyor.”

“Amin” diyerek hükmünü bildirdi.

Bazen, Alicia’nın hiçbir işi olmadığında, son seansı izlemek için birlikte Gran Vía’daki sinemaya gidiyorlardı. Renkli filmler, İncil ve Romalı hikâyeleri Virgilio’yu büyülüyorlardı, çünkü böylelikle güneşi görebiliyor ve gladyatör heykellerinin kaslı kırık gövdelerini hayalinde tamamlamak zorunda kalmadan keyfini çıkarıyordu. Bir gece *Quo Vadis*’ten çıkıp Hispania Otel’e dönüşte ona eşlik ederken, Gran Vía’da bir kitabevinin vitrininin önünde durduğunda, kütüphaneci ona bakakaldı.

“Alicia, eğer siz genç bir delikanlı olsaydınız, evlilik dışı beraberlik için teklifte bulunurdum.”

Genç kadın elini uzattı ve o da öptü.

“Ne güzel şeyler söylüyorsunuz Virgilio.”

Dünyanın tüm hüznü bakışında olduğu halde adam gülümsedi.

“Bu iyi okumuş olmanın, tüm dizeleri ve kaderin cilvelerini bilmenin sonucu.”

Bazı cumartesi günleri Alicia birkaç TriNaranjus satın alıyor ve Virgilio’nun kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği, lanetli biyografileri bodrumun son katındaki mezarda mühürlü halde bulunan yazarlar hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemek için kütüphaneye uğruyordu.

“Alicia bu beni ilgilendirmez biliyorum, ama şu senin kalçandaki... Ne oldu?”

“Savaş.”

“Anlatın bana.”

“Bu konudan konuşmak hoşuma gitmiyor.”

“Bunu zaten tahmin edebiliyorum. İşte tam bu sebepten. Anlatın bana. Size iyi gelecek.”

Alicia, Mussolini’nin milli ordusunda hizmet veren hava kuvvetlerinin Barselona’yı acımasızca bombardıman ettiğı gece, bir yabancının onun hayatını nasıl kurtarmış olduğunun hikâyesini hiç kimseye anlatmamıştı. Kendi kendisini işittiğinde ve hiçbir şeyi unutmamış olduğunu, hâlâ havadaki kükürt ve yanmış et kokusunu alabildiğini anladığında bu onu şaşırttı.

“Peki, o adamın kim olduğunu hiç öğrenemediniz mi?”

“Annemle babamın bir arkadaşı. Onları gerçekten sevmiş olan biri.”

Virgilio kendisine bir mendil uzatana dek ağladığının farkına varmadı ve her ne kadar utanç ve öfke hissetse de ağlamayı bırakamadı.

“Sizi hiç ağlarken görmemiştim.”

“Ne siz ne de başka biri. Bu tekrarlanmasın.”

O öğleden sonra, Villa Mercedes ziyareti ve Vargas’ı bir koku alması için Teşkilat’a göndermesinin ardından, Alicia yeniden Milli Kütüphane’ye uğradı. Onu zaten tanıdıklarından üye kartını göstermek zorunda bile kalmadı. Okuma salonunu geçti ve araştırmacılara ayrılmış salona yöneldi. Alicia sessizce geçip galerinin sonundaki siyah kapıya yöneldiğinde, oldukça çok sayıdaki akademisyen yazı masalarının üzerinde uyanık halde rüya görüyordu. Yıllar içinde Virgilio’nun alışkanlıklarını deşifre etmeyi öğrenmişti ve öğleden sonranın ilk saatlerinde, büyük ihtimalle o sabah araştırmacıların başvurduğu eski metinleri düzenlemek için üçüncü katta

olacağını hesapladı. Onu orada, hediye etmiş olduğu fenerle ve radyodan bir melodiyi ıslıkla çalıp solgun iskeleti belli belirsiz salınırken buldu. Bu görüntü tekrar edilemez ve kendi efsanesi olmasını hak ediyor gibi geldi ona.

“Tropikal ritimlerin beni büyülüyor Virgilio.”

“Ezginin ritmi çok derinlikli. Sizi bugün erken mi saldılar yoksa ben günleri mi karıştırıyorum?”

“Yarı resmi ziyarete geldim.”

“Tutuklu olduğumu söyleme sakın.”

“Hayır, ama ulusal çıkarlara hizmet etmesi için bilgeliğinize geçici olarak el konuldu.”

“Madem durum bu, nasıl yardımım dokunur siz söyleyeceksiniz.”

“Bir şeye göz atmanızı istiyordum.”

Alicia, Valls’in yazı masasına gizlenmiş olarak bulduğu kitabı çıkardı ve ona uzattı. Virgilio onu ellerinde tuttu ve feneri yaktı. Kapağındaki salyangoz biçimli merdiveni görür görmez Alicia’ya sabit bir şekilde baktı.

“Ama sizin bunun ne olduğu konusunda en ufak fikriniz yok mu?”

“Sizin bana bunu açıklayabileceğinize güveniyordum.”

Sanki koridorda başka birinin olmasmdan korkmuş gibi Virgilio omzunun üstünden baktı ve başıyla ona bir işaret yaptı.

“Ofisime gitsek daha iyi olur.”

Virgilio’nun ofisi, en alt kattaki koridordan birisinin sonuna sıkışmış, daracık bir kutuydu. Kat kat yığılmış milyonlarca ve milyonlarca kitabın baskı yapması sonucu duvarlardan fıçkırmış bir oda gibiydi. Kitap ciltleri, dosyalar, içinde fırçalarla bardaklar ve dikiş iğnelerinden gözlüklere, büyüteçlere ve boya tüplerine kadar her türlü özel nesnelerle biçimlendirilmiş bir çeşit kabin şeklindeydi. Alicia burada Virgilio’nun miadı dolmuş ciltleri restore etmek için acil durumlarda değişik cerrahi müdahaleler yaptığını varsaydı. Tesisin ana unsuru

küçük bir buzdolabıydı. Virgilio onu açtı ve Alicia için Tri-Naranjus şişeleriyle dolu olduğunu görebildi. Arkadaşı onlardan bir çift alıp ikram etti ve büyüteçli gözlüklerini takarak kitabı kırmızı bir kadife örtünün üzerine yerleştirip ellerine ince ipek eldivenler giydi.

“Sergilediğiniz tüm bu seremoniden bunun nadir bir parça olduğu sonucunu çıkarıyorum...”

“Şşşşşşşş” diyerek onu susturdu Virgilio.

Geçen pek çok dakika süresince Alicia kütüphanecinin her sayfada dudaklarını yalayarak, her illüstrasyonu okşayarak ve her gravürden sanki şeytani bir nefaset gibi zevk alarak, Víctor Mataix’in kitabını büyülenmiş halde nasıl incelediğini gözlemledi.

“Virgilio beni sinirlendiriyorsunuz. Bir şeyler söyleyin artık.”

Adam mavi buzdan gözbebekleri saatçi gözlüğünün büyüteçleri arkasında irileşmiş halde ona döndü.

“Sanırım bunu nereden bulduğunuzu bana söyleyemezsiniz” diye başladı.

“Doğru sanıyorsunuz.”

“Bu bir koleksiyoncu parçası. Eğer istersen bunu çok iyi fiyata kime okutabileceğini söylerim, her ne kadar dikkatli olman gerekse de, çünkü bu kitap sadece hükümetin değil, Kutsal Anamız Kilisesi’nin de yasaklılar listesinde.”

“Bu ve diğer yüzlercesi. Bunun hakkında benim düşüne-meyeceğim ne söyleyebilirsiniz bana?”

Virgilio büyüten gözlükleri çıkardı ve bir dikişte TriNaranjus şişesinin yarısını içti.

“Affedersiniz, heyecanlandım” diye itiraf etti. “Bu şekerlerden birini görmeyeli en azından yirmi yıl oluyor...”

Virgilio çukurlaşmış koltuğunda geriye yaslandı. Gözleri parlıyordu ve Alicia Bermeo Pumares’in kehanetinde geçen o günün gelmiş olduğunu anladı.

“Bildiğim kadarıyla” diye anlatıyordu Virgilio, “1931 ve 1938 yılları arasında *Ruhlar Labirenti* serisinin sekiz kitabı Barselona’da yayımlandı. Yazarı Víctor Mataix hakkında size çok şey söyleyemem. Çocuk kitapları için çizimler yaparak geçici işlerde çalıştığını biliyorum ki takma isimle, şu an kapanmış olan Barrido ve Escobillas isimli ikinci sınıf bir yayınevinde bazı romanlar yayımlamıştı ve söylentilere göre amerikada zengin olmuş Barselonalı bir sanayiciyle, zamanında Paralelo tiyatrolarında görece meşhur bir aktrisin gayrimeşru çocuğuydu ve onlar tarafından reddedildi. Mataix aynı zamanda Igualada’da bir oyuncak üreticisi için kataloglar hazırlayarak sahne tasarımcısı olarak da çalışmıştı. 1931 yılında *Ruhlar Labirenti* serisinin *Ariadna ve Batık Katedral* başlıklı ilk kitabını yayımladı. Yanılmıyorsam Orbe Yayınevi çıkardı.”

“Size göre ‘labirentin girişi’ ifadesinin özel bir anlamı varmı?”

Virgilio başını yana eğdi.

“Pekâlâ, bu durumda labirent şehirdir.”

“Barselona.”

“Diğer Barselona. Kitapları.”

“Bir çeşit cehennem.”

“Her ne ise.”

“Peki giriş neresidir?”

Virgilio düşünceli biçimde omuzlarını silkti.

“Bir şehrin pek çok girişi vardır. Bilmiyorum. Bunu düşünebilir miyim?”

Alicia onayladı.

“Peki Ariadna denen kişi? O kim?”

“Kitabı okuyunuz. Buna değer.”

“Biraz avans verin.”

“Ariadna serideki tüm romanların başkahramanı olan bir kız çocuğu. Kitaplarını onun için yazdığı varsayılabilir şekilde, Ariadna Mataix’in büyük kızının ismiydi. O karakter kızının bir yansıması. Mataix kısmen, kızının favorisi olan *Alis Harikalar Diyarında* kitaplarından da esinlendi. Sizce de büyüleyici değil mi?”

“Heyecandan nasıl titrediğimi görmüyor musunuz?”

“Böyle davrandığınızda size tahammül edecek kimse olmaz.”

“Siz bana tahammül ediyorsunuz Virgilio, bu yüzden sizi bu kadar çok seviyorum. Daha fazla anlatın.”

“Başıma gelenler. Célibe ve artık umudumun kalmadığı Carmilla de Le Fanu yüzünden.

“Kitap, Virgilio, kitap...”

“İşte durum şu ki Ariadna onun Alis’iydi ve bir Harikalar Diyarı yerine Mataix, dehşet dolu, cehennemvari, kâbus gibi bir Barselona yarattı. Her kitapla sahne, maceraları süresince karşılaşacağı, en az Ariadna kadar, hatta belki ondan da fazla öne çıkan, aşırıya kaçan karakterlerle ilerleyen bir şekilde karamsar hale bürünmektedir. İç savaşın tam ortasında yayımlanmış olan ve *Ariadna ve Cehennem Makineleri* başlıklı bilinen son ciltte, şehrin düşman orduları tarafından nasıl kuşatılıp işgal edildiği anlatılır ve sonuç olarak dökülen kan öyle büyüktür ki Konstantinpol’ün düşüşü bunun yanında Lorel-Hardy komedisi gibi kalır.”

“Bilinen son kitap mı diyorsun?”

“Bazıları diyor ki savaşın ardından ortadan kaybolduğunda Mataix serinin dokuzuncu ve son kitabını bitirmek üzereymiş. Doğrusu yıllardır bilgili koleksiyoncular bu elyazmasını

elde edebilecek her kim olursa çok iyi para öneriyorladı, ama ne bileyim, hiç ortaya çıkmadı.”

“Ama Mataix nasıl ortadan kayboldu?”

Virgilio omuzlarını silkti.

“Savaştan sonraki Barselona’da mı? Kaybolmak için daha iyi bir yer var mıydı?”

“Serinin daha başka kitaplarını bulma ihtimali var mı?”

Virgilio TriNaranjus şişesinde kalanı hemen bitirerek ya-
vaşça başını sallayıp reddetti.

“Bunun çok zor olduğunu düşünüyorum. On ya da on iki yıl önce Sevilla Cervantes Kitaplığı’nın bodrumundaki bir kutuda, birinin serinin iki ya da üç kitabını bulduğunu ve ona çok çok iyi para ödediklerini duydum. Bugün için size diyeceğim, buna benzer bir şey bulma ihtimali ya Vic’teki Costa antikacısının kitaplığında ya da Barselona’da var. Gustavo Barceló’da bir ihtimal ve belki şansın da yardımıyla Sempere’de, ama ben olsam çok ümit beslemezdim.”

“Sempere ve Oğulları mı?”

Virgilio şaşırmış halde ona baktı.

“Orayı biliyor musunuz?”

“Kulaktan dolma” diye karşılık verdi Alicia.

“Ben ilk Barceló’da şansımı denerdim, çünkü eşi olmayan parçalardan daha çoğuna sahip ve üst düzey koleksiyoncu-
larla bağlantısı var. Eğer Costa’da varsa Barceló’nun bundan haberi vardır.”

“Peki bu Barceló denen beyefendi benimle konuşmaya razı olur mu?”

“Anladığım kadarıyla yarı emekli durumda, ama iyi görü-
nümlü genç bir bayan için her zaman vakit bulur. Beni anlı-
yorsunuz ya.”

“Güzel olacağım.”

“Bunu görmek için orada olmamak üzücü. Tüm bunların
ne hakkında olduğunu bana anlatmayacaksınız değil mi?”

“Henüz bilmiyorum Virgilio.”

“Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Ellerinizin arasında bulunan bu hikâye sona erdiğinde, tabii eğer biterse ve siz tek parça kalırsanız ve bu kitap da hâlâ sizde olursa, onu bana getirin. Onunla yalnız başıma birkaç saat geçirmeyi çok isterdim.”

“Neden tek parça çıkamayayım?”

“Kim bilir. Mataix’in *Labirent* kitaplarının bir özelliği varsa, o da bunlara dokunanların sonunun iyi bitmemesi.”

“Bu da sizin efsanelerinizden biri mi?”

“Hayır. Bu gerçek olanlardan.”

XIX. yüzyılın sonlarında bir edebiyat kafesi ve hayaletler salonu biçimindeki bir ada dünyadan koptu. O zamandan beri zamanda donmuş dalga, tarihin akıntıları sayesinde hayali Madrid şehrinin büyük parklarında, genellikle Milli Kütüphane’nin birkaç adım ötesinde, Café Gijón bayrağını dalgalandırarak karaya oturmuş halde görünür oldu. Orada kendisine gelen, ruhu ve dili damağı susuzluktan kurumuş kazazedeleri kurtarmak için hazır halde, en gösterişli kahvenin fiyatı nedeniyle hafızanın aynasında kişinin kendine bakabileceği ve bir an için sonsuza değin yaşayabileceğine inandığı yer olan, akıntıyla sürüklenen bir kum saatiymiş gibi beklemekteydi.

Alicia Gijón’un kapılarına varmak için meydanı geçtiğinde gün batıyordu. Cam kenarındaki masalardan birine oturmuş, polis gözleriyle gelip geçenleri seyredip ithal sigaralarından birini tütürerek Vargas onu bekliyordu. İçeri girdiğini görür görmez başını kaldırdı ve ona bir işaret yaptı. Alicia bir sandalyeye oturdu ve kütüphanenin bodrumunda içine işlemiş soğuktan uzaklaşmak için, geçen garsonlardan birini yakalayıp sütlü kahve istedi.

“Çok beklettim mi?” diye sordu Alicia.

“Bir hayat boyu” diye karşılık verdi Vargas. “Öğleden sonrası verimli geçti mi?”

“Nasıl bakıldığına bağlı. Sizinki?”

“Şikâyet edemem. Sizi bıraktıktan sonra Valls’in yayınevine uğradım, şu Pablo Cascos Buendía denen adamı ziyaret etmek için. Siz haklıydınız. Orada anlaşılmayan bir durum var.”

“Peki sonra?”

“Cascos sonuç olarak kaba saba olmaktan biraz daha ileri gitti. Elbette çok havalara girerek.”

“Ne kadar salak olurlarsa o kadar gösterişli olurlar” dedi Alicia.

“İlk olarak dostumuz Cascos ofislerinde bana çok abartılı bir *tour* attırdı ve sonra Bay Mauricio’nun kişiliği ve örnek hayatını, sanki kendininki de ona bağlıymış gibi yorumladı.”

“Muhtemelen yanılmıyorsunuz. Valls gibi kişiler genellikle peşlerinden büyük bir yavaşma ve kış yalayıcı ordusu sürükler.”

“Hiç şüphesiz orada bu ikisinden de vardı. Bunlarla beraber Cascos’u endişeli gördüm. Bir şeylerin kokusunu alıyor ve sürekli soru soruyordu.”

“Valls’in onu malikânesine neden çağırdığını söyledi mi?”

“Başlangıçta ağzından hiç laf kaçırmak istemediğinden oldukça baskı yapmak zorunda kaldım.”

“Sonra da beni suçlarsınız.”

“Ne yalan söyleyeyim, çığ adamlar ve dalaverecilerin hakkından gelmekte üstüme yoktur.”

“Anlatınız.”

“Not defterime bakmama izin verin, çünkü konu çok ayrıntılı” diye devam etti Vargas. “İşte burada. Dikkat. Sonuç olarak Bay Pablocuk gençlik yıllarında Beatriz Aguilar isimli bir küçükhanımla sözlenmiş. Bu Beatriz, zavallı adam daha sonrasında evlenmek için, kimilerinin dediği gibi evlilik yolunda askerliğini yaparken Daniel Sempere isimli, Barselona’da Sempere ve Oğulları adlı ikinci el kitap satışı yapan bir kitabevinin sahibinin oğlu için onu terk etmiş, ki bu

mekân şüphesiz son yirmi yılda gerçekleşen edebi yenilikleri takip edebilmek için hapisten çıkar çıkmaz pek çok kez Sebastian Salgado'nun ziyaret ettiği favori mekânı. Eğer dosyada gelen raporu hatırlarsanız, bahsi geçen kitabevinin iki elemanı, ki bunlardan biri Daniel Sempere, öldüğü gün Salgado'yu kitabevinden Estación del Norte'ye kadar takip etmişti."

Alicia'nın bakışları elektrik saçıyordu.

"Devam edin lütfen."

"Tekrar bizim adama, Cascos'a dönersek. Durum şudur ki, sepetlenmiş kahramanımız Cascos Buendía, teğmen ve boynuzlanmış olduğu halde, *paramour*'u¹ güzeller güzeli Beatriz ile bağlantısını kaybeder ve Pablocuk adil bir dünyada, böylesi bir güzelliğe sahip olmuş ve hâlâ sahip olan kadını, Daniel Sempere gibi acınacak birinin değil kendisinin hak ettiğine yemin etmektedir."

"Hoşaf eşek içsin diye yapılmaz" dedi Alicia.

"Onu hiç tanımadığım halde, Cascos ile yarım saat geçirdikten sonra Bayan Beatriz için sevindim. Geçmişte olan biten buraya kadar. Zamanda sığıyoruz, ta 1957 yılı ortalarına, özgeçmiş ve tanıdıklarının tavsiyeleri İspanya'daki şirketlerin yarısını dolaştıktan sonra, Pablo Cascos Mauricio Valls tarafından 1947 yılında kurulan ve halihazırda kendisinin en büyük hissedarı ve başkanı olduğu Ariadna Yayınevi'nden beklenmedik bir arama aldığı güne kadar. Onu görüşmeye çağırıyorlar ve Aragón, Katalonya ve Balear bölge temsilcisi olarak ticari departmana katılmasını teklif ediyorlar. İyi bir maaş ve yükselme ihtimaliyle birlikte. Pablo Cascos zevkle kabul ediyor ve çalışmaya başlıyor. Aylar geçiyor ve bir gün, hiçbir anlamı ve açıklaması olmaksızın ofisinde Mauricio Valls beliriyor ve onu Horcher'de yemeğe davet etmek istediğini söylüyor."

"Vay canına. Büyük itibar."

"Yayınevinin başkanı ve İspanyol kültür dünyasının en seçkin kişisinin, Bayan Mariana'nın dediği gibi orta

1 (Fr.) Sevgili (ç.n.)

düzeyde bir çalışanı, üstelik şahsen tanımadan, muhtemelen bodrumunda Duce'nin mumyasının gömülü olduğu, şanlı Fascio'nun sembolü olan bir restorana davet etmesi Cascos'a da tuhaf gelir zaten. Aperitifler arasında Valls ona Cascos'un şahsı ve çıkardığı işle ilgili olarak ticari departmanda ne kadar iyi konuşulduğuna dair yorumlar yapar."

"Peki Cascos bunu yutuyor mu?"

"Hayır. Aptalın teki ama o kadar da değil. Tuhaf bir durum olduğunun kokusunu alır ve kendi kendine kabul ettiği bu iş teklifinin bir hayal olup olmadığını sormaya başlar. Kahveler gelene kadar Valls tiyatroyu sürdürür. O zaman, bakan bey artık çok iyi birer arkadaş olduklarını ve şirkette onun için yaldızlı bir gelecek çizdiğini ve yayınevinin ticari işler müdürü olarak kendisini düşündüğünü söylediğinde, tavşan tuzağa girer."

"Küçük bir iyilik ister."

"Kesinlikle. Valls beklenmedik şekilde edebiyatın mucizesinin kutsal mabedi ve temel dayanağı olan kitabevlerine olan daimi aşkından ve içlerinde özel bir sempati duyduğu Sempere'lerinkinden bahseder."

"Valls bu sempatinin nereden kaynaklandığını söylüyor mu?"

"Bunu kesinleştirmiyor. En somut haliyle Sempere ailesine olan ilgisinden ve özellikle, kitabevi sahibinin merhum karısı ve Daniel'in annesi olan Isabella'nın eski bir arkadaşından kaynaklanıyor."

"Valls bu Isabella Sempere ile tanışmış mı?"

"Cascos'un anladığına göre sadece Isabella'yı değil onun çok iyi bir arkadaşını da tanıyormuş. Kim olduğunu bilmiyor musunuz? David Martín diye biri."

"Bingo."

"İlginç değil mi? *În extremis*¹ şartlarda Bayan Mariana'nın zikrettiği, bakan beyin Montjuic Cezaevi'ndeki selefiyle yaptığı, uzak geçmişte kalmış o görüşmede geçen gizemli isim."

1 (Lat.) Sınırdı. (ç.n.)

“Devam edin.”

“İşte o zaman Valls isteğini somutlaştırıyor. Cascos’un o büyüden, sezgilerinden ve Beatriz’e duyduğu büyük arzu-
dan kurtularak yeniden onunla bağlantı kurması, yani yakıl-
mış köprüleri tekrar inşa edebilmesi karşılığında, ona sonsu-
za dek minnettarlık duyacağını bildirir.”

“Baştan çıkarmak için mi?”

“Deyim yerindeyse.”

“Ne için?”

“David Martín denen kişinin hayatta olup olmadığını ve
geçen tüm o yıllar boyunca herhangi bir zamanda Sempere
ailesiyle bağlantı kurup kurmadığını araştırması için.”

“Peki bunu neden Valls doğrudan doğruya Sempere’lere
sormuyor?”

“Yine aynı şekilde Cascos da bunu sormuş.”

“Peki bakan cevap vermiş mi?”

“Hassas bir durum söz konusuydu, özel bir mizaç ve bu-
nun uygun olmayacağını düşündüren sebeplerden ötürü,
Martín denen şahsın sahne arkasında dolaştığına dair şüp-
helerinin temeli olup olmadığını anlamak için, öncelikle bu
alandaki bir sondaj yapılmasını tercih ediyordu.”

“Peki ne oldu?”

“İşte Cascos yüz­süz bir biçimde eski aşkına sanatsal üs-
lupla mektuplar yazmaya başladı.”

“Karşılık aldı mı?”

“Ah sizi hıznır sizi, yatak entrikaları nasıl da ilginizi çe-
kiyor...”

“Vargas, konuya odaklanın.”

“Affedersiniz. O konuya geliyordum. Başlangıçta hayır.
Beatriz yeni anne ve eş olarak Don Juan bozuntusunun bu
gayretlerini görmezden geliyor. Ama Cascos pes etmiyor ve
kaybedilmiş toprağı geri kazanmak için tek bir şansı olduğu-
nu düşünmeye başlıyor.”

“Daniel ve Beatriz’in evliliğinde kara bulutlar var mı?”

“Kim bilir. Oldukça genç bir çift, yıldırım hızıyla evlilik ve evlenmeden önce hamilelikle... Kırılganlığı mükemmel bir biçimde yansıtan resim. Nitekim haftalar geçer ve Bea mektuplarına cevap vermez. Ayrıca Valls ısrarında devam etmektedir. Cascos sinirlenmeye başlar. Valls ona ultimatoma verir. Cascos Beatriz’e Ritz Oteli’nde bir *suite*’te gizlice buluşma için süre verdiği son mektubu gönderir.”

“Peki Beatriz gidiyor mu?”

“Hayır. Ama Daniel evet.”

“Kocasını mı?”

“Ta kendisi.”

“Beatriz ona mektuplardan bahsetmiş mi?”

“Ya da belki kendisi bulmuştur... Aynı şey. Böylece Daniel Sempere Ritz’e gider ve Cascos tüm çapkınlık gayretiyle, parfümlü bir bornoz içinde, ayağında terlikler ve elinde şampanya kadehiyle kapıyı açtığı anda, Daniel ona öyle bir dayak atar ki yüzü tanınmaz hale gelir.”

“Daniel hoşuma gitti.”

“Acele etmeyin. Yüzü hâlâ acıyan Cascos’a göre Daniel’in niyeti işini tamamen bitirmekmiş ve oradan geçen bir toplum polisi yediği dayığı engellemese bunu başaracakmış.”

“Nasıl?”

“Bu son anlattığım çok şüphe uyandıran bir durum. Benim görüşüme göre polis Daniel Sempere’nin bir işbirlikçisinden başkası değildi.”

“Peki sonra?”

“Sonrasında Cascos yüzü kan çanağı içinde, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Valls’e anlatacaklarını düşünmenin vücudunda yarattığı korkuyla Madrid’e döndü.”

“Valls ne dedi?”

“Onu sessizce dinledi ve ne olup bittiğini ve onun kendisinden istemiş olduğu şeyi hiç kimseye anlatmayacağına dair yemin ettirdi.”

“Peki hepsi bu mu?”

“Kaybolmadan birkaç gün önce, hangi konuda olduğunu belirtmeden, ama belki de Sempere’ler, Isabella ve gizemli David Martín ile ilişkili olarak onu tekrar arayıp kendi evinde görüşmek isteyene kadar öyle görünüyordu.”

“Valls’in hiç gitmediği buluşma.”

“İşte o noktaya kadar her şey anlaşılıyor” diye sonuca vardı Vargas.

“Şu David Martín hakkında ne biliyoruz? Hakkında bir şeyler öğrenmeye vaktiniz kaldı mı?”

“Çok az şey. Ama hakkında öğrenebildiklerim ümit vaat ediyor. Unutulmuş bir yazar ve dikkat, 1939 ve 1941 yılları arasında Montjuic Kalesi’nde mahkûm.”

“Valls ve Salgado ile aynı döneme rastlayacak şekilde” diye altını çizdi Alicia.

“Bazılarının dediği gibi devre arkadaşları.”

“Ama hapisten çıktıktan sonra, 1941’den itibaren David Martín’e ne oluyor?”

“Sonrası yok. Polis kayıtları onu kayıp ve bir kaçma teşebbüsünde ölmüş olarak gösteriyor.”

“Peki bunu tercüme edecek olursak anlamı?”

“Muhtemelen yargısız infaz ve herhangi bir çukura ya da toplu mezara atılmak.”

“Valls’in emriyle mi?”

“Çok büyük ihtimalle: O dönemde sadece onun böyle bir şey yapmaya gücü ve yetkisi vardı.”

Alicia birkaç dakika boyunca bu bilgileri tarttı.

“Bizzat kendisinin infaz ettirdiği ölmüş birini Valls hangi sebeple aramaya çalışır?”

“Bazen öyle ölümler vardır ki tamamen ölü olarak kalmazlar. Bakınız Cid¹ destanı.”

“O halde Valls Martín’in canlı olduğunu düşünüyordu diyebiliriz” dedi Alicia.

“Öyle olması makul olurdu.”

1 İspanyol edebiyatının en eski kahramanlık destanı. (ç.n.)

“Canlı ve intikam arzusu içinde. Belki de gölgeler içinden Salgado’nun iplerini oynatarak, rövanşı almak için doğru zamanı bekleyerek.”

“Hapiste kurulan eski arkadaşlıklar öyle kolayca unutulmazlar” diye belirtti Vargas.

“Açıklığa kavuşmayan şey Martín ile Sempere’ler arasında nasıl bir ilişki olabileceği.”

“Bir şeyler olmalı, hele ki Valls’in kendisi polisin bu bağı kurcalamasını engelleyip araştırması için Cascos’u kullanmayı tercih ettiyse.”

“Belki de o şey her neyse tüm bunların anahtarıdır” diye düşündü Alicia.

“İyi bir ekip miyiz, değil miyiz?”

Vargas’ın dudaklarının kenarından kaçiveren kedi gülümsemesi onun dikkatini çekti.

“Başka ne var?”

“Bu kadar şey az mı?”

“Her şeyi anlatın.”

Vargas bir sigara yaktı ve duman kıvrımlarının nasıl parmakları arasında süründüğünü izleyerek sigaradan aldığı nefesin tadına vardı.

“İşte daha sonra, siz arkadaşlarınızı ziyaret ettiğinizden, kendi adıma neredeyse davayı çözdükten sonra, akabinde defne yapraklarından zafer tacım taşıyabilmeniz için, Teşkilat’a uğrayıp sabıkalı Sebastian Salgado’nun mektuplarını aldım ve birimin grafologu olan dostum Ciges’e danışma özgürlüğümü kullandım. Endişelenmeyin, konunun neyle alakalı olduğunu söylemedim, zaten o da sormadı. Rastgele dört sayfayı ona gösterdim ve uzman gözlerle onlara iyice baktıktan sonra dedi ki aksanlarda, harflerin şapkalarında, en azından on dört harfte ve aralarındaki bağlarda sağa doğru kayan pek çok iz varmış. Bilmem neyin açısından ve mürekkebin kâğıtta dağılmasından ve hamle ya da öyle bir şeyden.”

“Peki bu bizi nereye götürüyor?”

“Valls’i tehdit eden mektupları yazan kişinin solak olduğu bilgisine.”

“Yani?”

“Yani, eğer Sebastian Salgado’nun o yılın ocak ayında şaşırtıcı tahliyesinin ardından Barselona polisi tarafından hazırlanan gözlem raporunu okuyarak oyalanırsanız görürsünüz ki, orada belirtildiğine göre yoldaş hapiste geçirdiğı yıllarda sol elini kaybetmiş ve porselen bir protez el kullanıyormuş. Fikrimi sorarsanız, sorgulamalarda biri onun elini koparmış gibi görünüyor.”

Sanki Alicia bir şey söyleyecekmiş gibi geldi ona, ama birden dili tutulmuş bakışı anlamsızlaşmış halde kaldı. Sadece bir dakikalık zaman dilimi içinde rengi attı ve Vargas alnında ter damlalarından bir tabaka olduğunu belirledi.

“Her halükârda Salgado, kolsuz kahraman, bu mektubu yazamazdı. Alicia beni duyuyor musunuz? İyi misiniz?”

Genç kadın aniden doğruldu ve paltosunu giydi.

“Alicia?”

Alicia Salgado’ya ait olduğu varsayılan mektupların olduğu dosyayı masadan aldı ve orada değilmiş gibi bakan gözleri Vargas’ın bakışıyla kesişti.

“Alicia?”

Alicia Vargas’ın şaşkın bakışları üzerinde olduğu halde çıkışa doğru uzaklaştı.

Sokağa çıkar çıkmaz ağrısı daha kötüleşti. Vargas'ın onu böyle görmesini istemiyordu. Kimsenin onu böyle görmesini istemiyordu. Bunun ardından gelen bölüm en kötülerinden biriydi. Madrid'in lanet olası soğuğu. Öğleyn aldığı doz ona biraz zaman tanımaktan başka işe yaramamıştı. Yavaşça nefes alarak kalçasındaki ağrı saplanmalarını geçiştirmeye çalıştı ve her adımı iyice hesaplayarak yürümeye devam etti. Kemiklerinde dolaşan bir elektrik akımıymış gibi, etini cımbızlayarak çeken spazmın geçmesi için durup bir direğe tutunmak zorunda kaldığında Cibeles'e kadar bile varmamıştı. İnsanların yanından geçip göz ucuyla kendisine baktıklarını hissediyordu.

"İyi misiniz bayan?"

Kimin sorduğunu bilmeden başını salladı. Nefesini topladığında bir taksi durdurdu ve onu Hispania'ya götürmesini istedi. Şoför bariz bir endişeyle onu izledi ama hiçbir şey söylemedi. Gece oluyordu ve Gran Vía'nın ışıkları onları ve eve dönmek için mağara gibi ofislerini terk eden ve gidecek yeri olmayan yabancıları gri bir dalgalanmada sürüklüyordu. Alicia yüzünü cama yapıştırdı ve gözlerini kapadı.

Hispania'ya varınca çıkmak için şoförden yardım istedi. Ona iyi bir bahşiş bıraktı ve duvarlara dayanarak lobiye doğru yürümeye koyuldu. Onun girdiğini görür görmez Maura, resepsiyonist, bir sıçrayışta kalktı ve endişeli ifadesiyle onun bulunduğu tarafa koştu. Belinden tuttu ve asansörlere kadar varmasına yardım etti.

“Yine mi?” diye sordu.

“Hemen geçer. Bu hava yüzünden...”

“Yüzünüz çok kötü görünüyor. Bir doktor çağırayım mı?”

“Gerek yok. Yukarda ihtiyacım olan ilaçlar var.”

Maura fazla ikna olmadan onayladı. Alicia eliyle koluna vurdu.

“Siz çok iyi bir dostsunuz Maura. Sizi özleyeceğim.”

“Yani bir yere mi gidiyorsunuz?”

Alicia ona gülümsedi ve iyi geceler selamı vererek asansöre bindi.

“Elbette, sanırım arkadaşınız var” dedi ona Maura kapı kapanırken.

Duvara dayanıp topallayarak odasına kadar karanlık koridoru geçti. Boş odaları mühürleyen onlarca kapalı kapıyla çevriliydi yolu. Her ne kadar hep kendisini birinin izlediği duygusuna kapılsa da, böyle gecelerde o katta kalan tek canlı müşterinin kendisi olduğundan şüpheleniyordu. Bazı zamanlarda gölgeler içinde duruyorsa eğer, neredeyse daimi kiracıların nefesini ensesinde ya da parmaklarını yüzüne dokunuyorlarmış gibi hissediyordu. Koridorun ucunda kapısının karşısına geldiğinde, bir an için soluk soluğa kalmış halde durdu.

Odasının kapısını açtı ve ışıkları yakmaya zahmet etmedi. Gran Vía’nın sinema ve tiyatrolarının neon ışıklı tabelaları, odasının üzerine göz kırpan technicolor, loş bir ışık demeti yansıtıyordu. Koltuktaki siluetin sırtı kapıya dönüktü, elinde yanan bir sigara vardı ve mavi dumandan bir spiral havada kıvrımlı motifler örüyordu.

“Öğleden sonra iş bitimi beni görmeye geleceksin sanıyordum” dedi Leandro.

Alicia sendeleyerek yatağa kadar gitti ve tükenmiş halde kendini üzerine bıraktı. Akıl hocası başını sallayarak ona döndü ve iç çekti.

“Senin için hazırlayayım mı?”

“Hiçbir şey istemiyorum.”

“Günahlarının ya da aldığın zevklerin affedilmesinin bedeli olarak gereksiz yere acı çekmenin bir yolu mu bu?”

Leandro ayağa kalktı ve ona yaklaştı.

“Bırak bir göreyim.”

Üzerine eğildi ve klinik bir soğuklukla kalçasını yokladı.

“En son iğneyi ne zaman yaptın?”

“Bugün öğle vakti. On miligram.”

“Bu miktar başlangıç bile sayılmaz. Bunu zaten biliyorsun.”

“Belki yirmiydi.”

Leandro kendi kendine başını salladı. Banyoya yöneldi ve doğruca dolaba gitti. Orada metalik kutuyu buldu ve onu alarak Alicia’nın yanına döndü. Yatağın kenarına oturdu, kutuyu açtı ve enjeksiyonu hazırlamaya başladı.

“Bunu yaptığın zaman hoşuma gitmiyor. Bunu biliyorsun.”

“Bu benim hayatım.”

“Kendini böyle cezalandırdığın zaman benim de hayatım oluyor. Dön.”

Alicia gözlerini kapadı ve yan döndü. Leandro elbisesini beline kadar kaldırdı. Protezin bağlarını gevşetip çıkardı. Alicia gözlerini sıkıca kapatıp kesik kesik nefes alarak ağrıdan inliyordu.

“Bu senden çok benim canımı yakıyor” dedi Leandro.

Bacağın kavradı ve yatağa bastırdı. İğneyi kalçasındaki yaraya batırdığında Alicia titriyordu. Boğuk bir uluma sesinin çıkmasına mani olamadı ve vücudu birkaç saniye boyunca bir kablo gibi gerildi. Leandro iğneyi yavaşça çıkardı ve şırıngayı yatağın üzerine bıraktı. Alicia’nın bacağı üzerine uyguladığı baskıyı yavaşça azalttı ve tekrar sırtüstü olana dek onu döndürdü. Giysisini indirdi ve başını yumuşak biçimde yastığın üzerine yerleştirdi. Alicia’nın alnı terden sırılsıklamdı. O bir mendil çıkarıp terini kuruladı. Kız ona manasız gözlerle bakıyordu.

“Saat kaç?” diye kekeledi.

Leandro yanağını okşadı.

“Erken. Dinlen.”

Odanın loş ışığında uyandığında yatağın yanındaki koltukta oturan Leandro'nun girintili çıkıntılı silüetini fark etti. Elinde Víctor Mataix'in kitabını tutuyor ve onu okuyordu. Alicia kendisi uyurken Leandro'nun ceplerini, çantasını ve odasındaki tüm çekmecelerin her birini aradığını düşündü.

"Daha iyi misin?" diye sordu Leandro gözlerini kitaptan ayırmadan.

"Evet" dedi Alicia.

Uyandığında her zaman bir berraklık ve damarlarında doluşan donmuş jelatin hissi ona eşlik ediyordu. Leandro onu bir battaniye ile örtmüştü. Vücudunu yokladı ve hâlâ gündüz giydiği elbisenin üzerinde olduğunu anladı. Hafifçe doğruldu ve oturur vaziyette yatağın başlığına dayandı. Ağrı sadece soğukluk hissine gömülmüş zayıf ve etkisiz bir zonklamaya dönmüştü. Leandro eğildi ve ona bir bardak uzattı. İki yudum içti. Su tadı yoktu.

"Nedir bu?"

"İç onu."

Alicia sıvıyı yudumladı. Leandro kitabı kapattı ve onu masanın üzerine bıraktı.

"Senin edebi zevklerini bugüne değin hiç anlamadım Alicia."

"Bunu Valls'in çalışma odasında gizlenmiş halde buldum."

"Peki bunun bizim davamızla bir ilgisi olabilir gibi geliyor mu sana?"

"Şimdilik hiçbir ihtimali göz ardı etmiyorum."

Leandro bunu onaylar bir hareket yaptı.

“Gil de Partera gibi konuşmaya başlıyorsun. Yeni arkadaşından ne haber?”

“Vargas mı? Etkili biri gibi görünüyor.”

“Güvenilir mi?”

Alicia omuzlarını silkti.

“Kimden geldiğine bakarak, gölgesine bile güvenilmez, senin şüpheni rejime iman etmeye başlamanın bir işareti olarak kabul edebilir miyiz bilmiyorum.”

“Nasıl istersen öyle kabul et” diye karşılık verdi.

“Hâlâ savaşta mıyız?”

Alicia iç çekip reddetti.

“Bu bir nezaket ziyareti değildi Alicia. Yapmam gereken işler ve bir süredir Palace’ta akşam yemeği için beni bekleyen kişiler var. Bana ne anlatacaksın?”

Genç kadın günün gelişmelerini özlü bir biçimde anlattı ve âdeti olduğu üzere, sessizce Leandro’nun bu olayların özetini hazmetmesi için ona zaman verdi. Adam ayağa kalktı ve pencereye yaklaştı. Alicia Gran Vía’nın ışıkları içindeki hareketsiz silueti yandan izledi. Orantısız bir gövdeye bağlı olan kolları ve bacakları, ona ağında asılı duran örümcek havası veriyordu. Alicia meditasyonunu bölmedi. Öğrenmişti ki Leandro her bilgi parçacığının tadına vararak ve verebileceği mümkün olan en yüksek zararı bundan nasıl çıkaracağını hesaplayarak, tahminler ve tasarılar yapmak için zamanını kullanmaktan hoşlanıyordu.

“Sanırım Valls’in sekreterine bu kitabı bulmuş olduğundan ve onu götüreceğinden bahsetmedin” diye saptamada bulundu sonunda.

“Hayır. Bundan sadece Vargas’ın haberi var.”

“Bu konunun orada kalması tercih edilebilir olurdu. Bunu üstlerine söylememesi için onu ikna edebileceğini sanıyorsunuz?”

“Evet. En azından birkaç gün.”

Leandro ona pek katılmayarak iç çekti. Pencereden uzaklaştı ve acele etmeden koltuğa döndü. Yerleşti, bacak bacak üstüne attı ve birkaç saniyesini Alicia'yı yabancı gözlerle incelemeye harcadı.

"Doktor Vallejo'nun seni görmesini isterdim."

"Bu konuyu zaten konuştuk."

"O ülkenin en iyi uzmanı."

"Hayır."

"Senin için randevu almama izin ver. Hiç zorlama olmadan bir danışma."

"Hayır."

"Eğer tek kelimelik cümlelerle konuşmaya devam edersen biraz çeşit kat en azından."

"Tamam" diye karşılık verdi Alicia.

Leandro yeniden kitabı masadan aldı, kendi kendine gülümseyerek sayfalarını karıştırdı.

"Hoşunuza gitti mi?"

Leandro yavaşça başını sallayarak reddetti.

"Hayır. Doğrusu tüylerimi diken diken etti. Sadece senin ölçülerine göre yapılmışa benzediğini düşünüyordum."

Leandro şu ya da bu sayfada durarak, şüpheli bir yüz ifadesiyle gözlerini kitapta gezdiriyordu. Sonunda kitabı ona iade edip onu gözlemledi. Şu, daha günahlar işlenmeden kokusunu alıp, basit bir göz kırpmasıyla cezasını infaz etmeye liderlik edenlerin riyakâr bakışları vardı onda.

"Palace'taki şu çok önemli akşam yemeği soğuyor olmalı" diye dokundurdu Alicia.

Leandro o evrensel onaylama işaretini verdi.

"Kalkma ve dinlen. Banyodaki ecza dolabına senin için yüzlük on şişe bıraktım."

Alicia öfkeyle dudaklarını büzdü ama sessizliğini korudu. Leandro olumlu bir işaret yaptı ve kapıya yöneldi. Odayı terk etmeden önce durdu ve işaretparmağını salladı.

"Aptallık etme sakın" diye uyardı.

Alicia dua eder tarzda ellerini birleştirdi ve gülümsedi.

Leandro'nun varlığından ve onu her yerde takip eden yönetici aurasından kurtulmuşken Alicia kapıyı kilitledi, duş'a girdi ve neredeyse kırk dakika boyunca kendini sıcak suyun iğnelemesine ve buharına teslim etti. Işığı yakmaya tenezzül etmedi ve banyonun penceresinden sızan hafif aydınlıkta, suyun geçen günü üzerinden silip akıtması için öylece kaldı. Hispania'nın kazanları muhtemelen cehennemin herhangi bir noktasında gömülüydü ve duvarların arkasındaki boruların çatırtısı hipnotize edici bir müzik yayıyordu. Derisinin lime lime dökülmeye başlayacağını sandığı anda suyu kesti ve orada damlayan suyun sesini ve Gran Vía'daki trafiğin mırıltısını dinleyerek birkaç dakika daha kaldı.

Daha sonra bir havluya sarılı halde, ağzına kadar dolu bir kadeh beyaz şarap eşliğinde, o sabah Gil de Partera'nın kendisine verdiği dosya ve Sebastian Salgado'ya ya da merhum olduğu belli olmayan David Martín'e ait olduğu varsayılan, Bakan Valls'e yazılmış mektupları alarak yatağa uzandı.

Dosyayla başladı ve gün boyunca yaptığı araştırmanın sonuçlarını Teşkilat'ın resmi versiyonuyla karşılaştırdı. Pek çok polis raporlarında olduğu gibi, söylenen şeyler olanlardan azdı; tek ilgi duyduğu konuyu dışarda bırakıyordu. Güzel Sanatlar Akademisi'nde bakana yapılan sözde saldırıya dair tanıklık, en dayanıksız ve aşırıya kaçan türden bir başyapıt oluşturunuyordu. Orada bulunan halk arasında hayatına kastetme niyetinde biri olduğunu iddia eden Valls'in sözlerine ters düşmeyen bir tekzipten başka şey yoktu. Altı çizilmiş notta

bahsedilen şey, sözde hadisenin sözde tanıklarından birinin, yüzünün bir kısmını maske ya da ona benzer bir şeyle örten sözde bir şahsı sahne arkasında görmüş olduğunu zannetmiş olmasıydı. Alicia hoşnutsuz bir iç çekişe mani olamadı.

“Bir Zorro’muz eksikti” diye söylendi kendi kendine.

Bir süre sonra, dosyaya hızlı bir cila vermek için tasarlanmış, sağdan soldan bulup buluşturulmuş gibi görünen belgeleri karıştırmaktan sıkılmış halde mektuplara göz atmaya koyuldu.

On tane kadar gönderi olduğunu saydı, hepsi de sarımtırak kâğıttan sayfalar üzerine serpiştirilmiş kararsız bir el yazısı sergiliyordu. En uzun yazı ancak iki kısa paragraftan oluşuyordu. Çizgi, mürekkebin düzensiz akmasına neden olan ve sayfayı zar zor çizen diğerlerinin yanında doygun çizgiler bırakan aşınmış bir ucun ürünü gibi görünüyordu. Yazıyı yazanın tarzı çok nadiren bir harfi takip eden harfle birleştiriyor, bu da metin harf harf yazılarak oluşturulmuş gibi geliyordu. Konu sürekli tekrar ediliyor ve her bir mektupta aynı şeyler ısrarla söyleniyordu. Yazar “hakikat” ve “ölümün çocukları”ndan bahsediyor ve “labirentin girişinde” buluşma tekrar tekrar zikrediliyordu. Valls bu mektupları yıllardır alıyordu, ama sadece en sonunda bir şey onu buna karşı harekete geçmeye itmişti.

“Ne?” diye fısıldadı Alicia.

Cevap neredeyse her zaman geçmişte olurdu. Bu söz Leandro’nun verdiği ilk derslerden biriydi. Bir defasında, Leandro’nun kendisine eşlik etmesi için zorlamış olduğu – eğitiminin bir parçası olarak diye hükmetmişti–, Barselona’da Sosyal Araştırma Tugayı’nın önde gelen komutanlarından birinin cenazesinden çıkar çıkmaz akıl hocası bu cümleyi telaffuz etmişti. Leandro’nun tezine göre, hayatta belli bir noktadan sonra, bir adamın geleceği değiştirilemez biçimde geçmişinde gizliydi.

“Bu apaçık bir şey değil mi?” demişti Alicia.

“Kişinin geçmişte bulunacak cevapları nasıl şimdi ve gelecekte aradığı seni şaşırtacaktır.”

Leandro’nun öğretici vecizelere açık bir eğilimi vardı. O anda Alicia sanmıştı ki merhumdan ya da belki kendisinden ve rejimin melankolik mimarisine tırmanmış olan pek çok onurlu kişi gibi, iktidarın kıyılarına bırakmış olduğu o hayali dalgadan bahsediyordu. Değersiz şeyler gibi, bulanık suda her zaman su yüzeyine çıkanlardan. Bir anneden doğmaktan ziyade, lağımlardan fışkıran kan nehirleri gibi, o sürülmemiş toprağın sokaklarında sürüklenen, çürümenin örtüsü altında peydah olmuş gibi görünen seçkin şampiyonlar sınıfından. Alicia bu tasviri, Valls’in çalışma odasında bulduğu kitaptan ödünç almış olduğunu fark etti. Lağımlardan fışkıran ve sokakları yavaş yavaş dolduran kan. *Labirent*.

Alicia mektupları yere bıraktı ve gözlerini kapadı. İlacın o zehrinin damarlarında gezen soğukluğu her zaman zihninin karanlıkta kalan arka odalarını önüne seriyordu. Ağrıyı susturmak için ödediği bedel buydu. Leandro bunu biliyordu. Biliyordu ki ağrının ve bilincin olmadığı o donmuş örtünün altında, gözleri karanlığı delip içindekileri görebiliyor, diğerlerinin hayal bile edemeyeceği şeyleri duyup hissedebiliyor, diğerlerinin arkalarında gömülü halde kalmış sandığı sırların izini sürebiliyordu. Leandro biliyordu ki her defasında o karanlık sulara gömüldüğünde Alicia, etinden ve ruhundan bir şeyler bırakarak, ellerinde bir zafer sembolüyle geri dönüyordu. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Ondandır öylesine şiddetle nefret ediyordu ki sadece yaratıcısını tanıyan bir yaratık ve onun acılar envanteri böyle hissedebilirdi.

Genç kadın bir hamlede doğruldu ve banyoya yöneldi. Aynanın arkasında kalan küçük dolabı açtı ve Leandro’nun bırakmış olduğu mükemmel biçimde sıralanmış şişeleri buldu. Onun ödülü. İki eliyle onları yakaladığı gibi hızla lavaboya fırlattı. Şeffaf sıvı kırık camlar arasında kayboldu gitti.

“Orospu çocuğu” diye homurdandı.

Hemen sonra odasının telefonu çaldı. Alicia bir an için banyo aynasındaki yansımasını seyretti ve telefonun çalmasına izin verdi. Aramayı bekliyordu. Odaya döndü ve ahizeyi kaldırdı. Hiçbir şey demeden hattın diğer ucunu dinledi.

“Valls’in arabasını buldular” dedi Leandro diğer taraftan. O sessizliğini korudu.

“Barselona’da” dedi sonunda.

“Evet” diyerek doğruladı Leandro.

“Ayrıca Valls’ten hiç iz yok.”

“Korumasından da.”

Alicia pencerede kanayan ışıklarda kaybolmuş bakışlarla yatağa oturdu.

“Alicia? Orada mısın?”

“Yarın kalkan ilk trene bineceğim. Sanırım Atocha’dan saat yedide kalkıyor.”

Leandro’nun iç çekişini duydu ve onu Palace’taki *suite*’te yatağına uzanmış olarak hayal etti.

“Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum Alicia.”

“Bunu polisin ellerine bırakmayı mı tercih edersin?”

“Beni endişelendiren Barselona’da yalnız olman, zaten biliyorsun. Bu senin için iyi değil.”

“Hiçbir şey olmaz.”

“Nerede kalacaksın?”

“Nerede olabilir?”

“Aviñon’daki daire” diye iç çekti Leandro. “Neden iyi bir otel değil?”

“Çünkü orası evim.”

“Senin evin burada.”

Alicia etrafını çevreleyen odaya, son yıllarındaki hapishanesine bir göz attı. Bu mezarın yuva olabilmesi fikri sadece Leandro’nun aklına gelirdi.

“Vargas’ın haberi var mı?”

“Bilgi Teşkilat’tan geldi. Bilmiyorsa da yarın sabah erkenden öğrenecektir.”

“Başka bir şey?”

Leandro’nun derin derin nefes alışını duydu.

“Beni hiç aksatmadan her gün aramanı istiyorum.”

“Anlaştık.”

“Aksatmadan.”

“Tamam dedim. İyi geceler.”

Telefonu kapatmak üzereyken Leandro’nun sesi ahizeden ona ulaştı. Kulağına geri götürdü.

“Alicia?”

“Evet.”

“Dikkatli ol.”

Barselona'ya günün birinde geri döneceğini hep biliyordu. Leandro için yapacağı son işte bunu gerçekleştirmek, durumu ironik bir hale getiriyordu, ki akıl hocasının gözünden kaçabilecek bir durum değildi. Onu *suite*'te dönüp durarak, düşünceli halde telefonu gözlerken hayal etti. Ahizeyi kaldırıp onu yeniden arayarak Madrid'de kalmasını emretme dürtüsü içinde. Leandro kuklalarının bağları koparmasından hoşlanmazdı. Bunu denemiş olan birkaç kişi, bu işin mutlu son âşıklarının harcı olmadığını anlamıştı. Ama Alicia her zaman farklı olmuştu. Onun gözdesiydi. Şaheseriydi.

Kendine bir kadeh beyaz şarap daha doldurdu ve aramayı bekleyerek uzandı. Telefonun fişini çekme isteği kafasından geçti. Bunu yaptığı son seferde yaratıklarından ikisini kapısına gönderip, daha önce hiç görmediği, ciddi yüz ifadesini kaybetmiş ve endişenin tükettiği bir Leandro'nun kendisini beklediği otelin lobisine kadar ona eşlik etmelerini sağlamıştı. O seferde kendisine, sanki onu kucaklamakla adamlarına hemen oracıkta dipçik darbeleriyle parçalarına ayırmalarını emretmek arasında kararsız kalmış gibi, kaygı ve arzu karışımı bir gözle bakmıştı. O zaman "Bana bir daha böyle bir şey yapma" demişti. O gecenin üstünden iki yıl geçmişti. Gece iyice ilerleyene kadar Leandro'nun telefonunu bekledi ama o aramadı. Kafesinin kapısını açtığına göre Valls'i bulmayı ve devletin üst kademelerini memnun etmeyi çok istiyor olmalıydı. O gece ikisi de kesinlikle gözlerini kırpmayacaktı ve Alicia oraya, Leandro'nun kendisine ulaşmayı asla

başaramamış olduğu dünyadaki tek yere sığınmaya karar verdi. Bir kitabın sayfaları. Valls'ın odasında gizlenmiş halde bulduğu siyah ciltli kitabı masadan kurtardı ve Víctor Mataix'in zihnine dalmaya hazır biçimde onu açtı.

Elinde tuttuğu kitabın soruşturmanın bir parçası olduğunu unuttuğunda ilk paragrafı henüz bitirmişti. Kelimelerin kokusunun söylediği ninniye kendini bıraktı ve kısa süre içinde Ariadna'nın büyülü Barselona'nın derinliklerine indiğinde yaşadığı maceraların hikâyesinden süzülen görüntüler ve müzikler denizine gömülerek sayfalar arasında kayboldu. Her paragraf, her cümle müzikal bir ölçü anahtarına göre oluşturulmuş gibiydi. Anlatı kelimeleri kuyumcu işi fiyonklarla birbirine bağlıyordu ve zihinde bir gölge tiyatrosu resmeden ziller ve renklerden oluşan metin, gözleri ardından sürüklüyordu. İki saat boyunca, her cümleden keyif alarak ve sonuna gelmekten korkarak, hiç durmadan okudu. Son sayfayı çevirir çevirmez, metnin gölge tozuna dönüştüğü bir sahnede, düşen bir perde resmine rastladığında, Alice kitabı göğsüne kapattı ve karanlıkta yatağa uzandı, bakışları hâlâ Ariadne'nin labirentindeki maceralarında kayboluyordu.

O hikâyenin kehanetine bağlanmış halde gözlerini kapayıp uykuyla uzlaşmaya niyet etti. Valls'ı çalışma odasında o kitabı bir çekmecenin altına saklarken ve çekmeceyi kilitlerken hayal etti. Kaybolmadan önce saklayabileceği onca şey arasından bu kitabı seçmişti. Yorgunluk yavaşça vücudunun üzerine damlamaya başladı. Havluyu üzerinden attı ve çarşafın altında çıplak olarak kıvrıldı. Yan yattı, parmaklarını birbirinin arasına geçirip ellerini bacaklarının arasına sokarak bir yumak halini aldı. Yıllar boyunca hücresi olmuş bu odada, büyük ihtimalle geçirdiği son gecesi olduğu düşüncesi aklına geldi. Öylece kalakaldı, gidişini hisseden binanın üzüntüsünü ve homurtusunu dinleyerek.

Şafak sökmeden hemen önce bir bavula vazgeçilmez şeyleri doldurmak için tam zamanında kalktı ve bir çeşit veda

hediyesi gibi kalan eşyaları otelin görünmez kiracılarına bıraktı. Duvarlara dayanmış kitap sütunlarından oluşan küçük şehrinin seyretilti ve hüznünlü biçimde gülümsedi. Maura arkadaşlarıyla ne yapacağını bilirdi.

Hispania'nın kayıp ruhlarıyla vedalaşma niyeti olmaksızın lobiye geçtiğinde gün yeni doğuyordu. Kapıya doğru yürüyordu ve arkasından Maura'nın sesini duydu.

"O halde bu doğruydı" dedi otel sorumlusu. "Ayrılıyorsunuz."

Alicia durdu ve ona döndü. Maura en az kendi kadar kilometre yapmış gibi görünen süpürgeye dayanmış halde onu izliyordu. Bakışı sonsuz bir hüznün içinde, ağlamamak için gülümsüyordu.

"Eve gidiyorum Maura."

Otelci defalarca başını sallayarak onayladı.

"İyi yapıyorsunuz işte."

"Kitaplarımı yukarıda bıraktım. Sizin için."

"Onlarla ilgileneceğim."

"Ayrıca giysilerle de siz ilgilenin. Buradaki birine uyarlar."

"Onları Caritas'a götüreceğim, çünkü burada çok sümüklü var ve üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokan Valenzuela'lı uyanıkla karşılaşmak istemem."

Alicia ufak tefek adama yaklaştı ve onu kucakladı.

"Her şey için teşekkürler Maura" diye fısıldadı kulağına. "Seni özleyeceğim."

Maura süpürgeyi sapını elinden bırakarak yere düşmesine izin verdi ve titreyen kollarıyla onu sardı.

"Eve varır varmaz bizi unutunuz" dedi çatallanmış sesiyle.

Ona bir veda öpücüğü verecekti, ama Maura, üzgün görünümünlü ve eski toprak şövalye elini uzattı. Alicia elini sıktı.

"Vargas diye birinin beni sormak için araması olasıdır..."

"Aldırmayın. Ondan kurtulurum. Hadi, gidin artık."

Kapıda bekleyen bir taksiye bindi ve şoförden kendisini Atocha istasyonuna götürmesini istedi. Kurşuni bir örtü şehri

kaplıyordu ve arabanın camları kırağı ile örtülmüştü. Geceyi ya da tüm haftayı direksiyonda geçirmiş gibi duran ve sadece dudaklarından sarkan izmaritin ucuyla dünyaya bağlanmış taksici, dikiz aynasından ona bakıyordu.

“Gidiş mi yoksa dönüş mü?” diye sordu.

“Bilmiyorum” diye cevap verdi Alicia.

İstasyona vardığında Leandro’nun elini daha çabuk tuttuğunu gördü. Girişteki emanetin bitişiğindeki kafelerden birinde masaya oturmuş gazete okuyarak ve kahve kaşığıyla oyuncak gibi oynayarak bekliyordu. İki köpeği birkaç metre ötede birer sütunun kenarına yerleşmişlerdi. Onu görünce Leandro gazeteyi katladı ve babacan bir tavırla gülümsedi.

“Uyanık kalmakla güneş daha erken doğmaz” dedi Alicia.

“Atasözleriyle konuşmak sana gitmiyor Alicia. Otur. Kahvaltı ettin mi?”

O reddetti ve masaya oturdu. Tam da aralarına altı yüz kilometre mesafe girmek üzereyken son isteyeceği şey Leandro ile ters gitmekti.

“Ölümlüler arasında ortak alışkanlıklar vardır, kahvaltı etmek ya da arkadaşlık kurmak gibi, bunlar sana da iyi gelirdi Alicia.”

“Sizin çok arkadaşınız var mı Leandro?”

Alicia amirinin gözlerindeki çelikten ışıltıyı fark etti, bir farkındalık göstergesi ile başını eğdi. Boyun eğmiş vaziyette Leandro’nun ısrarıyla garsonun servis ettiği çöreği ve sütlü kahveyi kabul etti ve onun dikkatli bakışları altında birkaç damla yudumladı.

Adam paltosundan bir zarf çıkarıp ona uzattı.

“Senin için sadece senin kalacağın bir kompartıman rezerve ettim birinci sınıftan. Umarım bu seni rahatsız etmez. Orada bir miktar para da var. Kalanını senin adına Hispania hesabına yatırırım. Daha fazla ihtiyacın olursa bana haber ver.”

“Teşekkürler.”

Alicia kuru ve damağını tirmalayan çörekten ısırık aldı. Yutmakta zorlandı. Leandro gözlerini ondan ayırmıyordu. O ise fark ettirmeden yukarıda asılı saate göz attı.

“On dakika var” dedi akıl hocası. “Sakin ol.”

Yolcu grupları perona doğru ilerlemeye başlıyorlardı. Alicia bir yere koymuş olmak için kollarını fincanın iki yanına yerleştirdi. Aralarındaki sessizlik can yakıcıydı.

“Benimle vedalaşmaya geldiğin için teşekkürler” demiş bulundu.

“Burada yaptığımız şey bu mu? Vedalaşmak mı?”

Alicia reddetti. Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden oturdular. Sonunda artık Alicia parmakları arasında sıkıdığı fincanı paramparça edeceğini sandığı esnada Leandro doğruldu, paltosunun düğmelerini ilikledi ve sakince atkısını boynuna doladı. Deri eldivenlerini giydi ve iyi yürekli bir ifadeyle gülümseyerek yanağından öpmek için eğildi. Dudakları soğuktu ve nefesi nane kokuyordu. Alicia hareketsiz durdu, neredeyse nefes almaya bile cesaret edemeden.

“Beni her gün aramanı istiyorum. Aksatmadan. Vardığında her şeyin yolunda gittiğini bildirmen için bu geceden başlayarak.”

O hiçbir şey söylemedi.

“Alicia?”

“Her gün aksatmadan” diye tekrar etti.

“Beni tekrar etmene gerek yok.”

“Affedersin.”

“Ağrın nasıl?”

“İyi. Daha iyi. Çok daha iyi.”

Leandro paltosunun cebinden bir şişe çıkardı ve ona uzattı.

“Herhangi bir ilaç kullanmaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama bana teşekkür edeceksin. Bu enjekte edilenden daha az etkili. Bir hap, o kadar. Aç karna içme ve alkolle hiç içme.”

Alicia şişeyi kabul etti ve çantasına soktu. Şimdi bir tartışma başlatmayacaktı.

“Teşekkürler.”

Leandro başını salladı ve adamlarıyla çevrili halde çıkışa doğru uzaklaştı.

Tren istasyonun kubbeli çatısı altında bekliyordu. Yirmi yaşlarında bile olmayan bir delikanlı peronun girişinde ondan biletini göstermesini istedi ve trenin baş kısmında boş haldeki ilk vagona kadar ona rehberlik etti. Hafifçe topalladığını fark ettiğinde delikanlı binmesi için ona yardım etti, kompartımanına kadar yönlendirdi ve bavulunu kaldırıp bagaja koyarak penceresinin perdesini açtı. Cam buğulanmıştı ve ceketinin koluyla onu sildi. Şafağın nemli nefesiyle bir aynaya dönüşmüş olan peron boyunca yolcuların bale gösterisi sergileniyordu. Alicia ona bahşış verdi ve delikanlı kompartımanın kapısını kapatmadan önce bir reverans yaparak çıktı.

İstasyonun ışıklarını kendinden geçmiş halde izlerken, genç kadın kendini yolcu koltuğuna bıraktı. Kısa süre sonra tren hareket etmeye başladı ve günün ilk ışıklarının sise demir atmış bir Madrid’i aydınlattığını hayal ederek kendini vagonun yumuşak sallantısına teslim etti. Onu işte o zaman gördü. Vargas trene yetişmek için peron boyunca koşuyordu. Kaybettiği yarış onu neredeyse parmaklarıyla vagona dokunacak ve penceresinden herhangi bir ifadesi olmadan onu izleyen Alicia’nın anlaşılmasız bakışlarıyla karşılaşacak kadar ileri götürdü. Vargas sonunda elleriyle dizlerine dayanmış, nefessiz, dudaklarında acı bir gülümseme ile pes etti.

Şehir uzaklarda kayboluyordu ve kısa süre sonra tren sonsuza uzayan, ufuk çizgisi olmayan bir düzlüğe girdi. Alicia o karanlık duvarın ardında Barselona’nın rüzgârda onun kokusunun izini almış olduğunu hissetti. Onu açılan siyah bir gül gibi hayal etti ve bir an için lanetlilere teselli veren, kaçınılmaz olanın sakinliği ya da belki, dedi kendi kendine, sadece yorgunluk onu ele geçirdi. Çok az önemi vardı artık. Gözlerini kapadı ve tren gölgeleri yararak ruhlar labirentine doğru kıvrılırken uykuya teslim oldu.

AYNALAR ŞEHİRİ

Barselona
Aralık 1959

1

Soğuk. Deriyi ısıran, eti kesen, kemiklere işleyen bir soğuk. Kasları cımbızla yolan ve iç organları yakan nemli bir soğuk. Bilinçli hale geçtiğinde, ilk izlenimi süresince düşünebildiği tek şey.

Karanlık neredeyse mutlaktır. Yukarıda sadece bir çatlaktan aydınlık süzölmektedir. Bu bir tutam ölü ışık, parlak bir toz gibi gölgelere yapışmakta ve içinde bulunduğı uzamın sınırlarını belli belirsiz çizmektedir. Gözbebekleri büyür ve küçük bir oda büyüklüğündeki mekânı seçebilir. Duvarlar çıplak taştan örölüdür. Sanki karanlık gözyaşları üzerlerinde kıvrılıyormuş gibi, loş ışıktaki parlayan nem yayılmaktadır. Zemin kayadandır ve suya benzemeyen bir şeyler üzerinde gölcükler oluşturmuştur. Havada asılı duran kötü koku yoğunudur. Karşısında çok paslanmış kalın parmaklık sırası görölmektedir ve daha ileride karanlık bir yere çıkan birkaç basamak vardır.

Bir hücrededir.

Valls ayağı kalkmaya gayret eder, ama bacakları titremektedir. Dizleri büköldüğünde sadece bir adım atabilmiştir henüz ve bir yana devrilir. Yüzü yere çarpar ve lanet savurur. Nefesini toplamaya gayret eder. Yüzü zemini kaplayan yapışkan, metal ve pis şeker kokusu yayan sıvıya değer vaziyette, birkaç dakika devrik kalır. Sanki toprak yutmuş gibi ağzı kuru ve dudakları kesikler içindedir. Sağ eliyle onlara dokunmaya çalışır, ama sanki dirseğinin aşağısında hiçbir şey yokmuş gibi onu hissetmediğini fark eder.

Sol eliyle kendini kaldırarak oturmayı başarır. Sağ elini yüzüne doğru kaldırır ve karşıdan yansıyıp havayı sarımtırak renge boyayan aydınlık örtünün içinde onu inceler. Eli titremektedir. Titrediğini görür ama onu hissetmez. Eli ni yumruk yapıp açmaya çalışır, ama kasları cevap vermez. Ancak o zaman parmaklarının, işaret ve ortaparmağının eksik olduğunu fark eder. Onların yerinde deri ve et parçalarının sallandığı kararmış iki leke bulunmaktadır. Valls çığlık atmak ister, ama sesi kısılmıştır ve tek başardığı boğuk bir inilti çıkarmaktır. Kendini sırtüstü bırakıp gözlerini kapatır. Havayı zehirleyen yoğun kokudan kaçınmak için Valls ağzından nefes alıp vermeye başlar. Bunu yaparken aklına bir çocukluk hatırası gelir, çok eskide kalmış bir yaz günü, Segovia civarındaki baba evi ve ölmek için evin bodrumuna sığınan yaşlı bir köpek. Valls evi ele geçirmiş olan o mide bulandırıcı kötü kokunun, şu anda boğazını yakan koku ile aynı olduğunu hatırlar. Ama buradaki koku çok daha kötüdür ve düşünmesine bile zor izin vermektedir. Bir süre sonra, dakikalar ya da belki saatler sonra, yorgunluk galip gelir ve uykuyla uyanıklık arası bulanık bir uyuşukluk içine düşer.

Kendisinden başka yolcunun olmadığı bir trende seyahat ettiğini görür rüyasında. Lokomotif siyah buharlar üzerinde katedral gibi fabrikalardan, sivri kulelerden, köprülerden ibaret sık bir ormandan ve kanayan gökyüzünün altında imkânsız açılarla bir araya getirilmiş çatılar öbeğinden oluşan labirentvari bir kaleye doğru öfkeli biçimde koşturmaktadır. Sonu yokmuş gibi görünen bir tünele girmeden hemen önce, Valls başını pencereden uzatır ve açılmış kanatları ve dudakları arasından görünen keskin dişleriyle iki büyük melek heykelinin girişi kontrol altında tuttuğunu görür. Girişin hemen üzerindeki kırık levhada şöyle yazmaktadır:

Barselona

Tren cehennem gürlemesiyle tünele dalar ve diğer taraftan çıktığında, Montjuic Dağı'nın silueti karşıda dikilmekte, kızıl bir ışık halesine sarmalanmış biçimdeki kalenin profili görülmektedir. Valls karnının burkulduğunu hisseder. Fırtına tarafından savrulmuş yaşlı bir ağaç gibi, koridorun diğer tarafından bir kondüktör yaklaşır ve kompartımanının önünde durur. Üniformasının üzerindeki etikette SALGADO yazmaktadır.

“Sizin durağınız, müdür bey...”

Tren çok iyi hatırladığı ve cezaevi alanına ilerleyen, yılan gibi kıvrımlı sokağa girer. Karanlık bir koridorda durur ve o aşağı iner. Tren yeniden harekete geçer ve karanlıkta kaybolur. Valls döner ve hapishanedeki hücrelerden birinde kapalı kaldığını keşfeder. Parmaklıkların diğer tarafında karanlık bir siluet onu izlemektedir. Valls ona bunun bir hata olduğunu, yanlış tarafta bulunduğunu ve cezaevi müdürü olduğunu açıklamak istediğinde sesi dudaklarına kadar varamaz.

Daha sonra ağrı belirir ve bir elektrik akımıymış gibi onu uykusundan kaldırır.

Çürüme kokusu, karanlık ve soğuk hâlâ oradadır, ama şimdi bunlar dikkatini fazla çekmemektedir. Tek düşünebildiği şey ağrıdır. Daha önceden hiç tanımadığı bir ağrı. Hiç hayal edemeyeceği gibi bir ağrı. Sağ eli ateş gibi yanmaktadır. Sanki onu büyük bir ateşin içine sokmuş da çıkaramıyormuş gibi hissetmektedir. Sol eliyle sağ omzunu kavrar. Gölgeler içinde bile iki parmağının olması gereken yerdeki iki lekenin kanlı ve yoğun bir sıvıya benzeyen iltihap topladığını anlayabilmektedir. Sessizlik içinde çığlık atar.

Ağrı hatırlamasını sağlar.

Düşüncelerinde olan biten şeylerin görüntüsü şekillenmeye başlar. Alacakaranlığın içinde Barselona şehrinin

siluetinin şekillenmesi anını hatırlar. Valls araba camının ardından sanki bir panayır kumpanyasının büyük sahnesi gibi şehrin nasıl yükseldiğini seyreder ve ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlar. Sadık koruması Vicente trafiğe dikkatini vermiş halde sakince arabayı sürmektedir. Korkuyorsa bile bunu göstermemektedir. Camdan bir sis gibi havada asılı duran bir kar perdesinin altında paltolarını giymiş insanların adımlarını sıklaştırdığı sokakları ve bulvarları geçerler. Şehrin üst kısımlarına giden bir gezi alanına girerler ve hemen ardından Vallvidriera'nın köşesine kadar bin tane viraj çizerek yukarı çıkan yola. Cepheleri gökyüzünde asılı duran o tuhaf kaleyi tanır Valls. Barselona giderek ayaklarının altında kalmakta, gölgelerden bir halı denizle kaynaşmaktadır. Dağı destekleyen modernist büyük villalarla süslü yamaçtan altın sarısı bir yılan gibi süzülen föniküler tırmanır. Orada, ağaçların arasına gömülmüş, eski büyük yapının silueti boy gösterir. Valls yutkunur. Vicente ona bakar ve o onayladığını gösteren bir işaret verir. Her şey çabucak sona erecektir. Valls elinde tuttuğu revolverin horozunu kaldırır. Villanın kapılarına geldiklerinde artık gece olmuştur. Parmaklıkları kapı açıktır. Araba çalıların işgal ettiği bahçeye girer ve kurumuş sarmaşıklarla kaplanmış havuzun etrafını dolaşır. Girişe kadar çıkan merdivenlerin önünde Vicente arabayı durdurur. Motoru susturur ve revolverini çıkarır. Vicente asla başka tabanca kullanmaz, sadece revolver. Bir revolver, der, asla tutukluk yapmaz.

“Saat kaç?” diye sorar Valls ince bir sesle.

Vicente cevap vermeye fırsat bulamaz. Her şey çok hızlı gelişir. Valls camın diğer tarafında bir silüet fark ettiğinde koruması anahtarı kontaktan henüz çıkarmıştır. Yaklaştığını görmemiştir. Vicente hiç konuşmadan, onu bir kenara itip ateş eder. Yüzünden birkaç santimetre ötede cam patlar. Valls bir tutam cam kıymığının yüzüne saplandığını hisseder. Patlamanın gümbürtüsü onu sağır etmiş, kulakları bir gök gürültüsü ıslığıyla hançerlenmiştir. Barut dumanı arabanın içinde

dağılmadan önce şoför mahallinin kapısı sertçe açılır. Vicente elinde revolver döner, ama ikinci atışı yapmaya zaman bulamadan boğazına bir şey saplanır. İki eliyle boğazını kavrar. Kan, koyu rengiyle, parmaklarının arasından fışkırır. Bir an için bakışları, bu inanılmaz olayla büyülenmiş Vicente'nin bakışıyla kesişir. Bir saniye sonra koruma memuru direksiyon simidinin üzerine yığılır kalır ve ağırlığıyla klaksonu öttürür. Valls onu tutmak ister, ama diğeri bir yana eğilir ve vücudunun yarısı pencere camından sarkmış halde kalır. Valls iki eliyle revolveri tutmaktadır ve açık şoför kapısının arkasındaki karartıya doğru nişan alır. O zaman arkasındaki soluğu hisseder ve ateş etmek için döndüğünde tek hissedebildiği elinde kuru ve soğuk bir darbedir. Kemiğinin üstünde metali hisseder ve görüşünü bozan bir mide bulantısı onu ele geçirir. Revolver elinden kucağına düşer ve kolundan aşağı akan kanı fark eder. Elinde ağzı kanla lekelenmiş ve damlayan bıçakla siluet yaklaşır. Arabanın kapısını açmaya çalışır, ama ilk ateş kilidi bozmuştur. Eller onu boynundan yakalayıp öfkeyle çeker. Valls pencere boşluğundan çekilerek yolda sürüklendiğini fark eder ve onu çakıl taşları kaplı yolda, kırık mermerden basamaklara kadar sürüklerler. Yaklaşan hafif ayak seslerini duyar. Ay ışığı, hezeyan içinde bir melek sandığı şekli resmeder ve sonra bunun ölüm olduğunu düşünür. Valls o bakışla yüzleşir ve hatasını anlar.

“Neye gülüyorsun seni sefil?” diye sorar ses.

Valls gülümser.

“O kadar benziyorsun ki...” diye mırıldanır.

Valls gözlerini kapatır ve sonra o gelmeyen son vuruşu bekler. Meleğinin yüzüne tükürdüğünü hisseder. Tanrı ya da şeytan ona merhamet göstermektedir ve her an bilincini kaybetmek üzeredir.

Tüm bu olan bitenin saatler, günler ya da haftalar önce mi gerçekleştiğini hatırlayamaz. Bu hücrede zaman yok olmaya karar vermiştir. Şimdi her şey soğuk, ağrı ve karanlıktan

ibarettir. Ani bir sinir krizi onu ele geçirir. Parmaklıklara kadar sürünür ve derisi parçalanana kadar buz gibi metali yumruklar. Hücreye kadar inen merdivenleri aydınlatan ışık sızıntısı geldiğinde, hâlâ demir parmaklıklara yapışmış halde-dir. Valls ayak sesleri duyar ve beklentili bakışlarını kaldırır. Yalvararak dışarıya doğru elini uzatır. Zindancısı hareketsiz biçimde loş ışık altından onu izler. Yüzünü bir şey kapatmaktır ve ona Gran Vía'daki bir pazaryerinin vitrinindeki mankenleri hatırlatır.

“Martín? Siz misiniz?” diye sorar Valls.

Cevap alamaz. Zindancı hiçbir şey söylemeden onu izlemekle yetinir. Sanki oyunun kurallarım anladığını göstermek ister gibi, sonunda Valls boyun eğer.

“Su, lütfen” diye inler.

Uzunca bir müddet zindancısı hiçbir hareket yapmaz. Sonra, Valls tüm bunları hayal ettiğini ve onun varlığının kendisini canlı canlı yiyen ağrılardan ve enfeksiyondan kaynaklanan bir hezeyan olduğunu düşündüğü sırada zindancı birkaç adım ilerler. Valls boyun eğmiş halde gülümser.

“Su” diye yalvarır.

Fıskıran sidik yüzüne sıçrar ve kesik yerlerinin sancımısına sebep olur. Valls bir ulumaya mani olamaz ve geri çekilir. Sırtı duvara dayanana kadar geri sürünür ve orada top gibi büzülür. Zindancı merdivenlerin yukarısına doğru gözden kaybolur ve kapanan bir kapı sesinin yankılanmasıyla ışık yeniden kararır.

O zaman hücrede yalnız olmadığını fark eder. Vicente, sadık koruma memuru köşede sırtı duvara dayalı vaziyette oturmaktadır. Hareket etmez. Bacaklarının etrafı zar zor seçilmektedir. Ayrıca elleri. Avuçları ve parmakları şişmiş ve mor renk almışlardır.

“Vicente?”

Valls ona doğru sürünür, ancak kötü kokunun yakınlığını hissedince durur. O zaman kızı Mercedes'in görüntüsünü bir

araya getirmeye çalışır. Onu bahçede oynarken, bebekli evinde, özel treninde seyahat ederken hayal eder. Onun bebekliğini, her şeyi affeden ve ışığın hiç olmadığı yerlere ışığı götüren o bakışları kendi bakışlarına takılmışken hayal eder.

Bir süre sonra soğuk, ağrı ve yorgunluğa yenik düşer ve tekrar bilincini kaybetmeye başladığını hisseder. Belki bu ölümdür diye düşünür umutlanarak.

2

Fermín Romero de Torres haince uyandı. Kalbi mitralyöz ritmiyle çarpıyordu ve sanki Wagnervari bir soprano göğsüne oturmuş gibi bir duygunun saldırısına uğradı. Kadifeden loş ışıktaki gözlerini açtı ve nefesini toplamaya çalıştı. Saatin kolları şüphelendiği şeyin doğruluğunu teyit etti. Daha gece yarısı bile değildi. Uykusuzluk, freni patlamış tramvay gibi yeniden üzerine saldırmadan önce, iyi kötü ancak bir saat uyumayı başarmıştı. Hemen yanında Bernarda, rüyalar tanrısının kollarında, mutlu gülümsemesiyle dana gibi horluyordu.

“Fermín, sanırım baba olacaksın.”

Hamilelik onu hiç olmadığı kadar iştah açıcı yapmış, güzelliklerini çiçeklendirmişti ve tüm vücudu kıvrımlar festivali gibiyken, o anda tüm arzusuyla üzerine atlayıp onu çiğnemedi. Onun karakteristik “gece yarısı ekspresi” alışkanlığını tekrarlamak üzereydi, ama kadını uyandırmaya ve yüzünden yayılan ilahi huzuru bozmaya cesaret edemedi. Bunu yaparsa iki ihtimalin olduğunu biliyordu: Ya vücudundaki gözeneklerden sızan hormonların hidrojen bombası patlayacak ve Bernarda vahşi bir dişi kaplana dönüşerek onu dilimlere ayıracaktı ya da kıvılcım birden yanıp geçerek mübarek karısına bütün korkular üşüşecek, hatta vücudunun alt kısmına gerçekleştirilecek her türlü yaklaşmanın bebeği tehlikeye atacağından bile endişelenecekti. Fermín onu suçlamıyordu. Bernarda onlar evlenmeden hemen önce gerçekleşen ilk hamileliğinde çocuğu düşürmüştü. Onu ele geçiren üzüntü öyle büyüktü ki, Fermín karısını sonsuza dek

kaybetmekten korkmuştu. Zamanla, doktorun öyle böyle vermiş olduğu sözlerle, Bernarda iyi umutlar besleyen durumuna ve hayata geri dönmüştü. Ama şimdi tekrar çocuğunu kaybedeceğine dair dâimi bir endişeyle yaşıyordu ve bazen nefes almaktan bile korkuyor gibi görünüyordu.

“Hayatımın aşkı, ama doktor bir şey olmaz dedi ya.”

“O utanmaz adamın teki. Senin gibi.”

Bilge adam o kişidir ki volkanları, devrimleri ya da hami-
le dişileri kışkırtmaz. Fermín gizlice evlilik yatağını terk etti
ve ayaklarının ucuna basarak, balayı seyahatinden dönünce
kurmuş oldukları, Joaquín Costa Sokağı’ndaki mütevazı da-
irenin yemek salonuna kadar gitti. Dertlerini ve şehvetini bir
Sugus’la boğmayı düşünmüştü, ama zulasına şöyle üstünkö-
rü bir göz atınca mevcudun sıfır olduğunu keşfetti. Fermín
ruh halinin terliklerine kadar düştüğünü hissetti. Durum va-
himdi. O zaman Estación de Francia’nın girişinde abur cubur
ve sigara satan bir seyyar satıcının, normal şartlarda çok çeşit-
li şekerler ve yakası açılmadık fıkralarıyla Diego el Ciego’nun
gece yarısına kadar durduğunu hatırladı. Hayalinde canlan-
dırdığı bir limonlu Sugus ağzını sulandırdı ve pijamaların-
dan sıyrılıp, bir Sibirya gecesi kadar soğuk havada, kızamığın
kendisine eşlik etmesine yetecek kadar üzerine bir şeyler giy-
mek için hiç zaman kaybetmedi. Böyle donanmış halde, temel
içgüdülerini tatmin etmek ve uykusuzluğu tekmelemek için
sokağa fırladı.

El Raval uykusuz kişinin ikinci vatanıdır, çünkü her ne ka-
dar o da uyumasa da unutmaya davet eder ve kişinin ardın-
da sürüklediği dertler ne kadar çok olsa da, hayat kumarında
her zaman birilerine diğerlerinden daha kötü bir el dağıtıldı-
ğını hatırlatan kişilerle ya da olaylarla karşılaşmak için birkaç
adım yürümek yeterli olur. O kesişen kaderler gecesi, idrar-
lara yapışık sarımtırak bir miyasma, gaz lambaları ve sepya
renkli yankılar, sokaklardan oluşan yumakta, kişisel tercihe
göre bir çeşit büyü ya da uyarı gibi havada süzülüyordu.

Öylesine karanlık ve çarpık dar sokakları, bir piskoposun fantezisi gibi canlandıran çığlıkların, kötü kokuların ve diğer lümpenliklerin arasında dolaştı. Sonunda Kolomb Heykeli'nin dibinde yüzeye çıktı. Bir martı tarikatı, Akdeniz mutfağına bulanık bir saygı duruşu olarak, heykeli kuş gübresi beyazına boyamıştı. Fermín bakışlarını arkasına çevirmeden ve şehri gözetleyen, dağın tepesindeki Montjuic Kalesi'nin bedbaht silüetiyle karşılaşmadan, Estación de Francia'ya çıkan yürüyüş yoluna girdi.

Amerikalı denizci orduları, liman civarında eğlence ve kendilerine temel sözcük dağarcığını ve sahil zevkine uygun üç dört numarayı göstermeye hazır hafif meşrep bayanlarla kültür alışverişi fırsatlarının arayışında geziniyordu. Aklına Rociito geldi, gençliğindeki pek çok sorunlu gecenin tesellisi ve yüce gönüllü insancıl ruh birçok kez onu yalnızlıktan kurtarmıştı. Onu âşığı olan, geçen yıl aktif çalışma hayatından el çektirip her zaman öyle olduğu gibi, yani bir hanımefendi olarak dünyayı dolaştıran, belki de bir defalığına da olsa hayatın ona gülümsediğini hissettirmiş olan, Reus'lu zengin tüccar âşığıyla beraber hayal etti.

Rociito'yu ve neslinin tükenme tehlikesi daimi olan iyi kalpli insan türünü düşünerek, Fermín istasyona vardı. Uzakta artık tentesini katlamaya hazırlanan Diego el Ciego'yu seçti ve ona doğru koştu.

"Adamım, Fermín, bu saatte seni eşinle dalganı geçersin diye düşünüyordum" dedi Diego. "Sugus noksanlığı mı?"

"Minimum düzeyin altında."

"Limon, ananas ve çilek var."

"Limon olsun. Beş paket."

"Ayrıca bir tane müessesenin ikramı."

Fermín parayı ödedi ve bahşiş bıraktı. Diego bozuklukları saymadan, tramvay ücreti toplayanları gibi beline asılı deriden bir kesenin içine soktu. Fermín Diego'nun müşterilerin

kendisini kandırıp kandırmadıklarını nasıl bildiğini asla anlamamıştı, ama biliyordu. Ayrıca paraları kenarlarından tanıyordu. Gözleri olmadan ve bir piyade erinin kötü şansıyla doğmuştu. Princesa Sokağı'ndaki bir pansiyonun penceresiz bir odasında yalnız yaşıyordu ve en iyi arkadaşı futbol maçı ve onu çok güldüren haberleri dinlediği transistörlü radyo idi.

"Trenleri görmeye geldin öyle mi?"

"Eski alışkanlıklar" dedi Fermín.

Diego el Ciego'nun orada kendisini tahtakurularının bile beklemediği pansiyonuna doğru gidişini gördü ve yatağında gül suyu kokusuyla uyuyan Bernarda'yı düşündü. Eve dönmek üzereydi ama istasyonun büyük nefine girmeye karar verdi, 1941 yılının çok eskide kalmış bir gecesinde Barselona'ya dönmüş olduğu yer olan buhar ve demirden ibaret katedrale. Her zaman inanmıştı ki kader, masumlara arkadan saldırma merakı dışında ve mümkün mertebe utanmazca, serinlemek için verdiği molalarda tren istasyonlarına yuvalanmaktan hoşlanıyordu. Trajediler ve aşk öyküleri, kaçışlar ve dönüşler, ihanetler ve ayrılmalar orada başlayıp orada son buluyordu. Hayat, diyordu kendi kendine, kişinin hep yanlış vagona bindiği ya da bindirildiği bir tren istasyonudur.

Kahve fincanı kadar derin bu düşünceler genellikle şafak sökmeden hemen önce, vücudu dönüp durmaktan artık yorulmuş, ama kafası topaç gibi dönmeye devam ederken aklına üşüşüyordu. Tahtadan bankın sert konforu nedeniyle bu ikinci el felsefeyi değiştirmeye kararlı Fermín, uyanık mimarın Barselona'nın çarpık geleceğine açıkça atıfta bulunduğu istasyonun eğimli çatısının altına daldı.

Banka yerleşti, bir Sugus'un kâğıdını açtı ve onu dudaklarına götürdü. Şekerlemelerin nirvanasına dalmış halde, gecede kaybolan yolların kaçışına bakışlarını terk etti. Hemen sonra ayakları altındaki zeminin titrediğini hissetti ve gece yarısını yarararak gelen lokomotifin ışığını seçti uzakta. Birkaç dakika sonra bir buhar bulutunun önünde koşturarak tren istasyonunun girişine vardı.

Denizden gelen bir sis perdesi peronları örtüyor ve uzun yolculuğun ardından vagonlardan inen yolcuları bir serapla sarmalıyordu. Mutlu yüzler eksiliyordu. Fermín yorgun mimiklerini ve şık giysilerini dikkatle inceleyerek, onları şehre sürükleyen şartları, değişkenlikleri hayal ederek geçişlerini izliyordu. Onu gördüğünde, isimsiz vatandaşlara hızlıca özgeçmiş yazan o yeni rolünden zevk almaya başlıyordu.

Fermín Capitol Sineması'ndaki gündüz seanslarının o şanlı XX. asır siyah beyazlarında, sevgili Marlene Dietrich'inin Berlin, Paris ya da kendisinin asla gitmemiş olduğu yerlerden birindeki bir istasyonda, beyaz buhar örtüsüne sarılmış halde çıkışını beklemeyi öğrenmişti ki vagondan aynı biçimde indi. Kadın –çünkü her ne kadar Fermín yaşını otuzun bile altında tahmin etse de, onu genç kız, genç kadın ya da bunların yerini alacak bir kelimeyle tanımlamak hiç aklına gelmemiştir– ona ilgi çekici ve savunmasız bir dokunuş hali veren hafif bir topallamayla yürüyordu.

Aynı anda hem ışık hem gölge yayan, cüretkâr bir yüzü ve duruşu vardı. Eğer nasıl görüldüğünü arkadaşı Daniel'e tarif etmek zorunda kalsaydı, Montjuic Kalesi'ndeki eski cezaevi arkadaşı David Martín'in romanlarının sayfaları arasından arada sırada boy gösteren o hayali gece yarısı meleklerinden birine benzediğini söylerdi, özellikle kelimelerle ifade edilemeyen Chloe'ye, ki o uğursuz *Lanetliler Şehri* dizisinde saygınlığı su götürür onca hikâyenin başrolü olmuştur ve zehirleme sanatı, suçlu zihnindeki çalkantılı arzular, bilim ve kadın iç çamaşırlarının imalatı ve kullanımı hakkında ansiklopedik bilgiler edinmiş olduğu uzun ve hararetli okuma seansları süresince ne kadar çok uykusunu kaçırmıştır. Belki de ruhu ve cinsel organı çaresizce kuruyup kalmadan bu ateşli gotik aşk hikâyelerini tekrar okuma zamanıdır dedi kendi kendine.

Fermín onun yaklaştığını gözlemledi ve onunla bakıştılar. Sadece kaçamak bir an süresince, çabucak başını yere eğip kaçındığı ve uzaktan geçip gitmesine izin verdiği, tesadüfi bir

an. Fermín yüzünü paltosuna gömdü ve başını çevirdi. Yolcular çıkışa doğru uzaklaşıyorlardı ve kadın da onlarla beraber. O çivilenmiş gibi orada kaldı, neredeyse titreyerek, ta ki istasyon şefi ona yaklaşıp dek.

“Bakın, bu gece gelecek başka tren yok ve uyumak için burada kalınamaz.”

Fermín başını salladı ve ayaklarını sürüyerek ilerledi. Lobiye vardığında bir göz attı, ama ondan iz yoktu. Onu kış ayının gerçeğine döndüren soğuk bir rüzgârın estiği sokağa kadar seğırtti.

“Alicia mı?” diye sordu rüzgâra. “Sen misin?”

Fermín iç çekti ve kendi kendine bunun mümkün olmadığını, içine düşmüş olduğu gözlerin savaş sırasında ateş altındaki o uzak gecede terk etmiş olduğu gözlerle aynı olmadığını ve kurtarmayı becerememiş olduğu küçük kızın, Alicia’nın, o gece diğer pek çokları gibi öldüğünü söyleyerek gölgeler içindeki sokaklarda yürümeye koyuldu. Kendi nemesisi bile, kader bile böylesine kara bir mizah anlayışına sahip olamazdı.

“Belki de bir çocuğun ölümüne izin veren bir kişinin bu dünyada soyunu devam ettirmeyi hak etmediğini sana hatırlatmak için ölümler arasından gelmiş bir hayalettir. Yüce Tanrı’nın hikmetine akıl sır ermez diyorlar ya rahipler” diye düşündü.

“Bunun bilimsel bir açıklaması olmalı” dedi kendi kendine yüksek sesle. Tıpkı *trempera matiner*¹ gibi.”

Fermín o ampirik ilkeye sarılarak ve aynı anda iki Sugus’u ağzına tıkarak, hiçbir şeyin tesadüfi olmadığına ve er ya da geç kendisinin o gizemi ya da o gizemin kendisini sonsuza dek çözeceğine ikna olmuş halde, ılık yatağında Bernarda’nın kendisini beklediği eve dönüş yoluna koyuldu.

1 (İt.) Sabah ereksiyonu (ç.n.)

3

Alicia çıkışa doğru ilerlerken peronun girişindeki bankta oturmuş göz ucuyla kendisini izleyen o kişiye dikkatini verdi. Ufak tefek, sıska bir adamdı ve yüzü çok büyük bir burnu çevreliyordu. Hafifçe Goyavari bir çizimi andırıyordu onun şekli. Üzerine bol gelen bir palto giyiyordu ve kabuğunu sırtına yüklenmiş bir salyangozu akla getiriyordu. Alicia elbiselelerinin altına soğuktan korunmak için katlanmış gazete kâğıdı yerleştirdiğine yemin edebilirdi ki söz konusu uygulamayı savaş sonrasının ilk yıllarından beri gözlemlemiyordu.

En basiti onu unutmak ve tarihin İspanya'yı hatırlayıp unutulmuşluktan kurtaracağı beklentisindeki, savaşın sona ermesinden beri neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen büyük şehirlerin karanlık yerlerinde yüzmeye devam eden bedbaht insanlar ordusuna kayıt yaptırmış bir diğer nefer olduğunu söylemek olacaktı. En basiti, kaderiyle yüzleşmeden önce, Barselona'nın en azından birkaç saatlik ateşkes süresi tanıyacağına inanmak olacaktı. Alicia başını arkaya çevirmeden onun uzağından geçti ve onun kendisini tanımamış olması için cehenneme yalvararak çıkışa yöneldi. O gecenin üzerinden yirmi yıl geçmişti ve o zamanlar sadece küçük bir kız çocuğuydu.

İstasyonun hemen çıkışında bir taksiye bindi ve taksiciden Aviñón Sokağı on iki numaraya gitmesini istedi. Bu kelimeleri telaffuz ederken sesi titriyordu. Araba kablolarda kıvılcımlanan mavi elektrik akımlarının aydınlatığı sis altında, tramvayların dansından sıyrılarak Vía Layetana istikametinde

Isabel II yoluna girdi. Alicia camın arkasından Barselona'nın karanlık profilini, kemerleri ve kuleleri, eski şehrin içine giren büyük sokakları, yukarıda kalan Montjuic Kalesi'nin uzakta-ki ışıklarını dikkatle inceliyordu. Evim, karanlık evim, dedi kendi kendine.

Sabahın o erken saatlerinde neredeyse hiç trafik yoktu ve gidecekleri yere beş dakikada vardılar. Taksici onu Aviñón Sokak on iki numaranın kapısında bıraktı ve ücreti ikiye katlayan bahşişe minnettarlığını belirttikten sonra limana doğru sokaktan aşağıya devam etti. Alicia yağmurun bile silmeyi başaramadığı mahalle ve eski Barselona kokusunu taşıyan rüzgârın kendisini sarmalamasına izin verdi. Kendini gülümserken yakaladı. Zamanla kötü hatıralar bile beyaz renge girerek kamufle olurlar.

Eski evi, eski Gran Café'nin karşısında, Fernando Sokağı'yla kesişen kavşağın sadece birkaç adım aşağısında kalıyordu. Büyük kapının açıldığını duyduğunda Alicia paltosunun cebinde anahtarları aranıyordu. Bakışlarını kaldırdı ve kapıcı Jesusa'nın güleç yüzüyle karşılaştı.

"İsa, Meryem ve Yusuf" dedi görülebilir bir heyecanla.

Alicia ona cevap veremedi önce Jesusa boa yılanı gibi sıkıştıran kollarından biriyle onu kavradı ve anason kokan öpücüklerle yüzüne dikiş attı.

"Size iyice bir bakmama izin verin" dedi kapıcı onu serbest bırakarak.

Alicia ona gülümsedi.

"Çok zayıf olduğumu söylemeyin."

"Bunu size erkekler söyleyecektir ve hayatlarında bir defa da olsa haklı olacaklardır."

"Sizi ne kadar özlediğimi bilemezsiniz Jesusa."

"Pohpohlayıcı, ne kadar utanmazsınız. Hak etmeseniz de bir kere daha öpeyim, ne kadar zamandır gelip gitmeden, yazmadan, aramadan sormadan..."

Jesusa Labordeta asla yaşayamamış ve yaşayamayacağı dokuz hayata yetecek ruhu ve iradesi olan o savaş dularından biriydi. Apartmanın kapıcısı olarak on beş yıldır çalışıyordu ve giriş katında, dip tarafta iki odalı minnacık bir daireyi romantik arkası yarın kanalına takılıp kalmış bir radyoyla ve ölmek üzereyken sokaktan alıp *Napoleón* adıyla vaftiz ettiği, her ne kadar sabahın ilk saatlerinde idrar işleri için güç bela köşeyi fethetmişse de, bu seferlerin yarısında yükünü girişteki posta kutularının altına boşaltan köpekçikle paylaşıyordu. Acınacak maaşının üstünü tamamlamak için, mahallenin yarısının tamirat işlerini yapıyor ve eski elbiseleri dikiyordu. Kötü dilli kişiler, ki o günlerde hepsi öyleydi, zevk alarak diyorlardı ki Jesusa dar pantolonlu denizcilerden çok anasondan keyif alıyordu ve bazı durumlarda da, elinde şişeyle eve gittiğinde, küçücük dairesine kapanıp ağlayarak çığlıklar attığı duyuluyor ve zavallı *Napoleón* korkmuş halde uluyordu.

“Hadi, geçin, şeytani bir soğuk var.”

Alicia içeri doğru ona eşlik etti.

“Bay Leandro sizin döndüğünüzü bildirmek için bu sabah aradı.”

“Her zaman böyle ilgilidir, Leandro beyefendi.”

“O bir beyefendi” diye onayladı Jesusa överek. “Öyle güzel konuşuyor ki...”

Apartmanda asansör yoktu ve merdivenler sanki mimar tarafından caydırıcı unsur olarak araya sıkıştırılmışı benziyordu. Jesusa önden giderek yol gösterdi ve Alicia arkada, yapabildiği kadar bavulunu basamak basamak sürükleyerek takip etti.

“Daireyi sizin için havalandırdım ve çok fazla ihtiyacı olduğundan bir parça hale yola koydum. Fernandito bana yardım etti, umarım sizin için sakıncası yoktur. Sizin geldiğinizi öğrenir öğrenmez kendisine bir iş verene kadar peşimi bırakmadı...”

Fernandito Bayan Jesusa'nın yeğeniydi. İyi kalpli, bir aziz kadar kendisinden faydalanmanıza izin verecek Fernandito, ergenlikten kalma bir kara sevdanın kronikleşmiş halinden mustarıptı. İşini tamamen bitirmek için, tabiat ana ona kaba saba yüz hatları bahşederek onunla eğlenmek istemişti. Yan apartmanda annesiyle yaşıyordu ve her ne kadar bir restorasyon siparişlerini dağıtma işinde olsa da, en ağır işi ve yeteneği Alicia'ya ithaf edilmiş çok sanatlı şiirler düzmekti ve onda 'Kamelyalı Kadın ile Pamuk Prenses'teki kötü kalpli kraliçe karışımı, ama biraz daha erotik, karşı konulamaz bir çekicilik buluyordu. Üç yıl önce Alicia Barselona'yı terk etmeden hemen önce, Fernandito ona olan ölümsüz aşkını beyan etmişti ve Tanrı'nın izniyle en az beş çocuktan oluşan bir sonraki kuşağa vücut vermeye hazır olduğunu ve bir veda öpücüğü karşılığında bedeni, ruhu ve sahip olduğu her şeyi sonsuza dek ona feda edeceği sözünü vermişti.

"Fernandito on yıldır tanışıyoruz. Böyle şeyler düşünmen iyi değil" demişti o gün Alicia onun gözyaşlarını kurulayarak.

"Neden beni sevmiyorsunuz Bayan Alicia? Sizin için yeterince erkek değil miyim?"

"Fernandito senin erkekliğin eksik değil fazla, öyle ki Yenilmez Armada'ya alınmayı hak ediyorsun, ama yapman gereken kendi yaşında bir sevgili aramak. Birkaç yıl içinde ne kadar haklı olduğumu göreceksin. Sana sadece arkadaşlığımı önerebilirim."

Fernandito'nun gururu, nitelikten çok iradesi olan, güreşe doymaz pehlivan gibiydi: Ne kadar hırpalandığına aldırıyor, daima daha fazlası için geri dönüyordu.

"Hiç kimse sizi asla benim kadar sevmeyecek Alicia. Hiç kimse."

Trenle Madrid'e gideceği gün, radyoda dinlediği bo-lerolar zoruyla melodramı kanında taşıyarak, bayramlık giysisi içinde, yeni parlatılmış ayakkabıları ve olasılık dışı minyatür bir Carlitos Gardel havasıyla, Fernandito onu

istasyonda bekliyordu. Muhtemelen bir aylık kazancından fazla paraya mal olmuş bir buket kırmızı gül taşıyordu ve Leydi Chatterley'i mahcubiyetten yerle bir edecek, ama Alicia'yı, zavallı Fernandito'nun arzu ettiğinden çok farklı bir sebeple sadece ağlatan aşk ve tutku mektubunu ona teslim etmekte kararlıydı. Alicia trene binip Casanova özentisinden kurtulamadan önce, Fernandito ergenliğin ilk saldırısından beri şişeleyerek taşıdığı tüm cesaretini ve cüretini topladı ve sadece on beş yaşındakilerin verebileceği ve kişiyi, her ne kadar kısa bir süre de olsa bu dünyada umudun olduğuna inandıracak kocaman bir öpücük verdi.

"Hayatımı paramparça ediyorsunuz Bayan Alicia" diye bildirdi hıçkırarak. "Ağlamaktan öleceğim. Okuduğuma göre bazen bu oluyormuş. Gözyaşı kanallarındaki kuruluk sonunda aortu patlatıyormuş. Geçen gün radyoda söylediler. Hafızanızda yer etsin diye zaten ölüm ilanımı size gönderirler."

"Fernandito ben yüz yaşına kadar yaşasam bile, senin bir damla gözyaşında benim asla yaşayamayacağım kadar çok hayat var."

"Bunu bir kitaptan alıntıladınız gibi geldi kulağıma."

"Biyolojik bir uzlaşma olmadığı gibi, sana hakkını teslim edecek bir kitap da yok Fernandito."

"Vefasızlığınız ve taş kalbinizi alıp gidiniz artık. Bir gün yapayalnız kaldığınızda beni özleyeceksiniz."

Alicia onu alnından öptü. Dudaklarından öpecekti ama bu onu öldürürdü.

"Şimdiden seni özlüyorum. Kendine iyi bak Fernandito. Ayrıca beni unutmaya gayret et."

Sonunda çatı katına ulaştılar ve Alicia eski evinin kapısıyla karşılaşınca trans halinden çıktı. Jesusa kapıyı açıp ışığı yaktı.

"Endişelenmeyin" dedi kapıcı sanki düşüncelerini okumuş gibi, "delikanlı çok tatlı bir sevgili edindi ve oldukça toparlandı. Hadi, geçiniz."

Alicia bavulunu yere bıraktı ve dairenin içine girdi. Jesusa kapı eşiğinde kaldı. Girişteki vazoda taze çiçekler vardı ve ev temizlik kokuyordu. Yavaşça, sanki daireyi ilk kez ziyaret ediyormuş gibi odaları ve koridorları dolaştı.

Arkasında Jesusa'nın anahtarları masaya bıraktığını işitti ve yemek odasına döndü. Kapıcı kendisine yarı gülümser biçimde bakıyordu.

"Sanki üç yıl geçmiş gibi değil, haksız mıyım?"

"Sanki otuz yıl geçmiş gibi" diye karşılık verdi Alicia.

"Ne kadar süre kalacaksınız?"

"Bunu henüz bilmiyorum."

Jesusa başını salladı.

"Pekâlâ, yorgun olmalısınız. Mutfakta yiyecek bir şeyler bulacaksınız. Fernandito dolabı doldurdu. Herhangi bir durumda nerede olduğumu biliyorsunuz."

"Çok teşekkürler Jesusa."

Kapıcı bakışlarını kaçırdı.

"Tekrar evde olmanızdan çok memnunum."

"Ben de."

Jesusa kapıyı kapadı ve Alicia merdivenlerden aşağı doğru ayak seslerinin yavaş yavaş kaybolduğunu işitti. Sokağa göz atmak için perdeleri ve pencereleri açtı. Eski Barselona'nın çatı okyanusu ayaklarının altında uzanıyordu ve katedralin ve Santa María del Mar'ın kuleleri uzakta yükseliyordu. Aviñón Sokağı'nı dikkatlice inceledi ve sokağın karşı tarafında, La Manual Alpargatera'nın kapısında gölgelere çekilen bir figür tespit etti. Her kim olursa olsun sigara içiyordu ve duman bina cephesine sürünen gümüşü helezonlar çizerek yükseliyordu. Alicia bir müddet o noktaya bakışlarını sabitledi ama sonunda vazgeçti. Gölgede gizlice izleyenleri hayal etmek için çok erkendi. Bunun yapmak için zaman olacaktı.

Pencereleri kapattı ve her ne kadar iştahı olmasa da mutfaktaki masaya oturup peynir ekmek ve kuruyemişle akşam yemeğini geçiştirdi. Sonra masada bulduğu bir

kırmızı iple beyaz şarap şişesinin mantarını çıkardı. Bu ayrıntı Fernandito'nun eseri olduğunu belli ediyordu ki hâlâ zaafılarını hatırlıyordu. Kendine bir kadeh doldurdu ve kapalı gözlerle yudumladı.

"Umalım da zehirli olmasın" dedi. "Sağlığına içiyorum Fernandito."

Şarap çok lezzetliydi. Kadehi tekrar doldurdu ve salondaki koltuğa sığındı. Evdeki radyonun hâlâ çalıştığını gördü. İyi mahsul bir Panadés, acele etmeden şarabı tattı ve kısa süre sonra, unutulmuş olma talihsizliğine karşı dinleyicilere İspanya'nın dünya halkları arasında ışık saçan, kıskanılacak bir yer olduğunu hatırlatan haber bülteninden sıkılarak radyoyu kapattı ve getirdiği bavulu açıp yerleştirmeye hazırlandı. Onu yemek salonunun ortasına kadar sürükledi ve yerde açtı. İçindekileri görünce kendi kendine, gerçekte tekrar kullanmaya hiç niyeti olmadığı başka bir hayatın giysilerini ve artıklarını ne demeye kendine yük etme zahmetine girdiğini sordu. Bavulu kapatıp, ertesi gün Jesusa'dan giysileri bağış olarak Hermanas de Caridad'a¹ teslim etmesini isteme dürtüsü hissetti. Eşyaların arasından çıkardığı tek şey bir revolver ve iki kutu mermi oldu. Bu parça, ikinci hizmet yılında Leandro'nun kendisine vermiş olduğu bir ödüldü ve akıl hocasının ona anlatmayı tercih etmediği bir hikâyesi olduğundan şüpheleniyordu Alicia.

"Peki bu nedir? Büyük kaptanın topu mu?"

"Eğer istersen sana bayanlar için olanlardan, fildişi kabızalı ve altın sarısı çift namlulu bir tabanca ayarlayabilirim."

"Süs köpeği üzerinde atış talimi yapmaktan başka ne yapabilirim bununla?"

"Senin üzerinde atış talimi yapılmasını engellemeye gayret edebilirsin."

Sonunda Alicia Leandro'nun diğer pek çok isteği gibi o eski silahı da, dile getirilmeyen bir itaatle ve isimlendirilemeyen

1 Bir hayır kurumu. (ç.n.)

şeyleri görünömlere hapseden, nezaketen verilmiş soğuk bir gülümsemeye kabul etmişti ve sessizlik örtüsü aynada kendisine bakıp hayatının amacı hakkında bir gün daha kendini kandırmasına olanak vermişti. Silahı ellerinin arasına aldı ve tarttı. Tabancanın topunu açıp boş olduğundan emin oldu. Mühimmat kutularından birini yere boşalttı ve sakince altı kurşunu yerleştirdi. Doğruldu ve duvarlardan birini tamamen kaplayan kitaplarla dolu raflara yöneldi. Jesusa ve onun tüylerden ordusu oranın üzerinden geçmişti ve ne bir toz ne de herhangi bir yerde üç yıllık yokluğundan bir iz bırakmıştı. Deri ile kaplı Fransızca *Doctor Faustus* çevirisinin hemen yanında duran bir İncil cildini aldı ve onu açtı. Sayfalar bıçakla kesilerek oyulmuştu ve özel topçu kuvveti için mükemmel bir mahfaza sunuyordu. Silahı İncil'in içine sakladı ve rafa geri koydu.

Kendi kendine "Amin" dedi.

Tekrar bavulu kapatarak yatak odasına gitti. Yeni ütölenmiş ve parfümlü çarşafı onu buyur etti ve tren yorgunluğuyla kanındaki şarap sıcaklığı için geri kalanını halletti. Gözlerini kapadı ve kulağına fısıldanan şehrin mırıltılarını dinledi.

O gece Alicia rüyasında ateş yağdığını gördü. Etrafında ateş ve duman sütunları içinde binalar çökerken, bombaların gürlemesinden kaçarak Raval'da bir çatıdan diğerine sıçırıyordu. Uçak öbekleri başı yere eğik biçimde uçarak, büyük sokaklardan sığınaklara kaçmaya çalışanları mitralyözlerle tarıyordu. Arco del Teatro Sokağı'na tepeden baktığında, paniğe kapılmış bir kadın ve dört çocuğı Ramblas'a doğru kaçarken gördü. Projektör parıltısı büyük sokağı taradı ve koşarlarken vücutları patlayarak kan gölü içinde küçük parçalara ayrıldı. Alicia gözlerini kapadı ve işte o zaman patlama gerçekleşti. Duymadan önce, sanki karanlıkta üzerine gelen bir tren gibi onu hissetti. Bir ağırlı saplanması yan tarafını ateşe verdi ve alevler onu havaya kaldırıp bir çatı penceresine fırlattı;

akkor halindeki cam bıçaklarla sarmalanmış halde pencereden içeri geçti. Boşluğa düştü.

Sadece birkaç saniye sonra bir şeyler düşüşünü durdurdu. Büyük bir yapının tepesinde asılı kalmış tahta korkuluğa takılıp durmuştu. Kıyısına kadar süründü ve aşağı bakınca gölgeler içinde spiral şeklinde bir dövme demir iskeleti seçti. Gözlerini ovuşturdu ve bulutlardan yansıyan kırmızımsı ışığın nefesinde, karanlığı dikkatlice inceledi. Ayakları altında imkânsız mimarisiyle kitaplardan oluşan bir şehir uzanıyordu. Kısa süre sonra labirentin merdivenlerinin birinden ona yaklaşan adımları duydu ve seyrek saçlı bir adamın silüetini seçti; adam yanında diz çöküp vücudunu kaplayan yaraları muayene etti. Onu kollarından tuttu ve tünellerden, merdivenlerden ve köprülerden geçirerek yapının zeminine varana kadar götürdü. Orada onu bir yatağa yatırarak, bir yandan bombalar öfkeyle düşmeye devam ederken, ölümün eşiğinde tutup ona teslim etmeden yaralarıyla ilgilendi. Ateşlerin ışığı kubbenin üzerinden sızıyordu ve daha önce hiç görmemiş olduğu o harika yerden göz kırpan görüntüleri seçebilmesine imkân veriyordu. Asla var olmamış, sadece rüyalarda dönebileceği yer olan bir saraya gizlenmiş kitaplardan oluşan bir bazilika. Çünkü böyle bir şey sadece diğer tarafa ait olabilirdi, annesi Lucía'nın beklediği ve ruhunun hapis kalmış olduğu yere.

Gün doğarken seyrek saçlı adam yeniden onu kollarına alıyordu ve beraberce, onlara bakıp belli etmeden umutsuzca başını sallayan küllerle kaplı bir doktorun bulunduğu öksüzler yurduna kadar, kan ve alevlerle kaplı bir Barselona'nın sokaklarında ilerliyorlardı.

Onlara sırtını dönerek "Bu bebek kırık" diyordu.

İşte o zaman, rüyasında pek çok kez görmüş olduğu gibi, Alicia kendi vücuduna bakıyordu ve üzerinden kesik iplerin sarktığı, dumanı tüten ve kirlenmiş tahtadan kuklayı tanıyordu. Gözleri olmayan hemşireler duvarlardan kopup

geliyorlardı, iyi Samiriyeli kadın elleriyle bebeği hareket ettiriyorlar ve onun gibi yüzlerce, binlerce bebeğin artıklarını ve parçalarını yığarak yükselttikleri devasa dağın olduğu uçsuz bucaksız hangara doğru sürüklüyorlardı. Onu yığına fırlatıyorlar ve gülerek uzaklaşıyorlardı.

Çatıların arasından sivrilen çelikten kış güneşi onu uyardı. Alicia gözlerini açtı ve o günün Barselona'daki ilk ve son özgür günü olduğunu düşündü. Muhtemelen hemen o gece Vargas buraya burnunu sokacaktı. Oraya çok yakındaki Fernando Sokağı'nda bulunan Gustavo Barceló Kitabevi'nin ilk durağı olmasına karar verdi. Virgilio'nun kitapçı hakkındaki tavsiyelerini ve davetkâr tavırlı genç bayanlara olan ilgisini hatırlayarak, Alicia duruma uygun şekilde giyinmeyi tercih etti. Eski giysi dolabının karşısına geçince, geleceğini öngörerek Jesusa'nın lavanta kokan tüm gardrobunu yıkayıp ütölemiş olduğunu anladı. Özel görevine uygun şık giysilerin seviyesini dokunarak ölçmek için parmaklarıyla eski savaş renklerini okşadı. Yokluğunda binaya yeni bir kazan yerleştirmiş olmalarını fırsat bilip, daireyi buharlar içinde bırakarak duş aldı.

Üzerinde hâlâ Windsor Oteli'nin anagramı görülen havluya sarınarak, radyoyu açmak için yemek odasına gitti ve istasyonu Count Basie orkestrasına ayarladı. Böyle bir ses üretme yeteneği olan toplumun geleceği parlak demekti. Sonra yatak odasında havludan sıyrıldı ve kendini ödüllendirmek için La Perla Gris'e düzenlediği seferlerden birinde satın aldığı jartiyerli çorapları giydi. Şüphesiz Leandro'yu sükûtu hayale uğratacak türden yarım topuklu ayakkabılar ve daha önce hiç kullanmadığı, hatlarını mükemmel gösteren siyah yün bir elbise giydi. Acele etmeden, kan kırmızısı dudaklarını okşarcasına makyaj yaptı. Son noktayı kırmızı renkli

paltosunu giyerek koydu. Sonra, bu şehirde yaşadığı sürece her sabah yapmış olduğu gibi Gran Café'ye kahvaltı yapmaya indi.

Miquel, emektar garson ve mahallenin resmi fizyonomi uzmanı, sanki son gelişinden beri üç yıl geçmemiş gibi, kapıdan geçer geçmez onu tanıdı ve barın arkasından selamladı. Alicia cam kenarındaki masalardan birine oturdu ve sabahın o saatlerinde ıssız olan eski bar bankosunu izledi. Sipariş vermesine bile gerek kalmadan, garson her zamanki öğününü bir tepsiyle getirip servis etti: bir sütlü kahve, bir çift tereyağlı ve çilek reçelli kızarmış ekmek ve mürekkebi hâlâ taze kokan bir *La Vanguardia*.

"Görüyorum ki unutulmamış Miquel."

"Sizi buralarda görmeyeli çok oluyor, ama o kadar da çok değil Bayan Alicia. Eve hoş geldiniz."

Bir yandan gazeteye göz atarken, Alicia dura dura kahvaltı etti. Dudaklarına bulaşan çilek reçelini yalanarak ve sanki çok zamanı varmış gibi yarım saat oyalanarak, *La Vanguardia*'nın aynasından yansıyan Barselona toplum hayatının ahırında yaşayan canlılar sahnesindeki değişiklikleri gözden geçirmekten ne kadar hoşlandığını unutmuştu.

Ritüelini tamamladıktan sonra, sabahın ılık ışığı altında şarap kadehlerini parlatan Miquel'in bulunduğu bara yaklaştı.

"Borcum ne kadar Miquel?"

"Hesabınıza yazarım. Yarın bu saatte mi yine?"

"Tanrı izin verirse."

"Sizi çok şık görüyorum. Kutlama ziyareti mi?"

"Daha da iyisi. Kitaplar."

5

Güneşin toz halinde damladığı ve gezinti sanatına davet ettiği, Barselona'nın o meşhur kış sabahlarından biri karşıladı onu. Gustavo Barceló Kitabevi Plaza Real'in kemerlerinin karşısında, Gran Café'den ancak birkaç dakika mesafede kalıyordu. Alicia sokağı süpürge ve su hortumları vasıtasıyla parlatmakla meşgul olan çöpçüler ordusunun eşliğinde oraya doğru yürüdü. Fernando Sokağı'nın kaldırımları, ticari olmaktan çok sığınmak için kullanılıyormuşa benzeyen işyerleriyle çevriliydi: kuyumcu havasında şekerleme dükkânları, opera sahneleriyle terziler ve Barceló Kitabevi'nin durumu ise, kişinin merak duyarak girmesinden ziyade, orada kalıp yaşama dürtüsü uyandıran bir müze gibi olmasıydı. Kapı eşiğini geçmeden önce Alicia camekânın arkasından görülen, özenle düzenlenmiş dolap ve rafların gösterisinin tadına varmak için durdu. Girer girmez mavi iş önlüğü içinde, merdivenin tepesinde yukarda kalan kısımların tozunu alan genç bir tezgâhtar dikkatini çekti. Alicia onu fark etmemiş gibi yaptı ve mekânın içlerine doğru ilerledi.

"Günaydın" diyerek selamladı onu tezgâhtar.

Alicia ona döndü ve çelik kasayı açacak türden bir gülümsemeyle onu ödüllendirdi.

Genç coşkulu biçimde indi ve toz bezini omzuna asarak tezgâhın arkasında yerini aldı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim bayan?"

Alicia sakince eldivenlerini çıkararak "Genç bayan" diye vurguladı.

Genç adam altüst vaziyette onayladı. Bu şekilde avını ele geçirmenin basitliği onu hep şaşırtırdı. Dünyadaki iyi niyetli erkeklerin salaklığı sağ olsun.

“Bay Gustavo Barceló ile konuşabilir miyim lütfen?”

“Bay Barceló şu anda burada bulunmuyor...”

“Peki ne zaman bulunabileceğini biliyor musunuz?”

“Bakalım... Bay Gustavo aslında bir müşterisiyle randevusu olmadığı sürece dükkâna neredeyse hiç uğramaz. Sorumlu kişi Bay Felipe bir koleksiyonu değerlendirmek için Pedralbes’e gitti, ama öğle vakti dönmüş olur.”

“Sizin adınız nedir?”

“Benito, hizmetinizdeyim.”

“Bakın Benito, sizin yüzünüzden becerikli biri olduğunuz anlaşılıyor ve eminim bana yardım edebilirsiniz.”

“Emredin.”

“Hassas bir konu olduğunu göreceksiniz. Bay Barceló ile görüşmem aciliyet arz ediyor, çünkü büyük bir koleksiyoncu olan bir akrabam, son zamanlarda eşsiz bir parça elde etti ki bunu satmaya niyetli ve kimliğinin ifşa olmaması için Bay Gustavo’nun aracı ve danışman olarak bu operasyona katkı sağlamasını çok istiyor.”

“Anlıyorum” diye kekeledi genç adam.

“Söz konusu parça çok iyi durumda olan, Víctor Mataix diye birinin *Ruhlar Labirenti* kitaplarından biri.”

Genç adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Mataix mi diyorsunuz?”

Alicia onayladı.

“Size tanıdık geliyor mu?”

“Eğer genç bayan bir dakika bekleme lütfu gösterirse, hemen şimdi Bay Gustavo’ya ulaşmayı deneyeceğim.”

Alicia itaatkâr bir ifadeyle gülümsedi. Tezgâhtar dükkânın arka odalarında gözden kayboldu ve birkaç saniye sonra genç kadın bir numarayı çeviren telefonun sesini duydu. Perdenin

arkasından tezgâhtarın aceleci ve gizli saklı konuşan sesi ona kadar geldi.

“Bay Gustavo, affedersiniz sizi... Evet, saatin kaç olduğunu biliyorum... Hayır, hayır dönmedim... Evet, beyefendi, evet, beyefendi, size yalvarırım... Hayır, yalvarırım size... Elbette işimi seviyorum... Hayır, lütfen... Bir saniye, sadece bir saniye... Teşekkürler.”

Genç adam nefesini topladı ve patronuyla mücadeleye geri döndü.

“Burada bir genç bayan var ve satmak için mükemmel durumda bir Víctor Mataix’i olduğunu söylüyor.”

Uzun bir sessizlik.

“Hayır, hayır uydurmuyorum. Nasıl? Hayır. Kim olduğunu bilmiyorum. Hayır, daha önce hiç görmemiştim. Bilmiyorum. Genç, çok zarif... Yani, işte oldukça... Hayır, hepsi bana öyle gelmiyor... Evet, beyefendi, hemen şimdi, beyefendi...”

Genç adam çok güler yüzlü bir halde arka odanın eşiğinde belirdi.

“Bay Gustavo onunla görüşmek için sizin ne zaman müsaait olacağınızı soruyor.”

“Hemen bu öğleden sonra” diye önerdi Alicia.

Genç adam başını salladı tekrar gözden kayboldu.

“Bu öğleden sonra diyor. Evet. Bilmiyorum. Ona sorarım... O halde sormam... Siz nasıl dersiniz Bay Gustavo. Evet efendim. Derhal. Şüphemiz olmasın. Evet efendim. Size de.”

Tezgâhtar yeniden ortaya çıktığında bir parça rahatlamış gibi görünüyordu.

“Her şey yolunda mı Benito?” dedi sorgular tonda Alicia.

“Daha yolunda olamaz. Bu olanları bağışlayınız. Bay Gustavo çok iyi bir adamdır, ama kendi dertleri var.”

“Bunu anlıyorum.”

“Bana dedi ki, eğer sizin için uygunsa bu öğleden sonra Atlı Spor Kulübü’nde sizi ağırlamaktan mutluluk duyacak. Öğleyin orada yemek yiyecek ve tüm öğleden sonra orada

olacak. Nerede olduğunu biliyor musunuz? La Casa Pérez Samanillo, Balmes ile Diagonal'in kesiştiği yerde."

"Biliyorum. Bay Gustavo'ya bana çok yardımcı olduğunuzu söyleyeceğim."

"Minnettar kalırım."

Genç adam belki de ziyaret süresini birazcık daha uzatmak için tezgâhı dolaşıp çıkışa kadar eşlik etme inceliğini teklif ettiğinde, Alicia ayrılmaya hazırlanıyordu.

"İşler böyledir işte" dedi heyecanla öylesine. "Yıllarca hiç kimse *Labirent* serisinden tek bir kitap bile görmezken, gün gelir bir ay içinde iki kişi Mataix ile ilgili kitabevine başvurur..."

Alicia durdu.

"Ah öyle mi? Peki diğer kişi kimdi?"

Benito sanki gereğinden fazla konuşmuş gibi ciddi bir yüz ifadesi takındı. Alicia elini genç adamın kolunun üzerine koydu ve samimi bir şekilde sıktı.

"Endişelenmeyin, aramızda kalacak. Sadece basit bir merak."

Tezgâhtar tereddüt etti. Alicia hafifçe ona doğru eğildi.

"Madrid'den bir beyefendiymiş, polis tipi vardı. Bana bir şeyin kimliğini gösterdi" dedi Benito.

"Belki ismini de söylemiştir?"

Benito omuzlarını silkti.

"Şu an bilmiyorum... Onu hatırlıyorum çünkü yüzünde bir kesik izi vardı."

Alicia onu olduğundan daha fazla altüst eder biçimde Benito'ya gülümsedi.

"Sağ yanağında mı? Bir yara izi mi?"

Delikanlının rengi attı.

"Belki de ismi Lomana olabilir mi?" diye sordu Alicia. "Ricardo Lomana?"

"Olabilir... Emin değilim, ama..."

“Teşekkürler Benito. Sen bir güneşsin. ”Tezgâhtar kapıdan başını uzatıp ona seslendiğinde Alicia sokaktan aşağıya doğru uzaklaşıyordu.

“Genç bayan? Bana isminizin ne olduğunu söylemediniz...”

Alicia dönüp Benito’ya öyle bir gülümsedi ki etkisi tüm gün hatta gecenin bir bölümüne kadar geçmedi.

Barceló Kitabevi'ni ziyaretinin ardından, Alicia eskiden kullandığı güzergâhların kendisini baştan çıkarmasına izin verdi ve günün ikinci durağına doğru, acele etmeden Barrio Gótico'nun kıvrımlı sokaklarında gezindi. Yavaş yavaş yürüyordu, düşünceleri Ricardo Lomana'ya ve onun garip biçimde ortadan kayboluşuna takılmış halde. Esasında onun izine rastlamak kendisini şaşırtmazdı. Yıllar ona öğretmişti ki Lomana ve kendisi aynı pistte yarışırken sık sık birbirlerinin ayaklarını çiğniyorlardı. Her on davadan dokuzunda kendisi ilk varan olurdu. Bu durumdaki kayda değer tek şey ise, Gil de Partera'nın görevi onlara verirken açıklamış olduğu üzere, Lomana Valls'in isimsiz mektuplarını araştırmaya başlamışken, sadece birkaç hafta önce Víctor Mataix'in kitapları hakkında sorular sormuş olmasıydı. Lomana pek çok şey olabildi ama bir aptal değildi. Tüm bu gelişmelerle ilgili tek iyi haber, eğer Lomana kendi hesabına *Labirent* kitaplarına ulaşmışsa, Alicia'nın bunu içgüdülerinin kendisini aldatmadığına dair bir teyit olarak görebilmesiydi. Kötü haber ise, er ya da geç onunla karşılaşacak olmasıydı. Çünkü onların karşılaşmaları nadiren iyi sonuçlanırdı.

Birimde yapılan dedikodulara göre Ricardo Lomana Barcelona Sosyal Tugayı'nda uğursuz müfettiş Fumero'nun eski öğrencilerinden biriydi ve yıllar boyunca Leandro'nun işe aldığı bir avuç yaratık arasında en beteriydi. Leandro'ya hizmet ettiği yıllar boyunca, Alicia'nın Lomana ile birden fazla sürtüşmesi olmuştu. En son birkaç yıl önceki hadisede, onun

aylar boyunca çaresizce ilerleme kaydedemediği bir davayı Alicia'nın çözmesiyle, içkiden ve kuyruk acısından kaynaklanan sarhoşluk hali içinde Hispania Oteli'ndeki odasına kadar takip etmiş ve onu korumak için Leandro'nun olmadığı bir günde, uygun yeri ve anı yakalayıp onu tavana asacağına ve bir alet edevat kutusuyla vaktini ona harcayacağına dair söz vermişti.

"Sen Leandro'nun bulduğu ne ilk ne de sonuncu süslü tilkisin güzelim ve senden sıkıldığı gün ben bekliyor olacağım. Ayrıca, özellikle senin için, dehşetli anlar geçireceğimize söz veriyorum, senin etin demir için yapılmış..."

O karşılaşmadan Lomana'ya onu iki hafta süründüren erkeklik sembolüne aldığı bir diz darbesi, iki yerinden kırık bir kol ve on sekiz dikiş gerektiren yanağında bir çizik kalmıştı. Alicia kendi adına bu karşılaşmanın hesabını, birkaç hafta boyunca süren uykusuzlukla, karanlıklar içinde, gece masasının üzerinde revolverle odasının kapısını gözlemekle ve kendisini bekleyen en kötü şeyin rövanş maçında gerçekleşeceği gibi uğursuz bir önsezi sahibi olarak kapatmıştı.

Lomana'yı zihninden uzaklaştırıp Barselona sokaklarında sabahın ilk saatlerinin tadını çıkarmaya karar verdi. Acele etmeden gezintisine güneşin altında, her adımını ölçerek ve kalçasında en ufak bir basınç belirtisi hissettiğinde vitrinlerin önünde durarak devam etti. Yıllar geçtikçe belirtileri okumayı ve kaçınmanın yolunu bulmayı öğrenmişti ya da en azından kaçınılmaz olan krizi geciktirmeyi. O ve ağrı, birbirini iyi tanıyan, karşılıklı olarak birbirlerini keşfeden ve oyunun kurallarına riayet eden çok eski rakiplerdi. Ama öyle olsa da, vücuduna bağlı protez olmadan yaptığı o ilk gezinin ödeyeceğini bildiği büyük bir bedeli vardı. Pişman olmak için henüz vakit gelmemişti.

Puerta del Ángel'e girdiğinde saat sabahın onu bile olmamıştı ve Santa Ana Sokağı'nın köşesini döndüğünde eski bir kitabevi olan Sempere ve Oğulları'nı uzaktan seçti. Sokağın

diğer tarafında küçük bir kafe vardı. Alicia içeri girip cam kenarındaki masalardan birine oturmaya karar verdi. Dinlenmek ona iyi gelecekti.

Yirmi yıldır mekânı terk etmemiş gibi bir görüntüsü olan garson "Ne verelim genç bayan?" dedi.

"Sadece bir kahve. Ve bir bardak su."

"Çeşme suyu mu, şişe su mu?"

"Hangisini önerirsiniz?"

"Kanınızdaki kalsiyum oranına bağlı olarak değişir."

"Şişe su olsun. Gazsız lütfen."

"Derhal."

Bir çift kahve ve yarım saat sonra Alicia, kitabevinin vitrinini seyretmek için bile olsa tek bir kişinin önünde durmadığı gözlemine yapabildi. Sempere ve Oğulları'nın muhasebe defteri unutulmuş hızında örümcek ağı bağlıyor olmalıydı. Sokağı geçip o büyüklük dükkâna girerek bir servet harcamak fikrinin cazibesi içini kemiriyordu, ama Alicia bunun için uygun zaman olmadığını biliyordu. Şimdiki önceliği gözlem yapmaktı. Bir yarım saat daha geçti ve hiçbir gelişme olmadığından demir alsam mı diye düşünürken Alicia onu gördü. Dalgın bir halde, aklı beş karış havada, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle dünyanın nasıl işlediğini bilmeme lüksüne sahip kişilerin havasıyla yürüyordu. Onun fotoğrafını hiç görmemişti, ama kitabevinin kapısına yaklaştığını görünce kim olduğunu anladı.

Daniel.

Alicia farkında olmadan gülümsedi. Daniel Sempere dükkândan içeri girmeye hazırlanırken kapı dışarı doğru açıldı ve ancak yirmi yaşlarında genç bir kadın onu karşılamaya çıktı. Onunki şu duru güzellik dediklerindendi, arkası yarı yazarlarının içten geliyora benzer dediklerinden ve altın kalpli melek masallarına bağımlı budala âşıklara iç geçirten türden. İyi aile kızlarının o masum ya da edepli duruşu vardı onda ve giysilerinin altında ne tür bir şasi taşıdığı hakkında

şüphe uyandıran ama bunu kabul etmeye cesaret edemeyeceği biçimde giyiniyordu. Meşhur Beatriz, dedi kendi kendine, cüceler ülkesinde üzerine masumiyet kokusu sinmiş bir Pamuk Prenses.

Beatriz ayak uçları üzerinde yükselerek kocasının dudaklarını öptü. Edepli bir öpücüktü, kapalı dudaklarla ve kısa bir temasla. Alicia Beatriz'in, her ne kadar kendi yasal kocacığı da olsa, öpüşürken gözlerini kapatan ve beline sarılmasına izin veren kadınlardan olduğuna dikkatini vermeden edemedi. Daniel cephesinde ise hâlâ liseli tarzı öpüşme söz konusuydu ve erken evlilik ona hâlâ bir kadın nasıl kavranır, eller nereye konur ve dudaklarla ne yapılır öğretmemiştir. Açıkça ortadaydı ki ona bunu kimse öğretmemiştir. Alicia yüzündeki gülümsemenin silindiğini ve içini kötücül bir tortunun kapladığını hissetti.

"Bana bir kadeh beyaz şarap verir misiniz?" diye sipariş verdi garsona.

Sokağın diğer tarafında Daniel Sempere karısıyla vedalaştı ve kitabevine girdi. Zevkli ama biraz hesapsız giyinmiş olan Beatriz, insanların arasında Puerta del Ángel istikametine doğru gitti. Alicia onun vücudunu ve kalçalarının şeklini inceledi.

"Ah, sizi ben giydirecektim ki prensesim" diye mırıldandı.

"Bir şey mi diyordunuz genç bayan?"

Alicia elinde beyaz şarap kadehi tutan garsona bakmak için döndü, kendisine biraz aptalca ve anlayışla bakmaktaydı.

"Adınız neydi sizin?" diye sordu ona.

"Benim mi?"

Alicia barı enine boyuna inceleyerek yalnız olduklarından emin oldu.

"Burada başka birini görüyor musunuz?"

"Marcelino."

"Neden benimle oturmuyorsunuz Marcelino? Yalnız içmekten hoşlanmam. Tamam, yalan söylüyorum. Daha az hoşlanırım diyelim."

Garson yutkundu.

“İsterseniz size bir şey ısmarlayayım” diye teklifte bulundu Alicia. “Bir biraya ne dersiniz?”

Marcelino ona uyuşuk bir biçimde bakıyordu.

Genç adam onayladı ve masanın diğer tarafına oturdu. Alicia tatlılıkla gülümsedi ona.

“Sevgiliniz var mı Marcelino?”

Garson reddetti.

“Bazıları ne kaybettiğinin farkında değil. Bana bir şey söylemenizi istiyorum. Bu barın ana girişi dışında bir çıkışı var mı?”

“Affedersiniz?”

“Sokağa çıkan bir arka kapınız var mı ya da yan tarafta kalan merdivenler...”

“İç avluya, oradan da Bertrellans’a çıkan bir tane var. Neden?”

“Size bunu soruyorum çünkü biri beni izliyor.”

Marcelino telaşa kapılarak sokağa bir göz attı.

“Polisi aramamı ister misiniz?”

Alicia elini bir anda tuzdan bir heykele dönüşen garsonun elinini üstüne koydu.

“Gerek yok. Önemli bir şey değil. Ama eğer sizce sorun olmazsa, daha ihtiyatlı bir çıkışı kullanmak isterdim.”

Marcelino sorun olmadığını söyledi.

“Siz bir meleksiniz. Söyleyiniz borcum ne kadar?”

“Müessesemizin ikramıdır.”

“Emin misiniz?”

Marcelino onaylayan bir hareket yaptı.

“Dediğim gibi. Burada bir cevherin olduğunu bilmeyen kadınlara yazık... Söyleyiniz burada telefonunuz var mı?”

“Barın arkasında.”

“Bir görüşme yapmamın sakıncası var mı? Şehirlerarası, ama bunun ücretini elbette ödeyeceğim, tamam mı?”

“Siz nasıl dersiniz...”

Alicia bara yöneldi ve duvara tutturulmuş eski bir telefon buldu. Masada çivilenmiş haldeki Marcelino ona bakıyordu.

"Bana Vargas'ı verin lütfen."

"Siz Gris'siniz öyle değil mi?" diye sordu bir ses hattın diğer ucunda alaylı tonunu gizlemeden. "Yüzbaşı aramanızı bekliyordu. Ona veriyorum."

Ahizeyi masaya bırakıp iş arkadaşına nasıl seslendiklerini duydu.

"Vargas, Bayan Inés..." dediğini duydu ajanlardan birinin ve diğeri *Aquellos ojos*¹ nakaratını mırıldanıyordu.

"Ben Vargas. Nasıl gidiyor? Sardunya dansı mı yapıyorsunuz artık?"

"Bayan Inés kim?"

"Sizsiniz. Burada bizim için lakap buldular. Ben Don Juan..."

"Arkadaşlarınız birer dâhi."

"Bir bilseniz. Yetenek fışkırıyor. Bana ne anlatacaksınız?"

"Beni özleyeceğinizi düşündüm."

"Beni bir güzel hırpaladılar ama hayatta kaldım."

"Bu kadar eğleniyor olmanıza sevindim. Şimdiye kadar yola düşmüşsünüzdür sanıyordum."

"Bana kalsa emekliliğiniz gelene kadar orada sizi yalnız bırakırdım."

"Peki amirleriniz ne diyor?"

"Yarın orada sizinle birlikte olmam için bir arabaya binip tüm gün ve gece sürmemi."

"Arabadan söz açılmışken, Valls'inki ile ilgili bir gelişme var mı?"

"Yeni bir şey yok. Onu şeyde terk edilmiş buldular... notlarıma bakmama izin verin, Vallvidrera'da, Aguas yolunda. Orası Barselona'da mı?"

"Daha ziyade üstünde."

1 Bir şarkı, "O yeşil gözler". (ç.n.)

“Üstünde mi? Gökyüzü gibi mi?”

“Öyle bir şey. Valls ya da şoförü Vicente’den herhangi bir iz var mı?”

“Yolcu koltuğunda kan damlaları. Şiddet uygulandığına dair işaretler. İkisinden de iz yok.”

“Başka bir şey?”

“Hepsi bu. Peki sizin bana söylemeniz gereken şeyler?”

“Söyleyeceğim, sizi özlediğim” dedi Alicia.

“Bu Barselona’ya dönme meselesi sizi sersemletmiş. Şu anda neredesiniz? Moreneta’ya hacı olmaya mı gidiyorsunuz?”

“Neredeyse. Tam şu anda Sempere ve Oğulları’nın vitrinini izliyorum.”

“Çok faydalı iş. Şans eseri Leandro ile konuştunuz mu?”

“Hayır. Neden?”

“Çünkü sabah boyunca beni sizi sorarak taciz etti. Bir iyilik yapıp onu arayın ve halini hatırını sorun yoksa bana nefes aldırmayacak.”

Alicia iç çekti.

“Bunu yapacağım. Elbette benim için bir şey yapmanız gerekiyor.”

“Dışardan bakılınca, bu benim hayattaki yeni amacım.”

“Bu hassas bir konu” diye bildirdi Alicia.

“Bu benim uzmanlık alanım zaten.”

“Teşkilat’taki bağlantılarınızı kullanıp, sahneyi terk etmeden önce Ricardo Lomana denen kişinin ne halt ettiğini ihtiyatlı bir şekilde araştırmanızı istiyorum.”

“Lomana mı? Şu kayıplara karışan mı? Pislik.”

“Onu tanıyor musunuz?”

“Anlatılanlardan. Hiçbiri iyi değil. Neler yapabilirim bir bakayım.”

“Başka şey istemiyorum.”

Hattın diğer ucunda Vargas içini çekti.

“Yarın sabah orada olacağımı tahmin ediyorum. İsterseniz beraber kahvaltı ederiz ve arkadaşınız Lomana hakkında

öğrendiklerimi anlatırım, eğer bir şeyler öğrenirsem. Akıllı
uslu davranıp ben gelene kadar başınızı belaya sokmayacak-
sınız değil mi?"

"Size söz veriyorum."

Gizemli takipçi arayışında, sokağa fırlattığı kaçamak bakışlarla büyülenmiş hastalıklı bakışlarının yönünü değiştirerek Marcelino onu uzaktan izlemeye devam ediyordu. Alicia ona göz kırptı ve işaretparmağıyla bir işaret yaptı.

“Bir arama daha ve hepsi bu...”

*Suite*in direkt numarasını çevirdi ve bekledi. Zil ilk çalışını bile tamamlamamıştı. Telefonun başında oturup bekliyor olmalı diye düşündü Alicia.

“Benim” diye mırıldandı.

“Alicia, Alicia, Alicia...” diye tatlı bir tonla konuştu Leadro’nun sesi. “Benden kaçman hoşuma gitmiyor. Bunu biliyorsun.”

“Hemen şimdi sizi arayacaktım. Peşime adam takmanıza gerek yoktu.”

“Seni anlamıyorum.”

“Beni takip etmesi için birini görevlendirmediniz mi?”

“Eğer bunu yapsaydım, sabahın ilk saatlerinde tespit edebileceğin kadar beceriksiz biri olmazdı. Kimin nesi?”

“Henüz bilmiyorum. Sizinkilerden olmasına güveniyordum.”

“Değil işte. Merkezi komiserlikten arkadaşlar değildir.”

“O halde peşime bu tipi taktıklarına göre, yerel teşkilattan oldukça beceriksiz biri olmalı.”

“Becerikli insanlar bulmak basit bir iş değil. Söyle bana. Bir görüşme yapıp onu senden uzaklaştırmamı ister misin?”

Alicia düşündü.

“Aslında hayır. Aklıma başka bir fikir geldi.”

“Ona kötü davranma. Sana kimi gönderdiklerini bilmiyorum, ama muhtemelen bulabildikleri en acemi kişi.”

“Bu kadar basit miyim?”

“Tam tersi. Bana öyle geliyor ki işi kimse istemediğinden böyle oluyor.”

“İyi anılar bırakmadığımı mı ima ediyorsunuz?”

“Sana hep dediğim gibi, kalıpları korumak önemlidir. Aksi halde ne olduğunu görüyorsun. Vargas’la konuştun mu?”

“Evet.”

“O halde araba konusundan haberin var. Evinde her şey yolunda mı?”

“Evet. Bayan Jesusa her yeri paten pisti gibi yapmış ve ilk komünyon giysime varana dek her şeyi ütölemiş. İlginiz için teşekkürler.”

“Hiçbir şeyinin eksik olmasını istemiyorum.”

“Bu yüzden mi Vargas’ı gönderiyorsunuz?”

“Bu özel girişim olmalı. Belki Gil de Partera. Bize güven-mediklerini söylemiştim sana zaten.”

“Neden acaba?”

“Bugün için planın ne?”

“Kitabevlerini dolaştım ve öğleden sonra Víctor Mataix hakkındaki konulara açıklık getirebilecek biriyle randevum var.”

“O halde şu kitapla ilgili çalışmaya devam ediyorsun...”

“Sadece aradan çıkarmak için bile olsa.”

“Onu tanıyor muyum? Randevulaştığını?”

“Bilmiyorum. Bir kitapçı. Gustavo Barceló?”

Sessiz ara fark edilemeyecek kadar kısaydı ama Alicia anladı.

“Tanıdık gelmiyor. Bir şeyler öğrenirsen beni ara. Eğer öğrenemezsen yine de ara.”

Leandro’nun kapattığını duyduğunda Alicia sivri dilli bir cevap üzerine düşünüyordu. İhtikleri ve iki aramanın ücretini

ödemeye yetecek kadar bara para bıraktı ve Marcelino'ya uzaktan bir öpücük göndererek vedalaştı.

"Tüm bunlar aramızda kalacak Marcelino, tamam mı?"

Garson ikna olmuş halde onayladı ve açık bir avluya çıkan arka kapıya kadar Alicia'ya rehberlik etti. Orada bloktaki apartmanlar arasında bir koridorlar yumağı önüne seriliyor, bunlar bir çıkışa kadar, sadece eski Barselona'da bulunabilecek, bir papaz okulu öğrencisinin kaba etleri arasındaki kanal kadar dar ve karanlık olan şu melankolik yollara kadar gidiyordu.

Sokak Canuda'dan Santa Ana'ya kadar çıkıyordu. Alicia mesafeyi kat etti ve köşeyi dönünce manzarayı seyretmek için durdu. Bir bayan tek eliyle bir çocuk arabasını itiyor, diğer eliyle ayakkabıları yere yapışmış gibi görünen diğer bir çocuğu sürüklemeye çalışıyordu. Kostümlü ve atkılı genç bir adam bir ayakkabı dükkânının vitrinine bakarak vakit öldürürken, bir yandan da göz ucuyla uzaktan gülerek geçen jartiyerli iki zarif kıza bakıyordu. Bir şehir polisi sokağın ortasında etrafa şüpheli bakışlar saçarak dolaşıyordu. Hemen orada, sanki bir tabelaymış gibi büyük bir kapının duvarına yapışık halde, kısa boylu ve görülmezlik sınırını zorlar derecede önemsiz görünen adamı seçti Alicia. Numunelik adam sigara içiyordu ve bir yandan saatine bakarken, diğer yandan oldukça sinirli halde kafenin girişini gözlüyordu. Çok kötü bir seçim değil diye düşündü. Görünümü o kadar manasızdı ki, geçerken insan sıkıntıdan bile olsa ona dikkatini vermezdi. Alicia yaklaştı ve solgun ensesine ancak birkaç santim kala durdu. Sonrasında dudaklarıyla bir O yapıp hohladı.

Adam yerinden sıçradı ve neredeyse dengesini kaybedecek noktaya geldi. Arkasını döndü ve Alicia'yı görünce geriye kalan az bir rengi de uçtu gitti.

"Adın ne tatlım?" diye sordu.

Adamın bir sesi varsa bile onu bulamadı. Alicia'ya sabitlenmeden önce gözleri yüzlerce kez fırdöndü.

"Eğer kaçırmaya çalışırsan karnına şişi saplarım. Beni anladın mı?"

"Evet" dedi tip.

"Şakaydı" Alicia gülümsedi. "Böyle şeyler yapmam ben."

Zavallı ödünç alınmışa benzeyen bir palto giyyordu ve ağıla sokulmuş bir geviş getiren yüzüne sahipti. Ona cesur bir casus atamışlardı. Alicia yakasına yapıştı ve kararlı ama nazıkçe onu köşeye kadar götürdü.

"Adın ne?"

"Rovira" diye fısıldadı.

"Dün gece La Manual Alpargatera'nın kapılarındaki kişi sen miydin?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Asla sokak lambasının ışığında sigara içme."

Rovira içinden lanetler savurarak sözlerini onayladı.

"Söyle bana Rovira, ne kadar zamandır Teşkilat'ta çalışıyorsun?"

"Yarın iki ay olacak, ama beni deşifre ettiğinizi komiserlikten anlarılarsa..."

"Anlamaları için sebep yok."

"Yok mu?"

"Hayır. Çünkü sen ve ben Rovira, birbirimize yardım edeceğiz. Nasıl biliyor musun?"

"Sizi takip etmeyerek genç bayan."

"Konu oraya geliyor, ama bana Alicia de, ikimiz aynı takımdayız."

Alicia Rovira'nın paltosunun ceplerini aradı ve alkollü kahveyle düğün yapılan ucuz barlarda satılan cinsten bir sigara paketi buldu. Bir tanesini yaktı ve adamın ağzına koydu. Birkaç nefes almasına izin verdi ve arkadaş canlısı bir biçimde gülümsedi.

"Biraz daha sakın misin?"

Adam başını sallayarak onayladı.

“Söyle bana Rovira, nasıl oldu da beni takip etmen için özellikle seni seçtiler?”

Herif tereddüt etti.

“Alınmayın ama başka kimse işi almak istemiyordu.”

“Peki neden?”

Rovira omuzlarını silkti.

“Diyorlar ki insanların başını kötü biçimde belaya sokuyormuşsunuz ve kötü şans getiriyormuşsunuz.”

“Anlıyorum. Açıkça görülüyor ki bu seni korkutmamış.”

“Sahip olduğumdan daha kötü bir şans olması zor. Ayrıca seçme şansım da çok yok.”

“Peki görevin tam olarak nedir?”

“Sizi uzaktan takip etmek ve siz farkına varmadan nerede olduğunuzu, ne yaptığınızı bildirmek. Görüyorsunuz ne kadar iyi sonuçlandığını. Bu işin bana göre olmadığını onlara söyledim.”

“Peki neden polisliğe bulaştın?”

“Ben grafik sanatlara gidiyordum, ama kayınpederim merkezde yüzbaşı.”

“Ya. Ayrıca eşin üniformalardan hoşlanıyor, öyle değil mi?”

Alicia anne tavırlarıyla elini Rovira’nın omzuna koydu.

“Rovira öyle anlar vardır ki bir erkek cesaret sınavından geçmek, benim için bunu söylemek zor olsa da, ayakta işlemek için doğduğunu dünyaya göstermek zorundadır. Sandığından çok daha yetenekli olduğunu görmen için, sana bunu göstermen için bir fırsat vereceğim. Bana, Polis Üst Teşkilatı’na, kayınpederine ve eşine göstermelisin ki evde bir erkek olduğunda, sıkıntısını atmak için Aromas de Montserrat’a ihtiyaç duyar.”

Rovira baş dönmesinin eşiğinde onu izliyordu.

“Şu andan itibaren sana emrettikleri gibi beni takip edeceksin, ama yüz metreden daha yakın olmayacak ve seni görmem için gayret edeceksin. Sonra sana nerede olduğumu ve ne yaptığımı sorduklarında, onlara söylemeni istediğim şeyi söyleyeceksin.”

“Ama... Bu yasal mı?”

“Rovira sen bir polissin. Senin yasal dediğin şey yasaldır.”

“Bilmiyorum...”

“Elbette biliyorsun. Çok akıllısın. Sende eksik olan şey kendine güven.”

Rovira dalgın bir halde defalarca gözlerini kırptırdı.

“Peki size hayır dersem?”

“Böyle davranma adamım, arkadaş olmaya başladığımız şu anda. Çünkü eğer bana hayır derssen yüzbaşı kayınpederini görmeye gitmek ve ona seni Teresianas Koleji’nin duvarına tırmanıp teneffüs saatinde aletini çıkarıp sallarken yakaladığımı anlatmak zorunda kalacağım.”

“Bunu yapabilecek biri değilsiniz.”

Alicia sabit bir biçimde gözlerine baktı.

“Rovira, benim yapabileceğim şeyler hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Adam inlemesine mani olamadı.

“Siz kötüsünüz.”

Alicia’nın dudakları sinirli bir biçimde büzüldü.

“Sana karşı kötü olmak istediğimde, bunu hemen anlarsın. Yarın sabah erkenden Gran Café’nin önünde beni bekleyeceksin ve sana günün planını söyleyeceğim. Anlaştık mı?”

Bu konuşma esnasında birkaç santim küçülmüş gibi duran Rovira yalvaran gözlerle ona baktı.

“Tüm bunlar şaka öyle değil mi? Benimle eğleniyorsunuz çünkü acemiyim...”

Alicia Leandro’nun çok iyi bir taklidini yapıp onun donuk bakışlarını kullandı. Yavaşça o sözleri reddetti.

“Şaka değil; bu bir emir. Umudumu boşa çıkarma. İspanya ve ben sana güveniyoruz.”

XX. yüzyılın başlarında, para henüz parfüm gibi kokarken ve büyük servetler miras bırakılmaktan çok sahne uyarlamasıyla kazanılıyorken, Barselona *Belle Époque*'sinin en olanak dışı kilit noktasında, gökten içine düşerek sonsuza dek orada kapalı kalmış bir hükümdarın kibri ve büyük zanaatkârların hayalleri arasındaki çalkantılı romantizmden doğmuş modernist bir saray.

Casa Pérez Samanillo isimli mekân yarım asırdan beri Balmes ve Diagonal'in kesiştiği noktada bir serap ya da uyarı gibi duruyordu. Asıl olarak soylu ailelerin saraylarının dışına taşıdıkları zamanlarda aile evi olarak inşa edilmiş o abartılı şiir, Paris tarzı çizgileriyle bu resif, pencerelerinden gelen bakır rengi ışıkla sokakları aydınlatıyor ve hiç utanmadan ölümlülere merdivenlerini, salonlarını ve kristal avizelerini gösteriyordu. Burası Alicia'ya cam levhalar arkasından organizmaları ve egzotik yaşam biçimlerini onlar hiç şüphelenmeden seyredebileceği bir çeşit akvaryum gibi gelmişti her zaman.

Yıllardır bu zengin kalıntı hiçbir aileye ev sahipliği yapmıyordu ve son zamanlarda bütün büyük şehirlerde türeyen, önemli isimlerin, şanlı atalarının sırtlarından servetlerini kazandıkları sıradan kişilerin ter kokularından korunabilecekleri sarsılmaz ve seçkin enstitülerden biri, Barselona Atlı Spor Kulübü'nün merkezi olmuştu. Bu tür faaliyetlerin iyi bir gözlemcisi olan Leandro derdi ki, beslenme ve barınma meselesi hallolduktan sonra, insanoğlunun ilk ihtiyacı, benzerlerinden daha farklı ve üstün hissetmek için sebepler ve kaynaklar

arayışına girmektir. Atlı Spor Kulübü merkezi de açıkça böyle bir amaca hizmet ediyor gibiydi ve Alicia'ya öyle geliyordu ki yıllar önce Leandro Madrid'e taşınmamış olsaydı, kaliteli ahşap malzemesi ve harika görünümüyle o salonlar, akıl hocasının yerleşmesi ve beyaz eldivenleriyle karanlık işlerini halletmesi için mükemmel bir sahne olurdu.

Kulaklarına kadar üniformaya girmiş bir uşak girişi kontrol ediyordu ve ona büyük, vakur demir kapıyı açtı. Girişin iç tarafında, arkadan aydınlatılan kürsünün başında resmi giyimli biri, salamura balık gibi bir yüz ifadesiyle, itaatkâr bir mimik yapmadan önce birkaç kez tepeden tırnağa onu süzdü.

"İyi günler" dedi Alicia. "Bay Gustavo Barceló ile burada randevum vardı."

Görevli kürsüdeki deftere kadar bakışlarını indirdi ve ritüeli bozmadan birkaç saniye bu bilgiyi araştırıyormuş gibi yaptı.

"İsminiz?"

"Verónica Larraz."

Resepsiyonist sarayın şaşaalı iç mekânını geçirerek onu yönlendirdi. Yollarının üzerinde kulübün üyeleri şaşkın bakışlarını fırlatmak için sohbetlerini kesiyordu ve bazıları bunu neredeyse bir skandal gibi görüyordu. Her halükârda burası dişi türün ziyaretlerine alışık olmayan bir yerdi ve asilzadelerden birkaçı onun varlığını bayatlamış erkekliklerine bir hakaret olarak yorumluyor gibiydi. Alicia onların bu ilgisine nazıkçe gülümseyerek karşılık vermekle yetindi. Sonunda bir Diagonal bulvarına bakan büyük pencerenin önüne konuşlanmış okuma salonuna vardılar. Orada, imparator koltuğuna yayılmış, akvaryum boyutunda bir kadehte brendisini yudumlayan, beyefendi görünümlü, görkemli bıyıklı, üç parçalı takım elbisesi rugan ayakkabılarda sonlanan biri oturuyordu. Resepsiyonist birkaç metre kala durdu ve ürkek bir gülümsemeyle çehresi değişti.

"Bay Gustavo? Beklediğiniz ziyaret..."

Bay Gustavo Barceló, Barselona kitapçılar cemiyetinin onursal duayeni ve dişi ırka dair tüm konulara hâkim olarak onun en seçkin ve ayrılmaz parçası, sıcak ve nazik reveransıyla kendisini karşılamak için ayağa kalktı.

“Gustavo Barceló, emrinizdeyim.”

Alicia ona bir elini uzattı ve adam ayrıca bir zaman ayırarak ve böylelikle geçen süreden, muhtemelen kullandığı eldivenlerin bedenine varana kadar onu incelemek için yararlanarak, bir piskoposun elini öper gibi onun elini öpmeye davrandı.

“Verónica Larraz” diye kendini tanıttı Alicia. “Benim için zevktir.”

“Larraz koleksiyoncu akrabanızın soy ismi mi?”

Alicia kendisi kitabevinden ayrılır ayrılmaz oradaki çalışanın, Benito’nun onu aramış ve buluşacağı kişinin tüm ayrıntılarını vermiş olduğunu düşündü.

“Hayır. Larraz kocamın soyadıdır.”

“Anlıyorum. Tedbir önce gelir. Anlıyorum. Lütfen, oturunuz.”

Alicia Barceló’nun karşısındaki koltuğa yerleşti ve dekoru damıtan aristokrat ve seçkin havanın tadını çıkardı.

“Yeni zenginlerin ve sınıfı devam ettirmek için onlarla evlendirilenlerin köklü geleneklerine hoş geldiniz” diye konuştu Barceló bakışlarını izleyerek.

“Siz kulübün daimi üyesi değil misiniz?”

“Hijyenik sebeplerle uzun yıllar olmamak için direndim, ama zamanla şartlar beni şehrin gerçeklerine ve rüzgârın estiği yöne boyun eğmeye götürdü.”

“Eminim avantajları vardır.”

“Şüphemiz olmasın. Burada insan, miras kalan servetlerini anlamadıkları ve ihtiyaç duymadıkları şeylere harcamaya ihtiyacı olan insanlarla tanışır, kişi, ülkenin kendi kendini seçkin ilan edenler hakkındaki romantik hayallerinden kurtulur ve brendisinin de üstüne yoktur. Ayrıca sosyal arkeoloji yapmak

için muhteşem bir yerdir. Barselona'da bir milyondan fazla kişi yaşar, ama gerçekleri konuşursak, tüm kapıların anahtarlarına sahip olanların sayısı dört yüz kişiyi bile bulmaz. Bu şehir anahtarın kimde olduğuna, kapının kime açıldığına ve kişinin eşiğin hangi tarafında durduğuna göre durumunun değiştiği bir kapalı kapılar şehridir. Ama sanırım bunlar sizin için yeni bir bilgi değil Bayan Larraz. Ahlaki söylevler ve eski bir kitapçının gevezeliği dışında size bir şey ikram edebilir miyim?"

Alicia reddetti.

"Elbette. Sadede gelelim değil mi?"

"Eğer çok sakıncası yoksa."

"Hem de hiç yok. Kitabı getirdiniz mi?"

Alicia çantasından ipek bir mendile sarılmış *Ariadna ve Kızıl Prens*'in bir kopyasını çıkardı ve ona uzattı. Barceló onu iki eliyle tuttu, parmakları kitabın cildini okşar okşamaz gözleri parladı ve bir zevk gülümsemesi dudaklarına yayıldı.

"*Ruhlar Labirenti...*" diye mırıldandı. "Sanırım bunu nasıl elde ettiğinizi bana söylemeyeceksiniz."

"Sahibi bu konuyla ilgili sırrı paylaşmamayı tercih ederdi."

"Anlıyorum. İzninizle..."

Bay Gustavo kitabı açtı ve tek ve tekrarı olmayan bir hediyenin zevkine varan bir *gourmet* gibi bu karşılaşmadan haz duyarak yavaşça sayfaları çevirdi. Alicia emektar kitapçının oradaki varlığını unutmuş olmasından şüphelendi. Gustavo incelemesini durdurup ona sorgular gibi bir bakış fırlatana dek sayfaların arasında kayboldu.

"Cüretimi affedin Bayan Larraz, ama neden birinin, şu halde sizin temsil ettiğiniz bir koleksiyoncunun, böyle bir parçayı elinden çıkardığını anlayamıyorum."

"Bir alıcı bulmanın zor olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle değil. Bana bir telefon veriniz, yirmi dakika içinde benim yüzde on komisyonum hariç en azından beş yüksek teklifi size bildireyim. Bu söz konusu bile değil."

“O halde söz konusu olan şey nedir Bay Gustavo, eğer sormanın zararı yoksa?

Barceló brendi kadehini bir dikişte bitirdi.

“Söz konusu olan şey, sizin gerçekten bu kitabı satmak isteyip istemediğiniz Bayan *Larraz*” diye karşılık verdi Barceló, alaylı biçimde hayali soyadını vurgulayarak.

Alicia utangaç bir biçimde gülümsemekle yetindi. Barceló başını salladı.

“Bana cevap vermenize gerek yok, gerçek isminizi söylemenize de gerek yok.”

“Adım Alicia.”

“*Ruhlar Labirenti* serisinin ana karakteri Ariadna’nın Alis’i diğer Alis’e yani Lewis Carrol’unkine ve ülkesine bir saygı duruşudur, bu durumda Barselona’nın, Harikalar Ülkesi’ne bir saygı duruşu olduğunu biliyor muydunuz?”

Alicia yumuşak bir şekilde reddederek şaşırmış gibi yaptı.

“Serinin ilk kitabında Ariadna, fırtınalı bir gecede gizemli biçimde ortadan kayboldukları zamana dek anne babasıyla birlikte yaşadığı Vallvidrera’daki büyük evin çatı katında büyüklü bir kitap bulur. Karanlıklardan bir ruhla işbirliği yaparak belki onları bulabileceğini sanarak, Alicia gerçek Barselona ve onun zıttı, şehrin lanetli yansıması arasında fark etmeden bir kapı açar. Aynalar Şehri...Yer ayaklarının altında yarılr ve Ariadna salyangoz kabuğu gibi kıvrılan sonu gelmez merdivenlerden karanlığa, diğer Barselona’ya varana kadar düşer, ruhlar labirentinde, Kızıl Prens’in inşa ettiği cehennem giraplarında, bir yandan kayıp anne babasını ararken öte yandan karşılaştığı lanetli ruhları kurtarmaya çalışarak dolaşmaya mahkûm olur.”

“Peki Ariadna anne babasını bulmayı ve o ruhlardan bazılarını kurtarmayı başarıyor mu?”

“Maalesef hayır. Ama buna gayret eder. Kendi tarzında bir kahramandır o, her ne kadar Kızıl Prens ile kısa süreli karşılaşmaları onu da yavaş yavaş karanlık bir yansımaya ve asıl

halinin zıttına, deyim yerindeyse düşmüş bir meleğe dönüşürse de.”

“Örnek alınacak bir hikâyeye benziyor.”

“Öyle. Söyleyiniz *Alicia*, sorunları bulmak için cehenneme inmek sizin de yaptığınız bir şey mi?”

“Neden sorunları bulmak isteyeyim?”

“Çünkü sanırım salak Benito’nun zaten size anlatmış olacağı gibi, Sosyal Tugay’dan kasap görünümlü bir tip kısa süre önce sizinkine benzer sorular sorarak kitabevine geldi ve içimden bir ses siz ikinizin birbirinizi tanıdığını söylüyor”

“Kastettiğiniz kişinin adı Ricardo Lomana’dır ve içinizdeki ses pek yanlış yolda sayılmaz”

“Ben asla yanlış yolda yürümem genç bayan. Sorun bazen içinde bulunduğum yolların kendisindedir.”

“Lomana size tam olarak ne sordu?”

“Son zamanlarda birinin açık arttırmalarda, özel satışlarda ya da uluslararası pazarda Victor Mataix’in herhangi bir kitabını ele geçirip geçirmediğini bilmek istiyordu.”

“Size Víctor Mataix hakkında hiç soru sormadı mı?”

“Bay Lomana pek edebiyat âşığı biri gibi durmuyordu, ama Mataix hakkında ihtiyacı olan her şeyi biliyormuş izlenimi uyandırdı bende.”

“Peki ona ne söylediniz?”

“Yedi yıldır 1939 yılında yok edilmekten kurtulmuş *Ruhlar Labirenti* serisinin tüm kitaplarını satın alan koleksiyoncuya dair bilgileri verdim ona.”

“Piyasada bulunan tüm Mataix kitaplarını aynı kişi mi satın aldı?”

Barceló onayladı.

“Sizinki hariç hepsi.”

“Peki bu koleksiyoncu kim?”

“Bilmiyorum.”

“Az evvel bilgilerini Lomana’ya verdiğinizi söylediniz.”

“Onu temsil eden ve onun adına tüm satın alma işlemlerini

gerçekleştiren avukatın, Brians diye birinin bilgilerini verdim. Fernando Brians.”

“Sizin avukat Brians ile temasınız oldu mu Bay Gustavo?”

“Toplamda bir ya da iki kez onunla konuşmuş olmalıyım. Telefonla. Ciddi bir adam.”

“Mataix’in kitaplarıyla ilgili olarak mı?”

Barceló bunu onaylayan bir işaret yaptı.

“V́ctor Mataix hakkında bana ne söyleyebilirsiniz Bay Gustavo?”

“Çok az şey. Sık sık kitaplar için çizim yaptığını biliyorum, *Labirent* kitapları üzerine çalışmaya başlamadan önce Barrido ve Escobillas olacak o utanmaz ikiliyle çeşitli romanlar yayımladı ve Aguas yolunda, Vallvidrera ve Fabra gözlemevi arasmda bir evde inzivaya çekilmiş halde yaşıyordu, çünkü karısı nadir görülen bir hastalıktan mustaripti ve o ya istemediğinden ya da beceremediğinden onu yalnız bırakmıyordu. Aşağı yukarı bu kadar. Bu ve 1939 yılında milislerin Barselona’ya girmesinden sonra ortadan kaybolmuş olması.”

“Onun hakkında daha fazla bilgiyi nereden alabilirim?”

“Bu zor. Size yardım edebilecek aklıma gelen tek isim Vilajuana’dır, Sergio Vilajuana, Mataix’i tanıyan bir gazeteci ve yazar. Kitabevinin daimi müşterilerinden biridir ve bu konuları en fazla bilen kişidir. Savaştan sonra buharlaşan Barselona’lı tüm lánetli yazarlar nesli ve Mataix hakkında bir kitap üzerine çalıştığını söylediğini hatırlıyorum.”

“Yani başkaları da mı var?”

“Lanetli yazarlardan mı? Bu *allioli*¹ gibi yerel bir uzmanlık.”

“Peki Bay Vilajuana’yı nerede bulabilirim?”

“*La Vanguardia*’nın yazı işlerini deneyiniz. Ama bir tavsiyede bulunmama izin verirseniz, gizli koleksiyoncu masalından daha iyi bir şey bulunuz. Vilajuana aptal değildir.”

“Ne tavsiye edersiniz?”

1 İspanya’ya özgü zeytinyağı ve sarmısakla hazırlanan bir sos. (ç.n.)

“Baştan çıkarın onu.”

Alicia hınzır bir ifadeyle gülümsedi.

“Kitapla. Eğer Mataix’e ilgisi devam ediyorsa bu kopyaya bir göz atmaya direnebileceğini sanmıyorum. Bu devirde bir Mataix kitabı bulmak, prestijli mevkide çalışan namuslu birini bulmak kadar zor.”

“Teşekkürler Bay Gustavo. Fazlasıyla yardımcı oldunuz. Sizden bu görüşmeyi bir sır olarak saklamanızı isteyebilir miyim?”

“Aldırmayın. Sır saklamak beni genç tutuyor.”

Alicia kitabı tekrar mendile sardı ve çantasına koydu. Fırsattan istifade ederek, sanki yalnız başınaymış gibi, Barceló’nun büyülenmiş ve belli belirsiz endişeli bakışları altında, dudak kalemını çantasından alıp gülümsemesinin profilini keskinleştirdi.

“Nasıl?” diye sordu Alicia.

“Dikkat çekici.”

Doğruldu ve paltosunu giydi.

“Siz kimsiniz Alicia?”

“Düşmüş bir melek” diye karşılık verdi elini uzatarak ve göz kırparak.

“Madem öyle tam yerine geldiniz.”

Bay Gustavo elini sıktı ve onun çıkışa doğru uzaklaşmasını izledi. Koca koltuktaki sığınağına döndü ve düşünceli halde, neredeyse bitmiş brendi kadehinin içinde kayboldu. Kısa süre sonra büyük pencereden onun geçişini gördü. Günbatımı Barselona’nın üzerine kırmızımsı bulutlar sermişti ve batan güneş Diagonal kaldırımından gelip geçenlerin ve akkor halindeki metal gözyaşları gibi parlayan arabaların silüetlerini belirginleştirmişti. Barceló Alicia şehrin gölgeleri arasında yok olana kadar bakışını o kırmızı paltoya sabitledi.

O akşamüzeri, Barceló'yu brendisi ve şüpheleriyle baş başa bıraktıktan sonra, Alicia eve dönüş yolunda, artık vitrinlerinden ışıklar saçmaya başlamış olan kendini beğenmiş dükkânlar geçidini yeniden izleyerek Rambla de Cataluña'ya girdi. Ağgözlülük ve kıskançlıkla sürekli bir araya gelen saygıdeğer ve şık insanları ve o işyerlerini gözlemlemeyi öğrenmiş olduğu günleri hatırladı.

Soymak için girmiş olduklarını ve oradan götürdüğü şeyleri, arkasında çalışanların ve müşterilerin çılgınlıklarını, takip edildiğini anladığında damarlarında dolaşan ateşi ve ilahi bir hak olarak sahip olduklarını sandıkları herhangi bir şeyi onların elinden almış olmanın hissettirdiği tatlı intikam ve adalet duygusunu hatırladı. Vía Layetana merkez komiserliğinin bodrumlarında, nemli ve karanlık bir odada sona eren soygun kaçıışının olduğu günü hatırladı. Penceresiz, yere çivilenmiş metal bir masa ve iki sandalyeden başka şey olmayan bir bodrum katıydı. Odanın ortasında bir gider oluğu vardı ve yer hâlâ nemliydi. Bok, kan ve çamaşır suyu kokuyordu. Onu yakalamış olan iki polis ellerinden ve ayaklarından onu masaya kelepçelemişti ve kendisine yapacaklarını hayal etme fırsatı vermek için orada saatlerce kapalı tutmuşlardı.

“Burada genç bir dişi tilki olduğunu öğrenince Fumero neşelenecektir. Seni tanınmaz hale getirecek.”

Alicia Fumero'dan bahsedildiğini duymuştu. Komiserliğin bodrumu gibi sonu zindanlarda biten bahtsızların başına gelenler ve Fumero hakkında hikâyeler anlatılıyordu

sokakta. Korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediğini bilmiyordu, saatler sonra metal kapı açıldığında ve ayak seslerini duyduğunda gözlerini kapadı ve apış arasından idrarının nasıl süzüldüğünü ve bacaklarından nasıl kaydığını hissetti.

“Gözlerini aç” dedi ses.

Orta boylu taşra noteri suratlı bir adamın nazik biçimde gülümsediğini gördü gözyaşları arasından. Odada başka hiç kimse yoktu. Özenle giyinmiş ve limonlu kolonya kokusu sinmiş tip bir müddet sessizce onu izledi ve sonra yavaşça masanın etrafını dolaşıp arkasında yerini aldı. O ellerin omzunun üstünde ve ağzının sol kulağına süründüğünü hissettiğinde, gırtlığına tırmanan dehşet iniltisini boğmak için dudaklarını ısırды Alicia.

“Korkma Alicia.”

Güçlü biçimde, yere sabit sandalyeyi titreterek çırpınmaya başladı. Adamın ellerinin sırtından aşağı indiğini hissetti ve bileklerini acıtan baskının yok olduğunu fark ettiğinde, elinde olduğu kişinin kelepçeleri çıkardığını anlaması birkaç saniye sürdü. Uzuvarındaki kan dolaşımı yavaş yavaş normale döndü, bununla beraber sancı. Adam kollarını aldı ve hassas bir şekilde masanın üzerine yerleştirdi. Hemen onun yanına oturdu ve bileklerine masaj yapmaya başladı.

“Benim adım Leandro” dedi. “Daha iyi mi?”

Alicia onayladı. Leandro gülümsedi ve ellerini serbest bıraktı.

“Şimdi ayak bileklerindeki halkaları çıkaracağım. O da biraz can yakacak. Ama önce bir aptallık yapmayacağımdan emin olmam gerek.”

O reddetti.

Leandro kelepçeleri çıkarırken “Kimse canını acıtmayacak” dedi.

Serbest kaldığında Alicia sandalyeden kalktı ve odanın bir köşesinde kendine yer aradı. Adamın gözleri sandalyenin ayakları dibindeki idrar gölüne takıldı.

“Üzgünüm Alicia.”

"Ne istiyorsunuz?"

"Konuşmamızı istiyorum. Hepsi bu."

"Ne hakkında?"

"Son iki yıl boyunca kendisi için çalıştığın adam, Baltasar Ruano hakkında."

"Ona hiçbir borcum yok."

"Bunu biliyorum. Ruano'nun tutuklandığını bilmeni istiyorum, arkadaşlarından çoğuyla birlikte."

Alicia endişeyle ona baktı.

"Ona ne yapacaklar?"

Leandro omuzlarını silkti.

"Ruano'nun işi bitti. Uzun bir sorgulamanın ardından suçlarını itiraf etti. Şimdi onu idam bekliyor. Birkaç gün içinde. Bu senin için iyi bir haber."

Alicia yutkundu.

"Peki diğerleri?"

"Onlar henüz çocuk. Islahevi ya da cezaevi. Tabii şanslı olanlar. Sokağa dönenlerin günleri sayılı olacak."

"Peki ben?"

"Değişir."

"Neye göre?"

"Sana."

"Anlamıyorum."

"Benim için çalışmandan memnun olurdum."

Alicia sessizce onu izledi. Leandro sandalyeye yerleşti ve gülümseyerek onu seyretti.

"Bir süredir seni gözlemliyorum Alicia. Senin yetenekli olduğunu düşünüyorum."

"Ne için?"

"Öğrenmek için."

"Neyi öğrenmek?"

"Hayatta kalmayı. Ayrıca yeteneklerini Ruano gibi değersiz bir herifin cebini doldurmaktan daha iyi şeyler için kullanmayı."

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben Leandro'yum."

"Siz polis misiniz?"

"Öyle bir şey. Beni bir arkadaş gibi gör."

"Benim arkadaşım yok."

"Hepimizin arkadaşları var. Mesele onları bulmayı bilmek. Sana önerim önümüzdeki on iki ay boyunca benimle çalışman. Ne zaman istersen gitmekte serbest olacaksın."

"Peki şimdi gitmek istersem?"

Leandro kapıyı işaret etti.

"Eğer istediğin buysa gidebilirsin. Sokağa dönmek."

Alicia'nın gözleri kapıya çivilendi. Leandro doğruldu ve kapıyı açtı. Sonra sandalyeye geri dönerek yolundan çekildi.

"Eğer bu kapıdan çıkmak istersen kimse seni durdurmayacak Alicia. Ama sana olan teklifim burada kalacak."

O kapıya doğru birkaç adım attı. Leandro onu durdurmak için herhangi bir harekete kalkışmadı.

"Peki eğer sizinle kalırsam?"

"Eğer bana güvenmeye karar verirsen ilk iş sana sıcak bir banyo, yeni giysiler ve Las Siete Puertas'ta akşam yemeği ayarlamak olacak. Oraya daha önce hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Harika bir siyah pirinç yemekleri var."

Alicia açlıktan karnının guruldadığını hissetti.

"Ya sonra?"

"Sonra yeni yuvana, sadece sana ait bir oda ve bir banyosu olan yere dinlenmeye ve ilk kez kullanılacak temiz çarşaflarda kendi yatağında uyumaya gideceksin. Böylece yarın, acele etmeden seni almaya gelir ve ofisime gidip yaptığım şeyi sana açıklamaya başlarım."

"Peki neden bunu bana şimdi söylemiyorsunuz?"

"Diyelim ki sorunları çözmekle ve Baltasar Ruano gibi ve ondan çok çok beter olan suçluları, kimseye zarar veremeleri için toplumdan uzaklaştırmakla uğraşıyorum. Ama

yaptığım en önemli iş, senin gibi, gerçekte ne olduklarını bil-meyen ayrıcalıklı kişileri bulmak ve iyilik yapmak adına ye-teneklerini geliştirmelerini öğretmek.”

“İyilik yapmak” diye tekrarladı Alicia soğuk bir biçimde.

“Dünya şimdiye kadar tanıdığın gibi ahlaksız bir yer değil Alicia. Dünya basitçe onu şekillendiren bizlerin bir aynası ve ne eksik ne fazla ona kendi aramızda ne yaptığımızdır. Bu yüzden bir yetenekle doğan senin ve benim gibi kişiler, bunu diğerlerinin iyiliği için kullanmak sorumluluğunu taşır. Be-nim yeteneğim diğer kişilerin yeteneklerini tanımayı bilmek ve uygun zaman geldiğinde gereken kararı verebilmeleri için onlara rehberlik etmek.”

“Benim hiçbir yeteneğim yok. Hiçbir özellik...”

“Elbette var. Bana güven. Ayrıca özellikle kendine güven Alicia. Çünkü bugün, eğer istersen, eğer bana fırsat verirsen, sana iade edeceğim senden çaldıkları hayatın ilk günü olabilir.”

Leandro sıcak bir biçimde gülümsedi ve Alicia’da bulanık ve sancılı bir arzuyla ona sarılma hissi uyandı. Alicia adım adım ona varana dek odayı geçti. Elini o yabancının elinin üstüne koydu ve bakışında kayboldu.

“Teşekkürler Alicia. Yemin ederim pişman olmayacaksın.”

Uzak bir zamandaki o sözlerin yankısı yavaş yavaş söndü. Ağrı tırnaklarını göstermeye başlıyordu ve Alica daha yavaş biçimde yürümeyi tercih etti. Atlı Spor Kulübü’nden ayrılmış olduğu andan itibaren birinin kendisini izlediğini biliyordu. Uzaktan varlığını, bakışlarının silüetini okşadığını ve bekle-diğini hissedebiliyordu. Rosellón Sokağı’ndaki trafik ışıklarına gelince durdu, tesadüfi bir bakışla arkasındaki sokağı ta-rayarak biraz döndü, elbiselerini göstermek ve bulundukları yerde görülmek için Rambla gezintisine çıkmış düzinelerce insanı dikkatlice inceledi. Bu kişinin Rovira olmasını umdu, ama otuz metre kadar ötede bir kapı girişinde ya da varlığının üzerini örtebilecek gelip geçen insanlar grubunun arkasında

ustaca gizlenmiş kişinin Lomana olup olmadığını kendine sormadan edemedi. Onu gözleyerek, topuklarına basarak ve uzun süredir bu an için sakladığı paltosunun cebindeki bıçağı arzuyla okşayarak. Bir blok aşağıda, iyi aile hanımlarının sonbahar melankolisini tatlandırmak için ustalıkla sunulan lezzetlerle dolu Mauri Pastanesi'nin vitrin camlarını seçti. Tekrar arkasını kolaçan etti ve bir süre oraya sığınmaya karar verdi.

Hüzünlü ve bakir suratlı bir genç onu cam kenarında bir masaya yönlendirdi. Mauri Pastanesi ona her zaman belli yaşta ve pozisyonundaki kadınların nefis bitki çayları ve günah sınırında pastalarla baş başa kalıp planlar kurdukları, bol miktarda rafine şeker tüketilen bir yer gibi gelmişti. O akşam da mekâna toplanmış müdavimler teşhisini teyit ediyordu ve Alicia, kendisini seçilmişlerden biri gibi hissetmenin baştan çıkarmasıyla, girer girmez uzaktan gördüğü ve üzerinde adı yazılı olan bir kaymaklı massini¹ ve sütlü kahve sipariş etti. Beklerken kaybolan gülümsemesiyle, varlığının onlara ilham ettiği şeyleri *soto voce*² mırıldanırken dudaklarını okuyarak, takıp takıştırmış ve Modas Santa Eulalia'dan şık giysilere bürünmüş saygıdeğer hanımefendilerin fırlattıkları bakışların hedefi oldu. "Eğer derimi çeke çeke yüzüp onunla maske yapabilecek olsalardı, bunu yaparlardı" diye düşündü.

Daha tatlı masaya gelir gelmez Alicia iştahla yarısını yuttu ve kısa süre sonra kanında şekeri hissetti. Atocha istasyonunda vedalaşırken Leandro'nun vermiş olduğu şişeyi çantasından çıkardı ve açtı. Haplardan birini aldı ve onu dudaklarına götürmeden önce avcunun içinde birkaç saniye inceledi. Kalçasına saplanan yeni bir ağrı onu ikna etmişti. Büyük bir kahve yudumuyla hapi yuttu ve midesini başka bir şeyle süslemek için tatlının geri kalanını yedi. Yarım saatlik bir süre boyunca geçen insanları gözlemleyerek ve ilacın etki

1 Bisküvi, krem şanti ve karamelle yapılan bir İtalyan tatlısı. (ç.n.)

2 (İt.) Alçak sesle. (ç.n.)

etmesini bekleyerek orada kaldı. Vücuduna yayılan o bulanık uyku örtüsü içinde ağrısının azaldığını hisseder hissetmez kalktı ve kasada hesabını ödedi.

Pastanenin çıkışında bir taksi durdurdu ve adama adresini söyledi. Taksici konuşmaya pek hevesliydi, Alicia'nın belli belirsiz onaylar gibi yapmakla yetindiği uzun bir monoloğu dillendirdi. Uyuşturucu ilaç kanını dondurduğu sürece, sanki tuval üzerinde kayan suluboya lekeleriymiş gibi, şehir ışıkları sudan bir örtü içinde yok oluyor sandı. Trafiğin gürültüsü ona çok uzaklardan geliyordu.

Aviñón Sokağı'ndaki dairenin kapısının önünde durduğunda taksici "İyi misiniz?" diye sordu.

O iyi olduğunu işaret ederek üstünü almayı beklemeden parasını ödedi. Onun iyi durumda olduğuna pek inanmayan taksici, kapı kilidine anahtarı denk getirmesini bekledi. Alicia Jesusa ile ya da rastlantı sonucu meraklı komşulardan biriyle karşılaşmış merdiven sahanlığı sohbetine maruz kalmak istemedi. Hafif adımlarla merdivenleri yokladı ve gölgeler ve baş dönmesi içinde ona bitmeyecek gibi gelen tırmanışını gerçekleştirdi, dairesinin kapısına vardı ve mucize eseri anahtarla kapıyı açmayı başarıp içeri girdi.

İçeri girdikten sonra tekrar ilaç şişesini aldı, titreyen parmaklarla iki hap daha çıkardı. Çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve yemek odasındaki masaya kadar ilerledi. Fernandito'nun hediyesi olan beyaz şarap şişesi hâlâ oradaydı. Kadehi ağzına kadar doldurdu, bir eliyle masaya tutunarak, tek seferde içindekinin hepsini iki hapla yuttu ve boş kadehi Leandro'nun ve onun özellikle *alkolle asla* tavsiyesinin şerefine kaldırdı.

Yatak odasına çıkan koridorda, her adımda elbiselerini çıkarıp sendeleyerek yürüdü. Işığı yakmaya zahmet etmeden yatağın üzerine yığıldı. Zar zor altına girmek için yatak örtüsünü çekti. Katedralin çanları uzakta çınladılar ve Alicia teslim olarak gözlerini kapadı.

Uykudayken gördüğü yabancıнын yüzü yoktu. Odanın tavanından damlayan gölgelerden kopup gelmişe benzeyen siyah bir siluet çiziyordu. Başlangıçta yatağının ayak ucunda hareketsiz biçimde kendisini izlerken gördüğünü sandı, ama sonra yatağın kenarına oturmuş olduğunu ve üzerini örten çarşafı çektiğini fark etti. Soğuğu hissetti. Yabancı acele etmeden siyah eldivenlerini çıkarıyordu. Çıplak karnına dokunduğunda ve sağ kalçasına dağılmış yara izini aradığında Alicia parmaklarının nasıl buz gibi olduğunu fark etti. Yabancı yarasının ayrıntılarını keşfetti ve dudaklarını vücudunun üzerine kondu. O yara izinin üzerini okşayan dilin sıcak teması midesini bulandırdı. Sadece koridorda uzaklaşan ayak seslerini duyduğu zaman dairede yalnız olmadığını anladı.

Karanlıkta gece lambasının düğmesini bulup yakana kadar eliyle etrafı yokladı. Işık onu körleştirdi ve gözlerini kapadı. Yemek odasında ayak seslerini ve kapanan kapının sesini duydu. Gözlerini yeniden açtığında çıplak bedeninin yatakta uzanmış olduğunu gördü. Çarşafı yerde üst üste yığılmış haldeydi. Başını tutarak yavaşça doğruldu. Bir baş dönmesi hissi onu ele geçirdi ve bir an için bayılacağını sandı.

“Jesusa?” diye seslendi kısılmış sesiyle.

Yerden bir çarşaf alıp ona sarındı. Görmeden elleriyle yoklayıp duvarlara tutunarak koridoru geçmeyi başardı. Saatler önce koridorda bıraktığı giysilerinden eser yoktu. Yemek odası çelikten bir karanlığa gömülüydü, mobilya ve rafların etrafı pencereden sızan mavi bir örgüde beliriyordu. Elektrik

düğmesini buldu ve tavan lambasını yaktı. Gözleri yavaş yavaş aydınlığa alıştı. Görmüş olduğu şeyin ne olduğunu anlar anlamaz korku düşüncelerini netleştirdi ve sanki o ana kadar odaklanmamış bir merceğin arkasından bakıyormuş gibi, faaliyet alanı görüş alanına girdi.

Katlanmış elbisesi yemek odasındaki masanın üzerindeydi. Kırmızı paltosu bir sandalyede duruyordu. Giysisi özenli biçimde ve bir profesyonel maharetiyle katlanmış olarak masanın üzerinde hazır haldeydi. Çorapları jartiyerli kısımları aynı tarafa gelecek şekilde dikkatlice serilmişlerdi. İç çamaşırı sanki bir çamaşırcı dükkânının tezgâhı için hazırlanmış gibi masanın üzerinde katlı haldeydi. Alicia tekrar midesinin bulandığını hissetti. Kitaplığa yaklaştı ve İncil'i çıkardı. Kapağını açtı ve içinde sakladığı silahı aldı. Bunu yapınca içi boş kalan kitap ellerinden kayarak ayaklarının dibine düştü. Onu geri almak için hamle yapmadı. Revolverinin horozunu kaldırdı ve iki eliyle birden kavradı.

İşte o zaman bir sandalyenin arkalıgına asılı çantasına dikkatini verdi. Girdiğinde yere bırakmış olduğunu hatırlıyordu. Ona yaklaştı. Kapalıydı. Açtı ve bir soğukluk hissi onu ele geçirdi. Kendisine lanetler savurarak çantasını tekrar yere bıraktı. Mataix'in kitabı artık orada değildi.

Akıntıyla hareket eden bir gemiymiş gibi eski binanın iskeletinden gelen bin bir çeşit iniltiyi dinleyerek, kanepenin bir köşesine büzülüp silahı elinde gözleri kapıya sabitlenmiş halde, gecenin kalanını karanlıklar içinde geçirdi. Gözkapakları kurşun gibi ağırlaşmaya başladığında, şafağın aydınlığı onu şaşırttı. Kalktı ve pencere camındaki yansımasını izledi. Uzaklarda mor bir örtü gökyüzüne yayılıyordu ve şehrin çatıları ve kuleleri arasında bir gölgeler geçidi resmediyordu. Alicia pencereden eğildi ve Gran Café'nin ışıklarının sokağın zeminine dağıldığını gördü. Barselona ona sadece bir günlük ateşkes süresi vermişti.

"Yeniden hoş geldiniz" dedi kendi kendine.

Vargas dumanı tüten bir fincanı okşayarak ve onu karşı-larken takınacağı uzlaşmacı gülümsemeyi prova ederek Gran Café'nin yemek salonunda Alicia'nın gelmesini bekliyordu. Alicia apartman kapısından çıkar çıkmaz, silüetini çizen ka-fenin camekânındaki çifte yansımaları uzaktan seçti. Polis geçen sabah kendisinin oturduğu aynı masaya yerleşmişti ve zengin bir kahvaltı yaptığının kanıtı olan artıklar ve birkaç gazeteyle çevrili halde görünüyordu. Alicia girişe varana ka-dar sokağı geçti ve kapıyı açmadan derin bir nefes aldı. Onun girişini görür görmez Vargas ayağa kalktı ve heyecanlı biçim-de eliyle selamladı. O da bu selama karşılık verdi ve Miquel'e her zamanki kahvaltısını istediğini işaret ederek masaya yak-laştı. Garson başını sallayarak onayladı.

"Seyahat nasıldı?" diye sordu Alicia.

"Uzun."

Vargas kendisi de aynısını yapmadan onun oturmasını bekledi. Sessizce birbirlerinin gözlerine baktılar. Adam onu kaşları çatık ve şaşkın halde izliyordu.

"Ne var?" diye sordu Alicia.

"Bir lanet okuma ya da sizin tarafınızdan başka bir karşı-la-ma sözü daha bekliyordum" dedi Vargas öylesine.

Alicia omuzlarını silktiler.

"Eğer birazcık daha aptal olsaydım beni gördüğünüze se-vindiğinizi söyledim" diye ekledi Vargas.

O zayıf bir biçimde gülümsedi.

"Abartmayın."

“Beni korkutuyorsunuz Alicia. Bir şey mi oldu?”

Miquel Alicia’nın kızarmış ekmeklerini ve büyük fincanda sütlü kahvesini taşıyarak ihtiyatlı biçimde masaya yaklaştı. Alicia ona olumlu anlamda bir işaret yaptı ve garson anlayışlı bir biçimde barın arkasında kaybolmak için hızla çekildi. Alicia kızarmış ekmeklerden birini aldı ve isteksizce ısırıldı. Vargas ona belirgin bir endişeyle bakıyordu.

“O halde?” diye sordu sabırsızca.

Alicia gün içindeki faaliyetlerini özetlemeye başladı ve gece, geçen gece olanları. Hikâyesini anlattıkça Vargas’ın yüzü daha çok gölgeleniyordu. Elinde revolverle dairesinin kapısının yeniden açılmasını bekleyerek, gece boyu, şafak sökene kadar saatlerini nasıl geçirmiş olduğunu açıklamayı bitirdikten sonra, Vargas kendi kendine başını salladı.

“Anlamadığım bir şey var. Diyorsunuz ki siz uyurken bir adam içeri girdi ve kitabı götürdü.”

“Anlamadığınız şey bunun neresinde peki?”

“Onun bir adam olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü biliyorum.”

“O halde uyumuyordunuz.”

“İlacın etkisi altındaydım. Bunu söyledim zaten.”

“Bana anlatmadığınız şey nedir?”

“Sizi ilgilendirmeyen şey.”

“Size bir şey yaptı mı?”

“Hayır.”

Vargas inanmaz gözlerle ona bakıyordu.

“Sizi beklerken, buradaki arkadaşınız Miquel yukarıda, çatı katında bir oda önerdi, hemen sizin evinize bakıyor. Bavulumu yukarı çıkarmasını söyleyeceğim ve birkaç haftalık ücretini peşin ödeyeceğim.”

“Burada kalmanıza gerek yok Vargas. İyi bir otele gidin. Leandro öder.”

“Ya burası olur ya da sizin kanepenize yerleşirim. Siz seçin.”

Alicia başka bir savaşa girmeye cesareti olmaksızın iç çekti.

“Bir silahınız olduğunu bana söylememiştiniz” dedi Vargas.

“Bana bunu sormamıştınız.”

“Peki kullanmayı biliyor musunuz?”

Alicia gözlerini ona dikti.

“Ben onunla bıçkı ve dikişten fazlasını yapardım” dedi polis. “Onu sürekli üzerinizde taşıma iyiliğini yapar mısınız? Evin içinde ve dışında.”

“Emredersiniz efendim. Lomana hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Hükümetten kimse bilgi vermedi. Bende uyandırdıkları izlenim hiçbir şey bilmedikleri. Teşkilattaki versiyonu ise duymuş olmalısınız zaten. Bir yıl kadar önce Valls’e gönderilen isimsiz mektuplar davasına yardımcı olması için onu sizin biriminizden transfer ettiler. Kendi başına araştırmalarını yaptı. Gil de Partera’ya rapor vermesi gerekiyordu. Bir ara bunu yapmaktan vazgeçti. Haritadan silindi. Onunla ilgili sizin hikâyeniz nedir?”

“Hiç.”

Vargas kaşlarını çatı.

“Dün gece kitabı çalmak için evinize giren ve bana anlatmak istemediğiniz her neyse onu size yapan kişinin o olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Siz her şeyi söylüyorsunuz işte.”

Vargas kızgın bir biçimde onu izliyordu.

“Bu ilaç aldığınız yara için mi?”

“Hayır, eğlence olsun diye kullanıyorum. Sizin yaşınız kaç Vargas?”

Adam şaşkın biçimde kaşlarını kaldırdı.

“Muhtemelen sizinkinin iki katı, her ne kadar bunu düşünmek istemesem de. Niçin sordunuz?”

“Babam ya da ona benzer bir şeyim olduğunuzu sanmayacaksınız, öyle değil mi?”

“Kuruntuya kapılmayın.”

“Yazık” dedi Alicia.

“Dokunaklı olmayın. Size yakışmıyor”

“Bunu Leandro söyler.”

“Bir sebebi olmalı. Eğer duygusal ara faslını bitirdiysek, bugün için planımızın ne olduğundan neden bahsetmiyoruz?”

Alicia fincanını aceleyle bitirdi ve bir tane daha getirmesi için Miquel’e işaret yaptı.

“Sizin de bildiğiniz gibi kafein ve sigaradan başka vücudun karbonhidratlara, proteinlere ve tüm o şeylere ihtiyacı vardır.”

“Bugün yemek için Casa Leopoldo’ya gideceğimize söz veriyorum, siz ısmarlayacaksınız.”

“Ne rahatlatıcı. Ama öncesinde?”

“Önce benim özel ajanımla buluşacağız, namı diğer Rovira ile.”

“Rovira mı?”

Alicia geçen gün Rovira ile karşılaşmasını özetledi.

“Dışarıda bir yerlerde dolaşıyor olmalı, soğuktan ölmüş halde.”

“Beter olsun” dedi Vargas. “Peki çırağınıza bugünkü emirleri verdikten sonra?”

“Bir avukatı ziyarete gidebileceğimizi düşünmüştüm. Fernando Brians.”

Vargas isteksizce onayladı.

“Kim o?”

“Brians yıllardır Víctor Mataix’in tüm kitaplarını satın almış olan koleksiyoncuyu temsil ediyor.”

“Kitap meselesini takibe devam ediyorsunuz. Yanlış anlamayın, ama mantıklı olan şeyin Madrid’den çıkmak için Valls’in kullandığı araba hakkında komiserliğin ne anlatacağını dinlemek olduğunu düşünmüyor musunuz? Bizi meşgul eden davayla gerçek manada ilgili bir araştırmaya örnek olarak.”

“Bunun için zaman olacak.”

“Bağışlayın Alicia, ama hâlâ ihtimal dahilindeyken Bakan Valls’i canlı bulmaya çalışmıyor muyuz?”

“Araba zaman kaybı olur” diye hükmetti Alicia.

“Benim için mi, yoksa sizin için mi?”

“Valls için. Ama bu şekilde daha rahat hissedecekseniz, öyle olsun. Siz kazandınız. Sizin yolunuzdan gidelim.”

“Teşekkürler.”

Verdiği söze sadık kalan Rovira, doğmuş olduğu güne ve onu takip eden her güne lanet ediyormuş gibi bir görüntüyle titreyerek sokakta bekliyordu. Casus çırağı dünkü mesaiden beri on santim kısalmış gibi görünüyordu. Yüzünün ifadesi, henüz başlamakta olan bir ülser vakasına işaret eden ağırlı rektus kasını ele veriyordu. Alicia'nın onu göstermesine gerek kalmadan Vargas kim olduğunu tespit etti.

"Entrikalar şahı şu değil mi?"

"Ta kendisi."

Kendisine yaklaşan ayak seslerini duyunca Rovira başını kaldırdı. Vargas'ı görür görmez yutkundü ve titreyen elleriyle sigara paketini aradı. Alicia ve Vargas, Rovira'nın her iki yanına dikildiler.

"Yalnız geleceğinizi sanıyordum" diye kekeledi Rovira.

"Sen romantik birisin Rovira."

Onun yüzüne sinirli bir gülüş hâkim oldu. Alicia ağzından sigarasını aldı ve uzak bir yere fırlattı.

"Bakın..." diyerek protesto etti Rovira.

Vargas hafifçe üzerine eğildi ve Rovira denilebilir ki biraz daha küçüldü.

"Genç bayanla sadece o sana soru sorduğunda konuşacaksınız. Anlaştık mı?"

Adam onayladı.

"Rovira bugün senin şanslı günün olacak" dedi Alicia. "Soğukta üşümek sona erdi. Sinemaya gideceksin. Capitol'de

gündüz seansları saat onda başlıyor ve çok hoşuna gidecek bir seri olan maymun Chita'yı izletiyorlar."

"Oscar ödüllü" diyerek onu destekledi Vargas.

"Affedersiniz Bayan Alicia, ama arkadaşınız burada boy-numu kırmadan önce sizden isterdim ki, eğer çok rahatsızlık vermiyorsa ve şimdiden cömertliğiniz için minnettar olarak, siz bana biraz yardımcı olsanız. İstediğim çok fazla şey değil. Bana sinemaya gitmemi söylemeyiniz. Elbette bu hoşuma giderdi, ama merkezin bundan haberi olursa kalan çok az saçım da dökülecektir. Sizi takip etmeme izin verin. Çok uzaktan. Eğer isterseniz gideceğiniz yeri önceden söylersiniz ve böylece sizi neredeyse hiç rahatsız etmem. Beni görmeyeceğinize sizi temin ederim. Ama günün sonunda nerede olduğunuza ve ne yaptığınıza dair rapor vermek zorundayım, yoksa beni çığ çığ yerler. Bunların nasıl insanlar olduğunu siz bilmezsiniz. Arkadaşınıza söyleyin..."

Vargas bu zavallı şeytani bir noktaya kadar sempati duyarak izledi. Görünüşe göre tüm komiserliklerde çamurlu ayak-kabıların silindiği bir paspasa benzeyen, gündelikçi kadınlar kadar hoyrat davranılan bunun gibi bahtsız tipler vardı.

"Siz bana hangi yerleri rapor edip hangilerini edemeyeceğimi söylersiniz. Böylece hepimiz kazanırız. Size diz çöküp yalvarıyorum..."

Alicia hiçbir şey söyleyemeden Vargas işaretparmağını Rovira'ya sallayarak sözü aldı.

"Bakın korkak tavuk, siz bana Şarlo'yu hatırlatıyorsunuz ve bu hoşuma gitti. Size teklifim şudur: Bizi uzaktan takip edeceksiniz, ama çok uzaktan. Rioja ile Cebelitarık kayası arası kadar bir uzaklıktan. Sizi gördüğümde, kokunuzu aldığım da ya da iki yüz metreden yakında olduğunuzu hissettiğimde siz ve ben göğüs göğüse bir konuşma yaparız ve merkeze temiz yumruklarla yüzünüz değişmiş olarak gitmenizin pek iyi karşılanacağını sanmıyorum."

Birkaç saniye Rovira'nın nefesi kesilmiş gibi göründü.

“Bu size uyar mı yoksa şimdiden başlayalım mı?” diye birtirdi Vargas.

“İki yüz metre. Az olur. Müessesenin ikramı olarak iki yüz elli metre yapalım. Cömertliğiniz ve anlayışınız için çok teşekkürler. Pişman olmayacaksınız. Rovira verdiği sözü tutmadı denilmesin...”

“Uzaklaşın artık, sizi görmek bile sinir yapıyor” diye buyurdu Vargas en uğursuz ses tonuyla.

Rovira kaçamak bir reverans gibi hareket yaptı ve koşar adım uzaklaştı. Vargas onu insanların arasına karışırken gördü ve gülümsedi.

“Siz duygusal birisiniz” diye mırıldandı Alicia.

“Siz de bir melek. Bu sabah arabayı görmemize izin verecek mi öğrenmek için Linares’i aramama izin verin.”

“Linares kim?”

“İyilerden biri. Birlikte başladık ve hâlâ iyi dostuz. Polislik mesleğinde yirmi yıldan sonra kaç kişi hakkında böyle söylenebilir?”

Tekrar kafeye girdiler ve Miquel telefonu onlara verdi. Vargas Vía Layetana komiserliğini aradı ve Mauricio Valls ve şoförü, tetikçisi ve sır ortağının Madrid’den Barselona’ya seyahat ederken kullandıkları varsayılan araba hakkında, sözü bu meraklarına ve bir göz atma iznini kazanma konusuna getirmek için, Vargas ve arkadaşı Linares arasında erkek dayanışması, mizah zevki şüpheli şakalaşmalar ve eski arkadaşlık deneyimlerine dair sözlü bir vals başladı. Alicia bir salon komedisiymiş gibi, ustalıklı veznin tadına vararak ve Vargas şeytanının iş arkadaşlarıyla flörtleşmesini ve herhangi bir kayda değer içeriğe sahip olmayan tumturaklı paragraflar oluşturarak yaptığı konuşmayı takip etmişti.

“Her şey çözüldü” diye nihayete erdirdi telefonu kapatarak.

“Emin misiniz? Linares denen kişinin benimle gideceğini-zi bilmek isteyeceğini düşünmediniz mi?”

“Elbette düşündüm. O yüzden de bahsetmedim.”

“Peki beni gördüklerinde ne diyeceksiniz?”

“Nişanlı olduğumuzu. Bilmiyorum. Aklıma bir şey gelir nasıl olsa.”

Belediyenin önünde bir taksiye bindiler ve sabahın ilk saatlerinde tam olarak işkenceli rölantide Vía Layetana trafiği yoğunlaşmaya başladığında harekete geçtiler. Sabah sisinde ortaya çıkıveren gemiler gibi anıtsal bina cephelerini düşünceli biçimde izliyordu Vargas. Taksici muhtemelen ikisinin oluşturdukları tuhaf beraberlik hakkında fikir yürüterek dikiz aynasmdan onlara kaçamak bakışlar fırlatıyordu, ama kaygıları ve akıl yürütmeleri, ateşli bir biçimde futbol liginin artık kaybedildiği mi yoksa tam tersine umudun yaşamaya devam etmesi için hâlâ sebepler olduğu mu konusu tartışılan, spor merkezli canlı bir radyo sohbetiyle yatıştı.

Orayı *Gözyaşı Müzesi* diye adlandırıyorlardı. Çok büyük bir çadır, hayvanat bahçesi ve plaj arasında kimsenin uğramadığı bir alanda yükseliyordu. Etrafında, gökyüzünde asılı duran bir çeşit dairesel kale gibi Torre de Aguas'ın hâkim olduğu, fabrikalar ve denizin arkasına gizlenmiş hangarlardan oluşan bir şehir uzayıp gidiyordu. Gözyaşı Müzesi bir kutsal emanet, neredeyse hepsi 1888 Büyük Evrensel Sergi için inşa edilmiş binaların karşısında, yıkıma uğramaktan kurtulan bir harabeydi. Yıllar süren terk edilmişliğin ardından harabe, belediye tarafından Emniyet Genel Müdürlüğü'ne tahsis edilmişti ki aynı anda hem depo hem de bir katakomp gibi kullanılıyordu. Orada Barselona şehri suç ve ceza sisteminin yetmiş yıllık toz dumanı sonunda, onlarca iddianamenin delilleri, ganimetleri, müsadere edilen nesneleri, silahları ve her çeşit eserleri, raporları ve hazinelerinin sonu gelmez biçimde istiflendiği, adli bir depo bulunmaktaydı.

Yapı Estación de Francia'nın kubbeli çatısına benzer bir çatıyla örtülüydü. Levhalarla kaplı çatısından ışık bıçakları geçerek karanlığa saplanıyor ve Ensanche'nin pek çok binasından daha uzun, yüzlerce metrelik koridorlara dökülüyorlardı. XIX. asır sonlarından itibaren Barselona'nın gizli tarihine ışık tutan belgeler ve nesnelerin yuvalandığı yukarılarda kalan bölgelere ulaşmaya olanak veren, bir çeşit hayali efekt gibi yüksekten sarkmış, karmaşık geçitler ve merdivenlerden oluşan sistemi vardı. Yetmiş yıllık faaliyet süresince, her çeşitten yapıt o arafta mahsur kalmıştı. Atlı arabalar ve suçlarda kullanılan fi

tarihinden kalma otomobillerden, silahlar ve zehirlerin ansiklopedik cephaneliğine kadar her şey. Dava dosyalarının yok edilemez envanterine bakarak, binada pek çok müze açmaya yetecek kadar sanat eseri bulunuyordu. Meraklıları arasında özel bir ünü olan, ürkütücü bir kurutulmuş kadavra koleksiyonu vardı ve San Gervasio mahallesinde, Amerika'da zengin olmuş çok zeki bir adamın evinin bodrumundan çıkarılmıştı ki bu adam Küba'daki servet ve şöhret zamanlarında avcılığa ve köleleri vurmaya merak sarmış, geri döndüğünde, Paralelo kafelerinin salonlarında, alt tabakadan insanlar arasında esrarı asla çözölemeyen bir kayıplar silsilesi bırakmıştı ardında.

Daimi kiracıları sarımtırak formaldehit içinde yüzerek zengin bir fauna sunan cam şişeler için koca bir galeri vardı. Sarayda en deneyimli kasabın bile tüylerini ürpertecek hançerler, kamalar ve sonsuz sayıda kesici aletlerden oluşan korkunç bir silah deposu vardı. En bilinen seksiyonlardan biri, her noktası tamamen kapatılmış, sadece en yüksek mevkilerden alınacak izinle girilebilen ve din ve okültizm alanındaki davalar ve suçların araştırmasında el konulan dosyalar ve materyalleri barındıran bölümdü. O arşivde Poniente Sokağı Vampiri adı verilen davayla ilgili olarak Barselona yüksek sosyetesinin üyeleri hakkında ayrıntılı dosyalar olduğu söyleniyordu ve aynı şekilde asla gün ışığına çıkmamış ve de çıkmayacak olan, Princesa Sokağı civarındaki dairede, Mossèn Cinto Verdaguer'in eksorsizm uygulamaları davasının notları ve yazışmaları da oradaydı.

Lanetli şeylerin daimi mekânı olma işlevi gören böylesine büyük galeriler, ziyaretçisinde ordan mümkün olduğunca hızlı çıkması gerektiğini, aksi takdirde bu daimi koleksiyonun parçası olacağı hissini uyandıran bir karanlıklar örgüsü yayar. Gözyaşı Müzesi de bu anlamda bir istisna değildir ve her ne kadar polis raporlarında gerçek ismiyle, Seksiyon On Üç diye bahsedilse de, kötü şöhreti ve içinde barındırdığı bedbahtlığın giderek artan görüntüsü, herkesin bildiği bir takma ismi kullanmayı makul kılmıştır.

Taksi onları Seksiyon On Üç'ün kapısında bıraktığında, mekânın bekçiliği için üç başlı cehennem köpeği biçiminde tasavvur edilen adam kemerinden sarkan bir anahtar salkımını taşıyarak kapı eşiğinde gelişlerini bekliyordu ve yüzünün şekli, ölü gömücüler yarışmasında ödülleri almış gibiydi.

"Bu Florencio olmalı" diye yorum yaptı arabanın kapısını açmadan önce Vargas alçak sesle. Bırakın ben konuşayım."

"Tamamen sizindir" dedi Alicia.

Taksiden indiler ve Vargas elini bekçiye uzattı.

"Günaydın, Juan Manuel Vargas, Merkez Teşkilat'tan. Birkaç dakika önce Linares'le konuştum. Buraya geldiğimi haber vermek için sizi arayacağını söyledi."

Florencio onayladı.

"Yüzbaşı Linares yanınızda biri olacağından bahsetmedi."

"Genç bayan benim yeğenim Margarita, bugünlerde Tarihi Şehir'de bana rehberlik ve sekreterlik yapma nezaketini gösterdi. Bundan size bahsetmediler mi?"

Florencio bakışlarıyla Alicia'yı arayarak reddetti.

"Margarita Bay Florencio'yu selamla; Florencio'sunuz öyle değil mi, Seksiyon On Üç'ün mutlak otoritesi."

Alicia birkaç adım ileri çıktı ve utangaç biçimde elini uzattı. Florencio kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

"Geçiniz."

Bekçi onlara ana girişe kadar rehberlik etti ve içeri davet etti.

"Uzun süredir mi buradasınız Florencio?" diye sordu Vargas.

"Birkaç yıldır. Daha öncesinde on yıldır depodaydım."

Vargas şaşkın halde ona baktı.

"Kadavralarınki" diye açıkladı. "Beni takip etme lütfunu gösterirseniz, aradığınız şey dokuz numaralı bölümde. Sizin için hazırladım."

Dışarıdan görünümü terk edilmiş bir tren istasyonunu andırıyordu, içinde sonsuzlukta kaybolan engin bir bazilika seçiliyordu. Elektrikli bir aydınlatma sistemi, karanlığa altın

sarısı bir renk veren ampul çelenkleri germiştir. Florencio onlara, her çeşitten aletler, kasalar ve sandıklarla dolu sayısı belirsiz galeriler boyunca rehberlik etti. Alicia'nın gözleri, hareket halindeyken kurutulmuş hayvanlardan manken ordularına kadar değişik şeyler seçebildi. Mobilyalar, bisikletler, silahlar, tablolar, dini heykeller ve hatta sadece fuar otomatlarına benzeyen şeylerle dolu bir mekânın görüntüsü.

O yerin atmosferini içine çeken Alicia'nın şaşkınlığını Florencio fark etmiş olmalıydı. Ona yaklaştı ve bir panayır çadırına benzeyen şeyin olduğu yönü işaret etti.

“Buraya getirilen şeylere inanamazsınız. Bazı günler ben bile inanamıyorum.”

Koridorlardan oluşan ağın içlerine daldıkça havada hayvan gürültülerine benzeyen bir mırıltının dolaştığını fark ettiler. Bir an için Alicia tropik kuşlar ve pusudaki kedigillerle dolu bir cangılda maceraya atıldıklarını düşündü. Florencio onların yüzlerinde okuduğu şaşkınlıktan keyif aldı ve çocukça bir kahkahaya mani olamadı.

“Hayır, her ne kadar bu yer araya girip farkına bile varmadan insanı kendisinden alsa da, henüz aklınızı kaybetmediniz” diye açıkladı. “Bu hayvanat bahçesi yüzünden, hemen bitiştikimizde. Buradan her şey duyuluyor. Filler, aslanlar ve papağanlar. Geceleri panterler ulumaya başlıyor ve insanın tüylerini diken diken ediyorlar. Ama en beterleri maymunlar. İnsanlar gibi, ama tüm o teatrallik olmaksızın. Buradan, lütfen. Neredeyse vardık...”

Otomobil biçimini ele veren ince bir çadır beziyle örtülüydü. Florencio uzman elleriyle örtüyü çekti ve katladı. Arabanın iki yanında iki tripod üstüne projektörler yerleştirilmiş ve hazır vaziyetteydi. Elektrik panelinden sarkan uzatma kablosuna bağlandıklarında, sarımtırak renkli yoğun ışık demetleri yansıttılar ve otomobili parlak metalden bir heykele dönüştürdüler. Hazırladığı sahnenin halinden memnun olan

Florencio akabinde aracın dört kapısını da açtı ve bir reveransla birkaç adım uzaklaştı.

“İşte burada” dedi.

“Bilirkişi raporu elinizde mi?” diye sordu Vargas.

Florencio onayladı.

“Ofisimde duruyor. Hemen şimdi size getiririm.”

Bekçi neredeyse yerden bir karış havaya yükselmiş olarak, hızlıca raporu aramak için yanlarından ayrıldı.

“Siz yolcu kısmına” diye emretti Vargas.

“Tamam sevgili amcacığım.”

Alicia’nın ilk fark ettiği şey koku oldu. Bakışlarını Vargas’a doğru çevirdi ve o da bunu onayladı.

“Barut kokusu” dedi.

Yolcu koltuğuna saçılmış koyu renkli kuru kan lekelerini işaret etti polis.

“Bir kurşun yarası için çok az kan var” diye tahminde bulundu Alicia. Muhtemelen bir sıyrık...”

Vargas sakince reddetti.

“Arabanın içine ateş edilseydi bir çıkış yarası olurdu ve mermi çekirdeği araba iskeletinde, koltuklarda bulunurdu. Bu kadar az kan muhtemelen başka tür bir yaradan, belki kesici bir aletin açtığı yaradan geliyordur. Ya da bir darbeden.”

Vargas koltuğun yaslanma yerindeki küçük delik izlerinden oluşan haleyi eliyle yokladı.

“Yanık” diye mırıldadı. “İçeriden dışarıya ateş edilmiş.”

Alicia koltuktan çekildi ve pencere camının kolunu aradı. Çevirdiğinde pencerenin kenarında sadece küçük cam kırıkları belirdi. Pencerenin dibinde toz haline dönmüş cam parçaları görülüyordu.

“Bunu görüyor musunuz?”

Birkaç dakika süresince, sessizlik içinde arabayı baştan aşağı aradılar. Yerel polis bilinçli olarak arabayı silip süpürmüştü ve onlara torpido gözündeki bir demet eski yol haritası ve kapaksız spiralli bir not defterinden başka şey bırakmamıştı. Alicia sayfalarını karıştırdı.

“Bir şey var mı?” diye sordu Vargas.

“Boş.”

Bilirkişi raporuyla sessizce geri dönmüş olan Florencio onları karanlıktan gözlüyordu.

“Paten gibi tertemiz öyle değil mi?” dedi onlara.

“Arabayı getirdiklerinde içinde bir şey var mıydı?”

Florencio onlara bilirkişi raporunu uzattı.

“Getirdiklerinde zaten böyleydi.”

Vargas raporu aldı ve tanımlanan nesnelerin kaydını gözden geçirdi.

“Bu normal midir?” diye sorguladı Alicia.

“Affedersiniz?” diye karşılık verdi Florencio, meraklı.

“Arabanın burada aranmamış olması normal mi diye soruyordum.”

“Duruma bağlı. Genel olarak olay mahallinde bir ilk inceleme yapılır ve sonra daha derin bir inceleme burada gerçekleştirilir.”

“Peki bu oldu mu?”

“Hayır, ne bileyim.”

“Raporda şu kısımda arabanın Aguas karayolunda bulunduğu yazıyor. Bu işlek bir yol mudur?” diye sorup öğrenmek istedi Vargas.

“Hayır. Dağın yamacını dolaşan, pek çok kilometresi asfalt kaplanmamış bir yol daha ziyade” dedi Florencio. “İsminde geçtiği gibi ne yol ne de suları¹ var.”

Açıklama Vargas’a yönelikti, ama Florencio bunu yaparken Alicia’ya göz kırptı. O da bu şakaya gülümseyerek karşılık verdi.

“Araştırmacılar arabanın orada *a posteriori* terk edildiğini, olayın başka yerde vuku bulduğunu düşünüyor” diye ekledi Florencio.

“Herhangi bir gerekçe?”

1 İspanyolca “agua” su demektir. (ç.n.)

“Teker kanallarında ince çakıl taşı kalıntıları buldular. Kireçli taş. Aguas karayolunu kaplayan ile aynı tür değil.”

“Peki bunun anlamı?”

“Eğer araştırmacılara sorarsanız, bu taşın bulunabileceği onlarca yer var.”

“Ama ya size sorarsak Florencio?” dedi Alicia.

“Bahçeli bir mekân. Belki bir park. Şahsa ait bir evin bahçesi olması muhtemel.”

Vargas raporu işaret etti.

“Görüyorum ki siz ikiniz davayı çözdünüz bile” diyerek araya girdi Vargas. “Eğer çok şey istemiş olmuyorsam, bir kopyasını alabilir miydim?”

“Bu zaten kopya. Sizde kalabilir. Sizler için yapabileceğim başka bir şey?”

“Bize bir taksi çağırma iyiliğini yaparsanız...”

Arabada Vargas ağzını açmadı, bakışları cama sabitlenmiş, keyifsiz hali zehir gibi havaya dağılıyordu. Alicia diziyle onu yumuşakça dürttü.

“Yüzünüz gülsün biraz dostum, Casa Leopoldo’ya gidiyoruz.”

“Bize zaman kaybettiriyorlar” diye mırıldandı Vargas.

“Peki bu sizi şaşırtıyor mu?”

Adam öfkeli biçimde ona baktı. Alicia halinden memnun gülümsüyordu.

“Barselona’ya hoşgeldiniz.”

“Sizi bu kadar sevindiren şey nedir bilmiyorum.”

Alicia çantasını açtı ve Valls’in arabasında bulduğu not defterini çıkardı. Vargas iç çekti.

“Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyleyin.”

“Artık iştahınız açılmaya başladı mı?”

“Bir dava delilini almanın büyük bir hata olduğu konusuna girmesek bile, orada gördüğüm tek şey boş sayfalardan ibaret bir not defteri.”

Alicia tırnağını metal spiralin halkaları arasına soktu ve oraya sıkışıp kalmış bir çift kâğıt parçası çıkardı.

“Yani?”

“Koparılmış sayfalar” dedi o.

“Şüphesiz çok faydası olur bunun.”

Alicia defterin ilk sayfasını taksinin camına uzattı. Kâğıda vuran güneş ışığı üzerindeki sayfaya yazılmış şeylerin bıraktığı izleri ortaya çıkardı. Vargas yaklaştı ve gözlerini kısıtı.

“Numaralar mı?”

Alicia onayladı.

“İki sütun var. İlki rakam ve harf kısımlarından oluşuyor. İkincisinde sadece rakamlar var. Bunlar beş ila yedi haneden oluşan sayılar. Dikkatinizi verin.”

“Zaten görüyorum. Yani?”

“Rakamlar, birbirini takip eden rakamlar. Kırk bin üç yüz küsurdan başlıyor ve kırk bin dört yüz yedi ya da sekizde sona eriyor.”

Vargas’ın bakışı aydınlandı, her ne kadar bir şüphe gölgesi yüzünden tamamen silinmemiş olsa da.

“Herhangi bir şey de olabilir” dedi.

“Mercedes, Valls’in kızı, kaybolduğu günün gecesinde babasının korumasına bir liste hakkında bir şeyden bahsetmiş olduğunu hatırlıyordu. Numaralar olan bir liste...”

“Bilmiyorum Alicia. Büyük ihtimalle bu hiçbir şey değil.”

“Belki” dedi uzlaşmacı biçimde. “İştahınız ne âlemde?”

Vargas sonunda yenik düşerek gülümsedi.

“Eğer siz ısmarlarsanız, bir şeyler yaparız.”

Gözyaşı Müzesi ziyareti ve onları bir noktaya getirme ihtimali olan –muhtemelen sadece hevesleri kursağında kalacak olsa da– boş sayfa üzerinde bulmuş oldukları izler Alicia’yı canlandırmıştı. Yeni bir izin kokusunu almak her zaman gizli bir zevkti: Leandro’nun öyle adlandırmaktan hoşlandığı gibi, geleceğin kokusu. Alicia nitelikli bir açgözlülükle Casa Leopoldo’nun mönüsüne baktı, ikisi için dört kişilik sipariş verdi. Vargas bunu yapmasına izin verirken hiç sesini çıkarmadı ve lezzetli yiyecekler arkası kesilmeyen defilesine başladığında ve Alicia cesaretini toplayıp güçlkle yüzünü ona çevirebildiğinde, önündeki porsiyonu ve birkaç tanesini daha bitirirken, emektar polis başını sallamakla yetindi.

“Bu yemek arkadaşlığı içinde de çok iyi bir takım oluyoruz” diye yorum yaptı muhteşem aroması olan boğa nuarını sıyırarak. “Siz sipariş verin, ben yutayım.”

Alicia gülümseyerek bir kuşun gagalaması gibi tabağında-kini dişliyordu.

"Oyunbozanlık yapmak istemem, ama fazla hayale kapılmayın" dedi Vargas. "Şu numaralar belki şoförün not ettiği yedek parçalarla ilgili referanslar dışında bir şey olmayabilir ya da bakalım sizi nereye götürecek."

"Yedek parçalar için çok fazla numara. Nuar nasıl?"

"Muhteşem. 1949 yılı ilkbaharında Cordoba'da yediğim ve hâlâ rüyalarımın giren o tat gibi"

"Yalnız mı yoksa arkadaşınızla mı?"

"Benim ağzımı mı arıyorsunuz Alicia?"

"Basit bir merak. Aileniz var mı?"

"Herkesin ailesi vardır."

"Benim yok" diye kesip attı.

"Affedersin, demek istediğim..."

"Affedilecek bir şey yok. Benim hakkımda Leandro size ne anlattı?"

Vargas soruya şaşırmış gibi göründü.

"Bir şeyler demiştir size. Ya da siz bir şeyler sormuşsunuzdur."

"Ben sormadım. Zaten o da çok bir şey anlatmadı."

Alicia soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Aramızda kalacak. Hadi. Benim hakkımda size ne anlattı?"

"Bakın Alicia, siz ikiniz arasındaki oyun beni ilgilendirmez."

"Vay canına, o halde itiraf ettiğinizden fazlasını anlattı."

Vargas rahatsız halde yüzüne baktı.

"Bana sizin yetim olduğunuzu söyledi. Savaşta anne babanızı kaybettiğinizi."

"Başka?"

"Kronik ağrıya sebep olan bir yaranız olduğunu. Bunun da karakteriniz üzerinde etkili olduğunu."

"Karakterim."

“Bırakalım bunu.”

“Daha başka?”

“Yalnız bir insan olduğunuzu ve duygusal bağlar kurmakla ilgili sorunlarınız olduğunu.”

Alicia isteksizce güldü.

“Bunu mu söyledi? Bu kelimelerle mi?”

“Kesin olarak hatırlamıyorum. Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Tamam. Benim duygusal bağlarımdan konuşalım.”

Vargas’ın gözlerinin beyazı çoğaldı.

“Duygusal bağlar kurmada sorunlar yaşadığımı düşünüyor musunuz?”

“Bunu bilmiyorum, zaten beni ilgilendirmez.”

“Leandro asla böyle klişe bir cümle telaffuz etmezdi. Moda dikiş patronları veren bir derginin duygusal sorunları danışma köşesinden alınmış gibi, derdi.”

“O zaman bu benim hakkımda olmalı, çünkü ben pek çoğuna aboneyim.”

“Tam olarak ne söyledi?”

“Neden kendinize bunu yapıyorsunuz Alicia?”

“Ne yapıyorum?”

“Acı çektirmek.”

“Beni böyle mi görüyorsunuz? Bir çilekeş gibi mi?”

Vargas sonunda bunu reddederek, sessizlik içinde ona baktı.

“Leandro ne dedi? Eğer bana doğruyu söylerseniz daha fazla sormayacağıma söz veriyorum.”

Vargas bu alternatifi değerlendirdi.

“Dedi ki sizi kimsenin sevemeyeceğine inanıyormuşsunuz, çünkü kendinizi sevmiyormuşsunuz ve kimsenin sizi hiç sevmemiş olduğunu düşünüyormuşsunuz. Bu nedenle dünyayla barışamıyormuşsunuz.”

Alicia bakışlarını indirdi ve hafifçe gülümsemek için kendini zorladı. Vargas gözlerinin anlamsız baktığını fark etti ve öksürdü.

“Sanırım ailemden bahsetmemi istiyordunuz” dedi.

Alicia omuzlarını silkti.

“Annem babam küçük bir köyden...”

“Kastettiğim karınız ve çocuklarınızdı” diye kestirmeden konuya girdi.

Vargas herhangi bir ifadeden mahrum boş gözlerle ona baktı.

“Hayır” dedi kısa bir aranın ardından.

“Sizi rahatsız etmek istemezdim. Özür dilerim.”

Vargas isteksizce gülümsedi.

“Rahatsız olmadım. Ya siz?”

“Karım ve çocuklarım mı?” diye sordu Alicia.

“Ya da her neyse.”

“Korkarım hayır” diye karşılık verdi.

Vargas kadeh kaldırır gibi bardağını kaldırdı.

“Yalnız ruhlara.”

Alicia bakışlarını kaçırarak kadehini aldı, onunkine dokundurdu.

“Leandro bir sersem” diye yorum yaptı bir süre sonra polis.

Alicia yavaşça bunu reddetti.

“Hayır. Sadece zalim.”

Yemeğin kalanı sessizlik içinde geçti.

Valls karanlıkta uyanır. Vicente'nin bedeni artık orada değildir. O uyurken Martín cesedi götürmüş olmalıdır. Sadece onun gibi aşağılık birinin aklına kendisini bir cesetle kapatmak gelebilirdi. Cesedin kaplamış olduğu yerin etrafı yapışkan bir lekeyle belirginleşmiştir. Onun yerinde eski ama kuru bir giysi yığını ve içi su dolu bir kova bulunmaktadır. Her ne kadar derhal dudaklarını ıslatsa ve hayatında tattığı en lezzetli yiyecek gibi gelen bir yudum içmeyi başarsa da, metal tadı ve pis bir kokusu vardır. Gideremeyeceğini sandığı susuzluğunu giderene, midesi ve boğazı ağrıyana kadar kana kana içer. Sonra üstünü kaplayan kanla lekelenmiş kirli giysilerden kurtulur ve yığının içinde bulduğu bazı giysileri üzerine geçirir. Sağ elinin ağrısı uyuşmuş haldedir ve onun yerinde can yakmayan bir zonklama hissetmektedir. Başlangıçta eline bakmaya cesaret edemez, ama bunu yaptığında, sanki elini katran dolu bir kovaya sokmuş gibi, siyah lekenin yayılıp bileğine kadar ulaştığını görür. Enfeksiyonun kokusunu alabilmekte ve hayattayken vücudunun nasıl çürüdüğünü hissetmektedir.

"Bu kangren" der ses karanlıkta.

Kalbi pır pır eder ve Valls arkasını döndüğünde, kendisini gözleyerek zindancısının merdivenlerin dibinde oturduğunu keşfeder. Valls ne kadar süredir orada olduğunu sorar.

"Elini kaybedeceksin. Ya da hayatını. Sana bağlı."

"Yardım edin bana lütfen. İstediginizi veririm."

Zindancı vurdumduymaz bir biçimde onu izler.

“Ne kadar zamandır buradayım?”

“Az.”

“Siz Mart n için mi çalışıyorsunuz? O nerede? Neden beni görmeye gelmiyor?”

Zindancı doğrular. Merdivenlerin yukarısm dan s z len bir tutam ışık yüzünü sıyrır. Valls  imdi yüzünün yarısını kaplayan porselen maskeyi açıkça görebilmektedir. Ten rengine boyanmıştır. Tek gözü daima açıktır ve kırpmaz. Onu daha iyi görebilmek için zindancı demir parmaklıklara yaklaşır.

“Hatırlamıyorsun, değil mi?”

Valls yavaşça reddeder.

“Hatırlayacaksın. Zaman var.”

Valls sol elini yalvarırcasına parmaklıkların arasından uzattığında, arkasını dönüp merdivenlerden yukarı tırmanmaya koyulmuştur. Zindancı durur.

“Lütfen” diye yalvarır Valls. “Bir doktora ihtiya ım var.”

Zindancı paltosunun cebinden bir paket çıkarır ve onu hücrenin içine atar.

“Yaşamak ya da çürümelerine göz yumduğun pek çok m sum gibi yavaş yavaş çürümek arasında karar ver.”

Gitmeden önce bir mum yakar ve ni  biçiminde duvara oyulmu  k  k boşluğa bırakır.

“Lütfen, gitmeyin...”

Valls ayak seslerinin nasıl kaybolduğunu i itir ve kapı kapanır. O zaman paket k ğına sarılmış kutuyu almak için diz   ker. Sol eliyle onu açar. Başlangıçta bunun ne olduğunu açıklayamaz. Sadece nesneyi alıp mumun aydınlığında bakınca onu tanır.

 nce kakmacı testeresi.

Barselona, labirentlerin anası, kalbinin en karanlık köşesinde, şimdide ve gelecekte, her koşulda gözü pek seyyahların ve kötü yola düşmüş ruhların sonsuza dek sıkıştığı, birbirine düğümlenmiş dar sokaklardan bir yumak barındırır ve en sağlam idrake sahip olmasa da, bir mübarek haritacı burayı Raval ismiyle vaftiz ederek isabet buyurmuştur. Casa de Leopoldo'dan çıkınca, izbe binalar, genelevler ve yasallık radarı gözetiminde mallarını satan her çeşitten seyyar satıcıların oluşturduğu pazarlarla dolu sokaklar ağı, onları tüm karanlık şatafatıyla karşıladı.

Çektikleri ziyafet Vargas'ta, derin derin nefes alıp göğsünü yumruklayarak hâkim olmaya çalıştığı hıçkırık sıkıntısı bırakmıştı.

"Bu size *oburluk* yüzünden oluyor" diye hükmetti Alicia.

"Siz de az değilsiniz. Önce beni şişiriyor, sonra da dalga geçiyorsunuz."

Yuvarlak hatları ve atilgan tavırlarıyla genç bir hayat kadını, gerisinde bir transistörlü radyonun tüm o melez görkeşiyle Katalan tarzı rumbayı gün ışığına çıkardığı kapı aralığından, kesin olarak ticari bir ilgiyle onları izliyordu.

"Senin sıska ve gerçek bir kadınla düet yaparak siestaya ne dersin benim *tabancam*" diye davet etti gececi bayan.

Belli belirsiz bir endişeyle adımlarını sıklaştırarak Vargas teklifi reddetti. Alicia avının uzaklaştığını görerek omuz silken kapıdaki koca kadınla bakışarak gülümsedi ve onu takip etti; kadın kendi kendine o izlediği şahıs şimdi iyi giyimli

beyefendiler arasına mı gidiyor diye sorarmışçasına, tepeden tırnağa onu süzdü.

“Bu mahalle sosyal bir felaket” dedi Vargas.

“Bakalım bunu çözebilecek misiniz diye sizi bir süre yalnız bırakmamı ister misiniz?” diye sordu Alicia. “Sanırım göz açıp kapayana dek hıçkırığınızı geçirecek bir kız arkadaş edindiniz az önce.”

“Beni iğnelemeyin, patlamak üzereyim.”

“Tatlı olarak bir şey ister misiniz?”

“Bir büyüteç. Mümkünse endüstriyel boyutlarda.”

“Numaralara inancınız olmadığını sanıyordum.”

“Kişi yapabileceği şeylere inanır, yapmak istediği şeylere değil. Aptal biri olmadığı sürece, sizin durumunuza bunu uyarlayın.”

“Hazımsızlığın sizi filozof yaptığını bilmiyordum.”

“Bilmediğiniz pek çok şey var Alicia.”

“Bu nedenle her gün yeni bir şey öğreniyorum.”

Alicia onu kolundan tuttu.

“Hayale kapılmayın” diye uyardı Vargas.

“Bunu zaten daha önce söylediniz.”

“Birine hayatta verilebilecek en iyi tavsiyedir bu.”

“Ne üzücü bir düşünce böyle Vargas.”

Polis ona baktı ve Alicia gözlerinden bu sözlerinde ciddi olduğunu anlayabildi. Dudaklarındaki gülümseme silindi ve hiç düşünmeden ayak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu. Bu edepli, şefkat ve arkadaşlık dolu bir öpücüktü, hiçbir beklentisi olmayan, hatta talepte bile bulunmayan bir öpücük.

“Bunu yapmayın” dedi Vargas yürümeye koyularak.

Alicia kapıdaki aranan kadının izlemeye devam ettiğini ve bu sahneye şahit olduğunu fark etti. Kısa bir an bakıştılar ve acı acı gülümseyerek emektar kadın içinden bunu onaylamadı.

Öğleden sonra alçaktan geçen bulutlarla örtülü kalmıştı ve aralardan sızan yeşil haleler Raval'a bir bataklık dibine gömülmüş köy görüntüsü veriyordu. Ramblas yönüne doğru Hospital Sokağı'na girdiler ve oraya vardıklarında Alicia Paza Real'e giden insanlar arasında Vargas'a rehberlik etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bahsettiğiniz büyüteçi bulmaya."

Meydanı geçtiler ve kemerlerin altındaki dolambaçlı yola ilerlediler. Orada Alicia, içerisinde cam gözlerle sonsuzluğu izleyen, saldırı anında donmuş vahşi hayvanların küçük bir cangılının görüldüğü camla kaplı dükkân vitrini önünde durdu. Vargas kapının üzerindeki tabelaya ve daha aşağıda, cam kapının üzerine işlenmiş haflere doğru bakışlarını çevirdi:

MÜZE

Bayan L.soler pujol

Telefon 404451

"Peki bu?"

"İnsanlar burayı Canavarlar Müzesi diye adlandırıyor, ama gerçekte bir taksidermi dükkânı."

Dükkândan içeri girer girmez, Vargas doldurulmuş hayvanlar koleksiyonunun ne kadar zengin olduğunu görebildi. Kaplanlar, kuşlar, kurtlar, maymunlar ve beş kıtanın egzotik faunasını araştıran birilerine zevk vermiş ya da kâbusu olmuş tüm bir egzotik hayvan krallığı, bu kendiliğinden oluşan

doğal tarih müzesini dolduruyordu. Vargas bu taksidermi işlerinin kanıtladığı ustalığa hayranlık duyarak vitrinlerin arasında dolaştı.

“İşte şimdi hıçkırığınız geçti” diye yorum yaptı Alicia.

Arkalarında yaklaşan ayak sesleri duydular ve döndüklerinde ellerini göğsünde bağlamış, kalem gibi zayıf bir genç kadının kendilerini izlediğini gördüler. Bakışı ve görüntüsüyle onun bir peygamberdevesine benzediğini düşündü Vargas.

“İyi akşamlar. Nasıl yardım edebilirim?”

“İyi akşamlar. Eğer mümkünse Matías ile konuşmak isterdim” dedi Alicia.

Peygamberdevesinin bakışlarındaki güvensizlik seviyesi ikiye katlandı.

“Neyle ilgili?”

“Teknik bir danışma.”

“Peki kim tarafından olduğunu sorabilir miyim?”

“Alicia Gris.”

Peygamberdevesi bilinçli olarak gözleriyle bir denetleme yaptı ve onaylamaz ifadesiyle suratını buruşturarak dükkânın arkasına doğru acele etmeden gitti.

“Önüme en konuksever Barselona’yı seriyorsunuz” diye homurdandı Vargas. “Dilim tutulacak.”

“Başkentte yeterince iyi doldurulmuş hayvanlarınız yok mu?”

“Keşke. Oradakilerin çoğu canlı. Kim bu Matías? Eski bir sevgili mi?”

“Daha ziyade adayı.”

“Ağır sıkletten mi?”

“Daha çok tüy sıklete çalar. Matías bu işyerinin teknikerlerinden biri. Burada şehrin en iyi büyüteçleri bulunur Matías’ta da en iyi gözleri.”

“Peki yılan kadın?”

“Sanırım adı Serafina. Yıllar önce onun sözlüsüydü. Şimdi karısı olmalı.”

“Belki bu günlerden birinde onu kurutur ve şu vitrine koyabilir, aslanların yanına, dehşet müzesine son rötuşu yapmak için...”

“Alicia!” Matías’ın sesi çok coşkulu geldi.

Taksidermist onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Matías ufak tefek ve heyecanlı tavırları olan, beyaz önlük içinde ve ona komik bir hava vererek gözlerini iri gösteren yuvarlak çerçeveli gözlükler takan bir adamdı.

“Ne çok zaman geçti” dedi tekrar karşılaşmanın verdiği gözle görülür heyecan içinde. “Artık Barselona’da yaşamadığımı düşünüyordum. Ne zaman döndün?”

Dükkânın arka tarafındaki perdeden yarı gizlenmiş halde, katran karası gözlerle ve pek arkadaşça olmayan bir ifadeyle Serafina izliyordu.

“Matías bu benim iş arkadaşım Bay Juan Manuel Vargas.”

Matías bir yandan onu incelerken elini sıktı.

“Burada çok etkileyici bir koleksiyonunuz var Bay Matías.”

“Ah, parçaların çoğu Bay Soler’e ait, buranın kurucusu. Benim ustam.”

“Matías çok alçakgönüllüdür” diye araya girdi Alicia. “Ona şu boğa meselesini anlat.”

Adam mütevazı biçimde bunu yapmayı reddetti.

“Vahşi boğaları da doldurduğunuzu söylemeyeceksiniz herhalde?” diye sordu Vargas.

“Onun için imkânsız diye bir şey yoktur” diye söze girdi Alicia. “Birkaç yıl önce meşhur bir matador buraya geldi ve sırlıklam âşık olduğu bir sinema yıldızına hediye etmek için, o gün Monumental Arenası’nda güreştiği beş yüz kilodan ağır bir canavarı doldurmasını istedi. Ava Gardner’di o değil mi Matías?”

“Ah bu kadınlar için yaptıklarımız, öyle değil mi?” diye ekledi bu konuya girmek istemediği açıkça belli olan Matías.

Serafina gözetleme yerinden tehditkârca öksürdü, Matías esas duruşa geçti ve gülümsemesi kayboldu.

“Peki sizin için ne yapabilirim? Ölümsüleştirme istediğiniz bir maskotunuz mu var? Refakat hayvanları ya da hatırlamaya değer bir av parçası?”

“Doğrusu alışılmışın dışında bir isteğimiz olacak” diye başladı Alicia.

“Alışılmamış olan şey burada alışılmış olandır. Birkaç ay önce Bay Salvador Dali’nin ta kendisi iki yüz bin karınca hazırlayabilir miyiz diye sormak için şu kapıdan içeri girdi. Şaka değil bu. Bunun yapılabilir olmadığını söylediğimde, Serafina’mm kardinal kuşları ve böcekler arasında olduğu bir tablosunu yapmayı teklif etti. Dâhilerin işleri. Görüyorsunuz ya, burada hiç canımız sıkılmıyor...”

Alicia çantasından not defterinin sayfasını çıkardı ve açtı.

“Senden istediğimiz şey, merceklerinle bu sayfada izi çıkan metni deşifre etmeye yardım etmen.”

Matías dikkatlice tutarak kâğıdı aldı ve ışık altında inceledi.

“Alicia hep gizemlerinle çıkageliyorsun öyle değil mi? Atölyeye geçiniz. Bakalım ne yapılabilir.”

Taksidermistin atölyesi ve laboratuvarı, simya ve mucizeler için küçük bir mağaraydı. Metal kablolarla tutturulmuş merceklerden ve lambalardan oluşan karmaşık bir sistem tavandan sarkıyordu. Duvarlar, içlerinde sayısız şişeler ve kimyasal solusyonların görülebildiği cam dolaplarla kaplıydı. İç organların görüntüsünü, her türden yaratığın kas ve iskelet sistemini gösteren, sararmış anatomi atlası levhaları odayı çevreliyordu. Odanın merkezine, başka dünyadan türlere cerrahi müdahale için tasarlanmış görüntüsü olan iki geniş mermer tabla hâkimdi ve çevrelerinde, Vargas’ın hayatında hiç görmemiş olduğu kadar tuhaf cerrahi aletler koleksiyonunu barındıran, kırmızı örtülerle kaplı metal masalar vardı.

“Kokuya aldırmayın” diye uyardı taksidermist. “Birkaç dakika sonra insan alışıyor ve farkına bile varmıyor.”

Böylesi bir aşırılığa şüpheyile bakan, ama Matías'a karşı çıkmayı canı istemeyen Alicia ona gösterilen, masaların birinin yanındaki sandalyeye oturdu ve eski hayranının bakışından yayılan arzunun bilincinde olarak sıcak bir biçimde gülümsedi.

"Serafina buraya asla girmez. Ölü koktuğunu söyler. Ama benim için rahatlatıcı. Burada insan her şeyi olduğu gibi görür, göz yanılmaları ve örtüler olmaksızın."

Matías not kâğıdını aldı ve cam bir levhanın üzerine yatırdı. Büyük mermer tablanın hemen yanındaki regülatörle ortam ışığının seviyesini sadece bir miktar aydınlık kalana dek düşürdü ve tavandan sarkan bir çift spotu yaktı. Makaralarla tutturulmuş bir çubuğu çekti ve metal saplar üzerine yerleştirilmiş bir dizi merceği yaklaştırdı.

"Hiç veda etmedin" dedi başını yaptığı işten kaldırmadan. "Kapıcıdan, Jesusa'dan öğrenmek zorunda kaldım."

"Her şey çok kısa süre içinde gelişti."

"Anlıyorum."

Matías cam levhayı ve büyütücü merceklerden birini spotların altına yerleştirdi. Işık demeti sayfa üzerinde izi kalmış çiziklerin etrafını aydınlattı.

"Numaralar" diye yorum yaptı.

Taksidermist merceğin açısını ayarladı ve sayfayı dikkatli biçimde yeniden inceledi.

"Kâğıda bir kontrast uygulayabilirdim ama eminim bu zarar verirdi ve belki sayıların bir kısmı kaybolabilirdi" diye yorum yaptı.

Vargas odanın bir köşesindeki yazı masasına yaklaştı ve birkaç sayfa kâğıt ve bir kalem aldı.

"İzin verir misiniz?" diye sordu.

"Elbette. Evinizdeymiş gibi."

Polis masaya yaklaştı ve bakışını merceğe sabitleyerek numaralardan oluşan kısımları kopya etmeye başladı.

"Bir dizinin rakamlarına benziyor" diye düşündü Matías.

“Neden böyle söylüyorsun?” diye öğrenmek istedi Alicia.

“Aralarında korelasyon var. Soldaki sütunda yer alan ilk üç gruba bakarsan, bir diziye aitmişler izlenimi veriyor. Geriye kalan gruplar da dizinin içinde. Son iki grupta sadece üçüncü ya da dördüncü rakam değişiyor.”

Matías alaycı bir ifadeyle onlara baktı.

“Sanırım neyin peşinde olduğunuzu sormaya değmez, öyle değil mi?”

“Ben bir emir kuluyum” diye karşılık verdi Vargas sayıları kopyalamaya devam ederek.

Matías başını salladı ve Alicia’yı gözledi.

“Sana düğünüm için bir davetiye göndermeyi çok istedim, ama nereye göndereceğimi bilmiyordum.”

“Üzgünüm Matías.”

“Önemi yok. Zaman her şeyi iyileştirir, değil mi?”

“Öyle diyorlar.”

“Peki sen, iyi misin? Mutlu musun?”

“Kastanyetler gibi.”

Matías güldü.

“Her zamanki Alicia.”

“Maalesef. Umarım buraya gelmiş olmam Serafina’yı rahatsız etmez.”

Matías iç çekti.

“Pekâlâ. Sanırım senin kim olduğuna dair bir fikri var. Bu mesele akşam yemeği saatinde bana küçük bir rahatsızlık yaşatacak, ama hepsi bu. Her ne kadar çok iyi bir kalbi olsa da, az tanıyanlar için Serafina biraz sert biri gibi gelir.”

“Sana layık birini bulmuş olmana memnun oldum.”

Matías hiçbir şey demeden gözlerine baktı. Vargas alçak sesle, nefes almaya bile cesaret etmeden bir kâğıda numaraları kopyalama işiyle meşgul, taştan misafir rolüne iyice sarılarak, bu konuşmanın dışında kalmaya gayret etmişti. Taksidermist ona döndü ve sırtını sıvazladı.

“Hepsi tamam mı?” diye sordu.

“Halletmek üzereyim.”

“Belki sayfayı cam levhada projektör altına koyabilirdik.”

“Sanırım hepsi tamam” dedi Vargas.

Alicia sandalyeden kalktı ve sanki bir müzedeymiş gibi aletleri inceleyerek odada dolaştı. Matías başı aşağıda onu uzaktan izliyordu.

“Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?” diye sordu taksidermist.

“Sadece birkaç gün oluyor. İdari bir konuda birlikte çalışıyoruz hepsi bu” diye cevap verdi Vargas.

“Ne şahsiyet ama değil mi?”

“Pardon?”

“Alicia.”

“Kendine has biri, evet.”

“Hâlâ koşum takımını kullanıyor mu?”

“Koşum mu?”

“Onun için ben yaptım biliyor musunuz? Kişiyi özel. Bunu söylemek beni rahatsız ediyor, ama bir şaheser. Balina kemikleri kullandım ve tungsten şeritler. Biz buna dış iskelet diyoruz. Öyle ince, hafif ve özenli ki sanki ikinci bir deri gibi. Bugün onu takmamış. Hareket etme biçiminden bunu anlıyorum. Onu kullanması gerektiğini hatırlatın. Kendi iyiliği için.”

Vargas sanki ne hakkında konuştuğunu anlıyormuş gibi başını salladı ve son sayıları yazmayı da bitirdi.

“Teşekkürler Matías. Bize çok yardımın dokundu.”

“Bu yüzden varız.”

Polis doğruldu ve öksürdü. Alicia ona döndü ve bakışları keşişti. Vargas başını salladı. O Matías’a yaklaştı ve Vargas’a göre hançer saplanması kadar acı vermiş olacak biçimde ona gülümsedi.

“Pekâlâ dedi Matías, gergin. Umarım yeniden görüşmemiz için yıllarca beklemek zorunda kalmayız.”

“Umarım.”

Alicia onu kucakladı ve kulağına birkaç kelime fısıldadı. Matías her ne kadar kolları iki yana sarkmış halde kalıp ona sarılmasa da onaylayarak başını salladı. Hemen sonra Alicia başka şey söylemeden çıkışa doğru uzaklaştı. Matías çıktığını duyana kadar bekledi ve ancak o zaman döndü. Vargas ona elini uzattı ve taksidermist elini sıktı.

“Ona iyi bakın Vargas, çünkü bunu kendisi yapmayacaktır.”

“Bunu deneyeceğim.”

Matías güçsüz biçimde gülümsedi ve onayladı; gözlerine bakıp üzüntü ve pişmanlıktan yaşlanmış olduğunu fark edene kadar, insana genç bir adam gibi geliyordu.

Vargos gölgelerde poz veren hayvanların bulunduğu teşhir salonunu geçince, Serafina onun yoluna çıktı. Gözleri öfkeyle yanıyor, dudakları titriyordu.

“Onu bir daha buraya getirmeyin” diye uyardı.

Vargas sokağa çıktı ve uzakta, meydandaki çeşmenin kenarına dayanmış, sağ kalçasını ovarak yüzünde ağrıdan kaynaklanan bir ifade olan Alicia’yı gördü.

“Neden dinlenmek için eve gitmiyorsunuz? Yarın farklı bir gün olacak.”

Sessizlik içinde paylaştıkları sigarayı ikram etmek için onun bir bakışı yeterli oldu.

“Siz benim kötü birisi olduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu nihayetinde.

Vargas doğruldu ve kolunu ona uzattı.

“Hadi, bana yaslanın.”

Alicia Vargas’a tutundu ve böylece aksayarak ve ağrıyı sindirmek için her on beş metrede durarak, evinin kapısına kadar varmayı başardılar. Çantasından anahtarları çıkarmaya çalıştığında onları yere düşürdü. Vargas anahtarları yerden aldı, kapıyı açtı ve içeri girmesine yardım etti. Alicia inleyerek duvara yaslandı. Polis merdivenleri kontrol etti ve hiçbir şey söylemeden Alicia’yı kollarına alıp merdivenlerden yukarı tırmandı.

Çatı katına vardıklarında, acı ve sinirden genç kadının yüzü gözyaşıyla kaplanmıştı. Vargas onu yatak odasına kadar götürdü ve nazikçe yatağa yatırdı. Ayakkabılarını çıkardı ve battaniyeyle üzerini örttü. İçinde haplar olan şişe sehpanın üzerinde duruyordu.

“Bir mi, iki mi?” diye sordu.

“İki.”

“Emin misiniz?”

Ona iki hap verdi ve komodinin üzerinde duran sürahidenden bir bardak su doldurdu. Alicia hapları yuttu ve kesik kesik nefes aldı. Vargas elini tutup sakinleşmesi için bekledi. Kızarmış gözlerle kendisine bakıyordu, yüzünde gözyaşlarının izi vardı.

“Beni yalnız bırakmayın, lütfen.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Alicia gülümsemeye gayret etti. Vargas ışığı kapattı.

“Dinlenin.”

Karanlıkta gözyaşlarını nasıl yuttuğunu ve ağrıdan titrediğini işiterek, yarım saat sonrasında Alicia’nın dokunuşu gevşeyene ve sayıklama ile uyku arasında bir duruma geçene kadar elini tuttu. Yavaşça uykuya yenik düşene ya da bilincini kaybedene kadar, bir anlam veremediği kelimeler mırıldandığını duydu. Yastığın üzerindeki Alicia’nın yüzünü aydınlatarak, alacakaranlığın loş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Vargas bir an için ölü gibi görüldüğünü düşündü ve nabzını yokladı. Kendi kendine o gözyaşlarının kalçasındaki yaradan mı yoksa daha derinden bir yerlerden mi kaynaklandığını sordu.

Bir süre sonra yorgunluk onu da kuşatmaya başladı ve kanepeye uzanmak için yemek odasına çekildi. Gözlerini kapadı ve havadaki Alicia’nın kokusunu soludu.

“Kötü bir insan olduğumu sanmıyorum” diye alçak sesle mırıldanırken yakaladı kendisini. “Ama bazen beni korkutuyorsun.”

Vargas gözlerini açtığında gece yarısını geçiyordu ve Alicia'yı bir örtüye sarınmış, yanında bir sandalyede oturup karanlıkta sabit bakışlarla kendisini izlerken buldu.

"Bir vampire benziyorsunuz" diye kekelemeyi başardı.
"Ne kadar süredir oradasınız?"

"Bir süredir."

"Horladığım konusunda sizi uyarmalıydım."

"Önemi yok. Hapları aldıktan sonra top patlasa duymam."

Vargas ayağa kalktı ve yüzünü ovuşturdu.

"Bu kanepenin beş para etmez olduğunu söylememe izin verin."

"Mobilyalar konusunda uzman değilim. Yeni yastıklar alırım. Renk tercihiniz var mı?"

"Söz konusu sizseniz, siyah ve üzerinde örümcek ağı ya da kafatası motifleri olanlardan."

"Akşam yemeği yediniz mi?"

"Tüm hafta boyu yetecek kadar akşam yemeği, sabah kahvaltısı ve öğle yemeği yedim. Nasılsınız?"

Alicia omuzlarını silkti.

"Utanmış."

"Nedenini bilemem. Peki ağrınız?"

"Daha iyi. Çok daha iyi."

"Neden yatağa gidip biraz daha uyumuyorsunuz?"

"Leandro'yu aramam gerek."

"Bu saatte mi?"

"Leandro uyumaz."

"Vampirlerden söz açılmışken..."

"Eğer onu aramazsam daha kötü olur."

"Koridora çıkmamı ister misiniz?"

"Hayır" dedi Alicia bir süre sonra.

Vargas onayladı.

"Bakın, diğer taraftaki lüks malikâneme gidip bir duş alayım, çamaşırlarımı değiştireyim ve sonra döneyim."

"Gerek yok Vargas. Zaten bu gece bana yeterince iyilik yaptınız. Gidip biraz dinlenin, uzun bir gün bizi bekliyor. Yarın sabah kahvaltıda görüşürüz."

Adam çok ikna olmadan onu izliyordu. Alicia gülümsedi.

"İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Revolveriniz yanınızda mı?"

"Sanki benim yeni oyuncak ayımmış gibi onunla uyuyacağım."

"Sizin hiç oyuncak ayınız olmadı. Belki bir şeytancık..."

Alicia ona şu kapıları açan, iradeye boyun eğdiren gülümsemelerinden birini hediye etti. Vargas bakışlarını yere indirdi.

"Çok iyi. Hadi, o halde karanlıklar prensini arayıp ona sırlarınızı anlatın" dedi kapıya giderken. "Ayrıca her yeri bir güzel kapatın."

"Vargas?"

Polis kapı eşiğinde durdu.

"Teşekkürler."

"Aptalca şeyler yüzünden bana teşekkür etmeyi bırakın."

Polisin ayak seslerinin merdivenlerden aşağı inerek nasıl kaybolduğunu duymayı bekledikten sonra telefonu aldı. Numarayı çevirmeden önce derin nefes alıp gözlerini kapattı. *Suite*in direkt hattı cevap vermiyordu. Her ne kadar ne amaçla kullandığını sormayı hiç istememiş olsa da, Leandro'nun Palace Oteli'nde başka odaları da kullandığını biliyordu. Resepsiyonu aradı. Gece vardiyasındaki santral görevlisi zaten Alicia'nın sesini tanıyordu ve kimi aradığını söylemesine bile gerek kalmadı.

"Bir dakikacık Bayan Gris. Bay Montalvo'ya bağıyorum" dedi, gecenin ilerleyen saati olmasına rağmen sesi müzikli biçimde çınlayarak.

Alicia hattın diğer ucunda tek bir çalma tonu ve sonra ahizenin kaldırılışını duydu. Leandro'yu Palace'ın karanlık bir köşesinde oturmuş, ayakları altındaki Neptuno Meydanı'nı ve şafağın bekleyişindeki kara bulutlar sarkan Madrid gökyüzünü izlerken hayal etti.

"Alicia" dedi kısaca, sesinde belirgin herhangi bir ton olmaksızın. "Beni aramayacağını sandım."

"Bağışlayın. Bir kriz geçirdim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Daha iyi misin?"

"Mükemmel durumdayım."

"Vargas seninle mi?"

"Yalnızım."

"Onunla her şey yolunda mı?"

"Evet. Sorun yok."

"Eğer istersen onu senin başından alayım, yapabileceğim..."

"Buna gerek olmayacak. Sineklere karşı elimin altında olması daha iyi bile neredeyse.

Bir ara oldu. Leandro konuşurken ne nefes alma gürültüsü ne de başka ses duyulurdu.

"Gözlemimden rahatsız olmazsan, tanınmaz bir haldesin. Her halükârda iyi arkadaş olmanızdan memnun olurum. Kişisel hikâyeni göz önüne alarak, belki uyum sağlayamadığınızı düşünmüştüm..."

"Ne hikâyesi?"

"Hiç. Önemi yok."

"Böyle söylediğinde benim için gerçekten önemi olan bir şey demektir."

"O sana ailesiyle ilgili konuyu anlatmadı mı?"

"Kişisel konulardan konuşmadık."

"O halde bunu söyleyecek kişinin ben olmasını..."

“Ailesine ne olmuş?”

Leandro bir başka ara verdi. Onu neredeyse gülümseyip dudaklarını yalarken gözünün önüne getirebiliyordu.

“Vargas üç yıl önce bir trafik kazasında karısını ve kızını kaybetti. İçkili kullanıyordu. Kızı senin yaşlarındaydı. Çok zor zamanlar geçirdi. Neredeyse Teşkilat’tan ihraç ediliyordu.”

Alicia hiçbir şey söylemedi. Hattın ucunda Leandro’nun fısıldayan nefesini duydu.

“O bunu sana anlatmamış mıydı?”

“Hayır.”

“Sanırım geçmişî karıştırmamayı tercih ediyor. Her durumda, bir sorun olmayacağına güveniyorum.”

“Nasıl bir sorun olacaktı ki?”

“Alicia biliyorsun ki ben senin duygusal hayatına asla karışmam, her ne kadar Tanrı biliyor ya, zevklerini ve özel eğilimlerini anlamakta zorlanıyor olsam da.”

“Neyi kastettiğini anlamıyorum.”

“Neyi kastettiğimi mükemmelen biliyorsun Alicia.”

O dudaklarını ısırdı ve ağzında içini yakan kelimeleri yuttu.

“Hiçbir sorun olmayacak” dedi sonunda.

“Mükemmel. Şimdi, söyle bana, benim için neyin var?”

Alicia derin bir nefes aldı ve tırnakları etine gömülene dek yumruğunu sıktı. Hikâyeyi anlatmaya başladığında, Leandro’ya karşı kullanmayı öğrenmiş olduğu melodik ve itaatkâr ses tonuna geri dönmüştü.

Dakikalar boyunca, son konuşmalarından beri olan biten olayları özetlemeyi sürdürdü. Hikâyesinde ne renk ne de ayrıntılar vardı ve birbirini takip eden adımlarını, ne nedenleri ne de onu buna iten sezgilerini açıklamadan sıralamakla yetindi. Kayıplar kısmında en ilgi çekici başlık, geçen gece adresinden Víctor Mataix’in kitabının çalınması oldu. Leandro,

onda alışılmış bir durum olduğu üzere, sabırla ve sözünü kesmeden dinliyordu. Hikâyesini bitirince Alicia sessizlik içinde bekledi ve Leandro'nun sözlerini sindirdiğinin işareti olan uzun aranın keyfini çıkardı.

"Neden bana her şeyi anlatmadığın izlenimine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum. Sanırım öne çıkan şeylerden hiçbirini atlamadım."

"Sonuç olarak, deyim yerindeyse kaçış için kullanıldığı varsayılan arabanın aranması, ölümcül olmayan şiddet kullanımına dair işaretler ve hiçbir şeyle ilişkilendiremediğimiz ve davayla hiçbir alakası olmama ihtimali bulunan numaralar listesi dışında bizi bir yere götürmüyor. Diğer yandan, beni endişelendiren, çok ilgi çekici gizemli özgeçmişler dizisiyle sürüklenebilecek ama Mauricio Valls'i bulma konusundaki gayretimize bir fayda sağlamayacak Mataix denen kişinin kitabı konusunda senin ısrarın devam ediyor."

"Polisin resmi araştırmasında yeni bir gelişme var mı?" diye sordu Alicia, konuşmanın ana temasını değiştireceğine güvenerek.

"Kayda değer bir haber yok ve olmasını da bekleme. Her ne kadar arka kapıdan da olsa, bizim de şenliğe davet edilmemize iyi gözlerle bakmayan kişilerin olduğunu söylemek yeterli olsun."

"Bu yüzden mi beni izliyorlar?"

"Bu yüzden ve çünkü ne kadar olasılık dahilindeyse de, doğaldır ki, dostumuz polislerin tüm bilgilere sahip olmasından ve bakan beyi sağ salim bulduğumuz gün, bütün madalyaları renkli şeritlere sararak onlara teslim etmekten mutluluk duyacağımıza henüz inanmış değiller."

"Eğer onu bulursak."

"Bu inanç eksikliği basit bir yapmacıklık mı, yoksa inanmaktan tamamen mi vazgeçtin?"

“Demek istediğim sadece belki de bulunmak istemeyen birini bulmanın zor olduğuydu.”

“Şüphe etmenin faydasına güveneceğiz ve bakan beyefendinin muhtemel arzularını bertaraf edeceğiz. Ya da Teşkilat’taki arkadaşlarımızın arzularını. Bu sebeple Vargas’a bir miktar ihtiyatlı yaklaşmanı tavsiye ediyorum. Sadakat bir günde değişmeyen bir alışkanlıktır.”

“Vargas güvenilir biri.”

“Kendisine bile güvenmeyen kadm konuştu. Sana senin bilmediğin hiçbir şey söylüyor değilim.”

“Aldırma. Dikkatli olacağım. Başka bir şey?”

“Beni ara.”

Alicia ona iyi geceler dilemek arzusundayken, bir kez daha bunu yapamadan Leandro’nun kapatmış olduğunu anladı.

Erimiş mum birikintisinin üzerinde, soluk mavi alev şeklinde yüzen ışık tükenir. Valls artık hissetmediği elini aydınlığın halesine yaklaştırır. Derisi morumsu, siyahımsı bir renktedir. Parmakları şişmiş, tırnakları derisinden ayrılmaya başlamış haldedir ve onlardan kokusu tarif edilemeyecek kadar kötü, jelatin gibi bir sıvı akmaktadır. Valls parmaklarını oynatmaya gayret eder ama eli cevap vermemektedir. Sadece vücuduna asılı küçük bir ölü et parçası olan eli, koluna doğru yükselen siyah şeritler uzatmaktadır. Düşüncelerini bulandıran ve kendisini karmaşık ve ateşler içinde bir uykuya sürükleyen çürümüş kanı damarlarında hisseder. Birkaç saat daha beklerse mantık duygusunu kesin olarak kaybedeceğini bilmektedir. Kangrenin narkotik uykusunda ölecek, çürümüş leş yığınınına dönüşen vücudu güneşi bir daha asla görmeyecektir.

Zindancısının hücreye bıraktığı testere hâlâ orada durmaktadır. Bunu defalarca düşünmüştür. Artık ona ait olmayan parmakları üzerine onunla bastırmıştır. Başlangıçta biraz ağrı hissetmiştir. Sonrasında hiçbir şey hissetmez, sadece mide bulantısı. Bağırmaktan, inlemekten, acıma için yalvarmaktan boğazı yırtılmıştır. Birinin arada sırada onu görmeye geldiğini bilmektedir. Uyuduğu zamanlarda. Sayıkladığı zamanlarda. Genellikle zindancısı, maskeli adamdır o. Diğer zamanlarda ise, bir bıçak elini kesip bilincini kaybetmeden önce, arabanın kapısının yanında olduğunu hatırladığı melek gelir.

Bir şey kötü sonuçlanmıştır. Hesapları ve tahminleri herhangi bir yerde hatalı olmuştur. Martín orada değildir ya da yüzünü göstermek istememiştir. Valls bilir, inanmak ister ki tüm bunlar David Martín'in eseridir, çünkü birine bunları yapmak sadece onun hastalıklı aklına gelebilir.

"Martín'e üzgün olduğumu, af dilediğimi söyleyin" diye zindancı geldiğinde binlerce kez yalvarmıştır.

Asla cevap alamamıştır. Martín bir kez bile olsa hücrelerine inmeye ve yüzüne tükürmeye bile layık görmeden onu orada ölüme, santim santim çürümeye terk edecektir.

Herhangi bir anda yeniden bilincini kaybeder.

Kendi idrarı içinde sıırıslıklam olmuş ve sanki 1942 yılındaki Montjuic Kalesi'nde olduğunu sanarak uyanır. Zehirlenmiş kanı, geriye çok az kalan mantık duygusunu da yerle bir etmiştir. Güler. "Hücreleri ziyaret ediyordum ve birinde uyu-yakaldım" diye düşünür. İşte o zaman kendisine ait olmayan bir elin koluna bağlı olduğunu fark eder. Paniğe kapılır. Pek çok kadavra görmüştür, savaşta ve müdürü olduğu hapishanede ve kimsenin kendisine söylemesine gerek olmaksızın, o elin bir ölüye ait olduğunu bilir. Elin kopup kendisinden uzaklaşacağını sanarak hücrenin zemininde sürünür, ama el onu takip eder. Onu duvara vurur ve el kopar. Testereye yapışıp bileğinin üst kısmından kesmeye başladığında, bağırmasının farkında değildir. Et ıslak kil parçası gibi dağılır, ama testerenin ağzı kemiğe dayandığında, büyük bir tiksinti onu ele geçirir. Durmaz. Var gücüyle devam eder. Ulumaları, metalin altında kırılan kemiğin çıkardığı sesi bastırır. Ayaklarının dibine siyah bir kan gölü saçılır. Valls eli vücuduna sadece bir deri parçasının bağladığını görür. Ağrı, dev bir dalga gibi sonradan gelir. Bir keresinde çocukken, anne babasının evindeki bodrum katında, lambadan sarkan çıplak kabloya dokunduğu zamanı hatırlatır ona. Sırtüstü devrilir ve bir şeyin gırtlğından yukarı tırmandığını hisseder. Nefes

alamaz. Kendi kusmuğunda boğulmaktadır. Bir dakikalık bir iş bu, der kendi kendine. Mercedes'i düşünür ve varlığının tüm gücünü kullanarak, yüzünün görüntüsünü düşüncesine sabitler.

Hücresinin açılıp, zindancısının yanında diz çöktüğünü zar zor fark eder. Yakıcı bir kova zift taşımaktadır. Kolunu yakalar ve onu içine batırır. Valls ateşi hisseder. Zindancı gözlerinin içine bakar.

"Şimdi hatırlıyor musun?" diye sorar.

Valls onaylar.

Zindancı koluna bir iğne saplar. Damarlarını dolduran sıvı soğuktur ve Valls'e berrak bir maviliği düşündürür. İkinci iğne onda huzur ve sonu ve bilinci olmayan bir uyku hali yaratır.

Pencere çatlakları arasından ısıık çalan rüzgâr onu uyardı ve camları titretti. Sehpadaki saat, sabahın beşine birkaç dakika kaldığını gösteriyordu. Alicia bir iç çekişe mani olmadı. Ancak o zaman onu fark etti. Karanlık.

Leandro ile konuşmasının ardından, birkaç saat uykuyu yakalamadan önce, yemek odasındaki ve koridordaki ışığı açık bıraktığını hatırlıyordu, ama şimdi dairesi mavimsi bir gölge içine gömülmüştü. Gece lambasının düğmesini aradı ve bastırdı. Lamba yanmadı. O zaman yemek odasında ayak sesleri ve yavaşça hareket eden kapının gürültüsünü duyduğunu sandı. Yoğun bir soğukluk hissi onu sardı. Çarşafların altında geceyi birlikte geçirdiği revolveri kavradı ve emniyetini açtı.

“Vargas?” diye seslendi çatlak sesiyle. “Siz misiniz?”

Sesinin yankısı, bir karşılık alamadan daireyi dolaştı. Çarşafı çekti ve ayağa kalktı. Koridora çıktı, çıplak ayaklarının altında yer buz gibiydi. Yemek odasının girişindeki aydınlık halesinin etrafındaki koridor gölgelerden bir çerçeve çiziyordu. Silahı yukarıda tutarak koridorda yavaş yavaş ilerledi. Eli titriyordu. Yemek odasına varınca elektrik düğmesini aramak için sol eliyle duvarı yokladı ve açtı. Hiç. Evde elektrik yoktu. Gölgeleeri, mobilyaların etrafını ve odayı kaplayan siyah noktaları dikkatlice inceledi. Havada ekşi bir koku asılıydı. Tütün dumanı diye düşündü. Ya da belki Jesusa’nın masadaki vazoya koymuş olduğu, kuruyan taç yaprakları dökülmeye başlamış çiçeklerdi. Herhangi bir hareket görmeyince, yemek

odasındaki komodine yaklaştı ve ilk çekmecesini aradı. Bir mum paketi ve Leandro onu Madrid'e götürmeden bile önceki bir zamandan beri orada duran bir kutu kibrit buldu. Mumlardan birini yaktı ve yukarı kaldırdı. Dairenin içinde bir elinde mum, diğerinde revolver yavaşça ilerledi. Kapıya yaklaştı ve kapalı olduğundan emin oldu. Gülümseyen ve balmumundan bir figür gibi hareketsiz, elinde bir kasap bıçağıyla bir dolabın içinde ya da kapının arkasında onu bekleyen Lomana'nın görüntüsünü düşüncesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Evin bütün köşelerini ve kıvrımlarını dolaşp orada kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, Alicia yemek odasındaki sandalyelerden birini aldı ve girişteki kilidin altına dayadı. Mumu masanın üzerine bıraktı ve sokağa bakan büyük pencereye yaklaştı. Tüm mahalle karanlığa gömülmüştü. Çatıların ve güvercinliklerin tırtıklı profili, gündoğumuna delalet eden bulanık maviliğin oluşturduğu kontrastta belirginleşiyordu. Yüzünü cama yapıştırdı ve sokağın dibindeki gölgeleri dikkatle inceledi. La Manual Alpargatera'nın kapı kemerinin altında bir ışık ipliği görölüyordu. Yanan bir sigaranın ateşi. Alicia söz konusu kişinin, sabahın o saatlerinde gözetleme mesaisine başlamış bahtsız Rovira olduğuna inanmak istedi. Yemek odasının içine doğru geri çekildi ve komodinden bir çift mum daha aldı. Vargas'la buluşmak için Gran Café'ye inmesine daha oldukça fazla zaman vardı ve tekrar uykuyla barışmasının mümkün olamayacağını biliyordu.

Çoğunu okuduğu ve tekrar tekrar okuduğu en sevdiği kitaplardan bazılarını koyduğu raflı dolaba yaklaştı. Karşısında hepsinin arasında favorisi olan ve dört yıldır ziyaret etmediği *Jane Eyre*. Onu dolaptan aldı ve kapağını okşadı. İlk sayfasını açtı ve bir kitap sütununa tırmanmış küçük bir şeytancık gravürünü görünce gülümsedi, eski bir ex-libris, Leandro'un emrindeki ilk yılında, henüz onu gizemli ama zararsız, en

kıdemli personel arasında bile kıskançlıkları ve düşmanlıkları henüz uyandırmadığı, sadece şefin bir kaprisi olarak değerlendirildikleri zamanlarda, iki arkadaşının hediye ettiği bir yaptı bu.

Ricardo Lomana onu *motu proprio*¹ özel kalfası olarak değerlendirip, Alicia'nın her defasında gitmemek için bir mazet bulduğu sinema seanslarına ya da salon danslarına davet etmeden önce, her cuma günü çiçek hediye ettiği, şarap ve zehirli güller mevsimi olmuştı o günler. Kendisinin fark etmediğini sanarak Lomana'nın ona göz ucuyla bakıp, ardından birimin en yaşlılarının bile yüzünü kızartacak dokundurmalar ve laf atmaların gerçekleştiği günler. "Kötü başlayan iyi sona erer" diye düşünmüştü o zaman. Durumu hafife almıştı.

Zihninden Lomana'nın yüzünü silmeye gayret etti ve kitabı banyoya götürdü. Orada saçlarını topladı ve küveti doldurana kadar sıcak suyu akıttı. Küvetin baş tarafındaki rafta iki mumu yakarak buharı çıkan suya gömüldü. Suyun sıcaklığının kemiklerine işlemiş olan soğuğu yok etmesini bekledi ve gözlerini kapadı. Kısa süre sonra merdivenlerde ona ayak sesleri gibi gelen bir gürültü duyduğunu sandı. Kendi kendine bunun hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak için gelen Vargas mı olduğunu yoksa yine hayaller mi gördüğünü sordu. Onu karanlık bir monotonluğa sürükleyen, ağrısı için aldığı ilaçlarla, uykusunda bitiremediği rüyalar, sanki bilincinin kenar boşlukları arasından çıkıp kendilerine yol açmak istermiş gibi, uyandığında her zaman geçici küçük serap kalıntıları bırakıyordu. Gözlerini açtı ve çenesini küvetin kenarına dayayarak oturur vaziyete geçti. Bir çift ses havada yüzüyordu. Hiçbiri Vargas'a ait değildi. Küvetin yanındaki taburenin üzerine bıraktığı revolve eliyle dokunana kadar kolunu uzattı ve kapalı musluktan düşen damlaların

1 (Lat.) Kendi iradesiyle (ç.n.)

yankısını dinledi. Saniyeler boyunca bekledi. Sesler giderek kısıldı. Ya da belki hiç orada olmamışlardı. Bir an sonra ayak sesleri merdivenlerden aşağı uzaklaştılar. Muhtemelen işe gitmek için komşulardan biri evinden çıkıyor, diye düşündü.

Revolveri yeniden taburenin üzerine bıraktı ve bir sigara yaktı. Parmakları arasında kıvrımlı şekiller çizen dumanı izledi. Yeniden küvetin içine uzandı ve pencereden şehrin üzerinde bulutların mavili örtüsünün kaymasını izledi. Kitabı aldı ve ilk paragrafa döndü. Sayfaları geçtikçe onu ele geçirmiş olan endişe yavaş yavaş dağıldı. Bir süre sonra Alicia zamanı unuttu. O kitabın her daim önünde açtığı kelimeler ormanında Leandro bile onu arayıp bulamazdı. Alicia gülümsedi ve evine döndüğünü hissederek romana gömüldü. Tüm gün orada kalabilirdi. Ya da tüm hayatı boyunca.

Küvetten çıkınca aynanın karşısına geçti ve vücudundan yükselen buhar çizgilerini izledi. Sağ kalçasındaki eski yarasının siyah lekesi, kökleri derisinin altında yayılan zehirli bir çiçek resmi çiziyordu. Parmaklarıyla ona dokundu ve onu uyaran hafif bir saplanma duygusu hissetti. Saçlarını çözdü, kollarına, bacaklarına ve karnına Fernandito'nun bir ergen kıskançlığı anında hediye ettiği, kendine özgü *Péché Originel*¹ ismini taşıyan gül suyu kokulu kremi sürdü. Elektrik yeniden gelip, denemek için düğmelerine bastığı lambaların hepsi bir anda yandığında yatak odasına dönüyordu. Alicia ellerini göğsüne götürdü ve korkudan kalbinin deli gibi attığını hissetti. Lanetler savurarak hepsini teker teker söndürdü.

Sonra dolabın önünde çıplak halde seçim yapmak için oyalandı. Barselona pek çok şeyi bağışlardı, ama kötü zevki asla. Bayan Jesusa'nın yıkayıp koku sıkıdığı iç çamaşırını giydi ve kapıcıyı o çamaşırları katlayıp haç çıkarırken ve kendi kendine başkentteki modern kızların şimdilerde giydikleri şeylerin böyle mi olduğunu sorarken hayal edince

1 (Fr.) İlk günah. (ç.n.)

gölümsedi. Devamında zarif bir genç hanım olarak Príncipe de Vergara Sokağı'nda ya da Ritz'in salonlarında şefinin tezgâhladığı entrikalara bulaşmak zorunda kaldığı zaman Leandro'ya aldırılmış olduğu ince tül çorapları giydi.

"Normal bir marka sana yeterli olmuyor mu?" diye protesto etmişti Leandro fiyatı görünce.

"Eğer normal istiyorsanız, işi yapması için başkasını gönderin."

Kendisine şık giysiler ve kitaplar almak için Leandro'ya bir servet harcatmak, bu işin sağladığı çok az zevkten biriydi. Şansına güvenmemek konusunda kararlı halde, Alicia komşularını takmayı tercih etti. Gerginliğini her zamankinden bir miktar fazla olacak şekilde ayarladı ve aynanın karşısında dönerek, kendi gözünde ona aksi bir bebek, alışmayı bir türlü beceremediği karanlık bir güzelliği olan kukla havası veren o parçanın yerine oturup oturmadığını tarttı, çünkü temelde, Leandro haklı gibi görünüyor, aynalar yalan söylemiyordu.

"Sadece iplerin eksik" dedi kendi kendine.

O günkü üniforması olarak resmi kesimi olan mor giyside karar kıldı ve kendisine *şekerim* diye hitap eden tezgâhtar kızın çalıştığı, Rambla de Cataluña'daki seçkin bir ayakkabı dükkânından aldığı, zamanında bir aylık maaşına denk gelecek kadar pahalı İtalyan ayakkabılarını giydi. Bilinçli biçimde kişiliğini öne çıkaran bir makyaj yaptı ve son olarak, Leandro'nun onaylamayacağından kesin emin olduğu, koyu parlak burgonya rengiyle özenle dudaklarını boyayarak bitirdi. Ortaya çıktığında Vargas'ın yüzünde en ufak bir zayıflık belirtisi görmesini istemiyordu. Yıllar süren çalışma hayatı, mütevazılığın daha çok dikkat çektiğini öğretmişti. Çıkmadan önce antredeki aynada son kez kendini gözden geçirdi ve kendi hakkında olumlu görüş bildirdi. "Kendi kendinin kalbini parçalardın" diye düşündü. "Eğer kalbin olsaydı."

Alicia sokağı geçip Gran Café'nin kapısına kadar giderken gün daha yeni doğmaya başlıyordu. Girmeden önce çoktan

köşeye yerleşmiş Rovira'yı seçti uzakta. Burnuna kadar yüzünü örten bir atkı taşıyor ve ellerini ovuşturuyordu. Yanına gidip gününü zehir etme konusunda ikilemde kaldı ve onu olduğu gibi bıraktı. Rovira uzaktan selamladı ve saklanmak için koşturdu. Alicia kafeye girince Vargas'ın masayı çalışma masasına dönüştürdüğü noktaya çoktan yerleşmiş olduğunu gördü. Polis taksidermistin yardımıyla kazıyıp çıkardıkları numara listesini gözden geçirirken, büyük bir fincan kahve eşliğinde, domatesli ekmek üstü domuz bonfileyi yutuyordu. Alicia hiçbir şey söylemeden masaya oturdu.

"Çok güzel kokuyorsunuz" diyerek selamladı onu Vargas. "Tıpkı bir pasta gibi."

Ardından hemen lezzetli kahvaltısına ve listeye döndü.

"Sabahın bu saatinde bunu nasıl yiyebiliyorsunuz?" diye sordu Alicia.

Polis omuzlarını silkti ve yediğinden bir lokma teklif etmekle yetindi. Alicia yüzünü çevirdi ve Vargas büyük bir ısırmak almak için yeniden hücum etti.

"Burada sandviçlere *ekmekarası* dediklerini biliyor muydunuz?" diye yorum yaptı Vargas. "Size de eğlenceli geliyor mu?"

"Gülmekten kasılıp kalacak kadar."

"Ayrıca şişelere de dikkatinizi çekerim, *kabarcık* diyorlar. Tıpkı çok yürüyünce ayaklarda oluşanlar gibi."

"Barselona'da birkaç gün geçirin, çok dilli biri olun."

Vargas bir köpekbalığı gülümsemesiyle baktı.

"Geçen geceki tatlılığınızı kaybetmiş olmanıza sevindim. Daha iyi olduğunuza dair bir işaret. Pepito Grillo'yu orada dışarıda soğuktan altına ederken gördünüz mü?"

"Onun adı Rovira."

"Onu bu kadar takdir ettiğinizi unutuyordum."

Miquel içinde kızarmış ekmekler, tereyağı ve dumanı üstünde kahve sürahesi olan tepsiyle utangaç biçimde masaya yaklaşmıştı. Saat sabahın yedi buçuğuydu ve mekânda o

ikisinden başka kimse yoktu. Son derece temkinli Miquel, her zaman olduğu gibi barın en uzak köşesine çekilip bir şeylerle meşgul oluyormuş gibi yaptı. Alicia kendine bir fincan kahve doldurdu ve Vargas sanki ansızın anlamları kendine malum olacakmış gibi, teker teker sayıları yeniden gözden geçirmeye döndü. Yoğun bir sessizlik içinde dakikalar sürükleniyordu.

“Çok şık giyinmişsiniz” dedi en sonunda Vargas. “Seçkin bir yere mi gideceğiz?”

Alicia yutkundu ve öksürerek boğazını temizledi. O başını kaldırdı.

“Geçen gecekiyle kıyaslarsak...” diye başladı.

“Öyle mi?”

“Sizden af dilemek istiyordum. Ayrıca teşekkür etmek.”

“Affedilecek bir şey yok ve teşekkürle değecek bir şey de yok” diye karşılık verdi Vargas.

Sert ifadesini bir alçakgönüllülük gölgesi örtüyordu. Alicia hafifçe gülümsedi.

“Siz iyi bir insansınız.”

Vargas gözlerini indirdi.

“Bunu söylemeyin.”

O isteksizce kızarmış ekmeklerden birini geveledi. Vargas onu izliyordu.

“Ne var?”

“Hiç. Sizi yemek yerken görmek hoşuma gidiyor.”

Alicia kızarmış ekmekten bir ısırık aldı ve gülümsedi.

“Bugün için plan ne?”

“Dünü araba meselesine ayırdık. Bugün avukat Brians’a bir ziyaret yapmamız için bana izin verin.”

“Nasıl isterseniz. Ona nasıl yaklaşmak istiyorsunuz?”

“Eline Víctor Mataix’in bir kitabı geçmiş ve onu satmak isteyen genç ve saf bir mirasçı olabilirim diye düşünüyordum. Bay Gustavo Barceló, yazarın piyasadaki tüm kitaplarını satın

almakla ilgilenen bir koleksiyoncunun temsilcisi olduğunuzu söyledi, vesaire diyerek.”

“Siz saf olacaksınız. Umüt vaat edici. Peki ben kim olacağım? Hizmetkâr mı?”

“Sizin benim sadık, olgun ve âşık kocam olabileceğinizi düşünmüştüm.”

“İnanılmaz. Kedi kadm ve yaşlı kaptan, yılın çifti. Avukatın bunu yutacağını sanmıyorum, kendi döneminin en kötü öğrencisi olsa bile.”

“Bunu yutmasını beklemiyorum. Düşüncem daha ziyade ona rahatsızlık vermek ve yanlış bir adım atmaya zorlamak.”

“Bunu anlıyorum. Peki o zaman ne olacak? Onu takip mi edeceğiz?”

“Sizin bu yaptığınıza telepati denir Vargas.”

Haberci bir güneş kendine yol açmayı başarmıştı ve sokağın aşağısına doğru harekete geçtiklerinde çatıları tarıyordu. Vargas papaz okulu öğrencilerinin hafta sonu gezisiyle taşradan gelmiş gibi halinden memnun bir yüz ifadesiyle, Aviñón Sokağı’nın iki yanındaki bina cephelerine ve kıvrımlarına bakıyordu. Hemen sonra Alicia’nın her birkaç metrede bir kafasını çevirip omzunun üstünden baktığını fark etti. Bakışlarını takip edip uzakta onu seçtiğinde bir sorun olup olmadığını sormak üzereydi Alicia’ya. Rovira elli metre ötede bir binanın kapı aralığında boş yere gayret ederek varlığını gizlemeye çalışıyordu.

“Bunun derhal özenle icabına bakacağım” diye homurdandı Vargas.

Alicia onu kolundan tuttu.

“Hayır, kendi haline bırakın daha iyi.”

Genç kadın gülümseyerek, eliyle uzaktan onu selamladı. Rovira bir an için tereddüt içinde her iki yanına bakındı ve fark edildiğini anlayınca utangaç biçimde selama karşılık verdi.

“Tam bir gereksiz” diyerek tükürdü Vargas.

“Başkasının olmasından iyidir. En azından, görünüşe bakılırsa bu bizim yanımızda.”

“Eğer siz öyle diyorsanız.”

Vargas elleriyle anlaştıkları mesafeye çekilmesi için ona işaret yaptı. Rovira onayladı ve başparmağı yukarıda elini kaldırarak anladığını işaret etti.

“Şuna da bakın. Bu hareketi sinemada görmüş olmalı” dedi Vargas.

“İnsanların günümüzde yaşamayı öğrendikleri yer sinema değil mi?”

“Dünya oraya doğru gidiyor.”

Rovira’yı geride bırakıp yeniden yola koyuldular.

“Bu salağın arkamda kuyruk olması hoşuma gitmiyor” diye ısrar etti Vargas. “Ona neden güvendiğinizi bilmiyorum. Komiserlikte neler anlatıyordur neler.”

“Doğrusu beni biraz üzüyor.”

“Birkaç sağlam yumruk yerinde olurdu diye düşünüyorum. Eğer istemezseniz orada bulunmanıza gerek yok. Ben onu yalnız yakalar ve bir güzel ıslatırım.”

“Çok fazla protein alıyorsunuz Vargas. Karakterinizi değiştiriyor.”

Eğer cüppe insanı rahip yapıyorsa; ofisinizin ve adresinizin iyi ya da kötü olması, sizi ya avukat yapar ya da ondan uzaklaştırır. Paseo de Gracia ve diğer asil yollardaki büyük ve gösterişli apartmanlarda lüks yazıhanelere yerleşmiş çok sayıda avukatın olduğu bir şehirde, Bay Fernando Brians bu iş kolunda alışılmadık biçimde çok daha mütevazı bir adresi tercih etmişti.

Alicia ve Vargas, Merce ve Aviñón sokaklarının kesiştiği kavşakta, yüz yıllık, yıkıma terk edilmiş apartmanı uzaktan gördüler. Unutulmuş matadorlar ve ödeme günü gelmiş balıkçılar için bir sığınak havası olan, (kadeh içki ve tapas satan bar alt katını işgal ediyordu. Topaç gibi iri yarı ve gür bıyıklı meyhaneci, elinde paspas ve buhar çıkaran, pis pis çamaşır suyu kokan kovayla donanmış olarak çıkmıştı. Islıkla bir melodi çalıyordu ve bir yandan limana bakan sokaklara özgü idrar ve içki kokan kustumuk birikintilerini ve diğer karışımları fazla kendini yormadan ortadan kaldırıp döşeme taşlarını fırçalarken, öte yandan ağzındaki kürdanla hokkabazlık yapıyordu.

Koli istifleri ve tozlu mobilya parçaları binanın girişini çevreliyordu. Ter içindeki üç genç delikanlı soluklanmak için durmuşken içinden Mortadella salamı sarkan Baget ekmeğinden sandviçlerini yiyorlardı.

Onlara bir göz atmak için temizlik işine ara vermiş olan meyhaneciye "Avukat Brians'ın ofisi burası mı?" diye sordu Vargas.

"En üst kat" dedi işaretparmağıyla yukarıyı göstererek. "Ama taşıyorlar."

Alicia onun yanına geçtiğinde, meyhaneci sararmış dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sütlü kahve ve bir muffin'e ne dersin güzelim? Müessesenin ikramı."

"Başka zaman. Sen yüzündeki çalıları tıraş eder etmez" diye karşılık verdi Alicia duraksamadan.

Meyhanecinin sportmence hazmettiği bu şakayı üç genç alkışladı. Vargas mimari bir biçimden çok bir çeşit spiral şeklinde bağırsak dokusuna benzeyen merdivenlere doğru takip etti onu.

"Asansör var mı?" diye sordu Vargas gençlerden birine.

"Eğer varsa da biz görmedik."

Kutular, dosya dolapları, askılar, sandalyeler ve bit pazarından tanesi birkaç kuruşa satın alınmış gibi görünen kır manzaralı tablolarla boğulmuş merdiven sahanlığına varana kadar, apartmanın önlerine diktiği beş katı da tırmandılar. Alicia savaş alanına benzeyen, hiçbir şeyin kendi yerinde durmuyor gibi görüldüğü ve her şeyin dolup taşmış kutulara ya da yol üzerine konduğu ofisin içine doğru başını uzattı. Vargas çalışmayan zili denedi ve sonra eliyle kapıya vurdu.

"İyi günler!"

Dibine kadar sarı boya küpüne daldırılmış permalı bir saç koridorda belirdi. Bunu mükemmel boyutta bir çeşit başlık gibi kafasında taşıyan genç kadın çiçekli bir elbise giyiyordu ve allığı çok başarılı kullanmıştı.

"Günaydın" dedi Alicia. "Burası avukat Brians'ın ofisi mi?"

Genç kadın birkaç adım yaklaştı ve şaşkın bir ifadeyle onlara baktı.

“Öyle. Ya da öyleydi. Taşınıyoruz. Nasıl yardım edebilirim?”

“Avukatla konuşmak istiyorduk.”

“Randevunuz var mıydı?”

“Korkarım hayır. Bay Brians burada mı?”

“Genellikle biraz daha geç gelir. O böyle ağır bir küçükbey gibidir. Eğer aşağıdaki barda beklemek isterseniz...”

“Sakıncası yoksa, burada beklemeyi tercih ederiz. Çok kat var.”

Sekreter içini çekerek onayladı.

“Nasıl arzu ederseniz. Gördüğünüz gibi burası karmakarışık.”

“Bunu dikkate almayız” diye araya girdi Vargas. “Mümkün olduğunca ayak altında dolaşmayız.”

Alicia’nın tatlı gülümsemesi ve özellikle Vargas’m ısrarı endişesini dağıtmış gibiydi.

“Beni takip edin lütfen.”

Tüm katı geçen uzun bir koridor boyunca sekreter onlara rehberlik etti. Her iki yanlarında taşınmak için hazırlanmış kutularla dolu odalar vardı. Gidiş gelişlerle havaya kalkan toz, burun deliklerini gıcıklayan parlak partiküllerden bir sis bırakmıştı. Batan geminin artıkları arasında yaptıkları gezinti, ofisin ayakta kalan son kalesi gibi görünen, bina köşesindeki geniş bir salonda sona erdi.

“Eğer lütfederseniz...” diye işaret etti sekreter.

Salonun kendisi Brians’ın ofisinden geri kalan az şeyden biriydi ve sütunlar halinde durması imkânsız gibi görünen ve duvardan destek alarak denge sağlayan dosyalar ve raflardan bir yığın görünüyordu. Sanki yangından kurtarılmış benzeyen, kaliteli ahşaptan yazı masası en önemli parçasıydı ve onun arkasında, Aranzadi’nin tüm koleksiyonunun rastgele yerleştirilmiş olduğu camekânlı mobilya duruyordu. Sokağın diğer tarafmda, bazilikanın kubbesi üzerine konulmuş Bağışlayıcı Meryem Heykeli’ne bakan balkona

açılan pencerenin yanında, derme çatma bir çift tabureye oturdular.

“Meryem’e dua ediniz, belki bize acır, benim dualarımı hiç ciddiye almıyor çünkü” diye yorum yaptı sekreter. “Kim olduğunuzu söyleyeyim?”

“Jaime Valcárcel ve eşi” dedi Alicia daha Vargas ağzını bile açmadan.

Kadm cevval bir biçimde, her ne kadar bakışı hınzır bir ifadeyle Vargas’a sanki aradaki yaş farkından dolayı onu tebrik edermiş ve güzel yüzü nedeniyle böyle bir erkek için durumu mazur görürmüş gibi baksa da, başını sallayarak onayladı.

“Benim adım Puri, hizmetinizdeyim. Avukat beyin fazla gecikeceğini sanmıyorum. Beklerken size bir şeyler ikram edebilir miyim? Mariano, bardaki adam, her sabah bana muffin ve sütlü kahve termosu getirir, eğer arzu ederseniz...”

“Hayır diyemem” diye atıldı Vargas.

Puri mutlu bir biçimde gülümsedi.

“Hemen şimdi size getiririm.”

Vargas’ın dikkatinden kaçmayacak şekilde, kalçalarını çapkınca dalgalandırarak gidişini gördüler.

“Mariano ve muffinleri, vay canına” dedi Alicia sessizce.

“Her birimiz elimizdekileri kullanarak kaleyi fethederiz.”

“Tüm bir domuz yavrusunu henüz yemişken hâlâ nasıl aç olabiliyorsunuz?”

“Bazılarımızın damarlarında hâlâ kan dolaşıyor.”

“Bakalım belki de içinizdeki vahşiyi uyandıran kişi genç bayan Puri olur.”

Vargas cevap veremeden bahsi geçen kişi, içinde polisin zevkle kabul ettiği dumanı üstünde koca bir fincan sütlü kahve ve muffin dolu tabak olan tepsiyle geri döndü.

“Böyle servis yapmamı bağışlayın, her şeyimiz kutuların içinde...”

“Endişelenmeyin. Binlerce teşekkür.”

“Peki neden taşıyorsunuz?” diye sordu Alicia.

“Apartmanın sahibi, kirayı yükseltmek istiyor... Paragöz. Böyle böyle bina tamamen boşalsın ve fareler yiyip bitirsin.”

“Amin” diye destek oldu Vargas. “Peki şimdi nereye gideceksiniz?”

“Ben de bunu bilmeyi isterdim. Buranın yakınında, Correos’un arkasında sözlü olarak anlaşması yapılmış bir ofis vardı, ama tadilat işlerinde gecikme oldu ve en azından bir ay daha beklemek zorunda kalınacak. Şimdilik tüm bunlar avukatın ailesinin Pueblo Nuevo’daki bir deposuna gidecek.”

“Peki ama bu arada nerede çalışacaksınız?”

Puri iç çekti.

“Kısa süre önce vefat eden avukatın bir teyzesinin Sarriá’da, Mallofré pasajında bir katı vardı ve şimdilik oraya gidiyoruz gibi görünüyor. Gördüğünüz gibi daldan dala.”

Alicia ve Vargas havadaki iflas kokusunu içlerine çekerek, bakışlarıyla artık işi bitmiş olan Brians’ın ofisini yeniden incelediler. Alicia’nın gözleri, onda bir üniversite şakasını çağrıştıran ve avukat Brians’ın gençlik yılları olduğunu tahmin ettiği bir kişinin, yırtık pırtık giysiler giymiş ve boğazına kadar zincirli mahkûmlarla çevrili olduğu resmi gösteren çerçevede durdu. Resmin altında aşağıdaki ifade yer alıyordu:

Fernando Brians *Kaybedilmiş Davaların Avukatı*

Alicia ayağa kalktı ve yakından bakmak için resme yaklaştı. Puri de gülümseyerek ve kafasını sallayarak ona katıldı.

“İşte kendisi orada, Barselona hukuk adamlarının yüce gönüllü kişisi... Uzun yıllar önce mezuniyet yılı arkadaşlarının ona yaptığı bir şaka bu, henüz gençken. İşte böyle devam ediyor. Bu o kadar çok hoşuna gitmiş olmalı ki, bakınız müşterilerinin görebileceği yerde asılı...”

“Avukatın müşterileri arasında hiç daha...”

“Meşhur mu?”

“Borçsuz.”

“Birkaç tane, Bay Fernando’nun Tanrı’nın terk ettiği herhangi bir fakir şeytanı sokakta rastlayınca tutup ofise getirmesine izin verecek kadar... Çok iyi kalpli bir adam işte. Böyle gidiyor bakalım.”

“Endişelenmeyin, bizler iyi ödeme yapanlardanız” diye araya girdi Vargas.

“Tanrı sizi kutsasın. Muffinler nasıl?”

“Olağanüstü.”

Vargas Puri’yi eğlendirmek için becerikli bir havaya atıp ağzıyla yakalama gösterisi yaptığı esnada, ofisin girişinde ayak takılması sonucu bir gümbürtü, akabinde gürültülü bir küfürle sona eren bir sendeleme duyuldu. Puri’nin gözleri kocaman açıldı.

“Avukat bey birazdan sizi görecektir.”

Fernando Brians devlet okulu öğretmeni görünümlü biriydi ve giydiği elbise ikinci eldi. Rengi atmış, muhtemelen haftalardır çözüp yeniden bağlamadığı bir kravat takıyordu ve ayakkabılarının tabanı nehir taşları gibi aşınmıştı. Zarif ve heyecanlı bir figür resmediyordu ve ilerleyen yaşına rağmen gri renkli gür saçlarını muhafaza ediyor ve delici gözlerini savaşta önceki zamanlarda kullanılan siyah çerçeveli gözlükle koruyordu. Puri ne kadar manastır inzivasına çekilmiş acemi rahibeye benziyorsa o da o kadar Barselonalı bir avukata benziyordu ve Alicia onun profesyonel hayatının ortaya koyduğu mütevazılığa rağmen, Fernando Brians’ın kimse kendisine yılların geçtiğini ve artık belli bir oranda saygın ve oturaklı davranması gerektiğini söylemediğinden hiç yaşlanmamış, o genç ve canlı halini korumuş biri olduğunu düşündü.

“Sizi dinliyorum” diye davet etti Brians.

Yazı masasının köşesine oturmuştu ve onları merak ve şüphe karışımı bakışlarla izliyordu. Brians kaybedilmiş davalara karşı zafiyet gösteriyor olabilirdi, ama aptallıkla

uzaktan yakından alakası yoktu. Vargas öne çıktı ve Alicia'yı işaret etti.

"Eğer sizin için sakıncası yoksa, bizim meselemizi açıklama işini eşime bırakacağım ki evde de onun sözü geçer."

"Nasıl isterseniz."

"Not almamı ister misiniz Bay Fernando?" diye sordu sahneyi kapı eşiğinden izleyen Puri.

"Gerek olmayacak. En iyisi taşınma işlerini takip edin, kuttularla sokağı kapatıyorlar ve kamyonet giremeyecek."

Hayal kırıklığına uğrayan Puri onayladı ve görevini yerine getirmek için gitti.

"Ne diyordunuz?" diye sözü aldı Brians. "Ya da eşiniz hanımefendi, ki evde onun sözü geçiyor..."

Brians'ın belli belirsiz sert ses tonu, Alicia'nın kendi kendine, Gustavo Barceló'nun, Atlı Spor Kulübü'nde görüşmüş olduğu kitapçının, muhtemel ziyareti konusunda avukatı uyarmış olup olmadığını sormasına sebep oldu.

"Bay Brians" diye başladı, "eşim Jaime'nin teyzelerinden biri kısa süre önce vefat etti ve bize miras olarak bir sanat eserleri koleksiyonu ve aynı şekilde büyük değeri olan bazı eserler barındıran bir kütüphane bıraktı."

"Kaybınıza üzüntülerimi bildiririm. Vasiyetin yerine getirilmesi konusunda bir yardım mı kastettiğiniz?"

"Size başvurmamızın sebebi, bahsi geçen koleksiyonda Víctor Mataix adlı yazarın da bir kitabının bulunması. Otuzlu yıllarda Barselona'da yayımlanan roman serisinden biri söz konusu olan."

"*Ruhlar Labirenti*" diyerek tamamladı Brians.

"Kesinlikle. Aldığımız bilgiye göre siz bu yazarın mevcut eserlerini toplamakla ilgilenen bir koleksiyoncunun temsilcisisiniz ve bu nedenle bir şansımız olacağını düşünerek..."

"Anlıyorum" dedi Brians yazı masasının köşesini terk edip koltukta kendine sığınak arayarak.

“Belki siz lütfedip müşterinizle temas kurabilirsiniz ya da bizim ona ulaşmamızı tercih ederseniz bilgilerini...”

Brians kendi kendine değil, ama Alicia’nın niyetini anlıyormuş gibi başını olumlu manada sallıyordu.

“Maalesef bunu yapamam.”

“Pardon?”

“Ne size bu bilgiyi verebilir, ne de müşterimle sizin aranızda bağlantı kurabilirim.”

Alicia uzlaşmacı biçimde gülümsedi.

“Peki bunun nedenini sorabilir miyim?”

“Çünkü onu tanımıyorum.”

“Bağışlayın, ama anlamıyorum.”

Brians koltuğun arkasına yaslandı, başparmaklarını birbirine dokundurarak ellerini göğsünün üzerinde bağladı.

“Müşteriyle ilişkim tam olarak bir sekreter vasıtasıyla yazışmalar yaparak gelişti. Kendisini asla şahsen görmedim ve ismini de bilmiyorum. Bazı koleksiyoncularda alışılmış olduğu üzere, kimliğini gizli tutmak istiyor.”

“Kendi avukatına karşı bile mi?”

Brians soğuk bir ifadeyle gülümsedi ve omuzlarını silktilti.

“Faturalarını ödediği sürece, öyle değil mi?” dedi Vargas öylesine.

“Pekâlâ, eğer sekreteri ile posta yoluyla iletişim kuruyorsanız, en azından bir isim ve gönderiler için bir adresiniz olmalı” diye imada bulundu Alicia.

“Bu özel bir posta kutusunun numarası ve söylemeye bile gerek yok ki, müşteri mahremiyeti dolayısıyla bunu size veremem. Sekreterinin ismini de size veremeyeceğim gibi, çünkü kendileri ifşa olmak istemeyen müşterilerim hakkında bilgi paylaşma yetkim yoktur. Bu basit bir formalite, ama saygı duymam gerektiğini anlarsınız.”

“Bunu anlıyoruz. Ama öyle olsa da, eğer kitapları satın alma ihtimalini görüşmek için müşterinizle doğrudan temas kurmanın yolu yoksa, müşterinizin koleksiyonu için

kitapları alabilmek ya da bunun için girişimde bulunabilmek nasıl mümkün oluyor?"

"İnanın bana Bayan *Valcárcel*, müşterim gücü dahilinde bir kitabı almaya niyetliyse, bunu bana bildiren kişi kendisi oluyor. Ben sadece bir aracıyım."

Alicia ve Vargas birbirlerine baktılar.

"Vay canına" dedi kendiliğinden polis. "Açıkça ortada ki yanılmışız tatlım."

Brians ayağa kalktı, yazı masasını dolaşıp açık renkli gözleri ve sıcak bir gülümsemeyle vedalaşmak için elini uzattı.

"Bu konuda size yardım edememek üzüntü verici ve ayrıca ofisin durumu ve görüntüsü için sizden af dilemeliyim. Taşınma işlerinin tam ortasındayız ve bugün müşteri kabul etmeyi planlamıyordum..."

Elini sıktılar ve çıkış yolunda engellerden kurtulmak için sıçrayarak ve yolu açarak Brians'ın onlara rehberlik etmesine müsaade ettiler.

"Üçüncü kişi olarak bir tavsiyede bulunmama izin verirseniz, ben sizin yerinizde olsaydım, bu haberi yayması için bir ikinci el kitapçısının hizmetlerini rica ederdim. Eğer gerçek bir Mataix eseriniz varsa, alıcı bulmak sorun olmaz."

"Bir öneriniz var mı?"

"Barceló, Plaza Real'in bitişiğindeki ya da Santa Ana Sokağı'ndaki Sempere ve Oğulları. Ya da Vic'teki Costa. Bunlar en iyi üç seçenektir."

"Öyle yapacağız. Çok minnettarız."

"Rica ederim."

Binanın giriş katına varana dek Alicia ağzını açmadı. Vargas onu güvenli bir mesafeden takip ediyordu. Kapıya geldiklerinde Alicia, taşınma işindeki gençler tarafından yerleştirilmiş kutu yığınlarından birini incelemek için durdu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Vargas.

"Şimdi bekleyelim" dedi o.

"Neyi?"

“Brians’ın taşını hareket ettirmesini.”

Alicia kapalı kutuların birinin yanında diz çöktü. Kapıya bir bakış fırlattı ve sahilde yamyamları görmeyince kartondan bir etiketi çıkarıp cebine yerleştirdi.

“Ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?” diye sordu Vargas.

Alicia cevap vermeden sokağa çıktı. Vargas sokağa çıkar çıkmaz, sürpriz olarak onun köşede kalan bara girdiğini gördü. Meyhaneci Mariano, muffin matinesinin ozanı, süpürge sapı mızrak mahfazasında olduğu halde döşeme taşlarını parlatmaya devam ediyordu ve onu işletmesinden içeri girerken görünce Vargas’tan bile daha çok şaşırarak hızlıca sopayı duvara dayayıp süpürge işini bıraktı ve belinden sarkan beze ellerini silerek merak içinde peşinden gitti. Vargas da iç çekerek onları takip etti.

“Genç bayan için sütlü kahve ve muffin?” diye öneride bulundu Mariano.

“Bir kadeh beyaz şarap.”

“Bu saatte mi?”

“Saat kaçtan itibaren beyaz şarap servisi yapıyorsunuz?”

“Sizin için günde yirmi dört saat. Hafif bir Panadés?”

Alicia kabul etti ve Vargas hemen yanındaki tabureye oturdu.

“Planınızın işleyeceğine gerçekten inanıyor musunuz?” diye sordu.

“Denemekle hiçbir şey kaybedilmez.”

Mariano bir kadeh beyaz şarap ve müessesenin ikramı olarak bir tabak zeytinle geri döndü.

“Beyefendi için bira?”

Vargas reddetti. Zevkle şarap kadehini yudumlayan Alicia’yı izledi. Camı okşayan dudaklarının geometrisinde bir tuhaflık vardı ve gününü aydınlatan sıvı solgun boynundan geçerken kabarıp iniyordu. Onun bakışındaki ifade dikkatini çekti ve kadın bir kaşını kaldırdı.

“Ne var?”

“Hiç.”

Alicia kadehini kaldırdı.

“Bunu onaylamıyor musunuz?”

“Tanrı yazdıysa bozsun.”

Avukat Brians’ın silueti barın camı arkasında tüm hızıyla sokağı geçtiğinde Alicia şarabın son yudumunu içiyordu. Alicia ve Vargas’ın bakışları kesişti ve bara biraz para bıraktıktan sonra hiç konuşmadan mekânı terk ettiler.

Teşkilat'ta herkes tarafından bilinirdi ki takip sanatında, duruma göre özgür ya da şüpheli olmayan vatandaşları izlemek konusunda Vargas rakipsiz biriydi. Ona bunun sırrını sorduklarında, optik ilkelerinin uygulanması gibi, dikkatli olma gerekliliğinin de çok önemli olmadığını ileri sürerdi. İşin püf noktası, derdi, gözetleyenin görebildiği ya da sezebildiği şey değil, ama gözetlenenin görüş alanında olan şeylerdir. Bu ve hızlı ayaklara sahip olmak. Avukat Brians'ı takibe başladıkları anda Vargas fark etti ki Alicia takip kurallarına harfiyen uymakla kalmıyor, kendisinin hayranlık duymaktan başka bir şey hissedemediği biçimde, ince dantel işi gibi sanatsal noktaya taşıyordu. Tarihi şehrin iskeletini oluşturan geçitler, sokaklar ve caddeler yumağına olan açık hâkimiyeti sayesinde, o avlandığının farkına bile varmadan, paralel yürüyüşler yaparak Brians'ı adım adım takip etmek mümkün oluyordu.

Alicia önceki güne nazaran daha kendinden emin yürüyordu ve böylece Vargas onun bu sabah taksidermistin bahsetmiş olduğu koşum takımını giydiği sonucuna vardı. Kalçasının hareket biçimi farklıydı ve daha kalkık görünüyordu. Duraklamalar yaparak, kör açılarını kendine siper ederek ve Brians'ın takip ettiği rotayı o daha ne yapacağına bile karar vermeden önce belirleyerek, Alicia o karmaşada rehberlik etti. Neredeyse yirmi dakikalık bir süre boyunca, limandan şehrin merkezine çıkan caddeler ve geçitler ağında avukatın adımlarının izini takip ettiler. Birkaç defa kimsenin

kendisini takip etmediğinden emin olmak için kesişme noktalarında durup arkasına baktığını gördüler uzaktan. Tek hatası yanlış yöne bakmaktı. Sonunda onun Ramblas istikametine doğru Canuda Sokağı'nın köşesinden döndüğünü ve gezi alanını işgal eden insan kalabalığı arasında kaybolduğunu gördüler. Sadece o zaman Alicia birkaç saniye durdu ve Vargas'ı koluyla engelledi.

"Metroya gidiyor" diye mırıldandı.

Ramblas'ı yararlanarak ilerleyen insan kalabalığı arasına karışıp kendi aralarında on metre kadar bir mesafe bırakmış halde ayrılarak, Caneletas Çeşmesi'nin hemen karşısında kalan metro girişine kadar Brians'ı izlediler. Avukat merdivenlerden aşağı hamle yaptı ve Luz Bulvarı'na açılan tüneller ağına daldı.

Bahsi geçen mekân, gölgeler içindeki yolu ve sefillikleri dışında, onu talihsiz biçimde gaz ışığı altında bir yeraltı Barselona'sı olarak tasavvur eden herhangi bir aydın tarafından tuhaf bir hayaletvari bulvar şeklinde projelendirilmişti. Bununla beraber proje, hayali kurulan şöhrete asla ulaşamamıştı. Metro tünellerinin tükürdüğü kömür ve elektrik kokulu havanın esintisi sayesinde çiçeklenen katakomp, Luz Bulvarı, yüzeyden ve güneşten kaçanların sığınağı ve gizlenme yeri olarak kalmıştı. Vargas ikinci sınıf dükkânları ve ölü ışıkları çevreleyen sahte mermerden sütunların kasvetli müziğini dikkatli biçimde inceledi ve Alicia'ya döndü.

"Vampirler şehri mi?" diye sordu.

"Öyle bir şey."

Brians ana yolda ilerledi. Alicia ve Vargas kenarda sıralanmış sütunlar sayesinde gizli kalarak onu takip ettiler. Avukat tamamen deneyimli biçimde, yolu çevreleyen işletmelere en ufak ilgi göstermeden ilerledi.

"Belki güneşe alerjisi vardır" diye fikir yürüttü Vargas.

Brians Katalan Demiryolları gişesinin önünden hiç oyalanmadan geçti ve büyük yeraltı galerisinin sonuna doğru yürüdü. Ancak o zaman gideceği yeri belli etmiş oldu.

Luz Bulvarı sineması, o tuhaf yeraltı Barselona'sında beliren hüznü bir serap görüntüsü çiziyordu. Festival ışıkları gibi reklam ışıkları ve eskimiş yeniden gösterim afişleri tünel yaratıklarını, ofis kaçınlarını, liseli âşıkları ve ikinci sınıf pezevenkleri, iç savaşın hemen sonrasında itibaren gündüz seanslarına gelmeleri için cezbediyordu. Brians gişeye yaklaştı ve bir bilet aldı.

"Öğleden önce avukat beyin sinemaya gittiğini söylemeyin bana" dedi Vargas.

Girişi kontrol altında tutan teşrifatçı ona kapıyı açtı ve Brians o haftaki programı ilan eden tente altındaki kapıdan geçti: Çifte gösterim, *Üçüncü Adam* ve *Yabancı*. Göz kırpan ışıklarla çevrili afişten, şeytani görünümlü bir Orson Welles, gizemli gülümsemesiyle izliyordu.

"En azından iyi bir zevki var" diye karşılık verdi Alicia.

Girişi kapatan kadifemsi perdeleri geçince, onları bir eski sinema ve tarifsiz sefillikler kokusu sarmaladı. Projektörün ışığı, onlarca yıldır havada asılı kalmış gibi görünen yoğun bir sisi delip geçiyordu. Boş koltuk sıraları, hain Harry Lime'nin olağanüstü görüntüler sunan Viyana kanalizasyon tünelleri vasıtasıyla kaçışının aksettiği perdeye kadar iniyordu. Bu görüntüler bütünü, Alicia'ya Víctor Mataix'in kitabında okuduğu sahneleri hatırlattı.

"Nerede bu?" diye mırıldandı Vargas kulağına.

O salonun dip kısmını işaret etti. Brians dört numaralı sırada bir koltuğa oturmuştu. Tüm salonda üç ya da dört izleyiciden fazlası görünmüyordu. Yan taraftaki, sahneye inen, metro vagonu koltukları gibi bir yanı duvara dayanmış koltuk sırasıyla sınırlanmış koridora girdiler. Salonun ortasına varınca Alicia koltuk sıralarından birine girdi ve tam ortaya oturdu. Vargas da hemen yanına yerleşti.

"Bu filmi daha önce görmüş müydünüz?"

Alicia evet anlamında bir işaret yaptı. Film en azından altı kez görmüştü ve ezbere biliyordu.

“Konusu ne?”

“Penisilin. Susun.”

Bekleyiş tahminlerinden kısa sürdü. Alicia omzunun üzerinden bakıp yan koridorda ilerleyen karanlık bir silueti seçtiğinde film henüz bitmemişti. O sırada Vargas filme kendini kaptırıp sersemlemiş gibiydi ve onu dirseğiyle dürttü. Yabancı koyu renk bir palto giyyordu ve elinde bir şapka taşıyordu. Alicia yumruklarını sıktı. Ziyaretçi avukatın yerleştiği sıranın önünde durdu. Sakin bir tavırla perdeye baktı ve bir saniye sonra Brians’ın işgal ettiği koltuğun çaprazma yerleşmek için bir arka sıraya girdi.

“At hamlesi” diye mırıldandı Vargas.

Birkaç dakika boyunca avukat yabancıнын varlığının farkında olduğuna dair bir işaret vermedi ve diğeri de herhangi bir biçimde onunla iletişime geçmeye çalışmadı. Vargas şüpheli biçimde Alicia’ya baktı ve o da belki de tüm bunların bir tesadüfler zincirine indirgenebileceğini düşündü. Muhtemel bir miyopi nedeniyle sinema salonunda ilk sıradaki koltukları tercih etmiş olmaktan başka bağı olmayan iki yabancı. Ancak dokuz canlı şerefsiz Harry Lime’nin işini biterecek ateş sesleri salonu doldurduğunda, yabancı ön koltuğa doğru eğildi ve Brians hafifçe ona döndü. Film müziği seslerini yok etti ve Alicia güçlükle avukatın birkaç cümle telaffuz ettiğini ve yabancıya bir kâğıt parçası uzattığını anlayabildi. Daha sonra karşılıklı olarak birbirlerini tanımazdan gelip koltuklarına yaslandılar ve filmi izlemeye devam ettiler.

“Benim zamanlarımda bunları ibnelikten içeri atarlardı” diye buyurdu Vargas.

“Sizin altın yaldızlı paleolitik İspanya’nız ne muhteşemdi öyle” diye karşılık verdi Alicia.

Film şeridinin anıtsal son planı perdeyi işgal ettiğinde yabancı doğruldu. Yavaşça yan koridora doğru çekildi ve hayal kırıklığına uğramış kadın kahraman, Viyana’nın harap olmuş eski mezarlığında yürürken şapkasını taktı ve çıkışa doğru

kıvrıldı. Alicia ve Vargas ne yüzlerini ona doğru çevirdiler ne de varlığını fark etmiş gibi yaptılar, ama bakışları projektörün buğulu halesine sıçrayan siluete çivilendi. Şapkanın siperliği yüzünü gölgeliyordu ama yine de bir manken yüzünü andıran, fildişi gibi ve parlak tuhaf tenini tamamen gizlemek için yeterli değildi. Alicia bir ürperti hissetti. Vargas yabancıнын perdelerin arkasındaki eşikte kaybolmasını bekledi ve ona doğru eğildi.

“Ben mi yanıliyorum yoksa o şahıs bir maske mi takıyor?”

“Öyle bir şey” diye teyit etti Alicia. “Hadi, elimizden kaçmadan önce gidelim...”

O anda, yerlerinden doğrulmalarına bile izin vermeden salonun ışıklarını yaktılar ve filmin son yazıları perdede sikkileşti. Brians ayağa kalkmıştı ve yan koridora yöneliyordu. Sadece birkaç saniye içinde, çıkış yolunda önlerinden geçecek ve onları orada otururken görecekti.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandı Vargas başını eğerek.

Alicia onu ensesinden kavradı ve polisin yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

“Sarıl bana” diye fısıldadı.

Vargas iş üstündeki okullu âşıkklar numarasına ikna olarak onu kollarıyla sardı. Alicia onu kendine çekti ve ikisi, o zamanlarda mahalle sinemalarının arka sıralarında ya da gece yarısı karanlık kapı girişlerinde görülebilecek, dudaklar arasında bir santim mesafe olan öpücüklerden vererek, kaçamak öpüşme hareketiyle birbirlerine sarılı halde kaldılar. Vargas gözlerini kapadı. Brians salonu artık terk ettiğinde Alicia onu yumuşakça itti.

“İlerle.”

Sinemanın çıkışında uzaktan Brians’ın siluetini yeraltı geçidinin ortasında, gelmiş olduğu yöne doğru uzaklaşırken seçtiler. Manken yüzlü yabancından eser yoktu. Alicia yirmi metre ötede kalan ve Balmes ve Pelayo sokaklarının kesiştiği

kavşağa çıkan merdivenleri fark etti. O yöne doğru seğirttiler. Bir ağrı saplanması sağ ayağında dolaştı ve nefesini tuttu. Vargas onu kolundan tuttu.

“Daha hızlı gidemem” diye karar verdi Alicia. “Siz devam edin. Çabuk.”

O duvara dayanmış soluklanırken, Vargas tüm hızıyla merdivenlerden yukarı hamle yaptı. Gün ışığına çıktığında Balmes Sokağı’nın büyük karmaşası içinde buldu kendini. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Şehri iyi tanımıyor, nerede olduğunu bilmiyordu. O saatlerde trafik yoğunluğunda ve Barselona’nın merkezi otomobiller, otobüsler ve tramvaylardan oluşan bir dalgayla kaplıydı. Tepeden gelen tozlu ışık altında yayalar kaldırımları arşınılıyordu. Vargas güneşten korunmak için bir elini alnına götürdü ve insanların itip kakmalarına aldırmadan bakışlarıyla kavşağı taradı. Bir an için binlerce şapkalı siyah paltonun her yöne doğru hareket ettiği ve onu asla bulamayacağı izlenimine kapıldı.

Yüzünün kendine has dokusu onu ele verdi. Yabancı artık sokağın diğer tarafına geçmişti ve Vergara Sokağı’yla kesişen köşede park etmiş bir otomobile doğru yürüyordu. Vargas akan trafiğin arasından karşıya geçmeye çalıştı, ama araç sürüşü ve klakson fırtınası onu kaldırıma geri döndürdü. Diğer yanda yabancı arabanın içine giriyordu. Polis en azından on beş ya da yirmi yıllık, Mercedes Benz’e benzeyen bir araç olduğunu tespit etti. Trafik ışığı yeşil yandığında araba artık uzaklaşmaya başlıyordu. Vargas arkasından koştu ve akan trafik nehri içinde gözden kaybolmadan önce iyice bir göz atmayı başardı. Metro girişine dönüşte kendisine kötü gözlerle bakan bir toplum polisiyle karşılaştı. Vargas, kendisini kırmızı ışıkta geçmeye çalışırken ve araç trafiği arasma dalıp, yolda koşarken görmüş olduğunu tahmin etti. O zaman itaatkâr bir şekilde başını sallayıp elini kaldırarak özür dileme işareti yaptı. Alicia beklentili bakışlarla onu kaldırımda bekliyordu.

“Nasılsınız?” diye sordu Vargas.

O soruyu duymazdan geldi ve sabırsızlıkla başım salladı.

“Bir arabaya bindiğini gördüm. Siyah bir Mercedes” dedi Vargas.

“Plakası?”

O başını salladı.

Nuria bara sığındılar ve pencere kenarı bir masaya oturdular. Alicia o günkü ikinci beyaz şarabını istedi. Sanki dünyanın en büyük akvaryumuymuş gibi Ramblas'tan aşağı akan insan seline bakışlarını çevirerek bir sigara yaktı. Vargas onun titreyen parmaklarla kadehi kaldırıp dudaklarına götürmesini seyretti.

"Eğitici nutuk mu?" diye sordu Alicia bakışlarını pencereden ayırmadan.

"Sağlık."

"Maskeli şahıs hakkında hiçbir şey söylemediniz. Benimle aynı şeyi mi düşünüyorsunuz?"

O şüpheli bir şekilde omuzlarını silkti.

"Güzel Sanatlar Akademisi'nde Valls'e karşı gerçekleştirilen sözde saldırı raporunda yüzü örtülü bir adamdan bahsediliyordu" dedi Alicia.

"Olabilir" diyerek ona katıldı Vargas. "Birkaç arama yapacağım."

Yalnız kaldığında Alicia ağrının sonucu olarak bir iç çekişe mani olamadı ve elini kalçasına götürdü. Yarım hap alma ihtimalini değerlendirdi ama vazgeçti. Vargas'ın kafeteryanın dip kısmında telefonla konuşuyor olmasından istifade ederek, aceleyle bir yudumda bitirdiği kadehi alıp yenisini getirmesi için garsona işaret etti. Vargas çeyrek saat sonra elinde küçük not defteri ve yeni haberleri olduğunu belli eden bakışındaki ışıltıyla döndü.

“Şansımız yaver gitti. Araba Metrobarnas limited şirketine kayıtlı. Bu bir gayrimenkul yatırım ortaklığı, en azından kayıtlarda öyle geçiyor. Merkez ofis burada, Barselona’da. Paseo de Gracia, numara altı.”

“Hemen yanı başımızda. Kendimi toplamam için bana birkaç dakika verin ve sonra oraya gidelim.”

“Neden bunu bana bırakıp eve biraz dinlenmeye gitmiyorsunuz Alicia? Sonra size uğrar, öğrendiklerimi anlatırım.”

“Emin misiniz?”

“Oldukça. Hadi.”

Ramblas’a çıktıklarında nihayet gökyüzü aydınlanmış ve dikkatsiz kişileri her şeyin güzel olacağına ikna eden cinsten, Barselona kışına büyümlü bir hava veren elektrik mavisi parlamaya başlamıştı.

“Doğrudan eve, tamam mı? Hiçbir yerde oyalanmadan, sizi tanıyorum” diye uyardı Vargas.

“Emredersiniz. Ben olmadan davayı çözmeyin” dedi Alicia.

“Bunu düşünmeyin.”

Onu Cataluña Meydanı’na doğru giderken izledi ve birkaç dakika bekledi. Yıllar önce anlamıştı ki ağır belirtilerini abartmak ve yüzüne Kamelyalı Kadın tarzı bitkin bir ifade vermek, varlığının sebebini korumak ve rehberlik etmek olduğunu düşünme ihtiyacındaki herhangi bir erkeğin yumuşak yüzlü ve çocuksu tarafını manipüle etmesine olanak veriyordu ve erkek cinsinin hemen hemen tamamı için geçerli bir durum olsa da, istisnası Leandro Montalvo idi. Repertuvarındaki numaraların çoğunu ondan öğrendiğinden, kendi kendine öğrendiklerinin kokusunu da hiç kaçırmadan alıyordu. Alicia Vargas’tan kurtulduğundan emin olur olmaz rotasını değiştirdi. Eve gitmek bekleyebilirdi. Düşünmek ve gölgeler arasından gözlem yapmak için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca özellikle yalnız başına ve kendi tarzında yapmak istediği bir şey vardı.

Metrobarna'nın ofisleri, rüyalar şatosu çizgilerine sahip modernist anıtsal bir blokun en üst katında yer alıyordu. Aşiboyası renginde taşlarla güçlendirilen, çatı katı ve büyük kulelerle taçlanan apartman Casa Rocamora adıyla biliniyor ve sadece Barselona sokaklarında görülebilen, kuyumcu işi matematiksel bir zarafet ve büyük bir melodram barındıran o eserlerin bir örneğini oluşturunuyordu. Vargas balkonlarını, galerilerini ve Bizansvari geometrisini köşeden izlemek için bir an durdu. Bir sokak ressamı şövaletini köşeye kurmuştu ve binanın empresyonist bir karakalem çizimini bitiriyordu. Vargas'm hemen yanında olduğunu fark edince ona nazikçe gülümsedi.

"Güzel iş" diye övdü Vargas.

"Yaptığın yapabildiğin kadardır. Polis misiniz?"

"O kadar belli oluyor mu?"

Ressam yüzünü ekşiterek ona gülümsedi. O zaman Vargas tabloyu işaret etti.

"Bu satılık mı?"

"Yarım saatten az bir süre sonra öyle olacak. Binayla mı ilgileniyorsunuz?"

"Giderek daha çok. Giriş ücreti alıyorlar mı?" diye sordu Vargas.

"Akıllarına getirmeyin."

Jules Verne'in hayallerinden çıkma bir asansör, hatırı sayılır bir gramaja sahip altın varaklı tabelasında şöyle yazan ofisin kapısına kadar getirdi onu:

METROBARNA
Gayrimenkul Yatırımları Limited Şirketi

Vargas zile bastı. Bir çan sesi havada yankılandı ve hemen sonra şatafatlı bir antre içinde, resmîyetten ziyade çok mükemmel hatları ve gösterişi olan bir bayan resepsiyonisti ortaya çıkararak kapı açıldı. Bazı şirketlerde zenginlik, köklü geçmiş ve kalleşliği de ifşa ediyordu.

“Günaydın” diye atıldı Vargas aynı zamanda güvenirliliğini gösteren resmi ses tonuyla. “Vargas, Polis Genel Teşkilatı’ndan. Yöneticiyle görüşmek istiyordum lütfen.”

Resepsiyonist kadın şaşkınlıkla onu inceledi. Varsayılabileceği üzere, o ofiste kabul ettikleri ziyaretçilerin niteliği üst düzeydeydi.

“Yani kastettiğiniz Bay Sanchís mi?”

Vargas onaylamakla yetindi ve mavi kadife kaplı duvarlarına Barselona şehrinin sembolleri olan binaların ve cephelelerin harika suluboya resimleri serpiştirilmiş bir salon olan antrenin içine doğru birkaç adım attı. Vargas köşedeki ressamın üslubunu tanıyınca gülümsemesine mani olmaya çalıştı.

“Size konunun ne olduğunu sorabilir miyim memur bey?” diye sorguladı resepsiyonist arkasından.

“Yüzbaşı” diyerek düzeltti Vargas arkasını dönmeden.

Resepsiyonist öksürdü ve başka cevap alamayınca iç çekti.

“Bay Sanchís şu anda bir toplantıda, eğer isterseniz...”

Vargas arkasına döndü ve ona soğuk bir ifadeyle baktı.

“Hemen şimdi haber veriyorum, yüzbaşı.”

Vargas fazla hevesli görünmeden onayladı. Yedek kuvvet arayışıyla resepsiyonist hızlıca ayrıldı. Kısılan seslerin seri biçimde birbirini takip etmesi, açılıp kapanan kapı gürültüleri ve ofiste yarış yapan ayak sesleri geldi akabinde. Bir dakika sonra, bu kez yumuşak bir gülümsemeyle kendisini içeriye kadar takip etmesini isteyerek geri geldi.

“Lütfederseniz, yönetici beyefendi sizi toplantı salonunda kabul edecek.”

Uzman komisyoncuların ciddiyetiyle, üç parçalı giysiler içinde süslü avukatlar ordusunun işlerini gördüğü lüks ofislerle çevrili uzun koridoru geçti. Heykeller, tablolar ve yüksekten uçan halılarla şekillenmiş yol, onu camla kaplanmış, tüm Paseo de Gracia’yı melek bakışı gören terası olan büyük bir salona götürdü. Ortada ihtişamlı bir toplantı masası, büyük koltuklar ve vitrinler, asil ahşap pervazlara önderlik ediyordu.

“Bay Sanchís çok kısa bir süre sonra sizinle olacak. Bu arada size bir şey ikram edebilir miyim? Bir kahve?”

Vargas reddetti. Resepsiyonist olabildiğince çabuk ortadan kayboldu ve onu yalnız bıraktı.

Polis sahneyi değerlendirdi. Metrobarna ofisleri para kokuyordu ya da zehir saçıyordu. Muhtemelen sadece ayakları altındaki halının fiyatı, birkaç yıllık maaşını katbekat aşıyordu. Vargas lüks şatafatın kokusunu içine çekerek ve vernik kaplı meşeden toplantı masasını parmak uçlarıyla okşayarak etrafını dolaştı. Paranın simyasıyla uğraşan kurumlara özgü bu manzara ve şekillerin prozodisi baskı yapan ve ayrıcalıklı bir hava yaratıyor, ziyaretçisine sürekli olarak her ne kadar içerde olsa da, gerçekte her zaman dışarıda ve o sanal pence-
renin diğer yanında olduğunu hatırlatıyordu.

Salon değişik boyutlardaki sayısız resimler ve fotoğraflarla dekore edilmişti. Çoğunluğu fotoğraftı ama son dönemlerin prestijli ve seçkin çizerlerinin imzalarını taşıyan yağlıboya tablolar ve karakalem çizimler de vardı. Her görüntüde aynı kişi beliriyor, gümüş renkli saçları ve soylu yüzüyle kameralara ya da şövaleye ağırbaşlı bir gülümseme ve donuk gözlerle bakıyordu. Bu resimlerdeki başkahraman açıkça belli olduğu üzere poz vermeyi ve iyi dostlar seçmeyi biliyordu. Vargas soğuk bakışlı beyefendinin av kostümleri içinde, ömür boyu arkadaşlarmış gibi gülümseyen ve daha genç bir General Franco’nun etrafını çevrelemiş bir grup ileri gelen kişi eşliğindeki fotoğrafını daha iyi görmek için eğildi. Vargas o fotoğrafta yer alan gruptaki kişileri teker teker inceledi ve av seferine katılmış olanlardan birisi dikkatini çekti. İkinci sırada yer alıyordu ve sahnede öne çıkmak için kendini zorlarmış gibi heyecanlı biçimde gülümsüyordu.

“Valls” diye mırıldandı.

Arkasında salonun kapısı açıldı ve dönünce orta yaşlı, kırılganlık sınırında gibi zarif ve bir bebeğin saçları kadar ince seyrek sarı saçlı bir adamla karşılaştı. Mükemmel kesimi olan

alpaka yününden bir takım elbise giyiyordu, takımla aynı tonlardaki parlak gri gözleri canlı ve deliciydi. Yönetici nazik bir tarzda ona gülümsedi ve elini uzattı.

“Günaydın. Benim adım Ignacio Sanchís, bu işletmenin genel müdürüyüm. María Luisa’nın söylediğinden anladığım kadarıyla benimle görüşmek istiyormuşsunuz. Hissedarların yıllık toplantısını hazırlıyoruz ve biraz yoğunuz. Size ne konuda yardım edebilirim yüzbaşı?”

Sanchís üst perdeden bir yapıcı samimiyet ve profesyonellik havası yayıyordu. Bakışında onu özenli biçimde farklılaştıran, aynı anda hem sıcaklık hem otoriterlik gözleniyordu. Vargas kendini tanıtmaya cümlesini bitirmeden önce Sanchís’in, giydiği ayakkabı markasını ve ikinci sınıf elbisesinin kaç yıllık olduğunu anlayacağından hiç şüphe etmedi.

“Bu yüz bana tanıdık geliyor” dedi polis salonu süsleyen yağlıboya tablolarından birini işaret ederek.

“O Bay Miguel Ángel Ubach” diye bildirdi Sanchís konuştuğu kişinin cahilliği ya da saflığı karşısında iyi kalpli bir biçimde gülümseyerek. “Bizim kurucumuz.”

“Ubach Bankası’nın mı” diye sordu Vargas. “Barut Bankeri mi?”

Sanchís hafif ve diplomatik bir gülümsemeyle, ama soğuklaşmış bir ifadeyle baktı.

“Miguel Ángel bu şekilde adlandırılmaktan hiç hoşlanmazdı, izniniz olursa bu ismin onun kişiliğini yansıtmadığını söylemek isterim.”

“Vermiş olduğu hizmetlerden dolayı, bu ismin bizzat Generalissimo tarafından verildiğini duydum” diye atıldı Vargas.

“Korkarım durum böyle değil” diyerek düzeltti onu Sanchís. “Savaş esnasında bazı kızıl basın üyelerinin Bay Miguel Ángel’e atfettikleri bir lakap. Ubach Bankası, diğer kurumların yanı sıra, milli kurtuluş hareketinin finanse edilmesine yardım etti. İspanya’nın çok şey borçlu olduğu büyük bir adam.”

“Şüphesiz alacağını tahsil etmiştir” diye mırıldandı Vargas.

Sanchís samimi görüntüsünden hiçbir şey kaybetmeden sözlerini duymazdan geldi.

“Peki Bay Miguel Ángel’in bu şirketle ilişkisi nedir?” diye sorup öğrenmek istedi Vargas.

Sanchís öksürerek boğazını temizledi ve sabırlı ve öğretici bir yüz ifadesi takındı.

“Bay Miguel Ángel’in ölümüyle, 1948 yılında, Ubach Bankası üç bölüme ayrıldı. Bunlardan biri Cataluña Endüstri ve İpotek Bankası oldu ki sekiz yıl önce Hispanoamericana Kredi Bankası bünyesine girdi. Metrobarna da, şirketin bilançosunda yer alan gayrimenkul değerler hacmini yönetmek için o dönemde kuruldu.”

Sanchís sanki bu sözleri daha önce defalarca tekrarlamış gibi, bir uzman tavrıyla, göz ucuyla saatine bakarken bir grup turiste sunum yapan müze rehberi gibi mekanik biçimde söyledi.

“Ama eminim ki şirket tarihi sizin için çok ilgi çekici bir konu değil” diye bitirdi. “Size hangi konuda yardım edebilirim yüzbaşı?”

“Küçük bir mesele, muhtemelen bir önemi yok Bay Sanchís, ama bu konularda rutin işleyişin nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Elbette. Buyrun.”

Vargas not defterini çıkardı ve yazdıklarını gözden geçiriyormuş gibi rol yaptı.

“Plakanumarası B-74325 olan bir otomobilin Metrobarna’ya ait olduğunu teyit edebilir miydiniz?”

Sanchís şaşkınlık içinde ona baktı.

“Doğrusu, bilmiyorum... Bunu sormak zorunda kalacağım”

“Sanırım şirketin bir otomobil filosu var. Yanılıyor muyum?”

"Hayır, bu konuda haklısınız. Halihazırda dört ya da beş arabamız var, eğer..."

"Bunlardan biri bir Mercedes Benz mi? Siyah renk? On beş ya da yirmi yıl öncesinden bir model?"

Bir tedirginlik gölgesi Sanchís'in yüzünden geçti.

"Evet... Bu Valentín'in kullandığı araç. Bir şey mi oldu?"

"Valentín mi diyorsunuz?"

"Valentín Morgado, bu şirket için çalışan bir şoför."

"Sizin özel şoförünüz mü?"

"Evet. Yıllardan beri... Nedenini sorabilir miydim?"

"Şu anda Bay Morgado ofiste mi bulunuyor?"

"Sanırım hayır. Bu sabah ilk iş olarak Victoria'yı doktora götürmesi gerekiyordu..."

"Victoria?"

"Victoria eşimdir."

"Peki eşinizin soy ismi?"

"Ubach. Victoria Ubach."

Vargas şaşkınlık ifadesi olarak kaşlarını kaldırdı. Sanchís hafif bir rahatsızlık duyarak onayladı.

"Bay Miguel Ángel'in kızı, evet."

Polis onu şirketin zirvesine çıkarmış olan evliliğini tebrik ettiğini belirtmek istermiş gibi göz kırptı.

"Yüzbaşı, yalvarırım bu meselenin ne hakkında olduğunu bana açıklayın..."

Vargas nazikçe ve rahatlamış olarak gülümsedi.

"Size söylediğim gibi önemli bir şey değil. Bu sabah Balmes Sokağı'nda gerçekleşen bir trafik kazasını araştırıyoruz. Şüpheli araç kaçtı. Endişelenmeyin, sizinki değil. Ama çarpma olayının iki şahidi, hemen o kavşakta park etmiş olan, tarifi ve plaka bilgileri sizin siyah Mercedes'e uyan bir araç gördüklerini beyan etti ve kullanıcısı..."

"Valentín."

"Kesinlikle. Doğrusu her ikisi de çarpma vakası gerçekleştiğinde Mercedes şoförünün arabanın içinde olduğunu beyan

ettiler. Bu sebepten, belki kaçan sürücünün kimliğini belirleme konusunda bize yardımcı olup olmayacağını görmek için onu bulma gayretindeyiz...”

Her ne kadar arabası ve şoförünün bu kazaya karışmamış olması açık biçimde onu rahatlatmış gibi görünse de, hikâye karşısında üzüldüğüne dair bir hareket yaptı.

“Çok kötü. Herhangi bir ölüm durumu var mı?”

“Maalesef bir ölü olduğunu söylemek durumundayım. Clínico Hastanesi’ne götürülen yaşlı bir kadın, şu anda oranın morgunda.”

“Çok üzgünüm. Elbette yardımcı olmak için elimizden gelebilecek...”

“Çalışanınız Valentín ile konuşmak yeterli olacaktır.”

“Tabii, elbette.”

“Bay Morgado’nun bu sabah eşinizi doktor ziyaretinden sonra başka herhangi bir yere götürüp götürmediğini biliyor musunuz?”

“Emin değilim. Sanırım hayır. Dün Victoria bana bu öğlen evde ziyaretçilerinin olacağından bahsetti... Valentín’in günlük alışveriş için çıkmış olması muhtemel. Eşim ya da ben sabahları ona ihtiyacımız olmadığı bazı zamanlarda, ofis belgelerini ve yazışmalarını teslim eder.”

Vargas bir kart çıkardı ve ona uzattı.

“Lütfedip Bay Morgado’ya mümkün olduğunca çabuk benimle temasa geçmesini söyler misiniz?”

“Endişelenmeyin. Hemen şimdi onu bulup uyarmaları için talimat vereceğim.”

“Muhtemelen bize yardım edemez, ama formaliteleri yerine getirmek gerek.”

“Elbette.”

“Bir şey daha. Bay Morgado’nun tesadüfen ayırt edici fiziksel bir özelliği var mı?”

Sanchís onayladı.

“Evet, Valentín savaş sırasında bir yara aldı. Ölümcül bir patlama sonucu yüzünün bir kısmı deforme oldu.”

“Uzun yıllardır sizin için mi çalışıyor?”

“En azından on yıldır. Valentín zaten eşimin ailesi için çalışıyordu ve bu şirketin güvenilir bir adamıdır. Ona kefilim.”

“Şahitlerden biri yüzünün bir kısmını örten bir maskeden bahsetti, bu olabilir mi? Sadece doğru kişiden bahsettiğimizden emin olmak istiyorum.”

“Öyle. Valentín alt çene kemiği ve sol gözünü örten bir protez kullanıyor.

“Daha fazla zamanınızı çalmak istemem Bay Sanchís. Yardımınız için çok teşekkürler. Toplantınızı böldüğüm için üzgünüm.”

“Önemi yok. Lafı bile olmaz. Devletin güvenlik güçleriyle işbirliği yapmak her İspanyol için bir görev ve onurdur.”

Arkasında Paseo de Gracia manzaralı muhteşem bir kütüphane olan ağaç oyma kapının önünden geçtiklerinde, Sanchís çıkışa kadar ona eşlik ediyordu. Vargas bir an durdu ve içeriye kafasını uzattı. Versayvari bir galeride uzayıp giden kütüphane, binanın yan cephesini boydan boya kaplıyor gibiydi. Yer ve tavanın ahşap yüzeyleri o kadar parlatılmıştı ki, sanki iki ayna arasında kitap sütunları sonsuz sayıda çoğalmış gibi görünüyordu.

“Muhteşem” dedi Vargas. “Siz koleksiyoncu musunuz?”

“Kendi çapımda” diye cevap verdi Sanchís. “Her ne kadar kitaplara zaafım varsa da ve finans dünyasında benim sığınacağım olsalar da, büyük kısmı Ubach Vakfından geliyor.”

“Anlıyorum. Ben kendi mütevazı evimde aynını yapıyorum” dedi Vargas. “Benim ki nadir bulunan, eşi olmayan kitapları arayıp elde etmek. Eşim bunun mesleki deformasyon olduğunu söylüyor.”

Her ne kadar gözleri bıkkınlığını ve polisten mümkün olduğunca çabuk kurtulma isteğini ele verse de, Sanchís nazik ve sabırlı ifadesini koruyarak onayladı.

“Siz de nadir bulunan kitaplarla ilgilenir misiniz Bay Sanchís?”

“Her ne kadar Alman edebiyatı ve felsefesi ve İngiliz şiirinde de mükemmel bir derlememiz olsa da, koleksiyonun büyük kısmı XVIII. ve XIX. yüzyıl İspanyol, Fransız ve İtalyan metinleridir” diye açıkladı yönetici. “Sanırım belirli çevrelerde yeterince nadir kabul edilirler.”

Sanchís nazikçe ama kararlı biçimde onu kolundan tuttu ve yeniden çıkışa doğru koridorda eşlik etti.

“Sizi kıskanıyorum Bay Sanchís. Kim istemez... Benim imkânlarım kısıtlı ve mütevazı parçalarla yetinmek zorundayım.”

“Mütevazı kitap yoktur, kibirli cehalet vardır.”

“Elbette. Ben de aynı şeyi unutulmuş bir yazarın roman dizisini ararken ihtiyar bir kitapçıya söyledim. Belki ismi size tanıdık gelir. Mataix. Víctor Mataix.”

Sanchís aldırış etmeksizin bakışlarını ona çevirdi ve yavaşça reddetti.

“Üzgünüm, bahsini hiç duymadım.”

“Herkes bana aynı şeyi söylüyor. Adamın biri hayatını yazmaya adıyor, ama bir süre sonra sözlerini kimse hatırlamıyor...”

“Edebiyat zalim bir sevgilidir, çabucak unuttur” dedi Sanchís merdiven sahanlığına çıkan kapıyı açarak.

“Adalet gibi. Şansa bakın ki hafızasını tazelemek için sizin ve benim gibi kişiler var...”

“Hayat da böyledir, hepimizi vaktinden önce unuttur. Şimdi, sizin için yapabileceğim başka şey yoksa eğer...”

“Hayır, yardımınız için tekrar çok teşekkür ederim Bay Sanchís.”

Binadan çıkınca Vargas sokak ressamını artık eşyalarını toplayıp, eski bir denizci piposunu yakarken gördü. Uzaktan gülümsedi ve ona yaklaştı.

“Dostum, Komiser Maigret gibisiniz” diye seslendi sanatçı.
“İsmim Vargas.”

“Dalmau” diyerek kendini tanıttı ressam.

“Ne var ne yok üstat Dalmau? Eserinizi bitirdiniz mi?”

“Eserler asla bitirilemezler. İşin püf noktası, onları bitmemiş oldukları halde nerede bırakacağınızı bilmek. Hâlâ ilgileniyor musunuz?”

Sanatçı tuvali kapatan bezi çekti ve ona suluboya resmi gösterdi.

“Sanki bir rüyadan çıkmış gibi” dedi Vargas.

“On duro ve rızanız karşılığında rüya sizindir.”

Polis cüzdanını çıkardı. Sanatçının gözleri, piposundaki kor gibi aydınlandı. Vargas ona yüz pesetalık kâğıt parayı uzattı.

“Bu çok fazla.”

Vargas reddetti.

“Beni sizin bugünkü haminiz olarak kabul edin.”

Ressam suluboya resmi paket kâğıdı ve kurdele ile sarmaya koyuldu.

“İnsan bununla hayatını kazanabilir mi?” diye sordu Vargas.

“Kartpostal endüstrisi ağır darbe vurdu, ama hâlâ iyi zevk sahibi insanlar var.”

“Tıpkı Bay Sanchís gibi mi?”

Sanatçı tek kaşını kaldırdı ve şüphelenmiş bir havayla ona baktı.

“Bu işin içinde bir iş olduğu belliydi zaten. Bakalım benim başımı nasıl bir belaya sokacaksınız.”

“Bay Sanchís uzun zamandır mı müşteriniz?”

“Birkaç yıldır.”

“Ona çok tablo sattınız mı?”

“Oldukça.”

“Üslubunuz o kadar çok mu hoşuna gidiyor?”

“Sanırım onları bana acıdığından satın alıyor. Çok cömert bir adam, en azından bir banker için.”

“Belki de suçluluk duygusu vardır.”

“Bu bir tek ona mahsus olmaz. Bu ülkede onlardan elini sallasan ellisi.”

“Bu laf bana mı?”

Dalmau ümitsizce başını salladı ve şövaletini katladı.

“Artık gidiyor musunuz? Bay Sanchís hakkında bana bir-şeyler anlatabileceğinizi düşünmüştüm.”

“Bakın, eğer isterseniz paranızı iade ederim. Tablo da sizde kalabilir. Komiserlikte bir hücreye koyarsınız.”

“Para sizindir, onu kazandınız.”

Sanatçı tereddüt etti.

“Sanchís ile ilgili ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Hiç. Sadece merak.”

“Diğer polis de aynı şeyi söyledi. Hepiniz aynısınız.”

“Diğer polis mi?”

“Evet o. Konuyu bilmiyor numarası yapın siz.”

“Bana meslektaşımı tarif edebilir misiniz? Eğer yardımcı olursanız, belki sizin için bir banknot daha olabilir.”

“Tarif edecek çok şey yok. Sizin gibi zorbanın teki. Her ne kadar onun yüzünde bir kesik olsa da.”

“Adını söyledi mi?”

“O kadar samimi olmadık.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Belki üç ya da dört hafta önce.”

“Burada mı?”

“Evet, burada. Ofisimde. Artık gidebilir miyim?”

“Benden korkmanızı gerektirecek bir şey yok üstat.”

“Sizden korkmuyorum. Sizin gibilerden korkmaktan geçtim artık. Ama sakıncası yoksa başka bir hava solumak istiyorum.”

“İçeri girdiniz mi?”

Sanatçı küçümser bir ifadeyle kendi kendine güldü.

“La Modelo’da mı?”

“Montjuic. 1939’dan 1943’e kadar. Bana yaptıklarından daha kötü bir şey yapamazsınız sizler.”

Vargas ikinci bir ödeme yapmaya hazır halde cüzdanını çıkardı ama ressam reddetti. Vargas’ın daha önceden verdiği parayı çıkardı ve yere bıraktı. Sonra katlanmış şövaletini, resim malzemelerini koyduğu küçük çantasını aldı ve topallayarak uzaklaştı. Vargas Paseo de Gracia’nın yukarısında gözden kaybolmasını izledi. Parayı yerden almak için diz çöktü ve kolunun altında tabloyla aksi istikamete doğru yürümeye başladı.

Ignacio Sanchís toplantı salonunun penceresine yaklaştı ve polisin köşedeki sokak ressamıyla konuşmasını izledi. Birkaç dakika sonra polis kendisi için satın aldığı tablo gibi görünen şeyi taşıyarak Cataluña Meydanı’na doğru uzaklaştı. Sanchís koridora çıktı ve resepsiyona doğru yürüdü.

“Birkaç dakika dışarıda olacağım María Luisa. Eğer Madrid’deki ofisten Lorca ararsa Juanjo’ya aktar.”

“Peki Bay Sanchís.”

Asansörü beklemedi. Yürüyerek merdivenlerden indi ve sokağa varınca alınının ter içinde olduğunu fark ettiren rüzgârın dokunuşunu hissetti. Caspe Sokağı’ndaki Barse-lona Radyosu vericisinin yanındaki kafeye gitti ve bir sütlü

espresso istedi. Siparişı hazırlanırken umumi telefona yaklaştı ve ezberden numarayı çevirdi.

“Brians” diye cevap verdi hattın öbür ucundaki ses.

“Adının Vargas olduğunu söyleyen bir polis az evvel beni ziyaret etti.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bu ofis telefonu mu?” diye sordu Brians.

“Elbette değil” dedi Sanchís.

“Bu sabah buraya da geldiler. O ve bir kız. Satılık bir Mataix’e sahip olduklarını söylüyorlardı.”

“Kim olduklarını biliyor muydunuz?”

“Adam açıkça polisten. Kız hiç hoşuma gitmedi. Onlar gider gitmez bana dediğiniz şeyi yaptım. Bana verdiğiniz numarayı aradım, Morgado’yu uyarmak için kapadım ve her zamanki yerde buluştuk. Onu görelî sadece birkaç saat oluyor. Sizi uyardığını düşünmüştüm.”

“Beklenmedik bir durum oldu. Morgado eve dönmek zorunda kaldı” dedi Sanchís.

“Polis size ne sordu?”

“Morgado hakkında bilgi istiyordu. Trafik kazası gibi bir saçmalıktan bahsetti. Sizi takip etmiş olmalılar.”

Sanchís avukatın iç çekişini duydu.

“Listenin ellerinde olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Bunu bilmiyorum. Ama riske giremeyiz.”

“Ne yapmamı istersiniz?” diye sordu Brians.

“Yeni bir talimat gelene kadar Morgado ile temas etmemenizi ve hiçbir arama yapmamanızı. Eğer gerek olursa sizinle ben temasa geçeceğim. Ofise dönüp hiçbir şey olmamış gibi yapın” diye emretti Sanchís. “Ben olsam bir süre şehri terk ederdim.”

Banker telefonu kapadı. Solgun bir yüzle, hiç oyalanmadan barı geçti.

“Şefim. Espresso’nuz” dedi ona garson.

Sanchís sanki onun orada olduğunun farkında değilmiş gibi ona baktı ve kafeden çıktı.

Ötesinde bir şeyler olduğuna inanmak için, Mauricio Valls oldukça fazla sayıda kişinin ölümünü görmüştür. Antibiyotikler, uyuşturucular ve umuttan yoksun kâbusların arafından hayata döner. Hücresinin karanlığında gözlerini açar ve üzerindeki giysinin yok olduğunu hisseder. Çıplaktır ve bir battaniyeye sarılıdır. Olmayan elini yüzüne götürür ve katranla dağlanmış bileğini fark eder. Sanki içinde uyanmış olduğu bedenin kime ait olduğunu anlamak istermiş gibi, uzun uzun onu izler. İmgeler ve seslerin damlamasıyla, hafızası yavaş yavaş geri döner. Kısa süre sonra ağrı dışında her şeyi hatırlar. Tüm bunlardan sonra belki de merhametli bir Tanrı vardır, der kendi kendine.

“Neden gülüyorsun?” diye sorar ses.

Hezeyanındaki kadın, kendisini parmaklıkların arkasından gözetleyen bir melek şekline girmiştir. Bakışında ne acıma ne de heyecan belirtisi vardır.

“Neden ölmeme izin vermediniz?”

“Ölüm senin için fazla iyi.”

Valls onaylar. Her ne kadar bu kadın ona son derece tanıdık gelse de, kiminle konuştuğundan emin değildir.

“Martín nerede? Neden gelmedi?”

Bir çeşit küçümseme ve hüznün gibi gelen bir ifadeyle bakar kadın ona.

“David Martín seni bekliyor.”

“Nerede?”

“Cehennemde.”

“Cehenneme inanmıyorum.”

“Sabır. İnanacaksın.”

Kadın gölgeler arasına çekilir ve merdivenlerden yukarı tırmanır.

“Bekleyin. Gitmeyin. Lütfen.”

Kadın durur.

“Gitmeyin. Beni tekrar burada yalnız bırakmayın.”

“Temiz giysilerin orada. Üzerini giyin” der kadın merdivenlerin yukarısında gözden kaybolmadan önce.

Valls bir yarım kapının kapandığını duyar. Hücrenin bir köşesindeki torbada giysileri bulur. Kendisine bol gelen eski bir giysidir, ama her ne kadar toz koksa da oldukça temizdir. Battaniyeyi üzerinden atar ve loş ışıktaki çıplak vücudunu inceler. Daha önce bir parmak yağ olan derisinin altında kemiklerini ve sinirlerini sayabilmektedir. Giyinir. Tek bir elle giyinmek, bir pantolonun ya da bir gömleğin düğmelerini beş parmakla iliklemek kolay değildir. En çok minnettar kaldığı şey, ayaklarını soğuktan koruyan çoraplar ve ayakkabılardır. Torbanın dibinde bir şey daha vardır. Bir kitap. Siyah deriden cildini ve kapağındaki kızıl renkte, salyangoz gibi kıvrılan merdiven şeklini hemen tanır. Kitabı kucağına koyup açar.

Ruhlar Labirenti III

Ariadna ve Gölgele Tiyatrosu

Victor Matalx'in metni ve resimleriyle

İlk resme gelene kadar Valls sayfaları çevirmeye devam eder. O resimde harabeye dönmüş bir tiyatro iskeletinin sahnesinde, beyazlar giyinmiş, kırılğan bakışlı bir kız çocuğu vardır.

“Ariadna...” diye mırıldanır.

Gözlerini kapar ve tek eliyle hücrenin parmaklıklarına yapışır.

Belki de cehennem gerçekten vardır.

Kadife gibi bir güneş masumiyetin sokaklarını boyuyordu. Alicia okumuş olduğu *Ariadna ve Kızıl Prens*'in son sayfalarındaki bir sahneyi kafasında döndürüp dururken, şehir merkezinde gezinen insanların arasında yürüyordu. O sahnede Ariadna, ölümler şehrinin, büyük güney nekropolünün kapısında, maskeler ve solmuş çiçekler satan bir seyyar satıcıyla karşılaşıyordu. Onu oraya kadar vatmanı ve yolcusu olmayan, üstünde şu yazı bulunan bir tramvay getirmişti:

Kader

Satıcı kördü ama Ariadna'nın yaklaştığını duyuyor ve bir maske ister mi diye soruyordu. Açıkladığına göre arabasında sattığı maskeler mezarlıkta yaşayan lanetli ruhların artıklarıyla yapılmıştı ve belki bir gün daha hayatta kalmaya ve kaderi atlatmaya yarıyorlardı. Ariadna ona kaderinin ne olduğunu bilmediğini itiraf ediyor ve Kızıl Prens'in hâkimiyetindeki o hayalet Barselona'ya düştüğünde onu kaybetmiş olduğunu düşünüyordu. Maske satıcısı gülümsüyor ve ona şu sözlerle karşılık veriyordu:

Biz ölümlülerin çoğu gerçek kaderimizin ne olduğunu asla öğrenemeyiz; basitçe onun ayakları altında çiğnenmiş haldeyizdir. Kafamızı kaldırıp onun yolda uzaklaştığını gördüğümüzde, artık çok geç olmuştur ve ilerlemek zorunda olduğumuz yolun kalanını, uyur-gezerlerin olgunluk diye adlandırdığı o kanalda yürürüz. Umut bu

anın henüz gelmediğine, yaklaştığında gerçek kaderimizi görmeyi başarıp, kendimiz olabilme fırsatı sonsuza değin yok olup gitmeden ve olmamız gereken ama hiç olmadığımız şeyi özleyerek bizi bir boşlukta yaşamaya mahkûm etmeden önce gemiye atlayabileceğimize olan inançtan başka bir şey değildir.

Alicia bu sözleri sanki derisine dağlanmış gibi hatırlıyordu. Kişiyi zaten bildiği bir şeyden daha çok şaşırtıp korkutan başka şey yoktur. O öğle vakti elini Sempere ve Oğulları'nın kapısına attığında, Alicia yaşanası o hayatın dokunuşunu hissetti ve kendi kendine artık çok geç olup olmadığını sordu.

Girince küçük çanın çınlaması, sırasını bekleyen binlerce sayfadan yayılan koku ve manzaranın bir rüya dokusuyla ördüğü bulutsu aydınlık onu karşıladı. Açık renkli ahşapla yapılmış sonu gelmez raflardan, camekândan süzülen ışık demetlerine hapsolmuş son toz zerresine kadar her şey hatırladığı gibiydi. Kendisi dışında her şey.

Sanki kayıp bir hatıraya geri dönüyormuş gibi o mekânın içine girdi. Bir an için sanki savaş patlak vermemiş, onu yaralayıp lanetli bir ülkenin sokaklarında terk etmemiş olsa, bu mekânın onun kaderi olabileceğini söyledi kendi kendine. Kendisini asla kaçamayacağını bilen kuklaya dönüştürmüş bir savaş. Sempere ve Oğulları Kitabevi'nin dört duvarı arasında duyumsadığı o serabın, kendisinden çalınmış hayat olduğunu anladı.

Bir oğlan çocuğunun bakışı onu düşünden uzaklaştırdı. İki ya da üç yaşından büyük olmamalıydı ve kitabevinin tezgâhının hemen yanında bulunan beyaz tahtadan küçük park alanına yerleştirilmişti.

Kuyumcu işine benzeyen öylesine ince ve parlak sarı saç örtüsüyle kafası taçlanmış çocuk, kenarlardan tutunarak ayağa kalkmış ve sanki egzotik bir yaratığı inceler gibi kendisini sabit bir biçimde gözlüyordu. Alicia kişinin farkına bile varmadan yüzünde şekillenen o samimi gülümsemelerden birine boyun eğdi. Ufaklık plastik bir timsahla oyalanırken sanki

hareketlerini tartıyor gibi görünüyordu. Sonra dikkate değer bir havacılık akrobasisi faaliyetiyle, oyuncağı parabolik bir rota çizerek ayaklarının dibine düşürdü. Alicia timsahı yerden almak için eğildi ve o zaman sesini duydu.

“Julián, Tanrı aşkına! Olacak şey değil...”

Alicia ayak seslerinin tezgâhın etrafını nasıl dolaştığını duydu ve doğrulunca onunla karşılaştı. Beatriz. Yakından bakınca aptalların ve alaycılarının raporlarında resmettikleri kadar güzel göründü ona ki onun hakkında konuşurken biraz abarttıkları öngörülebilirdi. Yirmi yaşından önce anne olmasından kaynaklanan o kutsal ve aceleye getirilmiş dişiliğe sahipti, ama yaşını ikiye katlayan, delici ve sorgulayıcı bir kadın bakışı vardı. Bir kadını okumayı başka bir kadından iyi kimse bilemez ve ellerinin birbirine dokunduğu o kısacık anda, Alicia küçük Julián'ın oyuncağını ona teslim ettiğinde ve gözleri kesiştiğinde, her ikisi de bir çeşit zaman aynasının karşısında olduklarını hissettiler.

Alicia o yarattığı izledi ve kendi kendine, başka bir hayatta, pekâlâ etrafındakilerin arzusunu ve iç çekişlerini uyandırabilecek, moda reklamlarının canlı kanlı mükemmel eş örneği, ciddi ve meleksi havasıyla genç bir kadın olabileceğini söyledi. Beatriz hiç günaha girmeden, bizzat kendisinin karanlık bir yansıması, asla olamayacağı ve olmaya cesaret edemeyeceği bir Bea'ya benzeyen o yabancı kadını izledi.

“Çocuğun kusuruna bakmayın” dedi Bea düşünmeden. “Kendisi gibi herkesin timsahlardan hoşlanmak zorunda olduğunda ısrar ediyor. Diğer çocuklar gibi köpeklerden ya da ayıcıklardan hoşlansa olmazdı sanki, hayır...”

“İyi zevk göstergesi” dedi Alicia. “Diğer çocuklar bir avuç zevksiz, değil mi?”

Ufaklık sanki sonunda evrende uyum sağladığı bir ruhla karşılaşmış gibi defalarca başını salladı. Bea kaşlarını çattı. O kadının hatları, Julián'm o çok hoşuna giden hikâyelerdeki stilize edilmiş ve son derece kötü yürekli büyücüleri

hatırlatıyordu. Julián da onun gibi düşünüyor olmalıydı, çünkü kendisini kucağına alması için kollarını ona uzatıyordu.

“Sanırım onun kalbini fethettiniz” dedi Bea. “Julián herkesin kucağına gider sanmayın...”

Alicia çocuğa baktı. Hayatında daha önce hiçbir bebeği kucağına almamıştı. Böyle bir şeyin nasıl yapılacağı konusunda bir fikri bile yoktu. Bea şaşkınlığını anlamış olmalıydı çünkü Julián’ı kollarına o aldı.

“Sizin çocuğunuz yok mu?” diye sordu.

Ziyaretçi reddetti.

“Muhtemelen onları yiyordur” diye düşündü Bea zihninin kötücül kıvrımlarında. Julián büyüüne kapılmış halde onu izlemeye devam ediyordu.

“Adı Julián mı?”

“Evet.”

Alicia çocuğa yaklaştı ve göz hizasına gelmek için eğildi. Julián hayran hayran gülümsedi. Çocuğunun tepkisiyle şaşırarak Bea, o kadının yüzüne kadar elini uzatmasına izin verdi. Julián yanağına ve dudaklarına dokundu. Bea bayan müşterisinin gözlerinde yaşlar oluştuğunu sandı ya da belki öğle güneşinin yansımasıydı. Kadın hızlıca geri çekildi ve arkasını döndü.

Çok güzel giysiler giyiyordu ve tespit edebildiği kadarıyla çok pahalılardı. Bu çeşit giysileri Barselona’nın en seçkin vitrinlerinde görüyordu bazen, ama sonra ilgi göstermeden, uyanık halde düş görerek geçiyordu. Cüretkâr bir duruşu ve teatral tavırları vardı. İnsan içine çıkarken sürmeye asla cesaret edemeyeceği bir ruj rengi vardı dudaklarında ve bunu yaptığı sayılı zamanlarda sadece Daniel için, o tatlı üzüm şarabıyla çakırkef olup, onun deyimiyle *bir defile* yapmasını istediğinde kullanmıştı.

“Ayakkabılarınız harika” dedi Bea.

Kadın tekrar döndü ve kan kırmızısı dudakları arasında dişlerini göstererek gülümsedi. Julián fiyatı belirsiz

ayakkabılarından bir yılan gözleri gibi hipnotize edici kadife gözlerine kadar her şeyinden hoşlandığını açıkça belli ederek ellerini sallıyordu.

“Aradığınız belli bir şey var mı?”

“Aslında bilmiyorum. Taşınırken neredeyse tüm kitaplarımı bırakmak zorunda kaldım ve şimdi Barselona’ya dönünce, sudan çıkmış balık gibiyim.”

“Siz buralı mısınız?”

“Evet, ama birkaç yıldır dışarda yaşıyordum.”

“Paris’te mi?”

“Paris mi? Hayır.”

“Elbiseniz yüzünden böyle diyordum. Ayrıca havanız. Sizde parizyen havası var.”

Alicia hâlâ kendisine takılmış haldeki küçük Julián ile bir bakıştı ve o sanki bu parizyen çıkışı annesinin değil kendisinin fikriymiş gibi başını sallayarak onayladı.

“Paris’i biliyor musunuz?” diye sordu Alicia.

“Hayır. Yani, sadece kitaplardan. Ama gelecek yıl evlilik yıldönümünü orada kutlamak için gideceğiz.”

“İşte koca diye böylesine denir.”

“Ah, onun henüz haberi yok.”

Bea sinirli biçimde güldü. O kadının bakışlarındaki bir şey dilini çözüyordu.

Alicia suç ortağı olarak ona göz kırptı.

“Öylesi daha iyi. Erkeklerin eline bırakılamayacak kadar önemli meseleler vardır.”

“Kitabevine ilk gelişiniz mi?” diye sordu Bea konuyu değiştirmeye hevesli biçimde.

“Hayır. Gerçekte çocukken anne babamla sık sık buraya gelirdik. Annem ilk kitabımı burada aldı bana... Her ne kadar bunun üzerinden artık çok yıllar geçmiş olsa da. Savaştan önce. Ama o çok güzel anısını saklıyorum ve kayıp kütüphanemi yeniden oluşturmak için başlamam gereken yer burası dedim kendi kendime.”

Bea az sonra gerçekleşecek alışveriş vaadi karşısında derinlerde bir gıdıklanma hissetti. Satışlar zaten uzun bir süredir durmuş haldeydi ve o sözler kulağına ilahi bir müzik gibi geliyordu.

“O halde hoşunuza gidecek her şey için buradayız, çünkü elimizde olmayanları da sizin için temin etmemiz saatler ya da günler içinde mümkündür.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Buranın sahibi siz misiniz?”

“Ben Bea’yım. Burası kayınpederime ait, ama tüm aile buradayız.”

“Kocanız da sizinle mi çalışıyor? Ne şans...”

“Aynı fikirde miyim bilmiyorum” dedi “Bea şakayla karışık. Siz evli misiniz?”

“Hayır.”

Bea yutkundu. Yine diline hâkim olamıyordu. Bu muhtemel müşteriye uzun bir cevap alamadan sorduğu ikinci kişisel soruydu. Alicia onun bakışlarını okudu ve gülümsedi.

“Endişelenmeyin Bea. Benim adım Alicia.”

Ona elini uzattı ve Bea elini sıktı. Hiçbir şeyi kaçırmayan Julián, payına ne düşecek diye o da kendi elini uzattı. Alicia onun da elini sıktı. Bea güldü.

“Madem böyle bir eliniz var, sizin de çocuklarınız olmalıydı.”

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırıldı.

“Bea, lütfen, sus.”

Alicia bu sözleri duymamış gibi görünüyordu ve kitaplarla dolu rafları izleyerek, elini uzatıp dokunarak değil neredeyse okşayarak dalıp gitmişti. Bea onu iyice bir incelemek için arkasının dönük olmasından faydalandı.

“Koleksiyonlar için özel fiyatlar yaptığımızı bilmenizi isterim...”

“Burada yaşamak için kalabilir miyim?” diye sordu Alicia.

Bea bu kez fazla kendini kaptırmadan yeniden güldü ve açık bir şekilde o yabancıya kalbinin anahtarlarını vermiş olan oğluna baktı.

“Steinbeck...” diye mırıldandığını duydu onun.

“Orada romanlarının çoğunu içeren yeni bir derlememiz var. Henüz geldi.”

Alicia kitaplardan birini aldı, açtı ve rastgele birkaç satır okudu.

“Bu sanki porteden müzik okumak gibi” diye fısıldadı Alicia.

Bea onun kendi kendine konuştuğunu, kendisini ve çocuğu unutarak kitaplara daldığını düşündü. Onu rahat bıraktı ve kitabevini eni konu dolaşmasına izin verdi. Alicia orada burada bir cilt seçiyor ve onları tezgâhın üzerine koyuyordu. On beş dakika sonra ciltlerden oluşan hatırı sayılır bir kule şekillenmişti.

“Eve teslimat da yapıyoruz...”

“Endişelenme Bea. Bu öğleden sonra bunları aldirmek için birini göndereceğim. Ama bunu yanımda götüreceğim. Beni üzerinde *Fermín’in Tavsiyesi* yazan şu kart ikna etti: *Juanito Steinbeck hınzırından Gazap Üzümleri, inatçı içe kapanıklık rahatsızlığını gidermek ve resmi salaklığın yasalarına aşırı bağlılıktan kaynaklanan beyin kabızlığı hallerinde beyin zarının korunmasına fayda sağlamak için yazılmış bir harfler senfonisi.*

Bea’nın gözleri kocaman açıldı ve kartı kapaktan kopardı.

“Bağışlayın, bu kısa tanıtım kartları Fermín’in son icatlarından biri. Müşteriler görmeden önce hepsini bulup çıkarmaya çalışıyorum, ama benden gizli buna devam ediyor...”

Alicia güldü. Soğuk ve cam gibi bir gülüşü vardı.

“Bu Fermín sizin çalışanlarınızdan biri mi?”

Bea onayladı.

“Öyle bir şey. O kendisini Sempere ve Oğulları edebi danışmanı ve bibliyografik dedektifi olarak tanımlıyor.”

“Değişik bir kişilik gibi görünüyor.”

“Hayal bile edemezsiniz. Öyle değil mi Julián, Fermín Amca eşsiz biri öyle değil mi?”

Ufaklık ellerini çırpı.

“Onlar birbirinin aynı” diye açıkladı Bea. “İkisinden hangisi daha cahil bilmiyorum...”

Bea ciltlerin değişik fiyatlarına bakmaya ve hesap defterine kaydetmeye başladı. Alicia’nın gözlemine göre bunu yaparken öyle becerikliydi ki, o işyerinde hesapları kimin tuttuğuna dair şüphe kalmıyordu insanda.

“Müessesenin iskontosuyla, fiyat sizin için...”

“İskontosuz olsun lütfen. Kitaplar için para harcamak, ke-sintiye uğramasını istemediğim bir zevk.”

“Emin misiniz?”

“Çok eminim.”

Alicia ona aldıklarının parasını ödedi ve Bea ö öğleden sonra alınacak kitapları hazırlamaya girişti.

“Birkaç hazine sahibi oldunuz” dedi Bea.

“Umarım bunlar uzun bir listenin ilkleri olur.”

“Bizi burada bulacaksınız, zaten biliyorsunuz.”

Alicia yeniden elini uzattı. Bea elini sıktı.

“Bir zevkti. Yakında döneceğim.”

Bea hoşnut bir ifadeyle başını salladı, ama bu sözlerin belli belirsiz bir tehdit gibi geldiğini düşündü.

“Burası sizin eviniz. İhtiyacınız olduğunda burada olacağız...”

Alicia dikkat kesilen Julián’a bir öpücük gönderdi. Her ikisi de kedi kadın havasıyla eldivenlerini giymesini ve yeri han-çerleyen o topuklarla dikkatli adımlar atarak çıkışa ilerlemesini izlediler. Tam o anda, Alicia çıkıyorken Daniel geldi. Bea salaklaşmış kocasının nasıl kapıyı tuttuğunu ve en azından bir tokadı hak eder biçimde, bir gülümsemeyle nasıl eridiğini izledi. Bea gözlerini açtı ve iç çekti. Yanı başında Julián, hoşuna giden bir şey olduğunda, Fermín Amcası’nın hikâyeleri ya da sıcak banyo zamanındaki gibi gürültüler çıkarıyordu.

“Siz hepiniz aynısınız” diye söylendi.

Daniel kitabevine girdi ve Bea’nın soğuk ve delici bakışlarına takıldı.

“Peki bu kimdi?” diye sordu.

Puerta del Ángel'in köşesine gelene kadar durmadı. Sadece o zaman insanlar arasında gizlenerek Casa Jorba'nın vitrinlerinden birinin önünde durdu ve yüzünden akan gözyaşlarını kuruladı. "Bu benim hayatım." Camdaki yansımasıyla karşılaştı ve nefretin içini kemirmesine izin verdi.

"Salak" dedi kendi kendine.

Dönüşte yıllar önceki favori rotasına kendini terk etti ve yirmi dakikada yirmi asır dolaştı. Puerta del Ángel'den katedrale kadar indi ve orada Roma döneminden duvar kalıntılarını çevreleyen ve Yahudi mahallesi Call'ı geçerek Aviñón Sokağı'na varan inişe çıkan Paja Sokağı virajında kalabalığa karıştı. Her zaman tramvaylar ve arabalarla paylaşmak zorunda kalmadığı sokakları tercih etmişti. Orada, ne makineler ne de onların müdavimlerinin içine sızmayı başaramadığı eski Barselona'nın kalbinde, Alicia zamanın daireler çizerek aktığına ve güneşin ancak ayak uçlarına basarak girmeye cesaret ettiği dar sokakların labirentinden çıkıp maceraya atılmadığı takdirde, belki asla yaşlanmayacağına ve asla terk etmemiş olması gereken yolla yeniden karşılaşacağı gizli bir zamana dönebileceğine inanmak istedi. Belki onun vakti henüz gelmemişti. Belki yaşamak için hâlâ bir sebebi kalmıştı.

Savaştan önce, çocukken, Alicia annebabasının nellerinde aynı yolu defalarca kat etmişti. Annesiyle Sempere ve Oğulları'nın vitrini önünden geçmiş olduğunu ve bir an camın diğer tarafından kendisini izleyen ürkek suratlı oğlan çocuğuna bakışını iade etmek için durduğunu hatırlıyordu. Acaba o çocuk

Daniel miydi? Hayatında okuduğu ilk kitabı annesinin satın aldığı günü hatırlıyordu, Gustavo Adolfo Bécquer'in şiirler ve efsaneler koleksiyonu. Pek çok geceyi uyumadan, org çalan Üstat Pérez'in gece yarısı odasının kapısı önünde dolaştığına ve yaşayacağı bin bir hikâyenin orada kendisini beklediği büyümlü kitaplar pazarına dönmeyi arzuladığına inanarak geçirdiğini hatırlıyordu. Belki diğer yitik hayatında kendisi tezgâhın diğer tarafında durup, şu ya da bu kişinin eline kitaplar verip isimlerini ve fiyatlarını muhasebe defterine not alıyor ve Daniel ile o Paris seyahatinin hayalini kuruyordu.

Evine yaklaştığı oranda, ruhunun içinde yaşadığı o aynasız ve penceresiz karanlık mekâna kendini sürükleyen bulanık kin duygusu aydınlanmaya başladı. Bir an için kendini geri dönüp kitabevine giderek hikâyedeki o küçük kadınla, *saf* Beatriz ve onun gülümsemesi ödöl olan meleğiyle yeniden karşılaştığını hayal etti. Kendisini onu gırtlğından tutup duvara dayamış, tırnaklarını onun kadife tenine saplamış ve bir yandan Leandro'nun asla onlar arasında sayılamayacağını söylemiş olduğu o *normal, insanların* hayatlarını kutsayan mutluluk balının nasıl bir tadı olduğunu anlamak için onun dudaklarını yalarken, Bea'nın kendi gözlerinde saklanan uçuruma kafasını uzatıp bakabilmesi için yüzünü o iyi kalpli insanın yüzüne yaklaştırken gördü.

Aviñón ve Fernando sokaklarının kavşağında, evinin kapısından ancak birkaç metre mesafede durdu ve başını yere eğdi. Onu bir utanma duygusu sardı. Zihninin bir köşesinde Leandro'nun kendisine güldüğünü neredeyse duyabiliyordu. "Benim sevgili Alicia'm, karanlıklar yarattığı, şövalyesinin dönüşünü bekleyen evinin küçük prensesi olma ve mutluluktan sıçrayan hayranlık verici çocuklar büyütme hayaliyle kendine işkence etme. Sen ve ben neyse oyuz ve aynada kendimize ne kadar az bakarsak o kadar iyi."

"İyi misiniz Bayan Alicia?"

Gözünü açtı ve geçmişin bir parçası olan tanıdık yüzü fark etti.

“Fernandito?”

Onun eski ve sadık hayranının dudaklarında aptalca bir gülümseme yayıldı. Yıllar hastalıklı bir zihni olan ve kalbi heyecanla atan zavallı delikanlıyı almış ve bir noktaya kadar albenisi olan genç bir adama dönüştürmüştü. Bununla beraber, geçen zamana rağmen, Estación de Francia’da onu uğurlamaya gelmiş olduğu zamanki büyülenmiş bakışları aynen duruyordu.

“Sizi tekrar görmek mutluluk verici Bayan Alicia. Hâlâ ay-nısınız. Ne diyorum böyle, daha iyisiniz.”

“Sen bana güzel gözlerle bakıyorsun Fernandito. Değişen asıl sensin.”

“Öyle diyorlar” diyerek bu sözleri kabul etti ki bu iyileşme kendisini tatmin etmiş gibi görünüyordu.

“Bir sürü kas yapmışsın” dedi Alicia. “Artık sana Fernandito diyebilir miyim bilmiyorum. Şu anda bana Bay Fernando gibi görünüyorsun.”

Fernandito’nun yüzü kızardı başını aşağı indirdi.

“Siz bana nasıl istiyorsanız öyle diyebilirsiniz Bayan Alicia.”

O eğildi ve terlemiş sakalları batmaya başlayan yanağın-dan öptü. Ağzı açık Fernandito dondu kaldı ve sonra yerle bir olmuş halde ona sıkı sıkı sarıldı.

“Eve dönmenizden çok memnun oldum. Kendinizi çok özlettiniz.”

“Sana bir şeyler ikram edebilir miyim?” dedi Alicia düşünmeden. “Hâlâ tarçmlı süt o kadar hoşuna gidiyor mu?”

“Romlu kahveye terfi ettim.”

“Testosteronun yapamayacağı şey yok”

Fernandito güldü. Yeni geliştirdiği kaslara, yeni terlemiş sakalına ve yeni ağırbaşlı sesine rağmen hâlâ bir çocuk gibi gülüyordu. Alicia onu kolundan tuttu ve Gran Café’ye sürükleyerek en iyi Küba romuyla kahve ve bir kadeh Alella sipariş

etti. Orada olmadığı yılların şerefine kadeh kaldırdılar ve Fernandito rom ve Alicia'nın varlığı ile çakırkeyf halde, ona bir süredir mahalledeki bir restoranın siparişlerini dağıttığını, bir sevgili edindiğini, kızın isminin Candela olduğunu ve onunla kilisedeki din derslerinde tanışmış olduklarını anlattı.

"Umut verici" dedi Alicia heyecanla. "Ne zaman evleniyorsun?"

"Evlenmek mi? Bu Jesusa teyzemin hayali. Candela'nın bana bir öpücük vermesini bile zar zor başardım. Bir rahibin huzurunda evlenmeden günah sayılacağına inanıyor."

"Eğer bir rahibin huzurunda evlenirseniz tadı kalmaz."

"Ben de öyle diyorum. Ayrıca, restoranda kazandığım üç beş kuruşla düğün için para biriktirmenin imkânı yok. Bakın Vespa için kırk sekiz senet imzaladım."

"Bir Vespa'n mı var?"

"Harika bir şey. Üçüncü el, ama boyattım ve bakmak bile zevk veriyor. Bir gün onunla sizi gezmeye çıkarmalıyım. Pahalıya mal oldu ve olacak. Babam hastalanıp La Seda'daki işi bırakmak zorunda kaldığından beri ailecek kıt kanaat geçiniyoruz. Şu asit buharları yüzünden. Zavallı adam ciğerlerini tüketti."

"Çok üzüldüm Fernandito."

"Hayat böyle. Şimdilik benim haftalığım evin tek gelir kaynağı ve daha iyi bir iş bulmak zorunda kalacağım."

"Ne yapmak isterdin?"

Genç adam gizemli bir gülümsemeyle ona baktı.

"Her zaman en çok ne yapmayı istediğimi biliyor musunuz? Sizinle çalışmak."

"Ama ne yaptığımı bilmiyorsun bile Fernandito."

"Ben görüdüğüm kadar aptal değilim Bayan Alicia."

"Asla öyle olduğunu düşünmedim."

"Hayalperestim evet, biraz da safım ve size kendi yaşantınız konusunda ne anlatabilirim ki, ama gizemli ve entrikalı işlerde çalıştığınızı bilecek kadar aklım başımda."

Alicia gülümsedi.

"Sanırım işimi ifade etmenin bir yolu da bu."

"Ayrıca benim bir şey bildiğim yok, tamam mı? Ağzım mühürlü."

Alicia onun gözlerine baktı. Fernandito yutkundu. O uçuruma bakmak her zaman nabzını hızlandırıyordu.

"Gerçekten benimle çalışmak ister miydin?" diye sordu en sonunda.

Fernandito'nun gözleri tabak kadar kocaman açıldı.

"Beni dünyada bundan daha fazla memnun edecek şey yok."

"Candela ile evlenmekten bile mi çok?"

"Kötü olmayın, bazen siz çok kötü oluyorsunuz Bayan Alicia..."

Alicia suçlamayı kabul ederek başını salladı.

"Bakın, benim hayal kurduğumu düşünmenizi istemiyorum. Sizi sevdiğim kadar başka hiç kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum, ama bu benim sorunum. Uzun zaman önce anladım ki siz beni asla sevmeyeceksiniz."

"Fernandito..."

"Bitirmeme izin verin, açıklığa kavuşmamış bir şey bırakmamak için sizinle bir kez olsun samimi konuşmaya cesaret ediyorum, çünkü sanırım hislerimi size söyleme cesaretini bir daha asla kendimde bulamam."

O bunu onaylayan bir işaret yaptı.

"Söylemeye çalıştığım şey, biliyorum ki bu benim üstüme vazife değil ve bunu size açıkladığım için bana kızmayın, beni sevmemeniz daha iyi çünkü ben zavallı bir aptalım, ama günün birinde birini sevmek zorunda kalacaksınız, hayat çok kısa ve çok berbat böyle yaşamak için...Yalnız."

Alicia bakışlarını indirdi.

"Seveceğimiz kişiyi seçemeyiz Fernandito. Belki de ben kimseyi sevmeyi bilmiyorum ve kimsenin de beni sevmesine izin vermiyorum."

“Buna inanmıyorum. Şu koca polis, hani sizinle giden, sevgiliniz değil mi?”

“Vargas mı? Hayır. Sadece bir iş arkadaşı. Ayrıca iyi bir arkadaş, sanırım.”

“Belki ben de öyle olabilirim.”

“Dost ve iş arkadaşı mı?”

“Her ikisi birden. Eğer bana izin verirsiniz.”

Alicia uzunca bir süre sessizliğini korudu. Fernandito suskun halde, dini bir bağlılıkla onu izleyerek bekliyordu.

“Peki ya iş tehlikeli olsaydı?” diye sordu Alicia.

“Şişe dolu kutuları bu mahallenin merdivenlerinden yukarı taşımaktan daha mı tehlikeli?”

O başını salladı.

“Sizi tanıdığımdan beri sizin bir tehlike olduğunuzu biliyordum Bayan Alicia. Tek isteğim bana bir fırsat vermeniz. Eğer işe yaramadığımı görürseniz beni kovarsınız. Hem de hiç düşünmeden. Ne diyorsunuz?”

Fernandito elini uzattı. Alicia elini aldı ama sıkmak yerine genç bir hanımefendiymiş gibi elini öptü ve yanağına götürdü. Genç adamın ten rengi olgun bir şeftali rengine büründü.

“Tamam. Bir haftalık deneme süresi. Birkaç gün sonra bu işin sana uygun olmadığını düşünürsen, anlaşmayı bozarız.”

“Gerçekten mi?”

Alicia onayladı.

“Binlerce teşekkür. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Size yemin ederim.”

“Bunu zaten biliyorum Fernandito. Bundan şüphem yok.”

“Silah taşımam gerekecek mi? Bunu söylüyorum çünkü babam hâlâ askerdeki tüfeğini saklıyor...”

“Silah yerine tedbirli olman yeterli olacaktır.”

“Peki görevim tam olarak nedir?”

“Benim gözlerim olmak.”

“Siz nasıl istersiniz.”

“Restoranda aylık ne ödüyorlar?”

“Sefalet ve muhabbet.”

“Her neyse onu dört ile çarp ve bu minimum haftalık maaşın olacak. Artı primler ve ikramiyeler. Ayrıca Vespa’nın aylık senetlerini ben ödüyorum. Başlangıç olarak bu. Sence uygun mu?”

Fernandito hipnotize olmuş biçimde onayladı.

“Sizin için bedava bile çalışacağımı biliyorsunuz zaten. Üste para da verirdim.”

Alicia reddetti.

“Bedava dönemleri bitti Fernandito. Kapitalizme hoş geldin.”

“Bunun çok kötü bir şey olduğunu söylemiyorlar mı?”

“Daha kötü. Ayrıca çok hoşuna gidecek.”

“Ne zaman başlıyorum?”

“Hemen şimdi.”

Sanki midesinde yeni bir ülser oluşmuş gibi Vargas karnını tuttu.

“Bu çocuğa siz ne dediniz?”

“Adı Fernandito. Çocuklukla da fazla alakası yok. Senin kadar cüsseli neredeyse. Ayrıca bir Vespa’sı var.”

“Tanrı aşkına. Hayatı benim için karmakarışık hale getirdiğiniz yetmez gibi, şimdi de masumları mı oyunlarınıza alet ediyorsunuz?”

“Söz konusu olan bu. Bu işte masum birine ihtiyacımız var.”

“Bunun için elimizde Rovira salağının olduğunu sanıyordum, tüm sabah boyunca beni açık açık takip ediyordu. Onu sizi takip etmek için görevlendirmediler mi?”

“Belki de görüldüğü kadar aptal değildir?”

“Peki bu Fernandito neyin nesi? Kontes Báthory banyosu için taze kan mı?”

“Her defasında daha iyi okumuş oluyorsunuz Vargas. Ama hayır, Fernandito’nun tek damla kanı bile akmayacak. Belki biraz terletiriz.”

“Ayrıca ağlatırız. Boğazlanmış koyun gibi gözlerle size nasıl baktığını görmedim sanmayın.”

“Onu ne zaman gördünüz?”

“Siz onu aşağıdaki kafede hipnotize ederken. Siz ikiniz dişi kral kobra ve tavşancık gibiydiniz.”

“Beni gözetleyen sadece Rovira var sanıyordum.”

“Sizi Metrobarna’dan dönüşte, geçerken gördüm.”

Alicia bir yandan kristal kadehlerinden zarif bir tanesine kendisi için beyaz şarap doldururken, meselenin önemsizliğini vurgulayarak kendi kendine başını salladı. İlk yudumun tadına baktı ve masaya dayandı.

“Şimdilik Fernandito’yu unutup nasıl gittiğini anlatın bana.”

Vargas soluklandı ve kendini kanepeye bıraktı.

“Nereden başlayayım?”

“En başından başlamayı deneyin.”

Vargas Metrobarna’ya ziyaretini ve edindiği izlenimleri özetledi. Alicia elinde kadehi dairede dolaşarak ve arada sırada başıyla onaylayarak sessizce onu dinledi. Raporun sonunda pencereye yaklaştı ve kadehini bitirdikten sonra polise dönüp onu endişeyle dolduran bir işaret yaptı.

“Düşünüyordum da Vargas...”

“Tanrı günahlarımızı affetsin.”

“Bugün iyi evlilik yapmış Bay Sanchís ile şoförü, Mataix’in kitabıyla ilgili ipucu, avukat Brians ve Sempere’ler hakkında öğrendiğin tüm şeylerle ilgili olarak...”

“Şu görünmez adam, eski iş arkadaşınız Lomana’yı unutmayın.”

“Unutmuyorum. Durum şu ki siz ve ben tüm bu ipuçlarını takip etmek için yeterli değiliz. Ayrıca çember daralıyor.”

“Bizim boynumuza dolanmış olan mı?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsunuz zaten. Tüm bu ipuçları bir şekilde birbirine bağlı. Onları ne kadar çekersek bir giriş kapısı bulmaya o kadar yakınlaşırız.”

“Siz mecazlı konuşmaya başladığınızda ben kayboluyorum.”

“Yanlış bir adım atılmasını bekliyoruz, hepsi bu.”

“Sizin davaları çözme tarzınız bu mu? Yanlış atılan adımlarla mı?”

“Diğerlerinin hata yapmasını beklemek, bir kerede doğruyu bileceğinize güvenmekten daha etkilidir.”

“Peki o yanlış adımı biz atarsak?”

“Eğer daha iyi bir sisteminiz varsa can kulağıyla dinliyorum.”

Vargas bir ateşkes işareti olarak ellerini kaldırdı.

“Peki bu Fernandito ne yapacak?”

“Bizim bulunamayacağımız yerlerde gözümüz kulağımız olacak. Kimse onun kim olduğunu bilmiyor ve kimse onu beklemiyor.”

“Siz Leandro’ya dönüşüyorsunuz.”

“Bunu söylediğinizi duymamış gibi yapacağım Vargas.”

“İstedığınız gibi yapabilirsiniz. Acemi tavuğu nasıl kullanmayı planlıyorsunuz?”

“Fernandito Sanchís’i takip ederek başlayacak. İş bölümü verimliliği arttırır.”

“Bu bana oldu bitti gibi geliyor. Peki ben ne yapıyorum?”

“Bu konuyu irdeliyorum.”

“Sizin yapmaya çalıştığınız şey yine benden kurtulmak.”

“Aptalca şeyler söylemeyin. Ne zaman böyle bir şey yaptım?”

Vargas bir homurtu çıkardı.

“Peki, bir yandan irdelerken başka ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Zamanımı ve dikkatimi Sempere ailesi için harcamayı” diye cevap verdi Alicia.

O anda dairenin kapısının ardında sanki ağır bir şey yere düşmüş gibi bir gürültü duyuldu ve sonrasında zil çaldı.

“Ziyaret bekliyor muydunuz?” diye sordu polis.

“Siz açar mısınız?”

Vargas istemeye istemeye kalktı ve açmak için kapıya yaklaştı. Kıpırmızı, nefes nefese bir Fernandito kapıda dikiliyordu.

“İyi günler” dedi. “Bayan Alicia’nın kitaplarını getirdim.”

Fernandito Vargas’ın görmezden geldiği uzlaşmacı tavırla elini ona uzattı.

“Alicia, sizin siparişleri getiren çocuk geldi.”

“Böyle davranmayın ve geçmesine izin verin.”

Alicia ayağa kalktı ve kapıya yaklaştı.

“Geç Fernandito, onu ciddiye alma.”

Onu görür görmez çocuğun yüzü aydınlandı. Kitapların olduğu kutuyu kaldırdı ve dairenin içine girdi.

“İzninizle. Bunları nereye bırakayım?”

“Hemen buraya, dolabın önüne.”

Fernandito kendisine gösterdiği yere bıraktı ve alnından süzülen teri silerek derin nefes aldı.

“Onları böyle elinde mi taşıdın?”

O omuzlarını silkti.

“Motorla getirdim. Her ne kadar apartmanda asansör olmadığından...”

“Seninki de ne büyük bir iş *Fernandito*” dedi Vargas. “Elimde cesaret madalyası yok, olsaydı eğer...”

Fernandito Vargas’ın alaylarına aldırış etmedi ve dikkatini Alicia’ya verdi.

“Bir şey olmaz Bayan Alicia. Restoranda dağıtım işlerinden alışığım.”

“Demek böyle böyle güçlendin. Hadi Vargas. Ona ödeme yapın.”

“Nasıl?”

“Verdiği hizmetlerden dolayı bir avans. Ayrıca yakıt parası da.”

“Ama onu da ben mi vermek zorundayım?”

“Gider fonundan. Siz hazinedarsınız. Şu yüzü değiştirin.”

“Ne yüzü?”

“İdrar yolu enfeksiyonunuz varmış gibi yüz hali. Hadi, cüzdanınızı çıkarın.”

“Bakın, eğer bu bir sorun olacaksa...” diyerek araya girdi Fernandito Vargas’ın uğursuz yüzünü görünce korkuya kapılarak.

“Hiçbir sorun yok” diye kestirip attı “Alicia. Yüzbaşı?”

Vargas ofladı ve cüzdanını çıkardı. Birkaç banknot saydı ve Fernandito'ya uzattı.

"Daha fazla" diye fısıldadı Alicia.

"Nasıl?"

"En azından bunun iki mislini verin."

Vargas iki banknot daha çıkardı ve ona verdi. Tüm hayatı boyunca bu kadar parayı bir arada görmemiş olan Fernandito, büyülenmiş halde parayı aldı.

"Hepsini ıvır zıvıra harcama" diye homurdandı Vargas.

"Pişman olmayacaksınız Bayan Alicia. Çok çok teşekkür ederim."

"Bak delikanlı, sana ödeme yapan benim" dedi polis.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim Fernandito?" diye sordu Alicia.

"Siz emredin."

"Bana bir paket sigara almaya iner misin?"

"Sarı Amerikan mı?"

"Sen bir meleksin."

Fernandito merdivenlerden aşağı doğru kayboldu. Adımlarının sesine bakılırsa sıçraya sıçraya gidiyordu.

"Yardımcı çocuğa da bak sen" dedi Vargas.

"Kıskanıyorsunuz" dedi Alicia.

"Hem de bunu."

"Peki tablo?" diye sordu Vargas'ın getirmiş olduğu tuval bezini göstererek.

"Kanepenizin üzerinde çok şık olur diye düşündüm."

"Bay Sanchís'in favori ressamı, sizin yeni arkadaşınızdan mı?"

Polis onayladı.

"Sanchís'in aradığımız koleksiyoncu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye fikrini sordu Alicia.

Vargas omzunu silkti.

"Peki şoförü?"

"Morgado. Beni bilgilendirmeleri için merkezi aradım zaten. Yarın bilgileri alacağım."

"Ne hakkında düşünüyorsunuz Vargas?"

"Benim için söylemesi zor olsa da, belki de haklı olduğunuzu düşünüyorum. Çember ya da her neyse daralıyor."

"Sizi çok ikna olmuş görmedim."

"Olmadım. Yanlış olan bir şeyler var."

"Nedir?"

"Bunu gördüğüm zaman anlayacağım. Ama yanlış açıdan baktığımız izlenimi var bende. Bunun nedenini söylememi istemeyin. İçimden bir ses öyle söylüyor."

"Ben de böyle olduğunu sanıyorum" diyerek hak verdi Alicia.

"Bunu Leandro'ya anlatacak mısınız?"

"Ona bir şeyler anlatmak zorundayım."

"Bir öneride bulunmama izin vererseniz, Fernandito'yu kayıt dışı bırakın derim."

"Onu dahil etmeyi planlamıyordum."

Kısa süre sonra bahsi geçen kişinin tüm hızıyla merdivenlerden yukarı çıktığını duydular.

"Hadi, ona kapıyı açın. Ayrıca ona karşı biraz daha sevecen olun. Eğer faydalı bir adam olmak isterseniz, güçlü erkek rol modellere ihtiyacı var."

Vargas başını salladı ve kapıyı açtı. Fernandito elinde sigara paketi hevesle bekliyordu.

"Geç tavuk. Kleopatra bekliyor."

Fernandito paketi teslim etmek için koşturdu ve Alicia dudaklarına bir sigara götürmek için gülümseyerek onu açtı. Sigarayı yakmak için çocuk bir kibrit çıkardı aceleyle.

"İçiyor musun Fernandito?"

"Hayır, hayır... Kibriti lamba için taşıyorum, mahalledeki merdivenlerin yarısı bir kurdun ağzı kadar karanlık."

"Görüyor musunuz Vargas? Söyleyin bakalım Fernandito'da dedektif kumaşı var mı, yok mu?"

"Yeniyetme bir Marlowe."

"Onu ciddiye alma Fernandito. Bunların yaşı ilerledikçe karakterleri acılaşıyor. Ağarmış saçlarındaki kinin yüzünden."

“Keratin” diyerek düzeltti Vargas.

Alicia Vargas’a kulak asmaması için Fernandito’ya bir işaret yaptı.

“Senden başka bir iyilik isteyebilir miyim Fernandito?”

“Bunun için buradayım.”

“Bu daha hassas bir konu. Senin ilk görevin.”

“Kulak kesildim.”

“Gracia yolu altı numaraya gitmelisin.”

Vargas ani bir telaşla ona baktı. Alicia hiçbir şey söylememesi için ona işaret verdi.

“Orada Metrobarna diye bir şirketin ofisleri var.”

“Biliyorum zaten.”

“Ah öyle mi?”

“Mahalledeki apartmanların yarısı onlara ait. Onları alıp içinde yaşayan ihtiyarları iki kuruş vererek atıyorlar ve on misli fiyata geri satıyorlar.”

“Ne kadar zekilermiş. İşte genel müdürleri Ignacio Sanchís diye biri. Ofisten çıktığı andan itibaren onu izlemeni, onun gölgesi olmanı istiyorum. Nereye gittiğini, ne yaptığını, kiminle konuştuğunu bana anlatacaksın... Hepsi bu. Vespa ile onu yakalar mısın?”

“O yolların kraliçesidir. Onunla Nuvolari bile elimden kaçamaz.”

“Yarın bu saatte gelir ve öğrendiklerini bana anlattırısın. Anlaşılmayan bir şey?”

Vargas elini kaldırdı.

“Ben Fernandito’ya sormuştum.”

“Her şey apaçık Bayan Alicia.”

“O halde işe koyul. Entrikalar dünyasına hoş geldin.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sizi de yüzbaşı.”

Fernandito dedektiflik ve gizem dünyasında umut verici bir kariyere yelken açarak coşkulu biçimde ayrıldı. Ağzı açık haldeki Vargas, kedi kadın edasıyla sigarasını tüttüren Alicia’ya bakakaldı.

“Siz delirdiniz mi?”

O soruya aldırmış etmedi. Bakışını pencereye çevirdi ve denizden sürünerek gelen bulut örtüsünü seyretti. Batan güneş onu kırmızıya boyuyordu, ama siyah çizgilerden bir ağ, içinde bulanık ve yoğun girdaplar oluşturunuyordu. Sanki büyük bir maytap tutuşmuş gibi, uzaktan bir elektrik akımının bulutlar arasından geçtiğini seçti.

“Fırtına yaklaşıyor” diye mırıldandı Vargas arkasından.

“Karnım aç” diye bildirdi Alicia ona dönerek.

Adam şaşırdığını gizlemedi.

“Bunu söylediğinizi duyacağımı asla düşünmemiştim.”

“Her şeyin bir ilki vardır. Bana akşam yemeği ısmarlar mısınız?”

“Neyle yaparım bilmiyorum. Üzerimdeki paranın neredeyse tamamını hayranınıza verdim. Para çekmek için yarın bankaya gitmem gerekecek.”

“Sadece meze olsa.”

“Neresi siz karar verin.”

“Barceloneta’yı biliyor musunuz?”

“Normal Barselona’yı öğrenmeye yeni başlıyorum.”

“Güzel bir bombaya ne dersiniz?”

“Pardon?”

“Acılı olan, barutlu olandan değil.”

“Nedense bu da sizin numaralarınızdan biri gibi geliyor bana.”

Yıldırımlarla örülü bir gökyüzünün altında yürüyerek limana kadar indiler. Bir dizi direk, denizin üflediği ve elektrik kokan rüzgârla mücadele ediyordu.

“Çok iyi indirecek” diye kehanette bulundu Vargas.

Liman tersanesinin önünde sıralanmış hangarlar, eskinin pazarlarını andıran mağara gibi büyük binaların etrafından geçtiler.

“Babam sık sık burada, sundurmaların altında çalışırdı” diye işaret etti Alicia.

Belki o bir şey daha ekler diye Vargas sessizliğini korudu.

“Sizin yetim olduğunuzu sanıyordum” dedi sonunda.

“Yetim doğmadım.”

“Onları kaç yaşındayken kaybettiniz? Anne babanızı.”

Alicia paltosunun yakasını ilikledi ve adımlarını hızlandırdı.

“Acele etsek iyi olur, yoksa ıslanacağız” diye kısa kesti.

Barcelonata’ya vardıklarında yağmurun ilk damlaları düşmeye başlıyordu. Kaldırım taşlarında patlayan ve iskelelerin etrafını kıvrılarak dolaşan tramvayları makineli tüfek gibi tarayan iri ve seyrek damlalardı. Vargas karşısında denize doğru uzayan bir yarımada'nın üzerinde, dar sokaklardan bir ağ örerek büyük bir mezarlığı andıran rengârenk mahalleyi gördü uzaktan.

“Adaya benziyor” diye yorum yaptı.

“Çok haksız sayılmazsınız. Şu anda balıkçılar mahallesi.”

“Peki eskiden?”

“Bir tarih dersi mi istiyorsunuz?”

“Sizin bombaların ağzına doğru giderken...”

“Asırlar önce tüm bu gördüğünüz yerler denizdi” diye açıkladı Alicia. “Zamanla ilk dalgakıranlar inşa edildi ve denizin bentlere taşıdığı tortularla bir ada şekillenmeye başladı.”

“Peki siz tüm bunları nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü okuyorum. Siz de bunu bir ara denemelisiniz. Veraset savaşları boyunca¹ V. Felipe’nin orduları iç şehrin kale duvarlarını inşa etmek için Ribera Mahallesi’nin önemli bir kısmını yıktılar. Savaştan sonra evini kaybeden pek çok kişi yaşamak için buraya geldi.”

“Bu yüzden mi siz Barselonalılar bu kadar monarşi taraftarısınız?”

“Bu yüzden ve karşı çıkmak kan dolaşıma iyi geldiği için.”

İlk yağmur baskını onları öfkeli biçimde dar bir sokağa kadar kovaladı. Orada, ilk bakışta liman tavernası ve yol kenarı barları gibi görünen, hiçbir güzel sanatlar yarışmasını kazanamamış olsa da insanın iştahını uyandıran bir koku yayan, üçgen alınlığıyla bir bina yükseliyordu. Tabelasında LA BOMBETA yazısı okunuyordu.

Kâğıt oyununa dalmış bir grup müdavim onların girdiğini fark edince hafifçe başlarını kaldırdı. Daha ayağını bara atar atmaz, onların kendisini polis olarak tespit etmiş olduklarını fark etti Vargas. Huysuz tavırlı bir garson bardan onlara baktı ve alışılmış müşterilerin uzağında bir köşedeki masayı işaret etti.

“Sizin tarzınıza uygun bir yer gibi görünmüyor Alicia.”

“Buraya manzara için değil bombalar için gelinir.”

“Başka şeyler de olduğundan şüpheleniyorum.”

“Pekâlâ, yakınında olduğundan.”

“Nerenin yakınında?”

1 1701-1713 yılları arasında süren savaşlar. (ç.n.)

Alicia cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Vargas o sabah avukat Brians'ın ofisi taşınırken Alicia'nın kutuların birinden sökmüş olduğu etiketi tanıdı.

"Brians'ın tüm kâğıtları ve arşivini geçici olarak korumaya alacağı eşya deposundan."

Adamın gözleri açıldı.

"Rica ederek bir yere varılmaz Vargas. Bize her şeyi hazır vermelerini isteyemezsiniz."

"Kanunları çiğnemeyi beklemiyordum."

Hızlı tavırlarıyla garson karşılarına dikildi ve sorgulayıcı biçimde onları izledi.

"Bize dört bomba ve iki bira" diye buyurdu Alicia bakışlarını Vargas'tan ayırmadan.

"Şişe mi, fıçı mı?"

"Şişe."

"Domatesli ekmek?"

"İki dilim olsun. Kızarmış ekmeğe."

Garson başını salladı ve başka bir seremoni olmaksızın gitti.

"Kendi kendime her zaman neden domatesi ekmeğin üzerine sürdüğünüzü sordum" dedi Vargas.

"Ben de neden bunu başkalarının da yapmadığını."

"Haneye tecavüz dışında benim için başka ne sürprizleriniz var?"

"Teknik olarak orası bir depo. Orada fareler ve örümceklerden başka bir şeyin yaşadığını sanmıyorum."

"O halde buna nasıl karşı çıkabilirim? O cehennemvari kafanızda başka ne tilkiler dolaşıyor?"

"Sizin görmeye gittiğiniz o salağı, Cascos'u düşünüyordum. Ariadna Yayınevi'ndeki Valls'in çalışanı."

"Sepetlenmiş âşık."

"Pablo Cascos Buendía" diye zikretti Alicia. "Beatriz Aguilar'ın eski sözlüsü. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Bu sizce de tuhaf değil mi?"

“Bu davada tuhaf olmayan ne var ki?”

“Her şeye gücü yeten bakan, Barselonalı birkaç kitapçının aile tarihini gizlice eşeliyor...”

“Kendisine yapılan tehditlerin ve saldırıların sorumlusu olduğundan şüphelendiği David Martín hakkında bir şeyler biliyor olma ihtimallerinden kaynaklanan bir ilgi olduğunu belirlemiştik” diye özetledi Vargas.

“Evet ama David Martín’in Sempere’lerle ne ilgisi var? Tüm bu hikâyede onların rolü ne?” diye sorguladı Alicia devam etmeden düşünceli biçimde kalarak. “Orada bir şeyler var. Tam bu noktada. Bu ailede.”

“Bu yüzden mi bana haber vermeden Sempere ve Oğulları’nı adreslerinde ziyaret etmeye karar verdiniz?”

“Okumak için yeni kitaplara ihtiyacım vardı.”

“TBO¹ almak için. Vaktinden önce Sempere’lere yaklaşmak tehlikeli olabilir.”

“Kitapçı bir aileden mi korkuyorsunuz?”

“Nereye bastığımızı bilmeden tavşanı korkutup kaçırmaktan korkuyorum.”

“Sanırım riske girmeye değer.”

“Bu tek taraflı olarak karar verdiğiniz bir konu.”

“Beatriz Aguilar ve ben çok iyi arkadaş olduk” dedi Alicia. “Büyüleyici bir kız. İlk bakışta âşık olurdunuz.”

“Alicia...”

O kötü kötü gülümsedi. Konuşmayı bölmek için biralar ve bomba tabağı tam zamanında geldi. Vargas bir çeşit bulamaçla örtülü ve acılı etle doldurulmuş büyük patates topu olan bu tuhaf icada baktı.

“Peki bu nasıl yenir?”

Alicia bombalardan birini çatala geçirdi ve yırtıcı bir biçimde dişleriyle ısırıldı. Sokakta fırtına tüm gücüyle darbesini indiriyordu ve garson sağanağı izlemek için kafasını kapıdan

1 Muhalif bir mizah dergisi. (ç.n.)

uzattı. Vargas Alicia'nın iştahla ziyafetin tadını çıkarmasını izledi. Onda daha önce fark etmemiş olduğu bir şey vardı.

"Bu havanın kararması sizi hayata döndürüyor..."

Alicia bir yudum bira içti ve onun gözlerine baktı.

"Ben bir gece yaratığıyım."

"Bu apaçık ortada."

Fırtına yolunun üstünde Barcelonata'nın sokaklarını silip süpüren ve sokak lambalarının ışığıyla parlayan bir sis bırakmıştı. Sokağa çıktıklarında ancak tek tük damlalar düşüyor, fırtınanın yankısı uzakta kayboluyordu. O sabah Fernando Brians'ın ofisi taşınırken Alicia'nın kutulardan söktüğü adres gösteriyordu ki, avukatın mobilyalarını, arşivini ve onlarca yıldır biriktirdiği ıvır zıvır fazlalıklarını saklamak için seçtiği eşya deposu Vapor Barcino topraklarında, iç savaş süresince terk edilmiş halde kalmış olan eski bir kazan ve lokomotif fabrikasında bulunuyordu. Donmuş ve ıssız sokaklardan geçerek sadece birkaç dakika süren bir gezintinin ardından eski fabrikanın kapılarına vardılar. Bir demiryolunun rayları fabrika alanının içine doğru ilerleyerek hemen dibinde gözden kayboluyordu. VAPOR BARCINO tabelasıyla taş bir kapı girişe hâkimdi. Daha ötesinde hangarlardan ve buhar çağının harikaları için mezarlık görüntüsü veren, sağa sola dağılmış atölyelerden çorak bir toprak uzayıp gidiyordu.

"Burası olduğu kesin mi?" diye sordu Vargas.

Alicia onayladı ve ilerledi. İçinde el arabaları, borular ve bir martı sürüsünün yuvalandığı, devrilmiş bir kazanın baş verdiği, geniş bir su birikintisinde karaya vurmuş lokomotifin etrafını dolaştılar. Kuşlar hareketsiz şekilde, karanlıkta parlayan gözlerle onların geçişini izlediler. Bir sıra direk, ölü bir aydınlık yansıtan fenerlerin asıldığı kablo yığınının havada tutuyordu. Fabrikanın galerileri numaralandırılmış ve tahtadan levhalarla işaretlenmişti.

“Bizimki üç numara” diye bildirdi Alicia.

Vargas etrafına baktı. Gölgelelerinden karnı aç bir çift kedi miyavlıyordu. Hava kömür ve kükürt kokuyordu. Issız bir bekçi kulübesinin önünden geçtiler.

“Burada bir bekçi olması gerekmiyor muydu?”

“Sanırım avukat Brians ekonomik çözümlerin adamı” diye tespitte bulundu Alicia.

“Kaybedilmiş davaların avukatı” diye hatırlattı Vargas. “İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur...”

Üç numarasıyla işaretlenmiş galeriye yaklaştılar. Taşınma işindeki kamyonetin taze lastik izleri, girişi mühürleyen, metal çubuklarla sağlamlaştırılmış büyük tahta kapının önündeki çamurlu zeminde kayboluyordu. Ana levhanın üzerinde, daha küçük kesilmiş bir kapı, yumruk büyüklüğünde, paslanmış bir asma kilit ve zincirle kapatılmıştı.

“Kaba kuvvetten ne haber?” diye sordu Alicia.

“Bunu dişleyerek açmamı beklemeyin” diye protesto etti Vargas.

“Bilmiyorum. Bir şeyler yapın.”

Polis revolverini çıkarttı ve çok yakın mesafeden ateş etmek için namlusunu asma kilidin deliğine soktu.

“Uzaklaşın” diye emretti.

Alicia ellerini kulaklarına götürdü. Ateşin yankısı fabrika alanının yapıları arasında kanat çırpı. Vargas revolveri çekti, asma kilit zinciri de sürükleyerek ayaklarının dibine düştü ve sonra da bir ayak darbesiyle kapıyı itti.

İçeride bin bir sarayın harabelerinin boy gösterdiği gölgelerden örülmüş bir örümcek ağı vardı. Kubbesinde asılı, çıplak ampullerin noktaladığı bir kablo ağı vardı. Vargas duvarda çıkıntı yapan bir elektrik kutusuna kadar devreyi takip etti ve merkezi düğmeye bastı. Ampuller, sanki hayali bir festival ışıklarıymış gibi göz kırparak ve ancak sarımtırak ışık iplikleri halinde yandılar. Elektrik akımı tıpkı karanlıkta uçuşan sinek bulutu gibi hafif bir vızıltı ürettiyordu. Galeriye boydan

boya geçen koridora girdiler. Koridor metal ızgaralarla korunan farklı alanlarla çevriliydi. Her birinin girişinde o birimin numarası, depolanma tarihinin ayı ve yılı ve depolanan birimin sahibi olan şirketin ismi ya da şahsın soyisminin not edildiği bir levha asılıydı. Bu alt bölümlerin her biri kendi içinde bir dünya barındırıyordu. İlk bölümde yüzlerce eski daktilolar, hesap makineleri ve yazar kasalardan oluşan bir kale görünüyordu. Bir sonraki alan devasa bir çarmıhtaki İsa, aziz heykelleri, günah çıkarma kabinleri ve vaaz kürsüleri repertuarı barındırıyordu.

“Bunlarla bir manastır kurulabilirdi” dedi Alicia.

“Belki hâlâ geç kalmış sayılmazsınız...”.

Daha ileride arkasında batan bir gezici lunaparkın artıkları olduğu tahmin edilen, parçalarına ayrılmış bir atlıkarınca ile karşılaştılar. Koridorun diğer ucunda bir tabut koleksiyonu ve üzerinde herhangi bir soylunun bıraktığı iz hâlâ seçilebilen ipek minderi olan, cam tavanlı bir tahtın da olduğu, on dokuzuncu asır izleri taşıyan cenaze levazımatı vardı.

“Yüce Tanrım... Tüm bunlar nereden geliyor?” diye mırıldandı Vargas.

“Büyük kısmı, savaştan önce talihsizliğe uğramış aileler ve zamanın kara deliklerinde kaybolmuş şirketlerin geri dönen zenginliklerinden...”

“Tüm bunların buradaki varlığından haberdar birileri olduğuna emin misiniz?”

“Birileri depo kirasını ödemeye devam ediyor.”

“İnsanın tüyleri diken diken oluyor, öyle değil mi?”

“Barselona büyümlü bir evdir Vargas. Olan şu ki siz turistlerin aklına perdenin arkasına bakmak hiç gelmiyor. Bakın, burada.”

Alicia bölümlerden birinin önünde durdu ve levhayı işaret etti.

BRIANS-LLORAC

AİLESİ

Belge no 28887-BC-56. 9-62

“Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”

“Bu kadar çıtkırıldım olduğunuzu hayal etmezdim Vargas. Sorumluluğu ben üstleniyorum.”

“Siz bilirsiniz. Tam olarak ne arıyoruz?”

“Bilmiyorum. Valls’i, Salgado’yu, David Martín’i, Sempere’leri, Brians’ı, sizin deşifre edilemeyen numara listesini, Mataix kitaplarını ve şimdi de Sanchís ve onun yüzü olmayan şoförünü ilişkilendiren bir şey var. Eğer o parçayı bulursak Valls’i bulacağız.”

“Peki burada olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Onunla karşılaşana dek bunu bilemeyiz.”

O bölümün girişi mahalle hırdavatçısından alınmış basit bir asma kilitle kapatılmıştı ki beşinci dipçik darbesinde açıldı. Alicia bir saniye bile kaybetmeden içeri daldı.

“Ölü gibi kokuyor” dedi Vargas.

“Bu deniz esintisi. Madrid’de o kadar yıl geçirmek koku duyunuzu köreltmış.”

Vargas bir lanet savurdu ve onu takip etti. Çadır beziyle örtülü tahta kutular yığınının oluşturduğu koridor, bir hortumun nesiller boyunca Brians hanedanının kutsal emanetlerini savurup atmış gibi görüldüğü bir çeşit iç avluya çıkıyordu.

“Avukat ailenin kara koyunu olmalı. Ben bir antikacı değilim ama burada en azından bir ya da iki servet yatıyor” diye fikir yürüttü Vargas.

“O halde yasalara saygınız, Brians *ninenin* bir gümüş kül tablasını aşırma dürtüsüne direnmenize imkân verir umarım...”

Vargas tabak çanak takımları, aynalar, sandalyeler, kitaplar, tahta heykeller, sandıklar, dolaplar, konsollar, çekmece

kutuları, vazolar ve yüz bin çeşit ev eşyasının üst üste yığılmasıyla oluşan dönme dolabı işaret etti, ki bir yeraltı mezarlığından ziyade başka şeyleri çağrıştıran rengârenk bir mozaik oluşturacak raddede idi.

“Hangi asırdan başlamak istersiniz?”

“Brians’ın arşivi. Orta büyüklükte karton kutular arıyoruz. Bu çok zor olmasa gerek. Taşımacı çocuklar büyük ihtimalle avukatın yükünden kurtulmak için girişe en yakın olan müsait bir yeri seçmiş olmalı. Üzeri iki parmak toz bağlamamış her nesne muhtemel hedeftir. Sağ tarafı mı, sol tarafı mı tercih edersiniz? Ya da bu saçma bir soru mu?”

Kesinlikle ikisi de henüz doğmadan önceki zamanlardan beri orada bulunan ıvır zıvır ormanın arasında dakikalar boyunca dolaştıktan sonra, Alicia’nın çıkarmış olduğu etiketinin aynısını taşıyan kutulardan bir piramitle karşılaştılar. Vargas ilerledi ve onları teker teker sıraya koyarken diğeri açıp içeriklerini gözden geçirmeye başladı.

“Aradığınız bu muydu?” diye sordu Vargas.

“Henüz bilmiyorum.”

“Harika bir plan” diye homurdandı polis.

İçerideki kitaplar ve ofis gereçleri dolu olan kutularla belgeler olan kutuları birbirinden ayırmak yarım saatlerini aldı. Tepedeki ampullerden gelen anemik aydınlık, belgeleri ayrıntılı biçimde incelemeleri için yeterli değildi ve Vargas aydınlatma için bir şeyler bulmaya gitti. Kısa süre sonra bakırdan eski bir şamdan ve hiç kullanılmamış gibi görünen bir avuç kalın mumla geri döndü.

“Onların dinamit lokumu olmadığından emin misiniz?” diye sordu Alicia.

Vargas çakmağının alevini ilk mumdan bir santimetre mesafede tuttu ve ona uzattı.

“Bu onura siz sahip olmak ister misiniz?”

Mumlar bir aydınlık kabarcığı oluşturdular ve Alicia kutuların üst kısmındaki klasörlerin sırtlarındaki yazıları teker teker kontrol etti. Vargas heyecanla onu izliyordu.

“Ne yapayım?”

“Tarihe göre düzenlenmiş. 1934 yılı ocak ayından başlayarak. Ben tarihe göre arayacağım, siz de isme göre. En yenilerden başlayın ve ortada buluşalım.”

“Neyi arayayım dediniz?”

“Sanchís, Metrobarna... Bizim Brians ile diğerlerini ilişkilendirmemize olanak sağlayacak herhangi bir şey...”

“Tamam” diye kesti Vargas.

Neredeyse yirmi dakika boyunca arada sırada birbirleriyle bakışp olumsuz anlamda işaretler vererek kutuları sessizlik içinde incelediler.

“Burada ne Sanchís ne de Metrobarna ile ilgili bir şey var” dedi polis. “Beş yıla baktım ve hiçbir şey yok.”

“Armaya devam ediniz. Belki de İpotek Bankası diye geçiyordur.”

“Bankalarla ilgili hiçbir şey yok. Eğer teknik yasal terimle söylersek, bunların hepsi bahtsız müvekkiller...”

“Aramaya devam ediniz.”

Vargas onayladı ve mumlar terleyip şamdandan bir salkım gözyaşı süzülürken, yeniden kâğıt ve dosya okyanusuna daldı. Bir süre sonra Alicia’nın sessizleşip aramayı bıraktığını fark etti. Başını kaldırdı ve onu hareketsiz, kutulardan birinden çıkarmış olduğu klasör sütununa gözlerini çivilemiş halde buldu.

“Ne var?” diye sordu Vargas.

Alicia ona kalın bir klasör gösterdi.

“Isabella Gispert...” dedi.

“Semperelerden mi?”

O onayladı. Sırt kısmında MONTJUIC 39-45 yazan bir başka klasör gösterdi ona. Vargas ona yaklaştı ve kutunun yanında diz çöktü. Dosyaları incelemeye başladı ve birçoğunu çıkardı.

“Valentín Morgado...”

“Sanchís’in şoförü.”

“Sempere / Mart n...”

“Bakayım.”

Alicia klasörü açtı.

“Bu bizim David Mart n mi?”

“ yle görünüyor...”

Vargas durdu.

“Alicia?”

O David Mart n’ın dosyasından başını kaldırdı.

“ una bakın” dedi Vargas.

Ona uzattığı klasör neredeyse iki parmak kalınlığında ydı. Dava dosyasının ismini okuduğunda bir ürperme hissetti ve yüzünde bir gülümseme belirmesine engel olamadı.

“V ctor Mataix...”

“Bu kadarının yeterli olacağını söyleyebilirim” dedi Vargas.

Alicia dibinde sarımtırak bir zarfı fark ettiğinde kutuyu kapatmaya hazırlanıyordu. Onu aldı ve mum ışığında inceledi. Zarf bir sayfa büyüklüğünde ydi ve m h rl y d . Üzerini kaplayan toz tabakasını üfledi ve tüy kalemle yazılmış, zarf üzerindeki tek kelimeyi okudu.

Isabella

“Tüm bunları götüreceğiz” diye bildirdi Alicia. “Kutuları kapatın ve aşağı yukarı nasıl bulduysak öyle bırakmaya çalışın. Brians’ın yeni bir ofis bulup bazı dosyaların eksik olduğunu anlamasına kadar günler ya da haftalarımız var...”

Vargas onayladı ve ilk kutuyu yerden kaldırmadan önce aniden durdu, arkasını döndü. Alicia ona baktı. O da sesi duymuştu. Ayak sesleri. O alanı kaplayan toz tabakasını çiğneyen adımların yankısı. Alicia mumlara üfledi. Vargas revolverini çıkardı. Girişte bir siluet şekillendi. Düğmeleri açık üniforması içinde bir adam onları izliyordu. Bir fener taşıyordu ve elinde tireyen copu depodaki bir farecik kadar çok korktuğunu ele veriyordu.

“Siz ne yapıyorsunuz burada?” diye kekeledi bekçi. “Saat yediden sonra girilemez...”

Alicia yavaşça doğruldu ve ona gülümsedi. Yüzündeki ifade kanını dondurmuş olmalıydı ki tehditkâr bir hareketle copunu salladı. Vargas revolverinin namlusunu onun şakağına dayadı.

“Onu fitil olarak kullanmayı düşünmediğin sürece bana bir iyilik yap ve copu bırak.”

Bekçi copu bıraktı ve taş kesilmiş halde kaldı.

“Sizler de kimsiniz?” diye sordu.

“Aile dostları” dedi Alicia. “Bazı şeyleri unutmuşuz. Sizinle beraber başka kimse var mı?”

“Tüm galerilere yalnız bakıyorum. Beni öldürmeyeceksiniz, değil mi? Karım ve çocuklarım var. Cüzdanımda bir fotoğraflarını taşıyorum...”

Vargas cebinden cüzdanını çekti. Parayı çıkarıp yere bıraktı ve paltosunun cebine koydu.

“Adınız nedir sizin?” diye sordu Alicia.

“Bartolomé.”

“İsim hoşuma gitti. Çok erkeksi.”

Bekçi titriyordu.

“Bakın, Bartolomé, sizinle bir şey yapacağız. Biz evimize gideceğiz ve siz de aynısını yapacaksınız. Yarın sabah gelmeden önce bir çift yeni mum alacaksınız ve girişteki ve buradaki mumları yenileriyle değiştireceksiniz. Sonra da bizi gördüğünüzü unutacaksınız. Sizce bu anlaşma nasıl?”

Vargas revolverin horozunu kaldırdı. Bartolomé yutkundu.

“Bana iyi görünüyor.”

“Bunun dışında, eğer yaptıklarınızdan biri sizde suçluluk duygusu doğurursa ya da birileri sorarsa, size ödedikleri maaşın buna değmeyeceğini ve ailenizin size ihtiyacı olduğunu hatırlayın.”

Bartolomé başını salladı. Vargas tetiği gevşetti ve silahı geri çekti. Alicia sanki eski dostlarmış gibi ona gülümsedi.

“Hadi, eve gidip şöyle bir kadeh sıcacık konyak için. Yerdeki paralarınızı da toplayın.”

“Evet bayan.”

Bartolomé diz çöktü ve cüzdanında taşıdığı az miktardaki parayı yerden topladı.

“Copunuzu unutmayın.”

Adam onu kaptı ve kemerine bağladı.

“Artık gidebilir miyim?”

“Sizi kimse tutmuyor.”

Bartolomé birkaç saniye tereddüt içinde kaldı, ama sonra çıkışa doğru gerilemeye başladı. Silueti gölgeler arasında kaybolmadan önce Alicia ona seslendi.

“Bartolomé?”

Bekçinin adımları durdu.

“Cüzdanınızın bizde olduğunu ve nerede yaşadığınızı bildiğimizi unutmayın. Bizi bir ziyaret yapmak zorunda bırakmayın. Burada çok kötü tepki veren bir arkadaşım var. İyi geceler.”

Koşar adımlarla uzaklaşan ayak seslerini dinlediler.

Miquel onlar için yukarıdaki daireye yeni hazırlanmış bir çift kahve termosu ve kendi inisiyatifini kullanarak, köşedeki fırından yeni çıkmış ve muhteşem kokan bir tepsi hamur tatlısı çıkardı. Klasörleri paylaştılar ve karşı karşıya yere oturdular. Alicia art arda üç tatlı yuttu ve bakışı Brians'ın arşivinden çıkarılmış ilk klasöre takılı halde hemen yudumlamaya başladığı büyük bir fincan kahve doldurdu. Kısa süre sonra başını kaldırdı ve Vargas'ın sıkıntılı biçimde kendini izlediğini gördü.

“Ne var?” diye sordu.

O Alicia'nın kanepeye yaslanarak oturabilmek için sıyırdığı eteğini işaret etti.

“Çocuk olmayın. Daha önce görmediğiniz bir şey kaldığını sanmıyorum. Olması gerektiği gibi duruyor.”

Vargas cevap vermedi ama kaybedilmiş davaların avukatının dava notları ve resmi dosyaların arzu dolu diline dikkatini vermesini engellememesi adına, onun çoraplarının jartiyer kısmının görüntüsünden kaçınmak için duruş açısını değiştirdi.

Belgelerden çıkmaya başlayan figürlerin manzarası, kafein ve şeker eşliğinde sabahın sessizliğine daldılar. Alicia büyük boyutlarda bir resim kâğıdı almıştı ve notlar, tarihler, isimler, oklar ve dairelerden oluşan bir harita çiziyordu. Arada sırada Vargas dikkate değer bir şeyler buluyor ve ona uzatıyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek kalmıyordu. O bunlara bir göz atıyor ve sessizce başını sallıyordu. Sanki beyni diğer

ölümlülerden yüz kat daha hızlı çalışıyormuş gibi, ilgi ve bağlantılar kurma konusunda olağanüstü bir yeteneği var gibi görünüyordu. Vargas iş arkadaşının zihnine hâkim olan sürecin ne olduğunu hissetmeye başlıyor ve bunu sorgulamak ya da kendi içindeki mantığı anlamaya çalışmak bir yana, bir filtre görevini yerine getirmekle yetiniyor ve onun parça parça oluşturduğu harita için yeni bilgiler tedarik ediyordu.

“Sizi bilmem, ama benim ayaklarımda derman kalmadı” dedi Vargas iki buçuk saat sonra.

İş bölümünde kendisine düşen bütün klasörleri gözden geçirmişti ve kanının yerinde deveran eden kafeinin etkisini kaybettiğini ve artık gözlerinin daha fazlasını kaldıramayacağını hissediyordu.

“Uyumaya gidin” diye önerdi Alicia. “Geç oldu.”

“Peki siz?”

“Uykum yok.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Gece ve ben, zaten biliyorsunuz.”

“Kanepede biraz uzansam sakıncası olur mu?”

“Her ne kadar biraz gürültü çıkarmayacağıma dair söz veremesem de, siz nasıl isterseniz.”

“Beni şimdi belediye bandosu bile uyandıramaz.”

Onu katedralin çanları uyandırdı. Kahve ve sarı tütün kokan havada asılı yoğun bir sisin içinde gözlerini açtı. Çatıların üzerinden boy gösteren gökyüzü taze şarap rengindeydi. Alicia hâlâ yerde oturuyordu. Dudaklarında bir şigara vardı ve eteğiyle bluzunu çıkarmış, huzur dışında her şeyi davet eden bir çeşit siyah kombinezon ya da gecelik giymişti sadece. Vargas becerebildiği kadar sürüne sürüne banyoya kadar gitti, kafasını musluğun altına soktu ve sonra aynada kendisine baktı. Kapıda asılı mavi ipekten bir sabahlık buldu ve onu Alicia’ya attı.

“Örtünün.”

O sabahlığı havada kaptı. Esneyerek ayağa kalktı ve sabahlığı giydi.

“İtfaiyeciler gelip bizi çıkartmak zorunda kalmadan pencereyi açacağım” diye uyardı onu Vargas.

Bir yudum temiz hava odaya girdi ve kara büyüyle tuzağa düşmüş hayalet gibi duman girdabı dağıldı. Vargas kahve termoslarından arta kalana, sadece pudraşekeri kalmış tatlı tepsisi ve büyük gayretle içilmiş sigaraların izmaritleriyle ağzına kadar dolmuş iki kül tablasına baktı.

“Tüm bunların bir işe yaramadığını söylemeyin bana” dedi yalvarırcasına.

Bu savaş kalıntıları dışında, Alicia bir düzine resim kâğıdıyla bir yığın oluşturmıştu. Onları topladı ve bir çeşit daire oluşana dek şevkle duvara asmaya başladı. Vargas yaklaştı. Kadın karnı doymuş kedi gibi dudaklarını yalıyordu.

Polis bir şey kalmış mı diye termosları salladı ve fincanı yarısına kadar doldurmayı başardı. Alicia’nın şeması karşısına bir sandalye yerleştirdi ve başını salladı.

“Beni etkileyin.”

O sabahlığının kuşağını bağladı ve saçını topuz yaptı.

“Uzun versiyonu mu, kısa olanı mı istersiniz?”

“Siz içindekiler kısmıyla başlayın, sonra bakarız.”

Alicia sanki şüphe uyandırıcı alışkanlıkları olan, Viktor-yen *geisha* görünümlü bir okul öğretmeni gibi duvarının önüne geçti.

“Montjuic Kalesi, 1939-1944 yılları arası” diyerek başladı. “Mauricio Valls, milli cephenin kasasını büyük ölçüde dolduran birilerinin Franco’nun Haçlı Ordusu diye adlandırdığı, bankerler, işadamları ve soylulardan oluşan bir çeşit gizli topluluğa dahil olan ve rejime yakın zengin bir endüstricinin kızı ve mirasçısı Elena Sarmiento ile evliliğinin sonucu olarak cezaevi müdürü olmuştur. Bu topluluk arasında Bay Miguel Ángel Ubach, sizin dün ziyaret ettiğiniz Metrobarna sermaye

ortaklığını da içeren İpotek Bankası yelpazesinin kurucusu ve başlıca hissedarı da bulunmaktadır.”

“Bu bilgi orada mı?”

“Avukat Brians’ın notlarında, evet.”

“Devam ediniz.”

“Valls’in cezaevi müdürü olduğu yıllar boyunca, şu şahıslar, mahkûm ve Fernando Brians’ın temsil ettiği müşteriler olarak arada sırada karşılaşmışlardır: ilk olarak Sebastian Salgado, yıllar boyunca posta yoluyla Valls’e gönderilen tehdit mektuplarının muhtemel yazarı ve bakan beyin onu hapisten çıkaran, kişiye özel çıkardığı affa mazhar olan kişi. Normal dünyada yaklaşık olarak altı hafta hayatta kalabilmiştir. İkinci kişi, Valentín Morgado, cumhuriyetçi orduda eski çavuş, hapisteyken, Brians’ın notlarına göre, kale duvarlarından birinin yeniden inşası sırasında bir yüzbaşının hayatını kurtarma kahramanlığı göstermesi nedeniyle 1945 yılında bir genel affa dahil edilmiştir. Hapisten çıkınca, suçluluk duygusu içindeki bir soylular derneği tarafından af ve uzlaşma programına dahil edilerek, Morgado Ubach ailesinin garajlarında yardımcı eleman olarak işe alınır ve burada yıllar içinde şoförlüğe yükselir. Banker Ubach’ın ölümüyle, Metrobarna’nın genel müdürü olan arkadaşı Sanchís’in onun kızıyla evlenmesi sonucu, Victoria’nın hizmetine geçer.”

“Dahası var mı?”

“Daha yeni başlıyorum. Üçüncü olarak David Martín. İç savaştan önce bir dizi tuhaf suçun faili olmakla itham edilen lanetli yazar. Martín 1930 yılında, görünüşe bakılırsa Fransa’ya geçerek polisin elinden kurtulmayı başarır.

Açıklanmayan sebeplerle tanınmadan Barselona’ya döner, ama 1939 yılında Pireneler’de, İspanya sınırını geçer geçmez Puigcerdá şehrinde yakalanır.”

“David Martín’in bu yıllar esnasında tutuklu olması dışında davayla ne ilişkisi var?”

“İşte durumun ilginçleşmeye başladığı nokta bu. Martín doğrudan doğruya Brians’ın müşterisi olmayan tek mahkûm. Avukat onun savunmasını Isabella Gispert’in isteği üzerine üstleniyor.”

“Sempere ve Oğulları’ndan mı?”

“Daniel Sempere’nin annesi, evet. Gispert onun kızlık adıydı. Savaşın hemen sonra, 1939 yılında, tahminen kole-radan ölür.”

“Tahminen mi?”

“Brians’ın kişisel notlarına göre, Isabella Sempere’nin öldürüldüğüne inanmak için nedenler var. Tam olarak söylemek gerekirse, zehirlendiğine.”

“Hadi canım...”

“Tam olarak Mauricio Valls tarafından. Hiçbir şey ispatlamayı beceremeyen ya da bunu yapmaya cesaret edemediği açık olan Brians’ın tahminine göre, hastalıklı bir takıntı ve karşılık görmemiş arzular sonucu.”

“Peki Martín?”

“Aynı notlara göre David Martín Valls’in başka bir hastalıklı takıntısının öznesi.”

“Bu notlara göre bakan görüldüğünden farklı biri mi?”

“Görünüşe göre Valls, müstakbel bakan, gelecekte edebi şöhret ya da her neyse onu yakalama hayallerini ve arzusunun gerçekleştirmek için Martín’i cezaevinde kitaplar yazmaya zorlamak niyetindeydi. Ama Brians’a göre, maalesef David Martín hasta bir adamdır ve giderek aklını kaybeder, sesler duyar ve kendisinin kurguladığı, Corelli diye şeytani bir karakterle temas kurduğuna inanır. Hapiste bu hezeyanları ve hayatının son yılında Valls’in onu tek başına kalenin yukardaki kulesinde bir hücreye kapatma kararı nedeniyle, mahkûmlar arasında ona Gökyüzü Mahkûmu lakabı takılır.”

“Bu tam sizlik bir şey gibi geliyor kulağa Alicia.”

“1941 yılında, yazarı manipüle etme planının işlemediği görülünce, Valls iki adamına David Martín’i Güell Parkı

bitişindeki eski bir eve götürüp öldürmelerini emredecektir. Orada beklenmedik bir gelişme olur ve Martín canlı olarak kaçmayı başarır.”

“O zaman David Martín hayatta mı?”

“Bunu bilmiyoruz. En azından Brians bilmiyor.”

“Ama bundan şüpheleniyor.”

“Ayrıca muhtemelen Valls de...”

“...o da tehdit mektuplarını gönderen ve kendisini öldürmeye çalışanın o olduğuna inanıyor. İntikam almak için.”

“Bu benim varsayımım” diye doğruladı Alicia. “Ama bu basit bir tahmin.”

“Dahası var mı?”

“En iyisini sona sakladım” diyerek gülümsedi.

“Ateşleyin.”

“Dördüncü kişi: Víctor Mataix, bakanın kızı Mercedes’in onun ortadan kaybolduğu günün gecesine dair hatırladığına göre, dünya üzerinden tamamen silinmeden önce bakanın son kez başvurduğu belge olan, sizin ve benim Valls’in yazı masasında bir örneğini gizlenmiş olarak bulduğumuz, *Ruhlar Labirenti* kitap dizisinin yazarı.”

“Mataix ve diğer üçü arasındaki ilişki nedir?”

“Görünüşe göre Mataix David Martín’in arkadaşı ve otuzlu yıllarda, her ikisi de maaşlı olarak, takma adla, tefrika biçiminde romanlar yazdıkları Barrido ve Escobillas Yayınevi’nden eski dostlar. Brians’ın notlarının işaret ettiğine göre, Mataix de Martín gibi Valls’in benzer bir planının kurbanı olabilir. Kim bilir, belki de Valls edebiyat dünyasında yankı uyandırıp şöhret kazanmasına olanak sağlayacak bir eser oluşturmak için hayalet kalemler işe almak istiyordu. Valls açıkça evliliğinin ona sağlamış olduğu, rejimin kendisine biçtiği zindancı rolünden nefret ediyordu ve çok daha fazlasına göz dikiyordu.”

“Bir şeyler daha olmalı. Mataix’e ne oldu?”

“Mataix 1941 yılında Modelo Cezaevi’nden nakledilerek oraya girer. Bir yıl sonra, eğer resmi rapora itibar ederseniz,

hücrelerinde intihar eder. Büyük ihtimalle kurşuna dizilip bu konuyla ilgili hiç kayıt bırakmadan bir toplu mezara atılır.”

“Peki bu durumda hastalıklı takıntı?”

Alicia omuzlarını silkti.

“Bu durum için Brians tahminler yapmıyor, ama Valls’in 1947 yılında kendi yayınevini kurup *Ruhlar Labirenti* dizisinin başkahramanının ismi Ariadna’yı kullanmasına dikkat çekiyor...”

Vargas Alicia’nın az evvel anlattığı her şeyi özümsemeye çalışarak iç çekti ve gözlerini ovuşturdu.

“Çok fazla tesadüf var” dedi sonunda.

“Aynı fikirdeyim” diyerek ona hak verdi Alicia.

“Bakalım anlamış mıyım. Eğer tüm ilişkiler mevcutsa ya da daha doğrusu siz bunları üç gün içinde açığa çıkardıysanız, nasıl oluyor da polis ve devletin yüksek makamları haftalardır süren araştırmada bunu göremiyorlar?”

Alicia alt dudağını ısırıldı.

“Beni endişelendiren şey de bu.”

“Valls’i bulmak istemediklerini mi düşünüyorsunuz?”

O bu soruyu tarttı.

“Bu lükse sahip olabileceklerini sanmıyorum. Valls öylesine ortadan kaybolabilecek sıradan biri değil.”

“O halde?”

“Belki sadece nerede olduğunu bilmek istiyorlar.”

“Belki sadece nerede olduğunu bilmek istiyorlar. Ya da belki ortadan kaybolmasının gerçek sebeplerinin ortaya konması umurlarında değil.”

Vargas başını salladı ve gözlerini ovuşturdu.

“Gerçekten Morgado, Salgado ve Martín’in, Valls’in boyunduruğu altındaki bu üç eski mahkûmun ondan intikam almak için, bu arada kaybettikleri arkadaşları Victor Mataix’in de öcünü almak için bir plan kurduklarını düşünüyor musunuz? Düşündüğünüz şey bu mu?”

Alicia omuzlarını silkti.

"Belki Morgado değil, şoför olan. Belki onun patronu Sanchís azmettirdi."

"Sanchís neden böyle bir şey yapsın? O rejimin bir adamı, ülkenin en büyük servetlerinden birinin mirasçısı ile evli... Potansiyel bir küçük Valls. Neden böyle birisi kendini tehlikeye soksun?"

"Bunu bilmiyorum."

"Peki Valls'in arabasında bulduğumuz numara listesi?"

"Herhangi bir şey olabilir. Ya da bunlarla ilgisi olmaya bilir. Bir tesadüf. Siz kendiniz aynısını söylediniz, hatırlıyor musunuz?"

"Bir tesadüf daha mı? Polislik mesleğinde geçirdiğim yirmi yılda gerçeği söyleyen insanlardan daha az sayıda gerçek tesadüfle karşılaştım."

"Bilmiyorum Vargas. Şu numaraların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Tüm bu hikâyede gerçekten anlamadığım şey nedir biliyor musunuz?"

Alicia sanki aklını okuyormuş gibi tekrar başını salladı.

"Valls" dedi.

"Valls" diye onu destekledi Vargas. "Montjuic yıllarındaki kurnazlıklarına ve Isabella Gispert'i zehirlemesi ve David Martín'i öldürmesi ya da öldürme girişiminde bulunması ve Mataix'i ve Tanrı bilir başka kimleri daha mahvetmek için yaptıklarına hiç girmeden... temelde ikinci sınıf bir kasaptan, rejimin ortalama sicilli, torpille zindancı olmuş birinden bahsediyoruz. Onun gibi binlercesi var. Her gün sokakta onlarla karşılaşıyorsunuz. Bağlantılar, arkadaşlar ve önemli koltuklardaki tanıdıklar, evet, ama hepsi önünde sonunda kış yalayıcılar. Uşaklar ve özentiler. Böyle bir şahıs, bu kadar kısa süre içinde rejimin lağımlarından en yükseğe kadar çıkmayı nasıl başarır?"

"Çok iyi soru değil mi?" dedi Alicia.

“Ayrıcalıklı zekânızla buna cevap vermeyi siz başarınız ve tüm bu saçmalığın bir anlam kazanması için eksik parçayı bulunuz.”

“Ama siz bana yardım etmeyecek misiniz?”

“Bunun yerinde olacağından şüphelenmeye başlıyorum. Sizin bulmacanızın anahtarını bulmak, onu bulamamaktan çok daha tehlikeli diyor içimden bir ses ve ben birkaç yıl sonra tam manasıyla çekilmek, baştan sona Lope de Vega’nın komedyelerini okumaya kendimi adamak niyetindeyim.”

Alicia heyecanı azalmış halde kendini kanepeye bıraktı. Vargas soğuk kahveyi içti ve iç çekti. Pencereye yaklaştı ve derin derin nefes aldı. Katedralin çanları uzaklarda yeniden çınladı ve polis güneşin güvercinlikler ve çan kuleleri arasından nasıl ışık iplikleri uzattığını izledi.

“Bana bir iyilik yapın” dedi. “Şimdilik tüm bunlardan ne Leandro’ya ne de başkasına tek kelime etmeyin.”

“Ben deli değilim” dedi Alicia kısaca.

Vargas pencereyi kapattı ve yorgunluk belirtileri açığa çıkan Alicia’ya yaklaştı.

“Tabutunuza girme vakti gelmedi mi?” diye sordu. “Hadi.”

Onu elinden tuttu ve yatak odasına kadar götürdü. Battaniyeyi açtı ve içine girmesini işaret etti. Sonra örtüyü çenesine kadar çekti ve gülümseyerek ona baktı.

“Bana bir hikâye okumayacak mısınız?”

“Gidin işinize.”

Vargas yerdeki sabahlığı almak için eğildi ve kapıya doğru yöneldi.

“Bize bir tuzak kurduklarını düşünüyor musunuz?” diye sordu Alicia.

O bu sözleri tarttı.

“Neden bunu söylüyorsunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Tuzakları kişi kendi kendine kurar. Ama bildiğim tek şey sizin dinlenmeniz gerektiği.”

Vargas kapıyı örtmeye başladı.

“Dışarıda mı olacaksınız?”

O olumlu manada bir işaret yaptı.

“Günaydın Alicia” dedi yatak odasının kapısını kapatırken.

Valls zaman mefhumunu kaybetmiştir. O hücrede saatler mi, haftalar mı geçirdiğini bilmemektedir. Yanında Vicente ile Vallvidrera karayolunu arabayla tırmanırkenki o uzak akşamüstünden beri güneşi görmemiştir. Eli ağrır ama ovuşturmak için onu aradığında bulamaz. Artık var olmayan parmaklarında iğnelenmeler ve sanki kemiklerine demirden dikenler saplanıyormuş gibi parmak boğumlarında keskin bir acı hissederek. Günler ya da saatlerdir yan tarafı onu rahatsız etmektedir. Metal kovaya dökülen idrarının rengini görememektedir, ama normalden daha koyu ve kan rengine boyanmış olduğunu düşünmektedir. Kadın dönmemiş ve Martín hâlâ ortaya çıkmamıştır. Bunu anlam veremez. İsteddiği şey bu değil midir zaten? Bir hücrede ölmeden çürüdüğünü görmek?

İsmi ve yüzü olmayan zindancı günde bir kez boy gösterir ya da o böyle olduğunu sanar. Onun ziyaretleriyle günleri hesaplamaya başlamıştır. Ona su ve yiyecek getirir. Yiyecek hep aynıdır: Ekmek, ekşimiş süt ve kurutulmuş ton balığı gibi, bazı dişleri sallanmakta olduğundan çiğnemekte zorlandığı çok kuru bir çeşit et getirmektedir arada sırada. İki dişi zaten düşmüştür. Bazen dilini dişetlerinde dolaştırır ve dişlerinin baskıyla hareket ettiğini hissederek kendi kanının tadını alır.

“Bir doktora ihtiyacım var” der zindancı yemekle geldiği zaman.

O neredeyse hiç konuşmamaktadır. Yüzüne bile ancak bakmaktadır.

“Ne kadardır buradayım?” diye sorar Valls.

Zindancı sorularını duymazdan gelir.

“Söyle o kadına, onunla konuşmak istiyorum. Ona gerçeği anlatmak.”

Bir defasında uyandığında hücrede bir başkasının daha olduğunu keşfeder. Bu zindancıdır ve elinde bir şey parlamaktadır. Belki bir bıçak: Valls kendini sakınmak için bir hamle yapmaz. Kaba etinde iğneyi ve soğuğu fark eder. Bu sadece bir diğer enjeksiyondur.

“Beni ne kadar süre canlı tutacaksınız?”

Zindancı doğrulur ve hücrenin çıkışına yönelir. Valls onu bacağından yakalar. Karnına aldığı tekme onu nefessiz bırakır. Ağrıdan inleyerek, büzülmüş halde saatler geçirir.

O gece, henüz daha çocukkenki haliyle kızı Mercedes’i görür tekrar rüyasında. Somosaguas’taki evde, bahçededirler. Valls onun hizmetçilerinden biriyle konuşarak oyalanır ve onu gözden kaybeder. Onu arayınca bebek evinin yolunda ayak izlerini bulur. Valls karanlığın içine girer ve kızına seslenir. Elbise ve kan izleri bulur.

Onu yutan oyuncak bebekler, kediler gibi yalanmaktadır.

Vargas yeniden gözlerini açtığında öğle güneşi pencere-
lere vurmaktaydı. Alicia'nın herhangi bir antika pazarından
kurtarmış olduğu el yapımı duvar saati neredeyse on iki ol-
duğunu gösteriyordu. Odada takırdayan kadınsı ayak sesleri
duydu ve kirpiklerini kırıştırdı.

"Neden beni daha önce uyandırmadınız?"

"Horlamanızı dinlemek hoşuma gidiyor. Sanki bir ayıcık
varmış gibi."

Vargas doğruldu ve kanepenin kenarında oturur halde
kaldı. Ellerini böbreklerine götürdü ve yan taraflarına masaj
yaptı. Sanki omurgasını bir merdaneden geçirerek ezmişler
gibi hissediyordu.

"Eğer bir tavsiye isterseniz, yaşlanmayın derim. Hiçbir
avantajı yok."

"Bunu düşünmüştüm zaten" diye karşılık verdi Alicia.

Polis çatırtılar içinde, diken batmalarıyla savaşıarak doğ-
ruldu. Alicia komodinin aynasının önündeydi ve haince du-
daklarını kan kırmızısı renkle biçimlendiriyordu. Belinde ke-
meri olan siyah yünden bir palto, siyah jartiyerli çoraplar ve
baş döndürücü topuklu ayakkabılar giyiyordu.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

O sanki defiledeymiş gibi kendi etrafında tam bir tur attı
ve gülümseyerek ona baktı.

"Güzel miyim?"

"Kimi öldürmeyi düşünüyorsunuz?"

"Sergio Vilajuana, kitapçı Barceló'nun bana bahsettiği *La Vanguardia*'daki gazeteciyle randevum var."

"V́ctor Mataix uzmanı mı?"

"Umarım başka konularda da."

"Peki, onu ağınıza nasıl düşürdüğünüzü sorabilir miyim?"

"Ona Mataix'in bir kitabının elimde olduğunu ve göstermek istediğimi söyledim."

"Doğru zaman kipiyle söylersek *elinizdeydi*. Kitabın sizden alındığını ve elinizde hiçbir şey olmadığını hatırlatırım."

"Bunlar teknik ayrıntılar. Sizin de dediğiniz gibi, insan yedisinde neyse yetmişinde de odur. Ayrıca ben kendim varım."

"Kutsal Anamız aşkına..."

Alicia üzerinden yüzünün bir kısmını örten tül sarkan şapkasını takarak süslenmesini tamamladı ve aynada son kez kendine bir göz attı.

"Bu elbise hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Balenciaga'dan."

"Onu kastetmiyordum."

"Biliyorum. Hemen döneceğim" dedi kapıya ilerlerken.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Küvette kıllarınızı bırakmadığınız sürece her zaman."

Vilajuana ile görüşmesini gerçekleştirmesi, Vargas'a söylemiş olduğu kadar kolay olmadı. Gerçekte Alicia görüşme öncesinde kendisini az kalsın başından savacak olan yazı işlerinin hiç de aptal olmayan sekreteriyle mücadele etmek zorunda kaldı. Pek çok kurnazlıktan sonra, sesi telefonda piskoposların sabah kahvaltısındaki bir matematikçi kadar şüpheli gelen Vilajuana'yı bağlamalarını başardı.

"Yani Mataix'in bir kitabının sizde olduğunu mu söylüyorsunuz? *Labirent* serisinden mi?"

"*Ariadna ve Kızıl Prens*."

"Üç kopyadan fazla kalmadığını sanıyordum."

"Bendeki dördüncü olmalı."

“Sizi Gustavo Barceló’nun mu gönderdiğini söylüyorsunuz?”

“Evet. Bana sizin çok iyi bir dostunuz olduğunu söyledi.”

Vilajuana güldü. Alicia hattın diğer ucunda yazı işlerinin yoğunluğunu duyabiliyordu.

“On ikiden itibaren Barselona Edebi Sanatlar Kraliyet Akademisi’nde olacağım” dedi en sonunda. “Orayı biliyor musunuz?”

“Duyduğum kadarıyla.”

“Sekreteryaya beni sorun. Ayrıca kitabı da getirin.”

Katedralin gölgesi altında, gizli bir meydanda kaybolmuş haldeki büyük taş kapının kemerinde şöyle yazmaktadır:

BARCELONA EDEBİ SANATLAR KRALİYET AKADEMİSİ

Alicia birkaç kez bu yerin bahsini duymuştu, ama hemşerilerinin büyük çoğunluğu gibi, ortaçağ Barselona'sının kutsal emaneti olan o sarayın duvarları gerisindeki enstitü hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği ya da hissettiği kadarıyla akademi, XVIII. yüzyılın sonlarından itibaren biriken bilgiyi ve yazılı metinleri korumaya yemin etmiş, dış dünyanın yıldan yıla daha çok dirençlerini test ettiğini, benzeri aşırılıklara olan ilgisizliğin giderek arttığını görmezden gelen önde gelen bilgeleri, edipleri, edebiyat tutkunlarını bir çatı altında birleştiriyordu. Onların tarzı, gizemli bilgi ve edebi toplantılar arasında kalan bir ritüel, kapalı kapılar arasında sadece çok az seçilmiş kişinin katıldığı ve onaylayabildiği bir gösteriydi.

Arada sırada resepsiyon olarak kullanılan odaya kadar çıkan merdivenlerin bulunduğu iç avluyu geçene kadar taşların kokusu ve gizemin kaçınılmaz aurası ona eşlik etti. Basımcılık tarihinin ilk zamanlarını bilen havasıyla ve geçen yüzyılın başlarından beri oradaymış gibi görünen bir adam yolunu keserek şüpheli gözlerle ona baktı ve ona *Genç Bayan Gris* olup olmadığını sordu.

“Ta kendisi.”

“Bana da öyle geliyordu zaten. Bay Vilajuana kütüphanede” dedi içeriyi işaret ederek. “Ziyaretçilerden sessizlik rica ediyoruz.”

“Sorun değil, hemen bu sabah sessizlik yemini ettim” diye karşılık verdi Alicia.

Cehennem bekçisi şakaya gülümsemeye tenezzül etmedi ve o da minnettarlığını göstermeyi tercih edip sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi kütüphaneye doğru devam etti. Bu her zaman girişi herkese açık olmayan herhangi bir yerde ilerlemenin en etkili yoluydu: nereye gittiğini bilen biri gibi davranmak ve yönlendirme yapmalarına bile izin vermemek. Bir yerden içeri sızma metodu, baştan çıkarma metoduyla aynıdır: İzin isteyen başlamadan kaybetmiş demektir.

Alicia bibliyofil bir görüntüsü, Polonius ile özdeşleştirdiği nazik bir duruşu olan ve kendisine kütüphaneye kadar rehberlik etmeyi teklif eden yaratıkla karşılaşana kadar kafasına göre heykellerle dolu salonları ve saray tarzı koridorları merakla inceleyerek dolaştı.

“Sizi daha önce hiç buralarda görmemiştim” diye yorum yaptı Petrarca’nın dizelerinden öte dışı ırkla hiçbir deneyimi olmamış gibi görünen Polonius.

“Bu sizin şanslı gününüz.”

Vilajuana’yı ilham perileri ve akademi kütüphanesinin basılmış eserler arka planını oluşturan elli bine yakın kitap arasında buldu. Gazeteci masalardan birine yerleşmişti ve karşısında notlar ve karalamalarla dolu bir kale olduğu halde, bir yandan dolmakalemin kapağını kemirirken diğer yandan arzusuna göre sayfaya konduramadığı bir cümlemin veznine hâkim olmak için alçak sesle mırıldanıyordu. Vilajuana düşünsel zarafete ve Akdeniz ikliminin güzel havası için buraya taşınmış gibi duran bir İngiliz bilgesinin soğukkanlılığına sahipti. Gri yünden bir elbisesi, altın sarısı kalem uçları desenli kravatı ve omuzlarında safran renkli bir atkısı vardı. Alicia

salonun içine doğru ilerledi ve ayak seslerinin yankısının gelişini haber vermesine izin verdi. Vilajuana hülyasından sıyrıldı ve diplomatik ve delici karışımı bir bakış fırlattı.

“Sanırım Bayan Gris” dedi nazikçe ayağa kalkıp dolmaka-
leminin kapağını takarak.

“Bana Alicia diye hitap ediniz lütfen.”

Alicia ona elini uzattı ve Vilajuana nazik bir gülümseme ve belli bir ketumlukla elini sıktı. Ona oturmasını işaret etti. Küçük ve içe işleyen gözleri onu endişe ve merak karışımı bir ifadeyle izliyordu. Alicia bazılarında mürekkebin henüz kurumadığı masaya yayılmış sayfaları gösterdi.

“Sizi böldüm mü?”

“Daha doğrusu kurtardınız” diye cevap verdi Vilajuana.

“Bibliyografik bir araştırma mı?”

“Bu akademiye giriş konuşmam.”

“Tebrikler.”

“Teşekkürler. Size karşı sert görünmek istemem Bayan Gris, Alicia, ama sizi zaten birkaç gün önceden beri bekliyordum ve nezaket gösterilerini ve formaliteleri es geçebiliriz sanırım.”

“Anlıyorum, o halde Bay Gustavo Barceló size benden bahsetti mi?”

“Ayrıntılı biçimde diyebilirim. Onda derin bir etki bırakmışsınız.”

“Bu benim özelliklerimden biridir.”

“Bunu gözlemleyebildim. Gerçekte sizin merkez komiserlikteki eski arkadaşlarınız da çok selamlarını gönderdiler. Bu sizi şaşırtmasın. Biz gazeteciler böyleyizdir. Sorular sorarız. Bu, yıllar içinde edinilen kötü bir alışkanlık.”

Vilajuana tüm güleryüzlü ifadesini kaybetmişti ve şimdi ona sabit bir biçimde bakıyordu.

“Siz kimsiniz?” diye sordu lafı dolaştırmadan.

Alicia biraz ya da abartılı olarak yalan söyleme ihtimalini değerlendirdi, ama o bakışlardaki bir şey ona bunun vahim bir taktik hata olacağını söylüyordu.

“V ctor Mataix hakkındaki gerçeği öğrenmek isteyen biri.”

“Son zamanlarda  ye sayısı durmadan artıyor gibi görünen bir kulüp. Nedenini sorabilir miyim size?”

“Korkarım bu sorunuza cevap veremem.”

“Yalan söylemeden demek istiyorsunuz.”

Alicia onayladı.

Bu kez son derece alaylı biçimde Vilajuana’nın gülümsemesi yeniden belirdi yüzünde.

“Bana yalakalık yapmanın yalan söylemekten daha k rl  olacağını mı düşünüyorsunuz?”

O kirpiklerini kırpıştırdı ve en tatlı yüz ifadesini takındı.

“En azından denediğim için bana kızamazsınız.”

“Gördüğüm kadarıyla Barcel  yanılmamış. Eğer bana gerçeği s yleyemiyorsanız, en azından bunu neden yapamadığınızı söyleyin.”

“       bunu yaparsam sizi tehlikeye sokmuş olurdum.”

“Yani beni koruyorsunuz.”

“Bir şekilde, evet.”

“Bunun için minnettar olup size yardımcı olmalıyım. Fikir bu mu?”

“Meseleleri benim gördüğüm gibi görmeye başlamanızdan memnunum.”

“Korkarım daha fazla motivasyona ihtiyacım olacak. Ayrıca kozmetik olmasın. Et zayıftır, ama orta yaşlara girdikten sonra sağduyu gücünü geri kazanır.”

“ yle derler. Karşılıklı faydaya dayalı bir ortaklığa ne dersiniz? Barcel  bana sizin Mataix ve o yılların kayıp nesli hakkında bir kitap üzerinde çalıştığınızı söyledi.”

“şu nesil meselesi belki biraz abartılı olur ve kayıp kelimesi de bunu doğrulamak için fazla şiirsel bir söylem.”

“Mataix, David Mart n ve diğerleri hakkında konuşurum...”

Vilajuana kaşlarını kaldırdı.

“Siz David Mart n hakkında ne biliyorsunuz?”

“Sizi ilgilendireceğinden emin olduğum şeyler.”

“Örnek olarak?”

“Örneğin Montjuic Cezaevi’nde 1940 ve 1945 yılları arasında kaybolduğu varsayılan Martín, Mataix ve diğer mahkûmların dava dosyalarının detayları...”

Vilajuana gözünü ona dikti. Gözleri parlıyordu.

“Siz avukat Brians ile mi konuştunuz?”

Alicia onaylamakla yetindi.

“Onun bu konuda taviz vermeyeceği bence çok açık” dedi Vilajuana.

“Gerçeğe ulaşmanın farklı yolları vardır” diye imada bulundu Alicia.

“Komiserlikte bunun sizin başka bir beceriniz olduğunu söylüyorlar.”

“Kıskançlık ne kötü şey” diye karşılık verdi Alicia.

“Milli sporumuz” diyerek onu destekledi Vilajuana küçük sözlü düellonun ağırlığına rağmen zevk alıyormuş gibi görünerek.

“Öyle olsa da komiserliği arayıp beni sormanızın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum, hem de bu zamanda. Bunu iyiliğiniz için söylüyorum.”

“Ben o kadar aptal değilim genç bayan. Aramayı ben yapmadım ve benim ismim hiç zikredilmedi. Gördüğünüz gibi ben de kendimi korumak için elimden geleni yapıyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Bu zamanda ne kadar tedbirli olursa azdır.”

“Herkesin hemfikir gibi görüldüğü şey, sizin güvenilirmez olduğunuz.”

“Belli yerlerde ve belli zamanlarda bu en iyi tavsiyelerden biridir.”

“Öyle olmadığını söyleyecek değilim. Siz söyleyin Alicia, bu durum, tesadüf eseri, tarifine kelimelerin kifayetsiz kalacağı bizim bakan Bay Mauricio Valls ve onun tamamen unutulmuş zindancı geçmişiyle alakalı olabilir mi?” diye sordu.

"Size bunu düşündüren şey nedir?"

"Size bundan bahsettiğimde yüzünüzün aldığı biçim."

O bir an tereddüt etti ve Vilajuana şüphesini teyit ederek kendi kendine başını salladı.

"Peki durum böyle olsaydı?" diye sorguladı Alicia.

"Sizin bu konuyla biraz ilgili olduğunuzu gösterecekti diyelim. Aklınızda ne gibi bir değiş tokuş fikri var?"

"Tam olarak edebi sanatlarla ilgili" diye karşılık verdi Alicia. "Siz bana Mataix hakkında bildiklerinizi söylersiniz, ben de üzerinde çalıştığım mesele çözüldüğünde elde edilen tüm bilgilere bir kerede erişebileceğinize söz vereyim."

"Peki o zamana kadar?"

"Sonsuz minnettarlığım ve zor durumdaki zavallı bir genç bayana yardım ederek doğru bir şey yapmanın verdiği tatmin."

"Şüphesiz. En azından sizin, arkadaşınız olduğunu sandığım kişiden daha ikna edici olduğunuzu kabul etmem gerek" diye konuştu Vilajuana.

"Pardon?"

"Birkaç hafta önce beni görmeye gelen ve elbette tekrar görmediğim kişiyi kastediyorum" dedi gazeteci. "Teneffüs saatlerinde bilgi alışverişi yapmıyor musunuz aranızda? Yoksa söz konusu olan bir rakip mi?"

"İsmi hatırlıyor musunuz? Lomana mıydı?"

"Olabilir. Aklımda kalmamış. Yaşı da aynı şekilde."

"Nasıl bir görünümü vardı?" diye sordu Alicia.

"Size nazaran çok daha az baştan çıkarıcı."

"Yüzünde bir yara izi var mıydı?"

Vilajuana onayladı ve bakışları keskinleşti.

"Belki de o yarayı siz yaptınız?"

"Tıraş olurken kesti. Her zaman beceriksizdi. Lomana size ne dedi?"

"Önceden bilmediğim hiçbir şey" diye cevap verdi Vilajuana.

“Valls’ten bahsetti mi?”

“Açık bir biçimde değil, ama Mataix’in Montjuic Kalesi’ndeki yılları ve onun David Martín ile arkadaşlığıyla ilgilendiği belli oluyordu. İpuçlarını bir araya getirmek için çok akıllı olmaya gerek yok.”

Peki onu tekrar görmediniz ya da onunla konuşmadınız mı?”

Vilajuana reddetti.

“Lomana çok ısrarcı biri olabilir” dedi Alicia. Ondan nasıl kurtuldunuz?”

“Ona duymak istediği şeyi söyledim. Ya da duymak istediğini sandığı şeyi.”

“O şey de...”

“Vallvidrera eteklerinde, Aguas karayolundaki, 1941 yılında tutuklanmasına kadar Víctor Mataix’in ailesiyle yaşadığı evle çok ilgileniyormuş gibi görünüyordu.”

“Neden ev?”

“Bana ‘labirentin girişi’ cümlesinin ne anlama geldiğini sordu. Bu ifadenin kastettiği belli bir yer var mı bilmek istiyordu” dedi Vilajuana.

“Var mı?”

“Ona dedim ki labirent romanlarında ‘giriş’, Ariadna’nın yeraltındaki diğer Barselona’ya ‘düştüğü’ yer olan, anne babasıyla yaşadığı, Mataix’in yaşadığı aynı evden başka yer değil. Ona adresi ve oraya nasıl gidebileceğini söyledim. Tapu Sicil Dairesi’nden bir saatlik uğraşla bulunamayacak bir şey değil. Belki orada bir hazine ya da daha iyi bir şey bulmayı umuyordu. İyi gidiyor muyum?”

“Lomana size kimin için çalıştığını söyledi mi?” diye sordu Alicia.

“Bana bir rozet gösterdi. Filmlerdeki gibi, ben uzmanı değilim ama yasal gibi görünüyordu. Sizde de o rozetlerden bir tane var mı?”

Alicia reddetti.

“Üzücü. Rejimin hizmetindeki ölümcül bir kadın sadece Julián Carax’ın romanlarından birinde olabilir diye düşünüyordum.”

“Siz Carax okuru musunuz?”

“Nasıl olmam! O tüm Barselona lanetli romancılarının kutsal lideridir. Onunla tanışmalıydınız. Siz hemen hemen onun yaratıklarından birine benziyorsunuz.”

Alicia iç çekti.

“Bu çok önemli Bay Vilajuana. Pek çok kişinin hayatı tehlikede.”

“Birini söyleyiniz. Adı ve soyadıyla mümkünse. Böylece belki tüm bunları biraz daha fazla ciddiye alabilirim.”

“Bunu yapamam” dedi Alicia.

“Elbette. Kendi güvenliğim için sanırım.”

Alicia onayladı.

“Her ne kadar siz inanmasanız da.”

Akabinde gazeteci ellerini kucağında birleştirdi ve düşünceli biçimde arkasına yaslandı. Alicia onu kaybettiğini hissetti. Oltaya biraz daha yem takmanın zamanı gelmişti.

“Bakan Valls’i insan içinde görmeyeli ne kadar oldu?” diye atıldı.

İlgisi yeniden canlanmış Villajuana kuyruk sallayarak ellerini çözdü.

“Devam ediniz.”

“O kadar hızlı değil. Anlaşmaya göre siz bana Mataix ve Martín hakkında bildiklerinizi söylersiniz ve ben de mümkün olduğunca çabuk söyleyebildiklerimi. Bu çok fazla. Söz veriyorum.”

Vilajuana kendi kendine güldü ama yavaşça onayladı.

“Valls de dahil mi?”

“Valls dahil” diye yalan söyledi Alicia.

“Sanırım bana kitabı göstermenizi istememin faydası olmaz.”

Alicia'nın en tatlı gülümsemesi yüzünde belirdi.

"Bu konuda da mı bana yalan söylediniz?"

"Sadece kısmen. İki gün öncesine kadar kitap bendeydi, ama onu kaybettim."

"Tramvayda unutarak kaybetmediğinizi tahmin ediyorum."

Alicia reddetti.

"Anlaşma, eğer *düzenlememe* izin verirsiniz, şu şekilde olacak" dedi Vilajuana: Siz bana kitabı nerede bulduğunuzu söyleyin ve ben de bilmek istediğinizi anlatayım."

Gazeteci işaretparmağını uyarı manasında kaldırdığında Alicia konuşmaya başlamak için dudaklarını aralamak üzeriydi.

"Benim kişisel güvenliğim hakkında tek laf daha ederseniz size iyi şanslar ve iyi günler dilemek zorunda kalacağım. Elbette bana söyledikleriniz aramızda kalacak..."

Alicia uzunca bir müddet düşündü.

"Söz veriyor musunuz?"

Vilajuana üzerinde çalıştığı kâğıtlara elini koydu.

"Barselona Edebi Sanatlar Kraliyet Akademisi üyelik konuşmam üzerine yemin ederim."

O zaman Alicia başını salladı. Etrafına bakındı ve kütüphanede yalnız olduklarından emin oldu. Gazeteci beklenti içinde onu izliyordu.

"Bir hafta önce Mauricio Valls'in malikânesindeki çalışma odasında, kendi yazı masasında gizlenmiş olarak buldum onu."

"Peki orada ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

Alicia öne doğru eğildi.

"Kayboluşunu araştırmak."

Vilajuana'nın bakışları maytap gibi alevlendi.

"Bu konuda ve bundan doğacak şeylerde ayrıcalıklı olacağıma dair yemin ediniz."

"Bu akademiye giriş konuşmanız üzerine yemin ederim."

Vilajuana sabit biçimde gözlerine bakıyordu. Alicia gözünü bile kırpmıyordu. Gazeteci bir tutam boş dosya kâğıdını masadan aldı ve dolmakalemiyle beraber ona uzattı.

“Buyrunuz” dedi. “Sanırım bazı notlar almak isteyeceksiniz...”

“V ctor Mataix’i otuz yıl kadar önce, tam olarak 1928 yılının sonbaharında tanıdım. O zamanlarda çalışmaya yeni başlıyordum ve *Endüstrinin Sesi*’nde açıkları kapatıyor ve her şeyle biraz meşgul oluyordum. O dönemde V ctor Mataix, kendi yazarlarından kâğıt ve mürekkep tedarikçilerine değin herkesi dolandırmakla  nlenmiş, Barrido ve Escobillas isimli bir çift utanmaza ait olan bir yayınevi için, değişik takma isimlerle tefrika tarzında romanlar yazıyordu. David Mart n, Ladislao Bayona, Enrique Marqu s ve savaş öncesi tüm genç ve fakir yazarlar nesli de kitaplarını orada yayımlıyordu. Barrido ve Escobillas’ın avanslarıyla ay sonunu getiremediği zamanlarda, ki bu sık olurdu, Mataix aralarında *Endüstrinin Sesi* de olan pek çok dergiye, kısa hikâyelerden tutun hiç gitmediği yerlere dair muhteşem gezi anılarına kadar sipariş üzerine yazılar yazardı. ‘Bizansın Gizemleri’ başlıklı, bana o zaman bir şaheser gibi görünmüş olan ve Mataix’in İstanbul manzaralı bir dizi eski kartpostal dışında belge olmadan baştan sona kendisinin icat ettiği bir yazısını hatırlıyorum.”

“Bense gazetelerde okuduğum her şeye inanıyorum bir de” diye i ini çekti Alicia.

“Zaten siz cüretkâr birisiniz. Ama o  a lar farklıydı, basında yalan yazan kalemler bunu hoş bir biçimde yapardı. Durum şu ki, bazen herhangi bir son dakika haberi ya da editörün herhangi bir arkadaşının vakitsiz yazılarına yer açmak gerektiğinde, birkaç kez Mataix’in metinlerine makas atma işi bana düşmüştü. Bir gün Mataix çalışmasının karşılığını tahsil

etmek için yazı işlerine geldiğinde bana yaklaştı. Beni azarlayacağını sanıyordum, ama sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi kendimi tanıttıktan sonra, başka çare kalmadığı zamanlarda yazılarını makaslama işini bir başkasının değil de benim yapmamdan memnun olduğunu söyleyerek bana elini uzatmakla yetindi. ‘Çok iyi bir gözünüz var Vilajuana. Onu buralarda ziyan etmeyin’ dedi bana.

Mataix zarafetle ödüllendirilmiş biriydi. Her ne kadar üç parçalı elbisesini mükemmel biçimde taşısa ve bisküvileri olmaksızın ona Proustvari bir hava veren ince telli gözlükler taksa da giyiminden bahsetmiyorum, ancak tavırları, insanlara yönelme şekli, konuşma biçimiyle öyleydi. Kendini beğenmiş redaktör şeflerinin *rara avis*¹ diye adlandırdıkları türden bir adamdı. Ayrıca cömert bir adamdı, istenmeden ve karşılığında bir şey beklemeden iyilikler yapardı. Doğrusu kısa süre sonra beni *La Vanguardia*’nın yazı işlerindeki bir pozisyon için öneren de o oldu; onun yardımı sayesinde *Endüstrinin Sesi* dergisinden kaçmayı başardım. O zamanlarda bile Mataix gazeteler için neredeyse hiç yazı yazmıyordu. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmamıştı ve onun için sadece kıtlık zamanlarında ayakta kalmanın bir yoluydu. Barrido ve Escobillas için yazdığı dizilerden biri olan *Aynalar Şehri* o yıllarda oldukça popülerdi. Sanırım David Martín ile beraber hiç durmadan çalışarak Barrido ve Escobillas gemisini yüzdürenler o ikisiydi. Özellikle Martín zaten az kalmış sağlığını ve aklını daktilo başında beynini harcayarak tüketti. Mataix aile meseleleri sayesinde daha rahat bir durumdaydı.”

“İyi bir aileden mi geliyordu?”

“Tam olarak değil, ama Ernesto isimli, Toprak Kralı lakaplı biraz tuhaf bir adam olan amcasının mirası ona kalınca şans kapısını çaldı ya da bakış açısına göre bunun tam tersi oldu. Mataix onun en sevdiği yeğeniydi ya da en azından aile

1 Nadir bir kuş türü. “Ender görülen bir kişi” anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)

üyeleri arasında nefret etmediği tek kişiydi. Böylece Mataix evlendikten kısa süre sonra ona kalan, amcası Ernesto'nun Küba'dan döndükten sonra kurmuş olduğu denizaşırı ithalat şirketinin hisseleriyle Aguas karayolunun bitişiğindeki görkemli eve taşınabildi."

"Ernesto amca Amerika'da zengin olan biri mi?"

"Adı ders kitaplarında geçmesi gereken biri. Barselona'dan ayrıldığında on yedi yaşındaydı ve elinde avcunda hiçbir şey yokken bir eli başkalarının cebindeydi. Bacaklarını kırmak için Guardia Civil onu arıyordu ve tamamen mucize eseri rotası Havana olan bir ticaret gemisine kaçak yolcu olarak binmeyi başardı."

"Peki Amerika ona iyi davrandı mı?"

"Onun Amerika'ya davrandığından çok daha iyi. Ernesto amca kırk yıl sonra beyaz giysiler içinde, posta yoluyla henüz evlendiği, kendisinden otuz yaş küçük İskandinav eşiy-le Barselona'ya kendi gemisiyle döndü. Tüm bu zamanlar boyunca Toprak Kralı, şeker ve silah ticaretinde kendisinin ve başkalarının servetlerini kazandı ve kaybetti. Çeşitli türden bir tabur âşık ve metres sayesinde tüm Karaip Adaları'nı dolduracak kadar çok piç dünyaya getirmiş ve bir parça adil ve esirgeyen bir Tanrı olması halinde cehennemin dibini ve orada on bin yıl geçireceği bir evi garantileyecek kadar çok sıkıntıya sebep olmuştu."

"Olması halinde" dedi Alicia.

"Söylemek gerekir ki onun hatası adil olmamak değil, en azından ironik bir bakış açısı olması. Tanrı böyledir. Anlattıklarına göre Küba'dan döndükten hemen sonra, Toprak Kralı en son tropikal akşam yemeğinde kızgın ve kötülükle dolu ve Tanrı bilir içinde daha neler barındıran bir melez aşçı kadının ona verdiği zehir nedeniyle aklını kaybetmeye başladı. Amerikalı zengin yeni inşa edilen malikânesinin çatı katında, evde yaşayan, duvarlarda ve tavanda sürünen, yılan yuvası gibi kokan bir şey olduğuna inanarak kafayı yiyecektir... Her

gece yatak odasında beliren ve ruhunu emmek için onunla yatakta b         bir   ey.”

“  ok etkileyici” diye kar  ılık verdi Alicia. “Bu dramatizasyon size mi ait?”

“Bu anekdotu *Labirent* romanları serisinden birine bazı operavari r           ilave etmi   olan Mataix’ten   d  n   aldım.”

“      .”

“Ger  eklik asla kurgusal olanı ge  emez, en azından kalite anlamında.”

“Peki bu durumdaki ger  eklik payı?”

“  ok b  y  k ihtimalle daha d  nyevi. Amerikalı zengin Ernesto’nun cenaze t  reni,   ok b  y  k bir kalabalı  n hazır bulundu  u katedralde, piskoposun huzurunda, belediye ba  kanı ve   ehir meclisindeki t  m ahır hayvanlarının katılımıyla ger  ekle  en bu olay, en g  venilir teoriye i  aret eder. Hepsinden ayrı ayrı bahsetmeden, Ernesto amcanın onlara bor   vermi   oldu  unu ve orada bulunmalarının sebebinin bu parayı iade etmemek i  in ger  ekten   lm     oldu  undan emin olmak oldu  unu s  yleyebiliriz. Ama g  r  n     bakılırsa, o g  nk   s  ylentilere g  re tek ger  ek,   eker devinin   ar  afları arasına evin k  hyasının kızının girdi  iydi ve on yedi ya  ındaki, daha sonraları Paralelo kabarelerinde sanatsal ismi Doris Laplace olarak   n ve servet yapan bu g  z   kara kız her gece onun sadece ruhunu emmiyordu.”

“Peki o halde intihar mı?”

“G  r  n     bakılırsa yardım g  rd  . Her   eyin i  aret etti  i   zere, Amerikalı zenginin acılı yeni e  i, kuzeyli so  ukkanlılı  ının delili olarak, yıllar s  ren evlili  e ve boynuzlanmaya tahamm  l etmesinin ardından   ok sinirlendi ve m  barek bir gecede, adamın anar  istler gelirse diye yata  ının ba  ucuna koydu  u av t  fe  iyle y  z  ne bir el ate   etmeye karar verdi.”

“  rnek bir hik  ye.”

“Azizlerin ve g  n  hkarların hayatı,   ok Barselona’ya   zg   bir t  r. Olayların en g  venilir versiyonu ne olursa olsun,

malikâne yıllar boyunca terk edilmiş olarak kaldı ve Amerikalı zenginin ilk taşını koyduğu, ona eşlik eden büyü ve lanetli olma şöhreti Mataix ve karısı Susana yeni evli olarak oraya yerleştiklerinde de kesilmedi. Söylemek gerekir ki yaşamak için çok zor bir ev. Orada bulunduğum bir gün Mataix bana evde bir *tour deluxe* teklif etti ve bu, en azından benim gibi müzikal komediler ve hafif aşk hikâyelerinden hoşlanan biri için tüyler ürperticiydi. Hiçbir yere çıkmayan merdivenler vardı, aynaların öyle değişik yerleştirildiği bir koridor vardı ki, oradan geçerken biri takip ediyormuş gibi geliyordu insana ve Amerikalı zengin bodrum katına, dibindeki mozaiklerin Küba'daki ilk eşinin yüzünü resmettiği bir havuz yaptırmıştı. Leonor isimli, on dokuz ilkbahar görmüş o genç kız, bir yılandan hamile kaldığına inanarak saç iğnesini kalbine batırıp intihar etmişti."

"Dokunaklı. Peki Lomana'yı gönderdiğiniz yer orası mı?"

Vilajuana kötücül bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ona tüm bu ötedünya hain ruhlarını ve evdeki tuhaflıkları anlattınız mı? Lomana çok batıl inançlı ve bu konuları öğrenmeye hevesli biri olabilir..."

"Bunu söylemek benim için kötü, ama edindiğim izlenim ve kişiliğinin bende uyandırdığı sempati noksanlığıyla, sürprizi bozmamak adına, istenmeyen bir bilgiyi vermeyi tercih etmedim..."

"Siz bu tür şeylere inanır mısınız? Büyülere ve lanetlere?"

"Ben edebiyata inanırım. Ayrıca bazen gastronomi sanatına da, özellikle iyi bir pilav varsa ortada. Diğerleri boş laf, ya da bakış açısına göre sıcak su torbası. İçimden bir ses bu konuda sizin ve benim benzer olduğumuzu söylüyor. Demek istediğim edebiyat konusunda, gastronomide değil."

"Peki o zaman ne oldu?" diye sordu Alicia Mataix'in öyküsüne geri dönmeye çok hevesli halde.

"Doğrusu ne bu ötedünya parazitlerinden ne de benzer şeylerden Mataix'in sızlandığını duydum. Ben derdim ki o

tüm bu palavralara, o zamanlar bu ülkeyi kaynayan tavuk kümesine çevirmiş olan politik nutuklardan bile daha az inanıyordu. Sırılsıklam âşık olduğu Susana ile evleniyordu ve tüm Barselona'yı ayaklarının dibine seren bir ofiste durmaksızın çalışıyordu. Susana kırılgan bir varlıktı ve birisi onu kucakladığında kırılacakmış izlenimine kapılırdı. Çok çabuk yorulurdu ve bazen kalkmak için kendini oldukça yorgun hissettiğinden tüm günü yatakta geçirirdi. Mataix her zaman onun için endişelenirdi, ama onu delicesine severdi ve sanırım o da buna karşılık verirdi. Onları orada birkaç kez gördüm ve her ne kadar benim zevkime göre evin biraz korkutucu olduğunu itiraf etmem gerekse de, her şeye rağmen bana mutlu görünmüşlerdi. En azından başlangıçta. Onun sık sık söylediği biçimde, Mataix şehre indiği zamanlarda *La Vanguardia*'ya gelir ve birlikte yemeğe ya da bir fincan kahve içmeye çıkardık. Bana hep üzerinde çalıştığı romandan bahseder ve her ne kadar sonrasında yorumlarımı ciddiye almasa da düşüncemi söylemem için bazı sayfalarını verirdi. Deyim yerindeyse beni kobay faresi olarak kullanırdı. O günlerde Mataix hâlâ bir paralı askerdi. Kelime başı sabit bir ücret karşılığı kaçınıcı olduğunu bilmediğim takma isimle yazıyordu. Susana'nın sağlığı daimi doktor kontrolü ve ilaç gerektiriyordu ve Mataix sadece en iyi mütehassısların onu görmesine izin veriyordu. Götürü usulü çalışarak sağlığını feda etmesi gerekse bile buna pek önem vermiyordu. Susana hamile kalmanın hayalini kuruyordu. Doktorlar zaten bunun komplikasyonlu olacağını ona söylemişlerdi."

"Ama mucize gerçekleşti."

"Evet. Pek çok kez düşük yaptıktan ve acı içinde geçen yılların ardından, Susana 1931 yılında hamile kaldı. Mataix yeniden bebeğini ve belki hayatını kaybetmesinden endişe etmeden vakit geçiremiyordu. Ama bir kez olsun her şey yolunda gitti. Susana her zaman bir kız çocuğu olmasını ve ona çocukken kaybettiği bir kız kardeşinin adını koymayı istemişti."

“Ariadna.”

“Hamile kalmaya çalıştığı yıllar boyunca Susana, Mataix’ten o zamana kadar yaratmış olduğu eserlerden farklı bir roman yazmaya başlamasını istedi. Hayalini kurduğu o kız çocuğundan başka hiç kimse için olmayacak bir kitap. Edebi olarak. Susana onu rüyasında görmüş ve onunla konuşmuş olduğunu söylüyordu.”

“*Labirent* kitaplarının kökeni bu muydu?”

“Evet. Mataix büyülü bir Barselona’da Ariadna’nın maceralarıyla serinin ilk cildini yazmaya başladı. Sanırım o kitapları sadece Ariadna için değil kendisi için de yazıyordu. *Labirent* kitapları bir şekilde bana bir uyarı gibi gelmiştir her zaman.”

“Ne hakkında?”

“Üzerimize gelen şey hakkında. O zamanlarda siz çok genç, sadece bir çocuk olmalıydınız, ama savaştan önceki yıllarda bu çok kötü görünüyordu. Kokusu geliyordu. Havada geziyordu...”

“İşte burada kitabınız için çok güzel bir başlığınız var.”

Vilajuana gülümsedi.

“Mataix’in olacakları hayal edebildiğini düşünüyor musunuz?”

“O ve diğer pek çokları. Bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Sık sık bu konudan bahsederdi. Bazen ülke dışına çıkmayı düşündüğünü söylerken duyardım onu, ama Susana, Barselona’yı bırakmak istemiyordu. Bunu yaparlarsa asla hamile kalamayacağına inanıyordu. Daha sonra da zaten çok geçti.”

“Bana David Martín’dan bahsediniz. Onu tanıyor muydunuz?”

“Martín’i mi? Biraz. Onunla iki ya da üç kez karşılaştım. Bar Canaletas’ta buluştuğumuz bir gün Mataix beni onunla tanıştırdı. Çok genç zamanlarından beri iyi arkadaş olmuşlardı, Martín’in bombasının pimi çekilmeden önce, ama

Mataix onu çok takdir etmeye devam ediyordu. Bence, doğruyu söylemek gerekirse, hayatımda tanıdığım en tuhaf insan gibi görünüyordu.”

“Hangi anlamda?”

Cevap vermeden önce Vilajuana birkaç saniye tereddüt etti.

“David Martín çok parlak bir adamdı, muhtemelen kendi iyiliği için gerekenden bile fazla. Ama benim mütevazı görüşüme göre tamamen kaçıktı.”

“Kaçık mı?”

“Deli. Hem de zırdeli.”

“Size bunu söyleten nedir?”

“Buna sezgi deyin. Martín sesler duyuyordu... Ayrıca kastettiğim ilham perilerinin sesi değil.”

“Şizofrenik olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Yani. Bildiğim şey Mataix’in onun için endişelendiği idi. Hem de çok. Mataix böyle biriydi, kendisi hariç herkes için endişelenirdi. Görünüşe göre Martín ne olduğunu bilmediğim bir işe bulaşmıştı ve artık çok nadir görüşüyorlardı. Martín insanlardan kaçıyor.”

“Ona yardım edebilecek bir ailesi yok muydu?”

“Hiç kimsesi yoktu. Eğer bir kimsesi varsa bile onu uzaklaştırmıştı. Onun gerçek dünyayla tek bağlantısı, kendisine çırak olarak yanına aldığı Isabella diye bir genç kızdı. Mataix onu hayatta tutan tek şeyin Isabella olduğunu düşünüyordu ve onu kendisinden korumaya gayret ediyordu. Mataix sık sık tek gerçek şeytanın kendi beyni olduğunu, onu canlı canlı yemekte olduğunu söylerdi.”

“Tek şeytan mı? Başkaları da var mı?”

Vilajuana omuzlarını silkti.

“Sizi güldürmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

“Deneyin.”

“İşte durum şu ki bir keresinde Mataix bana David Martín’in sanki yeni bir dinin İncil’i gibi bir çeşit kutsal metni

yazmak için gizemli bir editörle anlaşma imzaladığına inandığını anlattı. Bu yüz ifadesini bırakın. Mataix'e göre Martín, Andreas Corelli adlı bu kişiyle ötedünyadan emirleri almak, ya da ona benzer bir şey için arada sırada buluşuyordu."

"Ama Mataix Corelli diye birinin varlığından şüphe ediyordu."

"Şüphe etmek az kalır. Olanaksız şeyler listesinde farecik Pérez ve periler ülkesi arasında yeri sağlamdı bu kişinin. Mataix bu farazi editörü bulabilir miyiz diye görmek için yayınevleri dünyasını biraz araştırmamı istedi benden. Ben de araştırdım. Yeri ve göğü ve ikisi arasında kalan her yeri karıştırdım?"

"Sonuç?"

"Karşılaştığım tek Corelli, belki size aşına gelebilecek, Arcangelo Corelli adlı barok besteci oldu."

"Peki o halde Martín'in kendisi için çalıştığı ya da çalıştığını hayal ettiği Corelli kimdi?"

"Martín onun farklı tür bir *arcangelo*¹, düşmüş olanlardan olduğuna inanıyordu."

Gazeteci parmaklarını boynuz gibi yaparak alnına götürdü ve sesli biçimde güldü.

"Şeytan mı?"

"Kuyruğu ve toynaklarıyla. Dünyayı ateşe verecek bir dinin temelini oluşturacak lanetli kitaplar yaratması için, Faustvari bir anlaşmayla onu baştan çıkarmak için cehennemin dibinden gelmiş iyi giyimli bir mefisto. Size dediğim gibi, çingiraklı bir deli gibi. Böylece bitti."

"Montjuic Cezaevi'nde mi demek istiyorsunuz?"

"Bu biraz daha sonra oldu. Otuzlu yılların başında David Martín, hezeyanlarının ve aksak şeytancıyla tuhaf işbirliğinin sonucunda, polis tarafından asla çözülememiş bir dizi suçu işlemekle suçlanınca, kendini kurtarmak için

1 (İt.) Baş melek. (ç.n.)

Barselona'dan kaçmak zorunda kaldı. Gerçek bir mucize gibi ülkeden çıkmayı başardı. Ama savaş zamanı İspanya'ya dönmekten daha iyi bir şey aklına gelmeyen birinin ne kadar deli olduğunu hayal edin. Pireneleri geçtikten hemen sonra onu Puigcerdá'da yakaladılar ve sonu Montjuic Kalesi oldu. Diğer pek çokları gibi. Ayrıca bir süre sonra Mataix gibi. Görüşmeden geçen pek çok yılın ardından orada tekrar karşılaştılar. Onlar için üzücü sonun olduğu yerde."

"Neden döndüğünü biliyor musunuz? Her ne kadar Martín'in akıl sağlığı tam yerinde olmasa da, döndüğünde er ya da geç yakalanacağını farkında olmalıydı."

Vilajuana omuzlarını silkti.

"Bu hayattaki en büyük aptallıkları neden yapıyoruz?"

"Aşk yüzünden, para yüzünden, öfke yüzünden..."

"Temelde siz bir romantiksiniz, zaten bunu biliyordum."

"O halde aşk yüzünden mi?"

"Kim bilir. Ülkenin yarısının diğer yarısını renkli bez parçaları adına öldürdüğü bir yerde ne bulmayı bekliyordu bilmiyorum..."

"Isabella denen kişiyi mi?"

"Bunu bilmiyorum... Yapbozun bu parçası henüz bulunamadı."

"Bu Isabella bir süre sonra kitapçı Sempere ile evlenenle aynı kişi mi?"

Vilajuana belirgin bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Kendi kaynaklarım var diyelim."

"Benimle paylaşırsanız çok iyi olurdu."

"Mümkün olan en kısa zamanda. Söz veriyorum. O halde bu Isabella aynı kişi mi?"

"Evet. Aynı kişi. Isabella Gispert, hâlâ Santa María del Mar'ın arkasında bulunan Gispert Restoran'ın sahiplerinin kızı, Isabella de Sempere'ye dönüşecek kişi."

"Isabella'nın David Mart n'e  şık olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Hatırlad ğım kadarıyla onunla değil kitapçı Sempere ile evlendi."

"Bu hiçbir Şeyi kanıtlamaz" diye karşılık verdi Alicia.

"Sanırım  yle."

"Onu tanıdınız mı? Isabella'yı?"

Vilajuana onayladı.

"D   nde bulundum."

"Sizce mutlu gibi görünüyor muydu?"

"Tüm gelinler d   n günlerinde mutludurlar."

Bu kez kötücül bir biçimde gülümseyen kişi Alicia oldu.

"Peki nasıldı?"

Adam başını indirdi.

"Onunla sadece iki ya da    kez konuştum."

"Ama sizde bir izlenim oluşmuştur."

"Evet. Isabella insanları etkilerdi."

"Yani?"

"İŞte, bana bu rezil dünyayı görmeye değer bir yer yapan o büyüleyici insanlardan biri gibi geldi."

"Cenazesine gittiniz mi?"

Vilajuana yavaşça başını salladı.

"Koleradan  ld    doğru mu?"

Gazetecinin bakiŐına bir gölge yayıldı.

" yle dediler."

"Ama siz buna inanmıyorsunuz."

Gazeteci reddetti.

"O halde neden bana hikâyenin kalanını anlatmıyorsunuz?"

"Do ruyu söylemek gerekirse unutmayı istediğim çok üzücü bir hikâye."

"Bu yüzden mi onca yıldır onun hakkında kitap yazıyorsunuz? Sanırım asla yayımlanamayaca ını bildiğiniz bir kitap, en azından bu ülkede..."

Vilajuana üzgün biçimde gülümsedi.

“Onu son gördüğümde David Martín bana ne dedi biliyor musunuz? Víctor’un *Labirent* serisinin ilk kitabını bitirmiş olmasını kutlamak için Mataix, ben ve o El Xampanyet’te biraz içkiyi fazla kaçırdığımız bir gecede.”

Alicia reddetti.

“Konuşmanın seyri nasıl o eski konu olan yazarlar ve alkol meselesine geldi bilmiyorum. Bir küvet dolusu içki içebilen ve bilincini kaybetmeyen Martín, asla unutmadığım bir şey söyledi bana o gece. ‘Hatırlamak için içilir ve unutmak için yazılır’ dedi.”

“Belki görüldüğü kadar deli değildi.”

Yüzü anıların istilasına uğramış halde Vilajuana sessizce onayladı.

“O halde onca yıldır unutmaya çalıştığınız şeyi anlatın bana” dedi Alicia.

“Sonradan sizi uyarmadığımı söylemeyin bana” diye ikaz etti.

Fragman
UNUTULMUŞLAR:
Sergio Vilajuana’dan
VÍCTOR MATAIX VE BARCELONA
KAYIP KUŞAĞININ SONU
(Destino Yayınları, Barselona, 1989)

1933 yılında Víctor Mataix tarafından yazılan *Mürekkep ve Kükürt* başlıklı, dostu ve iş arkadaşı David Martín’in talihsizliklerinden esinlendiği varsayılabilir, hiciv dolu eğlencelik yazısının ilk paragrafı şöyledir:

Yazarlık unvanını hak eden herhangi bir kişinin er ya da geç kendi mefistosu ile karşılaşacağını bilmek için Goethe olmaya gerek

yoktur. İyi kalpli olanlar, eğer onlardan hâlâ kaldıysa, ona ruhlarını teslim eder. Geri kalanı yollarına çıkan dikkatsiz kişilerin ruhlarını ona satar.

Bu unvanı hak eden ve onu bilek gücüyle kazanmış olan Víctor Mataix kendi mefistosu ile 1937 yılı sonbaharının bir gününde karşılaştı.

Eğer o zamana kadar edebiyatla geçinmek bir ip cambazlığı faaliyeti olduysa, savaşın patlak vermesi, Mataix'in orada amacını ve gıdasını bulmuş olduğu yetersiz editoryal mekanizmadan geri kalan şeyi daha da beter hale dönüştürüyordu. Yazmaya ve bunları yayımlamaya devam ediyordu, ama edebi türlerin yeni kralı, gürültü ve kana bulanmış çok büyük davaların emrindeki propaganda, alçaltıcı yergi ve göklere çıkarmaydı. Sadece aylar içinde Mataix ve diğer pek çokları, o zamanlar genelde kötü sonuçlanan biçimde hayatlarını başka insanların şefkati ve şansı sayesinde kazanmaya başlamış halde buldu kendini.

Ruhlar Labirenti romanları serisini emanet ettiği son editörleri, Revells ve Badens isimli iki basiretli beyefendi. Güzel yiyecekler ve toprak mahsulleri konusunda hatırı sayılır bir *gourmand* ve *connaissanceur* olan Badens, geçici olarak Ampurdán'daki çiftliğine çekilerek emekliye ayrılmış ve o zamanların çılgınlığının durgunlaşması bekleyişinde, kendini domates yetiştirmeye ve trüf mantarının gizemini takip etmeye adanmıştı. Badens kavgalardan nefret eden doğuştan iyimser biriydi ve bu karmaşanın iki ya da üç aydan fazla sürmeyeceğine, bunun ardından İspanya'nın, her zaman edebiyata, iyi yemeğe ve iş hayatında yeri olan normal kaos ve çirkin haline döneceğine inanmak istiyordu. İktidar hokkabazlıklarının ve politik tiyatronun sıkı takipçisi olan Revells Barselona'da kalmayı ve her ne kadar minumum düzeyin altında çalışsa da ofisini açık tutmayı tercih etmişti. Edebiyat yayıncılığı sınırları belirsiz bir arafa geçmişti ve şimdi

sektörün ağırlık merkezi, cumhuriyetçi cepheyi etkileyen iç savaş ilanı içindeki gizli iç savaş tehdidi ve iç mücadelelerle, haftadan haftaya değişen günün kahramanlarının büyük şanına düzülen örnek kahramanlık destanları, bıktırıcı söylevler ve yerin dibine sokma izlenimleri etrafında yoğunlaşıyordu. Kendisine kasalarla muhteşem domatesler ve sebze meyveler gönderen ortağından daha az iyimser olan Revells bu işin uzayacağını ve beterin beteri olacağını kokusunu alıyordu.

Bununla beraber Revells ve Baden birikimlerinden Mataix'e müstakbel eserlerinin avansı olarak küçük bir maaş ödemeye devam ediyorlardı. Mataix içine kapanmışlığına rağmen, istemeden de olsa bunu kabul ediyordu. Revells onun yorumlarını duymazdan geliyor ve ısrar ediyordu. Tartışmalar kaçınılmaz olarak çekingenlik ya da editörün *henüz gerçek adam olmaya başlamamış birinin çitkırıldımlikları* diye adlandırdığı konuya gelince, içten pazarlıklı biçimde ona gülümsüyor ve ona şöyle teminat veriyordu: 'Victor, bizim durumumuz için üzülme, ben zaten günün birinde peşinen ödediğimiz bu avansları telafi edeceğinize eminim.'

Editörlerinin yardımıyla Mataix, giderek ayrıcalıklı duruma dönüşerek ailesinin karnını doyurabilecek bir şeyler bulabiliyordu. İş arkadaşlarının çoğunluğu çok daha kırılğan ve baş döndürücü hızla tükenme aşamasındaydılar. Bazıları tutku ve romantizm sarhoşluğunda askerliği tercih etmişlerdi. 'Faşizm faresini mikroplu yuvasında yok edeceğiz' diye bağıyorlardı. Aralarından birkaçı onu bu harekete katılmamakla suçladı. Şehrin duvarlarını kaplayan propaganda afişlerine birçok insanın inanıp itibar ettiği bir dönemdi. 'Özgürlüğü için mücadele etmeye hazır olmayanlar bunu hak etmezler' diyorlardı ona. Bu düşüncede haklılık payı olduğundan şüphelenen Mataix'in içini pişmanlık duygusu kemiriyordu. Karısı Susana ve kızı Ariadna'yı tepedeki evde bırakıp *milli cephe* dedikleri orduyla karşılaşmak için ayrılmalı mıydı?

‘Hangi milliyetten bahsediyorlar bilmiyorum, ama benimki değil’ demişti istasyonda uğurlamaya gittiği bir arkadaşı, ‘ve her ne kadar onu savunmak için cesaretin olmasa da, seninki de değil.’ Mataix kendinden utanarak eve döndü. Eve vardığında Susana titreyerek ona sarıldı ve ağlamaya başladı. ‘Bizi bırakma’ diye yalvardı. ‘Senin vatanın Ariadna ve benim.’

Kavga uzadığı sürece Mataix yazamadığını anladı. Daktilonun önünde saatler boyu bakışları camın arkasındaki ufuk çizgisinde kaybolmuş halde oturuyordu. Zamanla, neredeyse her gün, kendi kendine dediği üzere, fırsatlar aramak ya da kendisinden kaçmak için şehre inmeye başladı. Tanıdıklarının çoğu o zamanlarda savaşın gölgesi altında uzanan efendi ve köle kara borsasında yardım dileniyordu. Aç yazar takımı arasında Mataix’in Revells ve Baden’in kasasmdan miktarı belirsiz bir maaş aldığı söylentileri dolaşıyordu. Onu eski dostu Martín zaten önceden uyarmıştı: ‘Kıskançlık yazarların kangreni gibidir, hiçbir şeyi umursamadan unutulmuş işimizi bitirene dek, bizi yaşarken çürütür.’ Sadece birkaç ay içinde artık tanıdıkları onu tanımazdan geliyordu. Onu uzaktan gördüklerinde kaldırım değiştiriyorlar ve aralarında küçümseyici gülüşlerle dedikodusunu yapıyorlardı. Bazıları da yanından geçerken başlarını yere eğiyordu.

Savaşın ilk ayları Barselona’yı korkular ve iç çatışmaların tuhaf, sıkıcı havasına gömmüştü. Faşist isyan, darbenin ardından gelen ilk günlerde şehirde başarısızlığa uğramıştı ve bazıları bu durumun boyu ve utanması az olan generallerin bir başka meydan okuması olmaktan öteye gitmeyeceğine ve sadece haftalar içinde durumun ülkedeki toplum hayatını karakterize eden ateşli anormalliğe geri döneceğine inanmak istedi.

Mataix artık buna inanmıyordu. Ayrıca korkuyordu. Bir iç savaşın tek bir savaş değil, büyüklü küçüklü kendi aralarında yoğunluğu yüksek bir dizi çatışmalar toplamı olduğunu

biliyordu. Resmi hafızası, kazanan ya da kaybeden takımlarla etrafı sarılı tarihçilerinki gibiydi, ama asla kendisini her iki si tarafından da tuzağa düşürülmüş halde gören ve nadiren de olsa büyük bir ateşin kıvılcımını vermiş olanları gibi değildi. Martín sık sık derdi ki İspanya’da muhalifler aşağılanır, ama özgür hareket eden ve hiçbir değirmene su taşımayanlardan nefret edilir. Mataix o zaman bu sözlerine inanmamıştı, ama artık İspanya’da affedilmeyen tek günahın bir taraf tutmamak ve şu ya da bu herhangi bir sürüye katılmayı reddetmek olduğunu düşünmeye başlıyordu. Ayrıca kuzu sürülerinin olduğu her yerde, daima aç kurtlar belirir. Mataix kendisine rağmen tüm bunları öğrenmişti ve havada kan kokusu almaya başlıyordu. Sonrasında ölüleri saklamak ve dedikodu yapmak için zaman olacaktı. Şimdi bıçakları çekme ve sefaleti taçlandırma zamanıydı. Savaşlar her şeyi kirletir, ama hafızayı temizlerler.

1937 yılının o kehanet kabilinden gününde kaderi değişmek zorundaydı. Mataix Revells ile buluşmak için şehre inmişti. Her görüşmelerinde editör Diagonal’deki Orbes Yayınevi ofisinin yakınlarında bulunan Bar Velódromo’da ona yiyecek bir şeyler ısmarlar ve el altından, içinde ailesini birkaç hafta daha idare etmesi için para olan bir zarf verirdi. O gün ilk kez Mataix bunu kabul etmek istemedi. Asla yayımlanmayan ve kendisinin de karakterlerinden biri olduğu, tanrısal konumdaki anlatıcının isterse ketum istemezse olmayabileceği, savaş ve hapiste geçirdiği yılları roman gibi anlattığı bir çeşit tarihsel olaylar anlatısı olan *Karanlıkların Hafızası* başlıklı eserinde sahneyi şöyle tarif eder:

Diagonal’dan sadece birkaç adım mesafede, Muntaner Sokağı’nın asil tarafının kaybolduğu yerde, camla kaplı cephesiyle büyük Bar Velódromo yükseliyordu. Orada bir akvaryum ışığı ve zarif katedralin çatıları bir sığınak ve hayatın devam ettiğine, yarın ya da daha sonraki günün başka bir gün

olacağına inanmak isteyenler için, kahve yerine hindiba çayı içilen bir salon sunuyordu. Revells her zaman oradan tüm mekânı görebileceği ve giren çıkanları tespit edebileceği bir köşe masa seçerdi.

“Hayır Bay Revells. Artık daha fazla sadakanızı kabul edemem.”

“Bu bir sadaka değil, bir yatırım. Biliniz ki Badens ve ben on ya da yirmi yıl içinde sizin Avrupa’nın en çok okunan yazarlarından biri olacağınıza inanıyoruz. Eğer bu böyle olmazsa ben rahipliğe başlarım ve Badens de trüf mantarını İtalyan salamıyla değiştirir. Size bu *a la llauna*¹ salyangoz tabağı üzerine yemin ederim.”

“Siz ve sizin şakalarınız.”

“Bana bir iyilik yapıp parayı alın.”

“Hayır.”

“Milyonlarca İspanyol arasından sen git, mâsa altından para almayan tek adamı seç.”

“Bu konuda kristal küreniz size ne anlatıyor?”

“Bakınız Víctor, bir ön ödeme yaparak sizin herhangi bir kitabınızı hevesle kabul ederdim, ama şu anda basamıyoruz. Zaten bunu biliyorsunuz.”

“O halde beklemek zorunda kalacağım.”

“Yıllar geçebilir. Bu ülkede bir kısmı diğerlerini katletmeden durmayacak insanlar var. Burada insanlar sık sık olduğu üzere aklını kaybettiğinde, komşusunu total bırakacağını anladığı anda ayağına kurşun sıkabilecek hale gelirler. Bu iş uzayacak. Bana inanın.”

“O halde açlıktan ölmek, hayatta kalıp bunları görmekten iyidir.”

“Çok kahramanca. Eğer heyecandan gözyaşlarım akmadıysa beni bağışlayın. Karınız ve kızınız için istediğiniz şey bu mu?”

1 (İt.) Fırında. (ç.n.)

Mataix gözlerini kapıyor ve kendi sefaleti içine gömülüyordu.

“Bunu söylemeyin.”

“O halde siz de saçmalamayın. Parayı alın.”

“Size hepsini iade edeceğim. Son kuruşuna kadar.”

“Bundan hiç şüphe etmedim. Hadi, bir şeyler yiyin, tek lokma almadınız. Ayrıca şu ekmeği eve götürün. Sonra elbette yayınevine uğrayın, Badens’in Ampurdán’dan gönderdiği bir kasa taze sebze var. Bana bir iyilik yapıp bir şeyler götürün çünkü ofis zerzevatçıya benziyor.”

“Siz artık gidiyor musunuz?”

“İlgilenmem gereken şeyler var. Kendinize dikkat edin Víctor. Ayrıca yazın, göreceksiniz günün birinde tekrar yayımlamaya başlayacağız ve bizi zengin etmeniz gerekiyor.”

Editör ayrıldı ve onu masada yalnız bıraktı. Mataix onun sadece parayı vermek için geldiğini biliyordu ve bir kez bu görevini tamamladıktan sonra, ailesini yapılan yardım dışında başka türlü geçindiremediği için hissedeceği utanma ve aşağılanma duygusunu yaşatmamak için çekilmişti. Masanın üzerine bir gölge yayıldığında Mataix yemeğini bitiriyor ve artan ekmek parçalarını ceplerine dolduruyordu. Başını kaldırdı ve iplikleri çıkmış bir giysi artığı içinde ve mahkemelerle kayıt bürolarında üst üste yığılanlarla aynı türden bir dosya taşıyan genç adamla karşılaştı. Adamın son derece kırılğan ve kendisi için gelmiş bir komiser olmak için oldukça ürkek bir havası vardı.

“Oturmamın bir sakıncası var mı?”

Mataix olmadığını işaret etti.

“Benim adım Brians. Fernando Brians. Öyle görünmese de avukatım.”

“Víctor Mataix, yazar, her ne kadar ben de öyle görünmesem de.”

“Ne zamanlar değil mi? Hiç kimseye benzemeyen birileri ve iki gün öncesine kadar kimse olmayan ama şimdi kendisine gereğinden fazla benzeyen diğerleri.”

“Gördüğüm kadarıyla hem avukat hem filozofsunuz.”

“Ayrıca tüm bunlar çok makul bir fiyata” dedi Brians.

“Sizinle benim kendimi beğenmişliği savunmanız için anlaşma yapmayı çok isterdim, ama korkarım bunun için yeterli kaynağım yok.”

“Korkmayın. Müşteri sıkıntım yok.”

“Peki, o halde bu hikâyedeki rolüm nedir?” diye sordu Mataix.

“Çok kazançlı bir iş için seçilmiş talihli bir sanatçı.”

“Ah, öyle mi? Sormamın sakıncası yoksa müşteriniz kim?”

“Mahremiyetine çok önem veren bir adam.”

“Kim buna önem vermez ki?”

“Mahremiyeti olmayan.”

“Bir süreliğine felsefeyi unutun ve avukata dönün” diye kestirmeden gitti Mataix. “Size ya da sizin müşterinize nasıl yardımcı olabilirim?”

“Benim müşterim son derece önemli ve büyük servet sahibi bir adam. O sık sık dedikleri gibi şu her şeyi olan adamlardan biri.”

“O tür adamlar her zaman daha fazlasını isterler.”

“Şu durumda *daha fazlası* sizin hizmetlerinizi içeriyor” diye kesinleştirdi Brians.

“Savaş zamanlarında bir romancı ne gibi bir hizmet sunabilir? Okurlarım okumak değil, birbirlerini öldürmek istiyor.”

“Daha önce hiç biyografi yazmayı düşündünüz mü?” diye sordu avukat.

“Hayır. Kurgu eserler yazıyorum.”

“Biyografiden daha kurgusal tür yoktur diye bir argümanı var birilerinin.”

“Otobiyografinin muhtemelen istisna teşkil etmesiyle” diyerek ona uydu Mataix.

“Kesinlikle. Romancı olarak itiraf edeceksinizdir ki, gerçek söz konusu olduğunda bir hikâyeye, sadece bir hikâyedir.”

“Romancı olarak sadece ön ödemeyi itiraf ederim. Mümkünse para olarak.”

“O noktaya geleceğiz. Ama her ne kadar sadece teorik olarak tartışmak için bile olsa, tarihsel bir anlatı kelimelerle, söylemle yapılır. Öyle değil mi?”

Mataix iç çekti.

“Her şey kelimelerden ve söylemden ibarettir” diye karşılık verdi. “Bir avukatın anlamsız sözleri bile.”

“Peki, bir yazar söylem işçisi değilse nedir?” diye görüş bildirdi Brians.

“İnsanlar beynini kullanmadıkları zaman, profesyonel perspektifleri olmayan ve daha kötü bir ifade kullanmamak için diyeceğim, bağırsaklarının son noktasıyla düşünen kişiler olurlar.”

“Görüyor musunuz? Alaycılıkta bile seçkin bir dokunuşunuz var sizin.”

“Neden sadede gelmiyorsunuz Bay Brians?”

“Müşterim de bundan daha iyisini söyleyemezdi.”

“Alaycılık damarı söz konusuysen, eğer müşteriniz o kadar önemli ve güçlü biriyse, siz onu temsil etmek için o kadar haşin bir avukat sayılmazsınız? Alınmayın.”

“Alınmıyorum. Gerçekte siz çok haklısınız. Temsil ettiğim kişiyi dolaylı yoldan temsil ediyorum.”

“Açıklayınız” dedi Mataix.

“Müşterimi temsil eden prestijli bir avukatlık bürosu hizmetlerim için bana başvurdu.”

“Sizinki de ne şans. Peki neden buraya o azametli avukatlık bürosunun bir üyesi gelmiyor?”

“Çünkü milli cephe bölgesinde. Teknik olarak konuşursak bu çok açık. Müşteri, sanırım, kişisel olarak İsviçre’de bulunuyor.”

“Pardon?”

“Müşterim ve onun avukatları General Franco’nun koruması ve himayesi altında bulunuyorlar” diye açıkladı Brians.

Mataix göz ucuyla etrafındaki masalara baktı. Kimse onları dinlemiyor ya da ilgilenmiyor gibi görünüyordu, ama o zamanlar şüphenin kol gezdiği, yerin bile kulağının olduğu zamanlardı.

“Bu bir şaka olmalı” dedi Mataix sesini alçaltarak.

“Olmadığına sizi temin ederim.”

“Bir iyilik yapıp buradan kalkın ve uzaklaşın. Sizi hiç görmemiş ve hiç duymamış gibi davranacağım.”

“Sizi son derece iyi anladığıma inanın Bay Mataix. Ama bunu yapamam.”

“Neden yapamazsınız?”

“Çünkü sizin hizmetiniz için bir anlaşma yapmadan bu kapıdan çıkarsam, yarın hayata kaldığım yerden devam edeceğimi sanmıyorum. Ayrıca bu siz ve aileniz için de böyle.”

Uzun bir sessizlik oldu. Mataix kendisini sonsuz bir üzüntüyle izleyen avukat Brians’ın yakasına yapıştı.

“Siz gerçeği söylüyorsanız...” diye homurdandı konuşmacısına yönelmekten çok kendi kendisiyle konuşarak.

Brians başını salladı. Mataix onu bıraktı.

“Neden ben?”

“Müşterinin karısı sizin devamlı bir okurunuz. Sizin ne kadar güzel yazdığınızı söylüyor. Özellikle de aşk hikâyelerini. Diğerleri o kadar değil.”

Yazar ellerini yüzüne götürdü.

“Eğer size biraz teselli verecekse, bundan daha yüksek bir ücret olamaz” diye ekledi Brians.

Mataix parmakları arasından Brians’a baktı.

“Peki, size ne kadar ödüyorlar?”

“Nefes alıp vermeme izin veriyorlar ve hiç de az olmayan borçlarımı üstleniyorlar. Sonsuza dek ve siz evet dediğiniz takdirde.”

“Peki hayır dersem?”

Brians omuzlarını silkti.

“Bu aralar anlattıklarına göre Barselona’da kiralık katiller çok ucuza çalışıyormuş.”

“Nereden bileceğim... siz bu tehditlerin gerçek olduklarını nereden biliyorsunuz?”

Brians başını eğdi.

“Ben bu soruyu sorduğumda, ofisteki ortağım Jusid’in sol kulağını içine koydukları bir paket gönderdiler bana. Dediler ki, ben bir cevap vermediğim her gün bana paket göndermeye devam edeceklermiş. Size zaten söylediğim gibi, şehirde uğursuz kişilerin el emeği ucuz.”

“Müşterinizin adı ne?” diye sordu Mataix.

“Bilmiyorum.”

“Peki o halde bildikleriniz nelerdir?”

“Bildiğim, onun için çalışan adamların şakası olmadığı.”

“Peki o?”

“Bir banker olduğunu biliyorum. Önemli biri. Bildiğim ya da sezebildiğim kadarıyla General Franco’nun ordusunu finanse eden iki ya da üç bankerden biri. Biliyorum ki, ya da bildirdiler ki, kibirli ve tarihin kendisi hakkında vereceği yargıya karşı hassasiyet barındıran ve size söylediğim gibi, büyük hayranınız ve eserlerinizin takipçisi olan karısı tarafından onun başarılarını, büyüklüğünü, İspanya ve dünyanın iyiliği için ortaya koyduğu mucizevi gayreti anlatan bir biyografi şekillendirmeniz gerektiğine ikna edilmiş biri.”

“Süzme orospu çocuğu için biyografi gerekiyor, literatürdeki tüm benzerleri arasında en yalancı olan tür” diye hükmetti Mataix.

“Bu konuyu sizinle tartışacak kişi ben değilim Bay Mataix. İyi haberi duymak ister misiniz?”

“Kastettiğiniz yaşamaya devam etmek mi?”

“İşi kabul ettiğiniz anda İsviçre Milli Bankası’nda adınıza açılan hesaba yüz bin peseta yatırılacak ve eser yayımlandığında yüz bin daha.”

Mataix sersemlemiş halde ona baktı.

“Siz bu rakamı hazmederken, prosedürü açıklamama müsaade ediniz. Anlaşmanın kabulü ve imzalanmasıyla iş süresi boyunca açık kalacak ofisim aracılığıyla on beş günde bir, emeğinizin karşılığı olarak yatırılacak paradan hariç olarak bir maaş alacaksınız. Daha sonra size, yine benim aracılığım-la, görünüşe göre zaten mevcut olan bir belge ulaşacak ki bu belge müşterimin biyografisinin bir ilk versiyonunu barındırmaktadır.”

“O halde ben ilk değil miyim?”

Brians omuzlarını silkti.

“Benim selefime ne oldu?” diye sordu Mataix. “Onu da mı paketler halinde bir yerlere gönderdiler?”

“Bunu bilmiyorum. Benim anladığım kadarıyla eşi, onun işinde bir tarz, değer ve *savoir faire* olmadığını düşündü.”

“Böyle bir şey hakkında nasıl şaka yapılabilir bilmiyorum.”

“Beni metro vagonlarının tekerleri altına atmanız daha tercih edilebilir bir şey. Her halükârda bana anlattıklarına göre oldukça başlangıç aşamasında olan bu belge, sizin için bir dokümantasyon ve temel niteliğinde olacak. Sizin özel göreviniz size teslim edilecek sayfalardaki bilgilerden yola çıkarak o şahsiyete dair bir biyografi örneği yazmak. Bunu yapmak için bir yıllık bir zaman veriliyor. Müşterinin notları gözden geçirmesinin ardından gerekli değişiklikleri yapmak, metni güzelleştirmek ve yayımlanabilir metin şeklinde hazırlamak için altı ayınız daha olacak. Eğer bir yorum yapmama izin verirsiniz, kitaba imzanızı koymanız için bir sebep yok ve kimsenin kitabı sizin yazdığınızı bilmesi için bir neden de yok. Gerçekte bu işlem için sizin ve benim sessizliğimizi korumamız kaçınılmaz bir gereksinim.”

“Peki bunun nedeni?”

“Belki size söylemem gerekirdi ki, en başından beri bu kitap bir otobiyografiydi. Onu birinci şahıs olarak kaleme alacak kişi siz ve imzalayacak olan müşterimdir.”

“Sanırım zaten bir başlığı var.”

“Deneme amaçlı. Ben, XXXXXX. Bir İspanyol Finansçının Hatıraları. Sanırım alternatif isim önerilerine müsaade var.”

İşte o an Mataix ne kendisinin ne de Brians’ın beklediği bir şey yaptı. Gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü ve mekânda bulunanlar yan gözle bakmak ve kendi kendilerine o dönemin şartları altında bir kişinin kahkahalarla gülmeyi canı nasıl isteyebilir diye sormak için başlarını çevirdiler. Normale döndüğünde Mataix derin derin nefes aldı ve Brians’a baktı.

“Anladığım kadarıyla bu bir evet mi?” diye sordu avukat umutlu biçimde.

“Alternatif var mı?”

“Sokakta yarın ya da öbür gün sizin ve benim kafama birer kurşun sıkırlar ve sizin ve benim ailelerimizin başına da er ya da geç aynı şey gelir.”

“Nereyi imzalıyorum?”

Günler sonra, uykusuzluk, can sıkıntısı ve gizli saklı haller içinde geçen zamandan sonra, Mataix daha fazla dayanamadı ve Orbes Yayınları’na editörünü görmeye gitti. Revells yalan söylememiştii: Odalardan Ampurdán’dan gelen taze sebze meyve kokuları yayılıyordu. Badens’in sebze tapınağından gelen ağzına kadar dolu kasalar koridorlarda kitap sütunları ve ödenecek fatura makbuzları arasında sıralanıyordu. Revells bir yandan elinde oynadığı muhteşem bir domatesi koklarken, olan bitenlere dair onun hikâyesini dikkatle dinledi.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Mataix her şeyi tek tek anlattıktan sonra.

“Harika. Sadece koklamak bile iştahımı açıyor” dedi Revells.

“Benim ikilemimi kastediyorum” diye ısrar etti Mataix.

Revells domatesi masanın üzerine bıraktı.

“Kabul etmekten başka seçeneğiniz yoktu” diye açıkladı düşüncesini.

"Bunu bana söylüyorsunuz çünkü duymak istediğim şeyin bu olduğunu biliyorsunuz."

"Size bunu söylüyorum çünkü sizi hayatta görmek istiyorum ve çünkü bir gün telafi edeceğinize inandığımız bir borcunuz var bize. Kâğıtlar elinize geçti mi?"

"Kısmen."

"Nasıl?"

"İğrenç."

"Shakespeare soneleri mi bekliyordunuz?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum."

"En azından fikir sahibi olmaya başlamışsınızdır ve kim olduğunu anlayacaksınız."

"Bir fikir edindim" dedi Mataix.

Revells'in gözleri peşinen parlıyordu.

"Anlatın..."

"Okuduklarıma bakarak, söz konusu kişinin Ubach olmasından şüpheleniyorum."

"Miguel Ángel Ubach mı? Aman Tanrım. Barut Bankeri mi?"

"Görünüşe göre böyle adlandırılmaktan hoşlanmıyor."

"Siktirsin. Hoşuna gitmiyorsa bir savaşı değil toplumsal bir eseri finanse etseydi."

"Herkes hakkında her şeyi bilen siz, onun hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Mataix.

"Sadece anlatılanlar" dedi Revells.

"Bildiğim kadarıyla bahtsızların ve kötülerin hikâyeleri size cazip gelmez."

Revells bu büyük entrikanın büyüünde olduğundan onun dokundurmasını duymazdan geldi. Çalışma odasının kapısına doğru başını uzattı ve güvenilir bir çalışanı olan Laura Franconi'ye seslendi.

"Laura, mümkünse bir dakika geliniz..."

Beklerlerken Revells huzursuz bir halde odada dolaşıyordu. Hemen sonra bir çift soğan ve pırasa kasasının üzerinden

atlayarak Laura Franconi kapıda belirdi ve Mataix'i görünce gülümseyip ona bir öpücük vermek için yaklaştı. Titiz ve canlı Laura, ipeksi dokunuşlarıyla o işyerini ayakta tutan aktif beyinlerden biriydi.

"Sebze meyve tezgâhımız hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Size biraz kabak vereyim mi?"

"Dostumuz Mataix burada savaş tanrılarıyla daha yeni bir anlaşma yaptı" dedi editör.

Söz konusu kişi iç çekti.

"Neden pencereden sarkıp megafonla bağırıyorsunuz?" diye azarladı Mataix.

Laura Franconi çalışma odasının kapısını itip endişeli biçimde ona baktı.

"Anlatın ona" dedi Revells.

Mataix ona olanların özet versiyonunu anlattı, ama bu Laura'nın satır aralarını doldurması için yeterliydi. Anlatmayı bitirince, büyük bir üzüntü içinde elini yazarın omzuna koymakla yetindi.

"Artık tüm bunlardan sonra, Ubach denen orospu çocuğu bu zırvayı yayımlayacak bir editör bulmuş mudur?" diye sordu Revells.

Laura ona delici bir bakış fırlattı.

"Sadece bir iş fırsatı olduğuna işaret ediyorum" diye mazet gösterdi Revells. "Gelip geçen bu zamanların daha ne kadar kırılganlık yaratacağını bilmiyorum."

"Sizin yardımınız ve tavsiyelerinize minnettar kalacaktır" diye karşılık verdi Mataix.

Laura elini aldı ve gözlerine baktı.

"Parayı kabul edin. O ukalaya istediği şeyi yazın ve bu ülkeyi sonsuza dek terk edin. Benim tavsiyem Arjantin. Bolca arazi ve çatlayana kadar et."

Mataix Revells'i izledi.

"Amin" dedi editör. "Ben bunu daha iyi ifade edemezdim."

“Dünyanın bir ucuna gitmek ve ailemi sürgün etmek dışında bir öneri var mı?”

“Bakınız Mataix. Ne yaparsanız yapın ihanete uğrarsınız. Eğer Ubach’ın takımı kazanırsa, görünen o ki şansları fazla, hislerim diyor ki bir kez hizmetlerinizden faydalandıktan sonra varlığınız rahatsızlık verecek ve sizi ortadan kaldırmayı tercih edecek birileri olacaktır. Eğer Cumhuriyetçiler kazanır ve herhangi birisi Franco’nun tefecilerinden biriyle çalıştığınızı öğrenirse, tüm masrafları ödenmiş bir gizli polis evinde görüyorum sizi.”

“Harika.”

“Biz yok olmanıza yardım edebiliriz. Badens’in bir ticaret filosuyla bağlantısı var ve sadece birkaç gün içinde sizi ve ailenizi Marsilya’ya gönderebiliriz. Oradan sonrası da size bağlı. Ben olsam Bayan Laura’ya kulak verirdim ve Amerika’ya giderdim. Kuzey ya da güney, fark etmez. Mesele araya mesele ve okyanus koymak.”

“Sizi ziyarete geliriz” diye onayladı Laura. “Tabii eğer bu ülkenin gidişine göre hepimizi yatılı misafir olarak kabul etmek zorunda kalmazsanız...”

“Ayrıca ganimetten kalan iki yüz bin pesetayla yapacağınız ızgaraların garnitürü için size domates ve yeşillik getiririz” diye sonuca bağladı Revells.

Mataix oflayıp pufladı.

“Karım Barselona’dan gitmek istemiyor.”

“Hissettiğim kadarıyla ona bunlardan hiç bahsetmediniz” dedi Revells.

Mataix hayır anlamında başını salladı. Revells ve Laura Franconi birbirlerine baktılar.

“Ayrıca ben de hiçbir yere gitmek istemiyorum” dedi yazar. “Burası benim evim, iyisiyle de kötüsüyle de. Kanıma işlemiş.”

“Sıtma için de aynı şey söz konusu ve her zaman sağlıklı olmuyor” diye belirtti Revells.

“Barselona hastalığı için bir aşınız var mı?”

“Temelde sizi anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissedirdim. Her ne kadar kesem dolu olduğu halde dünyayı görmeye hayır demeyecek olsam da. Şu anda karar vermek zorunda da değilsiniz. Şimdilik bunu düşünmek için bir ya da bir buçuk yıl vaktiniz var. Kitabı teslim etmediğiniz ve savaş devam ettiği sürece her şey askıda kalacak. Bizimle olduğu gibi yapın, işi asla vadesinden önce bitirmeyin ve bizi *in albis*¹ olarak bir kenarda tutun...”

Laura onu desteklediğini gösterir biçimde sırtına eliyle vurdu. Revells Ampurdán bahçelerinin mükemmel bir ürünü olan vahşi çiçeği aldı ve ona uzattı.

“Bir domates?”

Karanlıkların Hafızası adlı elyazmasının sadece bir bölümü günümüze kaldı, ancak her şey bize gösteriyor ki, Mataix şartlara boyun eğmeyi tercih etti. 1939 yılına girene kadar Miguel Ángel Ubach’ın otobiyografisinin ilk versiyonunu teslim ettiğine dair bir gösterge yok. Savaş nihayete erip, Franco’nun orduları muzaffer olarak Barselona’ya girdikleri zaman, Mataix hâlâ, tahmin edilebileceği üzere büyük bir kısmı faşizme olan arzusunu sanat ve edebiyata karşı hassasiyetiyle birleştirmiş Ubach’ın karısı Federica’dan kaynaklanan revizyonlar ve değişiklikler üzerinde çalışıyordu. Kitabın son halini teslim ettikten sonra Mataix, hâlâ editörlerinin tavsiyesine uyup ailesi ve aldığı ücretle ülkeden ayrılması mümkünken uyarıları kulak ardı etti ve kaldı. Bu gitme kararını ertelemesinin en önemli gerekçesi, ikinci kızlarını dünyaya getirmek üzere karısının yeniden hamile kalmasıydı.

O zamanlarda Ubach milli ordunun bankeri olma vazifesi sayesinde artık muzaffer biri olarak ve rejimin en üst kademelerinde kendisine verilen payelerin ve minnettarlığın tadını

1 (Lat.) Edebi olarak boş, boş sayfa anlamında söz. (ç.n.)

çıkarak İspanya'ya dönmüştü. İntikam zamanlarıydı ama aynı zamanda da meyveleri toplama. İspanyol hayatının tüm ortamları yeniden düzenleniyordu ve çok önemi olmayan bazı kişiler nüfuzlu ve prestijli mevkilere yükseldiğinden, pek çokları unutulmuşluğa, iç sürgüne ve sefaletе düşüyordu. Toplum hayatında dizginsiz bir gayretle gerçekleştirilen bu temizlikten nasibini almayan en ufak bir köşe bile yoktu. Yarımada toprağında kök salmış bir gelenek olarak saf değiştirme işi dantel gibi örülüyordu. Savaş arkasında yüz binlerce ölü bırakmıştı ama daha fazla sayıda unutulmuş ve lanetlenmişler vardı. Kendisini hor görmüş olan Mataix'in eski tanıdıkları ve iş arkadaşlarının büyük bölümü şimdi umutsuzca onun yardımını, tavsiyesini ve merhametini dileniyordu. Bunların büyük kısmının sonu, kendilerinden arta kalan ne varsa sonsuza dek sönüp gidene kadar yıllarca hapiste kalmak olacaktı. Bir kısmı umarsızca infaz edildi. Bazıları canına kıydı ya da hastalıktan veya üzüntüden öldü.

Açıkça kendini beğenmiş ve yetenek yoksunu bazıları saf değiştirdi ve rejimin saray hizmetlileri ve yanaşmaları olarak, kendi yetenekleriyle beceremeyecekleri ilerlemeler kaydettiler. Politika sık sık vasat sanatçıların ve başarısızların sığınağı olmuştur. Orada büyüyebilir, kendilerine bir hava veren güç kazanabilir ve özellikle yanına bile yaklaşamayacakları başarıları kendi emeği ve yeteneğiyle kazanan tüm o kişilerden, üzerine bir kutsiyet ve fedâkarlık perdesi çekerek beyan ettikleri, hepsi vatan hizmeti için olan faaliyetlerle intikam alabilirler.

1941 yılının yazında, Susana ve Víctor Mataix'in ikinci kızları Sonia'nın doğumundan iki hafta sonra, alışılmamış bir hadise gerçekleşti. Aile Aguas karayolundaki evlerinde güneşli ve sakin bir pazar gününün tadını çıkarırken, bir otomobil konvoyunun yaklaştığını duydular. İlkinden silahlı ve tek tip giyimli dört adam indi. Mataix olabilecek en kötü şeyden korktu, ama o zaman Generalísimo Franco'yu taşıyan Mercedes otomobilin aynısı olan ikinci arabadan inen, sanki bir

kraliçenin taç giyme törenine katılıyormuş gibi giyinmiş ve takıp takıştırmış sarışın bayan eşliğinde çok zarif tavırları ve duruşu olan bir beyefendiyi fark etti. Bunlar Miguel Ángel Ubach ve karısı Federica idi.

Hayatının bir buçuk yılını gömdüğü –onun da hayatını kurtarmış olan– kitap hakkında karısına asla bir şey açık etmemiş olan Mataix, ayaklarının altında yerin yarıldığını hissetti. Susana şaşkın halde bahçeyi geçen böylesi parlak ziyaretçilerin kim olduğunu sordu. O uzun öğle üzeri boyunca onun yerine konuşacak kişi Bayan Federica oldu. Bay Miguel Ángel erkek meselelerini brendi ve puro eşliğinde (bunları bir çeşit hediye olarak o getirmişti) konuşmak için Mataix'in çalışma odasına çekilirken, Bayan Federica ikinci doğumunun ardından hâlâ zayıf ve güçlkle ayakta duran o zavallı alt sınıftan kadının en iyi arkadaşı haline dönüşmüştü. Durum böyle olsa da, Bayan Federica onun kalkıp dokunmaya bile layık görmediği bir çay, köpeklerine bile vermeyeceği kuru pastalar hazırlamak için mutfığa gitmesine izin verdi ve açıklanamaz bir biçimde tüm varlığı boyunca gördüğü en güzel şey olan o iki kızın, Ariadna ve küçük Sonia'nın eşliğinde aksayarak yürümesini izledi. Böylesine tatlı, ılık ve hayat dolu o iki bebeğin, açlıktan ölen o çiftten doğmuş olması nasıl mümkün olabilirdi? Evet, belki Mataix biraz yetenekliydi, ama tüm sanatçılar gibi hizmetkâr olmaktan kendisini kurtaramıyordu ve ayrıca yazdığı tek güzel kitap *Servili Ev* olmuştu. Geri kalan hepsi diğer dünyadan işe yaramaz şeylerdi ve anlaşılmaz ve ürkütücü olay örgüleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Elini sıkarken bundan ona da bahsetti, uzak duruşu ve sanki orada olmasından memnun değilmiş gibi görünmesinden yine hayal kırıklığına uğramış halde. "Gerçek anlamda iyi olan sadece birincisi" dedi ona. Ne giyinmesini ne de konuşmasını bilen o basit kadınla evlenmiş olması şüphelerini doğruluyordu. Mataix onun için zaman öldürmeye yaramıştı, ama asla büyükler arasında yer almayacaktı.

Buna karşın Bayan Federica kendisini memnun etmek için çırpman, sanki onu anlamaya niyetlenebilirmiş gibi hayatı hakkında sürekli sorular soran bu bedbaht kadının kendisine eşlik etmesine, en iyi gülümsemesiyle tahammül etti. Onu neredeyse hiç dinlemiyordu. Gözleri sadece o iki çocuğu görüyordu. Ariadna tüm çocukların yaptığı gibi ona çekingen gözlerle bakıyordu ve ona şöyle sorduğunda, "Söyle bana meleşim, kim daha güzel, annen mi ben mi?", annesinin arkasına saklanmak için koştu.

Ubach ve Mataix, Bay Miguel Ángel'in *impromptu*¹ biçimde ziyareti sonlandırıp çalışma odasından çıktıklarında akşam oluyordu. Bay Miguel Ángel Mataix'e sarıldı ve Susana'nın elini öptü. "Sizler büyüleyici bir çiftsiniz" diye beyan etti. Mataixler parlak karı kocaya Mercedes Benz'e kadar eşlik ettiler ve yıldızları parlayan, huzur ve belki umut dolu bir ufuk vaat eden gökyüzünün altında, koruma olarak refakat eden diğer iki arabayla giderken onları izlediler.

Bir hafta sonra, gün doğmadan önce, iki araba daha Mataixlerin evine geliyordu. Bu kez siyah, plakasız arabalardı. İlk arabadan koyu renk bir gabardin palto giymiş, Sosyal Tugaydan Teğmen Javier Fumero diyerek kimliğini açıklayan bir adam indi. Onunla beraber çok özenli giyinmiş, gözlükleri ve saç kesimiyle orta düzey bir bürokrat havası veren biri vardı ve otomobilden inmeden, arka koltukta oturur vaziyette sahneyi izledi.

Mataix onları karşılamak için çıkmıştı. Fumero ona revolveriyle çenesini dağıtan bir darbe indirip yere devirdi ve o bağırırken adamları onu alıp sürükleyerek arabaya götürdüler. Fumero o zaman eline bulaşan kanı gabardin paltosunda temizleyerek eve girdi ve Susana ile kızları aramaya başladı. Onları bir dolabın dibinde titreyip ağlarken buldu. Susana kızlarını vermeyi reddettiğinde Fumero karnına bir tekme yaptırdı. Küçük Sonia'yı kucağına aldı ve dehşet içinde

1 (Lat.) Doğaçlama. (ç.n.)

ağlayan Ariadna'yı kolundan kavradı. Susana arkasından ona saldırdı ve tırnaklarını yüzüne sapladı. Fumero hiç istifini bozmadan kızları kapının eşiğinden izleyen adamlarından birine verdi ve geri döndü. Susana'yı boynundan yakaladı ve yere fırlattı. Göğsünü ezerek üzerinde diz çöktü ve onun gözlerine baktı. Nefes alamadan Susana, o yabancının gülümseyerek kendisini izlediğini gördü. Cebinden bir ustura çıkarıp onu açtığını gördü. Ciddi bir ifadeyle "Karnını deşip bağırsaklarından sana kolye yapacağım, pis orospu" dedi.

Daha önce arabada kalmış donuk bir havası olan bürokrat elini omzuna koyup onu durdurduğunda, Fumero kadının elbiselerini çıkarmış ve usturasıyla oynamaya başlıyordu.

"Vakit yok" diye onu uyardı.

Adamlar kadını orada bırakıp ayrıldılar. Kanlar içindeki Susana sürünerek merdivenlerden aşağı indi ve kendini kaybedene dek ağaçlar arasında uzaklaşan araçların gürültüsünü işitti.

UNUTULMUŞLAR

1

Vilajuana hikâyeyi bitirdiğinde gözleri boş bakıyordu ve sesi kuruydu. Alicia başını indirdi ve ses çıkarmadı. Hemen sonra gazeteci öksürerek boğazını temizledi ve o zayıf bir gülümsemeyle ona baktı.

“Susana bir daha asla kocasını ve kızlarını görmedi. Karakolları, hastaneleri ve düşkünler evlerini dolaşarak iki ay geçirdi. Kimse hiçbir şey bilmiyordu. Bir gün, umutsuzluk içinde, Bayan Federica Ubach’ı aramaya karar verdi. Onu bir sekretere aktaran bir hizmetçi telefonu açtı. Susana başına gelenleri ona anlattı ve hanımefendinin kendisine yardım edebilecek tek kişi olduğunu söyledi. ‘Kendisi arkadaşımıdır’ dedi.”

“Zavalılık” diye mırıldandı Alicia.

“Günler sonra onu sokaktan aldılar ve kadınlar tımarhanesine götürdüler. Orada yıllarca kaldı. Girişinden bir süre sonra kaçmış olduğunu söylediler. Yani durum bu. Susana sonsuza dek kayboldu.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Peki Víctor Mataix?” diye sordu Alicia.

“Bir süre önce David Martín’e yardımcı olması için Isabella Gispert tarafından tutulan avukat Brians, müvekkilinden Mataix’in de Montjuic Kalesi’nde öldüğünü öğrendi. Cezaevi müdürü Bay Mauricio Valls’in açık emriyle onu başka hücrelerle bağlantısı olmayan bir hücrede tek başına tutuyorlardı ve diğer mahkûmlarla avluya çıkmasına, ziyaretçi almasına ya da herhangi bir kişiyle iletişime geçmesine izin verilmiyordu.

Daha önce birkaç kez bu tecrit hücrelerine gönderilmiş olan Martín, koridorun bir ucundan kelime alışverişi yaparak onunla konuşabilmeyi başarmış tek kişiydi. Bu şekilde Bri-ans neler olduğunu öğrenmişti. Sanırım o zaman avukatın içi içini kemiriyor, kısmen kendisini suçlu olarak görüyordu ve orada sıkışıp kalan tüm o zavallı şeytanlara yardım etmeye karar verdi. Martín, Mataix...”

“Kaybedilmiş davaların avukatı...” dedi Alicia.

“Elbette onları kurtarmayı hiç başaramadı. Martín’i Valls’in emriyle öldürdüler ya da söyledikleri buydu. Mataix hakkında başka bilgi edinilemedi. Ölümü hâlâ bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Onu tanıyan herkes gibi Brians’m da âşık olduğunu sandığım Isabella da, şüpheli olmaktan öte şartlar altında onlardan önce öldü. Tüm bunlardan sonra Bri-ans tekrar baş kaldırmadı. O iyi bir adam, ama korkmuş ve aslında kendisi de hiçbir şey yapamayacak biri.”

“Mataix’in hâlâ orada olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Kalede mi? Umarım Tanrı o kadar zalim değildir ve onu zamanında almıştır.”

Alicia tüm bunları içine sindirmeye çalışarak başını salladı.

“Peki siz?” diye sordu Vilajuana. “Ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Size anlattığım tüm bu şeylerden sonra böyle rahat kalmayı düşünüyor musunuz?”

“Ellerim Brians’ın elleri kadar bağlı” diye cevap verdi “Alicia. Ya da daha fazla.”

“Ne kadar uygun.”

“Saygımı elden bırakmadan demeliyim ki, siz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Anlatın bana o halde. Hikâyeyi tamamlamama yardım edin. Ne yapabileceğimi söyleyin.”

“Sizin aileniz var mı Vilajuana?”

“Karım ve dört çocuk.”

“Peki onları seviyor musunuz?”

“Dünyadaki herkesten çok. Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Ne yapmanız gerektiğini size söylememi arzu eder misiniz? Gerçekten?”

Vilajuana onayladı.

“Konuşmanızı bitirin. Mataix’i unutun. Martín’i de. Valls’i ve bana anlattığınız her şeyi. Ayrıca beni de unutun, hiç burada bulunmadım.”

“Anlaşma bu değildi” diye itiraz etti Vilajuana. “Beni kandırdınız...”

“Kulübe hoş geldiniz” dedi Alicia çıkışa doğru ilerlerken.

2

Recasens Sarayı'ndaki Akademi'yi terk ettikten kısa süre sonra, dar bir sokaktan geri dönerken Alicia kusmak için durmak zorunda kaldı. Duvarın soğuk taşlarına tutundu, dudaklarında safrayı hissederek gözlerini kapadı. Derin nefes almaya ve kendini toplamaya çalıştı, ama iğrenme hissi yeniden darbe indirince neredeyse yere dizüstü çöktü. Yere düşmedi çünkü birisi onu tuttu. Alicia arkasını döndüğünde meraklı ve endişeli Rovira'nın, kendisini acı içinde izleyen casus çırağı Rovira'nın yüzüyle karşılaştı.

"Siz iyi misiniz Bayan Gris?"

O nefesini toplamaya gayret etti.

"Burada ne yaptığınızı öğrenebilir miyim Rovira?"

"Pekâlâ ...uzaktan sizin sendelediğinizi gördüm ve... Beni bağışlayın."

"Ben iyiyim. Git."

"Ağlıyorsunuz bayan."

Alicia sesini yükseltti ve iki eliyle güçlü biçimde onu itti.

"Git buradan salak" diye azarladı onu.

Rovira büzüldü ve yaralı bakışlarla tüm hızıyla oradan uzaklaştı. Alicia duvara dayandı. Gözyaşlarını elleriyle kuruladı ve öfkeyle dudaklarını büzerek yürümeye başladı.

Eve dönüş yolunda bir seyyar satıcı buldu ve ağzındaki ekşi tadı gidermek için ökaliptüs aromalı şeker aldı. Yavaşça merdivenleri tırmandı ve kendi kapısına vardığında içerde sesler duydu. Fernandito'nun yeni emirler almak ya da göreviyle ilgili rapor vermek için geldiğini ve Vargas'la barış

yaptığını düşündü. Kapıyı açtı ve Vargas'ı pencerenin yanında gördü. Kanepede oturmuş, elinde bir fincan çay ve sakince gülümseyen Leandro Montalvo vardı. Alicia kurşuni mor renge bürünmüş halde kapıda kalakaldı.

"Beni gördüğüne sevineceğini sanıyordum halbuki, Alicia" dedi Leandro doğrularak.

Alicia paltosunu çıkarıp Vargas ile bakışarak birkaç adım ilerledi.

"Hayır... geldiğinizi bilmiyordum" diye fısıldadı. "Bilseydim..."

"Her şey biraz son anda gelişti" diye devam etti Leandro. "Dün gece çok geç saatte vardım, ama doğrusu daha iyi bir anda gelemezdim."

"Bir şeyler ikram edebilir miyim?" dedi düşünmeden Alicia.

Leandro çay fincanını gösterdi.

"Burada Yüzbaşı Vargas çok nazik davrandı ve bana harika bir fincan çay hazırladı."

"Bay Montalvo ve ben davanın özellikleri hakkında yorum yapıyorduk" dedi Vargas.

"Ne güzel..."

"Hadi, bana bir öpücük ver Alicia, günlerdir seni görmüyorum."

O yaklaştı ve dudakları yanağını okşadı. Leandro'nun gözlerindeki bir parıltı nefesindeki safra kokusunu tespit ettiğini işaret ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Leandro.

"Evet. Midem biraz altüst. Hepsi o."

"Kendine daha fazla dikkat etmelisin. Sana gözkulak olmasam halin perişan."

Alicia onayladı ve boyun eğmiş halde gülümsedi.

"Hadi, otur. Anlat bana. Yüzbaşı bu sabah meşgul olduğunu söyledi. Bir gazeteciye ziyaret, sanırım."

“Sonunda beni ekti. Muhtemelen bana anlatacak bir şeyi yoktu.”

“Bu ülkede kimsede saygı kalmadı.”

“Vargas da öyle söylüyor” diye yorum yaptı Alicia.

“Şansımızdan hâlâ çalışan ve iyi kişiler var. Sizler gibi, davayı neredeyse çözdünüz.”

“Ah öyle mi?”

Alicia Vargas’a baktı ve o başını eğdi.

“Pekâlâ, tüm bu Metrobarna meselesi, şoför ve Sanchís denen adam. Her zaman dedikleri gibi, bu iş çantada keklik derim. İpucu çok sağlam.”

“Bu sadece şartlara bağlı. Hepsi bu.”

Leandro yumuşak bir biçimde güldü.

“Sana ne demiştim Vargas? Alicia asla kendisinden tatmin olmaz. O mükemmeliyetçidir.”

“Herkesin tarzı farklıdır...” diye bildirdi fikrini Vargas.

Dairenin kapısı bir darbeyle açılıp Fernandito koşturmasının ardından nefes nefese odanın ortasında dikildiğinde, Alicia ona Barselona’da ne aradığını soracaktı.

“Bayan Alicia, yeni haberler var! Neler öğrendiğime inanamayacaksınız!”

“Umarım siparişimi karşı daireye teslim ettiğinizden bahsediyorsunuzdur” diye kesti onu Alicia gözlerini Fernandito’ya dikerek.

“Vay canına” dedi Leandro. “Peki bu meraklı beyefendi kim? Onu benimle tanıştırmayacak mısınız?”

“Bu Fernandito. Restoranda çalışan çocuk.”

Çocuk yutkundu ve başını salladı.

“O halde? Onu bana getirdin mi?” diye sordu Alicia sert ses tonuyla.

Fernandito dili tutulmuş halde ona baktı.

“Yumurta, süt, ekmek ve iki şişe beyaz Peralada dedim sana. Ayrıca zeytinyağı. Bunda anlamadığın yer neresi?”

Fernandito Alicia'nın bakışındaki telaşı okudu ve tekrar tekrar üzüntülü biçimde başını salladı.

"Affedersiniz Bayan Alicia. Büyük bir hata oldu. Manolo her şeyi hazırladığını ve kendisini affetmenizi söyledi. Bir daha olmayacak."

Alicia defalarca parmaklarını şıklattı.

"Hadi öyleyse. Neyi bekliyorsun?"

Fernandito yeniden başını salladı ve ortamı terk etti.

"İşi bir kerede yapmalarının imkânı yok işte" diye kasıldı Alicia.

"Bu nedenle lüks bir otelde yaşıyorum" dedi Leandro. "Her şey bir aramaya bakıyor."

Alicia ciddi bir gülümseme takındı yüzüne ve Leandro'nun yanına döndü.

"Palace'ın konforunu bırakıp mütevazı evimi onurlandırmanızı neye borçluyuz?"

"Diyelim ki alaycılığını özledim, ama doğrusu iyi ve kötü haberlerim var."

Vargas ile bakışan Alicia başını sallamakla yetindi.

"Bir iyilik yap ve otur. Bu hiç hoşuna gitmeyecek Alicia, ama benim fikrim olmadığını bilmeni istiyorum ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamadığımı."

O Vargas'ın kendi etrafında döndüğünü fark etti.

"Neyi engellemek için?" diye sordu.

Leandro fincanı masanın üzerine bıraktı ve sanki kastettiği haberleri vermek için kendisini hazırlıyormuş gibi bir ara verdi.

"Üç gün önce polisin yaptığı araştırma ortaya koydu ki Bay Mauricio Valls geçen ay boyunca üç kez farklı zamanlarda Metrobarna genel müdürü Ignacio Sanchís ile telefonla bağlantı kurmuş. Hemen bu sabah erken saatlerde şirketin Madrid ofisindeki resmi kayıtlarda, Metrobarna şirketinin bağlı olduğu, yöneticisi Bay Ignacio Sanchís ile Bay Mauricio Valls arasında İpotek Bankası hisselerinin alım satımı ile ilgili

pek çok işlemin belgeleri bulundu. Polis Teşkilatı'nın teknik birimlerine göre söz konusu işlemlerin prosedüründe önemli usulsüzlükler bulunmakta ve bu işlemlerin gerektiği gibi İspanya Bankası'na bildirildiğine dair kesin bir bilgi bulunmamaktadır. Merkez ofis çalışanlarından biri sorgulandığında, bu kişi söz konusu işlemlerin herhangi bir kaydı ya da bu konuda bilgisi olmadığını söyledi."

"Neden bu konu ile ilgili olarak bilgilendirilmedik?" diye sordu Alicia. "Soruşturmanın bir parçası olduğumuzu sanıyordum."

"Gil de Partera ya da polisi suçlama. Bu kararı veren bendim. O an için sizin araştırmanızın başka bir yoldan sizi Sanchís'e kadar götüreceğini bilmiyordum. Bana öyle bakma. Gil de Partera bu konu hakkında beni bilgilendirdiğinde, dava için önemli bir gelişme karşısında mıyız, yoksa bizim ilgi alanımızın dışında kalan basit bir ticari yanlışlık mı söz konusu diye polisin teyidini beklemenin daha doğru olacağına hükmettim. Eğer herhangi bir anda hatlar kesişseydi, elbette bunu sana söylemiş olurdu. Ama siz hızlı gittiniz."

"Bu meselenin aslını anlamış değilim... Birkaç hisse sene-di mi?" diye sordu Alicia.

Leandro sabırlı olmasını isteyen bir hareket yaptı ve hikâyesine devam etti.

"Polis araştırmayı derinleştirdi ve Sanchís ile Mauricio arasında gerçekleşen daha fazla şüpheli işlemlerin izine rastladı. Bunların büyük kısmı, geçen on beş yıl boyunca yönetim kurulu ve kurumun idari organlarından gizli olarak gerçekleştirilen İpotek Bankası iştiraklerinin ve borç senetlerinin alım-satımını içeriyordu. Çok büyük meblağlardan bahsediyoruz. Milyonlarca peseta. Gil de Partera'nın isteğiyle, ya da daha doğru bir ifadeyle onun emriyle, İpotek Bankası'nın borç emisyonunda, hileli satışla elde edilen gelirlerin Mauricio Valls tarafından, önceden Somosaguas'taki Malikânesi'nin inşası ve arazisinin alımı ile ilgili olduğunu beyan

ettiği kredi başvurusunu iptal etmek için mi kullanıldığını teyit etme beklentisindeki polisin, bugün yarın Sanchís'i yakalayıp sorgulamak için hazırlık yaptığı Barselona'ya doğru dün gece yola çıktım. Polisin teknik raporuna göre Valls, yıllardır banka ve şirketlerinin bilançosundan hukuksuz şekilde çıkarılan paraları ele geçirmek için Sanchís'e şantaj yapmaktaydı. Sanchís bu ödemelerin gerçek alıcılarının kimliğini gizlemek için, karanlık şirketler arasında hayali işlemler icat ederek fonları makyajladı."

"Valls'in Sanchís'e şantaj yaptığını söylüyorsunuz. Ne ile?"

"Şu anda belirlemeye çalıştığımız şey bu."

"Tüm bunların para meselesi ile ilgili olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Her zaman öyle değil midir?" diye karşılık verdi Leandro. Elbette hemen bu sabah Yüzbaşı Vargas'ın sizin araştırmanızın sonucunu bildirmesiyle her şey hızlandı."

Alicia Vargas'a bir bakış daha fırlattı.

"Gil de Partera ile henüz konuştum ve sizin öğrendiklerinizle polisin bildiklerini karşılaştırdık. Derhal uygun eylem planı belirlendi. Ne yazık ki bunlar sen yokken oldu ama beklemek için zaman yoktu."

Alicia öfkeli bakışlarını bir Vargas'a, bir Leandro'ya çeviriyordu.

"Vargas yapması gerekeni yaptı Alicia" dedi Leandro. "Ayrıca anlaştığımız gibi araştırmanızın gidişatı hakkında beni bilgilendirmemen üzüntü verici, ama seni tanıyorum ve bunu kötü bir niyetle yapmadığını, emin olmadan tavşanı ürkütmekten hoşlanmadığını biliyorum. Ben de öyleyim. Bu nedenle bizim araştırmamızla ilgili olduğundan emin olana kadar bu konudan sana bahsetmedim. Samimi olmak gerekirse, öğrendiğim tüm bu şeyler beni de şaşırttı. Farklı şartlar altında harekete geçmeden önce meselenin iyice derinine inmek için birkaç gün daha beklemek hoşuma giderdi."

Maalesef bu dava zamanı arzu ettiğimiz gibi kullanmamıza izin vermiyor.”

“Sanchís’e ne yaptılar?”

“Şu sıralarda Ignacio Sanchís komiserlikte sorguda ve birkaç saattir ifade veriyor.”

Alicia ellerini şakaklarına götürdü ve gözlerini kapadı. Vargas kalktı ve sonra bir kadehe beyaz şarap doldurup mezar taşı gibi solgun Alicia’ya uzattı.

“Gil de Partera ve tüm ekibi bana teşekkürlerini iletti ve özellikle siz ikinizi çıkardığınız harika iş ve ülkenize yaptığınız hizmetler için tebrik etmemi istedi” diye konuştu Leandro.

“Ama...”

“Alicia sana yalvarıyorum. Hayır.”

O bir yudum beyaz şarap içti ve başını duvara dayadı.

“İyi haberlerim de var diyordunuz” dedi en sonunda.

“Bunlar iyi haberlerdi” dedi Leandro. “Kötü haberler ise sen ve Vargas bu davadan alındınız ve araştırma şimdi özel olarak bakanlık tarafından atanmış yeni bir sorumlunun ellerine teslim edildi.”

“Kim?”

Leandro’nun dudakları büzüldü. O ana dek sessiz kalmış olan Vargas bu sefer kendine bir kadeh şarap doldurdu ve üzüntülü bir halde Alicia’ya baktı.

“Hendaya” dedi.

Alicia şaşkın halde o ikisine baktı.

“Kim bu Hendaya denen adam?”

3

Hücre idrar ve elektrik kokuyordu. Sanchís elektriğin bir kokusu olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Taze kan gibi, şeker ve metal tadı olan bir koku. Hücrenin kirlenmiş havası, midesini altüst eden bu aromayla doluydu. Köşeye yerleştirilmiş jeneratörün vızıltısı, tavanda sallanan ve tırnak izlerine benzeyen sıyrıklarla dolu duvarlara süt gibi bir aydınlık yansıtan lambaları titretiyordu. Sanchís gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. Derisini kesecek kadar sıkı şekilde bir telle metal sandalyeye bağlanmış kollarını ve bacaklarını artık güçlkle hissediyordu.

“Karıma ne yaptınız?”

“Karınız evde. Çok iyi durumda. Bizim kim olduğumuzu sanıyorsunuz?”

“Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum.”

Ses bir yüz kazandı ve Sanchís ilk kez, o kadar mavi olduğu için sıvı gibi görünen çelikten ve camdan bakışla karşılaştı. Yüzü köşeliydi ama çizgileri zarifti. Onunla konuşan kişi akşam seansı filmlerindeki bir başrol gibi, şu iyi aile kadınlarını göz ucuyla kendine baktırıp bacaklarının arasında bir yanma hissi uyandıran süslü adamlardan biriydi. Olağanüstü biçimde zarif giyinmişti. Gömleğinin kol uçları yeni kolalanmış gibiydi ve üzerinde milli armadaki kartal figürü olan altın kol düğmeleriyle birleştirilmişti.

“Bizler kanunuz” dedi konuşmacı sanki çok iyi dostlarmış gibi gülümseyerek.

“O halde beni çözün. Ben hiçbir şey yapmadım.”

Bir sandalyeye yaklaşıp Sanchís'in karşısına oturan adam anlayışlı şekilde kafasını salladı. Sanchís hücrede duvarın bitişğine yerleşmiş, gölgeler içinde en az iki adam daha olduğunu fark etti.

"Benim adım Hendaya. Bu şartlar altında tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, ama sizin ve benim iyi dostlar olacağımıza inanmak istiyorum, çünkü dostlar birbirine saygı duyar ve birbirlerinden hiçbir şey gizlemezler."

Hendaya birkaç adamına sandalyeye yaklaşmaları için işaret etti ve Sanchís'in giysisini makaslarla kesip çıkarmaya başladılar.

"Neredeyse bildiğim her şeyi bana büyük bir adam öğretti. Teğmen Francisco Javier Fumero, bu binada onun anısına bir plaket var. Fumero şu adil ölçülere göre değerlendirilmeyen adamlar sınıfından biriydi. Sanırım siz, dostum Sanchís, bunu herkesten daha iyi anlayabilirsiniz, çünkü sizin başınıza gelen de aynısı, öyle değil mi?"

Makas darbeleriyle kendisini nasıl soyduklarını gören Sanchís titremeye başlamıştı ve şöyle kekeledi:

"Ne olduğunu bilmiyorum..."

Hendaya sanki açıklamalara ihtiyacı yokmuş gibi elini havaya kaldırdı.

"Dostlar arasındayız Sanchís. Size dediğim gibi. Birbirimizden bir şeyler gizlememize gerek yok. İyi bir İspanyol'un sırları olmaz. Ama olan şu ki, bazen insanlar kötü olabilir. Bunu kabul etmek gerek. Biz dünyanın en iyi ülkesiyiz, bundan kimse şüphe etmiyor, ama bazı durumlarda kıskançlık bizi kötü etkiliyor. Siz bunu bilirsiniz. Yok patronun kızıyla evlendi, yok parası için mi, yok efendim genel müdürlüğü hak etmiyordu, yok şöyleydi, yok böyleydi... Dediğim gibi sizi anlıyorum. Ayrıca anlıyorum ki bir adam onuru ve değeri sorgulandığında sinirlenir. Çünkü taşakları olan bir adam sinirlenir. İşte sizde de var. Bakınız, oradalar. İyi bir çift yumurta."

“Lütfen, canımı yakmayın, hayır...”

Sanchís’in sesi, jeneratör operatörü kısıkaçları testislerinin üzerine koyduğunda, bir uluma içinde boğuldu.

“Ağlamayınız dostum, henüz hiçbir şey yapmadık size. Hadi, bana bakın. Gözlerime. Bana bakın.”

Sanchís bir çocuk gibi ağlayarak başını kaldırdı. Hendaya ona gülümsüyordu.

“Şimdi Sanchís. Ben sizin dostunuzum. Bu sadece sizin ve benim aramızda. Sırlar olmaksızın. Siz bana yardım edin, ben de sizi karınızla birlikte olmanız için eve, olmanız gereken yere götüreyim. Ağlamayın be adam. Ağlayan bir İspanyol görmekten hoşlanmam, siktir. Burada sadece saklayacak şeyi olanlar ağlar. Ama burada bizim saklayacak bir şeyimiz yok, değil mi? Ayrıca biliyorum ki Mauricio Valls sizin elinizde. Ayrıca sizi anlıyorum. Valls bir şerefsiz. Evet, evet. Bunu söylemekten başka çarem yok. Valls’in sizi kanunları çiğnemeye zorladığını biliyorum. Var olmayan hisseleri satmaya. Ben bu işlerden anlamam. Bu finans işleri alanımın dışında. Ama benim kadar cahil biri bile Valls’in sizi onun adına hırsızlık yapmaya zorladığını anlayabilir. Sizinle açık konuşacağım: Bu şahıs, bakan ya da değil, şerefsizin biri. Size bunu söylüyorum işte ve bundan anlarım evet ve bununla her gün yüzleşmek zorundayım. Ama bu ülke nasıldır bilirsiniz. Değerin arkadaşlarıyla ölçülür. Eğer varsa tabii ki. Valls’in de çok fazla arkadaşı var. Emir verenlerden. Ama her şeyin bir sınırı var. Artık yeter demek gereken bir an gelir. Siz adaleti kendi elinizle uygulamak istediniz. Bakın, bunu anlıyorum. Ama bu bir hata. Bunun için biz varız. Bu bizim işimiz. Şimdi tek istediğimiz her şey açıklığa kavuşsun diye şu Valls serserisini bulmak. Eşinizle beraber eve gidebilesiniz diye. Valls’i içeri tıkıp yaptıklarının bedelini ödetelim diye. Ayrıca ben tatile çıkabileyim diye ki sıra bana geldi. Üstelik burada hiçbir şey olmadı. Beni anlıyorsunuz, değil mi?”

Sanchís bir şey demeye çalıştı, ama dişleri öyle güçlü bir şekilde takırdıyordu ki sözleri anlaşılmıyordu.

“Ne diyorsunuz Sanchís? Titreme yüzünden değilse bu sesler, dediğinizi duymuyorum.”

“Ne hisseleri?” diye telaffuz etmeyi başardı.

Hendaya iç çekti.

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz Sanchís. Dost olduğumuzu sanıyordum. Ama dostlar birbirine hakaret etmez. İyi gitmiyoruz. İşleri sizin için kolaylaştırıyorum çünkü aslında ne yaptığınızı anlıyorum. Diğerleri belki bunu anlamaz ama ben anlıyorum. Çünkü ben herkesten üstün olduğumu sanan o koca adamlarla mücadele etmek zorunda kalmanın ne demek olduğunu iyi bilirim. Bu yüzden sana bir şans daha veriyorum. Çünkü iyi anlaşıyoruz. İşte bir dost tavsiyesi: Bazen kişi ne zaman züppece davranmaması gerektiğini bilmelidir.”

“Ne hisselerinden bahsettiğinizi bilmiyorum” diye kekeledi Sanchís.

“Bana ağlamaklı konuşmayın, siktir. Beni ne kadar sıkıntılı bir duruma düşürdüğünüzü görmüyor musunuz? Bu odadan bir sonuç elde etmeden çıkamam. Bu kadar basit. Temelde bu çok basit. Hayat kıcına kazığı soktuğunda ibne gibi davranmak bilgeliktir. Yani sizin durumunuzda, dostum, hayat size köküne kadar geçirmek üzere. Bunu zorlaştırmayın. Bu sandalyede sizden yüz kat sert adamlar oturdu ve on beş dakika dayanabildiler. Siz bir beyefendisiniz. Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlamayın. Son kez söylüyorum: Onu nerede tuttuğunuzu söyleyin ve buradan hiçbir şey olmamış gibi çıkın. Bu gece el değmemiş haldeki karınızla tekrar evde olacaksınız.”

“Lütfen... Ona bir şey yapmayın... O iyi değil” diye yalvardı Sanchís.

Hendaya iç çekti ve yavaş yavaş, kendi yüzü Sanchís’in yüzüne ancak birkaç santimetre mesafede kalana dek ona yaklaştı.

“Bana bak sefil” dedi o ana dek kullandığı ses tonundan sonsuz kere daha soğuk bir sesle. “Eğer bana Valls’in nerede

olduğunu söylemezsen, seni doğuran orospuya lanet okuyana kadar yumurtalarını kızartırım ve sonra karıcığını alır, kızgın kerpetenle acele etmeden, bu olanların suçlusunun evlendiği ağlak bebek olduğunu anlasın diye etini kemiklerinden sıyırırım.”

Sanchís gözlerini kapadı ve inledi. Hendaya omuzlarını silkti ve jeneratöre yaklaştı.

“Sen bilirsin.”

Banker tekrar o metal kokusunu soludu ve ayak tabanları altındaki zeminde titreşimi hissetti. Lambalar birkaç kez göz kırptı. Sonra her şey ateş oldu.

Leandro elinde telefonu tutuyor ve başını sallıyordu. Kırk beş dakikadır telefondaydı. Vargas ve Alicia ona bakıyorlardı. İkisi arasında şarap şişesi tükenmişti. Alicia diğer şişeyi getirmek için ayağa kalktığı anda Vargas başını iki yana sallayarak onu durdurdu. O dinleyip yavaş yavaş başını sallayan Leandro'dan gözlerini ayırmadan, art arda sigara yakmaya başladı.

"Anlıyorum. Hayır, elbette hayır. Ben ilgilenirim. Evet efendim. Ona söyleyeceğim. Size de."

Leandro telefonu kapattı ve aynı anda hem rahatlama hem endişe ifadesi yayan yorgun bakışlarla onlara baktı.

"Arayan Gil de Partera. Sanchís itiraf etti" dedi sonunda.

"İtiraf mı? Neyi?" diye sordu Alicia.

"Tüm parçalar yerine oturuyor. Hikâyenin çok eskiden başladığı belli oluyor. Görünüşe göre Valls ve Miguel Ángel Ubach, finansçı, savaştan hemen sonra tanışmış. Valls o zamanlarda önemsiz bir görev olan Montjuic Cezaevi yöneticiliğinde sadakatini ve güvenilirliğini ispatlayarak rejimin yükselen yıldızı olmuştu. Görünüşe göre Ubach milli davaya ayrıcalıklı katkıları olan bireyleri ödüllendirmek amacıyla bir konsorsiyum vasıtasıyla, savaştan sonra dağılık halde bulunan farklı finansal varlıkları bir araya getiren yeniden biçimlendirilmiş İpotek Bankası'nın hisselerinden oluşan bir paketi Valls'e teslim etti."

"Siz zorla el konulan ve dağıtılan savaş ganimetinden bahsediyorsunuz" diye kesti Alicia.

Leandro sabırlı biçimde iç çekti.

“Dikkatli ol Alicia. Herkes benim kadar geniş görüşlü ve toleranslı değildir.”

O dilini ısırды. Leandro devam etmeden önce onun itaatkâr bakışlarını görmeyi bekledi.

“1949 yılının ocak ayında Valls’ın bir başka hisse paketi alması gerekiyordu. Bu şifahi olarak yapılmış bir anlaşmaydı. Ama Ubach’ın bir yıl öncesinde bir kazada beklenmedik şekilde ölmesiyle...”

“Ne kazası?” diye kesti Alicia.

“Uyurlarken karısıyla beraber evlerinde çıkan bir yangında öldü. Sözümü kesme Alicia, lütfen. Ne diyordum, Ubach’ın ölümüyle bahsi geçen anlaşmalara yer vermeyen vasiyetinde bazı ihtilaflar oldu. Ubach’ın vasiyetini uygulaması için kendisini temsil eden avukatlık bürosundan genç bir avukatı vasi olarak göstermesiyle mesele iyice karmaşık bir hal aldı.”

“Ignacio Sanchís” dedi Alicia.

Leandro onu uyarmak için bir bakış fırlattı.

“Evet, Ignacio Sanchís. Sanchís vasiyeti uygulayacak kişi olarak, aynı zamanda reşit olana kadar çiftin evliliğinden doğan kızları Victoria Ubach’ın da vasisi oldu. Ayrıca tekrar sözümü kesmeden söyleyeyim ki, kız on dokuz yaşını doldurur doldurmaz onunla evlendi ve bu pek çok dedikoduya sebep olarak skandal diye görüldü. Görünüşe göre ergenlik çağından itibaren o ve müstakbel kocasının gayrimeşru bir ilişki içinde olduğu söyleniyordu. Aynı şekilde Ignacio Sanchís’in hırslı bir sonradan görme olduğu, Ubach’ın mirasının büyük bölümü Victoria’ya kaldığı için, aralarındaki oldukça fazla yaş farkına rağmen onunla olduğu da söyleniyordu. Ayrıca Victoria Ubach’ın bir duygusal istikrarsızlık sergileyen geçmişi vardı. Ergenlik çağlarında evden kaçıp altı ay ortalıkta görülmediği söyleniyor. Ama tüm bunlar söylentiler. Meselelerin özü şu ki, Sanchís Ubach Bankası’nın hisselerini yönetme işini üstlendiğinde, Valls’e ödenmesi gereken, merhum

tarafından kendisine söz verilmiş miktarı ödemeyi reddetti. O zaman Valls, halk dilinde denildiği gibi, kılıcını kınına sokmak ve üstüne bir bardak su içmek zorunda kaldı. Daha sonra bakan olarak atanıp hatırı sayılır miktarda nüfuz sahibi olunca Sanchís'i kendisine borçlu olduğunu düşündüğü miktarı ve fazlasını ödemesi için zorlamaya karar verdi. Küçük yaşta gebeliğini saklamak ve sanırım Guardia Civil'in beş ya da altı ay sonra plajda başıboş halde gezerken ve kötü beslenme belirtileri gösterir halde bulunduğu, San Feliu de Guíxols adlı yerin yakınlarındaki Costa Brava'da bir sanatoryumda Victoria'yı gizleyerek, onun *kaybolması* hadisesine karıştığı için suçlamakla tehdit etti. Tüm belirtilerin gösterdiği üzere Sanchís teslim oldu. Bir dizi gayrimeşru işlem yaparak Sanchís İpotek Bankası'nın hisseleri ve iş için kullanılabilecek borç senetlerinden çok yüklü bir meblağı Valls'e teslim etti. Valls'in varlığının büyük kısmı dedikodusu yapıldığı üzere kayınpederinden değil oradan geliyordu. Ama Valls daha fazlasını istiyordu. Karısı Victoria'yı bu işe bulaştırmasını ve amacını gerçekleştirmek için onun itibarına dil uzatıp ergenlik çağındaki kaçışını kullanmasını asla affetmeyen Sanchís'e baskı yapmaya devam ediyordu. Sanchis bu durumu protesto etmek için farklı yerlere başvurdu, ama her yerde kapılar yüzüne kapandı ve ona Valls'in rejimin en tepesindekilerle çok yakın olduğu, Valls'e dokunulamayacağı söylendi. Bunu yapmak aynı zamanda kimsenin arzu etmeyeceği üzere savaş sonrası verilen tazminatların dağıtımının ve bu işi gerçekleştiren konsorsiyumun silinmesini de beraberinde getirecekti. Sanchís'in bu meseleyi unutması için çok ciddi bir uyarı yapıldı."

"Ama unutmadı."

"Açıkça öyle. Bunu unutmamakla kalmadı, intikam almaya karar verdi. İşte bu noktada gerçekten hata yaptı. Valls'in geçmişini kurcalaması için araştırmacılarla anlaştı. Böylece Montjuic'de çürüyen o serseri Sebastian Salgado'ya ulaştılar ve Valls'in cezaevi müdürü olarak yıllar boyunca farklı

mahkûmlara ve akrabalarına karşı işlediği suçları ve suistimalleri öğrendiler. Sonuç olarak Valls'ten sözde intikam almak isteyecek kişilerden oluşan uzun bir aday listesi vardı. Tek eksik kalan ikna edici bir hikâye bulmaktı. Böylece Sanchís bakandan intikam almak için bir tuzak planladı ve bakanın karanlık geçmişinden kaynaklanan, politik ya da kişisel bir *kan davası* görünümünü altında manevrasını gizledi. İletişime geçmiş olduğu Salgado vasıtasıyla tehdit mektupları göndermeye başladı ve ona çıkması için uğraştıkları af kararının ardından alması gereken, yem olarak kullanıldığını söyleyebileceğimiz suç ortaklığı karşılığında yüklü miktarda para önerilmişti. Sanchís mektupların izinin sürüleceğini ve bu araştırmanın Salgado'ya çıkacağını biliyordu. Kaledeki eski mahkûmlardan ve Valls'e karşı iyi duygular beslememek için çokça sebebi olan Valentín Morgado diye biriyle de anlaştı. Morgado 1947 yılında serbest kalmıştı ama mahkûmiyeti sırasında karısının hastalıktan ölmesi nedeniyle Valls'i suçluyordu. Morgado ailenin şoförü olarak işe alındı. Eski bir hapisane gardiyanı olan Bebo diye birine yüklü miktarda bir ödeme yapıp ve Metrobarna'nın Pueblo Seco'da sahibi olduğu bir daireyi çok avantajlı bir fiyata kiralanması karşılığında Sanchís, Montjuic yılları boyunca Valls'in en kötü davrandığı mahkûmlar hakkında bilgi edindi. Bunlardan biri içerdekiler tarafından Gökyüzü Mahkûmu diye lakap takılan, ciddi zihinsel sorunlara sahip bir yazar olan David Martín'di. Valls iki adamına onu götürüp Güell Parkı yakınındaki eski bir evde öldürmelerini emrettiğinde, Martín tuhaf şartlar altında ortadan kaybolacaktı. Martín kaçmayı başardı ve görünüşe göre Valls, kalenin yüksek kulelerinden birindeki tecrit hücrelerine tıkılıp aklını kaybeden adamın, kendisini Isabella Gispert adlı bir kadını öldürmekle suçladığı için günün birinde dönüp intikam almasından korktu daima. Beni takip edebiliyor musun?"

Alicia onayladı.

“Sanchís’in planı, Valls’i emri altındaki mahkûmlara karşı işlediği suçları ve suiistimallerini ifşa etmekle tehdit eden ortak bir entrika olduğuna ikna etmekte. Tüm bunların arkasındaki kara el Martín ve diğer eski mahkûmlar olacaktı. Onu sinirlendirmek istiyorlardı ve makamının sunduğu güvenlik kabuğundan çıkıp, dışarda onlarla şahsen yüzleşmesini. Onlar kendisini yok etmeden onları yok etmeye çalışmasını.”

“Ama bu, onu tuzığa düşürmek için bir plandan başka şey değildi” diye işaret etti Alicia.

“Mükemmel bir plan, çünkü polis araştırmaya başladığında bulacağı şey şahsi bir intikam örgüsü ve bizzat Valls’in kendi hesabına kapatmayı üstlendiği bir para meselesiydi. Salgado mükemmel bir yemdi, çünkü diğer mahkûmlar ve özellikle de David Martín ile, gölgeler içindeki sözde karanlık el ile kolayca ilişkilendirilebilirdi. Böyle olsa da Valls yıllar boyunca soğukkanlılığını korudu. Ama 1956 yılında Madrid’deki Güzel Sanatlar Akademisi’nde Morgado tarafından gerçekleştirilen saldırı girişiminin ardından Valls sinirlerine hâkim olamamaya başladı. Salgado’nun serbest bırakılmasını sağlayarak onun izini takip etmeyi ve kendisini Martín’e ulaştırmasını umdu; ama 1939 yılında tutuklanmasından hemen önce Estación del Norte’nin bir emanet kutusuna gizlice bırakılmış eski bir ganimeti geri alacağını sanırken, Salgado saf dışı bırakıldı. Ayrıca Valls de yanlış ipuçları üreten hatalar yaptı ve yanlış adımlar attı. Şirketlerinden birinde, Ariadna Yayınevi’nde çalışan, Pablo Cascos’u onlarla, tam olarak Beatriz Aguilar ile bir ilişkisi olmuş bu kişiyi Sempere ailesi üyeleriyle temasa geçmesi için zorladı. Sempere’ler bir ikinci el kitapçısının sahibiydi ki Valls Martín’in burayı bir sığınak olarak kullandığını ve hatta kitapçının vefat etmiş eşi ve kitapçı dükkânının şimdiki yönetecisi olan Beatriz’in kocası Daniel Sempere’nin annesi Isabel Gispert ile ilgisini bilerek, onunla işbirliği içinde olduklarını düşünüyordu. İşte şimdi tekrar sözümü kesebilirsin, yoksa baygınlık verecek bu hikâye.”

“Peki Mataix’in kitapları? Onun yazı masasında gizlenmiş olarak bulduğum kitabın varlığını ve kızı Mercedes’in bana dediği üzere kaybolmasından önce okuduğu son kitap olmasını nasıl açıklarsınız?”

“Aynı stratejinin parçası. Mataix, David Martín’in dostu ve iş arkadaşıydı ve Montjuic Kalesi’nde mahkûmdu. Yavaş yavaş baskı, tehditler, gizli bir entrikanın varlığına dair ilüzyon, Valls’in Barselona’ya, güvendiği adamı Vicente ile beraber onun nemesis olan David Martín ile şahsen karşılaşmaya gitme kararı almasını sağladı. Polisin varsayımına göre ki ben de buna katılıyorum, Valls gizlice Martín ile görüşmek ve ondan kesin olarak kurtulmak düşüncesi ile hareket etmiş olmalı.”

“Ama Martín de Mataix gibi yıllardır ölüydü.”

“Kesinlikle. Gerçekte onu bekleyenler Sanchís ve Morgado idi.”

“Ama David Martín ile ilgilenme işini polise bırakması daha kolay bir çözüm olmaz mıydı?”

“Evet, ama bu durumda Martín, hayatta olduğunu sandığı kişi, yakalandığında Isabella Gispert’in ölümü ve diğer konularda Valls’in saygınlığını yok edecek bilgiler verebilirdi.”

“Mantıklı, sanırım. Peki sonra?”

“Bir kez onu ele geçirince Sanchís ve Morgado Valls’i Metrobarna gayrimenkul ortaklığının mülkü olan ve yıllardır kapalı haldeki eski Castells del Pueblo fabrikasına götürdüler. Sanchís ona saatlerce işkence ettiklerini ve sonra vücudunu fabrikanın fırınlarından birinde yok ettiklerini itiraf etti. Gil de Partera ile telefonda konuşurken, orada Valls’e ait olması muhtemel kemik kalıntılarının bulunduğu bilgisini verdi. Bulunan parçaların bakana ait olup olmadığını teyit etmek için Valls’in dış röntgenleri için başvuruda bulunuldu ve sanırım bu gece ya da yarın sabah sonuçları alacağız.”

“O halde dava kapandı mı?”

Leandro onayladı.

“Bizi ilgilendiren kısmı kapandı. Geriye Ignacio Sanchís’in başka suç ortakları olup olmadığı ve kurduğu tezgâhın ne-relere kadar uzandığını tespit etmek kalıyor.”

“Peki, bu basına bildirilecek mi?”

Leandro gülümsedi.

“Elbette hayır. Şu sıralarda hükümette neyin nasıl duyurulacağını belirlemek için bir toplantı yapılıyor. Daha fazla ayrıntı bilmiyorum.”

Gözlerini Alicia’dan ayırmadan Leandro’nun çayından aldığı yudumlar haricinde bir şeyin duyulmadığı uzun bir sessizlik oldu.

“Tüm bunlar bir hata” diye mırıldandı en sonunda Alicia.

Leandro omuzlarını silkti.

“Belki, ama artık bizim ellerimizde değil. Bizden talep edilen görev, bizi Valls’in bulunduğu yere götürecek olan ipucunu bulma görevi yerine getirildi. Ayrıca sonuç da alındı.”

“Bu gerçek değil” diye itiraz etti Alicia.

“Benden ve elbette Alicia senden üstün olan yüksek otoritelerin görüşüne göre durum böyle kabul ediliyor. Kişinin olayların peşini ne zaman bırakacağını bilmemesi büyük bir hatadır. Şimdi bize düşen tedbirli olmaktan vazgeçmemek ve meselenin olağan seyrinde ilerlemesine izin vermek.”

“Bay Montalvo haklı Alicia” dedi Vargas. “Yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok.”

“Görünüşe göre yeterince şey yaptık” diye karşılık verdi Alicia soğuk bir biçimde.

Leandro bunu onaylamaz biçimde başını salladı.

“Yüzbaşı, bize birkaç dakika vermenizin sakıncası varmı?” diye sordu Leandro.

Vargas ayağa kalktı.

“Elbette. Doğrusu sokağın diğer tarafındaki odama gidip yeni emirleri almak için Teşkilat’ı arayacağım.”

“Sanırım bu mükemmel bir fikir.”

Vargas önünden geçerken Alicia'ya bakmaktan kaçındı. Leandro'ya elini uzattı ve o hararetli bir biçimde elini sıktı.

"Yardımanız için çok teşekkürler yüzbaşı. Ayrıca Alicia'ma bu kadar iyi baktığınız için. Size minnet borcum var. Her ne için olursa olsun kapımı çalmakta tereddüt etmeyin."

Vargas başını salladı ve kibarca çekildi. Yalnız kaldıklarında Leandro Alicia'ya gelip kanepede yanına oturması için bir işaret yaptı. O istemeyerek de olsa itaat etti.

"Bu Vargas büyük bir adam."

"Ağzı daha da büyük."

"Ona haksızlık yapma. Ne kadar iyi bir polis olduğunu gösterdi. Hoşuma gitti."

"Sanırım bekar."

"Alicia, Alicia..."

Leandro babacan tavırla ellerini omuzlarına koydu ve ona sarıldı.

"Hadi patlamadan önce içindekini çıkar –diye davette bulundu. Kurtar kendini."

"Tüm bunlar boktan ibaret bir dağ."

Leandro şefkatle onu kendine bastırdı.

"Aynı fikirdeyim. Gereksiz bir iş. Bu senin ve benim iş anlayışımıza uygun değil, ama Hükümette çok sinirlenmeye başlıyorlar. Ayrıca El Pardo buraya kadar varmış olduğumuzu gördü. Böylesi daha iyi. Sonuca ulaşamayan kişilerin biz olduğunu düşünmeleri ya da söylemeleri hoşuma gitmezdi."

"Peki Lomana? Ortaya çıktı mı?"

"Şu an için hayır."

"Garip."

"Öyle. Ama bu da büyük ihtimalle önümüzdeki günlerde çözülecek soru işaretlerinden biri."

"Çok fazla soru işareti var" dedi Alicia.

"O kadar çok değil. Sanchís meselesi tamam. Belgelerle, çok fazla parayla ve kişisel bir ihanetle açıkça ortada. Bir itirafımız ve bunu destekleyen kanıtlarımız var. Her şey yerine uyuyor."

“Görünüşte.”

“Gil de Partera, hükümet bakanı ve El Pardo Sarayı davasının çözülmüş olduğunu düşünüyor.”

Alicia bir şey diyecekti ama sustu.

“Alicia, bu senin istediğin şeydi. Görmüyor musun?”

“Neyi istiyordum?”

Leandro hüznünlü bir ifadeyle gözlerine baktı.

“Senin özgürlüğün. Benden, hain Leandro’dan sonsuza dek kurtulmak. Ortadan kaybolmak.”

O gözlerini ayırmadan ona baktı.

“Gerçekten mi söylüyorsunuz?”

“Sana söz verdim. Anlaşma buydu. Son bir iş. Sonra özgürlüğün. Barselona’ya ne diye geldim sanıyorsun? Tüm bunlar Palace’tan çıkmadan bir telefonla halledilebilecek şeylerdi. Seyahat etmekten çok hoşlanmadığımı biliyorsun zaten.”

“Ne diye geldiniz öyleyse?”

“Seninle yüz yüze görüşmek için. Ayrıca dostun olduğumu ve bunun hep böyle kalacağını söylemek için.”

Leandro elini aldı ve ona gülümsedi.

“Özgürsün Alicia. Sonsuza dek özgür.”

Onun gözleri yaşlarla doldu. Kendisine rağmen Leandro’yu kucakladı.

“Ne olursa olsun” dedi akıl hocası, “ne yaparsan yap, her zaman orada olduğumu bilmeni istiyorum. İhtiyacın olursa diye. Mecburiyet ya da taahhüt olmadan. Bu hafta sonuna kadar hesabında olacak yüz elli bin pesetalık bir meblağı transfer etmek için bakanlıktan yetki aldım. Bana ihtiyacın olmayacağım ve özlemeyeceğini biliyorum, ama eğer bunu istemek çok fazla gelmezse, arada sırada, her ne kadar sadece Noel kutlaması için bile olsa ara beni. Bunu yapar mısın?”

Alicia onayladı. Leandro onu alnından öptü ve ayağa kalktı.

“Trenim bir saat sonra kalkıyor. İstasyona doğru gitmeye başlasam iyi olur. Beni yolcu etmeye gelme. Hiçbir şekilde. Biliyorsun bu sahneler hoşuma gitmiyor.”

O kapıya kadar ona eşlik etti. Tam çıkarken Leandro döndü ve hayatında ilk kez utangaçlık ve tereddüt duygusunun saldırısına uğramış gibi hissetti.

“Şimdi sana söyleyeceklerimi daha önce hiç söylemedim, çünkü buna hakkım var mı bilmiyordum, ama sanırım artık söyleyebilirim. Seni kızım gibi sevdim ve seviyorum Alicia. Belki babaların en iyisi olmayı bilemedim, ama sen hayatımın en büyük neşe kaynağı oldun. Mutlu olmanı dilerim. İşte bu, gerçekten benim sana son emrim.”

Ona inanmak istiyordu. Gerçeğin can yaktığı şüphesi ve korkakların, her ne kadar kendi yalanlarının eşiri de olsalar daha çok ve daha iyi yaşayacaklarını söyleyen o kaygıyla ona inanmak istiyordu. Onu köşede bekleyen arabaya doğru gidişini görmek için pencereden eğildi. Koyu renk camlı gözlükleri olan bir şoför onun için kapıyı açık tutuyordu. Şu siyah ve saygı uyandıran, karanlık zırhlı camları ve özel plakalarıyla cenaze arabaları gibi trafiği yara yara ilerleyen ve hiç sorgulamadan, içinde normal insanlar taşımadığını ve en iyisinin uzak durmak olduğunu bildikleri için insanların önünden çekildikleri türden bir arabaydı. Arabaya binmeden önce Leandro bir an döndü ve bakışlarını penceresine çevirdi. Onu eliyle selamladı ve Alicia yutkunduğunda ağzının kuru olduğunu anladı. Ona inanmak istiyordu.

Kafese konmuş bir hayvan gibi dairesinde dolaşıp arka arkaya sigara yakarak bir saat geçirdi. Birkaç kez, sonra onlarca kez pencereye yaklaşp Gran Café'nin üstündeki odasında Vargas'ı görme umuduyla sokağın karşı tarafını inceledi. On-
dan hiçbir iz yoktu. Madrid'i arayıp *emirlerini* almak için yetip artacak kadar zamanı olmuştu. Muhtemelen yakında vedalaşacağı o Barselona'da yürüyüp hava almak için çıkmıştı. O anda isteyeceği son şey Alicia'nın arkadaşlığı ve her şeyi Leandro'ya anlatmış olduğu için onun gözleriyle kendisini yiyip bitirmesine katlanmak olmalıydı. *Seçeneği yoktu*. Buna inanmak onun da hoşuna giderdi.

Leandro çıkıp gider gitmez kalçasında bir saplanma hissetmeye başladı. Başlangıçta önemsememişti, ama şimdi kendi nabzıyla atan, sessiz ve sürekli bir ağrıyı hissedebiliyordu. Bunun verdiği his, sanki çekiçle birinin yumuşakça bir kancayı yan tarafına saplamaya çalışması gibiydi. Kemiğinin minesini çizip yavaş yavaş içeri giren metal ucu hayal edebiliyordu. Bir diğer şarap kadehiyle yarım hap içti ve ilacın etkisini göstermesi beklentisiyle kanepeye uzandı. Çok fazla içtiğini biliyordu. Bunu hatırlatmak için ne Vargas'ın ne de Leandro'nun bakışlarına ihtiyacı vardı. Bunu kanında, nefesinde hissediyordu, ama bu kaygılarını yatıştıran tek şeydi.

Gözlerini kapadı ve Leandro'nun hikâyesini irdelemeye başladı. Henüz bir çocukken bizzat o, tüm algıları açık bir biçimde dinlemeyi ve okumayı kendisine öğretmişti. "Bir sunumun belagati, sunumu gerçekleştiren kişinin zekâsıyla doğru orantılıdır, aynı şekilde inandırıcılığı da sunumun yapıldığı kişinin aptallığıyla" demişti ona.

Gil de Partera tarafından Leandro'ya anlatılan Sanchís'in itiraf versiyonu görünüşte mükemmeldi, çünkü mükemmel gibi görünme derdi yoktu. Neredeyse olan biten her şeyi açıklıyor ama gerçek olması en muhtemel olan açıklamalarda her zaman olduğu gibi, bazı konuları netleştirmiyordu. Gerçek asla mükemmel değildir ve tüm beklentilerle uyuşması asla mümkün olmaz. Gerçek her zaman şüpheler ve sorular ortaya koyar. Yüzde yüz inanılabilir olan sadece yalandır, çünkü gerçekliği doğrulamak zorunda değildir, sadece basit bir biçimde duymak istediğimizi söyler bize.

İlaç terkibi on beş dakika sonra etkisini göstermeye başladı ve ağrı, artık o kadarma aldırmamaya alıştığı iğneleyen bir karıncalanmaya dönüşene kadar yavaş bir biçimde azaldı. Kolunu kanepenin altına uzattı ve avukat Brians'ın eşya deposundan çıkardığı, içinde belgeler olan kutuyu çekti. Tüm sabah boyunca Leandro'nun azametli kıcını farkında

olmadan bu bilgilerin üzerine yerleřtirdiđini dűřűnűnce gűlűmsemesine mani olamadı. Kutuda bulunan klasűrlere bir gűz attı. Tűm bunların bűyűk kısmına ya da ilgi çeken kısımlarına davanın resmi izahatında yer verilmiřti. Bununla beraber dibini arařtırarak, űzerinde el yazısı ile ISABELLA kelimesinden bařka ibare olmayan zarfı buldu. Onu açtı ve içinden bir not defteri çıkardı. İlk sayfalarının arasından ince bir kart parçası dűřtű. Bu, kenarları yıpranmaya bařlamıř eski bir fotođraftı. Açık renkli saçları, canlı gűzleri olan genç bir kızın gűrűntűsű vardı ve űnűnde duran kameraya hayat dolu biçimde gűlűmsűyordu. O yűzdeki bir řey, Sempere ve Ođulları kitapısından çıkarken karřılařtıđı genci hatırlattı ona. Fotođrafın arkasını çevirdi ve avukat Brians'ın el yazısını tanıdı:

Isabella

. Yazı biçimi ve Brians'm onun soyadını yazmamıř olması bile űzel bir bađlılıđı açık ediyordu. Kaybedilmiř davaların avukatının iini kemiren řey sadece vicdanı deđil, aynı zamanda duyduđu arzuydu. Fotođrafı masanın űzerine bıraktı ve defterin sayfalarını karıřtırdı. Tűm sayfalar elle yazılmıřtı ve űzenli ve berrak yazı tarzı her durumda bunun bir kadına ait olduđunu gűsteriyordu. Bu kadar açık ve sűslerin arkasına saklanmadan sadece kadınlar bűyle yazarlar. En azından bařkaları için deđil kendileri için yazdıklarında. Alicia ilk sayfaya dűndű ve okumaya bařladı.

Benim adım Isabella Gispert ve 1917 yılında Barselona'da dođdum. Yirmi iki yařındayım ve yirmi űűmű gűrmeyeceđimi biliyorum. Bu satırları sadece birkaç gűnlűk űmrűm kaldıđının ve bu dűnyada en çok borçlu olduđum kiřileri terk edeceđimin kesin bilincinde olarak yazıyorum: Ođlum Daniel ve eřim Juan Sempere, tanıdıđım en iyiliksever adam, bana gűven, ařk ve bađlılık duymuř olan adam ki bunu hak edemedenden űleceđim. Kendim için yazıyorum,

bana ait olmayan sırları götürerek ve kimsenin asla bu sayfaları okumayacağını bilerek. Anımsamak ve hayata sıkı sıkı tutunmak için yazıyorum. Tek tutkum zayıfladığını hissettiğim bilincim beni terk etmeden hatırlayabilmek ve kim olduğumu, henüz buna gücüm varken yaptığım şeyleri neden yaptığımı anlayabilmek. Her ne kadar canımı acıtsa da yazıyorum, çünkü kaybım ve acım artık beni canlı tutan tek şey ve ölmekten korkuyorum. En sevdiklerime anlatamadığım, onları yaralayacak ve hayatlarını tehlikeye sokacak şeyleri bu sayfalara anlatmak için yazıyorum. Yazıyorum çünkü hatırlamaya gücüm yettiği sürece onlarla bir dakika fazla birlikte olacağım...”

Bir saat boyunca Alicia dünyaya, ağrısına ya da Leandro'nun ziyaretiyle bırakmış olduğu belirsizliğe uzak o sayfalarda kayboldu. Bir saat boyunca o kelimelerin anlattığı hikâyeye var oldu ve son sayfaya gelmeden önce bunu asla unutamayacağını anladı. Sonuna geldiğinde, gözleri yaşlarla kaplı halde Isabella'nın itirafını göğsünün üzerine bastırdı ve ellerini dudaklarına götürerek bir ılgılı boğmaktan başka bir şey yapamadı.

Bir süre sonra Fernandito onu böyle, kapısını defalarca çalıp bir cevap almaması üzerine açtığında ve yerde büzülmüş halde, daha önce hiç kimseyi öyle ağlarken görmediği biçimde ağlarken bulmuştu. Sanki birisi içinde bir ateş yakmış gibi Alicia acılar içinde inlerken yanında diz çöküp ona sarılmaktan başka ne yapacağını bilemedi.

Kimileri şanssız doğar, dedi kendi kendine. Yıllarca onu kollama alabilmenin hayalini kurduktan sonra bunu başardığında, sahne Fernandito'nun hayal edebileceği en hüznü b biçimdeydi. Bir yandan sakinleşirken başını yumuşakça okşayarak onu tuttu. Fernandito başka ne yapacağını ya da diyeceğini bilemiyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Gerçekte onu asla böyle hayal etmemişti. Çocuğun ergen arzularının kişisel sunağına adanmış olduğu fantezisinde Alicia Gris, her şeyi kesen bir elmas gibi yok edilemez ve sertti. Sonunda hıçkırmayı bırakıp başını kaldırdığında, Fernandito kırılmış, gözleri kızarmış ve ansızın bin parçaya bölünecekmiş gibi görünen öylesine zayıf gülümsemeyle kendine bakan bir Alicia buldu karşısında.

"Daha iyi misiniz?" diye fısıldadı.

Alicia onun gözlerine baktı ve ansızın dudaklarından öptü. Fernandito anatomisinin değişik bölgelerinde ateşler ve kaşıntılar ve genel olarak beynini ele geçiren aptallaşma hissi içinde onu durdurdu.

"Bayan Alicia, sanırım şu anda yapmak istediğiniz şey bu değil. Aklınız karışık."

O başını yere eğdi ve dudaklarını yaladı. Fernandito o görüntüyü ölene kadar unutmayacağını düşündü.

"Affedersin Fernandito" dedi doğrularak.

O da kendi kendine ayağa kalktı ve Alicia'ya bir sandalye getirdi.

"Bu aramızda kalsın, tamam mı?"

“Elbette” dedi o, aksini yapsa bile kime ne anlatacağını bilmediğini düşünerek.

Alicia etrafına bakındı ve bakışları yemek odasının orta yerine bırakılmış şişeler ve yiyeceklerle dolu kutuya takıldı.

“Siparişiniz” diye açıkladı Fernandito. “Önceden gördüğüm bey hâlâ buradaysa siparişi alıp gelmek daha iyi olur diye düşündüm.”

Alicia gülümsedi ve başını salladı.

“Sana borcum ne?”

“Müessesenin ikramı. Peralada yoktu, ama Manolo’nun dediğine göre çok çok iyi olan bir Priorato getirdim. Ben şaraplardan anlamam. Her ne kadar eğer tavsiyede bulunma izin verirsiniz...”

“O kadar içmemeliydim. Bunu biliyorum zaten. Teşekkürler Fernandito.”

“Ne olduğunu sorabilir miyim?”

Alicia omuzlarını silktiler.

“Emin değilim.”

“Ama daha iyisiniz, değil mi? Evet deyin lütfen.”

“Çok daha iyi. Senin sayende.”

Bu sözlerden şüphe duyan Fernandito başını sallamakla yetindi.

“Doğrusu öğrendiğim şeyleri size anlatmaya gelmiştim” dedi.

Şaşkın haldeki Alicia, sorgulayıcı bir şekilde ona baktı.

“Takip etmemi istediğiniz şu adam hakkında” diye belirtti. “Sanchís miydi?”

“Onu unutmuştum. Maaalesef geç kaldık galiba.”

“Tutuklandığı için mi böyle söylüyorsunuz?”

“Onu nasıl tutukladıklarını gördün mü?”

Fernandito olumlu anlamda bir işaret yaptı.

“Bu sabah erken saatlerde, bana dediğiniz gibi ofisin karşısındaki yerimi aldım. Orada çok sevimli bir dedecik vardı,

bir sokak ressamı ve girişı gözetlediğimi fark edince Yüzbaşı Vargas'a selam söyledi. O da sizin için mi çalışıyor?"

"O bağımsız bir görevli. Sanatçı yani. Peki ne oldu?"

"Sanchís'i tanıdım çünkü çok iyi giyimli biriydi ve ressam onun söz konusu kişi olduğunu doğruladı. Bir taksiye bindi ve onu Bonanova'ya kadar Vespa ile takip ettim. Iradier Sokağı'nda o muhteşem evlerden birinde yaşıyor. İşadamı olarak başarılı olmalı, çünkü mahalle çok nezih, hele ev..."

"Evlilik işinde başarılı" dedi Alicia.

"Vay. Kimin aklına gelir. Vardıktan kısa süre sonra bir araba ve bir polis minibüsü geldi, içinden bir ordu indi. En azından yedi ya da sekiz kişi. İlk olarak evin etrafını sardılar ve sonra içlerinden biri, çok iyi giyimli biriydi, kapıyı çaldı."

"Peki tüm bunlar olurken sen neredeydin?"

"Gizlenmiştim. Sokağın diğer tarafında, saklanması kolay olan büyük, eski bir ev var. Gördüğünüz gibi tedbirli davranıyorum."

"Peki sonra?"

"Birkaç dakika sonra elleri kelepçeli ve yarım yamalak giyinmiş halde onu dışarı çıkardılar. Karşı çıkıyordu ama polislerden biri dizlerinin arka kısmına bir cop indirdi ve minibüse kadar onu sürükleyerek götürdüler. Onları takip edecektim ama ajanlardan birinin, o çok iyi giyimli olanın eski eve doğru baktığı ve beni gördüğü izlenimine kapıldım. Polis minibüsü tam gaz gitti ama araba Margenat Sokağı köşesine kadar, evden görülemesin diye yirmi metre kadar ilerlediyse de orada kaldı. Ne olur ne olmaz diye orada gizlenmiş halde bekleme-ye karar verdim."

"İyi yapmışsın. Böyle durumlarda asla kendini açığa çıkarma. Eğer takip etmek için izi kaybedersen bir şey olmaz. Kelleni kaybetmekten iyidir."

"Ben de böyle düşündüm. Babam her zaman arkandakini kaybetmekle başlarsın, kafanı kaybetmekle bitirirsin der."

"Bilgece sözler."

“O haldeyken heyecanlanmaya başlıyordum ve ikinci bir araba, harika bir Mercedes evin kapısına yanaştığında gitmeyi planlıyordum. Arabadan çok tuhaf bir tip indi.”

“Tuhaf mı?”

“Sanki yüzünün yarısı yokmuş ya da ona benzer bir durum varmış gibi, bir çeşit maske takıyordu.”

“Morgado.”

“Onu tanıyor musunuz?”

“Sanchís’in şoförü.”

Hayranı olduğu Alicia’nın gizemleriyle büyülenmiş halde Fernandito başını sallayarak onayladı.

“Bana da öyle gibi geldi. Giyim tarzı öyle biri gibiydi. Sonrasında arabadan indi ve eve girdi. Bir süre sonra bu kez bir kadın eşliğinde tekrar çıktı.”

“Kadın nasıl biriydi?”

“Genç. Sizin gibi.”

“Sana genç gibi mi görünüyorum?”

Fernandito yutkundu.

“Aklımı karıştırmayın. Size dediğim gibi gençti. Otuz yaşından büyük değildi ama sanki daha yaşlıymış gibi giyinmişti. Zengin hanımefendiler gibi. Kim olduğunu bilmediğimden ona teknik olarak bir lakap buldum: Mariona Rebull.”

“Çok yanılmış sayılmazsın. Onun ismi Victoria Ubach ya da Sanchís. Tutuklanan bankerin karısı.”

“Öyle bir görüntüsü vardı zaten. Bu suça meyilli tipler hep çok daha genç ve çok daha zengin kızlarla evlenirler.”

“O halde ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Bana göre bir şey değil. Olanlara dönersek: O ikisi Mercedes’e bindi. Kadın önde gidiyordu, şoförün yanında ve bu bana tuhaf geldi. Daha harekete geçer geçmez polise ait diğer araba onları takibe başladı.”

“Sen de peşlerinden.”

“Elbette.”

“Onları nereye kadar takip ettin?”

“Oraya çok uzak olmayan bir yere kadar. Mercedes bir sürü dar sokak ve şu Okalıptüs kokan, sadece dans eder gibi yürüyenlerle bahçıvanların görüldüğü lüks semtlerden geçerek Cuatro Caminas’a ve oradan da Tibidabo Bulvarı’na kadar gitti ve orada Tanrı esirgememiş olsa mavi tramvay beni öldürecekti az kalsın.”

“Kask takmalısın.”

“Los Encantes’ten bir Amerikan askeri kaskı almıştım. Bana çok yakışıyor. Kalın kalemle üzerine *Private Fernandito* yazdım, ama İngilizcede özel anlamına gelmiyor, anlamı...”

“Sadede gel Fernandito.”

“Affedersiniz. Onları yukarı Tibidabo Bulvarı’na, tramvay yolunun sona erdiği yere kadar takip ettim.”

“Füniküler durağına mı gidiyorlardı?”

“Hayır. Şoför ve bayan... Ubach durağı çevreleyen sokağa doğru devam ettiler ve arabayla bir eve girdiler, bulvarın üst kısmındaki tepenin yanında, peri masalları şatosuna benzeyen ve oradan her yerin görüldüğü eve. Tüm Barselona’nın en iyi evi orası olmalı.”

“Öyle. Adı El Pinar” dedi Alicia ki küçük bir kızken pazar günleri Patronato de Ribas’tan çıktığında orayı yüzlerce kez gördüğünü ve büyümlü ışıklardan bir halı gibi şehrin gece manzarası ayaklarının altındayken, sonsuz bir kütüphane eşliğinde orada yaşamayı hayal ettiğini hatırlıyordu. “Peki polis?”

“Polis arabasında av köpeğı suratlı iki kabadayı çavuş gidiyordu. Onlardan biri evin kapısında yerini aldı ve diğeri telefon etmek için La Venta restoranına girdi. Bir saate yakın bir süre boyunca orada bekledim ve hiçbir hareket olmadı. Sonunda ajanlardan biri hiç hoşuma gitmeyecek türden bana doğru bir bakış fırlatınca, olanları size anlatmak ve emirleri beklemek için geri geldim.”

“Harika bir iş çıkardın Fernandito. Sen bu iş için yaratılmışsın.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Seni *private* Fernandito’ dan *corporala* yükselteceğim.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Sözlüğe bak Fernandito. Lisan öğrenmeyen birinin beyni karnabahar püresine döner.”

“Sizin bilmediğiniz ne var... O halde yeni talimatlar nelerdir?”

Alicia birkaç saniye düşündü.

“Elbiselerini değiştirmeni ve bir şapka takmanı istiyorum. Sonra oraya döner ve izlemeye devam edersin. Ama motoru olabildiğince uzağa park et ki sana bakmış olan polis onu görüp tanıyamasın.”

“Onu La Rotanda’nın yanına bırakır, tramvaya binerim.”

“İyi fikir. Sonra evin içinde ne olduğunu görmeye çalış ama hiçbir riske girme. Asla. Birilerinin seni tanıyacağına dair en ufak bir şüphe duyarsan ya da birisi sana olması gereken den fazla bakarsa hemen kaçarak uzaklaş. Beni anladın mı?”

“Mükemmelen.”

“İki ya da üç saat sonra buraya döner, gelişmeleri anlatırsın.”

Fernandito görevine dönmeye hazır halde ayağa kalktı.

“Peki bu arada siz ne yapacaksınız?” diye sordu.

Alicia birçok iş yapacakmış ya da hiçbir şey yapmayacakmış gibi anlaşılabilecek bir hareket yaptı.

“Aptalca bir şey yapmayacaksınız değil mi?” dedi Fernandito.

“Neden böyle söylüyorsun?”

Çocuk ona kapıdan endişesini belli eder bir ifadeyle baktı.

“Bilmiyorum.”

Bu kez Fernandito, her basamakta pişmanlığı artıyormuş gibi, merdivenlerden aşağı normal adımlarla indi. Artık yalnız kaldığında Alicia tekrar kanepenin altındaki kutudan Isabella’nın defterini aldı. Banyoya gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Üzerindeki giysileri çıkardı ve elbise dolabını

açtı. Fernandito'nun Liceo locası geceleri için Mariona Rebull'un gardırobundan çıkmışa benzediğini söyleyeceği siyah bir elbise seçti. Alicia Isabella Gispert'in öldüğü yaş olan yirmi üçüne bastığında, Leandro ona ne istiyorsa hediye edeceğini söylemişti. O da bu siyah elbiseyi istemişti ki iki aydan beri Rosellón Sokağı'ndaki bir *boutiquete* hayranlıkla onu seyreliyordu. Leandro onu bütün masaları iyilik olsun diye işadamları diye adlandırılan o güruh tarafından doldurulmuş olan La Puñalada'da akşam yemeğine çıkarmış ve bu adamlar o geçerken aç kediler gibi yalanıp kıskançlıkla Leandro'ya bakmışlardı. Şerefe kadeh kaldırmadan önce "Sana böyle bakıyorlar çünkü senin pahalı bir fahişe olduğunu düşünüyorlar" dedi Leandro.

O akşamüzerine kadar bu elbiseyi tekrar giymemişti. Gözlerini belirginleştirip dudak kalemiyle ağzını okşayarak aynanın önünde karakterini resmederken Alicia gülümsedi. "Önünde sonunda sen busun" dedi kendi kendine. "Pahalı bir fahişe."

Her ne kadar aslında Fernandito'nun haklı olduğunu, belki gerçekten de bir aptallık yapacağını biliyorsa da, herhangi bir rota belirlemeden gezmeye karar verdi.

O akşam sağduyusuna kulaklarını tıkayarak, ayaklarının onu nereye götüreceğinden şüpheli halde sokaktan aşağı indi. Fernando Sokağı'ndaki dükkânlar ışıklarını yakmışlardı ve kaldırım taşları üzerine renkli çizgiler çekiyorlardı. Kızıl bir hale gökyüzünde kayboluyor, çatıları ve çatı saçaklarını belirginleştiriyordu. Metro, alışveriş ya da unutma arayışındaki insanlar hayatları içinde gidip geliyorlardı. Alicia yürüyen insanların akışına katıldı ve sanki göç eden penguenlermiş gibi mükemmel bir dizilim içindeki rahibe ordusunun defilesiyle karşılaştığı Ayuntamiento Meydanı'na kadar geldi. Alicia onlara gülümsedi ve içlerinden biri onu görünce haç çıkardı. Yayaların oluşturduğu nehri Obispo Sokağı boyunca, yerel aksanı biraz İngilizceyi olduğu kadar yarasaların şarkısını da andıran tonda telaffuz eden bir rehberin arkasındaki şaşkın turist kafilesine rastlayana kadar takip etti.

"Beyefendi, is this where they used to have the running of the bulls in times of the Romans?"

"Lless, dis is de cazidral, mileidi, bat it is ounli oupeng after de flamenco xou."

Alicia ziyaretçileri ardında bıraktı ve ortaçağ tarzı o kale içinde kalan şehrin büyüünün onlar gibi kendini sarmalamasına izin vererek, sahnenin büyük kısmı kendisinden ancak on yıl kadar yaşlı olan kartonpiyerden yapılma saygıdeğer gotik köprüünün altından geçti. Bu illüzyon ne merhametli ve cehaletin kucaklaması ne sıcak! Köprüyü geçince gölge

avcısı bir fotoğrafçı tripod üzerine harika bir Hasselblad kamera yerleştirmiş ve peri masalı etiketi için en iyi kadraj ve pozlama üzerine çalışıyordu. Ciddi görünümlü, kendisine belli bir ölçüde Galapagos kaplumbağası havası veren büyük kare çerçeveli gözlüklerin korumasında zeki bakışları olan biriydi.

Fotoğrafçı onun varlığını fark etti ve merakla kendisini izledi.

“Objektiften bakmak ister miydiniz *mademoiselle*?” diyerek onu davet etti.

Alicia utangaç biçimde kabul etti. Fotoğrafçı ona nasıl yapılacağını gösterdi. O sanatçının gözleri önünde başını uzattı ve hayatı boyunca yüzlerce ya da binlerce geçtiği bir köşeyi yeniden keşfederek, maharetle yerleştirilmiş gölgeler ve perspektif karşısında güldü.

“Göz görür; kamera gözlemler” diye açıkladı fotoğrafçı. “Nasıl?”

“Bu harika” diye itiraf etti Alicia.

“Bu sadece kompozisyon ve perspektif. Asıl sır ışıktadır. Aydınlığın sıvı bir şey olduğunu düşünerek bakmalısınız. Gölge yok olan bir tabakayla çerçevelenmiş olarak ortaya çıkacak, sanki ışık yağmış gibi...”

Fotoğrafçı profesyonelliğini belli eden çizgiler taşıyordu ve Alicia o görüntünün kaderinin ne olacağını sordu kendi kendine. Sihirli ışığın Galapagos kaplumbağası düşüncelerini okudu.

“Bu bir kitap için” diye açıkladı. “Adınız nedir?”

“Alicia.”

“Telaşa kapılmayın hemen, ama sizin fotoğrafınızı çekmek isterdim Alicia.”

“Benim mi? Neden?”

“Çünkü siz bir ışık ve gölge varlığısınız, bu şehir gibi. Ne dersiniz?”

“Şimdi mi? Burada mı?”

“Hayır. Şimdi değil. Bugün üzerinizde çok ağır, kendiniz olmanıza izin vermeyen bir şey var. Kamera bunu yakalıyor

işte. En azından benimki. Üzerinizden o ağırlığı attığınızda ve ışık onu yaptıkları gibi değil, olduğu gibi üzerinizde bulunduğunda.”

Alicia hayatında ilk ve son kez kızardı. O özel kişinin bakışları karşısında, kendisini daha önce hiç olmadığı kadar çıplak hissetmişti.

“Düşünün bunu” dedi fotoğrafçı.

Ceketinin cebinden bir kart çıkardı ve gülümseyerek ona uzattı.

FRANCESC CATALÁ-ROCA

Fotoğraf Stüdyosu

1947'den beri

Provenza Sokağı, 366. Bajos. Barselona

Alicia kartı aldı ve üstadı sanatı ve klinik gözleriyle baş başa bırakarak tüm hızıyla uzaklaştı. Katedralin etrafını işgal eden insan kalabalığı arasına gizlendi ve adımlarını sıkılaştırdı. Puerta del Ángel'in yolunu tuttu ve Santa Ana'nın köşesine gelip uzaktan Sempere ve Oğulları'nın vitrinini seçene kadar durmadı.

“Her şeyi mahvetmemek için hâlâ zamanın var. İlgilenmeden geç ve yürümeye devam et.”

Sokağın diğer tarafına yerleşti, oradan dükkânın içini görebildiği bir kapı aralığının korumasına. İnsanı soğuk havaya meydan okumaya ve rotasız sokaklarda dolaşmaya davet eden o mavi günbatımı ve kış gölgeleri vardı.

“Git burdan. Ne yapabileceğini sanıyorsun?”

Bir müşteriyle ilgilenen Bea'yı seçti. Alicia'nın onun kayınpederi, Bay Sempere olduğunu sezinlediği olgun bir beyefendi vardı yanında. Küçük Julián tezgâhta oturmuş, yazar kasaya dayanmış halde, üzerine koyduğu dizlerinden daha

büyük bir kitaba dalmıştı. Alicia gülümsedi. Birden dükkânın arka tarafından taşıdığı kitap sütununu tezgâhın üzerine bırakan Daniel çıkageldi. Julián başını kaldırdı ve saçlarını dağıtan babasına baktı. Çocuk bir şey söyledi ve Daniel güldü. Eğildi ve çocuğun alnına bir öpücük kondurdu.

“Burada olmaya hakkın yok. Bu ne senin hayatın ne de senin ailen. Uzaklaş ve çıktığın deliğe geri saklan.”

Masaya koymuş olduğu kitapları düzenleyen Daniel’i izledi. Kitapların tozunu okşayarak alıp düzgün şekilde sıralayarak onları üç gruba ayırıyordu. Kendi kendine o ellerin ve dudakların tenine dokunuşunun nasıl olacağını sordu. Bakışını ayırmak için kendini zorladı ve birkaç adım uzaklaştı. Cehaletleri içinde daha mutlu ve güvenli yaşadıklarından emin olduğu kişilere, bildiklerini söyleme sorumluluğu ve hakkı var mıydı? Mutluluk ya da düşünen herhangi bir yaratığın sahip olmayı isteyebileceği, bu kavrama en yakın şey olan ruh dinginliği, inanmaktan bilmeye giden yolda yok olup giden o şey.

“Son bir bakış. Elveda demek için. Sonsuza dek elveda.”

Kendisi farkına varmadan önce kitapçının önünde geriye dönmüştü. Küçük Julián’ın sanki oradaki varlığını hissetmiş gibi kendisini izlediğini fark ettiğinde neredeyse gitmek için hazırdı. Alicia sokağın ortasında hareketsiz kaldı, sanki o bir heykelmiş gibi kalabalık onunla ilgilenmeden yanından yöresinden geçiyordu. Julián oldukça becerikli bir biçimde, tabureyi merdiven gibi kullanarak tezgâhtan aşağı indi. Kitaplarla paket yapan Daniel ve kayınpederinin yanında müşteriyle ilgilenen Bea fark etmeden dükkânı boydan boya geçip kapıya kadar geldi ve açtı. Kapı eşiğinden ona bakakaldı ve kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. Alicia başını sallayarak reddetti. Julián ona doğru yürümeye başladı, o zaman Daniel olan bitenin farkına varmıştı ve dudaklarında oğlunun adı biçimlendi. Bea döndü ve sokağa fırladı. Julián Alicia’nın ayaklarının dibine kadar gelmiş ve onu kucaklamıştı. O çocuğu kollarına aldı. Bea ve Daniel onları bu halde buldu.

“Bayan Gris?” diye seslendi Bea şaşkınlık ve telaş arası bir ifadeyle.

O yabancı kadını kollarında kendi çocuğuyla gördüğünde, tanışmış oldukları gün ondan yayılan tüm nezaket ve iyilik bir anda silinip gitmiş gibiydi. Alicia çocuğu ona uzattı ve yutkundu. Bea Julián’ı güçlü biçimde kucakladı ve derin bir nefes aldı. Büyülenme ve düşmanlık arası bir ifadeyle ona bakan Daniel birkaç adım öne çıktı ve ailesiyle onun arasına girdi.

“Siz kimsiniz?”

“Bu Bayan Gris” diye açıkladı Bea arkasından. “Bizim müşterimiz.”

Yüzünde bir şüphe gölgesiyle Daniel başını salladı.

“Çok üzgünüm. Sizi böyle korkutmak istemezdim. Çocuk beni tanımış olmalı ve...”

Anne babasının endişelerinden uzak, büyülenmiş halde Julián kendisini izlemeye devam ediyordu. İşlerin daha karmaşık hale gelmesini engellemek için Bay Sempere kafasını kitapçının kapısından uzattı.

“Bir şey mi kaçırdım?”

“Hiçbir şey yok baba, Julián neredeyse elimizden kaçacaktı...”

“Suç benim” dedi Alicia.

“Peki siz?”

“Alicia Gris.”

“Sipariş veren hanımefendi mi? Ama lütfen içeri giriniz, sokak çok soğuk.”

“Aslında benim gittiğim yer...”

“Asla olmaz. Ayrıca torunumla iyi arkadaş olduğunuzu görüyorum. Herkesin peşine takılan bir çocuk sanmayın. Hiç ilgisi yok.”

Bay Sempere kapıyı açık tuttu ve içeri girmesi için onu davet etti. Alicia artık sakinleşmiş ve bu daveti onaylayan Daniel ile bakıştı.

“Geçiniz Alicia” diye buyur etti Bea.

Julián bir elini ona uzattı.

“Gördüğünüz gibi seçeneğiniz yok” dedi büyükbaba Sempere.

Alicia boyun eğen bir işaret yaptı ve kitapçıya girdi. Kitapların kokusu onu sarıp sarmaladı. Bea Julián’ı yere bırakmıştı. Çocuk onun elini tutup tezgâha kadar götürmek için harekete geçti.

“Size âşık olmuş” diye gözlemini söyledi büyükbaba. “Söyleyiniz. Tanışıyor muyuz?”

“Çocukken sık sık babamla buraya gelirdim.”

Sempere ona dikkatlice baktı.

“Gris mi? Juan Antonio Gris mi?”

Alicia onayladı.

“Aman Tanrım! Buna inanamıyorum... Onu ve eşini görmeyeli kaç yıl oldu? Hemen her hafta buradan geçerlerdi. Söyleyin, onlar nasıllar?”

Alicia ağzının kuruduğunu hissetti.

“Öldüler. Savaş esnasında.”

Büyükbaba Sempere iç çekti.

“Çok üzgünüm. Bunu bilmiyordum.”

Alicia gülümsemeye çalıştı.

“O halde ailenizden kimse kalmadı mı?”

Alicia reddetti. Daniel genç kadının gözlerindeki parıltıyı fark etti.

“Baba, genç bayanı sorguya çekmeyin.”

Büyükbaba Sempere altüst olmuş görünüyordu.

“Babanız büyük bir adamdı. Ayrıca çok iyi bir dost.”

“Teşekkürler” diye mırıldandı Alicia cılız bir sesle, gereğinden fazla uzun bir sessizlik oldu ve Daniel imdada yetti.

“Bir kadeh bir şeyler ister misiniz? Bugün babamın doğum günü ve tüm müşterilerimize bizim Fermín’in hasadından bir likör ikram ediyoruz.”

“Size bunu tavsiye etmiyorum” diye fısıldadı Bea arkasından.

“Elbette, Fermín nereye kayboldu? Şimdiye dönmüş olması gerekmez miydi?” diye sordu büyükbaba.

“Gerekirdi” diye araya girdi Bea. “Onu akşam yemeği için şampanya almaya gönderdim, ama canı gerçekten Bay Dionisio’nun restoranına gitmek istemediğinden, Borne’nin yanındaki bir bilmem ne kulübesine gitti çünkü dediğine göre Dionisio ekşimiş şaraba gazoz katıp, renk versin diye kedi idrarı damlatıyor ve öyle şişeliyormuş. Ben de onunla tartışmaktan bıktım artık.”

“Endişelenmeyin” dedi büyükbaba Alicia’ya dönerek. “Bizim Fermín böyledir. Dionisio gençken falanjistti ve Fermín ona asla geçit vermez. Ondan bir şişe içki almaktansa susuzluktan ölmeyi tercih eder.”

“Mutlu yıllar” diyerek gülümsedi Alicia.

“Bakınız, bana hayır diyeceğinizi biliyorum ama... neden akşam yemeği için bizimle kalmıyorsunuz? Büyük bir grup olacağız, her ne kadar... Bu gece Juan Antonio Gris’in kızının bizimle olması benim için bir onur olurdu.”

Alicia zayıf bir biçimde gülümseyen Daniel’e baktı.

“Çok teşekkürler, ama...”

Julián güçlü bir şekilde eline yapıştı.

“Gördüğünüz gibi torunum ısrar ediyor. Hadi, neşelenin. Aile arasında olacağız.”

Alicia başını yavaşça sallayarak bakışlarını yere eğdi. Sırtında Bea’nın elini ve şöyle mırıldandığını hissetti:

“Kalınız.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum...”

“Hiçbir şey demeyin. Julián, neden Bayan Alicia’ya ilk kitabını göstermiyorsun? Şimdi göreceksiniz, şimdi göreceksiniz...”

Çocuk hiç çekinmeden resimler, karalamalarla ve anlaşıl-maz yazılarla lekelediği defterini almak için koştu. Heyecan içinde ona gösterdi.

“Onun ilk romanı” dedi Daniel.

Julián beklenti içinde ona bakıyordu.

“Çok iyi görünüyor...”

Ufaklık bir eleştiri almaktan memnun halde ellerini çıırttı. Yaşamış olsaydı babasıyla aynı yaşta olacak büyükbaba Sempere, sanki tüm hayatı boyunca onun yanındaymış gibi hüznü bir bakış fırlattı Alicia’ya.

“Sempere ailesine hoş geldin Alicia.”

Mavi tramvay yavaşça tırmanıyordu ve sarı bir ışık kümesi, sanki gece sisi içinde ilerleyen bir gemi gibi onun yolunu açıyordu. Fernandito vagonun arka tarafında gidiyordu. Vespa'sını tıpkı Alicia'nın ona öğrettiği gibi La Rotonda'daki binanın yanına park ederek bırakmıştı. Onun uzakta gözden kayboluşunu gördü ve güzergâhı çevreleyen köşklerle dolu bulvarı, perili köşkleri, orada asla kimseleri görmediği, ağaçlıklı alanlar, çeşmeler ve bahçelerin korumasındaki ıssızlığı izlemek için başını uzattı. Büyük servet sahipleri asla evlerinde olmuyorlardı.

Güzergâhın üst kısmında El Pinar'ın silueti uzaktan seçiliyordu. Katedralvari profili alçaktan geçen bulut parçaları arasında öne çıkıyordu. Ev tepenin üstüne yerleştirilmiş bir mabet gibi, kuleler, köşeler ve testere dişi gibi sıralanan çatı katlarıyla bir kehaneti resmediyordu ve oradan tüm Barcelona ve şehrin kuzeyden güneye devam eden sahil şeridinin büyük kısmı görülebiliyordu. O yükseklikten gökyüzünün açık olduğu günlerde, muhtemelen Mayorka Adası'nın silueti seçiliyordur diye düşündü Fernandito. Bununla beraber o gece yoğun bir karanlık örtüsü binayı çevreliyordu.

Fernandito yutkundü. Alicia'nın kendisine vermiş olduğu görev onu endişelendirmeye başlıyordu. Savaşta bir kolunu ve bir gözünü bırakmış olan amcalarından biri derdi ki, bir kişi korkmaya başladığı zaman kahraman olur. Korkusuzca kendini tehlikeye atan kişi sadece bir aptaldır. Alicia'nın kendisinden beklentisi bir kahraman olması mı yoksa budalalık

yapması mı bilmiyordu. Bu ikisinin akıllıca bir karışımı olabilir diye bir sonuca vardı. Bundan daha iyi bir maaş mümkün değildi elbette, ama Alicia'nın kollarında tesellisi imkânsız biçimde ağlıyorkenki görüntüsü, onu ayak uçlarına basarak ve bedelini ödeyerek cehenneme sokmaya yeterli olurdu.

Tramvay onu bulvarın en tepesinde bıraktı ve ışıkları buharlardan bir serap içinde yokuş aşağı inerken silindi ve yeniden sisin içinde kayboldu. Küçük meydan o saatlerde ıssızdı. Yalnız başına dikilen bir direk, fenerinin ışığıyla La Venta restoranının önüne bırakılmış iki siyah arabanın ancak silüetini görebiliyordu. Polis diye düşündü Fernandito. O zaman yaklaşan bir aracın homurtusunu duydu ve fönükiler istasyonunun yakınında karanlık bir köşe bulmak için koştu. Kısa süre sonra bir otomobilin geceyi yırtan ışıklarını gördü. Bir Ford marka araba olduğunu tespit ettiği araç saklandığı yerin çok yakınında durdu.

Arabadan, hemen o sabah banker Sanchís'i Iradier Sokağı'ndaki evinde tutuklayanlardan biri indi. Bir şeyler onu diğerlerinden farklı kılıyordu. İyi bir aile çocuğu ve nazik tavırlarıyla soylu bir kişi havası yayıyordu. Gales ya da Gonzalo Comello vitrinlerinde görülen cinsten şık kıyafetlerle bir salon beyfendisi gibi giyiniyor ve kendisine eşlik eden köylü görünümlü diğer ajanların mütevazı ve işlevsel giyim tarzıyla çelişiyordu. Gömleğinin kol uçlarında karanlıkta parlayan kol düğmeleri vardı ve kaliteli bir kuru temizleme işletmesinin amblemini taşıyorlardı. Sadece fener ışığının halesi altından geçerken üzerlerine koyu lekeler sıçradığını görebildi Fernandito. Kan.

Polis durdu ve arabaya doğru döndü. Bir an için Fernandito oradaki varlığını fark ettiğini sandı ve midesinin bir misket boyutuna inene kadar küçüldüğünü hissetti. Adam şoföre yöneldi ve ona nazikçe gülümsedi.

“Luis, burada biraz işim var. Eğer istersen artık gidebilirsin. Arka koltuğu temizlemeyi unutma. İhtiyacım olduğunda seni arayacağım.”

“Emredersiniz komutan Hendaya.”

Hendaya bir sigara çıkardı ve yaktı. Sakince dumanı içine çekti ve bulvardan aşağı arabanın gidişine baktı. Yalnız kaldığı o anda sanki dünyada altından kalkamayacağı hiçbir güçlük ya da engel yokmuş gibi tuhaf bir soğukkanlılık üstüne çıkmış gibi görünüyordu. Gölgelere gömülmüş halde, nefes almaktan bile korkarak Fernandito onu izliyordu. Hendaya denen adam bir film artisti gibi, o işi bir üslup ve duruş egzersizi haline getirerek sigarasını içiyordu. Ona arkasını döndü ve oradan şehrin izlendiği seyir terasına yaklaştı. Kısa süre sonra, acele etmeden izmariti yere bıraktı, cilalı rugan ayak-kabıllarının ucuyla basarak söndürdü ve evin girişine doğru yürümeye başladı.

Hendaya’nın El Pinar’ın yanından geçen sokağı geçtiğini ve gözden kaybolduğunu görünce Fernandito saklandığı yeri terk etti. Alnı soğuk terle ıslanmıştı. Bayan Alicia cesur bir kahraman bulmuştu. Evin sınırlarını belirleyen duvardaki açık bir kemerden geçerek içeri girmiş olan Hendaya’nın peşinden seğirtti. Metal parmaklıklarla korunan giriş kapısının üstündeki levhada EL PINAR yazısı okunuyordu ve bahçeyi geçip eve kadar giden patikaya benzer bir yola açılıyordu. Fernandito başını uzattı ve acele etmeden merdivenleri tırmanan ve geçtiği yerlerde arkasında mavi bir duman izi bırakan Hendaya’yı görebildi. Onu yolun üst kısmında görene kadar bekledi. Bir çift ajan onu karşılamaya çıkmıştı ve gelişmelerden onu haberdar ediyor gibiydiler. Kısa bir görüş alışverişinden sonra Hendaya iki ajandan biri arkasında olduğu halde eve girdi. Diğer merdivenlerin başında girişi kontrol etmek için kaldı. Fernandito seçeneklerini değerlendirdi. Görülmeden o yolu izleyerek yaklaşamazdı. Hendaya’nın ellerinde gördüğü kan lekesi, gerekli olandan bir santim bile daha

yakın olması için onu cesaretlendirmiyordu. Birkaç adım geri çekildi ve malikânenin açık alanını çevreleyen duvarı inceledi. Dağın yamacında kıvrılarak ilerleyen dar bir sokak olan cadde ıssızdı. Fernandito ona evin arka cephesi gibi görünen yere kadar duvarı takip etti ve dikkatlice duvarın üstüne çıktı. Oradan evin bahçesinin alt kısmına inmek için dayanak olarak kullanacağı bir dalı yakalayabildi. O zaman belki de saniyeler içinde kokusunu alabilecek köpekler olabileceği aklına geldi, ama birkaç saniye sonra çok daha endişe verici bir durum olduğunu anladı. Hiçbir ses yoktu. Ağaçların tek bir yaprağı bile hareket etmiyor, ne kuşların ne de böceklerin fısıltısı duyuluyordu. O bahçe ölüydü.

Büyük evin tepe üzerindeki yükseltilmiş pozisyonu, gerçekte olduğundan sokağa daha yakın bir yapı yanılsaması yaratıyordu. Ağaçlar arasında ve çalılarla örtülü patikalardan yamacı tırmanarak, ana girişten yukarı çıkan taşlı yola kadar vardı. Bir kez oraya varınca, patikayı takip ederek binanın arka cephesine kadar ilerledi. Tüm pencereler, ev ve tepenin en yüksek noktası arasında bir köşede kalan, mutfığa ait olması gerektiğini tahmin ettiği iki küçük pencere dışında karanlıklar içindeydi. Fernandito oraya kadar sürünerek ilerledi ve pencereden gelen ışığa gölgesini düşürmeden bakışlarını içeri çevirdi. Kadını hemen tanıdı. Bu, şoför eşliğinde banker Sanchís'in evinden çıkarken görmüş olduğu kadındı. Tuhaf bir biçimde hareketsiz olarak, yana yatmış yüzüyle, sanki bilincini kaybetmiş gibi bir sandalyeye yığılmıştı. Bununla beraber gözleri hâlâ açıktı.

Ancak o zaman elleri ve ayaklarının sandalyeye bağlı olduğunu fark etti. Önünden bir gölge geçti ve çocuk Hendaya ile birlikte diğer polisin içeri girdiğini anladı. Hendaya bir sandalye çekti ve Fernandito'nun banker Sanchís'in karısı olduğunu tahmin ettiği kadının karşısına oturdu. Onunla birkaç dakika boyunca konuştu, ama Sanchís'in karısında onu duyduğuna dair bir belirti yoktu. Bakışları başka yöne

çevrili duruyordu ve sanki Hendaya orada değilmiş gibi davranıyordu. Bir süre sonra polis omuzlarını silkti. Parmaklarını nazikçe bankerin karısının çenesine koydu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Kadın yüzüne tükürdüğünde Hendaya yeniden onunla konuşuyordu. Ansızın adam ona bir şamar atarak bağlı olduğu sandalyeyle yere devirip kolu kanadı kırılmış halde bıraktı. Hendaya'ya eşlik etmiş olan ajan ve muhtemelen içeriyi gözlediği pencere tarafındaki duvara dayanmış halde olduğu için varlığını fark etmediği diğeri yaklaşıp sandalyeyi doğrulttular. Hendaya yüzündeki tükürüğü eliyle ve sonra Sanchís'in karısının bluzuyla temizledi.

Hendaya'nın bir işaretiyle o iki ajan mutfağı terk ettiler. Kısa süre sonra Fernandito'nun o sabah bankerin karısını evden alırken görmüş olduğu şoförü kelepçeli halde getirerek içeri döndüler. Hendaya başını salladı ve adamlar onu sertçe mutfağın ortasında duran tahta bir masanın üzerine yatırdılar. Devamında ellerini ve ayaklarını masanın dört ayağına bağladılar. Bu arada Hendaya ceketini çıkardı ve özenli biçimde sandalyenin üzerinde katladı. Masaya yaklaştı ve yüzünün bir kısmını örten maskeyi çıkararak şoförün üzerine eğildi. Maske altında, çenesinden alına kadar adamın yüzünü tanınmaz hale getirmiş çok kötü bir yarayı gizliyordu ve açıkça görüldüğü üzere alt çene kemiği ve elmacık kemiği yok olmuştu. Şoför hareketsiz hale getirildikten sonra iki ajan Sanchís'in karısının bağlı olduğu sandalyeyi masaya yaklaştırdılar. Onlardan biri kadın başını kaçırmasın diye elleriyle kafasını tuttu. Fernandito midesinin kalktığını ve dudaklarında safra tadı olduğunu fark etti.

Hendaya hemen bankerin karısının yanında diz çöktü ve kulağma bir şeyler fısıldadı. Kadının dudakları aralanmadı, yüzü bir nefret maskesiyle mühürlüydü. Polis doğruldu. Açık elini kendisine silah uzatan ajanlardan birine götürdü. Sonra silahın haznesine bir mermi yerleştirerek namlusunu şoförün

sağ dizine doğrulttu. Bir an için beklenti içinde kadına baktı ve son olarak tekrar omuzlarını silkti.

Açılan ateşin gümbürtüsü ve şoförün haykırıışları pencere camıyla taş bahçe duvarını aştı. Bağırmaya başlayan kadının yüzüne bir kan ve toza dönmüş kemik bulutu sıçradı. Şoförün bedeni sanki elektrik akımına kapılmış gibi çırpınıyordu. Hendaya masanın etrafını dolaştı, silaha bir mermi daha yerleştirip namlusunu yeniden diğer diz kapağına dayadı. Yere damlayarak bir kan ve idrar göleti masanın üzerinde yayılıyordu. Hendaya bir saniye süresince kadına baktı. Fernandito gözlerini kapadı ve ikinci atış sesini duydu. Çığlıkları duyunca mide bulantısı onu ele geçirdi ve kendi kendine iyice büzüldü. Kusmuk gırtlğından yukarı çıktı ve göğsüne döküldü.

Üçüncü atış sesi cınladığında titriyordu. Şoför bağırıyordu. Sandalyede kadının yüzü kan ve gözyaşıyla kaplıydı. Kekeliyordu. Hendaya bir kez daha yanı başında diz çöktü ve yüzünü okşayıp başını sallarken onu dinledi. İstedığı şeyi duymuş gibi görününce kalktı ve arkasını dönüp son bir kez bakmaksızın şoförün kafasına ateş etti. Tabancayı ajana iade etti ve ellerini yıkamak için bir köşedeki lavaboya yöneldi. Sonra ceketini ve paltosunu giydi. Fernandito mide bulantısına hâkim olup çalılara kadar kıvrılarak pencereden çekildi. Duvarı aşmak için kullandığı ağaca kadar, tepede dönüş yolunu bulmaya gayret etti. Daha önce hiç olmadığı kadar çok terliyor, soğuk bir ter derisini yakıyordu. Duvara tırmanırken elleri ve ayakları titriyordu. Diğer tarafa atlar atlamaz sertçe düştü ve tekrar kustu. Artık içinde çıkaracak bir şey kalmadığına kanaat getirince sokaktan aşağıya sendeleyerek yürüdü. Hendaya'yı görmüş olduğu girişin önünden geçti ve yaklaşan sesler duydu. Adımlarını sıklaştırdı ve küçük meydana kadar koştu.

Durakta bir tramvay bekliyordu, karanlıkta bir ışık vahası. İçinde yolcu yoktu ve sadece biletçi ve kondüktör sohbet

ediyor, soğuşa direnmek için bir kahve termosunu paylaşıyorlardı. Fernandito biletçinin bakışlarını görmezden gelerek bindi.

“Genç?”

Fernandito ceketinin ceplerini aradı ve ona birkaç bozuk para uzattı. Biletçi ona biletini verdi.

“Bir de gelip burada kusmayacaksın değil mi?”

Çocuk başını sallayarak reddetti. Ön tarafta pencere kenarına oturdu ve gözlerini kapadı. Derin derin nefes almaya ve bulvarın alt girişinde bıraktığı beyaz Vespa’sının görüntüsünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Biletçiyle konuşan bir ses duydu. İkinci bir yolcu bindiğinde tramvay hafifçe yaylandı. Fernandito yaklaşan ayak seslerini duydu. Dişlerini sıktı. Sonra dokunuşunu hissetti. Dizlerinin üzerine dokunan bir el. Gözlerini açtı.

Hendaya sıcak bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“İyi misin?”

Fernandito dilini yuttu. Hendaya’nın gömleğinin boyun kısmına sıçramış kanlara bakmamaya gayret etti. Başını salladı.

“Emin misin?”

“Sanırım içkiyi fazla kaçırdım.”

Hendaya anlayışlı biçimde gülümsedi. Tramvay inişe geçti.

“Yarım limon suyuna birazcık karbonat. Gençken benim sırrım buydu. Sonra da uyku.”

“Teşekkürler. Eve gider gitmez bunu yapacağım” dedi Fernandito.

Tramvay bulvarı taçlandıran kanca biçimli virajda sonsuz bir yavaşlıkla kıvrılıyordu. Hendaya Fernandito’nun önündeki koltukta arkasına yaslandı ve gülümsemeye devam etti.

“Evin uzakta mı?”

Çocuk hayır anlamında başını salladı.

“Hayır. Metroyla yirmi dakika.”

Hendaya paltosunu yokladı ve iç cebinden ona kâğıttan küçük bir zarf gibi görünen şeyi çıkardı.

"Bir okaliptus şekeri?"

"Gerek yok, teşekkür ederim."

"Hadi, al bir tane" diye onu teşvik etti Hendaya. "Sana iyi gelecektir."

Fernandito bir şeker aldı ve titreyen elleriyle kâğıdını açmaya başladı.

"Adın ne?"

"Alberto. Alberto García."

Fernandito şekeri ağzına attı. Ağzında tükürük yoktu ve şeker diline yapıştı. Hoşuna gitmiş gibi bir gülümseme için kendini zorladı.

"Nasıl?" diye sordu Hendaya.

"Çok iyi, çok teşekkürler. Doğrusu iyi geldi."

"Sana demiştim. Söyle bana Alberto García, belgelerini görebilir miyim?"

"Pardon?"

"Belgelerin."

Fernandito olmayan tükürüğüyle yutkundu ve ceplerini yoklamaya başladı.

"Bilmiyorum... Sanırım evde bırakmış olmalıyım."

"Belgesiz sokağa çıkamayacağını biliyor olmalısın."

"Evet bayım. Babam bana hep hatırlatır. Ben bu konuda pek iyi değilim."

"Endişelenme. Bunu anlıyorum. Ama bir daha unutma. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum."

"Bir daha olmaz."

Şimdi tramvay son durağa doğru harekete geçiyordu. Fernandito uzakta La Rotonda'daki otelin kubbesini ve tramvayın farlarıyla önünde parlayan beyaz noktayı seçti. Vespa.

"Söyle bana Alberto. Gecenin bu saatinde buralarda ne yapıyordun?"

“Bir amcamı ziyarete gittim. Zavallı çok hasta. Doktorlar fazla zamanı kalmadığını söylüyorlar.”

“Buna üzıldüm.”

Hendaya sigaralarından birini çıkardı.

“Rahatsız olmazsın değil mi?”

Fernandito en iyi gülümsemesini takınarak olmayacağını işaret etti. Hendaya sigarasını yaktı. Sigarasından nefes alınca ucundaki kor gözlerini bakır rengine boyadı. Çocuk o gözlerin zihnine iğne gibi saplandıklarını hissetti. “Bir şey söyle.”

“Peki siz?” diye sordu ansızın. “Siz bu saatte buralarda ne yapıyorsunuz?”

Hendaya dumanın dudakları arasından süzülmesine izin verdi. Yüzünde bir çakalın gülümsemesi vardı.

“İş” dedi.

Sessizlik içinde güzergâhın son metrelerini geçtiler. Tramvay durduktan sonra Fernandito ayağa kalktı ve Hendaya ile samimi bir vedalaşmanın ardından arka tarafa doğru yürüdü. Tramvaydan indi, acele etmeden Vespa’ya doğru ilerledi. Kilidi açmak için diz çöktü. Hendaya onu soğuk bir biçimde tramvayın basamaklarından izliyordu.

“Eve dönmek için metroyu kullanacağını sanmıştım” dedi.

“Pekâlâ, buradan yakın olduğunu söylemeye çalışıyordum. Birkaç durak.”

Fernandito Alicia’nın tembihlediği gibi kaskını giydi ve kayışını sıktı. Yavaş yavaş, dedi kendi kendine. Biraz iterek ayaklığın üzerinden indirdi ve kaldırım ile yolu birbirinden ayıran kısa mesafeyi geçti. Hendaya’nın gölgesi önüne düştü ve Fernandito polislin elini omzuna koyduğunu hissetti. Arkasını döndü. Hendaya babacan bir ifadeyle ona gülümsüyordu.

“Hadi, in ve anahtarları bana ver.”

Başını sallayıp titreyen elleriyle motorun anahtarlarını polise uzattığının neredeyse farkına bile varmadı.

“Sanırım karakola kadar bana eşlik etsen daha iyi olacak Alberto.”

Büyükbaba Sempere, kitabevinin hemen üstünde, Santa Ana Sokağı'na bakan küçük bir dairede yaşıyordu. Aile hafızasının ulaştığı en eski zamanlarda bile Sempere'ler o binada yaşamıştı. Daniel Bea ile evlenip apartmanın çatı katma taşınmadan önce orada doğup büyümüştü. Belki günün birinde Julián da aynı merdivenlerde başka bir daireye yerleşecekti. Sempere'ler haritaya göre değil kitaplara göre seyahat ediyordu. Büyükbaba Sempere'nin evi mütevazı bir yuva ve anılarla büyülenmiş bir yer resmediyordu. Eski Barselona'da diğer pek çok ev gibi belli belirsiz melankolik bir havası vardı ve o zamanın mevcut şartlarının yanılsamasından kişiyi koruyan on dokuzuncu yüzyıl Barselona'sı tarzı mobilyalarını ısrarla muhafaza ediyordu.

Bu sahneyi izleyerek ve sözleri hafızasında hâlâ taze olduğu halde, Alicia o mekânda Isabella Gispert'in varlığını hissetmekten kendini alamadı. Onu aynı yer döşemesini adımlarken ve koridordan geçerken fark edilen o küçücük yatak odasında Bay Sempere ile aynı yatağı paylaşırken görebiliyordu. Yarı açık kapının önünden geçerken Alicia Isabella'nın aynı yatakta Daniel'i doğurmasını ve sadece dört yıl sonra o yatakta zehirlenerek ölmesini hayal etmek için bir an durdu.

"Hadi, geçiniz Alicia, size diğerlerini tanıtayım" diye ödüllendirdi onu arkasından konuşan Bea bir yandan yatak odasının kapısını kapatırken.

Koridorun bir kısmını da işgal ederek ve birkaç masayı birleştirerek yemek odasını bir uçtan diğerine kaplayan

sofrada, Bea saygıdeğer ihtiyarın doğum günü kutlaması için davet edilen on bir kişi için yer açma mucizesini gerçekleştirmişti. Babası, Julián ve Bea merdivenlerden yukarı Alicia'ya eşlik ederken Daniel kitapçı dükkânını kapatmak için aşağıda kalmıştı. Orada Bernarda, Fermín'in karısı, masaya çoktan kurulmuş ve cennetten daha iyi kokan yemeğe son kaşık darbelerini vuruyordu.

"Bernarda, geliniz, size Bayan Alicia Gris'i tanıtayım."

Bernarda ellerini önlüğüne silerek temizledi ve onu kucakladı.

"Fermín'in ne zaman geleceğini biliyor musunuz?" diye sordu Bea.

"Ah Bayan Bea, dediğine göre idrarla yapılan köpüklü şarap hikâyesiyle başımın etini yedi namussuz. Bizi bağışlayın Bayan Alicia, ama benim kocam arenadaki boğalar gibi dik kafalıdır ve hep böyle kaba şeyler söyler. Siz onu hiç ciddiye almayın."

"Çok geç olduğu için sonunda çeşme suyuyla kadeh kaldıracamız gibi görünüyor" dedi Bea.

"Alakası yok" diye bildirdi teatral tonda bir ses yemek odasının kapısından.

Bu gür sesli enstrümanı çalan kişi, apartmandan bir komşu olan aile dostu Bay Anacleto idi ve kendisi enstitünün öğretim görevlisi ve Bea'nın söylediğine göre boş zamanlarında bir şairdi. Akabinde Bay Anacleto Kayzer Wilhelm'in düğününde bile modası geçmiş gibi görülecek türden bir seremoniyle Alicia'nın elini öpmeye davrandı.

"Emrinizdeyim güzel yabancı" diyerek selamladı.

"Bay Anacleto, misafirleri rahatsız etmeyin" diye kesti Bea. "İçecek bir şeyler getirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bay Anacleto ambalaj kâğıdıyla sarılmış iki şişe gösterdi.

"Öngörülü bir adam iki adama bedeldir" diye buyurdu. Fermín ve o bayatlamış faşizm hayranı deniz ürünleri tüccarı arasında vuku bulan polemiğe hassasiyet göstererek, her an

baş gösterebilecek içki noksanlığı sorununu çözmek adına, bir çift Anís del Simio şişesi ile donanmış olarak gelmeyi tercih ettim.”

“Anasonlu içkiyle kadeh kaldırmak Hıristiyanlara göre değildir” diye fikir beyan etti Bernarda.

Gözleri Alicia’dan başkasını görmeyen Bay Anacleto görmüş geçirmiş biri edasıyla gülümseyerek, böylesi değerlendirmelerin sadece taşralı insanların kaygısı olacağını hissettirdi.

“O halde Venüs’ün etkisi altında kadeh kaldırmak pagan bir davranış olacaktır” dedi akademisyen Alicia’ya göz kırparak. Peki, siz söyleyin varlığı muhteşem bir etki yaratan hanımefendi, yanımda oturma onurunu bana bahşeder misiniz?”

Bea akademisyeni odanın diğer ucuna kadar itti ve Alicia’yı kafesten kurtardı.

“Bay Anacleto ilerleyin ve Alicia’mızı gevezeliklerinizle rahatsız etmeyin” diye uyardı. “Siz orada en dipte oturun. Ayrıca uslu olun, çocuk olarak Julián var zaten.”

Bay Anacleto omuzlarını silkti ve kapıdan içeri iki davetli daha girerken tebriklerini kendisi onuruna bir araya gelen kişiye iletmeye koyuldu. En son gelenlerden biri iyi görünümlü bir beyefendiydi ve giysisi ve tavrıyla biraz aşırıya kaçan adam kendini Federico Flaviá, mahallenin saatçisi olarak tanıttı ve kararlı bir duruş sergiledi.

“Ayakkabılarınıza bayıldım” dedi ona. “Nerden aldığınızı bana söylemelisiniz.”

“Calzados Summun’dan, Paseo de Gracia’dan” diye cevap verdi Alicia.

“Elbette. Başka türlü düşünülemezdi. Bağışlayın, dostum Sempere’yi tebrik etmeye gidiyorum.”

Bay Federico’ya Merceditas isimli neşeli tavırları olan, samimi, saf olduğu su götürmez ve zarif saatçiye vurulmuş bir genç kadın eşlik ediyordu. Onu Alicia ile tanıştırdıklarında kadıncağz telaşlı biçimde onu tepeden tırnağa süzdü ve

güzelliğini, zarafetini ve tarzını övdükten sonra, o dar mekânda insani olarak mümkün olduğunca onu Federico'dan uzak tutmak için aşkının yanına koştu. Yemek odası zaten tika basa doluyken Daniel de kapıdan girip davetliler arasına karışınca odada hareket kabiliyeti gözler görülür biçimde tehlikeye girdi. Son gelen kişi yaşı henüz yirmi bile olmayacak genç bir kızdı ve çok genç kişilere özgü sade bir güzellik ve ışıltı saçıyordu.

"Bu Sofía, Daniel'in kuzeni" diye açıkladı Bea.

"*Piacere, signorina*" dedi genç kız.

"İspanyolca Sofía" diye onu ikaz etti Bea.

Sonra ona kızın Napoli'de doğduğunu ve Barselona Üniversitesi'nde okurken amcasının evinde kaldığını anlattı.

"Sofía Daniel'in uzun yıllar önce ölen annesinin yeğeni" diye mırıldadı Bea ki Isabella'dan bahsetmek istemediği açıkça belli oluyordu.

Alicia büyükbaba Sempere'nin gözleri yaşartan bir bağlılık ve melankoli ile onu kucakladığını fark etti. Yemek odasının vitrininde yer alan çerçeve içindeki fotoğrafta yüzünü tanıdığı, bir milyon yıl daha genç haliyle Bay Sempere'nin yanında, gelinlik içindeki Isabella'yı seçmesi uzun sürmedi. Sofía Isabella'nın fotoğrafının vücut bulmuş haliydi. Alicia göz ucuyla Sempere'nin onu ne büyük bir hayranlık ve üzüntü içinde izlediğini fark edince bakışlarının yönünü değiştirdi. Alicia'nın Sempere'lerin düğün fotoğrafını hemen durumla ilişkilendirdiği gözünden kaçmayan Bea kendi kendine söylendi.

"Bunun ona hiçbir faydası yok" dedi. Çok iyi bir kız, ama Napoli'ye dönmesi için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

Alicia başını sallamakla yetindi.

"Neden oturmaya başlamıyoruz?" diye emretti Bernarda mutfaktan seslenerek. "Sofía tatlım, siz buraya gelin ve bana yardım edin, biraz genç enerjiye ihtiyacım var."

“Daniel, peki pasta nerede?”

O oflayıp pofladı ve gözleri kocaman açıldı.

“Ben unuttum... Hemen şimdi iniyorum.”

Alicia Bay Anacleto’nun gürleyen sesiyle kendi köşesine doğru kıvrılmaya çalıştığını tespit etti ve hemen bir strateji geliştirdi. Daniel kapıya gitmek için önünden geçerken onu takip etti.

“Size eşlik edeyim. Ben almak istiyorum.”

“Ama...”

“Israr ediyorum.”

Bea onların kapıda kaybolduklarını gördü ve bakışları boşlukta asılı, kaşları çatık halde kaldı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Bernarda. hemen yanında.

“Evet, elbette...”

“Eminim o bir azize” diye mırıldandı Bernarda, “ama Fermín’imin yanında oturmasını istemezdim. Eğer Daniel hakkındaki gözlemimi söylememe izin verirsen, o da süttten çıkmış ak kaşık değil.”

“Aptalca şeyler söyleme Bernarda. Onu da bir yerlere oturtmak zorundayız sonuçta.”

“Hadi oradan, ben ne dediğimi biliyorum.”

Sessizce merdivenlerden indiler. Daniel yolu gösteriyordu. Sahanlığa ulaşınca öne geçti ve sokak kapısını onun için açık tuttu.

“Fırın hemen burada, köşeye gelmeden” dedi sanki açıkça görülmüyormuş ve pastanenin ışıklı tabelası oradan sadece birkaç adım ötede değilmiş gibi.

Pastaneye girince pastacı kadın rahatlamış olduğunu ima eder gibi ellerini kaldırdı.

“Çok şükür. Gelmeyeceğini ve pastayı bizim yemek zorunda kalacağımızı düşünüyordum artık.”

Alicia’nın varlığını fark edince sesi kısıldı.

“Ne arzu edersiniz bayan?”

“Biz birlikteyiz, teşekkürler” dedi Alicia.

Bu sözler pastacının kaşlarının alnının yarısına kadar mancınık gibi gerilmesine ve durumun gerektirdiği üzere tezgâhın arkasından kafasını uzatan iki yardımcısını da koro-ya dahil ederek, kötülükle dolup taşan bakışlar fırlatmalarına sebep oldu.

“Danielciğe bak” sen diye mırıldandı içlerinden biri onu pohpohlarmış gibi tavırlarla. “Bir de aptal gibi görünür.”

“Gloria, gaganı kapat ve Bay Sempere’nin pastasını çıkar” diye sözünü kesti kadın şef, orada lanet okuma işinde bile hiyerarşik bir düzen olduğunu hissettirerek.

Kedi gibi tavırları olan ve müessesenin yağlı ballı ürünlerinden bolca tüketmiş olmasının sonucu olarak gürbüzleşmiş gibi görünen diğer asistan onu keyif alarak izliyor ve korkmuş olmasından haz alıyordu.

“Felisa senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?” diye sordu ona şef.

“Hayır.”

O esnada Daniel olgunlaşmış frenküzümü rengine bürünmüştü ve pastalı ya da pastasız oradan çıkmanın bir yolunu bulamıyordu. Pastacı ikilisi, muhtemelen ayak üstü mercimeği fırına vermiş olan Daniel ve Alicia’ya sürekli bakışlar fırlatmayı ihmal etmiyorlardı. Sonunda Gloria elinde yarışmalara layık pastayla belirdi ve pastacı triosu sonrasında gül renkli bir kutuya yerleştirebilmek için karton şeritlerle üzerine kemerler örerek pastayı muhafaza altına alma işine başladı.

“Krema, çilek ve bolca çikolata” dedi pastacı kadın. “Mumları içine bıraktım.”

“Babam çikolataya tapar” diye açıkladı Daniel Alicia’ya sanki bir mazeret göstermesi gerekiyormuş gibi.

“Çikolataya dikkat et Daniel, ateşini yükseltir” diye iğneledi Gloria kötü niyetli biçimde.

“Ayrıca kuvvet verir” diyerek son noktayı koydu Felisa.

“Ne kadar?”

Alicia öne çıktı ve tezgâhın üzerine yirmi beş pesetalık bir banknot bıraktı.

“Bi de o ısmarlıyor...” diye söylendi Gloria.

Şef pastacı kadın para üstünü acele etmeden saydı ve bozuk paraları Alicia’ya teker teker verdi. Daniel pasta kutusunu kaptı ve kapıya yöneldi.

“Bea’ya selamlar” diye atıldı Gloria.

İkisi sokağa çıkarken pastacı kadınların gülüşmeleri eşlik etti ve bakışları sanki onlar Paskalya çöreğindeki yumuşamış meyvelermiş gibi sırtlarına saplandı.

“Yarın tüm mahallede meşhur olacaksınız” diye kehanette bulundu Daniel.

“Umarım sizin başınızı bir belaya sokmamışımdır Daniel.”

“Endişelenmeyin. Genel olarak başımı belaya sokma işini ben yalnız başıma hallediyorum zaten. Siz bu zehirli trioyu dert etmeyin. Fermín kafalarının içinde beyin değil krema olduğunu söyler.”

Bu kez Daniel merdivenlerde önceliği ona verdi ve merdivenlerin bir bölümündeki basamakların tamamını bitirene kadar bekledi. Gözleri onun kalçasının hareketlerine takılı halde iki kat tırmanmaya niyeti olmadığı açıktı.

Pastanın gelişi alkışlar ve büyük bir sportif zafere özgü tezahüratlarla kutlandı. Daniel sanki olimpiyat madalyasını tutar gibi bir hayli yukarı kaldırarak pastayı gösterdi ve mutfaka götürdü. Alicia Bea’nın kendisine Sofía ve büyükbabasının yanına oturtulmuş küçük Julián arasında bir sandalye ayırmış olduğunu fark etti. Kalabalığın göz ucuyla kendisine baktığının bilincinde olarak yerine oturdu. Daniel mutfaktan döndüğünde masanın diğer ucuna, Bea’nın yanına oturdu.

“O halde çorba servisini yapayım mı, yoksa Fermín’i mi bekleyelim?” diye sordu Bernarda.

“Fakir çorbası kahramanları beklemez” diye buyurdu Bay Anacleto.

Bernarda orba k selerini doldurduğu esnada, kapının arkasından sert biçimde yere d   en ve birbirine çarpan    elerin yankılanan g r  t  s  duyuldu. Hemen birkaç saniye sonra mucize eseri    eleri kurtarmış olan Ferm n her iki elinde birer    e  ampanya ile muzaffer bir edayla içeri girdi.

“Ferm n bize bozuk muskat  arab  mı getirdin” diye protesto etti Anacleto.

“ok rica ediyorum, bardaklarınızı lekeleyen o iğrenç karışımı boşaltın, çünkü damağınızın hakkını vermek ve s z len suyuyla çiçekler gibi i etmek için, üzüm  stad  şu anda  araplarıyla bağdan gelmiş bulunmakta” diye konuştu Ferm n.

“Ferm n!” diye uyardı onu Bernarda. “ u dilin yok mu!”

“Ama benim  ebboy goncası karı ığım, bizim buralarda rüzgâra kar   i emek kadar doğal ve şey gibi keyif verici...”

Ferm n’in laf kalabalığı ve rapsodisi bir anda dondu kaldı. O ta  kesilmiş halde, sanki öbür dünyadan gelen bir hayalet görmüş gibi Alicia’ya bakıyordu. Daniel onu kolundan yakaladı ve sertçe sandalyesine oturttu.

Ferm n’in elinde olmaksızın d   t ğ  durum kendisinin de gözünden kaçmayan Bay Sempere “Hadi yemek yiyelim” diye emretti.

Kadehlerin dansı, göçmeler ve nükteler giderek yemeğe hâkim oldu. Elinde boş bir ka ık tutan ve Alicia’ya bakmaktan kendini alamayan Ferm n mezar kadar sessizdi. Alicia onu fark etmemiş gibi rol yapıyordu ama Bea bile durumdan rahatsız olduğunu göstermeye ba lamı tı. Daniel ona bir dirsek attı ve kulağına aceleyle bir şey fısıldadı. O gergin halde ka ığıyla bir yudum çorba içti. Ne  anstır ki Sempere ve Oğulları’nın bibliyografik m  aviri Alicia karşısında dilini yutmu  gibi sessiz kalmı ken,  ampanyanın da tesiriyle Bay Anacleto ikinci gençliğini ya ıyordu ve akabinde hepsi   kenin güncel durumuna dair onun alı ılmı  analiziyle  d  lendirildi.

Onunla bir noktaya kadar fiziksel benzerliği ve Salamanca kökenli geniş soyağacı nedeniyle, kendisini Bay Miguel de

Unamuno'nun duygusal mirasçısı ve yaktığı sönmez ateşin taşıyıcısı olarak gören akademisyen, âdeti olduğu üzere, İber Yarımadası'nın en berbat kepezeliğin okyanuslarında dibi boylamak üzere olduğunu ilan eden mahşeri panoramasını yorumlamaya girişti. Genel olarak onun kendiliğinden gelişen sohbet konularına ve tartışmalarına sırf spor olsun diye "Bir toplumun sohbet geleneği verileri entelektüel gelişmişliğiyle zıt orantılıdır: Sadece konuşmak için konuşulduğunda, çok az düşünülüyor ve hiç icraat yapılmıyor demektir" türünden zehirli iğnemeleriyle karşı çıkan Fermín o kadar sessiz kalıyordu ki, konuşması esnasında ne rakibi ne de muhatabı kalmadığından, akademisyen onu dürtmeye çalıştı.

"Bu ülkenin yöneticileri insanların beynini yıkamak için artık ne yapacaklarını şaşırmış halde. Sizce de öyle değil mi Fermín?"

Soru sorulan kişi omuzlarını silkti.

"Buna ne diye zahmet etsinler bilmiyorum. Pek çok durumda hafifçe ağızlarını yıkamaları yetiyor da artıyor bile."

"İşte anarşist ortaya çıktı" diye sıçradı Merceditas.

Sonunda ayrıcalıklı zevki olan tartışmanın fitilini ateşlemiş olduğunu görünce, Bay Anacleto hoşnut biçimde gülümsedi. Fermín soluklandı.

"Bakınız Merceditas, çünkü sizin bir gazeteyi okumaktan anladığının yıldız falına bakmaktan ibaret olduğu bence çok açık ve bugün aile büyüğünün yıldönümünü kutluyoruz..."

"Fermín ekmeği uzatır mısın lütfen?" diye sözünü kesti Bea eğlencenin huzurunu korumak için.

Fermín başını salladı ve geri çekildi. Bay Federico, saatçi, sessiz gerginliğin imdadına yetişti.

"Peki siz Alicia, sizin mesleğiniz nedir?"

Sürpriz misafire herkesin saygı ve ilgiyle bakıp değer verdiğini henüz tam fark etmemiş olan Merceditas atıldı.

“Peki neden bir kadının mesleği olmak zorunda? Anne balarımızın olması gerektiği gibi, bize öğrettikleri üzere, evine, kocasına ve çocuklarına bakması yeterli değil mi?”

Fermín bir şey söyleyecekti ama Bernarda elini bileğinin üzerine koydu ve o dilini ısırıldı.

“Çok iyi, ama Bayan Alicia bekâr. Öyle değil mi?” diyerek ısrar etti Bay Federico.

Alicia vakur bir şekilde başını salladı.

“Sevgiliniz de mi yok?” diye sordu Bay Anacleto inanmaz halde.

O mütevazı bir gülümsemeyle reddetti.

“Lafın bittiği yer! Bu ülkede işe yarar delikanlı kalmadığının silinmez kanıtı. Eğer ben yirmi yaş daha genç olsaydım...” dedi Bay Anacleto.

“Siz ona elli deyin” diye üstüne gitti Fermín.

“Erkekliğin yaşı yoktur” diye karşılık verdi Bay Anacleto.

“Kahramanlığı ürolojiyle karıştırmayalım.”

“Fermín masada yaşı küçük olanlar var” diye uyardı onu Bay Sempere.

“Eğer bunu Merceditas için diyorsanız...”

“Ağzınızı ve düşüncelerinizi çamaşır suyuyla yıkamalısınız yoksa sonunuz cehennem” diye mahkûm etti onu Merceditas.

“Fena mı, kalorifer derdim olmaz.”

Bay Federico tartışmayı yatıştırmak için ellerini kaldırdı.

“Bakalım... Birbirinizle didişmekten onun konuşmasına izin vermiyorsunuz.”

Sessizlik oldu ve herkes Alicia’ya baktı.

“Devamında” diye onu konuşmaya davet etti tekrar Bay Federico, “bize ne işle meşgul olduğunuzu anlatacaktınız...”

Hepsi söyleyeceklerine kulak kesilmiş olan dinleyicilere baktı Alicia.

“Doğruyu söylemek gerekirse bugün benim işteki son günüm. Şu andan itibaren de ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bir şeyler düşünmüşsünüzdür” diye üsteledi Bay Sempere.

O başını indirdi.

“Yazmak hoşuma gidiyor diye düşünmüştüm. Ya da en azından buna gayret etmek.”

“Bravo!” diyerek onu kutladı kitapçı. “Siz bizim Laforet’imiz olun.”

“Daha iyisi bizim Pardo Bazan’ımız” diye araya girdi Bay Anacleto ki milli duyguların takipçisi olan zata göre, kanlı canlı bir edip ülkenin son zamanlardaki can çekişmelerine müdahale etmediği ve kılını bile kıpırdatmadığı halde, hiç kayda değer biri sayılmazdı. “Katılıyor musunuz Fermín?”

O herkese baktı ve sonra gözünü Alicia’ya dikti.

“Katılırdım sevgili dostum, eğer bence Pardo Bazán’ın aynadaki yansıması açıkça bir av köpeği gibiyken, bizim *Bayan Gris* daha ziyade bir karanlıklar kahramanı gibi görünmemiş olsaydı ve ayrıca aynadan görüntüsünün tamamı yansıyor mu henüz görebilmiş değilim.”

Derin bir sessizlik oldu.

“Peki şimdi bu ne anlama geliyor sayın çokbilmiş?” diye azarladı onu Merceditas.

Daniel Fermín’i kolundan yakaladı ve mutfağa sürükledi.

“Şu anlama geliyor ki eğer erkeklerin beyinleri, kibar bir şekilde söylersek, koca ağızlarının yarısı kadar bile büyük olsaydı, bu dünya çok daha iyi işleyen bir yer olurdu” diye konuşmaya girdi o zamana kadar Kaf dağının ardında ya da sadece çok genç insanlarla aydınlanmış kişilerin yaşadığı düşüncelerin buğulu ülkesindeymiş gibi görünen Sofía.

Bay Sempere hayatın kendisini kutsamak ya da parlak yıllarına son vermek için göndermiş olduğu bu yeğenine baktı ve pek çok kez olduğu gibi, zaman okyanusunda bir an için kendi Isabella’sını görüp işittiğini sandı.

“Şimdilerde Edebiyat Fakültesi’nde öğrettikleri şey bu mu?” diye sordu Bay Anacleto.

Sofía kendi tarafına dönerek omuzlarını silkti.

“Tanrı esirgesin, nasıl bir dünya bizi bekliyor” dedi karamsar şekilde akademisyen.

“Telaşlanmayın Bay Anacleto. Dünya hep aynı dünya” diyerek onu sakinleştirdi Bay Sempere. “Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse kimseyi beklemiyor ve hiç olmayacak biçimde kayıtsız kalıyor. Geçmişe, geleceğe ve bu ikisi arasında sıkışan bizlere kadeh kaldırmaya ne dersiniz?”

Küçük Julián heyecanla süt bardağını kaldırarak bu teklife destek verdi.

Bu arada Daniel, davetlilerin kulaklarından ve gözlerinden uzakta, Fermín’i mutfağın bir köşesinde sıkıştırmıştı.

“Sizi hangi sinek ısırды öğrenebilir miyim Fermín? Çünkü en azından bir karpuz büyüklüğünde olmalı.”

“O kadın olduğunu söylediği kişi değil Daniel. Bu işin içinde başka bir iş var.”

“Eğer sakıncası yoksa ne olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bilmiyorum, ama nasıl karanlık bir numara çevirdiğini öğreneceğim. Kokusunu buradan bile alıyorum, tıpkı saatçiyi şaşırtacak mı diye Merceditas’ın sürdüğü, ama onu karşı kaldırıma kaçırıp ucuz parfümün kokusunu aldığım gibi.”

“Peki bunu nasıl öğrenmeyi düşünüyorsun?”

“Sizin yardımınızla.”

“Lafını bile etmeyin. Başımı belaya sokmayın.”

“Bu vampirella havasının sizi aptallaştırmasına izin vermeyin. Adımın Fermín olduğu kadar eminim ki o bir sürüngen.”

“Hatırladığım kadarıyla o sürüngen beybabamın onur konusu.”

“Aaaaaah! Peki bu şanslı tesadüfün nasıl gerçekleştiğini kendi kendinize sormadınız mı?”

“Bilmiyorum. Umrumda değil. Tesadüfler sorgulanmaz.”

“Bu konuşan kıt zekânız mı yoksa ergenlik sonrası hormonlarınız mı?”

“Utanma duygunuzla beraber aynı gün sizden kazıyıp almış olmaları gereken sağduyu konuşuyor.”

Fermín alaycı bir biçimde güldü.

“Çok başarılı” diye hükmetti. “Babasını ve oğlunu aynı anda baştan çıkardı ve sevgili eşinizin güzel bedenini defnetmeye hazır.”

“Aptalca şeyler söylemeyi bırakın, bizi duyacaklar.”

“Duyarlarsa duysunlar” diyerek sesini yükseltti Fermín. “Açık ve seçik.”

“Fermín size yalvarıyorum. Babamın doğum gününü huzur içinde geçirelim.”

Fermín kaşlarını ve dudaklarını büzdü.

“Tek bir şartla.”

“Anlaştık. Nedir?”

“Onun maskesini düşürmek için bana yardım edeceksiniz.”

Daniel’in gözleri irileşti ve iç çekti.

“Peki bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz? Daha fazla vezinli hicivlerle mi?”

Fermín sesini alçalttı.

“Bir planım var...”

Sözüne sadık olan Fermín, yemeğin kalanı boyunca örnek bir davranış sergiledi. Bay Anacleto’nun şakalarına güldü, Merceditas’a Madam Curie gibi davrandı ve arada sırada Alicia’ya kilisedeki yardımcı çocuklar gibi masum bakışlar fırlattı. Kadeh kaldırıp pastayı kesme zamanı geldiğinde günün adamını anlatan türden parlak bir söylev patlattı ve bu bir alkış alarak, saygı duruşu yapılan kişiye bir kucaklama duygusu verdi.

“Torunum mumları üflemede bana yardım edecek, öyle değil mi Julián?” diye ilan etti kitapçı.

“Bir dilek tutun dostum” diye hatırlattı Bay Anacleto. “Mümkün mertebe kocamış ve hayatla dolup taşan bir dul olduğunuzu düşünerek.”

Bernarda, yaptığını onaylayarak başını sallayan Bea ile bakışarak, akademisyenin şampanya kadehini nazikçe alıp onu memba suyuyla değiştirdi.

Alicia bu gösteriyi neredeyse transa girmiş biçimde izliyordu. Nazik bir ağırbaşlılık rolü oynuyordu, ama kalbi çok güçlü atıyordu. Bunun gibi bir toplantıya daha önce hiç katılmamıştı. Hatırladığı tüm doğum günlerini Leandro ile ya da yalnız başına ve genel olarak, tıpkı yılbaşlarında da yaptığı gibi, filmi kesip yeniden başlatmadan önce, sanki beş altı kişiden başka kimsenin olmadığı boş koltuklarla dolu mekânda geceyi geçirmek yeterince acıklı değilmiş ve hiçbir yerde hiç kimsenin onları beklemediği gerçeğini tükürürcesine yüzlerine vurmak zorundalarmış gibi, o hastalıklı on dakika boyunca ışıkları yakma âdetine lanetler savurarak bir sinemada gizlenmiş halde geçirmişti. Bu yoldaşlık, bir yere ait olma ve şakaların ötesinde birbirlerine besledikleri şefkat duygusu, henüz nasıl hazmedeceğini bilemediği bir şeydi. Masanın altında Julián elini tutmuştu ve sanki orada bulunanlar arasında sadece o birkaç yaşındaki çocuk nasıl hissettiğini anlayabiliyormuş gibi kuvvetlice elini sıkıyordu. Eğer o eller başkasına ait olsa ağlamaya başlamış olabilirdi.

Son kadeh kaldırmalar yapıldıktan sonra, Bernarda çay ya da kahve ikram edip Bay Anacleto purò dağıtmaya başladığında, Alicia ayağa kalktı. Hepsi şaşkınlık içinde ona baktılar.

“Misafirperverliğiniz ve nezaketiniz için hepinize minnettarım. Ama özellikle size Bay Sempere. Babam sizi hep çok takdir etmiştir ve sizinle bu özel geceyi paylaştığımı öğrense çok mutlu olacağını biliyorum. Çok teşekkürler.”

Hepsi ona üzgün gibi gelen bir ifadeyle baktılar ya da belki o içinden geçenleri onların gözünde görüyordu. Küçük Julián’a bir öpücük verdi ve kapıya doğru yürüdü. Bea masadan kalktı ve peçete hâlâ elinde olduğu halde onu takip etti.

“Size eşlik edeyim Alicia...”

“Hayır, lütfen. Ailenizle birlikte kalın.”

Çıkmadan önce vitrinin önünden geçti ve Isabella'nın fotoğrafına son bir kez göz attı. Rahatlamış halde iç çekti ve merdivenlerden aşağı gözden kayboldu. Kendisine ait olabileceğini düşünmeye başlamadan önce bu mekânı bir an önce terk etmesi gerekiyordu.

Alicia'nın ayrılması davetliler arasında bir mırıltı dalgasına sebep oldu. Büyükbaba Sempere Julián'ı dizlerine oturtmuştu ve ona bakıyordu.

"Sen şimdi âşık mı oldun?" diye sordu ona.

"Sanırım bizim küçük Casanova için uyku vakti geldi" dedi Bea.

"Ben de yerimi bulayım" diye ekledi Bay Anacleto masadan kalkarak. Sizler, gençler, eğlenmenize devam edin, çünkü hayat kısa..."

Fermín onun kolunu tutup kaldırdığında Daniel rahat bir nefes alacaktı.

"Hadi Daniel, bodrumdan o kutuları çıkarmayı unutmuştuk ya."

"Ne kutusu?"

"O kutular işte."

O ikisi, kitapçı Sempere'nin şaşkın ve uyku bakışları altında kapıya doğru süzöldüler.

"Bu aile benim için giderek anlaşılmaz oluyor" dedi.

"Ben de böyle düşünen tek kişiyim sanıyordum" diye mırıldandı Sofía.

Dış kapıdan çıkar çıkmaz, Fermín Santa Ana Sokağı'na fenerlerin yansıttığı mavi ışık altında bir göz attı ve Daniel'e kendisini takip etmesini işaret etti.

"Gecenin bu saatinde nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Vampirella avına" diye cevap verdi Fermín.

"Söz konusu bile olamaz."

"Hadi, dikkatsizlik yapmayın yoksa elimizden kaçırırız..."

Fermín cevap vermesini beklemeden Puerta del Ángel'in köşesine doğru hızlıca ilerledi. Casa Jorba'nın kapı sundurmasına sığındı ve çatıların üzerinde alçaktan sürünen bulutlarla çevrelenmiş gece karanlığını inceledi. Daniel onun yanına geldi.

"İşte orada, cennetteki yılan."

"Tanrı aşkına Fermín, bana bunu yapmayın."

"Bakın ben sözümü tuttum. Siz sözünün eri bir adam mısınız yoksa bir kılıbık mı?"

Daniel şansına lanetler etti ve o ikisi, eskide kalan kayıp dedektiflik zamanlarına dönerek Alicia Gris'in izini sürmeye başladılar.

10

Catedral bulvarına çıkan kapı sundurmaları ve apartman girişleri sırasını takip ederek arkasından gittiler. Savaşın bombardımanlarının orayı işgal eden mahalleyi toza çevirmesiyle, tapınağın önüne serilmiş gibi bir perspektif sunan bir agora uzanıyordu orada. Sıvı bir ay taş döşemelere sıçırıyordu ve Alicia'nın silueti havada gölgelerden bir iz bırakıyordu.

"Fark ettiniz mi?" diye sordu Fermín onun Paja Sokağı'na girişini gözlerlerken.

"Neyi?"

"Bizi izlediklerini."

Daniel sokakların çizdiği gümüşü karanlığı incelemek için arkasını döndü.

"Orada. Oyuncakçı dükkânının kapı aralığında. Onu görüyor musunuz?"

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Bir sigara ateşi."

"Yani?"

"Çıktığımızdan beri bizi izliyor."

"Peki neden bizi takip etmek istesin?"

"Belki izlediği biz değilizdir. Belki onu izliyordur."

"Bu iş giderek daha anlamsız geliyor Fermín."

"Tam tersine. Giderek burada daha çok iş olduğu aşikâr hale geliyor."

Asırlık binaların, karanlığın kucağında yılan gibi kıvrılan sokağa uyum sağlayarak dar bir vadi oluşturduğu Baños Nuevos Sokağı boyunca Alicia'yı takip ettiler.

“Nereye gidiyor acaba?” diye söylendi Daniel.

Cevabı almak uzun sürmedi. Alicia Aviñón Sokağı’nda, Gran Café’nin karşısında bir kapının önünde durdu. Onun apartmana girdiğini gördüler. Hiç oyalanmadan geçtiler ve birkaç bina aşağıda bir kapı aralığına gizlendiler

“Peki şimdi?”

Fermín tam bir cevap olarak La Manual Alpargatera’nın alt kısmını işaret etti. Daniel arkadaşının haklı olduğunu fark etti. Onları, ya kendilerini ya da Alicia’yı takip ediyorlardı. Sandalet dükkânının girişindeki kemerlerin altında gizlenmiş, üzerinde paltosu ve pazar işi melon şapkasıyla ufak bir siluet seçilebiliyordu.

“En azından ufak tefek bir şey” diye değerlendirdi Fermín.

“Peki bunun ne alakası var?”

“Ona tekme tokat dalmak zorunda kaldığınızda bir avantaj sağlar.”

“Aman ne iyi. Peki bunu neden ben yapmak zorundayım?”

“Çünkü siz daha gençsiniz ve birini dövmek için kaba kuvvet gerekir. Ben dikkat dağıtma stratejisini uyguluyorum zaten.”

“Kimseyi dövmek gibi bir niyetim yok.”

“Bu çıtkırıldım tavırlar nereden geliyor bilmiyorum Daniel. Önünde sonunda Ritz’de Cascos Buendía denen şerefsizin suratını dağıtırken ateşli savaşçı yönünüzü gösterdiniz zaten. Unuttuğumu sanmayın.”

“En iyi halim değildi” diye itiraf etti Daniel.

“Özür dilemeyin. Hatırladığım kadarıyla o domuzun önde gideni Valls böceğinin emriyle eşiniz hanımefendiyi baştan çıkarmak için aşk mektupları gönderiyordu. Evet, evet, her ne kadar anlamadığımı sansanız da, geçen ilkbaharda Ateneo Kitaplığı’ndan beri sizin peşini kovaladığınız aynı böcekten bahsediyorum.”

Daniel altüst halde başını eğdi.

“Bilmediğiniz başka bir sırrım var mı?”

“Hangi şeytani sebeple, onca zamandır Valls’in hiçbir yerde görülmediğini kendi kendinize sormadınız mı?”

“Bunu her gün sorguluyorum” diyerek kabul etti Daniel.

“Ya da Salgado’nun Estación del Norte’ye sakladığı hazinesinin nereye gittiğini?”

Daniel başını salladı.

“Peki bu dişi kuşun da Valls için çalışmadığını kim söylüyor?”

Daniel gözlerini kapadı.

“Siz kazandınız Fermín. Ne yapıyoruz?”

Kapısına varınca Alicia eşiğin altında bir ışık çizgisi gördü ve havada Vargas’ın sigaralarının kokusunu tanıdı. Hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve çantasını ve paltosunu yemek odasındaki masanın üzerine bıraktı. Pencerenin önünde sırtı kapıya dönük halde Vargas sessizce sigara içiyordu. O kendisine bir kadeh beyaz şarap doldurdu ve kanepeye oturdu. Kendisi yokken Vargas avukat Brians’ın deposundan çıkardıkları kutuyu kanepenin altından çıkarmıştı. Isabella Gispert’in defteri masanın üzerinde duruyordu.

“Tüm gün nereye kayboldunuz?” diye sordu sonunda Alicia.

“Şurda burda dolaştım” diye cevap verdi Vargas. “Kafamı temizlemeye çalışarak.”

“Peki bunu başardınız mı?”

O arkasını döndü ve kaygılı bir ifadeyle ona baktı.

“Her şeyi Leandro’ya anlattığım için beni affedecek misiniz?”

Alicia şarabından bir yudum tattı ve omuzlarını silkti.

“Eğer günah çıkarmak istiyorsanız Ramblas’a varmadan bir kilise var. Sanırım gece yarısına kadar vardiya devam ediyor.”

Vargas başını eğdi.

“Eğer sizin için bir teselli olacaksa, zaten Leandro ona anlattıklarımın büyük kısmını biliyormuş gibi bir izlenim bıraktı bende. Tek ihtiyacı teyit edilmeleri idi.”

“Leandro ile her zaman böyle olur” dedi Alicia. “Kimse ona bir şey öğretemez, basitçe herhangi bir ayrıntıyı teyit eder.”

Vargas devam etmeden önce iç çekti.

“Seçme şansım yoktu. O bir şeylerin kokusunu alıyordu. Eğer öğrendiklerimizi ona söylememiş olsaydım, sizi ifşa etmiş olacaktım.”

“Bana açıklama yapmanıza gerek yok Vargas. Olmuş olmuştur.”

Sessizlik daha yoğun bir hal aldı.

“Peki Fernandito?” diye sordu Alicia. “Gelmedi mi?”

“Sizinle olduğunu sanıyordum.”

“Bana anlatmadığınız başka ne var Vargas?”

“Sanchís...”

“Anlatın gitsin.”

“Öldü. Onu Teşkilat’tan Clínico Hastanesi’ne götürürlerken kalbi durdu. Açıklama bu yönde.”

“Orospu çocukları...” diye mırıldandı Alicia.

Polis onun yanındaki kanepeye kendini bıraktı. Sessizce bakiştılar. O kendi şarap kadehini doldurup ona uzattı. Vargas hepsini bir dikişte bitirdi.

“Madrid’e ne zaman dönmek zorundasınız?”

“Bana beş gün izin verdiler” dedi Vargas. “Ayrıca beş bin pesetalık bir çek.”

“Tebrikler. Belki beraber Montserrat seyahati yaparak onu ezmek istersiniz. Moreneta heykeline dokunmayan ne kaybettiğini bilemez.”

Vargas üzüntülü şekilde gülümsedi.

“Sizi özleyeceğim Alicia. Siz buna inanmasanız da.”

“Elbette inanıyorum.. Ama hayale kapılmayın, ben sizi değil.”

Vargas kendi kendine gülümsedi.

“Peki siz neredeydiniz?”

“Sempere’lerin evinde ziyarette.”

“Sebep?”

“Bir doğum günü partisi. Uzun hikâye.”

Vargas sanki o dünyanın tüm anlamlarını barındıran, olumlu manada bir hareket yaptı. Alicia Isabella’nın defterini işaret etti.

“Beklerken okudunuz mu?”

Vargas onayladı.

“Isabella Gispert Valls denen alçağın kendisini zehirlediğini bilerek öldü” dedi Alicia.

O ellerini yüzüne götürdü ve saçlarını geriye doğru çekti. Yaşadığı her bir yıl ruhunda ağırlık yapıyor gibiydi.

“Yorulдум” diye mırıldandı sonunda. “Bu boktan yorulдум.”

“Neden eve dönmüyorsunuz?” diye sordu Alicia. “Onlara bu zevki yaşatın. Emekli maaşınızı alın ve Toledo’daki bahçeli eve, Lope de Vega okumaya çekilin. Planınız bu değil miydi?”

“Sizin gibi yapmak mı? Edebiyatla yaşamak mı?”

“Ülkenin yarısı öykülerle yaşıyor. İki tane daha olsa çok gelmez.”

“Sempere’lerden ne haber?” diye öğrenmek istedi Vargas.

“Çok iyi insanlar.”

“Ya. Ama siz pek alışık değilsinizdir, yanlış mı?”

“Değil.”

“Önceleri benim de başıma gelirdi. Zamanla geçer. Isabella’nın defteri ile ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ona verecek misiniz?”

“Bilmiyorum” diye itiraf etti Alicia. “Siz olsanız ne yapardınız?”

Vargas soruyu tarttı.

“Ben onu yok ederdim” diye hükmetti. “Doğrusu onunla kimseye iyilik yapamazsınız. Ayrıca onları tehlikeye atarsınız.”

Alicia onayladı.

“Yalnızca...”

“Söylemeden önce iyi düşünün Alicia.”

“Sanırım düşündüm.”

“Her şeyi akışına bırakıp mutlu olacağız sanıyordum” dedi o.

“Siz ve ben asla mutlu olamayacağız Vargas.”

“Ama siz meseleyi böyle ortaya koyarsanız nasıl itiraz ederim.”

“Bana yardım etmek için bir sebebiniz yok. Bu benim sorunum.”

Vargas ona gülümsedi.

“Siz de benim sorunumsunuz Alicia. Ya da kurtuluşum, bu düşünce sizi güldürecek olsa da.”

“Ben kimseyi asla kurtarmadım.”

“Başlamak için asla geç değildir.”

O ayağa kalktı, paltosunu aldı ve ona uzattı.

“Ne demek istiyorsunuz? Hayatlarımızı sonsuza değin ziyan mı edelim, yoksa sizin edebiyata yeteneğinizin olmadığı ve benim de bize sunulan Lope ile yetinmek zorunda kalmam gerektiğini anlayayım diye yılların geçmesine izin mi verelim?”

Alicia paltosunu giydi.

“Nereden başlamak istersiniz?” diye sordu Vargas.

“Labirentin girişinden...”

Daniel Fermín’in, sopa gibi sıska o dağlı iskeletin ve damıtılmış kıkırdaksı dokunun, harikalar ülkesinde gibi göründüğünü ve dağlı sesiyle bir şarkı mırıldanıp tropikal havanın etkisiyle hafifçe kalçalarını titrettiğini fark ettiğinde, kapı aralığındaki gizlenme yerinde soğuktan titriyordu.

“Nasıl oluyor da soğuktan donmuyorsunuz Fermín. İnsanı altına ettirecek bir soğuk var.”

Fermín elbisesinin altında taşıdığı gazete kâğıtlarından as-tarı ona göstermek için iki düğmesini açtı.

“Uygulamalı bilim” diye açıkladı. “Bu ve ben gençken Havana’da sahip olduğum genç melezle yaşadığım anlardan iyi bir seçki. İşte bu Gulf Stream diye bilinen şeydir.”

“Aman Tanrım...”

Alicia’nın apartman kapısından bir çıtırtı geldiğinde ve onu boylu poslu ve asker duruşlu bir adamla çıkarken gördüklerinde, Daniel maceraya atılarak Gran Café’ye gidip koca bir fincan sütlü ve bol konyaklı kahve istemeyi düşünüyordu.

“Cate, Tarzan bulmuş kendine bizim için dişi kuş” diye işaret etti Fermín.

“Onu böyle adlandırmayı bırakın. Onun adı Alicia.”

“Bakalım bu aralar ergen alışkanlıklarından kurtulursunuz belki, siz artık aile babasısınız. İlerleyin.”

“Peki diğerini ne yapacağız?”

“Casusu mu? Telaşlanmayın. Hemen şu an içinde bir master plan üzerinde düşünüyorum...”

Alicia ve tüm belirtilerin gösterdiği üzere kamu düzeni güçlerinin bir ferdi olan koca adam, Fernando Sokağı’ndan Ramblas’a doğru döndüler. Fermín ve Daniel plana uygun olarak varlığını hiç fark etmemiş gibi gölgeler içine gömülmüş casusun önünden geçtiler. O saatlerde sokak, kültür-alışverişi arayışındaki İngiliz denizciler ve şehrin üst tabakasından gelip, itiraf edilemez yatak odası ihtiraslarını tatmin etmek için çiçek arayışında, şehrin bağırsaklarına kadar inmiş bazı kişiler sayesinde her zamankinden daha canlıydı. Fermín ve Daniel Plaza Real’e bakan kemerlere varana kadar gelip geçenlerin kalabalığını bir çeşit örtü gibi kullandılar.

“Bakın Daniel, burası sizin ve benim tanıştığımız yer. Hatırlıyor musunuz? Yıllar geçiyor ama hâlâ sidik kokuyor. Bu ölümsüz Barselona, yok olup gitmeyen...”

“Bir romantikliğiniz eksikti.”

Alicia ve polis Ramblas’a çıkan istikamete doğru meydanı geçiyorlardı.

“Bir taksiye binecekler” diye hükmetti Fermín. “Bu yükü hafifletme zamanı.”

Geri dönüp uzakta meydanın kemerleri arasından kafasını uzatan casusu seçtiler.

“Peki ne yapmayı öneriyorsunuz?” diye sordu Daniel.

“Siz karşısına çıkıp onun yumuşak yerlerine bir diz darbesi vurabilirdiniz. Çok ufak tefek, eminim hemen pes eder.”

“Alternatif bir planınız var mı?”

Fermín kızgın bir biçimde iç çekti. İşte o zaman meydanda acele etmeden dövriye gezen ve Ambos Mundos Hosteli’nin kapısındaki bir çift orospunun cömert dekoltelerini kendinden geçmiş halde izleyen bekçiyi fark etti.

“Siz sevgili melekçiğiniz ve iri adamı gözden kaybetmeyin” dedi Fermín.

“Peki siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bakın ve ustadan bir şeyler öğrenin.”

Fermín hızla, büyük bir seremoni içinde, asker selamı tarzında selamladığı bekçinin yoluna çıktı.

“Komutanım” dedi ona. “Toplum huzuru ve iffete karşı işlenmiş bir suçu üzülerek rapor etmek zorundayım.”

“Peki ne suçuymuş bu?”

“Ekselansları şu pervasız cılız ve Sepu dükkânından tedarik edilmiş büyük paltonun içindeki kişiye dikkat ediyor musunuz? Hani şu sanki mesele onun hakkında değilmiş gibi davrananı.”

“Küçük çocuk mu?”

“Çocuklukla alakası yok. Üzüntüyle bildiririm ki paltosunun altında çıtırçıplak ve bazı hanımefendilere kalkmış düdüğünü gösterip öyle rezilce şeyler söylüyor ki bir grup fahişenin önünde bile zikretmeye cesaret edemem.”

Bekçi sert biçimde copuna sarıldı.

“Ne diyorsunuz siz?”

“Duyduğunuzu. İşte orada, suç işlemek için yeni fırsatlar arayışında tam bir pislik.”

“O halde yaptığının bedelini ödeyecek.”

Bekçi düdüğünü çıkardı ve copuyla şüpheliyi işaret etti.

“Siz! Orda durun!”

Kendisini mahkûm ettiklerini anlar anlamaz, peşinde bekçi olduğu halde casus koşmaya başladı. Bu dikkat dağıtma manevrasıyla durumdan memnun olan Fermín, güvenlik şefini ve meşhur kovalamaca sahnesini bırakarak taksi durağında bekleyen Daniel ile bir araya gelmek için seğirtti.

“Neredeler?”

“Az evvel bir taksiye bindiler. Oraya gidiyorlar.”

Fermín Daniel’i sıradaki taksiye doğru itti. Ağızda kürdan hokkabazlığı sanatçısı şoför dikiz aynasından onlara baktı.

“Pueblo Nuevo’ya ben gitmem” diye uyardı.

“Siz kaybedersiniz. Şu giden taksiyi görüyor musunuz?”

“Cipriano’nunki mi?”

“Ta kendisi. Onu takip et ve gözden kaybetme. Bu bir ölüm kalım meselesi ve de çok iyi bir bahşış.”

Taksici yelkenleri indirdi ve sesli biçimde güldü.

“Bu tür şeylerin sadece Amerikan filmlerinde olduğunu sanırdım.”

“Dualarınız kabul oldu. Takip et, ama mesafeyi koruyarak.”

Duzenleme

Ny.Ozlem

Karakola varmak için geçen yirmi dakika yirmi yıl gibi gelmişti. Fernandito arka koltukta, sessizce sigara içen ve arada sırada kanını donduran biçimde "Sakin ol, endişelenme" diyen Hendaya'nın yanında gidiyordu. Hendaya'nın iki adamı öndeydiler. Tüm yol boyunca onlardan hiçbiri ağzını açmadı. Gece soğuktu ama her ne kadar arabanın içi de dondurucu derecede soğuk olsa da, Fernandito sırtından akan teri hissediyordu. Camların arkasından sanki bir daha hiç dönmeyeceği bir serap gibi şehrin akıp gidişini izliyordu. Yayalar ve araçlar sadece birkaç metre ötede, ulaşılmaz haldeydiler. Balmes ve Gran Vía kavşağına vardıklarında trafik ışıklarından faydalanarak kapıyı açıp var gücüyle koşma dürtüsü hissetti, ama vücudu tepki vermedi. Saniyeler sonra araba yeniden harekete geçince kapıların kilitli olduğunu anladı. Hendaya dostane biçimde dizlerine vuruyordu.

"Sakin ol Alberto, hepsi bir dakikada bitecek."

Araç komiserliğin önünde durduğunda kapıyı koruyan üniformalı iki ajan yaklaştılar ve onlara kapıyı Hendaya açıp sessizce talimatlarını verdikten sonra Fernandito'yu kolundan yakalayıp içeriye doğru götürdüler. Ön koltukta oturan ajan arabadan inmedi ve onu götürürlerken kendisine baktı, çocuk, adamın direksiyondaki arkadaşına gülümseyerek bir şeyler söylediğini gördü.

Daha önce Vía Layetana Merkez Komiserliği'nde hiç bulunmamıştı. Fernandito da şans eseri o mahalleye yolu düşüp o uğursuz binanın önünden geçmek zorunda kaldığında,

pek çok Barselonalı gibi kaldırım değiştirip adımlarını hızlandıranlardan biriydi. Komiserliğin içi hayal ettiği kadar karanlık ve mağara gibiydi. Arkasında sokak ışığı kaybolur kaybolmaz, belli belirsiz bir amonyak kokusu geldi. İki ajan onu kollarından tutarak götürüyorlardı ve ağır adımla ayak sürüme arası bir biçimde hareket ediyordu bacakları. Geçitler ve koridorlar çoğalıyordu ve Fernandito doymak bilmez bir canavarın bağırsakları içine çekildiğini hissetti. Seslerin ve adımların yankısı havada yüzüyor, gri ve donuk bir karanlık her şeyin içine işliyordu. Bir an için kaçamak bakışların hedefi oluyor, ardından kayıtsızca bakışlar onu terk ediyordu. Fernandito'nun iniliyor mu yoksa çıkılıyor mu olduğunu anlamadığı merdivenlerde onu sürüklediler. Sanki elektrik akımı damla damla geliyormuş gibi, tavandan sarkan lambalar arada sırada göz kırıyorlardı. Parlak cam yüzey üzerinde SOSYAL ARAşTIRMA TUGAYI yazısını okuyabildiği kapıyı geçtiler.

“Nereye gidiyoruz?” diye kekeledi.

Sanki taşıdıkları sadece bir bohçaymışçasına, yol boyunca varlığını görmezden geldikleri gibi, sözlerini de duymazdan geldiler. Her birinin üzerinde sarımtırak bir ışık kabarcığı yayan, oynar başlı lambalardan başka şey olmadığı metal masalarla dolu kasvetli bir salondan onu geçirerek ilerlediler. En dipte camdan duvarları olan bir ofis bulunuyordu. İçerde kaliteli ahşaptan bir yazı masası ve karşılıklı konulmuş iki sandalye vardı. Ajanlardan biri kapıyı açtı ve içeri girmesini işaret etti.

“Oraya otur” dedi gözlerine bakmadan. “Sesini de çıkarma.”

Fernandito birkaç adım atmaya cesaret etti. Kapı arkasından kapandı. İtaatkârca sandalyelerden birine oturdu ve derin derin nefes aldı. Omzunun üstünden baktı ve iki ajanın salondaki masalardan birine oturmuş olduklarını gördü. Birisi diğerine sigara ikram etti. Gülümsüyorlardı. “En azından bir hücrede değilsin” dedi kendi kendine.

Çok uzun süren bir saat süresince, umutsuzca bekleyişin kırkinci dakikasında gelen en büyük cesaret anı, onun bir sandalyeden diğerine geçmesine olanak verdi. Her dakika daha da küçülüyormuş gibi gelen o sandalyelere bir saniye daha oturmaya dayanamadı, kalktı ve cesaret diyemeyeceğimiz, daha çok panik duygusuna yakın bir duyguya sarılarak, duvarları yumruklayıp masum olduğunu ilan etmeye, kendisini oraya yanlışlıkla getirdiklerini söyleyip başını bekleyen iki ajandan kendisini bırakmalarını isteyeceği sırada arkasında bir kapı açıldı ve arkadan vuran ışığı Hendaya'nın figürü gölgeledi.

"Gecikme için affet Alberto. Ufak bir idari konu beni alıyordu. Sana kahve ikram ettiler mi?"

Ağzı kum dolu gibi olsa da, uzun süredir yutkunabilmeyi başardığı için bunu yaptı ve emir beklemeden sandalyelerden birine oturdu.

"Neden buradayım?" diye sorarak açıklama istedi. "Ben bir şey yapmadım."

Hendaya sanki delikanlının korkusu onda belli bir şefkat uyandırmış gibi sakince gülümsedi.

"Kimse kötü bir şey yaptığını söylemiyor Alberto. Gerçekten bir kahve istemez misin?"

"İstediğim beni bırakmanız ve eve gitmek."

"Elbette. Derhal."

Hendaya masanın üzerinde duran telefonu aldı ve ona yaklaştırdı. Ahizeyi kaldırdı ve ona uzattı.

"Hadi Alberto, babanı ara ve belgelerini getirip seni almaya gelmesini söyle. Eminim ailen seni merak ediyordur."

Hareket halindeki bulutlardan bir küme dağın yamacından kayıp gidiyordu. Taksilerin farları Vallvidrera'ya çıkan yolu çevreleyen ağaçların arasından boy gösteren saygıdeğer malikânelerin siluetlerini ortaya çıkarıyordu.

"Aguas yoluna ben giremem" diye uyardı taksici. "Geçen yıldan beri girişi oranın sakinleri ve belediye araçlarıyla sınırlandırdılar. Burnunu soksan ağaçların arkasından bir bekçi elinde ceza defteriyle çıkıp hesabı kesiyor. Ama sizi girişte bırakabilirim..."

Vargas ona elli pesetalık bir banknot gösterdi. Bala üşüşen sinekler gibi taksicinin gözleri bu görüntüye takıldı.

"Bakın, bende bunu bozacak kadar para yok..."

"Eğer bizi beklersen bozmana gerek kalmaz. Ayrıca belediyenin de canı cehenneme."

Taksici oflayıp pufladı ama parasal mantık ağır bastı.

"Olmayacak duaya amin" diyerek kabul etti.

Karayolunun ağzına geldiklerinde, Barselona'ya tepeden bakan dağın etrafında sadece bir şerit gibi kalan asfaltlanmış yolda taksici ihtiyatlı biçimde ilerledi.

"Buralarda olduğundan emin misiniz?"

"Düz devam edin."

Mataix'lerin eski evi, yolun girişinden üç yüz metre mesafede kalıyordu. Hemen sonra taksinin farları yolun bir kenarında yarı açık haldeki demir parmaklıklı kapıyı okşadı. Daha ötede, oldukça uzun bir süredir kaderine terk edilmiş

bahçenin harabeleri arasından çatı katlarının ve kulelerin tırtıklı profili seçiliyordu.

“Burası” dedi Alicia.

Taksici bu mekâna öylesine bir göz attı ve fazla heyecan belirtisi göstermeden aynadan onlara baktı.

“Bakın, bana öyle geliyor ki burada kimse yaşamıyor...”

Alicia onun sözlerini duymazdan geldi ve arabadan indi.

“Sanırım bir feneriniz yoktur değil mi?” diye sordu Vargas.

“Ücrete ekstralar dahil değildir. Söz konusu ücret hâlâ on duro mu?”

Vargas yeniden ellilik banknotu çıkardı ve ona gösterdi.

“Adınız nedir?”

Çok temiz durumdaki paranın hipnotize edici etkisi taksicinin gözlerini kamaştırdı.

“Cipriano Ridruejo Cabezas, sizin ve taksiciler odasının hizmetindeyim.”

“Cipriano, bu senin şanslı gecen. Genç bayan için bir fener var mıydı, bir yere takılıp bileğini burkmaması için?”

Adam torpido gözünü araştırmak için eğildi ve elinde oldukça güçlü bir el feneriyle doğruldu. Vargas onu kaptı ve arabadan indi ama öncesinde ellilik banknotu ikiye bölüp yarısını taksiciye verdi.

“Diğer yarısı dönüşte.”

Cipriano sanki piyango çekilişinde ikramiye isabet etmiş bilet gibi yarım parayı inceleyerek iç çekti.

“Eğer dönerlerse” diye mırıldandı.

Alicia çoktan parmaklıklı kapının dar açıklığından süzülüyordu. Silueti ay ışığı altındaki patikada, çalılar arasında kıvrılıyordu. Onun iki ya da üç katı olan Vargas Alicia’nın peşinden gidebilmek için paslı parmaklıkları itmek zorunda kaldı. Parmaklıkların diğer tarafında taş döşeli bir yol, evin ön kısmındaki ana girişe kadar etrafını çevreliyordu. Ayaklarının altındaki parke taşları kuru yapraklarla kaplıydı. Vargas

yamacın kenarında, oradan tüm Barselona'nın seyredilebildiği korkuluklu bir terasa varana kadar bahçeyi geçerek onun adımlarını takip etti. Uzaklarda deniz ay ışığı altında parlıyor, akkor halinde gümüşten bir göl resmi çiziyordu.

Alicia malikânenin cephesini izledi. Vilajuana'nın anlattığı hikâyeyi dinlerken aklına gelen görüntüler, gözlerinin önünde elle tutulur hale geliyordu. Evi en iyi zamanlarında olduğu haliyle, güneş aş boyası rengindeki duvar taşlarını okşarken ve şimdi delik deşik ve kupkuru yatan çeşme havuzu etrafa su sıçratırken canlandırdı kafasında. Mataix'in kızlarını o bahçede oynarken ve yazar ile karısını salonun penceresinden onları izlerken hayal etti. Mataix'lerin yuvası terk edilmiş bir mozoleye dönmüştü ve pencere kepenkleri rüzgârda sallanıyordu.

"Eğer şimdi geri dönüp yarın gün ışığında gelirsek, en iyisinden bir kasa beyaz şarap" diye teklif etti Vargas. "Eğer acele ederseniz iki kasa."

O elinden feneri kaptı ve girişe doğru yürümeye koyuldu. Kapı açıktı. Girişte paslanmış bir şamdan artığı duruyordu. Alicia fenerin ışık demetini metal parçalarına doğru yöneltti ve incelemek için diz çöktü. Kilidin ana gövdesini oluşturuyormuş gibi görünen bir parçayı eline aldı ve yakından baktı. Metal parçanın içerden patlatılmış olduğunu düşündü.

"Kilit yuvasına bir kurşun" diye tespitte bulundu Vargas arkasından. "Nitelikli hırsızlar."

"Eğer hırsızlarsa."

Alicia metal parçayı yere bıraktı ve doğruldu.

"Siz de benim aldığım kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu polis.

O bunu onaylamakla yetindi. Antrenin içine doğru ilerledi ve karanlıklara doğru yükselen beyazımsı mermer merdivenlerin başında durdu. Yukarıda eski bir lambanın iskeleti salınıyordu.

“Ben olsam o merdivenlere güvenmezdim” diye uyardı Vargas.

Yavaşça, basamak basamak yukarı çıktılar. Fenerin menzili, dört beş metre önlerinde gölgeleri aralıyor ve sonrasında solgun bir hale şeklinde karanlığa gömülüyordu. Girişte aldıkları kötü koku hâlâ duyuluyordu, ama merdivenleri çıktıkça üst kattan yayılıyormuş gibi gelen soğuk ve nemli bir rüzgâr yüzlerini okşuyordu. İlk katın sahanlığına ulaştıklarında odalara açılan bir galerinin sonunda, bir dizi iç mekân penceresinden ay ışığının süzüldüğü geniş koridorla karşı karşıya kaldılar. Kapıların büyük kısmı zorla açılmıştı ve odalar mobilya ve perdelerden arınmıştı. O ölü mekânı inceleyerek koridorda ilerlediler. Zemin bir toz tabakasıyla kaplıydı, ayaklarının altında çıtırdayan külden bir halı. Alicia karanlıkta kaybolan adım izlerine doğru çevirdi feneri.

“Bu izler taze” diye fısıldadı.

“Muhtemelen bir dilenci ya da yürütülecek bir şey kalmış mı diye girmiş bir hırsız” dedi Vargas.

Alicia onun sözlerine itibar etmedi ve izleri takip etti. Büyük evin güneydoğu köşesine varana dek ayak izlerini takip ederek tüm katı dolaştılar. İpucu orada kayboluyordu. Açıkça görüldüğü üzere evin baş köşesi, Mataix çiftinin yatak odasının kapı eşiği önünde Alicia durdu. Neredeyse hiç eşya kalmamıştı ve hırsızlar duvar kâğıtlarına varana kadar her şeyi götürmüşlerdi. Tavan dökülmeye başlamıştı ve eski tavan kaplaması değişik bir perspektif yaratarak, bir çeşit gerilmiş körük resmediyor ve mekânın gerçekte olduğundan daha derin olduğu yanılsaması yaratıyordu. Dip tarafta Mataix’in karısının kızlarını korumak için boş yere saklanmış olduğu dolabın konulduğu boşluk göze çarpıyordu. Alicia bir mide bulantısının başlangıcını hissetti.

“Burada hiçbir şey kalmamış” dedi Vargas.

Alicia merdivenin sonunda bu kata giriş yaptıkları koridordan geri dönmek için yürümeye koyuldu. Girer girmez

fark edilen pis koku orada daha net hissediliyordu, bizzat evin kendi iç organlarından yükseliyormuş gibi gelen çürüme kokusu. Yavaşça merdivenleri indi, arkasında Vargas'ın adımları onu takip etti. Sağ tarafında bir hareket tespit edip durmadan önce, çıkışa doğru ilerliyordu. Büyük pencereleri olan bir salonun girişine yaklaştı. Zeminin tahta döşemelerinin bir kısmı çıkarılmıştı ve rastgele oluşturulan ocakta sandalye ve kararmış kitap ciltlerinin kömürleşmiş parçaları kendini ele veriyordu. Odanın sonunda, arkasında siyah bir kuyu açılan tahta parçası sallanıyordu. Vargas hemen yanında durdu ve revolverini çıkardı. Çok yavaş biçimde, ikisi iki yandan kapıya doğru yaklaştılar. Duvara varınca Vargas tahta döşeme içinde kalan yarım kapıyı açtı ve başını salladı. Alicia ışık demetini içeri doğru çevirdi. Uzun bir merdiven evin bodrumuna kadar iniyordu. Genç kadın çürümüş hayvan leşi kokusunu yukarı taşıyan hava akımını fark etti. Elini ağzına ve burnuna götürdü. Vargas yeniden başını salladı ve önden gitti. Dura dura, duvarlara tutunarak ve her basamakta yanlış bir adım atıp boşluğa yuvarlanmaktan kaçınarak aşağı indiler.

Merdivenlerin sonuna vardıklarında, ilk bakışta binanın o katını tamamen kaplayan bir kubbeye benzeyen şeyle karşılaştılar. Kubbe bir sıra yatay pencere ile çevriliydi ve bu pencerelerden, zeminden yükselen zehirli dumanın içine hapsolan ölü ışık dikenleri nüfuz ediyordu. Vargas onu durdurduğunda Alicia ileri doğru bir adım atacaktı. Ancak o zaman fark etti ki büyük taşlar döşenmiş sandığı zemin aslında suydurdu. Amerikalı zenginin yeraltı havuzu zümrüt yeşili rengini kaybetmişti ve şimdi siyah bir aynaydı. Kıyısına kadar yaklaştılar ve Alicia fenerle suyun yüzeyini taradı. Suyun altında yeşile çalan yosun ağları salınıyordu. Pis koku oradan geliyordu. Alicia havuzun dibini işaret etti.

“Orada, aşağıda bir şey var” dedi.

Feneri suyun yüzeyine yaklaştırdı. Su hayaletimsi bir parlaklık kazandı.

“Onu görüyor musunuz?” diye sordu Alicia.

Çok hafifçe sürüklenerek, koyu bir kütle dipte salınıyordu. Vargas etrafına bakındı ve ona havuzu temizlemek için büyük bir tırmık ya da süpürge gibi gelen sopayı gördü. Tüm saçak lifleri yıllar önce kopmuştu ama o saçığın tutturulduğu metal parça hâlâ ucunda yapışık haldeydi. Vargas sopayı suya daldırdı ve siyah şekle ulaşmaya gayret etti. Ona dokununca kendi etrafında döndü, son derece yavaş biçimde açılıyormuş gibi göründü.

“Dikkat” diye uyardı Vargas.

Metal ucun sert bir şeye temas ettiğini hissetti ve güçlü biçimde çekti. Gölge havuzun dibinden yükselmeye başladı. Alicia birkaç adım geri çekildi. Bunun ne olduğunu anlayan ilk kişi Vargas oldu.

“Geri çekilin” diye mırıldandı.

Her şeyden önce elbisesini tanıdı Alicia, çünkü Gran Vía’da onu satın almış olduğu gün bir terziye kadar ona eşlik etmişti. Yüzeyde beliren yüz kireç gibi beyazdı ve gözleri, gözbebekleri etrafındaki kılcal ağın koyu renkli çizgilerle bölünmesiyle, parlak mermerden iki küreye benziyordu. Bizzat kendisinin ona açmış olduğu yara izi, ateşle dağlanmış gibi duran mor renkli bir işarete dönüşmüştü. Kafası yan döndü ve gırtlaklarını biçen derin kesik ortaya çıktı.

Alicia gözlerini kapadı ve bir hıçkırığa mani olamadı. Vargas’ın elini omzunda hissetti.

“Bu Lomana” demeyi başardı.

Gözlerini tekrar açtığında ceset, kolları birbirine bağlanmış halde kendi etrafında dönerek daha önce suyun altında asılı kaldığı yere kadar dibe gömülüyordu. Alicia altüst olmuş halde kendisini izleyen Vargas’a döndü.

“Vilajuana onu buraya gönderdiğini söylemişti” dedi Alicia. “Birileri onu izlemiş olmalı.”

“Ya da belki hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı.”

“Onu burada bırakamayız. Bu şekilde.”

Vargas başını salladı.

“Ben bununla ilgileneceğim. Şimdilik buradan çıkalım.”

Polis onu kolundan tuttu ve merdivenlere kadar nazikçe ona rehberlik etti.

“Alicia, o ceset en azından iki ya da üç haftadır orada. Sizin Barselona’ya gelmenizden önce.”

O gözlerini kapadı ve bunu onayladı.

“Bu da demek oluyor ki evinize girip kitabı çalan kişi Lomana değildi” diye tamamladı sözlerini Vargas.

“Bunu biliyorum.”

Vargas hareketsiz kalıp onu tuttuğunda tekrar yukarı çıkmaya hazırlanıyorlardı. Üst kattaki ayak seslerinin gürültüsü kubbede yankılanıyordu. Bakışlarıyla adımların yönünü takip ettiler. Polis nüfuz edilemez bir bakışla dinliyordu.

“Bir kişiden fazlalar” diye bildirdi çok kısık bir sesle.

Bir an için hemen uzaklaşacaklarmış gibi ayak sesleri durdu. Yukarda bir gürültü duyduğunda Alicia merdivenlerden yukarı kafasını uzatacağı. Merdivenlerin çıtırtısını ve bir sesin yankısını duydular ve birbirleriyle bakıştılar. Alicia feneri söndürdü. Her ikisi kapının iki yanında gölgeler içine gizlendiler. Vargas silahın namlusunu merdiven çıkışına doğrulttu ve horozu kaldırdı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Saniyeler sonra bir silüet kapı eşiğinde boy gösterdi. Bir adım daha atmadan Vargas kafasını dağıtmak için hazır vaziyette, revolverinin namlusunu yabancıнын şakağına dayadı.

Sayırsız defa bunu deneyimlemiş olmasına rağmen, ateşli bir silahın derisiyle teması, krem karamel ile temas etmek gibi, Fermín'in alışmayı beceremediği bir durumdu.

"Önden buyurun, barışçıl amaçlarla geldik" diye konuştu gözlerini kapayarak ve mutlak teslimiyet göstergesi olarak ellerini kaldırarak.

"Fermín siz misiniz?" diye sordu Alicia şaşkınlık içinde.

Bahsi geçen kişi bir yanıt veremedi önce Daniel kapıda belirdi ve Vargas'ın arkadaşının kafasına dayadığı silah manzarası karşısında taş kesilmiş halde kaldı. Polis istemsiz olarak nefesini bıraktı ve revolveri indirdi. Fermín kederli bir halde içini çekti.

"Burada ne halt ettiğinizi söyleyebilir misiniz?" diye sordu Alicia.

"Bakın aynen düşüncelerimi okudunuz" diye cevap verdi Fermín.

Alicia, Daniel ve Fermín'in suçlayıcı bakışlarıyla yüzleşti ve seçeneklerini değerlendirdi.

"Size söylüyordum zaten Daniel" dedi Fermín. "Hain bir lamia gibi ne dolaplar çevirdiğine bakın."

"Lamia da nedir?" diye sordu Vargas.

"Alınmayın topçu çavuşu, ama daha az silahla oynayıp daha çok sözlük karıştırırsanız belki sormak zorunda kalmazsınız" diye karşılık verdi Fermín.

Vargas ileri doğru bir adım attı, Fermín buna karşılık beş adım geri çekildi. Alicia ateşkes işareti olarak ellerini kaldırdı.

“Sanırım bize bir açıklama borçlusunuz Alicia” dedi Daniel.

O sabit bir biçimde onu izledi ve bu esnada dünyadaki tüm şüpheleri silip atmayı becerebilecek tatlı bir bakışla başını salladı. Fermín Daniel’i dirseğiyle dürttü.

“Daniel kan dolaşımını boynundan yukarı yönelt ve şirinliklere kendini kaptırma.”

“Burada kimse şirinlik yapmıyor Fermín” dedi Alicia.

“Siz onu yüzen salama söyleyin” diye söylendi Fermín havuzun bulanık suyunu işaret ederek. Bir tanıdığınız mı?”

“Tüm bunların bir açıklaması var” diye başladı Alicia.

“Alicia...” diye uyardı Vargas.

O sakinleştirici bir hareket yaptı ve Fermín ile Daniel’e yaklaştı.

“Maalesef bu kolay bir açıklama değil.”

“Bize bir fırsat verin. Biz görüldüğümüze oranla çok daha az salağızdır, en azından bir parçacık, çünkü yanımdaki arkadaşım Daniel henüz ergenlik çağını atlatmak için mücadeleye devam ediyor.”

“Konuşmasına izin ver Fermín” diye kesti Daniel.

“Hayvanat bahçesinde tuttukları kobralarda daha az zehirli diller var.”

“Neden ilk olarak buradan çıkıp sakince konuşabileceğimiz herhangi bir yere gitmiyoruz?” diye önerdi Alicia.

Vargas içinden buna karşı çıktı ve teklifi onaylamadığını açıkça belli etti.

“Bunun bir tuzak olmadığını nereden bilelim?” diye sordu Fermín.

“Çünkü gideceğimiz yeri siz belirleyeceksiniz” dedi Alicia.

Daniel ve Fermín birbirlerine baktılar.

Bahçeyi geçtiler ve Cipriano’nun kısa Celtas’ların dumanında ve derin soluklu, gerçekten her vatandaşı ilgilendirecek

temel meseleler hakkında bir radyo sohbetinde kendinden geçmiş halde bulunduğu taksiye döndüler: futbol ligi ve bir sonraki pazar gerçekleşecek Madrid-Barselona karşılaşmasından önce, Kubala'nın sol ayağındaki bir nasırın gelişimi. Vargas cüssesinin ağırlığını koyarak ön koltuğa geçti ve diğerleri mümkün olduğunca sıkışarak arka koltuğa oturdular.

"Siz iki kişi değil miydiniz?" diye sordu taksici, istemsizce eli Celtas paketini karıştırırken.

Vargas bir homurtuyla cevap verdi. Fermín'in şüphesine göre, Alicia onlara istemedikleri haince bir şey yaptırmak gayretinde, büyük bir tuzak kurabilmek için kendi gizemlerine yoğunlaşmıştı. Onun arkadaşı Daniel bu dalavereci kadının sağ bacağına temas eden bacağı nedeniyle herhangi bir şey düşünemeyecek ya da söyleyemeyecek kadar akli karışmış durumda gibi görünüyordu. Düşünsel melekelerini ve idrakini kontrol altında tutabilen kişinin sadece kendisi olduğunu gören Fermín, şarkıcı sesiyle sözü aldı ve arabanın seyri için talimatları verdi.

"Bakın şefim, bizi Raval'a doğru götürüp Can Lluís'in kapısında bırakma lütfunda bulunur musunuz?"

Tüm bilinen evrende en ayrıcalıklı restoranı ve fırtınalı zamanlarda ruhsal sığınağı olan yerin ismini anmak bile, beynini dağıtmaya hazır görünen düzenin ajanları ile sürtüşmelerde daima iştahı vahşice kabaran Fermín'i canlandırmaya yetmişti. Cipriano Vallvidrera karayolunun girişine kadar geri geri gitti ve tepenin ayakları dibinde uzanmış bekleyen bir Barselona'ya geri dönüş yoluna koyuldu. Dağdan aşağı Sarriá mahallesine doğru kıvrılırlarken, Fermín gizlice, önde oturan ve Alicia'nın koruma ve kaba kuvvet olarak faydalandığı arkadaşının ensesinden baktı. Her açıdan polis gibi kokuyordu ve üst mevkilerden bir polisti. Vargas Fermín'in delici bakışlarını hissetmiş olmalıydı, çünkü arkasını döndü ve zindanda kemiklerle karşılaşan bahtsızlar gibi insanın dizlerinin bağını çözen o bakışlardan birini ona iade etti.

Alicia'nın Fermín diye seslendiği o ufak tefek adam *Lazarillo de Tormes*'in yapmacıklı romanslarından firar etmiş bir karakter gibi görünüyordu.

"Benim sıska görüntüme aldanmayın" diye uyardı onu Fermín. Bu gördüğünüz vücudun tamamı kaslardan ve savaşma içgüdüsünden oluşmuştur. Beni sivil bir ninja gibi düşününüz."

Kişi mesleğinde her şeyi görüp geçirdiğini düşünmeye başlar ve o zaman Tanrı Efendimiz ona sürpriz bir hediyecek gönderme lütfunda bulunur.

"Fermín'di değil mi?"

"Kim soruyor?"

"Bana Vargas deyin."

"Teğmen mi?"

"Yüzbaşı."

"Umarım ekselansları iyi yemeğe ve Katalan mutfağına dair dini açıdan bir itirazda bulunmazsınız" dedi Fermín.

"Asla. Ayrıca oldukça açım doğrusu. Bu Can Lluís iyi bir yer midir?"

"Yüce bir yer" diye karşılık verdi Fermín. Tül çorap içindeki Rita Hayworth bacağı gibi."

Vargas gülümsedi.

"Bu ikisi artık arkadaş oldular" dedi Alicia. "Midenin emirleri ve cinsellik anlayışı erkekleri birleştiriyor."

"Onu ciddiye almayın Fermín. Alicia asla yemek yemez, en azından katı halde olanları" diye açıkladı Vargas. "Tedbirsiz kişilerin ruhunu emerek beslenir."

Fermín ve Vargas istemsiz bir suç ortaklığı duygusu içinde bakiştılar.

"Onu duydunuz mu Daniel?" dedi ilki damdan düşer gibi. "Genel Polis Teşkilatında yüzbaşı rütbesi olduğunu teyit etti."

Alicia döndü ve Daniel'i kendisine göz ucuyla bakarken buldu.

“Kötü sözler için kulaklarım sağır” dedi.

“Korkmayın, şu ruh emme işinden sonra kimseyi fişlediğini sanmıyorum” dedi Fermín.

“Neden hepimiz susup huzur içinde gitmiyoruz?” diye önerdi Daniel.

“Hormonlar yüzünden” diyerek özür diledi Fermín. “Çocuk hâlâ gelişme aşamasında.”

Böylece hepsi, radyo programı ve destansı futbol ligi sohbeti sayesinde, kendi sessizliği içinde Can Lluís’in kapılarına kadar geldiler.

Fermín sanki haftalardır bir tahta parçasına tutunarak sahile vurmuş bir kazazede kadar aç bir halde taksiden indi. Can Lluís'in sahibi, Fermín'in eski bir arkadaşı olan adam onu kucaklayarak karşıladı ve Daniel'i sıcak bir biçimde selamladı. Vargas ve Alicia'yı fark ettiğinde onlara göz ucuyla baktı ama Fermín kulağına bir şey fısıldadıktan sonra başını salladı ve içeri geçmeleri için buyur etti.

"Hemen bugün yemeğe gelen Profesör Alburquerque ile sizden bahsettik ve ne maceralara atıldığınızı soruyorduk kendi kendimize."

"Hiç, fazla önemi olmayan ev içi entrikalar. İnsan eskiden olduğu gibi değildir asla" dedi Fermín.

"Eğer uygunsa sizi dip taraftaki masalardan birine alayım ve böylece sakın bir ortamda olursunuz..."

Yemek salonunun bir köşesine, Vargas'ın içgüdüsel olarak girişe bakan bir sandalyeyi kendine ayırdığı masaya yerleşteler.

"Ne arzu edersiniz?" diye sordu mekânın sorumlusu.

"Şaşırtın bizi dostum. Ben zaten akşam yemeği yedim, ama yaşadığım heyecanla bir atıştırmalığa hayır demem ve burada yüzbaşının yüzünde bir mahkûm iştahı olduğu görülüyor. Şu sıkıcı gençlere de oyalansınlar diye birer gazoz verebilirsiniz" diye işaret etti Fermín.

"Benim için bir kadeh beyaz şarap lütfen" diye sipariş verdi Alicia.

"Çok iyi bir Panadés'im var."

O başını sallayarak onayladı.

“O zaman ortaya atıştırmalık bir şeyler getireyim ve eğer başka bir şey isterseniz bana söylersiniz.”

“Önerge oybirliğiyle kabul edilmiştir” diye beyan etti Fermín.

Görevli siparişiyle mutfağın yolunu tuttu ve onlara sadece yoğun bir sessizlik eşlik etti.

“Ne diyordunuz Alicia?” diye konuşmaya davet etti Fermín.

“Size anlatacağım şey aramızda kalmak zorunda” diye uyardı o.

Daniel ve Fermín sabit bakışlarla onu izlediler.

“Bu konuda bana söz vermek zorundasınız” diye ısrar etti Alicia.

“Söz vermek için bir şeyler duymak gerekir” dedi Fermín.

“Ayrıca siz, tüm saygımla ifade etmek isterim ki, henüz bize bunun önemli bir şey olduğuna dair hiçbir delil sunmadınız.”

“O halde bana güvenmek zorundasınız.”

Fermín Vargas ile bakıştı. Polis omuzlarını silkti.

“Bana hiç bakmayın” diye konuştu o. “Birkaç gün önce bana da aynısını söyledi ve işte buradayım.”

Hemen sonra elinde tepsiyle bir garson belirdi ve masaya birkaç tabak ve biraz ekmek bıraktı. Fermín ve Vargas, Alicia acele etmeden şarabını yudumlayıp parmaklarının arasında bir sigara tutarken, yapmacık hareketlere girmeksizin saldırıya geçtiler. Daniel bakışlarını masaya gömdü.

“Yemek nasıl sizce?” diye sordu Fermín.

“Muhteşem” dedi Vargas. “Ölüleri diriltecek kadar var.”

“Öyleyse yüzbaşım bu Fransız usulü yahniyi deneyiniz, buradan *Virolai* marşı söyleyerek çıkmanız garanti.”

Daniel bu ilginç görünümlü çifti izledi ki kendi aralarında çok farklı olamazlardı, çünkü avlanan aslanlar gibi önlerine konan her şeyi yutuyorlardı.

“Günde kaç kez akşam yemeği yiyebilirsiniz Fermín?”

“Erişebileceğim mesafeye ne kadar koyarlarsa o kadar” diye karşılık verdi. Savaşı ön cephede yaşamamış olan bu gençler bunu anlayamaz yüzbaşım.”

Vargas parmaklarını yalayarak başını salladı. Yağmurun dinmesini bekleyen birinin çaresiz bakışlarıyla bu gösteriye katılan Alicia, ikinci beyaz şarap kadehi için garsona bir işaret yaptı.

“Katı bir şeyler yemeden içince aklınızı bulandırmıyor mu?” diye sordu Fermín bir parça ekmekle tabağı sıyrırken.

“Aklımı bulandırması beni endişelendirmiyor” diye karşılık verdi Alicia. “İçtikten sonra tuvalete gitmeye zorlamasın yeter.”

Kahveler ve likörler servis edildikten sonra Fermín ve Vargas tatmin olmuş halde arkalarına yaslandılar ve Alicia kül tablasında sigarasını söndürdü.

“Sizleri bilmem ama ben tamamen kulak kesildim” dedi Fermín.

Alicia öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

“Sizlerin zaten Bakan Mauricio Valls’in kim olduğunu bildiğinizden eminim.”

“Buradaki dostum Daniel kulaktan dolma” dedi Fermín kötü kötü gülümseyerek. “Benim kendisiyle temasım oldu.”

“Eğer dikkat ettiyseniz o zaman fark etmişsinizdir ki bu adam uzun zamandır hiç insan içinde görülüyor.”

“İşte şimdi konuşmaya başlıyor” diyerek onayladı Fermín. “Ailenin eski dostu olan bu ileri gelen kişinin hayatını ve mucizelerini araştırmak için Ateneo Kütüphanesi’nde boş zamanlarını değerlendirerek Valls konusunda uzmanlaşan kişi Daniel olsa da.”

Alicia Sempere ile baktı.

“Bugün itibarıyla Mauricio Valls Somosaguas’taki evinden hiç iz bırakmadan kaybolalı tam üç hafta oluyor. Sabah şafak sökerken en güvendiği baş koruması eşliğinde, günler sonra Barselona’da terk edilmiş halde bulunan bir arabayla evinden ayrıldı. O zamandan beri onu gören olmadı.”

Alicia Daniel'in bakışında kabaran karmaşık duygulanma halini inceledi.

"Polisin araştırması ortaya koydu ki, Valls bir bankanın hisseleri ile ilgili olarak, hileli olduğu varsayılan işlemler nedeniyle, ondan intikam almayı hedefleyen bir suç ortaklığının kurbanı olacaktı."

Daniel ona şaşkınlıkla ve artan bir öfkeyle bakıyordu.

"Siz araştırma dediğinizde" diye araya girdi Fermín, "kimi kastediyorsunuz?"

"Genel Polis Teşkilatı ve diğer toplum güvenliği güçleri."

"Yüzbaşı Vargas'ın bu konudaki işlevini anlıyorum, ama sizi, doğrusu..."

"Ben de bu araştırmada polise destek vermek için hizmetlerinden yararlanan bu birimlerden birisi için çalışıyorum ya da daha doğru bir ifadeyle çalışıyordum."

"Bu birimin bir adı var mı?" diye sordu Fermín şüpheli bir biçimde. "Çünkü sizde Guardia Civil görevlisi tarzı yok."

"Hayır."

"Belli oluyor zaten. Peki bu gece yüzerken gördüğümüz merhum?"

"Benim eski iş arkadaşım."

"O halde iştahınızı kapatan şeyin bu üzüntü olduğunu varsayıyorum..."

"Tüm bunlar bir yalan zinciri" diye kesti Daniel.

"Daniel" dedi Alicia uzlaşmacı bir biçimde bir elini onun elinin üstüne koyarak.

O elini çekti ve onunla yüzleştirdi.

"O halde bunun için mi ailenin eski bir dostu olarak kitapçıyı, karımı, oğlumu ziyaret edip aileme sızdınız?"

"Daniel, bu biraz karışık, izin verirsiniz..."

"Alicia sizin gerçek adınız ne? Yoksa babamın eski anılarından birinden ödünç mü aldınız bu ismi?"

Şimdi de Fermín sanki geçmişinden gelen bir hayaletle karşılaşmış gibi bakışlarını ona dikmişti.

“Evet. Benim adım Alicia Gris. Ayrıca kim olduğum konusunda yalan söylemedim.”

“Sadece özellikle diğer şeyler hakkında söylediniz” diye karşılık verdi Daniel.

Vargas konuşmanın dizginlerini alma işini Alicia’ya bırakarak sessizliğini koruyordu. O ikna edici şekilde tuzağa düşmüş bir kuş ve bir suçluluk havası göstererek ki Vargas bir an için bile bunların sahici olduğuna inanmadı, içini çekti.

“Soruşturma süresi boyunca Mauricio Valls’in anneniz Bayan Isabella ve eski bir Montjuic mahkûmu olan David Martín ile ilişkisi olduğunun işaretlerini bulduk. Sizleri buna dahil etmemin sebebi bazı şüpheleri elemek ve Sempere ailesinin bu konuyla hiçbir ilgisi olmadığından emin olmak...”

Daniel acı bir gülüşe mani olamadı ve derin bir küçümseme ile Alicia’ya baktı.

“Siz beni bir aptal gibi görüyor olmalısınız. Ayrıca aptal olmalıyım gerçekten çünkü Alicia ya da adınız her ne halt ise şu ana kadar sizin gerçekte ne olduğunuzu anlamamışım.”

“Daniel, lütfen...”

“Bana dokunmayın.”

Daniel ayağa kalktı ve çıkışa doğru yürüdü. Alicia iç çekti ve yüzünü ellerine gömdü. Yardım etmesi için yalvarırcasına Fermín’in bakışlarını aradı, ama ufak tefek adam ona sanki *in fraganti*¹ yakaladığı bir yankesici gibi bakıyordu.

“İlk deneme için bunu oldukça zayıf görüyorum” diye bildirdi. Sanırım hâlâ bize bir açıklama borcunuz var ve şimdi bize çevirdiğiniz dalavere karşısında eskisinden daha fazla mecbursunuz buna. Ayrıca bana yapmanız gereken açıklamayı hiç hesaba katmıyorum. Sizin gerçekten Alicia Gris olup olmadığınız meselesi.”

O altüst olmuş halde gülümsedi.

“Beni hatırlamıyor musunuz siz Fermín?”

1 (Lat.) Suçüstü. (ç.n.)

Ufak tefek adam sanki bir hortlağa bakıyor gibi bakıyordu ona.

“Artık neyi hatırladığımı bilmiyorum. Siz ölülerin arasından geri mi geldiniz?”

“Öyle olduğunu söyleyebilirim.”

“Peki ama neden?”

“Sadece sizi korumaya çalışıyorum.”

“Kim derdi ki...”

Alicia ayağa kalkıp Vargas’a baktı ve onaylayıcı bir işaret yaptı.

“Onun arkasından gidin” dedi polis. Ben Lomana ile ilgilenirim ve mümkün olduğunda size bilgi veririm.”

Alicia başını salladı ve Daniel’i bulmak için ayrıldı. Fermín ve Vargas sessizce bakışarak yalnız kaldılar.

“Sanırım siz ona oldukça sert davrandınız” dedi Vargas.

“Onu tanıyalı ne kadar oldu?” diye sordu Fermín.

“Birkaç gün.”

“O halde bu onun etten kemikten bir varlık olduğunu, bir hayalet olmadığını kanıtlar mı?”

“Sanırım sadece görüntüsü öyle” dedi Vargas.

“İçmeye gelince, sünger gibi içiyor, burası doğru” diye düşüncesini ortaya koydu Fermín.

“Hayal bile edemezsiniz.”

“Korku evine dönmeden önce viskili kahveye ne dersiniz?” diye önerdi Fermín.

Vargas kabul etti.

“Yüzen sucuğu kurtarmak için eşlik etmemi ve lojistik destek vermemi ister misiniz?”

“Minnettar olurdum Fermín, ama bunu yalnız yapsam daha iyi.”

“O zaman bana bir meseleyi açıkla mısınız ve lütfen beni kandırmadan ki siz ve ben aynı takımda sayılmak için çok şey yaşadık artık. Bana mı öyle geliyor yoksa bu iş görüldüğünden daha mı beter?”

Vargas tereddüt etti.

“Çok daha kötü” diyerek onu onayladı sonunda polis.

“Ya. Peki şu Valls denen iki ayaklı gübre hâlâ hayatta mı yoksa zehirli sarmaşıkları beslemeye mi başladı?”

Tüm o günlerin yorgunluğu bir anda üzerine çökmüş gibi görünen Vargas perişan bir halde ona baktı.

“Bu, dostum, sanırım hikâyenin eksik kalan kısmı...”

Daniel'in görüntüsü uzakta, Raval'ın dar sokakları ve elektrik lambalarının kucağında bir gölge olarak belirliyordu. Alicia becerebildiği kadar adımlarını sıklaştırdı. Kısa süre sonra kalçasında ağrının uyandığını hissetti. Daniel ile arasındaki mesafeyi kapatmak için mücadele ettiği ölçüde nefesinin kesildiğini ve kemikleri arasından bir saplanma hissini kendisine yol açtığını hissediyordu. Ramblas'a varınca o arkasını döndü ve onu görünce öfke dolu bir bakış fırlattı.

"Daniel, lütfen, bekleyin" diye seslendi Alicia bir direğe tutunarak.

O duymazdan geldi ve ağır adımlarla ilerledi. Alicia elinden geldiğince onun peşinden süründü. Ter alnını kaplıyordu ve yan tarafı tamamen ateşler içinde bir açık yara gibiydi.

Santa Ana Sokağı'nın köşesine varınca Daniel omzunun üstünden ona baktı. Alicia hâlâ oradaydı ve kendisini şaşır-tan bir biçimde topallıyordu. Onu izlemek için bir an durdu ve dikkatini çekmek için elini uzattığını gördü. Daniel başını sallayarak reddetti. Sanki onun içinde bir şeyler kırılmış gibi yere düştüğünü gördüğünde eve doğru yürümeye hazırlanı-yordu. Birkaç saniye bekledi, ama Alicia kalkmadı. Tereddüt etti, sonra ona yaklaştı ve yerde kıvrandığını fark etti. Sokak fenerinin ışığında yüzünü seçti, terden sırlıklam olduğunu ve yüzüne bir ağrı ifadesinin hâkim olduğunu gördü. Onu orada kaderine bırakma dürtüsü hissetti, ama birkaç adım yaklaştı ve yanında diz çöktü. Alicia yüzü gözyaşlarıyla kaplı halde kendisine bakıyordu.

“Rol mü yapıyorsunuz?” diye sordu Daniel.

Elini ona doğru uzattı ve tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Ellerin altında Alicia’nın vücudu ağırdan titriyordu ve Daniel bir tür pişmanlık hissetti.

“Neyiniz var?”

“Bu eski bir yara” dedi soluk soluğa Alicia. “Oturmam gerek, lütfen.”

Daniel onu belinden tuttu ve Santa Ana Sokağı’nın başında bulunan ve her zaman geç kapatan bir kafeye doğru götürdü. Garson onu tanıyordu ve Daniel ertesi gün, neredeyse geceyarısı olmuşken, kollarında insanı altüst edercesine büyüleyici genç bir kadınla ortaya çıktığı haberinin ağızlara sakız olacağını anladı. Alicia’yı hemen girişe yakın masalardan birine götürdü ve oturmasına yardım etti.

“Su” diye fısıldadı.

Daniel bara yaklaştı ve garsona yöneldi.

“Bana bir su ver Manuel.”

“Sadece bir su mu?” diye sordu adam manalı biçimde ona göz kırparak.

Daniel açıklama yapmak için oyalanmadı ve bir şişe su ve bardakla masaya döndü. Alicia elinde metal bir ilaç kutusu tutuyor ve açmaya çabalıyordu. O kutuyu aldı ve onun için açtı. Alicia iki hap aldı ve ağzından taşan su çenesine akıp boğazına doğru inerken bir yudumda hapları içti. Daniel başka ne yapacağını bilemeden endişeyle ona bakıyordu. O gözlerini açtı ve gülümsemeye çalıştı.

“Hemen düzelirim” dedi.

“Belki bir şeyler yerseniz daha çabuk etki eder...”

Alicia başını sallayarak reddetti.

“Bir kadeh beyaz şarap, lütfen...”

“Yani sizce alkolü bunlarla karıştırmak iyi bir fikir mi?”

O bunu onaylayan bir hareket yaptı ve Daniel şarap almaya gitti.

“Manuel. Bir beyaz şarapla atıştırmalık bir şeyler ver.”

“Parmakları yalatacak kadar leziz jambon kroketlerim var.”

“Her ne olursa.”

Masaya döndüğünde Daniel, şarabın ve az evvel yuttuğu hap biçimindeki şeyler her neyse onların yanında Alicia bir buçuk kroket yiyene kadar ısrar etti. Yavaş yavaş kendi kontrolünü sağlamaya başlıyor gibi göründü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi ona gülümsemeyi başardı.

“Sizi beni böyle görmek zorunda bıraktığım için üzgünüm” dedi.

“Daha iyi hissediyor musunuz?”

Alicia her ne kadar bir parçası oradan çok uzaktaymış gibi düşündürür biçimde gözleri ölü gibi ve akışkan bir şekle bürünmüş olsa da başını salladı.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez” diye uyardı Daniel.

“Bunu anlıyorum.”

“Daniel Alicia’nın kelimeler ağzında sürünüyormuş gibi yavaş bir biçimde konuştuğunu fark etti.

“Neden bize yalan söylediniz?”

“Size yalan söylemedim.”

“Nasıl adlandırırırsanız adlandırın. Bana gerçeğin bir kısmını anlattınız ki bu da aynı kapıya çıkar.”

“Doğrusu gerçeği ben bile bilmiyorum Daniel. Henüz değil. Bunu istesem de size açıklayamazdım.”

Kendi duygularına rağmen ona inanma dürtüsü hissetti. Bakalım Fermín’in şüphe ettiğinden bile daha salak olacak mıydı acaba?

“Ama bunu öğreneceğim” dedi Alicia. “Bu meselenin sonuna kadar gideceğim ve söz veriyorum sizden bir şey gizlemeyeceğim.”

“O halde size yardım etmeme izin verin. Bana uygun olduğunuz biçimde.”

Alicia reddetti.

“Mauricio Valls’in annemi öldürdüğünü biliyorum” dedi Daniel. “Onun yüzüne bakıp bunun nedenini sormak için bu dünyadaki tüm haklara sahibim. Siz ve Vargas’tan daha fazla.”

“Bu doğru.”

“O zaman size yardım etmeme izin verin.”

Alicia ona şefkatle gülümsedi ve Daniel bakışlarını kaçırdı.

“Ailenizi ve kendinizi güvende ve hayatta tutarak bana yardım edebilirsiniz. Onun izini süren sadece Vargas ve ben değilim. Başkaları var. Çok tehlikeli insanlar.”

“Korkmuyorum.”

“Beni endişelendiren de bu Daniel. Korkun. Çok korkun. Ayrıca yapmayı bildiğim şeyi yapmama izin verin.”

Alicia onun bakışlarını aradı ve elini tuttu.

“Valls’i bulacağıma dair size hayatım üzerine yemin ederim ve sizinle ailenizin kurtulacağına sizi temin ederim.”

“Ben kurtulmak istemiyorum. Gerçeği bilmek istiyorum.”

“Sizin istediğiniz şey Daniel, intikam.”

“Bu benim meselem. Eğer siz gerçekte neler olup bittiğini bana anlatmazsanız kendi kendime bunu öğreneceğim. Bu konuda ciddiylim.”

“Biliyorum. Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Daniel omuzlarını silkti.

“Bana yirmi dört saat verin. Eğer yirmi dört saat içinde bu davayı çözmezsem, en sevdiğiniz şey üzerine söz veririm ki bildiğim her şeyi anlatacağım.”

O güvensiz bir şekilde baktı.

“Yirmi dört saat” diye teslim oldu sonunda. “Ben de bunun karşılığında sizden bir iyilik isteyeceğim.”

“Ne olursa.”

“Fermín neden ona bir açıklama borçlu olduğunuzu söylüyor bana anlatın. Ne hakkında bir açıklama?”

Alicia başını eğdi.

“Uzun yıllar önce, ben küçük bir kızken Fermín hayatımı kurtardı. Savaş zamanıydı.”

“O bunu biliyor mu?”

“Bilmiyorsa da bundan şüpheleniyor. O benim öldüğümü sanmıştı.”

“Şu yaranız o zamanlardan kalma?”

“Evet” derken öyle bir hali vardı ki, bunun Alicia’nın gizlediği pek çok yaradan sadece bir tanesi olduğunu düşündürüyordu insana.

“Fermín beni de kurtardı” dedi Daniel. “Pek çok kez.”

O gülümsedi.

“Bazı durumlarda hayat bize bir koruyucu melek hediye eder.”

Alicia ayağa kalkmak için bir teşebbüste bulundu. Daniel ona yardım etmek için masanın etrafını dolaştı ama kadın onu durdurdu.

“Yalnız yapabilirim, teşekkürler.”

“O hapların sizi biraz şey hale getirmediğinden emin misiniz?”

“Endişelenmeyin. Ben büyük bir kıyım. Hadi, size kapınıza kadar eşlik edeyim. Yolumun üstünde kalıyor.”

Eski kitabevinin kapısına kadar yürüdüler. Daniel anahtarım çıkardı. Sessizce bakiştılar.

“Bana söz verdiniz” dedi Daniel.

O bunu onayladı.

“İyi geceler, Alicia.”

Kadın orada, Daniel’in ilaştan mı yoksa o yeşil gözlerin arkasında gizli olduğunu tahmin ettiğı dipsiz kuyudan mı kaynaklandığına karar veremediğı o ölü bakışlarla, hareketsiz biçimde kendisini izleyerek öylece kaldı. O geri çekilmek için bir hareket yaptığında Alicia ayak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Daniel başını çevirdi ve öpücüğü yanağına dokundu. Başka söz söylemeden Alicia arkasını döndü ve uzaklaştı, silueti gölgeler arasında buharlaşıp yok oldu.

Bea onları pencereden izlemişti. Sokağın sonundaki kafeden çıktıklarını ve şehrin çatıları üzerinde gece yarısı çanları çınladığında kapıya yaklaştıklarını görmüştü. Alicia'nın Daniel'e yaklaştığı ve onun orada hareketsiz kaldığı anda, bakışlarında kaybolmuş halde, Bea midesinin burkulduğunu hissetti. Onun ayak uçlarında yükseldiğini ve dudaklarından öpmeye hazırlandığını gördü. İşte o zaman bakmaktan vazgeçti.

Çok yavaşça yatak odasına döndü. Bir an için derin uykuda olan Julián'ın odası önünde durdu. Kapıyı örttü ve odasına geri döndü. Yatağa girdi ve kapı sesini duymak için tetikte bekledi. Daniel'in adımları sessizce koridorda ilerlediler. Bea olduğu yerde, bakışları açık gökyüzüne çevrili olarak, karanlıklar içinde kaldı. Yatak ucunda Daniel'in üstünü çıkardığını ve sandalyenin üzerine bırakmış olduğu pijamasını giydiğini işitti. Çarşafların arasına kıvrılan vücudunu hissetti. Başını ona çevirdiğinde Daniel'in kendisine sırtı dönük olduğunu fark etti.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Fermín'le beraberdim."

Hendaya bir sigara ikram etti, ama Fernandito kabul etmedi.

“Sigara içmiyorum, teşekkürler.”

“Bilge adam. Bu yüzden de neden babanın belgelerinde seni almaya gelmesi ve her şeyin açıklığa kavuşması için onu aramadığını anlamıyorum. Yoksa bir şeyler mi gizliyorsun?”

Çocuk reddetti. Hendaya arkadaşça gülümsedi ve Fernandito birkaç saat önce şoförün dizlerine ateş ederek nasıl parçalamış olduğunu hatırladı. Gömleğinin yakasındaki siyah leke hâlâ oradaydı.

“Hiçbir şey gizlemiyorum efendim.”

“O halde?”

Hendaya telefonu ona doğru itti.

“Bir arama ve serbest kalacaksın.”

Fernandito yutkundu.

“Bu aramayı yapmak için beni mecbur bırakmamanızı isterdim sizden. Çok geçerli bir sebep yüzünden.”

“Geçerli sebep mi? Peki neymiş bu dostum Alberto?”

“Sebep babam, o hasta.”

“Ah, öyle mi?”

“Kalbinden. Birkaç ay önce bir kalp krizi geçirdi ve onu haftalarca Clínico’da yatırdılar. Şimdi evde, iyileşiyor, ama durumu çok hassas.”

“Buna üzüldüm.”

“Babam çok iyi bir adamdır efendim. Savaş kahramanıdır.”

“Savaş kahramanı mı?”

“Milli orduyla birlikte Barselona’ya girdi. Onun bir fotoğrafı var, Diagonal’de, *La Vanguardia*’nın girişinde resmi geçit esnasında. Evdeki yemek odasında çerçevelenmiş biçimde duruyor. Sağdan. üçüncü. Onu görmeliydiniz. Ebro Savaşı’ndaki kahramanca davranışı nedeniyle ilk sırada yürütmesine izin verdiler. Kıdemli çavuştu.”

“Hepiniz onunla çok gurur duyuyor olmalısınız.”

“Evet öyle, ama anneme olanlardan sonra zavallı bir daha eski haline dönemedi.”

“Annen mi?”

“Dört yıl önce öldü.”

“Başın sağolsun.”

“Teşekkürler efendim. Ölmeden önce annemin son sözleri neydi biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Babana iyi bak ve onu üzme.”

“Peki onun sözünü dinledin mi?”

Fernandito acılı biçimde başını yere eğdi. Öyle olmadığını belirtti.

“Doğrusu ne annemin büyütüp yetiştirdiği ne de babama layık bir evlat olabildim. Burada görmüş olduğunuz ben, işe yaramazın tekiyim.”

“Ben de seni iyi bir delikanlı sanıyordum.”

“Hiç öyle değil. Ben serseri bir mayın gibiyim. Sanki yeterince derdi yokmuş gibi, zavallı babamın başına dert açmaktan başka yaptığım şey yok. Beni işten kovmadıkları gün ben oradan ayrılıyorum ve belgelerimi orada unutuyorum. Gördüğünüz gibi savaş kahramanı bir baba ve onun serseri oğlu.”

Hendaya onu dikkatlice inceledi.

“Tüm bunlardan anlamam gereken, eğer babanı ararsan ve belgelerin olmadığı için seni komiserlikte alıkoyduklarını söylersen ona bir dert daha açacağın mı?”

“Bu son olur, sanırım. Eğer beni almak için bir komşu onu tekerlekli sandalyede buraya getirmek zorunda kalırsa, onun

şansına çıkan böyle felaket bir evladın üzüntüsü yüzünden utancından ölür.”

Hendaya meseleyi düşündü.

“Bunu anlıyorum Alberto, ama sen de beni anla. İki ayağımı bir pabuca sokuyorsun.”

“Evet efendim, hak etmesem de bana karşı oldukça sabırlı davrandınız. Ben olsam dersimi almam için kendimi en kötü hücreye tıkardım. Ama size yalvarırım, zavallı babam için bunu yeniden düşünün. Hemen burada adımlı, soyadımlı ve adresimi yazayım, siz yarın sabah gelebilir ve herhangi bir komşuya sorabilirsiniz, ama mümkünse sabah geliniz çünkü ilaçlar yüzünden babam uyuyor olur.”

Hendaya Fernandito’nun uzattığı kâğıdı aldı.

“Alberto García Santamaría: Comercio Sokağı otuz yedi, beş taksim bir” diye tekrarladı. “Peki şimdi sana ajanlar eşlik etse?”

“Eğer geceleri uyumadan, pencereden bakıp radyo dinleyerek geçiren babam, benim polis eşliğinde geldiğimi görürse beni evden kovar ki bunu hak ediyorum ve sonra da inme gelir.”

“Ama bunun olmasını istemeyiz.”

“Hayır efendim.”

“Peki seni bırakırsam serseriliğe dönmeyeceğini nereden bileyim?”

Fernandito duvarda asılı duran Franco’nun resmi portresini ciddi bir tavırla izlemek için döndü.

“Çünkü size Tanrı ve Generalissimo önünde yemin edeceğim ve eğer yalanım varsa hemen şimdi öleyim.”

Hendaya onu merakla izledi ve kısa süreliğine de olsa bir parça sempati duydu.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ ayaktasın, böylece gerçeği söylüyor olmalısın.”

“Evet efendim.”

“Bak Alberto. Tavırlarınla hoşuma gittin ve doğrusu çok geç oldu ve yorgunum. Sana bir fırsat vereceğim. Aslında

yapmamam gerek, çünkü kanun kanundur, ama ben de evlat oldum ve her zaman en iyi evlat değildim. Gidebilirsin.”

Fernandito inanmaz bakışlarla ofisin kapısına baktı.

“Hadi, ben fikrimi değiştirmeden önce.”

“Binlerce teşekkür ederim efendim.”

“Teşekkürü babana borçlusun. Ayrıca bir daha tekrarlanmasın.”

Fernandito hiç çekinmeden ayağa kalktı ve alnındaki teri silerek ofisi terk etti. Sosyal Tugay’ın uzun salonunu acele etmeden geçti ve kendisini sessizce seyreden o iki ajanın önünden geçerken verdikleri selamı aldı.

“Çok iyi geceler.”

Koridora vardığında adımlarını sıklaştırdı ve alt kata inen merdivenlere yöneldi. Dış kapıyı geçip Vía Layetana Sokağı’na adım atana dek derin bir nefes alamadı ve sonra cennete ve cehenneme ve ikisi arasında kalan her şeye iyi şansları için şükretti.

Hendaya Fernandito’nun Vía Layetana’da karşıdan karşıya geçişini ve sokaktan aşağı yürümeye başlamasını izledi. Arkasında koruması olan iki ajanın ayak seslerini duydu.

“Onun kim olduğunu, nerede yaşadığını ve arkadaşlarının kim olduğunu bilmek istiyorum” dedi onlara yüzünü dönmeden.

Elbiselerde nemden iplikçikler bırakan bir sis Vallvidrera sokaklarını doldururken Vargas taksiden indi ve fönüküler istasyonunun hemen yanındaki barın ışıklarına doğru yürüdü. Gecenin o saatlerinde mekân ıssızdı ve kapısında KAPALI levhası asılıydı. Vargas bakışlarını cama doğru çevirdi ve içeriyi inceledi. Barın arkasında sadece radyo ve yarı kör olan, üste para verilse bile pirelerin yuvalanmayacağı bir köpek eşliğinde bir garson, elindeki bezle bardakları parlatıyordu. Vargas parmaklarıyla camı tıklattı. Garson sıkılmışlığı içinden bakışlarını kaldırdı. Ona kısa bir bakış fırlattı ve olumsuz manada başını salladı. Vargas kimliğini çıkardı ve bu kez daha güçlü vurdu cama. Garson iç çekti, barı dolaştı ve kapıya yaklaştı. Uyuşukluğundan sıyrılan köpek bir çeşit muhafız gibi topallayarak peşinden süründü.

“Polis” diye bildirdi Vargas. “Telefonunuzu kullanmam gerek.”

Garson kapıyı açtı ve girmesine izin verdi. Hemen bar girişinin yanında duran telefonu işaret etti.

“Bir şey ister misiniz, zaten işim bitti?”

“Az sütlü espresso, eğer zahmet olmazsa.”

Garson kahve makinesini hazırlarken Vargas telefonu aldı ve merkez komiserliğin numarasını çevirdi. Köpek ona uyuşuk gözlerle bakıp, kuyruğunu düşük voltajda sallayarak yanına dikildi.

“Chusco, rahatsız etme” diye uyardı onu garson.

Beklerken Vargas ve *Chusco* yıpranmışlıklarını ve kıdemlerini karşılaştırıp karşılıklı olarak birbirlerini tarttılar.

“Köpek kaç yaşında?” diye sordu Vargas.

Garson omuzlarını silkti.

“Beni bara geçirdiklerinde zaten buradaydı ve osuruğunu bile tutamıyordu. Bunun üzerinden on yıl geçti.”

“Cinsi ne bunun?”

“*Tutti frutti*.”

Chusco bir yanma doğru devrildi ve kırmızı ve tüyü dökülmüş karnını gösterdi. Hattın diğer ucunda biri öksürdü.

“Bana Linares’i bağlayınız. Ben Vargas, Merkez Teşkilattan.”

Kısa süre sonra diğer tarafta bir çatırtı ve sonra belli bir yavaşlıkta gelen Linares’in sesini duydu.

“Seni artık Madrid’e dönmüş, madalyaları topluyorsun sanıyordum Vargas.”

“Koca kafalı devler defilesi olan bir karnavala katılmak için birkaç gün daha kaldım.”

“Kendini fazla kaptırma, burada tüm koltuklar rezerve edildi bile. Gecenin bu saatinde sana nasıl yardım edebilirim? Kötü haberlerin olduğunu söyleme sakın.”

“Bu değişir. Ben Vallvidrera’dayım, fönüküler istasyonunun yanındaki barda.”

“Tüm Barselona’nın en iyi manzarası.”

“Böyle de söyleyebilirsin. Kısa süre önce Aguas karayolunda bir evde bir ceset gördüm.”

Vargas Linares’in oflamasının tadını çıkardı.

“Lanet olsun” diye sızlandı Linares. “Çok mu gerekiyordu?”

“Bana merhumun kim olduğunu sormayacak mısın?”

“Bari onu da söylemeseydin.”

“Kim olduğunu bilsem söylerdim .”

“Belki bana orada, yukardaki malikânelerde ne demeye keşif yaptığını söyleyebilirsin. Dağ turizmi mi?”

“Karanlıkta kalan bazı şeyleri netleştiriyorum. Bu işler nasıldır bilirsin.”

“Ya. Ayrıca sanırım cesedi kaldırmak için bir yargıcı uyardırmamı bekliyorsun benden.”

“Eğer çok fazla olmayacaksa.”

Linares yeniden ofladı. Vargas onun birilerine seslendiğini duydu.

“Bana bir saat ver, bir buçuk saat olsun. Ayrıca bir iyilik yap ve başka ceset bulma, sakıncası yoksa.”

“Emredersiniz.”

Vargas telefonu kapadı ve bir sigara yaktı. Dumanı tüten sütlü espresso barda onu bekliyordu. Garson ona belli belirsiz bir merakla bakıyordu.

“Siz hiçbir şey duymadınız” diye onu uyardı.

“Aldırmayın. Ben *Chusco*’dan bile daha sağırımdır.”

“Başka bir arama yapabilir miyim?” diye sordu polis.

Garson omuzlarını silkti. Vargas Aviñón’daki dairenin numarasını çevirdi. Cevap almak için dakikalarca beklemek zorunda kaldı. Sonunda ahizenin kaldırıldığını duydu ve hattın diğer ucunda bir nefes alışın mırıltısını.

“Benim Alicia. Vargas.”

“Vargas mı?”

“Beni unuttuğunu söyleme sakın.”

Uzun bir sessizlik oldu. Alicia’nın sesi sanki bir akvaryumun içindeymiş gibi geliyordu.

“Arayanın Leandro olduğunu sanıyordum” dedi sonunda kelimeleri geveleyerek.

“Tuhaf geliyor. İçtiniz mi?”

“İçtiğimde tuhaf konuşmam Vargas.”

“Ne aldınız?”

“Dualarımı edip uyumaya gitmeden önce bir bardak sıcak süt.”

“Nereye kaybolmuştunuz?” diye sordu o.

“Daniel Sempere ile bir şeyler içiyordum.”

Vargas uzun süre sessiz kaldı.

"Ne yaptığımı biliyorum Vargas."

"Eğer öyle diyorsanız."

"Neredesiniz?"

"Vallvidrera'da, cesedi kaldırmaları için polisi ve yargıcı bekliyorum."

"Onlara ne dediniz?"

"Karanlıkta kalan bazı şeyleri netleştirmek için Mataix'in evine gittiğimi ve bir sürprizle karşılaştığımı."

"Peki size inandılar mı?"

"Hayır, ama Teşkilat'ta hâlâ iyi dostlarım var."

"Peki ceset hakkında onlara ne anlatmayı düşünüyorsunuz?"

"Onun kim olduğunu çıkaramadığımı çünkü daha önceden hiç görmemiş olduğumu. Bu teknik olarak doğru zaten."

"Arkadaşlarınız sizin davadan alındığınızı biliyorlar mı?"

"Bunu benden önce biliyor olmaları ihtimal dahilinde. Burada her şey kapanın elinde kalır."

"Cesedin kimliğini belirledikleri anda haber Madirid'e ulaşacaktır. Aynı zamanda Leandro'ya."

"Bunun için birkaç saat vaktimiz var" diye tahminde bulundu Vargas. "Şansımız varsa."

"Fermín size bir şeyler söyledi mi?" diye sordu Alicia.

"Ucuz laflar yumurtladı. Ayrıca ikinizin yapması gereken bir konuşma olduğunu söyledi."

"Bunu biliyorum zaten. Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Biraz yakınlaştık ama o kadar değil. Anladığıma göre Fermín sizin geçmişinizdeki biri olduğunu düşünüyor."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Yargıç cesedi kaldırmak için belgeleri hazırladıktan sonra cesede morga kadar eşlik edeceğim ve yaptığım bir araştırmanın parçası olduğu hikâyesini anlatacağım. Adli tıp

uzmanını Leganés yıllarımdan tanıyorum. İyi bir adam. Neler öğrenebilirim ona bakacağım.”

“En azından gün doğana kadar orada kalacaksınız.”

“En azından. Morgda biraz şekerleme yaparım. Eminim bana verebilecekleri bir otopsi masası vardır” diye şaka yaptı Vargas isteksizce. “Adli tıpçıların hepsi sevimsiz olurlar.”

“Dikkatli olun. Bir şeyler öğrenirseniz de beni arayın.”

“Sorun değil. Siz biraz uyuyup dinlenmeye çalışın.”

Vargas telefonu kapattı ve bara yaklaştı. Artık ılık olan kahvesini aldı ve bir yudumda içti.

“Bir tane daha?”

“Galiba sütlü kahve daha iyi olur.”

“Hepsini bastırmak için yiyecek bir şeyler? Müessesenin ikramı. Yarına enerji olur.”

“Öyle olsun.”

Vargas boynuz kadar sert kruvasanı ağzından çıkardı, ışık altında inceledi ve böylesi bir ürünü yutmanın iyi fikir olup olmadığı konusunda kararsız kaldı. *Chusco*, türünün bir özelliği olarak yiyecek konusunda seçici olmadığından dikkatle ona bakıyor ve şimdiden yalanıyordu. Vargas hamur işi parçasını yere bıraktı ve *Chusco* onu havada kaptı. Daha sonra köpek iştahlı bir şekilde ödülünü yuttu ve sonsuz minnettarlığının göstergesi olarak soludu.

“Dikkat edin, sonra peşinizi bırakmaz” diye uyardı garson.

Vargas bu yeni en iyi dostuyla tekrar bakıştı. Kruvasanın kalanını *Chusco*’ya teslim etti ve köpek bunu da bir defada yuttu. “Bu boktan dünyada” diye düşündü, “yaşlandığın zaman ve vicdanın dahi ağrımaya başladığında, nezaket ya da acıma duygusuyla verilen kuru ekmek bile ilahi bir ziyafettir.”

Linares’in söz verdiği bir buçuk saat, iki uzun saate dönuştü. Karayolunu tırmanarak sisi bölen cenaze kamyoneti ve polis arabasının ışıklarını uzaktan seçtiğinde, Vargas üzerine iyi bir bahşış ekleyerek hesabı ödedi ve elinde sigarayla

beklemek için sokağa çıktı. Linares aşağı inmedi. Pencere camını indirdi ve içeri girmesi ve arka koltukta yanma oturması için Vargas'a işaret yaptı. Adamlarından biri direksiyondaydı. Palto giymiş tombul bir adam, hüzünlü biçimde ön tarafta şoför mahallinde oturuyordu.

"Yargıç hazretleri" diye selamladı Vargas.

Yargıç selamını almaya ya da varlığına tepki vermeye tenezzül etmedi. Linares yüzünü ekşiterek ona baktı ve gülümsedi, omuzlarını silkti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Buraya yakın. Aguas yolunda."

Yolun girişine doğru yokuş aşağı giderlerken Vargas gözüyle eski arkadaşına baktı. Teşkilat'ta severek ve daha fazla anlamlar da içeren yirmi yılını Linares'le geçirmişti.

"İyi görünüyorsun" diyerek yalan söyledi.

Linares kendi kendine güldü. Vargas dikiz aynasında yargıcın bakışlarıyla karşılaştı.

"Eski dost musunuz?" diye sorguladı.

"Vargas'ın dostu yoktur" dedi Linares.

"Bilge adam" diye hükmetti yargıç.

Vargas arabanın farı Mataix'lerin evinin bahçe parmaklıklarını aydınlatana kadar karayolu diye adlandırılan gölgeler içindeki geçitte şoföre rehberlik etti. Cenaze kamyoneti çok yakın mesafeden onları takip ediyordu. Arabadan indiler ve yargıç ağaçlar içindeki malikânenin silüetini izlemek için birkaç adım öne ilerledi.

"Ceset bodrum katında" diye bildirdi Vargas. Bir havuzda. İki ya da üç haftadan beri orada olmalı."

"Sıçtık" diye konuştu cenaze kamyonetindeki gençlerden acemi gibi görüneni.

Yargıç Vargas'a yaklaştı ve gözlerine baktı.

"Linares diyor ki onu bir soruşturma esnasında bulmuşsunuz?"

"Öyle oldu yargıç hazretleri."

“Peki kimliğini tespit edemediniz mi?”

“Hayır yargıç hazretleri.”

Yargıç soğukla baş etmek için ellerini ovuşturarak Linares’e çevirdi bakışlarını. Cenaze arabasındaki daha deneyimli ve etki altında kalmaz gibi görünen ikinci delikanlı bu gruba yaklaştı ve Vargas’ın bakışlarını yakaladı.

“Tek mi yoksa birkaç parça halinde mi?”

“Pardon?”

“Merhum.”

“Tek. Sanırım.”

Delikanlı başını salladı.

“Manolo, büyük torba, bir kanca ve bir çift kürek” diye emretti çırağına.

Yarım saat sonra delikanlılar kadavrayı araca yüklerken ve yargıç arabanın kaputu üzerinde, Linares’in yardımcısının tuttuğu bir fenerin ışığı altında belgeleri tamamlarken, Vargas hemen yanında eski arkadaşının varlığını fark etti. Ses-sizce morg görevlilerinin tahmin ettiklerinden daha ağır olan cesedi aracın içine koymak için birbirleriyle bakışmalarını ve birbirlerine kaldır demelerini izlediler. Bu esnada, kendi aralarında tartışırken ve içlerinden lanetler savururken, cesedin kafasından geliyormuş gibi ses çıkararak, bir iki kez çarptılar.

“Hiç değerimiz yok” diye söylendi Linares. “Bizimkilerden biri mi?”

Vargas yargıcın kendisini duyamayacağı bir mesafede olup olmadığına baktı.

“Öyle bir şey. Biraz zamana ihtiyacım olacak.”

Linares başını eğdi.

“On iki saat, en fazla. Sana daha fazla süre veremem.”

“Hendaya...” dedi Vargas.

Linares başını salladı.

“Manero morgda mı?”

“Seni bekliyor. Oraya gideceğini söyledim ona zaten.”

Vargas minnettarlık içinde gülümsedi.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Linares.

Diğeri reddetti.

“Manuela nasıl?”

“Annesi gibi, kütük gibi şişman.”

“Senin sevdiğin gibi.”

Linares ağırbaşlı biçimde onayladı.

“Artık beni hatırlamıyor olmalı” diye atıldı Vargas.

“İsmen değil, ama hâlâ seni *orospu çocuğu* diye anıyor. Sevgiyle.”

Vargas arkadaşına bir sigara ikram etti ama o kâbul etmedi.

“Bize ne oldu Linares?”

O omuzlarını silkti.

“İspanya işte, sanırım.”

“Daha kötü de olabilirdi. Torbanın içindeki biz olabilirdik.”

“Her şey olacağına varır.”

Bakışlarını arkaya çevirmeye gerek kalmadan bile peşinde olduklarını anladı. Köşeyi dönüp Catedral Bulvarı'na girdiğinde, Fernandito omzunun üstünden bir bakış fırlattı ve onları gördü. Komiserlikten çıktığı andan itibaren bir çift gölge onu takip ediyordu. Adımlarını hızlandırdı ve düzlüğün sonuna varıncaya dek kapı aralıklarının gölgelerinde büzülerek rotasını düzeltti. Orada, kapalı olan bir kafenin kapı sundurmasının altında bir an durdu ve Hendaya'nın iki köpeğinin izini kaybetmemiş olduklarından emin oldu. Onları ne eve ne de Alicia'ya kadar götürmek gibi bir niyeti vardı ve böylece şans eseri, yorgunluktan ya da belki iyi niyet sonucu yemlerinin izini kaybetmeleri umuduyla, onlara Barselona'da turistik bir gece turu attırmayı tercih etti.

Sokağın ortasında, atış alanındaki hedef tahtası kadar görünür biçimde Puertaferri'sta'ya doğru yürümeye koyuldu. Gecenin o saatlerinde yol neredeyse tamamen ıssızdı ve Fernandito acele etmeden, tesadüfen oradan geçen herhangi bir sarhoşla, bir gece bekçisiyle ve Barselona sokaklarını devriye gezen her zamanki olağan yitik ruhlarla karşılaşarak, gün iyice ağarana kadar dolaşmaya devam etti. Başım ne zaman geriye çevirse Hendaya'nın av köpekleri orada oluyordu ve ne kadar hızlı ya da yavaş yürüse de hep aynı mesafede kalıyorlardı.

Ramblas'a varınca koşmaya başlayıp Raval'ın dar sokaklarında kaybolmayı deneme düşüncesini değerlendirdi, ama bu oyunun kendisini ele vereceğini ve takipçilerinin becerisi göz

önüne alındığında başarı şansının minimum düzeyde olduğunu anladı. Boquería hali girişine varana kadar Ramblas'tan aşağı devam etmeye karar verdi. Oranın kapısında bir araç konvoyu toplanmıştı. Kalabalık bir hamal grubu pazarın içine asılmış kablo zincirlerinden sarkan lambaların altında kutuları indirip başlayan gün için tezgâhları doldurmak amacıyla çalışıyorlardı. Fazla düşünmeden kasa sütunlarının arasına daldı. Silueti pazar yerinin koridorları arasında dolaşan düzinelerce işçinin arasına karıştı. Takipçilerinin bakışlarından kurtulduğunu hissettiği anda, pazar alanının arkasına doğru tırıs geçti. Pazaryerinin devasa çatısı, şehrin iştahını yatıştırmak için evrenin tüm kokularının ve renklerinin toplandığı büyük bir çarşı misali, taze besinlere adanmış bir katedral gibi önünde uzuyordu.

Meyve ve sebze yığınlarının, baharat ve konserve dağlarının, buz blokları ve hâlâ kıpırdayan dondurulmuş yaratıkların üstünden aştı. Kancalarla asılmış kanlı kadavraların arasından sıyrıldı, lastik bot giymiş kasapların, çırakların ve zerzevatçıların küfürlerinin ve itip kakmalarının içinden geçti. Geniş alanın diğer ucuna geldiğinde, tahtadan boş kasa sütunlarıyla dolu bir meydanla karşılaştı. Bir sandık sütununun arkasına gizlenmek için koştı ve pazarın arka çıkışını kontrol etmek için bakışlarını sabitledi. İki ajandan hiçbir belirti görmeden otuz saniye geçti. Fernandito derin bir nefes aldı elinde olmadan, rahatlamış halde gülümsedi. Bu huzur sadece bir an sürdü. İki polis pazarın kapısında belirdiler ve meydanı taradılar. Fernandito gölgelerin içine girdi. Carmen Sokağı'na doğru eski Santa Cruz Hastanesi'nin etrafını dolaşan daracık bir sokağa kadar süzüldü hızlı bir biçimde.

Köşeyi döner dönmez onunla karşılaştı: sahte sarışın, etek boyu patlama noktasına kadar kısa, yüzü dinden arınmış Meryem ve cehennem kızılı dudaklar.

“Merhaba tatlım” diye seslendi yapmacıklı. “Okula gitmek için sütlü kakao hazırlaman gerekmiyor mu senin?”

Fernandito hayat kadını ama özellikle de arkasındaki açık kapının kendisine sunacağı sığınak ihtimalini değerlendirdi. İçerinin döşenme tarzı içeri girmek dışında her şeyi çağırıyordu. Limon gibi ten rengi olan bir adam orada resepsiyonistlik yapıyor ve günah çıkarma kabini boyutunda bir nöbetçi kulübesini işgal ediyordu.

“Ne kadar?” diye sordu öylesine Fernandito sokağın girişini gözleyerek.

“Bu alacağın hizmete bağlı. Bugün sunak çocukları ve süt kuzuları için özel bir servisim var, çünkü memeler...”

“Tamam” diye kesti sözünü çocuk.

Satış için tanıtımın sona erdiğine kanaat getiren hayat kadını onu kolundan yakalayıp merdivenlere doğru çekti. Üçüncü adımda müşteri, belki tüm cahil takımının içinde taşıdığı utangaçlık radarı ya da apartmanda içine çektiği kokular yüzünden, telaşa kapılarak arkasına bakmak için durdu. Zaten kendisi için kesat geçen gecenin ardından, muhasebe kaydında bir kayıp daha yaşamaktan korkan fahişe onu ateşli bir şekilde kavradı ve kulağına nemli soluğu ve en edepsiz orospu tonuyla, çok istekli olmayan gençler söz konusu olduğunda harika sonuçlar aldığını fısıldadı.

“Hadi küçük güvercinim gel, sana öyle bir yıl sonu gezisi yaptıracağım ki eşekten düşmüşse döneceksin” diye vaatte bulundu.

Nöbetçi kulübesinin önünden geçerlerken şefin teslim ettiği sabun, prezervatifler ve diğer gerekli şeylerden oluşan lojistik yardım paketini alıp hiç oyalanmadan ilerlediler. Fernandito kapı girişini gözlemeyi bırakmadan kiralık Venüs’ü takip etti. Merdivenlerin sonunda ilk katın sahanlığına gelip köşeyi döndüklerinde, mağara gibi bir koridora açılan tuz ruhu kokulu odaların girişinde, fahişe ona endişeli bir bakış fırlattı.

“Seni çok aceleci görüyorum” dedi.

Fernandito iç çekti ve kadın onun endişeli bakışlarını yakaladı. Uzun mesailerde sokak, insanı psikoloji uzmanı

yapıyordu ve sahadaki tecrübesi ona öğretmişti ki iyi bir muamele vaadi ve onun çiçek açmış vücudu karşısında eğer müşterinin kanı kaynamıyorsa, ofis olarak kullandığı pis yatak odasına adımını atar atmaz geri kaçması işten bile değildi. Ya da daha kötüsü, donunu indirmeden önce gayret etmekten vazgeçip beklentilerini ve onore edilme ihtiyacını tatmin etmeden savaş alanından çekilebilirdi.

“Bak tatlım, bu işlerde acele etmek, hem de senin yaşlarında, hiç iyi bir kılavuz değildir ki aynı durumda pek çokları bu göğüslere sadece dokunmakla bile adını unuttu. Bu kremalı pasta gibi tadına vararak yapman gereken bir şey. Yudum yudum.”

Sıkı etlerini karşı konulamaz biçimde savunan bu söylev karşısında Fernandito’nun dilinin dolaşmasını hayat kadını bir uzlaşma olarak kabul etti. Oda koridorun sonunda kalıyordu. Yol üstünde, delikanlı kapıların arkasından süzülen çırpınma ve soluma seslerini değerlendirme fırsatı buldu. Yüzündeki bir ifade yetersiz kültür dağarcığını ele vermiş olmalıydı.

“İlk kez mi?” diye sordu hayat kadını kapıyı açıp ona yol vererek.

Çocuk endişe içinde girmeyi kabul etti.

“Endişelenmene gerek yok, acemiler benim uzmanlık alanımdır. Bezlerini yalnız başlarına değiştirmelerini öğretmem için, Barselona’nın küçük beyefendilerinin yarısı benim danışmanlığımdan geçti. Gir.”

Fernandito geçici sığınağına bir göz attı. Beklediğinden daha kötüydü.

Oda kaynağı belirsiz nemle sıvası dökülmüş yeşil boyalı bir çerçeve içinde, sefalet ve pis kokuların bir kataloğunu sunuyordu. Yatak odasına açılan banyonun ağzından kapağı olmayan bir klozet, aşı boyası renginde bir lavabo ve kurşunu bir aydınlığın içeri sızdığı küçük bir pencere görülüyordu. Su boruları sevgi duygusu haricinde her şeyi ilham eden

fokurdama ve damlamalardan ibaret tuhaf bir ezgi fısıldıyorlardı. Yatağın ayak ucunda hatırı sayılır ölçüde büyük bir leğen, deşifre etmemenin daha tercih edilebilir olduğu bir gizem sunuyordu. Yatak metal bir iskelet, on beş yıl önce beyaz rengi olan bir döşek ve çok uzun yol yapmış yastıklardan oluşuyordu.

“Sanki ben eve gitsem daha iyi olacak” diye fikir beyan etti Fernandito.

“Sakin ol delikanlı, iyi kısmı yeni başlıyor. Pantolonunu çıkardığımda burası sana Ritz’teki balayı süiti gibi görünecek.”

Hayat kadını Fernandito’yu yatağa kadar götürdü ve iterek oturmasına yardım etti. İtip kakmalarına teslim olmuş müşterinin önünde diz çöktü ve makyaj tabakası ve bakışlarından yayılan hüznü delip geçen şefkat dolu bir gülümseme belirdi yüzünde. Tavırlarındaki ticari kaygı, Fernandito’nun hayal etmeye gayret ettiği, zaten kıt olan kenar mahalle şiirselliğini tamamen yerle bir etti. Fahişe beklenti içinde kendisine bakıyordu.

“Para peşin kırmızı meşin tatlım.”

Fernandito başını salladı, ceplerini yokladı ve cüzdanını çıkardı. Hayat kadınının gözleri arzuyla ışıldadı. O üzerinde taşıdığı parayı çıkardı ve saymadan kadına teslim etti.

“Tüm param bu. Yeterli mi?”

Fahişe parayı sehpanın üzerine bıraktı ve önceden çalışılmış bir tatlılıkla onun gözlerine baktı.

“Ben Matilde, ama bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin.”

“İnsanlar size ne der?”

“Zevke göre değişir. Tilki, orospu, pislik derler ya da karısının veya annesinin ismiyle... Bir keresinde pişman olmuş bir papaz okulu öğrencisi bana *mater* dedi. Ben vâter demek istediğini sanıyordum, ama Latince *anne* demekmiş.”

“Ben Fernando, ama herkes bana Fernandito der.”

“Söyle bana Fernando, daha önce bir kadınla birlikte oldun mu?”

Çok fazla ikna edici olmadan başını salladı. Kötü işaret.

“Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Doğrusu sadece burada biraz zaman geçirebilmek istiyorum. Bir şey yapmamıza gerek yok.”

Matilde kaşlarını çattı. Niyeti başka olanlar en kötülerdi. Bunu düzeltmeye kararlı biçimde kemerini çözmeye ve pantolonunu indirmeye başladı. Fernandito onu durdurdu.

“Korkma canım.”

“Sizden korkmuyorum Matilde” dedi Fernandito.

Kadın durdu ve bakışlarını ona dikti.

“Biri seni takip mi ediyor?”

Fernandito başını salladı.

“Ya. Polis mi?”

“Sanırım evet.”

Kadın doğruldu ve yanına oturdu.

“Hiçbir şey yapmak istemediğinden emin misin?”

“Sadece bir süre burada kalmak. Sakıncası yoksa.”

“Hoşuna gitmez mi?”

“Bunu söylemek istemiyordum. Siz çok çekici birisiniz.”

Matilde kendi kendine güldü.

“Hoşuna giden bir kız arkadaşın var mı?”

Fernandito cevap vermedi.

“Eminim vardır. Hadi söyle bana, sevgilinin adı ne?”

“Sevgilim değil.”

Matilde sorgulayıcı bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Adı Alicia” dedi Fernandito.

Kadının eli kalçasının üzerine kondu.

“Alicia’nın bilmediği şeyleri yapacağımdan emin ol.”

Fernandito Alicia’nın bildiği ya da yapmadığı şeyler hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti ve bunun sebebi o konuda hiç düşünmediği için değildi. Matilde merakla onu izliyordu. Yatağa uzandı ve elini aldı. O ölü gözü gibi ışığı olan ve kadına sarımtırak bir renk veren lambanın altında ona bakınca, Matilde’nin sandığından çok daha genç olduğunu ve

muhtemelen kendisinden sadece dört ya da beş yaş büyük olduğunu anladı.

“Eğer istersen bir kız nasıl okşanır sana gösterebilirim.”

Fernandito kendi salgıladığı tükürükte boğulacaktı az kalsın.

“Nasıl yapılır biliyorum zaten” diye konuştu mecali kalmamış gibi.

“Hiçbir erkek bir kızın nasıl okşanacağını bilemez tatlım. Buna inan. En fiyakalı olanların bile parmakları mısır koçanı gibidir. Gel, yanıma uzan.”

Fernandito tereddüt etti.

“Soy beni. Yavaşça. Bir kızı ne kadar yavaş soyarsan o kadar hızlı fethedersin. Benim Alicia olduğumu hayal et. Eminim bana biraz benziyordur bile.”

Yumurtanın kabuğunu soyar gibi diye düşündü Fernandito. Ama, öyle olsa da, önündeki yatakta kollarını omuzlarının üzerinden uzatmış Alicia hayali gözlerini yaşarttı. Fernandito titremesini engellemek için ellerini yumruk yaptı.

“Alicia’nın bunu bilmesi için sebep yok. Sırrını saklarım. Hadi.”

Hospital Sokağı'nın o tatlı isminin kaybolduğu karanlık köşede gömülmüş, güneş ışığı hiç değmemiş gibi görünen kibirli bir bina yükseliyordu. Büyük demir bir kapı girişi kapatıyordu ve arkasında ne gizlediğini tahmin etmek için ne bir tabela ne de işaret barındırıyordu. Polis arabası önünde durdu. Vargas ve Linares indiler.

"O bahtsız hâlâ burada mı?" diye sordu Vargas.

"Başka bir yere gitmek için teklif yağmuru aldığını sanmıyorum" dedi Linares zili çalarak. Kapı kanadı içeri doğru açılana dek bir dakikaya yakın beklediler. Uğursuz görünümlü, sürünge bakışlı bir tip, pek arkadaş canlısı olmayan tavırlarla onları içeri aldı.

"Sizin öldüğünüzü sanıyordum" diye selamladı Vargas'ı tanıyınca.

"Ben de sizi özledim Braulio."

En eskiler Braulio'yu formaldehit yüzünden kararmış teniyle ufak tefek bir adam, yönetmelik gereği gerçekleştirdiği aksak yürüyüşüyle, mekânın resmi acısını ruhunda taşıyan adli tıp çalışanı olarak tanınırlardı. Arkasından konuşan diller, pislikten bir sanat üreterek morgun bodrumunda berbat halde yaşadığını, on altı yaşına girer girmez talihsiz şartlar altında enstitüye dahil olduğundan beri tek tip elbise giyip tahtakurusu dolu rahatsız bir yatağa sığınarak yaşlandığını söylerdi.

"Doktor sizi bekliyor."

Vargas ve Linares morgun içlerine kadar ilerleyen sonu gelmez, sıkıcı ve karanlık yeşile boyanmış koridorlar boyunca

onu takip ettiler. Dedikodulara göre Braulio buraya otuz yıl önce, San Antonio pazarının önünde, bazı versiyonlarda beş para etmez bir tavuğu ya da bir içliğı çalmaya çalışırken başarısız olup olay yerinden kaçarken bir tramvayın çarpması sonrasında gelmişti. Ambulans şoförü onu aldı, uzuvlarının olağanüstü biçimde birbirine düğümlendiğı et yığınının görünce kaza yerinde ölmüş olduğuna hükmetti ve onu enkaz dolu bir çuvalmış gibi aracına taşıdıktan sonra, çok kötü haldeki karmakarışık kanlı kemik yığınının Hospital Clínico hastanesinin morguna değil de yolunun üzerinde kalan Raval'daki emniyet morguna bırakmadan önce, Comercio Sokağı'ndaki bir batakhane de arkadaşçıklarıyla birkaç şarabı denemek için yolda durdu. Adli tıp uzmanı pratik yaparken neşteri ona batırıp bir kesik açtığında, ölmüş olan kişi gözlerini kocaman açarak bir sıçrayışta yeniden yaşamaya başladı. Bu olay milli sağlık sisteminin bir mucizesi olarak sunuldu ve yerel basında geniş bir yer kapladı, çünkü yaz ortasıydı ve gazeteler yılın bu en sıcak günlerini daha çekilir kılmak için tuhaf olaylar ve hiçbir ağırlığı olmayan saçmalıklar yazmaktan hoşlanıyordu. "Bahtsız adam anlaşılmaz biçimde hayata döndü" diye yazmıştı *El Noticiero Universal* gazetesi baş sayfada.

Bununla beraber Braulio'nun şanı ve şöhreti zamanın uçarılığına uyum sağlayarak bir sinek vızıltısına döndü, çünkü maktulün bir hayli çirkin olduğ u ve kalın bağırsaklarının saç örgüsü gibi düğümlenmiş olması nedeniyle kronik gaz rahatsızlığı olduğ u ortaya çıktı ve bu durum genel okur kitlesini bu hadiseyi bir an önce unutup, dikkatini yeniden şarkıcıların ve futbol yıldızlarının hayatlarına çevirmek zorunda bıraktı. Şöhretin tadını almış olan zavallı Braulio sıradanlığın en rezil şekline geri dönmeyi kaldıramadı. Geçen Paskalya'dan kalma bozuk çöreklerden aşırı miktarda tüketerek hayatına son vermeyi düşündü, ama gizem dolu bir anda, ki bu anı ciddi bir bağırsak iltihabı krizi nedeniyle klozette otururken yaşamıştı, ışığı gördü ve Tanrı'nın labirentvari tasarımında kendisi için

*rigor mortis*¹ ve civarında hizmet edip, karanlıklar içinde var olması rolünü uygun görmüş olduğunu anladı.

Geçen yıllar, can sıkıntısı ve komiserlikteki gizem meraklıları, bu figür etrafında, Braulio'nun maceraları ve mucizelerine dair tefrikalardan bir efsane yaratmıştı ki, otuzlu yılların Barselona'sında en hoş gidecek tarzda, bu işlerden anlayanların kehanetine göre ona en uyan biçimde, her iki dünya arasında yolculuğu esnasında, cehenneme gitmemek için direnen kötü niyetli bir ruh tarafından vücudu ele geçirilmiş olmalıydı.

"Peki hâlâ kendine sevgili bulamadın mı Braulio" diye sordu Linares. "Bu bayatlamış domuz kanı sosisi gibi kokunla dolaştığın sokakta kimse kalmıyordur herhalde."

"Gereğinden fazla sevgilim var" diye karşılık verdi Braulio yama gibi duran, morarmış ve düşük gözkapağı ile örtülü gözünü kırparak. Ayrıca hiç seslerini çıkarmıyorlar."

"İğrenç şeyler söylemeyi bırakın da cesedi getirin Braulio" diye emretti bir ses karanlıkların içinden.

Sahibinin ses tonuyla Braulio koşar adım gitti ve Vargas uzakta adli tabip ve eski dert ortağı Andrés Manero'nun silüetini seçti. Manero ilerledi ve ona elini uzattı.

"Bazı insanlar vardır sadece cenaze merasimlerinde görüşür, ama siz ve ben daha beteriz: sadece otopsilerde ve ona benzer eğlencelerde" dedi doktor.

"Hayatta olduğumuzun göstergesi."

"Sizin için öyle Vargas, boğa kadar güçlüsünüz. Son görüşmemizden beri ne kadar oldu?"

"En azından beş ya da altı yıl."

Manero gülümseyerek başını salladı. Odada yüzen ölü ışık altında bile Vargas arkadaşının kaçınılmaz olanın da ötesinde

1 (Lat.) Ölüm sertliği (ç.n.)

yaşlandığını fark etti. Hemen sonra sedyeyi iten Braulio'nun aksayan ayak sesleri duyuldu. Ceset üzerine yapışmış bir bezle örtülüydü ve nemli vücutla temas etmekten şeffaflaşmaya başlıyordu. Manero sedyeye yaklaştı ve kefen bezinin yüzü örten kısmını kaldırdı. İfadesi hiç renk vermedi, ama bir an için bakışını Vargas'a yöneltti.

"Braulio, bizi yalnız bırakın."

Bu emri beğenmeyen yardımcısı kaşlarını kaldırdı.

"Bana ihtiyacınız yok mu doktor?"

"Hayır."

"Ama ben size yardım edeceğimi sanıyordum..."

"Yanlış sanmışsınız. Biraz çıkıp sigara için."

Braulio Vargas'a düşmanca bir bakış fırlattı, çünkü hiç şüphesi yoktu ki başlamak üzere olan festivale katılamamasının suçlusu o olmalıydı. Vargas onun yaptığı gibi göz kırptı ve çıkışı işaret etti.

"Hava alın Braulio" diye emretti Linares. "Doktoru duydunuz zaten. Ayrıca şöyle çok sıcak bir banyo yapın, mümkün olduğunca güneş görmeyen yerlerinizi sünger taşı ve çamaşır suyuyla güçlü biçimde ovalayın, yılda bir kereden zarar gelmez. Ah! Bir de size iki mısra şiir hediye edeyim."

Gözle görülür biçimde sinirlenen Braulio ağzında lanetler geveleyip topallayarak çıktı. Onun varlığından kurtulduktan sonra Manero cesedi örten bezi tamamen kaldırdı ve tavan-
dan sarkan ayarlanabilir lamba gondolunu yaktı. Buhardan ve buzdan yapılma solgun bir ışık cesedin etrafını aydınlattı. Linares ilerledi ve kadavraya üstünkörü baktıktan sonra bir iç çekişe engel olamadı.

"Yüce Tanrım..."

Linares başını çevirdi ve Vargas'a yaklaştı.

"Kime benziyor?" diye mırıldandı.

Vargas cevap vermeden ona baktı.

"Bu üzerini örtebileceğim bir şey değil" dedi Linares.

"Bunu anlıyorum."

Linares başını eğdi ve kendi kendine başını salladı.

"Senin için yapabileceğim daha başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Üzerime yapışan asalakları geri çekebilirsin."

"Seni takip etmiyorum."

"Ama birileri bunu yapıyor. Seninkilerden biri."

Linares gülümsemesini bastırarak gözlerini ona dikti.

"Seni takip eden adamım yok."

"O zaman yukardakilerden birinin adamı."

Linares başını salladı.

"Eğer bunu yapıyor olsaydı bilirdim. Benim adamım olsun olmasın."

"Genç biri, oldukça kötü. Ufak tefek. Acemilerden. Adı Rovira."

"Teşkilattaki tek Rovira arşivde çalışıyor, altmış yaşında ve bacağında bir hırdavatçı açacak kadar çok şarapnel taşıyor. Zavallı adam istese de senin gölgeni takip edemez."

Vargas kaşlarını çattı. Linares'in yüzünde şüphe dolu bir ifade vardı.

"Pek çok şey olabilirim Vargas, ama arkadaşını sırtından hançerleyen biri değilim" dedi.

Diğeri karşılık verecekti ama Linares onu susturmak için elini kaldırdı. Olan olmuştu artık.

"Öğleye kadar vaktin var. Sonrasında bilgi vermek zorundayım. Bu başımı ağrıtabilecek, zaten bunu biliyorsun" dedi çıkışa ilerlerken. İyi geceler doktor."

Morgun kenarından geçen geniş sokaktaki gölgelere demir atmış halde Braulio Linares'in gecenin içinde uzaklaşan silüetini izledi. "Seni elime geçireceğim şerefsiz" dedi kendi kendine. Er ya da geç, dünyaya gelmiş ve kendisine saygısız davranan tüm bu horozlar, diğerleri gibi mermer levha üzerine uzanıp iyice keskinleştirilmiş çeliğin ve onu kullanmayı bilen kişinin insafına kalacaktı. Onlara hak ettiği uğurlamayı yapmak için kendisi de orada olacaktı. Bu ne ilkti ne de

sonuncu olacaktı. Ölümün hayatın yol açtığı son çirkinlik olduğunu sananlar yanılıyorlardı. Perde inince sahne arkasında geniş bir rezillik ve aşağılama yelpazesi onları bekliyordu ve koleksiyon galerisi için bir ya da iki hatıra almak ve her birinin sonsuzluğa geçişte adil olan tazminatı aldıklarından emin olmak için Braulio denen adam her daim hazırды. Uzun zaman önce Linares'i listeye dahil etmişti. Ayrıca onun arkadaş olacak Vargas'ı da unutmamıştı. Hiçbir şey öfke kadar hafızayı canlı tutamaz.

“Senin kemiklerini bir jambon gibi etinden ayıracağım ve kemiklerinden kendime anahtarlık yapacağım” diye mırıldandı. “Beklediğinden de çabuk.”

Kendi kendini dinlemeye alışık olan ama asla bundan sıkılmayan halinden memnun gülümsedi ve sabahın o saatlerinde Hospital Sokağı'na tamamen hâkim olan soğuğu kırmak ve dehasının iyi talihini kutlamak için bir sigara yakmaya karar verdi. Paltosunun ceplerini yokladı ki bu palto ona, teşkilatta hâlâ onları bir güzel benzetecek sanatçılar olduğuna iman ettirecek şartlarda gelen, haftalar önce tezgâhtan geçmiş toplum düşmanlığına meyilli birisinden miras kalmıştı. Celtas paketi boştu. Braulio elini ceplerine soktu ve havada helezonlar çizen nefesinin buharını izledi. Az evvel gördüklerini Hendaya'ya anlattığında kendisine ödeyeceği miktarla karton karton sigara alabilecekti ve hatta Genaro el Chino'nun yıkamacı dükkânında sattıklarından o parfümlü kaliteli vazelinden bir şişe de. Çünkü bazı müşterilere ayrıcalıklı davranmak gerekiyordu.

Karanlıktaki ayak sesleri onu hülyalarından uyandırdı. Gözlerini kıstı ve sis katmanları içinden bir siluetin belirdiğini fark etti, kendisine doğru ilerliyordu. Braulio bir adım geri çekildi ve giriş kapısına dayandı. Ziyaretçi kendisinden çok uzun gibi görünmüyordu ama tuhaf bir sakinlik ve ensesinde asılı kalan dört saç kılını diken diken edecek bir kararlılık hissi yayıyordu. Tip Braulio'nun önünde durdu ve açılmış bir sigara paketi uzattı.

“Siz Bay Braulio olmalısınız” dedi.

Hayatı boyunca kimse ona bay ya da beyefendi diye hitap etmemişti ve Braulio o yabancının dudaklarından çıkan haliyle bu kelimenin hoşuna gitmediğini keşfetti.

“Peki siz, kimsiniz? Sizi Hendaya mı gönderdi?”

Ziyaretçi gülümsemekle yetindi ve sigara paketini Braulio’nun yüz hizasına kadar kaldırdı, o bir tane aldı. Daha sonrasında bir benzinli çakmak çıkardı ve açık ateşi ona sundu.

“Teşekkürler” diye mırıldandı adam.

“Teşekküre değmez. Söyleyiniz bana Bay Braulio, orada içeride kim var?”

“Bir dünya ceset, başka ne olacak...”

“Ben canlıları kastetmiştim.”

Braulio tereddüt etti.

“O halde sizi Hendaya gönderdi, değil mi?”

Yabancı gülümsemeyi bırakmadan sabit biçimde ona bakmakla yetindi. Braulio yutkundu.

“Adli tabip ve Madrid’den bir polis.”

“Vargas mı?”

Braulio başını salladı.

“Nasıl?”

“Pardon?”

“Sigara. Nasıl?”

“Çok güzel. İthal mi?”

“İyi olan her şey gibi. Sizin anahtarlarınız var değil mi Bay Braulio?”

“Anahtarlar mı?”

“Morgun. Korkarım onlara ihtiyacım olacak.”

“Hendaya birilerine anahtar vermekle ilgili hiçbir şey söylemedi.”

Yabancı omuzlarını silkti.

“Planlardaki bir değişiklik” diye belirtti bir yandan acele etmeden eldivenlerini giyerken.

“Hey, ne yapıyorsunuz?”

Çelik parıltısı sadece bir an için göründü. Braulio bıçağın ağzının, sefil varlığı süresince tanımış olduğu en keskin soğuk iç organlarına girdiğini fark etti. Başlangıçta acıyı neredeyse hiç hissetmedi, sadece o aşırı kesinliğin algısı ve bıçağın ağzı bağırsaklarını dilimlediği sürece bir acizlik duygusu vardı. Sonra, yabancı bıçağı sapma kadar karnının altına yeniden saplayıp yukarı doğru çektiğinde, Braulio o soğukluk hissinin ateşe döndüğünü hissetti. Akkor halindeki demirden bir pençe kalbine doğru kendine yol açtı. Yabancı onu geniş sokağa doğru sürükleyip belinde asılı duran anahtarlığı çıkarırken gırtlığı kanla doldu ve çığlıklarını boğdu.

Loş ışıkta koridorları, otopsi odasına çıkan koridora gele-
ne kadar geçti. Yeşilimsi bir hale kapı aralıklarından süzölü-
yordu. İki adamın sesleri oradan duyulabiliyordu. Eski arka-
daşlar gibi konuşuyor, birbirlerine sessiz kaldıklarında özür
dilemiyor ve ellerindeki işi bitirmek için aralarında şakalaşı-
yorlardı. Kapının üzerindeki boyalı yuvarlak cama uzandı.
Mermer levhalardan birine oturmuş Vargas'ın siluetini ve ka-
davranın üzerine eğilmiş adli tabibin görüntüsünü inceledi.
Doktorun çalışmasının meyvesini ayrıntılı biçimde tarif etti-
ğini duydu. Kesiğın mükemmelliğı, o koca herifin dizleri üze-
rine çökmüş halde ölümü, gözlerindeki korku ve elleri arasın-
dan köpükler içinde fışkıran kanı görmek için, atardamarları
ve nefes borusunun tam bir kesinlik içinde dilimlenmiş hali
hiç midesini kaldırmadan. Lomana'nın son anlarının ayrıntı-
larını ortaya koyan doktorun yeteneğı karşısında gülümse-
mesine mani olamadı. Üstatlar arasında iyi kotarılmış bir işi
takdir etmek beyefendilere has bir tutumdur.

Adli tabip ayrıca kendisini havuzun kenarına itmesine
mani olmak için boş yere katilin bacaklarına yapıştığında,
Lomana'nın gövdesine aldığı bıçak darbelerini de anlattı.
Ciğerlerinde su olmadığını, sadece kan olduğunu açıkladı.
Lomana çürümüş suya gömülmeden önce kendi kanında bo-
ğulmuştu. Adli tabip deneyimli bir adam, işini iyi bilen bir
profesyoneldi ve onun ustalığı kendisinde saygı ve hayranlık
uyandırıyor. Onun gibi çok kişi yoktu. Sadece bunun için
onun hayatını bağışlamaya karar verdi.

Vargas, yaşlı tilki, dikkate değer bir açıkgözlülük eseri ordan burdan sorular yöneltiyordu. Bunu reddedemezdi, ama kör dövüşü yaparak sopasını rastgele sallıyordu ve Lomana'nın acılı sonunun özellikleri ötesinde, kendisinin morga yaptığı ziyaretin nedenini açıklayabilecek çok az şey vardı elinde. Onları dinlerken birkaç saat dinlenmeye çekilmek ya da gün doğana kadar ayaklarını ısıtmak için bir fahişe bulmak fikri aklını kurcaladı. Açıkça görülüyordu ki Vargas'ın soruşturmasının bir çıkar yolu yoktu ve müdahale etmesi gereksizdi. Önünde sonunda emirler böyleydi. Başka seçenek kalmayana kadar taşları hareket ettirmemek. Aslında bunun için hayıflanıyordu. Yaşlı polisle yüzleşmek ve hayata tutunmak için cesareti kalıp kalmadığını görmek ilginç olurdu. Kaçınılmaz olana direnenler onun favorisiydi. Tatlı Alicia'ya gelince, en son onu onurlandırmak için bekliyordu. Onun için zamanını harcamaya değerdi işte ve tüm gayretlerinin karşılığını almanın tadını çıkarmak. Alicia'nın kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu.

Adli tabibin incelemesini bitirene ve alet dolabında sakladığı likörden Vargas'a bir kadeh ikram edene kadar yarım saat bekledi. Aralarındaki konuşma eski arkadaşlar arasında kaçınılmaz olan konulara doğru kayınca, pek orijinalliği olmayan methiyeler, davada hayatını kaybedenler ve yaşlanmayla ilgili diğer basitlikler, ilgisinin dağılmasına neden oldu. Polisin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp tavanda asılı duran ışığın altında onu incelemeye başladığını fark ettiğinde sıkılmış haldeydi ve Vargas ile doktoru, hiçbir yere götürmeyecek sürüklenmelerinde bırakıp çekilmek üzereydi. Sesler mırıltı halini aldı ve söyledikleri sözleri seçebilmek için kulağını kapıya yapıştırmak zorunda kaldı.

Doktor Manero salonun kapısının hafifçe sallandığını fark etti.

“Braulio, siz misiniz?”

Cevap alamayınca doktor iç çekti başını salladı.

“Onun da bulunmasına izin vermediğimde, bazı zamanlarda kapını arkasına saklanıp dinleme huyu var” diye açıkladı.

“Buna nasıl müsaade ediyorsunuz bilmiyorum” dedi Vargas.

“Kendi kendime burada, bu dünyalar arasında gidip gelmesinin belki de daha iyi olduğunu söylüyorum. En azından bu sayede kontrol edilmiş oluyoruz. Güzel içki değil mi?”

“Nedir bu? Tahnit sıvısı mı?”

“Yok, onu karımın ailesinin komünyonlarına yada düğünlerine bir şey götürme sırası bana geleceği zamana saklıyorum. Bana davayla ilgili bir şey anlatacak mısın? Lomana denen talihsiz Vallvidrera’daki terk edilmiş bir evin havuzunda ne arıyordu?”

Vargas omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum.”

“O halde hâlâ hayatta olanlarda şansımı deneyeyim. Siz Barselona’da ne arıyorsunuz? Eğer yanlış hatırlamıyorsam bir daha asla dönmeyeceğinize söz vermişsiniz.”

“Eğer verilen söz bozulmazsa, konuşmayı hak etmiyor demektir.”

“Yani açıklamanız bu mu? Ben sizi edebiyat meraklısı biri sanırdım.”

Manero, Vargas’ın elindeki numaralar listesini işaret etti.

“Bu mu? Bunu günlerdir üstümde taşıyorum ve ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

“Bir dakika bakabilir miyim?”

Vargas onu uzattı ve adli tabip içkisini yudumlarken bir göz attı.

“Düşünüyorum da belki bunlar hesap numaralarıdır” diye belirtti polis.

Adli tabip bunu reddetti.

“Sağ sütundakilerin ne anlama geldiğini bilemem, ama sol taraftakiler neredeyse tamamen eminim ki tutanaklar” dedi.

“Tutanaklar mı?”

“Ölüm tutanakları.”

Vargas anlamadan ona baktı. Manero sol sütunu işaret etti.

“Numaralandırmayı görüyor musunuz? Bu eski sisteme göre yapılmış. Yeni numaralandırmaya geçeli yıllar oldu. Ama bunlarda hâlâ cilt, dosya ve sayfa numaraları görülüyor. Şu sonuncuları daha sonra ilave ediyorlar, ama burada her gün böyle numaralar üretiyoruz. Sonsuz hayatının kalanı için arkadaşınız Lomana bile bir tanesine sahip olacak.”

Vargas bardağını bir yudumda içti ve sanki üzerinde yıllardır kafa patlattığı bir bulmaca aniden anlam kazanmaya başlamış gibi yeniden listeyi inceledi.

“Peki sağ sütundakiler? Sanki ilişkili gibi görünüyorlar, ama numaralandırma şekli farklı. Bunlar da tutanak numaraları olabilir mi?”

Manero gözlerini kısıp baktı ve omuzlarını silkti.

“Benziyorlar, ama benim departmanıma ait değiller.”

Vargas elinde olmadan iç çekti.

“Bunun size bir faydası olur mu?” diye sordu adli tabip manidar bir biçimde.

Polis olumlayan bir işaret yaptı.

“Peki bu tutanak numaralarına karşılık gelen ciltleri nerede bulabilirim?”

“Nerede olacak? Bu hayatta her şeyin başlayıp sona erdiği yerde: Nüfus Müdürlüğü’nde.”

Banyonun küçük penceresinden sızan ışık ona havanın aydınlanmaya başladığını bildirdi. Fernandito yatakta oturdu ve yanı başında uyuyakalan Matilde'ye bir göz attı. Çıplak vücudunun görüntüsünü bakışlarıyla okşadı ve gülümsedi. O gözlerini açtı ve ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Ne haber artist? Biraz daha sakın misin?"

"Artık gitmişler midir?" diye sordu çocuk.

Matilde gerindi ve yatağın ayak ucunda dağınık haldeki giysilerini aradı.

"Her ihtimale karşı sokağa bakan pencereden çık. Seni pazaryerinin girişlerinden birine çıkarır."

"Teşekkürler."

"Asıl sana teşekkürler tatlım. Senin için biraz iyi geçti mi?"

Fernandito kızardı, ama loş ışıkta giyinirken başını sallayarak onayladı. Matilde sehpayı bırakmış olduğu sigara paketine kadar kolunu uzattı ve bir sigara yaktı. Alelacele elbiselerini giyen, henüz aldığı eğitici derse karşın el değmemiş iffeti ve çekingenliği içinde Fernandito'yu izledi. Fernando hazırlandıktan sonra kendisine baktı ve küçük pencereyi işaret etti.

"Buradan mı?"

Matilde başını salladı.

"Ama dikkatli git, kafanı gözünü kırma. Beni tekrar görmeye tek parça halinde gelmeni istiyorum. Çünkü geleceksin, değil mi?"

"Elbette" diyerek yalan söyledi Fernandito. "Bana ödeme yaptıkları anda."

Çocuk kafasını pencereden uzattı ve Matilde'nin bahsettiği dar pasaja çıkan iç avluyu inceledi.

"Merdivenlere güvenme, biraz gevşekler. En iyisi atla, ne de olsa gençsin."

"Teşekkürler. Ve hoşçakal."

"Güle güle tatlım. Bol şans."

"Bol şans" diye karşılık verdi Fernandito da.

Arkasından Matilde'nin sesini duyduğunda küçük pencereden çıkmaya hazırlanıyordu.

"Fernando?"

"Evet."

"Ona iyi davran. Sevgiline, adı her neyse. Ona iyi davran."

Morgun sınırlarını terk eder etmez, Vargas arafta geçirdiği bir aradan sonra yeniden yaşamaya başladığını hissetti. Doktor Manero'nun ikram ettiği içki ve özellikle o listedeki numaraların yarısının ne anlama geldiğinin ortaya çıkması ruh halini canlandırmıştı. Oldukça uzun bir süredir hiç uyumadığını bile neredeyse göz ardı edebildi. Vücudu yorgunluğunu ele veriyordu ve her ne kadar onu bir açıklamaya götürebilecek yeni gün ışığına çıkardığı o bilgi parçası kendisini ayakta tutup direnç kazandırsa da, durup kendisini dinlese kemiklerinin iliklerine kadar sızladığını fark edebilirdi. Bir an bu yenilikleri paylaşmak için Alicia'nın evine gitme konusunda tereddüt etti, ama Valls'in gizli seyahatinde, Madrid'den beri yanında taşımış olduğu sertifika numaralarının kendisine somut bir ipucu sunabileceğinden pek emin olmadığından, önce bunu netleştirmeyi tercih etti. Kısa süre sonra odalarının kapıları açılacak olan Barselona Nüfus İdaresi'nin bulunduğu yere, liman tersanesinden gelen nem bulutları ve eski saraylar arasında bölünmüş bahçeleri ve palmiyeleriyle bir vahaya, Medinacelli Meydanı'na doğru yola koyuldu.

Vargas, yolu üzerindeki Plaza Real Meydanı'nda, son bir enerji almak için gelen gecenin çocuklarına kahvaltı ve kahve servisi yapmaya başlamış olan Ambos Mundos Hosteli'nde durdu. Bara oturdu, tamamen favorilerden ve çene kemiğinden ibaret olan garsona bir işaret yaparak domuz pastırmalı sandviç, bira ve konyaklı duble kahve sipariş etti.

"Sadece pahalı konyaktan kaldı" diye uyardı garson.

"O halde duble olsun" diye karşılık verdi Vargas.

"Eğer bir kutlama yapıyorsamz belki yanında bir Romeo ve Juliet canınız çekebilir. Bana doğrudan Küba'dan getiriyorlar. İnce yapraktan, hani şu melez kızların baldırları üzerinde yuvarladıklarından..."

"Hayır diyemem."

Vargas her zaman kahvaltının en önemli öğün olduğunu duymuştu, en azından öğle yemeği saati gelene kadar. Bunu sonlandırmak için iyi bir Havana purosu sadece iyi şans getirirdi. Ardında Karayip dumanından bir hale bırakarak, dolu mideyle ve beklenti içindeki ruh haliyle yeniden yola koyuldu. Gökyüzü amber rengine boyanmıştı ve bina cephelerinden kayan ışık buharları bunun gerçeğe ya da ona yeterli gibi gelecek bir şeyle karşılaşacağı o sayılı günlerden biri olduğunu düşündürüyordu. O sokaklarda mücadele veren bir şairin şarkısı gibi, gelecekteki yıllar bugünün büyük bir gün olabileceğini söylüyordu.

Elli metre kadar gerisinde, harabeye dönmüş bir binanın saçaklarının oluşturduğu gölgeli bir köşeye sığınmış olan takipçinin bakışları hiç ara vermeden onu takip ediyordu. Dudaklarında puro, dolu mide ve boş umutlara kendini kapırmış haliyle Vargas ona her zamankinden daha mükemmel gibi göründü. Ona karşı hissetmeyi başardığı çok az saygı da, ayakları altındaki taş zeminde sürünen sis tabakası gibi kaybolup gidiyordu.

Kendi kendine asla böyle olmayacağını, içkinin ve keyfin asla düşünme yetisini bulanıklaştırmasına ve vücudunun atıl-ganlıktan yoksun bir kemik torbasına dönüşmesine izin ver-meyeceğini söyledi. Yaşlılar her zaman midelerini bulandırır-
Eğer insanlar artık yaşlandıklarında kendilerini pencereden atma ya da metro treninin önüne atma basiretini gösteremi-yorlarsa, uyuşuk köpeklerle olduğu gibi, toplum yararı gözeti-lerek birinin onları kurtaracak son vuruş olarak kafalarına bir mermi sıkması gerekiyordu. Gözcü gülümsedi, düşünceleri asla sadece diğerlerini hedef almıyordu. O her zaman genç kalacaktı, çünkü o diğerlerinden daha zekiydi. Vargas gibi belli bir potansiyeli olan insanları, olabileceği şeyin hüznü-lü bir yansımasına dönüştüren hatalara asla düşmeyecekti. Gereğinden fazla yaşamış ve o korneasının altında patlayan damarlarını ve gözbebeklerinin büyüyerek siyah bir aynaya dönüşünü seyrederken, iki eliyle gırtlığını tutarak dizlerinin üzerinde ölen Lomana ayısı gibi. Zamanında emekliye ayrıl-mayı beceremeyen bir başka süprüntü.

Ondan korkmuyordu. Öğrenebileceği ya da öğreneceğini sandığı şeylerden korkmuyordu. Gülmemek için dilini ısı-rıyordu. Artık çok az kalmıştı. Ayrıca artık onun adımlarını takip etme zorunluluğu kalmayınca ve bu mesele sona erin-ce, sonunda ödülünün tadını çıkarabilecekti: Alicia. Yalnız ikisi, acele etmeden, tıpkı ustasının söz vermiş olduğu gibi. Zamanla ve o kadife tenli tilkiye göstereceği sanatıyla artık ondan öğrenebileceği bir şey kalmadığını ve asla çıkmaması gereken unutulmuşluğa onu geri göndermeden önce, derin bir çalışmayla ona gerçek acının nasıl olduğunu bildirecekti.

Alicia gözlerini açtığında şafağın ışığı pencereleri aydın-latıyordu. Başını çevirdi ve yüzünü kanepedeki yastığa göm-dü. Hâlâ üzerinde önceki günün giysileri vardı ve ağzı alkolle banyo eden hapların o acıbademe benzeyen tadıyla zehirlen-miş haldeydi. Bir şey kulaklarını zonklatıyordu. Gözlerini

yeniden araladı ve masada bir dikişte içtiği ılık beyaz şarap kadehinin artığı yanında ilaç şişesini gördü. Kadehi yeniden doldurmak istediğinde şişenin boş olduğunu fark etti. El yordamıyla başka şişe için mutfğa ilerleyene kadar, hissettiği o zonklamanın şakaklarındaki kendi kalp atışı ya da hapların yol açtığı migren başlangıcı değil kapıdan geldiğini anlayamadı. Yemek odasındaki bir sandalyeye dayandı ve gözlerini ovuşturdu. Diğer tarafta bir ses ısrarla ismini tekrar edip duruyordu. Girişe kadar sürüklendi ve kapıyı açtı. Dünyanın sonuna kadar gidip geri gelmiş gibi bir görüntüsü olan Fernandito, onu rahatlatma bir yana telaş içindeki tavırlarla izliyordu.

“Saat kaç?” diye sordu Alicia.

“Erken. İyi misiniz?”

Alicia yarı kapalı gözlerle başını salladı ve sendeleyerek kanepeye yöneldi. Fernandito kapıyı kapattı ve yürüdüğü yolda düşmeden önce onu tuttu ve sağ salim yastıkların üzerine serilmesi için yardım etti.

“Bu aldığınız şey nedir?” diye sorup öğrenmek istedi ilaç şişesini inceleyerek.

“Aspirin.”

“Atlar için olmalı.”

“Bu kadar erken saatte burada ne arıyorsun?”

“Dün gece El Pinar’a gittim. Size anlatacağım şeyler var.”

Alicia sigara bulmak için eliyle masayı yokladı. Fernandito ona fark ettirmeden sigarayı uzaklaştırdı.

“Kulağım sende.”

“Öyle görünmüyor. Neden ben kahve hazırlarken bir duş almıyorsunuz?”

“Kötü mü kokuyorum?”

“Hayır. Ama sanırım size iyi gelecektir. Hadi, size yardım edeyim.”

Alicia itiraz edemedi Fernandito onu kanepeden kaldırdı, küvetin kenarına oturttuğu banyoya götürdü ve suyu açıp

bir eliyle sıcaklığını kontrol ederken diğer eliyle düşmemesi için onu tuttu.

“Ben bir bebek değilim” diye kendini savundu Alicia.

“Bazen bebek gibi oluyorsunuz. Hadi, suya. Kendi kendinize soyunur musunuz yoksa ben mi yapayım?”

“Bu hoşuna giderdi.”

Alicia onu banyodan dışarı itti ve kapıyı kapattı. Giysilerini sanki ölü deri parçalarını soyar gibi teker teker çıkarıp yere bıraktı ve aynada kendine baktı.

“Yüce Tanrım” diye mırıldandı.

Birkaç saniye sonra soğuk bir su darbesi gözünün yaşına bakmadan tenini ısırdı ve onu yaşayan insanların arasına iade etti. Fernandito mutfakta kahve makinesini ağzına kadar doldururken banyodan gelen çığlığı duyduğunda gülümsemesine mani olamadı.

On beş dakika sonra Alicia kendisine büyük gelen bornozun içinde ve iki eliyle tuttuğu büyük siyah kahve fincanından yudumlar alarak önceki gece olanların hikâyesini dinledi. Çocuk anlatmasını bitirdiğinde kahvesini bir yudumda bitirdi ve onun gözlerine baktı.

“Kendini bu şekilde tehlikeye atmaman gerekiyordu Fernandito.”

“Benimle alakası yok. Şu Hendaya denen adamın benim kim olduğuma dair hiç fikri yok. Ama eminim sizin kim olduğunuzu biliyor. Tehlikede olan sizsiniz.”

“O iki polisi ektikten sonra nereye gittin?”

“Boquería pazarının arkasında zaman geçirmek için bir çeşit pansiyon buldum.”

“Bir çeşit pansiyon mu?”

“Gereksiz ayrıntıları sonra konuşuruz. Şimdi ne yapacağız?”

Alicia doğruldu.

“Sen hiçbir şey. Yeteri kadar şey yaptın zaten.”

“Nasıl hiçbir şey? Bu olanlardan sonra da mı?”

O çocuğa yaklaştı, onda değişik bir şeyler vardı, kendisine bakışında ve davranış şeklinde. Bu konuyu kurcalamayıp daha uygun bir zamana bırakmayı tercih etti.

“Burada kalıp Vargas’ın dönmesini bekleyeceksin ve bana anlattığın şeylerin aynısını ona da anlatacaksın. Tüm ayrıntılarıyla.”

“Peki siz nereye gidiyorsunuz?”

Alicia masanın üzerindeki çantasından revolveri çıkardı ve dolu olup olmadığını kontrol etti. Elinde silahı görünce Fernandito doğal hayran haline geri döndü.

“Bak sen...”

Tutsaklığı esnasında Mauricio Valls bir ara ağrının belirtisi olarak ışığı düşünmeye başlamıştı. Gölgede o paslı demir parmaklıkların kendisini orada hapis tutmadığını ve hücrelerinin duvarlarının, taşlardan siyah renkli bir bal gibi kayarak ayaklarının dibinde jelatinimsi bir gölet oluşturan o pis nem tabakasını sızdırmadığını hayal edebiliyordu. Özellikle de gölgeler içinde kendisini göremiyordu.

İçinde yaşadığı alacakaranlık ancak günde bir kez, merdivenlerin yukarısından aydınlık bir kol uzandığında aralanıyor ve Valls'in saniyeler içinde yalayıp yuttuğu kuru ekmekle bir maşrapa pis su getirdiğinde, parçalar halinde o siluetin hatlarını ayırt edebiliyordu. Zindancısı değişmiş, ama gördüğü muamele aynı kalmıştı. Yeni gardiyanı asla onun yüzüne bakmak için oyalanmıyor, onunla tek kelime bile konuşmuyordu. Sorularını, yalvarışlarını, hakaretlerini ya da savurduğu lanetleri duymazdan geliyordu. Yiyeceğini ve içeceğini hemen parmaklıkların yanına bırakmakla yetiniyor ve yeniden gidiyordu. Yeni zindancı oraya ilk kez indiğinde, mahkûmun hücrelerinden fışkıran pis kokuyu alınca kusmuştu. O zamandan beri neredeyse her zaman ağzı bir mendille örtülü olarak geliyordu ve orada gerektiğinden fazla kalmıyordu. Valls artık kokuyu hissetmediği gibi, siyah damarlı bir örümcek ağı gibi bileğinden yükselen o mor renkli çizgilerin kolunda sebep olduğu ağrıyı ve kronik zonklamayı belli belirsiz fark ediyordu. Onu yaşarken çürümeye bırakmışlardı ve bu artık umurunda değildi.

Günün birinde hiç kimsenin o merdivenlerden aşağı inmeyeceğini, o kapının bir daha asla açılmayacağını ve geriye kalan kısa ömrünü karanlıkta, vücudunun nasıl parça parça çürüdüğünü ve kendi kendini tükettiğini hissederek geçireceğini düşünmeye başlamıştı. Montjuic Cezaevi'nin müdürü olduğu yıllarda bu ritüel pek çok kez tekrarlanmıştı. Biraz şansla bu iş günler içinde bitecekti. Zayıflık ve hezeyan hali içinde, tüm köprüleri yakacak olan açlıktan ölümün başlangıç aşamasının kendisini ele geçirmesini hayal etmeye başlamıştı. En berbat şey su içememektir. Belki umutsuzluk ve ıstırap daha güçlü bir şekilde saldırdığında ve duvarlardan sızan boklu suyu yalamaya başladığında kalbi duracaktı. Kalede yirmi yıl önce emrinde çalışan doktorlardan biri her zaman derdi ki, Tanrı önce orospu çocuklarına merhamet gösterir. Bu bile hayatın ne büyük bir alçaklık olduğunun kanıtıydı. Belki son anında Tanrı kendisine de merhamet gösterirdi ve damarlarında giderek ilerlediğini hissettiği enfeksiyon onu krizin en kötü anından muaf tutardı.

Yukarıdaki kapının sesini yeniden duyduğunda, rüyasında artık ölmüş olduğunu ve Montjuic Kalesi'nde kadavraları hücrelerden çıkarmak için kullandıkları bez çuvallardan birinin içinde olduğunu görüyordu. Uyuşukluğundan sıyrıldı ve dilinin şiştiğini ve acıdığını anladı. Parmaklarını ağzına götürdü ve dişlerinin kanadığını, sanki yumuşak kile gömülmüşler gibi dokunuşuyla dişlerinin oynadığını hissetti.

“Susadım!” diye böğürdü. Lütfen, su...”

Her zamankine nazaran daha ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyordu. Orada, aşağıda, sesler ışıktan daha güvenilirdi. Dünya ağırlara, vücudunun yavaşça dağılmasına ve o duvarlar arasında yankılanan adımlar ve su borularının fısıltısına indirgenmişti. Monoton bir gürültü içinde bir ışık yandı. Valls kulaklarıyla yaklaşan ayak seslerinin yönünü takip etti. Merdivenlerin başında duran bir silüet olduğunu tahmin etti.

“Su, lütfen” diye yalvardı.

Parmaklıklara kadar süründü ve bakmak için kendini zorladı. Kör edici bir ışık demeti gözlerini yaktı. Bir fener. Valls geri çekildi ve kendisine kalan tek eliyle gözlerini korudu. O halde bile ışığın yüzünde, pislik, kurumuş kan ve pırtılar içindeki vücudu üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

“Bana bak” dedi sonunda ses.

Valls elini gözlerinden çekti ve yavaş yavaş açtı. Gözbebeklerinin aydınlığa alışması zaman aldı. Parmaklıkların diğer tarafındaki yüz farklıydı, ama ona tuhaf biçimde tanıdık geldi.

“Bana bakmanı söyledim sana.”

Valls itaat etti. İtibar bir kez kaybedildikten sonra bunu sürdürmek, emir vermeye alışmaktan daha kolay geliyordu. Ziyaretçi parmaklıklara yaklaştı ve fenerin ışığını uzuvlarında ve tükenmiş vücudunda gezdirerek onu dikkatle inceledi. Ancak o zaman Valls parmaklıkların diğer tarafında kendisini izleyen yüz hatlarının neden ona bu kadar tanıdık geldiğini anladı.

“Hendaya mı?” diye kekeledi. “Hendaya, siz misiniz?”

Hendaya başını salladı. Valls gökyüzünün açıldığını ve günler ya da haftalardır ilk kez nefes aldığını hissetti. Bu da başka bir rüya olmalıydı. Bazen gölgeler arasında kıyıya vuran, yardımına gelmiş kurtarıcılarla konuşmalar yapıyordu. Yeniden bakmak için kendini zorladı ve güldü. Bu Hendaya idi. Etten kemikten.

“Tanrıya şükürler olsun, Tanrıya şükürler olsun” diye hıçkırdı. Benim, Mauricio Valls. Bakan Valls... Benim...”

Minettarlık içinde ağlayarak, kendisini böyle görmesinin utancına aldırmayarak, yarı çıplak, eli kesik ve bok ve idrar kaplı halde kolunu polise uzattı.

“Ne kadardır buradayım?” diye sordu Valls.

Hendaya cevap vermedi.

“Kızım Mercedes iyi mi?”

Hendaya bir karşılık vermeye tenezzül etmedi. Valls onun göz hizasına gelene kadar parmaklıklara tutunup çokça gayret ederek ayağa kalktı. Polis yüzünde herhangi bir ifade olmaksızın onu izliyordu. Yeniden rüya mı görüyordu?

“Hendaya?”

Seslendiği kişi bir sigara çıkardı ve yaktı. On yıllar gibi gelen bir zamandan sonra Valls ilk kez tütün kokusunu aldı. O ana değin kokladığı en muhteşem parfümdü. Hendaya’nın onu dudaklarına götürüp derin bir nefes aldığını görene dek sigaranın kendisi için olduğunu sandı.

“Hendaya, çıkarın beni buradan” diye yalvardı.

Polisin gözleri parmakları arasından yükselen duman spiralleri arasında parladı.

“Hendaya, bu bir emirdir. Beni buradan çıkar.”

Diğeri gülümsedi ve sigarasından birkaç nefes daha çekti.

“Kötü arkadaşların var” dedi sonunda.

“Kızım nerede? Ona ne yaptınız?”

“Hiçbir şey, şimdilik.”

Valls umutsuz bir çığlının yükseldiğini duydu ve bu çığlının kendisine ait olduğunu fark etmedi. Hendaya sigarasını hücrenin içine, Valls’in ayakları dibine fırlattı. Onun merdivenleri çıktığını gördüğünde, çığlıklar atmaya başlamasından ve tükenmiş halde dizlerinin üzerine çökmeden kalan tüm gücüyle hücrenin parmaklıklarını yumruklamasından hiç etkilenmedi. Merdivenlerin yukarısındaki kapı mezar kapağı gibi mühürlendi ve karanlık her zamankinden daha soğuk biçimde üzerine kapandı.

Barselona'nın kalbinde gizlenen pek çok macera arasında ele geçirilemez yerler, gizli uçurumlar ve daha da cesur olanlar için Nüfus İdaresi gibi başka yerler de vardır. Vargas uzaktan is lekesiyle renklenmiş çok eski bina cephesini gördü ve iç çekti. Örtülü pencereleri kadar, eklemelerle büyüyen mezar görüntüsü, en tedbirsiz kişilerin bile bir saldırıyı aklına getirmesini engelliyor gibiydi. Ölümlüleri diğer tarafta tutan büyük meşe kapıyı geçince, kale duvarı gibi örülmüş bir tezgâhın arkasında baykuş bakışlarıyla, hiçbir karşılama belirtisi göstermeden hayatın nasıl geçip gittiğini izleyen ufak tefek bir adam bekliyordu onu.

"Günaydın" dedi Vargas barış dolu bir sesle.

"Eğer başvuru saatleri içinde olsaydık günüm aydın olabilirdi. Sokaktaki levhada yazdığı gibi salıdan cumaya, saat on bir ile bir arası. Bugün pazartesi ve saat sabahın sekizini on üç geçiyor. Sizin okumanız yok mu?"

Kadrolu eleman olarak bir mührü ve içinde resmi zil saatini taşıyan bu küçük tiranla kapışma sanatında deneyimli Vargas, kibar tavrını bir kenara bıraktı ve resepsiyonistin burnuna iki santimetre mesafede kimliğini tuttu. Adam yutkundu.

"Siz okumayı biliyor olmalısınız."

Resepsiyonist yanlış davranışı sonucu ona bir ay yetecek kadar yutkundu.

"Emrinizdeyim yüzbaşı. Yanlış anlamayı affedin. Size ne konuda yardım edebilirim?"

“Buranın amiri ile konuşmak istiyorum, mümkünse sizin kadar aptal olmasın.”

Resepsiyonist alelacele telefonu kaldırdı ve Bayan Luisa diye birini çağırdı.

“Benim için fark etmez” diye mırıldandı ahizeye. Söyle ona hemen şimdi çıksın.”

Ahizeyi kapattı, giysilerini düzeltti ve kendisini toparladıktan sonra Vargas’a baktı.

“Müdür beyin sekreteri sizi karşılamak için hemen çıkacak” diye bildirdi.

Vargas bakışlarını resepsiyonistten ayırmadan tahta banklardan birine oturdu. İki dakika sonra sıska, saçları toplu, çerçevesiz gözlükleri ve delici bakışlarıyla bir kadın belirdi, tek kaşını kaldırarak girizgâha gerek kalmadan olan biteni hemen kavradı.

“Carmona’nın kusuruna bakmayın, mesele kapandı. Ben Luisa Alcaine. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Benim adım Vargas. Madrid Merkez Teşkilat’tan. Bazı sertifika numaralarını karşılaştırmam gerek. Önemli bir durum.”

“Aynı zamanda da acil demeyin, burada bunu zikretmek hayra alamet değildir. Şu numaralara bakalım.”

Polis listeyi uzattı. Bayan Luisa üstünkörü bir göz gezdirdi ve başını salladı.

“Girişler mi, çıkışlar mı?”

“Pardon?”

“Bu kısımdakiler ölüm belgelerinin ve diğerleri doğum belgelerinin numaraları.”

“Emin misiniz?”

“Ben her zaman eminimdir. Boyumun kısa olması sizi yanıltmasın.”

Luisa’da kurnaz kedi gülümsemesi vardı.

“O halde her iki kısma da bakmak isterim mümkünse.”

“İspanyol bürokrasisinin mucizevi dünyasında her şey mümkündür. Beni takip etme lütfunda bulunursanız,

albayım” diye davet etti onu Luisa bankonun arkasında bir kapıyı açık tutarak.

“Sadece yüzbaşıyım.”

“Ne yazık. Carmona’ya saldıığınız korkuya bakarak daha yüksek bir rütbede olmanızı beklerdim, işe bakın. Sizler boy sırasına göre asalet unvanları kullanmıyor musunuz?”

“Bir süredir gittikçe kısalıyorum. Önemli olan deneyim.”

“İnanın bana sizi anlıyorum. Ben burada başladığımda baların gibiydim ve halimi görüyorsunuz.”

Vargas perspektifi sonsuza kadar uzanan bir koridor boyunca onu takip etti.

“Bana mı öyle geliyor yoksa bu bina içerden bakınca dışardaki görüntüsünden daha mı büyük?” diye sordu.

“Bunu fark eden ilk siz değilsiniz. Her gece biraz daha büyüyor. Söylentilere göre işi bırakan memurlarla ve dosyalara bakmak için gelip danışma salonunda uyuya kalan kişilerle besleniyor. Sizin yerinizde olsam gardımı indirmezdim.”

Koridorun sonuna vardıklarında Luisa katedral kapısını andıran büyük bir kapının önünde durdu. Birileri kapıya üzerinde şöyle yazan bir yazı asmıştı:

*Bu kapının ötesine geçen kişi
tüm hoşgörüsünü terk etsin...*

Luisa kapıyı itti ve ona göz kırptı.

“Mühürlü kâğıtlar ve iki pesetalık damga pullarınm büyü-
lü dünyasına hoş geldiniz.”

Raf kovanlarından, merdivenlerden ve dosya dolaplarından baş döndürücü görüntü Floransa tarzı bir perspektifte, sivri uçlu kemerleri olan kubbeli çatı altında uzayıp gidiyor ve yıpranmış kumaş gibi bir lamba örtüsü tavanda asılı olduğu halde, toz içinde bir ışık yayıyordu.

“Bakire Meryem” diye mırıldandı Vargas. “Burada bir şeyi bulmak nasıl mümkün oluyor?”

“Ana fikir bulunmaması, ama beceri ve bir içkiyle, burada bulunmakta olan ben gibi bir hizmetkârın uzman elleriyle felsefe taşı bile bulunur. Listeye bakalım.”

Vargas gökyüzüne yükselen numaralandırılmış klasörlerle dolu bir duvara kadar Luisa’yı takip etti. Yönetici kadın parmaklarını çatırdattı ve eli çabuk gibi görünen iki çalışan daha belirdi.

“Bana 1’den a 8B’ye 1939 yılından 1943’e kadar olan ve aynı dönemden 14’teki 6C ciltlerini indirmeniz gerekiyor.”

İki sadık köpek merdiven getirmek için gittiler ve Luisa Vargas’ı salonun merkezinde bulunan danışma masalarından birine oturması için buyur etti.

“1939 mu?” diye sordu polis.

“Tüm bu sertifikalar eski sistemle numaralandırılmış. O sistem 1944 yılında ulusal kimlik belgesinin arzıyla değişti. Siz şanslılardansınız, çünkü savaş öncesindeki arşivlerin çoğu kayboldu, ama 1939-1944 döneminin tamamı aynı seksiyonda ayrı bir yerde, ki tasnifi birkaç yıl önce sona erdi.”

“Yani tüm bu sertifikalar savaştan hemen sonrasına mı ait?”

Luisa onayladı.

“Geçmiş kurcalıyorsunuz demek” diye konuştu imalı biçimde memure. “Her ne kadar bu akıllıca bir hareket mi bilmesem de cesaretinizi kutlarım. Oraları kurcalamak için çoğu kişinin ilgisi ya da isteği yok.”

Emri altındakilerin istediği ciltlerle dönmesini beklerlerken, Luisa klinik bir merakla Vargas’ı incelemeye koyuldu.

“Kaç saattir uyumuyorsunuz?”

O saatine baktı.

“Yirmi dört saatten biraz daha fazla oldu.”

“Sizin için kahve isteyeyim mi? Bu biraz idare edebilir sizi.”

İki buçuk saat sonra Luisa ve iki yardımcısı, kâğıt okyanusunda seyrüseferin ardından ve görevlerini bitirmiş olarak, güçlükle ayakta duran Vargas'ın karşısına ciltlerden oluşan bir adacıkla dikildiler. O bu işin zorluğunu takdir etti ve iç çekti.

“Bu onuru size bırakalım mı Bayan Luisa?”

“Elbette.”

Vargas üçüncü kahve fincanını bitirirken, Luisa iki yardımcısına çekilmelerini emretti ve kayıt defterlerini giderek yükselen iki sütun halinde sıralamaya başladı.

“Tüm bunların ne hakkında olduğunu sormayacak mısınız?” diye sorguladı Vargas.

“Bunu sormalı mıydım?”

O gülümsedi. Bir süre sonra Luisa rahatlama göstergesi olarak elinde olmadan oh çekti.

“Pekâlâ, her şeyin burada olması gerek. Listeyi yeniden gözden geçirelim. Bakalım.”

Numaraları karşılaştırarak cilt cilt seçti. Bunu yaptığı süreçte Vargas yönetici kadının kaşlarını çatıldığını fark etti.

“Ne var?” diye sordu.

“Bu numaraların doğru olduğundan emin misiniz?”

“Elimdekiler bunlar... Neden?”

Luisa bakışlarını sayfalardan kaldırdı ve ona tuhaf bir şey olmuş gibi baktı.

“Bir şey değil. Bunların hepsi çocuklar.”

“Çocuklar mı?”

“Bebekler. Bakın.”

Luisa kayıt defterlerini Vargas'ın önünde açtı ve numaraları teker teker karşılaştırdı.

“Tarihleri görüyor musunuz?”

Vargas o anlaşılmaz şeyleri deşifre etmeye gayret etti. Luisa kaleminin ucuyla ona rehberlik etti.

“Çiftler halindeler. Ama her ölüm sertifikasına bir doğum sertifikası eşlik ediyor. Bunların hepsi aynı gün, aynı memur tarafından, aynı bölüme aynı saatte işlenmiş.”

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Denetleme kodundan. Şunu görüyor musunuz?"

"Peki bu, ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

"Aynı memurun iki farklı işlemi aynı anda yapması normal midir?"

"Hayır. Ayrıca bunun için iki ayrı departman olması gerekir."

"Böyle yapılmasına ne sebep olmuş olabilir?"

"Bu normal prosedürde yeri olmayan bir durum. Önceleri tutanaklar bölgelere göre kaydedilirdi. Bunların hepsi merkezden işlenmiş."

"Peki bu kural dışı mı?"

"Oldukça. Ayrıca bu evrakların tamamı, eğer buradaki bilgiler doğruysa, tek bir günde düzenlenmiş."

"Demek ki bu garip bir durum."

"Yeşil bir köpekten daha garip. Ama bu sadece işin görünen kısmı."

Vargas ona baktı.

"Tüm ölüm belgeleri Askeri Hastane'de düzenlenmişler. Bir asker hastanesinde kaç çocuk ölebilir ki?"

"Peki doğumlar?"

"Sagrada Corazon Hastanesi'nde. İstisnasız hepsi."

"Bu bir tesadüf olabilir mi?"

"Eğer iman sahibi bir insansanız... Ayrıca çocukların yaşlarına bakın. Onlar da görebileceğiniz üzere çiftler halinde."

Vargas görmek için kendini zorladı ama yorgunluk idraki-
ni tüketiyordu.

"Her bir ölüm belgesine bir de doğum belgesi eşlik ediyor" diye açıkladı Luisa.

"Anlamıyorum."

"Çocuklar. Her biri merhumların öldüğü gün doğmuş."

"Tüm bunları ödünç alabilir miyim?"

“Orijinal belgeler buradan dışarı çıkamaz. Kopyalarını almak gerekir ve bunun için diğer işleri bırakarak çalışırsak bir ay zaman harcamak gerekir.”

“Daha hızlı bir yolu yok mu bunun?”

“Ayrıca daha akıllıca?” diye tamamladı Luisa.

“Aynen.”

“Biraz çekilin.”

Yarım saatlik bir süre boyunca Luisa bir kalem ve kâğıt alarak sayfalara isimler, tarihler, sertifika numaraları ve her belgenin kodundan oluşan özet bilgileri not etti. Vargas tüm bunların ne anlama geldiğine dair bir anahtar bulmaya gayret ederek, onun özenli ve ustaca el yazısını izliyordu. İşte ancak o zaman bakışları sonu gelmez kelimeler ve numaralarda yuvarlanıp giderken, memurenin henüz yazdığı isimler dikkatini çekti.

“Bir dakika” diyerek işini böldü.

Luisa kenara çekildi. Vargas sertifikalar arasında bir şeyler aradı ve sonunda aradığını buldu.

“Mataix” diye mırıldandı.

Luisa polisin incelediği belgelerin üzerine eğildi.

“İki çocuk. Aynı gün vefat etmişler... Bu size bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu sekreter.

Vargas’ın gözleri belgenin sonuna doğru ilerledi.

“Bu nedir?”

“Belgeyi onaylayan memurun imzası.”

Yazı tarzı temiz ve zarifti, görünüşe ve resmi usullere önem veren birinin el yazısıydı. Vargas ismi dudaklarında biçimlendirdi ve kanının donduğunu hissetti.

Daire Alicia kokuyordu. Onun parfümü, onun varlığı ve teninin dokunuşunun bıraktığı tat kokuyordu. Fernandito sonsuz kadar uzun gelen bir süredir kanepede oturur vaziyetteydi ve ona eşlik eden tek şey o rayiha ve onu canlı canlı yiyip bitiren bir kederdi. Alicia ve onun tabancası on beş dakika önce gitmişlerdi, ama onun için bu süre sonu gelmez derecede uzundu. Bir saniye daha öyle sessiz kalmaya tahammül edemeyerek ayağa kalktı ve temiz hava arayışında, Aviñón Sokağı'na bakan pencereleri açmak için ilerledi. Biraz şansın yardımıyla bu altüst edici aroma başka bir kurban bulmak için kaçıp gidecekti. Dondurucu esintinin bilincini temizlemesine izin verdi ve Alicia'nın kendisinden istemiş olduğu gibi, beklemeye kararlı halde tekrar içeri döndü. Bu asil gayreti beş dakika kadar varlığını sürdürdü. Hemen sonra raflardaki kitapların başlıklarını okuyarak, geçerken mobilyaları parmaklarıyla okşayarak, önceki ziyaretlerinde dikkat etmediği nesneleri inceleyerek ve Alicia'yı da kendisiyle aynı şekilde yürürken ve aynı şeylere dokunurken hayal ederek odanın içinde dolaşmaya başladı. "Kötü gidiyorsun Fernandito" diye düşündü. "Otur."

Sandalyeler onu uzaklaştırıyordu. Artık ona salonda mümkün olan yeni bir yol kalmamış gibi geldiği zaman, sonunda iki kapının görüldüğü bir koridora daldı. Biri banyoya açılıyordu. Diğeri yatak odasının kapısı olmalıydı. Edep, endişe ve utanma duygusuyla yüzü kızardı ve banyonun kapısına gelmeden önce yemek odasına geri döndü. Bir

sandalyeye oturdu ve bekledi. Donmuş dakikalar duvarda asılı bir saatin tıkırtısı dışında tesellisi olmaksızın akıp gittiler. Anladı ki zaman, onu yaşayan kişinin ihtiyacıyla ters orantılı bir hızda akıyordu her daim.

Tekrar ayağa kalktı ve pencereye yaklaştı. Vargas'tan hiç iz yoktu. Dünya beş kat aşağıda, ondan uzakta ve adice yaşayıp gidiyordu. Nasıl olduğunu bilmeden kendini yeniden kordorda buldu. Banyo kapısının önünde. İçeri girdi ve aynadaki yansımasına baktı. Bir rafta ağzı açık dudak kalemi duruyordu. Onu aldı ve inceledi. Kan kırmızısı. Onu yerine bıraktı ve kızarmış halde çıktı. Karşı tarafta yatak odasının kapısı vardı. Kapı eşiğinden yatağın yapılmış olduğu görülüyordu. Alicia orada uyumamıştı. Aklına binlerce fikir üşüştü ve onlar zihnini işgal edemedi hepsini kovaladı.

İçeri doğru birkaç adım ilerledi ve yatağa baktı. Onu orada uzanmış halde hayal etti ve bakışlarını kaçırdı. Kendi kendine orada, yanı başında, elleri ve dudaklarıyla kaç erkeğin onu okşayarak yattığını sordu. Gardıroba yaklaştı ve açtı. Loş ışıkta Alicia'nın giysileri seçilebiliyordu. Parmak uçlarıyla asılı giysilere dokundu ve kapağı kapattı. Yatağın karşısında ahşap bir konsol vardı. İlk çekmeceyi açtı ve içinde mükemmel biçimde katlanmış bir dünya ipeksi çamaşır buldu. Siyah, kırmızı ve beyaz. Gördüğü şeyin bilincine varması birkaç saniyesini aldı. Bu Alicia'nın iç çamaşırıydı. Yutkundu. Parmakları kumaş parçasına iki santimetre mesafede durdu. Sanki dantel kendisini yakacakmış gibi geri çekildi ve çekmeceyi kapattı.

"Sen bir embesilsin" dedi kendi kendine.

Embesil ya da değil, ikinci çekmeceyi açtı. Orada ipek çoraplar ve onları yukarıda tutmak için tasarlanmış gibi görünen şeritler vardı ve bu onun başını döndürdü. Kendi kendine başını salladı ve çekmeceyi kapatmaya başladı, tam olarak o anda telefon öyle öfkeli bir şekilde çalmaya başladı ki Fernandito'nun yüreği içinden çıkarcasına atmaya başladı ve ağzından uçup duvara çarparak patlayacağını sandı. Bir

hamlede çekmeceyi kapattı ve nefes almadan yemek odasına geri dönmek için koşturdu. Telefon yangın alarmı gibi onu suçlar bir tonda titriyordu.

Fernandito ona yaklaştı ve ne yapacağını bilmeden titremesini izledi. Telefonun zili bir dakika ya da daha uzun bir süre durmadan çaldı, sonunda çocuk titreyen elini ahizenin üstüne koyup kaldırdığında kesildi. Onu yerine bıraktı ve derin derin nefes aldı. Oturdu ve gözlerini kapadı. Göğsünde bir şey onu yumrukluyordu. Bu onun çarpan kalbiydi ve sanki gırtlığına sıkışmış gibiydi. Hareketlerinin gülünçlüğünü görerek kendi kendine güldü. Eğer Alicia onu görseydi...

Kendi kendine bu işin kendisine göre olmadığını söyledi. Bunu ne kadar erken kabul ederse o kadar iyiydi. O gece olan bitenler ve Alicia'nın hizmetindeki kısa tecrübesi ona göstermişti ki onun yolu entrikalar değil, ticaret ve kamu hizmetiydi. Alicia döner dönmez istifasını verecekti. Patronunun iç çamaşırı mabedine yaptığı ziyaret meselesini unutmak daha iyi olacaktı. En üst düzey adamlar bile bundan çok daha azı yüzünden perişan olmuştur dedi kendi kendine.

Yanında telefon yeniden zırladığında ve bu kez refleks hareketiyle ahizeyi kaldırıp kısık bir sesle karşılık verdiğinde, bu yapıcı düşüncelerle yeniden kendisini topluyordu.

"Kimsiniz?" diye gürledi hattın diğer ucundaki ses.

Bu Vargas'tı.

"Ben Fernandito" diye karşılık verdi.

"Alicia'ya söyle telefona baksın."

"Bayan Alicia çıktı."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

Vargas kendi kendine lanet savurdu.

"Peki sen orada ne yapıyorsun?"

"Bayan Alicia burada sizi beklememi ve bu gece olanları size anlatmamı emretti."

“Ne oldu?”

“Bunu yüz yüze anlatsam daha iyi olur sanırım. Siz neredesiniz?”

“Nüfus İdaresi’nde. Alicia ne zaman döneceğini söyledi mi?”

“Hiçbir şey söylemedi. Bir silah aldı ve gitti.”

“Bir silah mı?”

“Pekâlâ, teknik olarak bir revolverdi, hani şu toplu olanlardan...”

“Ne olduğunu biliyorum zaten” diye kesti Vargas.

“Siz gelecek misiniz?”

“Bir süre sonra. Bir ara duş yapıp üstümü değiştirmek için odama uğrayacağım çünkü rezil durumdayım ve sonra eve geleceğim.”

“Sizi bekliyor olacağım.”

“İyi edersin. Ah, Fernandito...”

“Söyleyin.”

“Dokunmaman gereken şeylere dokunursan bunu anlamayacağımı sanma.”

Mavi tramvay sıkıcı bir yavaşlıkta kıvrılarak ilerliyordu. Kondüktör Tibidabo Bulvarı’na tırmanmaya başlayacakken, Alicia tramvaya atlamak için tam zamamnda varmıştı. Yatılı okuldan çıktıkları açıkça belli olan bir öğrenci grubuyla tramvay ağzına kadar doluydu. Öğrenciler ciddi görünümlü iki rahibin gözetiminde seyahat ediyordu ve buna bakarak Alicia, dağın tepesindeki kiliseye bir gezi yapacakları sonucunu çıkardı. Tüm yolcular içinde tek kadın kendisiydi. Rahiplerden birinin işaretiyle öğrencilerden birinin verdiği yere oturur oturmaz çocukların uğultusu öyle bir kesildi ki, gruptakilerin midesinden gelen gurultular ya da belki sadece damarlarında dolaşan hormonların dizginsiz hareketi olabilecek sesler duyulur hale geldi. Alicia başını indirip yalnız başına seyahat ediyormuş gibi davranmaya karar verdi. On üç ya da on

dört yaşlarında olduğunu tahmin ettiği öğrenciler, sanki daha önce kendisine benzer bir yaratık görmemişler gibi göz ucuyla onu izliyorlardı. Onlardan birisi, yüzü çillerle kaplı kızıl saçlı ve alışıldık olana göre daha aptal bir suratı olan çocuk hemen karşısında oturuyordu ve sanki varlığı onu hipnotize etmiş gibiydi. Gözleri, dizleri ve yüzü arasında sürekli olarak gidip gelen bir harekete mahkûm olmuş haldeydi. Alicia gözlerini ona çevirdi ve bakışlarını birkaç saniye onun üzerinde tuttu. Rahiplerden biri ensesine bir şaplak atana kadar zavallı sefil çocuk nefesi kesilmiş gibi görünüyordu.

“Manolito, külahları değişmeyelim” diye uyardı onu din adamı.

Yolun geri kalanı sessizlik, kaçamak bakışlar ve birkaç kısık sesli gülüşme arasında geçti. “Ergenliğin deli deli akan kanının gösterisi, nostalji için etkili aşıdır” diye düşündü Alicia.

Yolun sonuna geldiklerinde, iki rahip bir sürü gibi öğrencileri çıkarırken yerinde oturmuş halde kalmayı tercih etti. Birbirlerini itekleyerek ve müstehcen gülüşmeler eşliğinde, karışık bir halde föniküler istasyonuna doğru giderlerken onları izledi. En ateşlileri ona bakmak için arkalarını dönüyor ve arkadaşlarıyla yorumlarını paylaşıyordu. Alicia, rahipler sanki bir ağılmış gibi föniküler istasyonuna çocukların hepsini sokana kadar bekledi ve sonra indi. Karşısındaki tepeyi taçlandıran El Pinar’ın cephesinden gözlerini ayırmadan küçük meydanı geçti. Tramvay durağından sadece birkaç metre ötede bulunan restoranın, La Venta’nın kapısında bir çift siyah araba park etmişti. Alicia burayı iyi tanıyordu çünkü tüm Barselona’da Leandro’nun en sevdiği yerdı ve birkaç kez iyi bir masada kuralların nasıl olduğunu ve nasıl davranması gerektiğini göstermek için kendisini buraya getirmişti. “Üst sınıftan bir genç bayan yemek takımlarına dokunmaz, onları okşar.” Alicia elini çantasına soktu, revolveri yokladı ve emniyet kilidini açtı.

El Pinar’ın geniş arazisine iki kapıdan giriliyordu. Araçların kullandığı ana giriş Manuel Arnús Sokağı’nda kalıyordu

ve meydandan yüz metreden daha uzak bir mesafede, Aguas karayolunun kuzey ucuna doğru tepeceği çevreleyerek rotasına devam ediyordu. İkinci giriş, büyük bir demir kapı, bahçeyi geçen bir patikaya açılıyordu ve tramvay durağından birkaç adım mesafede bulunuyordu. Alicia bu girişin önünden geçti ve tahmin ettiği gibi kilitli olduğunu anladı. Duvarı takip ederek ana girişe doğru devam etti. Orada, muhtemelen malikâneyi koruyanların eskiden kaldığı yer olan ve gözetim altında olduğunu hissettiği ikinci bir ev vardı. Tepeyi dolaştığında yukarıda en azından bir silüet olduğunu ve evin etrafını gözlediğini fark etti. Hendaya'nın evin içini ve dışını gözetlemek için birden fazla adamı değişik yerlere koymuş olması ihtimal dahilindeydi. Yolun yarısında, ana girişten görülemeyeceği bir noktada durdu ve duvarı inceledi. Fernandito'nun bir gece önce içeri girdiği yeri keşfetmesi uzun sürmedi. Gün ışığı altında ona pek pratik gibi görünmedi. Yardıma ihtiyacı olduğu ortadaydı. Tramvayın artık iniş yolculuğuna başladığı meydana döndü. La Venta'ya yürüdü ve mutfağı saatler sonra açılacak olan, o saatlerde kimsenin bulunmadığı restorana girdi. Kafenin bar bankosuna yöneldi ve taburelerden birine oturdu. Bir perdenin arkasından bir garson kafasını uzattı ve nazik bir gülümsemeyle kendisine yaklaştı.

"Bir kadeh beyaz şarap lütfen."

"Tercihiniz?"

"Beni şaşırtın."

Garson başını salladı ve asla onunla göz göze gelmeden uzman elleriyle bir kadeh getirmeye koyuldu.

"Telefonu kullanabilir miyim?"

"Elbette genç bayan. Orada arkada, barın sonunda."

Alicia yeniden garson perdenin arkasında kaybolana dek bekledi, kadehinden bir yudum şarap aldı ve telefona yöneldi.

Arkasında telefonun yeniden çaldığını duyduğunda Fernandito Aviñón Sokağı'nı tırmanan yayalar arasında Vargas'ı

seçebilme gayretiyle pencereden eğilmiş bakıyordu. Bu sefer de tereddüt etmeden telefona cevap verdi.

"Nereye kayboldunuz? Artık buraya gelmiyor muydunuz?"

"Kim geliyordu?" diye sordu Alicia hattın diğer ucundan.

"Affedersiniz, Yübaşı Vargas sandım sizi."

"Onu gördün mü?"

"Telefon etti ve buraya geldiğini söyledi."

"Ne kadar oldu?"

"Aşağı yukarı on beş dakika önce. Nüfus İdaresi'nde olduğunu söyledi."

Fernandito'nun bunu onun şaşkınlığına bağladığı bir süre boyunca Alicia sessiz kaldı.

"Orada ne yaptığını söyledi mi?"

"Hayır. Siz iyi misiniz?"

"Ben iyiyim Fernandito. Vargas geldiğinde önce bana anlattıklarını ona da anlatırsın ve sonra onu Tibidabo föniküler istasyonunun yanındaki barda beklediğimi söylersin."

"Orası El Pinar'ın yanında..."

"Ona acele etmesini söyle."

"Yardıma ihtiyacınız var mı? Benim gelmemi ister misiniz?"

"Aklından bile geçirme. Vargas gelene kadar orada durman ve söylediklerimi yapman gerek. Beni anladın mı?"

"Evet... Bayan Alicia?"

Alicia kapatmıştı. Fernandito göz ucuyla bir şeyin farkına vardığında ahizeye bakakalmış haldeydi. Sokağın diğer tarafında, Vargas'ın kaldığı odanın camları arkasında bir hareket olduğunu tespit etti. O telefonda Alicia ile konuşurken polis yukardaki odasına çıkmış olmalı diye düşündü. Çocuk böyle olduğundan emin olmak için bir göz atmaya pencereye yaklaştı ve o zaman sokakta Vargas'ın Gran Café'nin kapısına yaklaştığını gördü.

"Yüzbaşı! Vargas" diye bağırarak seslendi.

Polis kapıdan geçerek gözden kayboldu. Fernandito yenisokağın diğer tarafındaki pencerelere baktı ve tam zamanında perdeleri çeken bir silueti seçebildi. Alicia'nın henüz kendisine verdiği numarayı çevirecekken büyük bir endişeye kapıldı. Kapıya yöneldi ve giderek hızlanarak merdivenlerden inmeye başladı.

Vargas anatarı kilide soktu ve anında onu fark etti. Anahtar sanki mekanizmadaki boşluklara tam denk gelmiş gibi kolayca döndü ve çevirince kapı dilinin neredeyse hiç direnç göstermediğini fark etti polis. Kapı kilidi zorlanmıştı. Silahını çıkardı ve ayağıyla kapı kanadını yavaşça içeri doğru itti. Boncuk perdeyle birbirinden ayrılmış sadece iki odadan ibaret olan daire karanlıklar içindeydi. Perdeler çekilmişti. Onları açık bıraktığını hatırlıyordu. Vargas horozu kaldırdı. Bir siluet köşede hareketsiz bekliyordu. Vargas silahı doğrulttu ve nişan aldı.

“Lütfen ateş etmeyin! Benim!”

Vargas birkaç adım ilerledi ve siluet kolları yukarda öne çıktı.

“Rovira mı? Burada ne halt ediyorsun? Az evvel neredeyse kafanı uçuruyordum.”

Küçük casus ikinci sınıf paltosu hâlâ üzerinde olduğu halde titreyerek ona bakıyordu.

“İndir ellerini” dedi Vargas.

Rovira defalarca başını salladı ve itaat etti.

“Bağışlayın beni yüzbaşı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sizi aşağıda beklemek istiyordum, sokakta, ama beni takip ediyorlardı, eminim ve işte o zaman düşündüm ki...”

“Ağır ol Rovira. Neden bahsediyorsun sen?”

Rovira derin derin nefes aldı ve sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi ellerini açarak bir hareket yaptı. Vargas kapıyı kapattı ve onu koltuğa yönlendirdi.

“Oturun.”

“Evet efendim.”

Vargas bir sandalye aldı ve Rovira’nın karşısına oturdu.

“En baştan başlayın.”

Adam yutkundu.

“Size komiser Linares’ten bir mesaj getiriyorum.”

“Linares mi?”

Rovira bunu onaylayarak başını salladı.

“Sizi ve Bayan Alicia’yı izlememi emreden kişi oydu. Her ne kadar bana verdiğiniz talimatlara uyup sizi rahatsız etmemek için uzakta kaldıysam da. Ayrıca bunun sebebini gizlemek için size olabildiğince az şey anlattım.”

“Ne mesajı?” diye kesti Vargas.

“Komiser Linares Teşkilat’ta gelir gelmez ona bir telefon geldi. Madrid’den biri. Çok yukarılardan. Bana sizin tehlikede olduğunuzu, şehirden ayrılmanızın daha iyi olacağını söylememi istedi. Siz ve Bayan Alicia. Sizi morgda bulmam ve bunu söylemem için beni gönderdi. Morgda bana oradan ayrılıp Nüfus’a gitmiş olduğunuzu söylediler.”

“Devam edin.”

“Orada ilginç bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu Rovira.

“Sizi ilgilendiren bir şey değil. Başka?”

“Pekâlâ, işte ben de Nüfus’a gittim ama bana oradan da ayrıldığınızı söylediler ve o zaman ben koşarak buraya gelip sizi beklemeye başladım. İşte o zaman sizin gözetlendiğinizi anladım.”

“Bu sizin işiniz değil miydi?”

“Benden başka biri tarafından.”

“Kim?”

“Bilmiyorum.”

“Peki buraya nasıl girdiniz?”

“Ben geldiğimde kapı açıktı. Sanırım kilidi zorlamışlar. İçeride kimsenin gizlenmediğini anladım, tekrar kapıyı kapattım ve burada sizi beklediğimi kimse görmesin diye perdeleri çektim.”

Vargas sessizce uzun uzun onu izledi.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Rovira korkmuş halde.

“Neden Linares beni morgdayken telefonla aramadı?”

“Komiser Teşkilat’taki telefonların güvenli olmadığını söyledi.”

“Peki neden kendisi şahsen gelmedi?”

“Şu bakanlıktan gelen memurla toplantısı vardı. Alaya diye biri ya da öyle bir şey.”

“Hendaya.”

Rovira başını salladı.

“O.”

Adam hâlâ bir yavru köpek gibi tiremeye devam ediyordu.

“Bana bir bardak su verebilir misiniz?” diye yalvardı.

Vargas bir an tereddüt etti. Komodine yaklaştı ve yarısma kadar dolu olan sürahiden bir bardak su verdi.

“Peki Bayan Alicia?” diye sordu Rovira arkasından. Sizinle beraber değil mi?”

Vargas Rovira’nın sesinin çok yakından geldiğini fark etti ve elinde bardakla arkasını döndüğünde onu ancak bir karış mesafede buldu. Artık titremiyordu ve korkmuş ifadesi nüfuz edilemez bir maskeyle örtülmüştü.

Bıçak darbesinin gelişini hiç fark etmedi.

Yan tarafında, sanki birisi ona çekiçle vuruyormuş gibi korkunç bir acı hissetti ve bıçağın ucunun ciğerini delemek kadar gömüldüğünü anladı. Rovira ona gülümsüyormuş gibi geldi ve revolverine davranmak istediğinde ikinci bıçak darbesi geldi. Bıçağın ağzı sapına kadar boğazına gömüldü ve Vargas sendeledi. Görüşü bulandı ve komodine tutundu. Üçüncü bıçak darbesi karnına geldi. Yere yığılarak uzanmış halde kaldı. Bir gölge üzerine eğilmiş onu inceliyordu. Vücutta kasılmalar içinde boyun eğerken Rovira silahını ele geçirdi, kayıtsızca onu inceledi ve yere bıraktı.

“Beş para etmez” dedi.

Vargas o dipsiz gözlerde kendini kaybetti. Rovira birkaç saniye bekledi ve bunu yaparken bıçağı döndürerek karnına iki bıçak darbesi daha indirdi. Polis köpüklü bir avuç kan tükürdü ve Rovira'ya ya da kendisini parçalayan o yaratık her kimse ona vurmaya çalıştı. Yumrukları sadece yüzüne sürünmeyi başardı. Rovira onun kanıyla lekelenmiş bıçağı çıkardı ve kendisine gösterdi.

“Orospu çocuğu” diye kekeledi Vargas.

“Bana iyi bak yaşlı pislik. O kadına karşı bu kadar merhametli olmayacağımı bilerek ölmeni istiyorum. Onunla daha fazla zaman geçireceğim ve sana yemin ederim ben ona yapmayı bildiğim her şeyi gösterirken, başarısız olduğun için sana lanet edecek.”

Vargas yoğun bir soğukluğun kendisini ele geçirdiğini ve uzuvlarını felce uğrattığını hissetti. Kalbi hızla çarpıyordu ve güçlkle nefes alabiliyordu. Ilık ve yapışkan bir tabaka vücudunun altında yayılıyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve daha önce hiç hissetmediği bir korku içini kapladı. Katili bıçağın ağzını elbisesinin yakasında temizledi ve cebine koydu. Orada diz çökmüş vaziyette kaldı, gözlerinin içine bakarak ve çektiği ıstıraptan zevk alarak.

“Artık anlıyor musun?” diye sordu. “Nasıl hissettirdiğini?”

Vargas gözlerini kapadı ve Alicia'nın görüntüsünü canlandırdı. Dudaklarında bir gülümsemeyle öldü ve kendisinin Rovira diye tanıdığı adam bunu fark ettiğinde öyle büyük bir nefrete kapıldı ki, ölmüş olduğunu bilmesine rağmen yumruklarıyla parmakları soyulana kadar yüzüne vurdu.

Fernandito kapı girişinde gizlice dinliyordu. Merdivenlerden yukarı koşmuştu ve Vargas'ın kapısına varınca çalmadan önce bir an durdu. Darbelerden gelen boğuk ses onu durdurdu. Çatallaşmış bir ses öfke çılgınlıkları atarken, ete ve kemiğe degiyormuş gibi görünen o dehşetli yumruk sesleri duyuluyordu. Fernandito kapıyı zorlamaya yeltendi ama kilitliydi.

Hemen sonra darbe sesleri kesildi ve içeriden kapıya yaklaşan ayak sesleri duydu. Korku onu harekete geçirebildi ve utanma duygusunu yenerek saklanmak için yukarı doğru seğırtti. Üst kattaki merdiven sahanlığının duvarına yapıştı ve kapının açıldığını duydu. Ayak sesleri aşağı indi. Fernandito merdiven boşluğundan aşağı doğru kafasını uzattı ve siyah palto giyen o kısa boylu adamı gördü. Birkaç saniye tereddüt içinde kaldı ve sonra sessizce Vargas'ın kapısına indi. Yarı açıktı. Kapı eşiğinden kafasını uzattı ve polisin vücudunun sıvı bir aynaya benzeyen siyah tabaka üzerinde uzandığını gördü. Üzerine basana kadar bunun ne olduğunu anlamadı. Ayağı kaydı ve yüzüstü cesedin yanına düştü. Vargas, mermer bir heykel gibi beyazdı, ölmüştü. Bir an için ne yapacağını bilemedi. Sonra, yerde polisin silahını görünce onu aldı ve merdivenlerden aşağı fırladı.

Bulutlardan bir kefen denizden gelip hızlıca yayılarak Barselona'yı gömdü. Barın bankosunda oturan Alicia ilk gök gürültüsünün yankısını duyunca arkasını döndü. Şehrin üzerine doğru acımasızca ilerleyen o gölgelerden çizgiyi izledi. Bir elektrik akımı bulutlardan oluşan girdabı aydınlattı ve hemen sonra yağmurun ilk damlaları pencerelerin camlarını dövmeye başladı. Birkaç dakika içinde sağanak başladı ve dünya gri ve içine nüfuz edilemez bir karanlığa gömüldü.

Restorandan çıkıp yeniden El Pinar malikânesini çevreleyen taş duvarlara doğru yöneldiğinde fırtınanın gürlemesi ona eşlik etti. Su perdesi görüş alanını birkaç metreye düşürmüştü ve ona hareketlerini gizleyen bir örtü sunuyordu. Bahçe girişinin önünden tekrar geçtiğinde, oradan evin cephesinin güçlkle görülebildiğini anladı. İkinci kez arazinin etrafını dolaştı ve daha önceden belirlemiş olduğu noktadan duvara tırmandı. Diğer tarafa sıçradı ve düşüşünü yumuşatan, yağmurla yumuşamaya başlamış kalın bir kuru yaprak tabakası üzerine indi. Ağaçlık alanı siper ederek ana yola varana kadar bahçeyi geçti. Büyük evin arka kısmına varana dek yolu takip etti ve orada Fernandito'nun hikâyesinde bahsettiği mutfak pencereleriyle karşılaştı. Yağmur öfkeyle kırbaçlıyordu ve evin duvarlarından kayıyordu. Alicia pencerelerden birine eğildi ve içeriği gözledi. Koyu lekelerle kaplı, Fernandito'nun üzerinde Valentín Morgado'nun ölümünü izlemiş olduğu tahta masayı tanıdı. Görünürde kimseler

yoktu. Fırtınanın gürültüsü binanın iskeletini çatırdattı. Alicia revolverin kabzasıyla cama vurdu ve cam tuzla buz oldu. Bir saniye sonra artık içerdeydi.

Fernandito onu yakından takip ediyordu. Yabancı acele etmeden, sanki az evvel soğukkanlı biçimde bir adamı öldürmemiş de dolaşmaya çıkmış gibi yürüyordu. İlk yıldırım sokakları aydınlattı ve insanlar yağmurdan korunmak için Plaza Real'in kemerleri altına koşturdular. Katil ne adımlarını hızlandırdı ne de bir yere sığınma gayreti içine girdi. Ramblas'a doğru yavaşça yürümeye devam etti. Oraya varınca hemen kaldırımın kenarında durdu. Fernandito giderek ona yaklaştı ve elbiselerinin sırlıslıkla olduğundan emin oldu. Bir an cebinde taşıdığı Vargas'ın silahını çıkarıp sırtına bir kurşun sıkma isteği duydu. Katil sanki varlığını sezmiş ve kendisini bekliyormuş gibi orada hareketsiz kaldı. Sonra yeniden yürümeye devam etti ve Raval istikametine doğru, Conde del Asalto Sokağı'nın girişine kadar Ramblas'ı geçti.

Fernandito onu izledi ve biraz uzaklaşmasına izin verdi. Lancaster Sokağı köşesinde onun sola döndüğünü gördü. Çocuk oraya kadar koştı ve yarım blok ötede, bir kapıdan girip gözden kaybolmasına tam zamanında şahit oldu. Birkaç saniye bekledi ve duvar dibinden giderek yavaşça oraya yaklaştı. Bina saçaklarından düşen pis su yüzüne sıçırıyordu ve paltosunun boyun kısmından içeri giriyordu. Katilin kapısından içeri girdiği mekânın önünde durdu. Uzaktan bir merdivenin girişi gibi gelmişti ona, ama söz konusu olan bir dükkânın alt kısmıydı. Pas tutmuş metal bir kepenk girişi kapatıyordu. Metalin üzerinde kesilmiş daha küçük bir kapak azıcık itilmişti. Girişin üzerinde yıpranmış bir levhada şöyle yazıyordu:

MANKEN İMALATI
CORTÉS KARDEŞLER
TERZİLİK MALZEMELERİ
VE KONFEKSİYON ATÖLYESİ
Kuruluş 1909

Nerden bakılırsa bakılsın atölye yıllardır kapalıydı ve terk edilmiş gibi görünüyordu. Fernandito duraksadı. Her şey ona oradan uzaklaşmasını ve yardım aramasını ilan ediyordu. Vargas'ın perişan olmuş vücudu ve kan içindeki yüzünün hali onu durdurduğunda köşeye kadar geri gitmişti. Döndü ve atölyenin kapısına kadar gitti. Parmaklarını kepengin altına soktu ve birkaç santimetre kaldırdı.

İçeriye mutlak karanlık hâkimdi. Kepenkteki kapağı tamamen açtı ve yağmur arasından süzülen cılız ışığın içerdeki karanlıkta bir kapı çerçevesini belirginleştirmesini sağladı. Çocukluğundan hatırladıklarına benzeyen bir dükkânı izledi. Tahtadan tezgâhlar, cam vitrinler ve birkaç devrilmiş sandalye. Hepsi başlangıçta şeffaf ipek örtülere benzeyen bir kumaşla örtülüydü ve şaşkınlık içinde birkaç saniye geçirdikten sonra bunların örümcek ağı olduğunu anladı. Sanki devasa bir böcek onları yutmak için oraya sürüklemiş gibi, iki çıplak manken birbirine sarılmış halde bir köşede duruyorlardı.

Fernandito mekânın derinliklerinden yayılan metalik bir yankı duydu. Gözlerini kıstı ve tezgâhın gerisinde arka odaya açılan bir perde olduğunu fark etti. Hâlâ yavaşça dalgalanıyordu. Oraya kadar neredeyse soluksuz halde yaklaştı ve perdeyi sadece bir karış kadar araladı. Önünde uzun bir koridor açıldı. Birden arkasından gelen aydınlığın azaldığını fark etti ve arkasına döner dönmez, tam olarak o anda rüzgârın ya da belki yabancı bir elin kapağı nasıl yavaş yavaş kapattığını gördü.

Alicia arkasında yağmurun gürültüsü yüzünden boğuk biçimde gelen sesleri duyduğu kapıdan gözünü ayırmadan mutfakta ilerliyordu. Diğer tarafta ayak sesleri ve kapanan ağır bir kapının tok sesini duydu. Durdu ve bekledi. Bu arada mutfakta etrafını inceliyordu. Gaz ocakları, fırınlar ve ızgaralar uzun zamandır kullanılmamış gibi duruyorlardı. Hâlâ duvarlarda tavalar, tencereler, bıçaklar sallanıyor ve tavan-daki raylarda diğer eşyalar asılı duruyordu. Metal siyah bir renk almıştı. Büyük mermerden bir evye çöp doluydu. Oda-nın ortasını tahta masa işgal ediyordu. Alicia zincirlere, masa ayaklarında çözülmüş haldeki kemerlere ve üzerini kaplayan kurumuş kan lekelerine dikkatini verdi. Eğer karısı Victoria hâlâ hayattaysa, Sanchís'in şoförünün cesedini ne yaptıklarını sordu kendi kendine.

Kapıya yaklaştı ve kulağını dayadı. Sesler hemen yan oda-dan geliyor gibiydi. İlk önceleri yağmurun pencerelere vurma sesi olarak düşündü, yeniden duyduğunda içeriye bir göz at-mak için kapıyı birkaç santimetre aralamaya hazırlanıyordu. Bu sanki evin iç organlarından geliyor gibi görünen metalik bir tıkırtıydı. Nefesini tuttu ve sesi tekrar duydu. Bir şey ya da biri, mutfakla herhangi bir noktada bağlantısı olan bir duva-ra ya da boruya vuruyordu. Bir yük asansörünün boşluğuna kadar yaklaştı ve orada sesi daha net duyabildi. Ses aşağıdan geliyordu. Mutfağın altında bir şeyler vardı.

Alicia eliyle yoklayıp duvarları tıklatarak odanın yüzey-lerini kontrol etti. Duvarlar sağlam duruyorlardı. Bir köşede metal bir yarım kapı görölüyordu. Kolu ittirdi ve kapıyı açtı. Kapının diğer tarafında altı metrekare boyutlarında, duvarla-rı tozlu raflarla kaplı olan, muhtemelen eski bir kilerle karşı-laştı. Metalik tıkırtı orada daha net duyuluyordu. İçeri doğru birkaç adım attı ve ayakları altındaki titreşimi hissetti. O an onu fark etti: kilerin dibindeki duvarda dikey bir çatlağa ben-zeyen koyu renkli bir çizgi. Yaklaştı ve duvarı yokladı. Elle-riyle bastırdı ve eli diğer tarafa geçti. Yoğun bir pis hayvan

kokusu, çürümüşlük ve dışkı kokusu geldi içerden. Alicia'nın midesi bulandı ve eliyle yüzünü kapadı.

Önünde taş delinerek açılmış bir tünel uzuyordu ve kırk beş derecelik açıyla aşağı iniyordu. Basamakları düzensiz bir merdiven karanlıklar içinde gözden kayboluyordu. Birden ses durdu. Alicia ilk basamağa kadar ilerledi ve dinledi. Bir nefes alışverişin fısıltısını duyuyormuş gibi geldi ona. Revolveri doğrulttu ve bir basamak daha indi.

Bir tarafta, duvardaki metal kancaya asılı uzunlamasına bir nesne vardı. Bir fener. Alicia onu aldı ve sapını çevirerek yaktı. Beyaz bir ışık demeti kuyudan yükselen yoğun ve nemli karanlığa nüfuz etti.

“Hendaya? Siz misiniz? Beni burada bırakmayın...”

Ses tünelin sonundan geliyordu. Kısık bir sestir ve insan sesine pek benzemiyordu. Alicia demir parmaklıkları görene kadar yavaş yavaş basamakları indi. Işık demetini doğrulttu ve hücrenin içini taradı. Gördüğü şeyin ne olduğunu anladığında kanı dondu.

Pislik ve harap giysilerle örtülü yaralı bir hayvana benziyordu. Pislikten kıvrıklaşmış saçlar ve uzamış sakal, sararmış ve sıyrıklar içindeki yüzünü gizliyordu. Yaratık parmaklıklara kadar süründü ve yalvarırcasına bir elini uzattı. Alicia silahı indirdi ve sersemlemiş halde ona baktı. Mahkûm diğer kolunu da parmaklıklara dayadı ve Alicia elinin olmadığını fark etti. Hayvani biçimde bilek hizasından doğranmıştı ve bilek ucu kuru katranla kaplıydı. Kolunun derisi menekşe rengindeydi. Alicia mide bulantısını bastırmak için gayret etti ve parmaklığa yaklaştı.

“Valls?” diye sordu inanmaz halde. Siz Mauricio Valls misiniz?”

Mahkûm bir kelime telaffuz etmek ister gibi ağzını açtı ama dudakları arasından çıkan tek şey onu hazırlıksız yakalayan bir inilti oldu. Alicia hücrenin kilidini inceledi. Dökme demirden bir asma kilit, parmaklıkları saran zincirin bir

halkasına asılıydı. Duvarlarda, gezinen ayak seslerinin mırıltısını duydu ve fazla zamanı olmadığını anladı. Parmaklığın diğer tarafındaki Valls, umutsuzluğa boğulmuş gözlerle ona bakıyordu. Onu buradan çıkaramayacağını biliyordu. Ateş ederek kilidi havaya uçurduğunu varsaysa bile, Hendaya'nın evde en azından iki ya da üç adam bıraktığını hesaplıyordu. Valls'i hücresinde bırakmak zorunda kalacaktı ve Vargas'ı arayacaktı. Mahkûm düşüncelerini okumuş gibiydi. Elini uzattı ve onu tutmaya çalıştı, ama hiç gücü kalmamıştı.

"Beni burada bırakmayın" dedi yalvarma ve emir verme arası bir ses tonuyla.

"Yardım alıp döneceğim" diye mırıldandı Alicia.

"Hayır!" diye bağırdı Valls.

Birilerinin o çukurda yaşarken çürümeye bırakmaya karar verdiği kemik torbasıyla temas etmenin yol açtığı iğrenmeyi yok sayarak adamın elini tuttu.

"Benim burada olduğumu kimseye söylememeniz gerek."

"Eğer gitmeye çalışırsan bağıracağım iğrenç orospu ve seni de buraya tıkacaklar" diye tehdit etti Valls.

Alicia onun gözlerine baktı ve bir an için gerçek Valls'i ya da o yaşayan cesette ondan geriye ne kaldıysa onu gördüğünü sandı.

"Eğer bunu yaparsanız, bir daha asla kızınızı göremezsiniz."

Tüm öfkesi ve umutsuzluğu çözüldü ve Valls'in yüzü alalak bullak oldu.

"Mercedes'e sizi bulacağıma dair söz verdim" dedi Alicia.

"Hayatta mı?"

O başını salladı.

Valls alnını parmaklığa dayadı ve ağladı.

"Onu bulmalarına ve zarar vermelerine izin vermeyin" diye yalvardı.

"Kimlerin? Kim Mercedes'e zarar vermek istiyor?"

"Lütfen..."

Alicia yeniden o oyuğun üstünde ayak sesleri duydu ve doğruldu. Valls son bir kez teslimiyet ve umut dolu gözlerle ona baktı.

“Koş” diye inledi.

Fernandito'nun bakışı rüzgârın itmesiyle yavaşça kapanan kapıya kilitlendi. Karanlık etrafında güçlendi. Mankenlerin silueti ve cam vitrinler loş ışıktaki kayboldular. Kapının açıklığı sadece bir çatlaktan sızan cılız aydınlığa dönüştüğü zaman, Fernandito derin derin nefes aldı ve kendi kendine o adamı inine kadar bir amaç için takip ettiğini söyledi. Alicia kendisine güveniyordu. Kuvvetlice revolveri kavradı ve atölyenin içine gömülen gölgeler içindeki koridora yöneldi.

"Korkmuyorum" diye mırıldandı.

Hafif bir gürültü kulaklarına kadar ulaştı. Bunun bir çocuk kahkahası olduğuna yemin edebilirdi. Çok yakındaydı. Bulunduğu yerden sadece birkaç metre mesafede. Karanlıkta hızlıca kendine doğru sürünen ayak sesleri duydu ve paniğe kapıldı. Fernandito silahı doğrulttu ve ne yaptığının çok farkında olmadan tetiği çekti. Sağır edici bir gürültü kulak zarını tırmaladı ve kolları, sanki birisi bileklerine alttan çekiç darbesi vurmuş gibi istemsizce yukarı kalktı. Bir kükürt parıltısı saniyenin yüzde birlik diliminde koridoru aydınlattı ve Fernandito onu gördü. Havaya kaldırdığı bıçağıyla ona doğru ilerliyordu, gözleri alevler içindeydi ve yüzü deriden yapılmış gibi duran bir maskeyi çağırıyordu.

Fernandito revolver elinden kayıp sırtüstü düşene kadar tekrar ve tekrar ateş etti. Bir an için üzerine eğilmiş olarak gördüğü o şeytani siluetin hemen yanında olduğunu ve nefesini toplayamadan soğuk çeliği teninde hissedeceğini sandı. Geri geri süründü, dengesini sağlayabildiğinde kepenkteki

kapıya doğru sendeleyip bir tekmede açtı ve ıslak sokak zeminine yüzüstü kapaklandı. Ayağa kalktı ve ardına bakmaksızın içinde şeytan barındıran ruh gibi koşmaya başladı.

Herkes ona Bernal diye sesleniyordu. Bu onun gerçek ismi değildi, ama o bunu düzeltmek için zahmete girmedii. Hendaya'nın emrinde, tüyleri diken diken eden o malikânede sadece birkaç gündür bulunuyordu, ama göreceğini görmüştü. O katil ve onun kasap sürüsü hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacağını öğrenmeye yetecek kadar. Polis Yüksek Teşkilatı'nda heba ettiği hayatının karşılığı olarak sefil bir maaşla emekliye ayrılması için iki aydan kısa zamanı kalmıştı. Bu acıklı komedinin o seviyesinde en büyük hayali Joaquín Costa Caddesi'ndeki bir pansiyonun nemli ve karanlık odasında yalnız başına ve unutulmuş biri olarak ölmekti. Hükümetin gönderdiği o iyi çocuklar gibi tören giysilerini giyerek, yaşlı bir orospu gibi ölmeyi tercih ediyordu. Hepsi aynı modele göre kesilmiş, hepsi Barselona sokaklarını bahtsızlardan ve hayatlarının yarısını arı kovanları gibi içine tıkdıkları cezaevlerinde ya da gizlenerek geçirdikten sonra güçlkle ayakta işeyebilen işi bitik kızılardan temizlemeye kararlı yeni komutanlar. Bazı dönemlerde zafer içinde yaşamaktansa, unutulmuş biri olarak ölmek daha onurludur.

Mutfağın kapısını açtığında Bernal diye anılan kişi bu düşüncelere kendini kaptırmıştı. Hendaya evde kontrol için devriye gezilmesinde ısrar ediyordu ve o emirleri harfiyen yerine getiriyordu. Bu onun uzmanlığıydı. Orada yolunda gitmeyen bir şey olduğunu fark etmesi için üç adım ilerlemesi yeterli olmuştu. Bir tutam nemli hava yüzünü okşadı. Başını kaldırıp mutfağın diğer ucuna baktı. Bir yıldırım parıltısı kırık camın tırtıklı çerçevesini aydınlattı. Köşeye yöneldi ve pencereden düşmüş cam parçalarının önünde diz çöktü. Ayak izleri tozlu zemin üstünde kayboluyordu. Hafif birinin ayak izleri, küçük taban yüzeyiyle topuklu bir ayakkabı. Bir kadm. Sahte

Bernal bu durumu değerlendirdi. Doğrudu ve kiler odasına yaklaştı. Odanın dibindeki duvarı itti ve tünelin girişini açtı. Yükselen pis koku ona durmasını tavsiye edene kadar birkaç adım indi. Geri döndü ve kancada asılı olan fener dikkatini çektiğinde girişi kapatmaya hazırlanıyordu. Hafifçe sallanıyordu. Ajan kapıyı kapadı ve mutfağa döndü. Üstünkörü bir göz attı ve bir an durumu irdeledikten sonra ayağıyla yerdeki izleri sildi ve cam parçalarını gölgelik bir köşeye itti. Hendaya döndüğünde birinin eve sürpriz ziyaret yaptığını söyleyecek kişi kendisi olmayacaktı. Hendaya'ya kötü haberler veren son bahtsızın çenesi kırılmıştı. Ayrıca güvendiği adamlardan birisiydi. Kendisine güvenmeseler de olurdu. Biraz şansla, yedi hafta içinde, onunla yeryüzüne veda edeceği, şeceresi temiz olan bir fahişenin hizmetlerinin bedeli karşısında elden çıkarmayı düşündüğü bir madalya vereceklerdi kendisine ve eğer bu dönemi atlatır da hayatta kalırsa, El Pinar'da geçirdiği o son günleri unutmak ve görev adına yapmış olduğu her şeyin asla kendisi olmayan ve olmayacağı Bernal'in işleri olduğuna kendi kendini ikna etmek için, tamamen gri ve lanetli bir yaşlılık bekliyor olacaktı onu.

Bahçede gizlenmiş halde, pencerenin diğer tarafından Alicia polisin nasıl mutfakta yavaş yavaş dolaştığını, tünelin girişini kontrol ettiğini ve sonra da anlaşılmaz biçimde arkasında bıraktığı ayak izlerini sildiğini izledi. Polis son kez bir göz attı ve yeniden kapıya yöneldi. Yağmurun tüm şiddetiyle yağmaya devam etmesinden faydalanarak ve o ajanın keşfettiği şeyi üslerine bildirip bildirmeyeceğinden tam olarak emin olamadan, Alicia riske girip tüm hızıyla bahçeyi geçmeyi, yamaçtan inmeyi ve duvarı aşmayı tercih etti. Bunu yapmak için harcadığı altmış saniye içinde, kürek kemikleri arasına gelmeyen o kurşunu beklemekten de geri durmadı. Sokağa atladı ve gerisingeri mavi tramvayın fırtına içinde inişine başladığı meydana koştu. Hareket halindeki vagona

bindi ve sırlıslık halde, soğuktan mı yoksa rahatlamadan mı olduğunu bilemediği bir titremeyle, biletçinin ayıplayan bakışını görmezden gelerek kendini oturaklardan birine bıraktı.

Kapı merdivenlerinde büzülmüş, yağmur altında oturur halde buldu onu. Alicia Aviñón Sokağı'nı kaplayan su birikintilerinden geçerek önünde durdu. Delikanlının hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan durumu anladı. Fernandito başını kaldırdı ve gözlerinde yaşlarla ona baktı.

"Vargas nerede?" diye sordu Alicia.

Fernandito başını indirdi.

"Çıkmayın" diye mırıldandı.

Alicia kalçasını delen ve yan tarafını hissizleştiren ağrıya aldırış etmeden basamakları ikişer ikişer tırmandı. Dördüncü katın merdiven sahanlığına vardığında Vargas'ın kaldığı dairenin yarı açık kapısı önünde durdu. Tatlımsı ve metalik bir koku asılıydı havada. Kapıyı içeri doğru itti ve vücudunu koyu ve parlak bir tabaka üzerinde uzanmış halde gördü. Nefesini kesen bir soğukluk hissi kapladı onu ve kapı çerçevesine tutundu. Cesede yaklaştığında bacakları titriyordu. Vargas'ın gözleri açıktı. Aldığı darbelerle yüzü zor tanınır hale gelmiş balmumundan bir maskeydi. Yanağını okşadı. Soğuktu. Öfke gözyaşları gözlerini buğulandırdı ve bir iniltiyi bastırdı.

Cesedin yanında devrilmiş bir iskemle vardı. Alicia onu kaldırdı ve cesede bakmak için sessizce üzerine oturdu. Kalçasındaki ateş kemikleri arasından kendine yol açıyordu. Yumruğuyla güçlü bir biçimde eski yarasına vurdu ve bir an için ağrı gözünü kararttı, neredeyse yere yuvarlanacaktı. Bu manzarayı kapıdan seyreden Fernandito onu kollarından tutup durdurana dek vurmaya devam etti. Onu hareketsiz bırakırcasına kucakladı. Neredeyse nefesi kesilene kadar ağrı içinde ulumasına izin verdi.

"Sizin suçunuz değil" diye tekrarlıyordu durmadan.

Alicia'nın titremesi durduğunda, Fernandito koltuğun üzerinde bulunduğu battaniyeyle cesedin üzerini örttü.

"Ceplerini ara" diye emretti Alicia.

Çocuk polisin paltosunu ve ceketini aradı. Para cüzdanını buldu, birkaç bozukluk, numara listesi olan bir kâğıt parçası ve üzerinde şöyle yazan bir kartvizit:

María Luisa Alcaine

Arşivleme ve Belgeleme Müdürlüğü
Yönetici Sekreteri

Barselona Nüfus İdaresi

Bulduğu şeyleri ona uzattı ve Alicia bunları inceledi. Listeyi ve kartviziti aldı. Onları bulunduğu yere koymasını işaret ederek kalanını geri verdi. Alicia'nın bakışları battaniyenin altında belirgin halde duran Vargas'ın cesedine kilitlenmişti. Yeniden ona yaklaşmadan önce Fernandito birkaç dakika bekledi.

"Burada kalamayız" dedi sonunda.

Alicia sanki anlamıyormuş ya da duyamıyormuş gibi baktı ona.

"Bana elinizi verin."

O yardım önerisini reddetti ve kendi başına doğrulmaya gayret etti. Fernandito yüzündeki acı ifadesini fark etti. Alicia'yı kollarıyla sardı ve kalkmasına yardım etti. Bir kez ayağa kalktıktan sonra Alicia topallamasını gizleyerek birkaç adım attı.

"Yalnız yapabilirim" dedi.

Sesi donuk bir tona bürünmüştü. Bakışları nüfuz edilemezdi ve son kez dönüp Vargas'a bakarken bile herhangi bir duygu ifadesini ele vermiyordu. "Tüm kapıları kapatmış ve tüm sürgüleri çekmiş" diye düşündü Fernandito.

“Gidelim” diye mırıldandı çıkışa doğru topallayarak.

Fernandito onu kolundan tuttu ve merdivenlere kadar eşlik etti.

Gran Café’nin dip köşesinde bir masaya yerleştiler. Fernandito iki büyük fincan sütlü kahve ile bir bardak konyak istedi ve sonra fincanlardan birine konyağı boşaltıp Alicia’ya uzattı.

“İçin. Sizi ısıtır.”

Alicia fincanı aldı ve yavaşça yudumladı. Yağmur pencereleri tırmalıyor ve şehrin üzerine çökmüş gri bir örtü oluşturan iplikler resmediyordu. Alicia’nın yüzüne tekrar renk geldiğinde Fernandito ona tüm olanları anlattı.

“Onu oraya kadar takip etmemen gerekiyordu” dedi o.

“Elimden kaçmasına izin veremezdim” diye karşılık verdi.

“Öldüğünden emin misin?”

“Bilmiyorum. Yüzbaşı Vargas’ın silahıyla ona iki ya da üç el ateş ettim. İki metreden fazla mesafe yoktu. Her şey karanlıklar içindeydi...”

Alicia elini Fernandito’nun elinin üzerine koydu ve zayıf bir biçimde ona gülümsedi.

“Ben iyiyim” diye yalan söyledi çocuk.

“Silah hâlâ sende mi?”

Fernandito reddetti.

“Oradan kaçarken elimden düştü. Şimdi ne yapacağız?”

Alicia bakışları camlarda yitik halde bir müddet sessiz kaldı. Kalp ritmiyle eşzamanlı zonklayan kalçasındaki ağrıyı hissedebiliyordu.

“Şu sizin haplardan bir tane almanız gerekmiyor mu?” diye sordu Fernandito.

“Daha sonra.”

“Neyden sonra?”

Alicia onun gözlerine baktı.

“Benim için bir şey daha yapman gerekiyor.”

Fernandito başını salladı.

“Ne olursa.”

“Bu evimin anahtarı. Al onu.”

“Bunu anlamıyorum.”

“Daireye çıkmanı istiyorum. İçeri girmeden önce kimsenin olmadığından emin ol. Eğer kapı açıksa ya da kapının zorlandığına dair bir belirti görürsen koşmaya başla ve evine varana kadar durma.”

“Siz benimle gelmiyor musunuz?”

“Yemek odasına vardığında kanepenin altına bak. İçinde sayfalar ve belgeler olan bir kutu bulacaksın. O kutuda içinde bir defter olan zarf var. Zarfın üzerinde ‘Isabella’ yazıyor. Beni anladın mı?”

O anladığını gösteren bir işaret yaptı.

“Isabella.”

“O kutuyu alıp götürmeni istiyorum. Sakla onu. Hiç kimsenin bulamayacağı bir yere sakla. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Evet. Endişelenmeyin. Ama...”

“Aması yok. Eğer bana bir şey olursa...”

“Bunu söylemeyin.”

“Eğer bana bir şey olursa” dedi ısrarla Alicia, “polise bile gidemezsin. Eğer onu almak için dönmezsem birkaç gün geçmesini bekle ve belgeleri Santa Ana Sokağı’ndaki Sempere ve Oğulları Kitabevi’ne götür. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Orayı biliyorum...”

“Girmeden önce kitabevini kimsenin gözetlemediğinden emin ol. Eğer herhangi bir şey sende en ufak bir şüphe uyandırırorsa hemen uzaklaş ve başka zaman git. Oraya gittiğinde Fermín Romero de Torres’i sor. Bu ismi tekrarla.”

“Fermín Romero de Torres.”

“Başka kimseye verme. Başka kimseye veremezsin.”

“Beni korkutuyorsunuz Bayan Alicia.”

“Eğer benim başıma bir şey gelirse belgeleri ona teslim et. Benim gönderdiğimi söyle. Olan biteni anlat ona. Ona bu

belgelerin arasında Isabella Gispert'in günlüğü olduğunu söyle, Daniel'in annesinin."

"Daniel kim?"

"Fermín'e söyle, bunu önce onun okuyup Daniel'e söyleyip söylememeye karar vermesi gerekiyor. Yargıç o olacak."

Fernandito başını salladı. Alicia üzgün bir biçimde gülümsedi. Çocuk elini dudaklarına götürdü ve öptü.

"Seni de buna bulaştırdığım için üzgünüm Fernandito. Bu sorumluluğu sana bıraktığım için de... Buna hakkım yoktu."

"Bunu yaptığınız için memnunum. Sizi yanıltmayacağım."

"Bunu biliyorum... Son bir şey. Eğer dönmezsem..."

"Döneceksiniz."

"Eğer dönmezsem beni ne hastanelerde, ne karakollarda ne de başka yerde arayıp sormayacaksın. Beni hiç tanımamışsın gibi düşün. Beni unut."

"Sizi asla unutmayacağım Bayan Alicia. Ben o kadar salağım..."

Kadın ayağa kalktı. Ağrının ona işkence ettiği aşikârdı, ama sanki söz konusu olan geçici bir can sıkıntısıymış gibi Fernandito'ya gülümsedi.

"Şu adamı arayacaksınız değil mi?"

Alicia cevap vermedi.

"Kim o?" diye sordu Fernandito.

Alicia Fernandito'nun tarif ettiği kadarıyla Vargas'ın katilini canlandırdı kafasında.

"Kendisine Rovira diyor" dedi. "Ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Kim olursa olsun, eğer hâlâ hayattaysa çok tehlikeli biri."

Fernandito ona eşlik etmek için ayağa kalktı. Alicia onu engelleyerek bunu reddetti.

"Şu anda yapman gereken evime gidip senden istediğim şeyi yerine getirmen."

"Ama..."

“Benimle tartışma. Ayrıca tam olarak senden istediğim şeyi yapmak için bana yemin et.”

Fernandito iç çekti.

“Yemin ederim.”

Alicia altüst eden gülümsemelerinden birini, pek çok kez Tanrı’nın bahşetmiş olduğu kıt aklını da başından alan o gülümsemelerinden birini verdi çocuğa ve topallayarak çıkışa doğru ilerledi. Çocuk onun her zamankinden daha kırılgan bir halde, yağmur altında uzaklaşmasını izledi. Sokağın yukarısında gözden kaybolana dek bekledi ve masaya birkaç bozukluk bıraktıktan sonra sokağı geçip Alicia’nın merdivenlerine varana kadar ilerledi. Binadan içeri girer girmez kapıcıyla, bir sopanın ucuna sardığı bez parçasıyla bina girişini dolduran suyu durdurmaya çalışan Jesusa teyzesiyle karşılaştı. Onu elinde bir anahtarla geçerken görünce Jesusa bunu onaylamaz biçimde kaşlarını çatı. Fernandito, dedikodu konusunda takıntılı gözleri ve kendisini ilgilendirmeyen her konuda şahin bakışları olan kapıcının, sokağın karşı tarafında bulunan Gran Café’de, el öpme manzarası da dahil olmak üzere yaşanan o küçük sahneye şahit olduğunu anladı.

“Hiç ders almıyoruz galiba, ha Fernandito?”

“Göründüğü gibi bir şey değil teyze.”

“Görünüşe bakarak sussam daha iyi, ama, senin teyzen olarak ki öyleyim, bana doğru görünen tek şey, tüm ailede hâkim olan sağduyuya benzer şekilde, daha önce bin kez söylediğimi tekrar söylemek zorunda olmam.”

“Alicia’nın bana göre bir kadın olmadığı” diye tekrarladı Fernandito ezberden.

“Ayrıca günün birinde kalbini kıracak, radyoda dedikleri gibi” diye bitirdi Jesusa.

O gün geride, yıllar öncesinde kalmıştı, ama Fernandito bu konuyu karıştırmamayı tercih etti. Jesusa ona yaklaştı ve şefkatle gülümseyerek, sanki hâlâ on yaşındaymış gibi yanaklarını çimdikledi.

“Ben sadece acı çekmemeni istiyorum. Ayrıca Bayan Alicia’ya aileden biri kadar değer versem de, o saatli bir bomba gibi: Hiç beklemediğin bir anda patlayacak ve yakınında olan herkesi beraberinde götürecektir. Bunu söylediğim için de Tanrı beni affetsin.”

“Bunu biliyorum zaten teyze. Siz endişelenmeyin, ben ne yaptığımı biliyorum.”

“Senin amcan da boğulduğu gün böyle demişti.”

Fernandito onu alnından öpmek için eğildi ve sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Alicia’nın dairesine girdi ve aldığı emirleri yerine getirirken kapıyı aralık bıraktı. Ona tarif etmiş olduğu kutuyu salondaki kanepenin altında buldu. Açtı ve içindeki belge sütununa bir göz attı, aralarında üzerinde şu yazının okunduğu bir zarf görünüyordu:

Isabella

Açmaya cesaret edemedi. Kutuyu kapattı ve kendi kendine Alicia’nın bu kadar güvendiği ve son çare olarak kendisini ona teslim ettiği bu Fermín Romero de Torres’in kim olduğunu sordu. Eşyanın tabiatındaki karmaşada, Alicia’nın hayatında kendisinin tanımadığı ve kendisine nazaran sonsuz derecede önemli rollere sahip daha pek çok kişi olduğuna kanaat getirdi.

“Sen kendini tek mi sanıyordun bakalım...”

Kutuyu aldı ve kapıya yürüdü. Çıkmadan ve kapıyı kapatmadan önce, ayaklarının bir daha asla buraya uğramaya-
cağına ikna olmuş halde, son kez Alicia’nın dairesini izledi. Antreye geldiğinde teyzesinin hâlâ büyük kapının altından sızan yağmur suyunu sopa yardımıyla uzak tutmaya çalıştığına şahit oldu. Bir an durdu.

“Korkak” diye mırıldandı kendi kendine. “Onun gitmesine izin vermemeliydin.”

Jesusa onun düşüncelerini böldü ve manalı manalı ona baktı.

“Ne diyorsun tatlım?”

Fernandito iç çekti.

“Teyze? Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette. Sen o tatlı dilinle iste bakalım.”

“Bu kutuyu onu kimsenin bulamayacağı bir yere saklamak gerekiyor. Bu çok önemli. Bunun sizde olduğunu hiç kimseye söylememeniz gerekiyor. Eğer sorarlarsa polise bile. Hiç kimseye.”

Jesusa’nın yüzü gölgelendi. Kapıcı kutuya bir göz attı ve haç çıkardı.

“Ah ah ah... Ne işlere bulaştınız siz böyle?”

“Çözülemeyecek bir şey değil.”

“Amcan da hep böyle derdi.”

“Bunu biliyorum zaten. Bana bu iyiliği yapacak mısınız? Bu çok önemli.”

Jesusa ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Hemen döneceğim.”

“Yemin eder misin?”

“Elbette.”

Teyzesi Jesusa’nın acılı bakışlarından kaçarak sokağa çıktı ve yağmurla karşılaştığında o kadar çok korkuyordu ki kemiklere işleyen soğuk havayı neredeyse hiç fark etmedi. Kısa hayatının pekâlâ son günü olabileceğini bilerek kendi kendine, eğer bunu anlatabilecek kadar yaşarsa, Alicia sayesinde her zaman işe yarayacak en az iki şey öğrendiğini söyledi. İlki yalan söylemektir. İkincisi, hâlâ kanlı canlı etinde hissettiği yeminlerin biraz kalpler gibi olduğuydu: Bir kez kırıldıktan sonra diğer her şeyi yapmak mümkündü.

Alicia Lancaster Sokağı köşesinde durdu ve birkaç dakika boyunca eski manken fabrikasının girişini gözledi. Fernandito'nun geçmiş olduğu kapı yarı açık duruyordu. Atölyeyi barındıran bina siyah taş duvarlı iki katlı bir binaydı ve çatısı bombeliydi. Üst katın pencereleri tahta kalaslarla ve kirle cilalanmış parke taşlarıyla örülüydü. Bina cephesinde çatlaklarla dolu bir elektrik paneli göze çarpıyor ve matkapla taş bloka açılmış iki delik arasından düğüm olmuş telefon kablosu kendini gösteriyordu. O ayrıntı dışında mekân, Raval'ın o bölgesinde kalan eski endüstriyel atölyelerin çoğu gibi terk edilmiş bir görüntü sunuyordu.

Alicia girişten görülmemek için bina cephesinin dibinden yürüyerek yaklaştı. Sağanak yağış sokakları ıssız hale getirmişti ve silahını çıkarıp içeri doğrultarak kapıya kadar yaklaşmaktan çekinmedi. Tamamen açık kalana kadar kapıyı itti ve girişi aydınlatan ışık tüneline içeriyi kontrol etti. İki eliyle tutup havaya kaldırdığı silahla içeri girdi. Eski boruların kokusunu barındıran hafif bir hava akımı geliyordu içerden ve bu ona kerosen ya da herhangi bir yanıcı madde kokusunu çağrıştırdı.

Giriş atölyenin ticari işleri için kullanılmış olması gereken bir bölgeye açılıyordu. Bir tezgâh, bir dizi boş vitrin ve beyazımsı şeffaf bir örtüyle sarmalanmış bir çift manken manzaraya hâkimdi. Alicia tezgâhın etrafını dolaştı ve arka odaya doğru yaklaştı ki burası tahta boncuklardan bir perdeyle örtülüydü. Ayağı metalik bir nesneye çarptığında perdeden

geçmek üzereydi. Revolveri indirmeden hızlıca yere bir bakış fırlattı ve Vargas'ın silahını gördü. Boncuk perdeyi araladı ve binanın içlerine gömülen koridorla karşılaştı. Barut kokusu hâlâ havada geziyordu. Hafif yansımaların izi tavanda dalgalanıyordu. Alicia çevirmeli bir elektrik düğmesi bulana kadar duvarları yokladı. Düğmeyi çevirdi ve bir kabloya asılı düşük voltajlı lambalardan bir zincir koridor boyunca yandı. Onların yaydığı kırmızımtırak loş ışık, hafifçe bir açı yaparak inen dar koridoru belirginleştirdi. Girişin birkaç metre ötesinde, sanki kırmızı boya fırçası duvarda gezdirilmiş gibi, koyu renkli lekeler sıçramıştı. Fernandito'nun mermilerinden en azından biri hedefine ulaşmıştı. Muhtemelen daha fazla mermi. Kan izi yerde devam ediyordu ve geçit boyunca ilerde gözden kayboluyordu. Biraz daha ilerde Rovira'nın Fernandito'ya saldırırken kullandığı bıçağı buldu. Bıçağın ağzı kanla lekelenmişti ve Alicia bu kanın Vargas'a ait olduğunu anladı. İleri doğru devam etti ve tünelin sonundan gelen hayaletvari ışık halesini görene kadar durmadı.

“Rovira?” diye seslendi.

Koridorun sonunda bir gölge dansı ve sürünen bir şeyin fısıltısı karanlıkta kımıldadı. Alicia yutkunmaya çalıştı ama ağzı kupkuruydu. O koridora girmiş olduğundan beri ne kalçasındaki ağrıyı ne de sırılsıklam olmuş giysileriyle soğuğu hissetmediğinin farkına vardı. Sadece korku hissediyordu. Nemli ve yapış yapış sert zeminde yürüdükçe ayakkabılarının topuğundan çıkan sese aldırış etmeden, koridorun sonuna kadar olan mesafeyi kat etti.

“Rovira, yaralı olduğunuzu biliyorum. Çıkın ve konuşalım.”

Kendi sesinin çınlaması ona kırılgan ve korkmuş gibi geldi, ama ilerlediği istikamette sesinin yankısı ona rehberlik ediyordu. Tünelin sonuna varınca Alicia durdu. Yüksek çatılı geniş bir salonun perspektifi açılıyordu önünde. Salonu çevreleyen çalışma masalarının, alet edevatların ve

makinelerin artıklarını izledi. Atölyenin dip tarafında, parlak camlı bir çatı penceresi içeriye soluk bir gölge oyunu sahnesi zerk ediyordu.

Kablolarla tutturulmuş tavandan sarkan mankenler, yerden yarım metre havada asılı kalmış ceset havası yaratıyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, sanki gizli bir arafta tuzağa düşmüş gibi, başka zamanların şık giysileri içinde salınıyorlardı. Bunlardan düzinelerce vardı. Bazılarında gülümseyen yüzler ve camdan bakışlar vardı, bazıları henüz tamamlanmamıştı. Alicia gırtlığında kalbinin atışını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve asılı manken ordusunun arasına daldı. Yavaşça ilerlerken kollar ve eller, saçlarıyla yüzünü okşadı. Asılı haldeki mankenler salınıyor ve adımlarıyla titriyorlardı.

Tahtadan bedenlerin birbirleriyle sürtüşmesinden kaynaklanan sesin yankısı salona dağılıyordu. Onun arkasından mekanik bir mırıltı geliyordu. Atölyenin dibine yaklaştıkça kerosen kokusu daha yoğunluk kazanıyordu. Alicia asılı vücutlar ormanını ardında bıraktı ve titreyen, buhar haleleri çıkaran endüstriyel bir makineyi seçti ötede. Bir jeneratör. Bir yanda işe yaramaz parçalardan ve atıklardan oluşan bir sütun yükseliyordu. Kafalar, eller ve uzuvları olmayan gövdeler, savaş esnasında, hava bombardımanı sonrası sokaklarda görmüş olduğu istiflenmiş cesetleri aklına getiren, birbirine karışmış bir yığın oluşturunuyordu.

“Rovira?” diye seslendi yeniden cevap almaktan çok kendi sesini duymak için.

Gölgede kalan bir köşeden kendisini izlediğinden emindi. Bakışlarıyla loş ışıktaki beliren çıkıntıları anlamaya çalışarak salonu araştırdı. Hiçbir hareket tespit edemedi. Manken artıkları sütunun arkasındaydı, altından jeneratöre bağlı kabloların kıvrıldığı bir kapı seçiliyordu. Elektrik ışığından bir tutam kapı çerçevesini aydınlatıyordu. Alicia orada içeride Rovira’nın cansız bedenini yerde yatıyor halde bulmak için yalvardı. Kapıya yaklaştı ve ayağının ucuyla iterek açtı.

Oda yeraltında bir mezara benzeyen, dikdörtgen biçimde, siyah taşlardan penceresiz duvarları olan ve nem kokan bir mekândı. Tavanda bir dizi çıplak ampul görölüyordu ve bunlar sarı bir ışık yayıyor, sanki bir böcek sürüsü duvara tırmanıyormuş gibi hafif ve ışık saçan vızıltı geliyordu. Alicia içeri girmeden önce etrafını santim santim inceledi. Rovira'dan iz yoktu.

Bir köşeyi metalden kötü bir yatak işgal ediyordu. Bir çift eski battaniye üstünü örtüyordu ve onun bir yanındaki tah-ta kutu arada sırada komodinin vazifesi görüyordu. Üzerinde siyah bir telefon, mumlar ve içi bozuk para dolu bir cam şişe vardı. Yatağın altında eski bir bavul, bir çift ayakkabı ve bir kova görölüyordu. Yatağın hemen yanında büyük boyutlarda oyma ağaçtan bir elbise dolabı vardı ve insan bu antika parçayı bir atölyede değil de gösterişe meraklı birinin malikânesinde görmeyi umardı. Dolabın kanatları neredeyse tamamen kapalıydı ama birkaç santimetrelik bir boşluk bırakıyorlardı. Alicia revolverini tamamen boşaltmaya hazır halde yavaş yavaş yaklaştı. Bir an Rovira'yı dolabın içinde gülümserken ve dolabı açarken gardını düşürmesini beklerken hayal etti.

Alicia iki eliyle revolveri sıkı bir şekilde kavradı, kapağa bir tekme attı ve çerçeveye çarpıp seken kapak yavaşça açıldı. Dolap boştu. Bir çubukta bir düzine kadar boş askı duruyordu. Dolabın dibinde, üzerinde sadece tek kelime okunabilen bir karton kutu buldu:

SALGADO

Kutuyu çekti ve içindekiler ayağının dibine saçıldı. Mücevherler, saatler ve diğer değerli nesneler. Tedavülden kalkmış gibi görünen, iple bağlanmış banknot desteleri. Aceleyle ve düzensiz biçimde bükülmüş sarı külçeler. Alicia diz çöktü, küçük bir servet olan o ganimeti izledi ve bunun Montjuic Cezaevi'nin eski mahkûmuna, Valls'in kaybolması vakasında adı geçen ilk şüpheliye, Estación del Norte'nin emanet dolaplarına bunu gizleyerek yirmi yıl sonra bakanın onun af işlemlerini başlatıp kendisini özgür bırakmasından sonra tekrar ele geçirmenin hayalini kuran Sebastian Salgado'ya ait hazine olduğunu anladı. Salgado asla işlediği suçların ve hırsızlıklarının meyvesini ele geçirmeyi başaramamıştı. Emanet dolabını açtığı anda içi boş bir bavul buldu ve soyulmuş bir hırsız olduğunu bilerek öldü. Birisi elini daha çabuk tutmuştu. Bu ganimetin ve yıllardır Valls'in aldığı kimliksiz mektupların varlığından haberdar olan biri. Bakan kaybolmadan çok daha önce bu vakanın iplerini elinde tutup oynatan birisi.

Işıklar bir an göz kırptı ve Alicia sıçrayarak arkasına döndü. İşte o zaman onu gördü. Zeminden tavana kadar bir duvarı tamamen kaplıyordu. Yavaşça yaklaştı ve baktığı şeyin ne olduğunu anladığında bacaklarının zayıfladığını hissetti ve kolları iki yanına düştü.

Mozaik düzinelerce, yüzlerce fotoğraf, gazete kupürü ve not kâğıtlarından oluşuyordu. Olağanüstü bir kesinlik ve kuyumcu işi bir gayretle üretilmişti. Tüm görüntülerde istisnasız Alicia vardı. Patronato de Ribas yetimhanesindeki yıllarına tarihlenen, sadece küçük bir kız çocuğu olduğu yıllardan kalma fotoğrafların yanında, birimde ilk zamanlarından enstanteneleri tanıdı. Koleksiyon uzaktan çekilmiş, kendisini Madrid ya da Barselona sokaklarında dolaşırken, Palace Oteli'nin girişinde, elinde bir kitapla bir kafede otururken,

Milli Kütüphane'nin basamaklarından inerken, başkentteki dükkânlarda alışveriş yaparken ve hatta Palacio Cristal'in yanındaki Retiro Parkı'nda gezerken gösteren onlarca enstantane içeriyordu. Fotoğraflardan biri Hispania Oteli'nde kaldığı odanın kapısını gösteriyordu.

Çözülmesinde katkıda bulunduğu, ama elbette ki asla Alicia ya da birimden bahsetmeyen, tüm övgünün polise ya da Guardia Civil'e atfedildiği davaların detaylarını içeren gazete kupürleri buldu. Mozağin altına konulmuş bir masa vardı ve üzerinde kendisiyle ilgili her çeşit nesnenin bulunduğu bir tür altar gibiydi: gittiğini hatırladığı restoranların mönüleri, üzerine bir şeyler not ettiği peçeteler, kendi imzasını attığı notlar, kenarında kırmızı ruj izi olan bir şarap kadehi, bir izmarit, Madrid'den Barselona'ya giden tren biletlerinin koçanları...

Masanın bir ucunda, içinde kutsal emanetler gibi sergilenen, ilaçların etkisinde kaldığı, evine biri ya da bir şeyin girmiş olduğu gecedan beri bulamadığı iç çamaşırı parçaları vardı. Bir çift çorabı çok düzgün şekilde katlanmış ve iğneyle tutturulmuş olarak masanın üzerinde duruyordu. Onların hemen yanında evinden çalman Víctor Mataix'in *Ruhlar Labirenti* serisinde yer alan kitap yatıyordu.

Arkasında, kapının diğer tarafında, uzuvları eksik gövde yığını arasında doğrulup kendisine yönelen adamı hiç fark etmedi.

Ne olduğunu anladığında artık çok geç kalmıştı. Arkasında kesik kesik bir soluma duydu ve döndüğünde revolveri doğrultmak için zamanı olmadı. Çok sert bir darbe iç organlarını oynattı. Saplanma soluğunu kesti ve dizlerinin üzerine çöktürdü. Ancak o zaman onu net bir şekilde görebildi ve neden girerken fark edemediğini anladı. Yüzünü kaplayan beyaz bir maske takıyordu. Çıplaktı ve elinde endüstriyel bir delgi aletine benzeyen nesneyi tutuyordu.

Alicia ona ateş etmeye çalıştı, ama Rovira metalik delgiyle elini şişledi. Revolver yerde yuvarlandı. Adam onu boynundan yakaladı ve yatağa kadar sürükledi. Onu bıraktı ve bastırarak ayak uçlarına oturdu. Delgiyle şişlediği sağ elini kavradı ve telle yatağın demir başlığına tutturmak için eğildi. Bunu yapınca maske kaydı ve Alicia kendi yüzünden birkaç santimetre mesafede Rovira'nın dağılmış suratıyla karşı karşıya kaldı. Gözlerinde bir ifade yoktu ve yüzünün bir tarafında derisi, çok yakından açılan bir ateş yüzünden yanıklarla kaplıydı. Bir kulağından kan geliyordu ve bir böceğin kanatlarını yolup onun acısından zevk almaya hazır bir çocuk gibi gülümsüyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Alicia.

Rovira anın tadını çıkararak onu izledi.

"O kadar zeki olduğunu sanıyorsun ama hâlâ anlamadın mı? Ben senim. Senin olman gereken her şey. Başlangıçta sana hayrandım. Ama sonra zayıf olduğunu fark ettim ve senin hakkında öğrenecek bir şey kalmadı benim için. Ben senden iyiyim. Senin asla olamayacağın kadar senden iyiyim..."

Rovira delgiyi yatağın üzerine bıraktı. Alicia bir saniye dikkatini dağıtırsa belki boşta kalan sol eliyle onu alıp boynuna ya da gözlerine saplayabileceğini hesapladı.

“Bana zarar verme” diye yalvardı. “İstediğin her şeyi yaparım...”

Rovira güldü.

“Tatlım, benim istediğim de tam olarak sana zarar vermek. Çok fazla zarar. Bunu hak ettim...”

O zaman onu saçlarından yatağa bağladı ve dudaklarını ve yüzünü yaladı. Alicia gözlerini kapadı ve delgiyi bulmak için battaniyenin üzerini yokladı. Rovira’nın elleri gövdesinde gezindi ve yan tarafındaki eski yaranın üzerinde durdu. Rovira kulağına şöyle fısıldadığında Alicia delginin sapma dokunmayı başarmıştı:

“Aç gözlerini orospu. Onu hissettiğinde yüzünün halini iyice görmek istiyorum.”

Devamında ne geleceğini bilerek ve ilk darbede bilincini kaybetmeyi dileyerek gözlerini açtı. Rovira doğruldu, yumruğunu kaldırdı ve tüm gücüyle yarasının üzerine indirdi. Alicia’dan sağır edici bir uluma çıktı. Rovira, oda, ışık ve içinde hissettiği soğuk, hepsini unuttu. Kim olduğunu, nerde olduğunu unutturan bir elektrik akımı gibi kemiklerinde dolayan acı vardı sadece.

Vücudunun bir kablo gibi gerildiğini gören Rovira güldü ve gözleri kocaman açıldı. Siyah bir örümcek ağı gibi kalçasını kaplayan o yara izini açığa çıkarana kadar eteğini sıyırdı ve parmak uçlarıyla dokunarak keşfetti. Yarasından öpmek için eğildi ve sonra yumruğu onun kalça kemiğinde parçalanacak dereceye gelene kadar tekrar tekrar vurdu. Sonunda Alicia’nın gırtlığından hiçbir ses çıkmadığında durdu. O ise ıstırap ve karanlık içindeki bir kuyuya düşerken, kasılarak çırpınıyordu. Rovira delgiyi aldı ve Alicia’nın kalçasındaki solgun teni altında seçilen koyu renkli kılcal damarlar ağı üzerinde ucunu gezdirdi.

“Bana bak” diye emretti. “Ben senin yedeğimim. Ayrıca senden çok daha iyi olacağım. Şu andan itibaren gözde ele-man ben olacağım.”

Alicia meydan okurcasına ona baktı. Rovira ona göz kırptı. “İşte bu benim Alicia’m” dedi.

Gülümseyerek öldü. Alicia’nın ceketinin sol cebinde sak-ladığı revolveri doğrulttuğunu göremedi. O delgiyle yarasını dürtüklemeye başladığında, kadın silahın namlusunu çenesi-nin altına yerleştirmişti.

“Akıllı kız” diye mırıldandı. Bir an sonra Rovira’nın yüzü bir kemik ve kan bulutu içinde toza döndü. Çok yakın me-safeden ikinci ateş onu arkaya devirdi. Çıplak beden, göğüs kısmında dumanı tüten bir delikle sırtüstü vaziyette yatağın dibine düştü ve elinde hâlâ delgiyi tutuyordu. Alicia silahı bıraktı ve yatağa bağlı sağ elini kurtarmak için zorladı. Ad-renalin ağrısının üzerine bir örtü sermişti, ama bunun anlık olduğunu, er ya da geç ağrı geri döndüğünde bilincini kay-bedeceğini biliyordu. O yerden mümkün olduğunca çabuk çıkması gerekiyordu.

Doğrulup yatağa oturmayı başardı. Ayağa kalkmaya çalış-tı, ama birkaç dakika beklemek zorunda kaldı çünkü bacak-ları kendisini taşımıyordu ve anlayamadığı bir zayıflık onu ele geçiriyordu. Soğuğu hissediyordu. Çok soğuktu. Sonunda tir tir titreyerek kalkmayı başardı ve duvara tutunarak ayakta kaldı. Vücudu ve giysisi Rovira’nın kanıyla lekelenmişti. Sü-rekli bir zonklama dışında sağ elini hissetmiyordu. Delginin elinde açtığı yarayı inceledi. İyi görünmüyordu.

Tam o esnada yatağın yanındaki telefon çaldı. Alicia az kalsın çığlık atıyordu.

Bir dakika boyunca, sanki her an patlayabilecek bir bomba gibi onu izleyerek telefonun çalmasına izin verdi. En sonunda ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü.

“Orada mısın?” dedi ses.

Alicia ahizenin elleri arasında titrediğini hissetti.

Bu Leandro'nun sesiydi.

Telefon elinden kaydı. Sendeleyerek kapıya doğru gitti. Rovira'nın yarattığı mabedin önünden geçerken durdu. Nefret, atölyeye geçmesi, jeneratörün yanında duran bir kerosen bidonunu bulup içindekini yere dökmesi için ona güç verdi. Yapışkan sıvı tabakası Rovira'nın cesedini çevreleyerek ve içinde gökkuşağı renklerinde spiraller yükselen karanlık bir ayna uzatarak odaya dağıldı. Jeneratörün önünden geçerken kablolarından birini söküp yere bıraktı. Çıkışa götüren koridora doğru tavana asılı mankenlerin arasında yürürken arkasında cızırtı seslerini duydu. Ani bir hava akımı, yangın başladığı zaman etrafını çevreleyen mankenleri oynattı. Koridorda yürüdüğü süre boyunca amber renkli bir aydınlık ona eşlik etti. Sallanarak ve ayakta kalabilmek için duvarlara tutunarak ilerledi.

Cennete ya da cehenneme o tünelde ölmek, yolun sonunda görünen aydınlığın eşiğine varabilmek için yalvardı. Bu kaçış ona sonsuz gibi geldi. Kendisini yutmuş olan bir canavarın bağırsaklarından yukarı çıktığını, öğütülmek için yeniden onun gırtlak borusundan yukarı tırmandığını hissediyordu. Alevlerin tünelden gelen sıcaklığı kendisini kucaklayan donukluğu güçlkle kırmayı başardı. Girişi geçip sokağa çıkana kadar durmadı. Yeniden nefes aldı ve tenini okşayan yağmuru hissetti. Sokakta bir figür tüm hızıyla ona yaklaşıyordu.

Kendini onu kucaklayan Fernandito'nun kollarına bıraktı. Ona gülümsedi, ama çocuk kendisini dehşet içinde izliyordu. Elini karnına, o ilk darbeyi hissettiği yere götürdü. Ilık kan parmakları arasından geçiyor ve yağmurda siliniyordu. Artık ağrıyı hissetmiyordu, sadece soğuk, gitmek için kendisini bırakmasını fısıldayan bir soğuk, gözkapaklarını indirip kendini huzuru ve gerçeği vaat eden sonsuz uykuya terk etmesini söyleyen bir soğuk. Fernandito'nun gözlerine baktı ve ona gülümsedi.

“Burada ölmeme izin verme” diye fısıldadı.

Fırtına sokakları yayalardan temizlemişti ve kitabevini müşterilerinden mahrum, yetim bırakmıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru hesaba katarak Fermín mesaisini yönetim ve seyir işlerine adamayı tercih etti. Yıldırımların gürültüsü ve vitrin camını yıkmaya kararlı gibi görünen yağmur darbelerine aldırmayan Fermín radyoyu açtı. Sanki bir kasanın şifresini çözer gibi sabırla istasyon arama düğmesini *Siboney*'in başlangıç nağmesini çalan büyük bir orkestraya denk gelene kadar çevirdi. Timbalin ilk kez devreye girmesiyle Fermín, bu Karayip ritminde salınmaya başladı ve altı ciltlik Eugenio Sue'nin *Paris'in Gizemleri*'ni, aşçı yamağı ve asistan olarak katılan Daniel ile beraber restore edip kullanılır hale getirme işine devam etti.

"Ben henüz kalçalarımı oynatabiliyorken, delikanlılık yıllarımda benim küçük melezle Tropicana de la Habana'da bu dansı yapardık. Neler de hatırlattı şimdi bana... Bu yakışıklı duruşum yerine edebiyat yeteneğim olsaydı *Havana'nın Gizemleri*'ni yazmış olurdum" diye ilan etti.

"Eros kazandı ve Parnas kaybetti" diye hükmetti Bea.

Fermín kollar açık halde ayaklarıyla tempo tutarak ve parçanın ritmiyle kırıtarak ona yöneldi.

"Bayan Bea, hadi, size sözlü müziğin temel adımlarını öğreteyim, kocanız ayaklarında betondan ayakkabılar varmış gibi dans ediyor ve siz Afro-Küba temposunun ne çılgın olduğunu bilmiyorsunuz. Hadi eğlenin..."

Bea Fermín'in teklifsiz dansından ve şarkı söylemesinden kurtulmak için dükkânın arka odasına muhasebe defterini tamamlama bahanesiyle sığındı.

"Bakın, karınız bazen tapu kadaştro belgeleri kadar sıkıcı oluyor."

"Bunu bir de bana sorun" diye karşılık verdi Daniel.

"Buradan her şey duyuluyor" diye uyardı Bea'nın sesi arka odadan.

O ikisi ıslak zeminde fren sesi duyulduğunda kendi kendilerine gelin güvey oluyorlardı. Başlarını kaldırdıklarında Sempere ve Oğulları vitrininin önünde sağanak altında bir taksinin durduğunu gördüler. Yukarılarda bir yıldırım patladı ve bir an için otomobil, yağmur altında buharlar çıkaran, akkor halinde, kurşundan cenaze arabası gibi göründü.

"Eskilerin dediği gibi, taksici var olmak zorundaydı" dedi Fermín.

Kalanı bir felaket hızında gerçekleşti. Yağmurun kemiklerine kadar işlediği ve yüzü dehşetten allak bullak olmuş bir delikanlı taksiden indi ve kapıdaki KAPALI levhasını görünce yumruklarıyla camlara vurmaya başladı. Fermín ve Daniel birbirlerine baktılar.

"Bir de derler ki bu ülkede insanlar kitap almak istemiyor."

Daniel kapıya yaklaştı ve açtı. Delikanlı her an düşüp ölecekmiş gibi görünüyordu, ellerini göğsüne götürdü, derin derin nefes aldı ve neredeyse bağırarak şöyle sordu:

"Aranızda hanginiz Fermín Romero de Torres?"

Fermín elini kaldırdı.

"Burada, kaslı olan."

Fernandito onu kolundan yakalayıp çekmek için atıldı.

"Size ihtiyacım var" diye yalvardı.

"Bakın ufaklık, bunu yanlış anlamayın, ama çok güzel kadınlar da bana bunu pek çok kez söyledi ve ben karşı koymayı becerebildim."

"Alicia" dedi soluk soluğa Fernandito. "Sanırım o ölüyor..."

Fermín'in yüzünün rengi attı. Daniel'e telaş içinde bir bakış fırlattı ve hiçbir şey söylemeden kendisini sokağa, taksinin içine kadar sürüklemesine izin verdi, taksi tam gaz ilerledi.

Arka odanın perdesi ardından kafasını uzatan ve bu sahneye şahitlik eden Bea şaşkın halde Daniel'e baktı.

"Bu da neyin nesi?"

Kocası canı sıkkın halde iç çekti.

"Kötü haberler" diye mırıldandı.

Taksinin içine girer girmez Fermín taksicinin bakışlarına takıldı.

"Eksik olan da geldi. Şimdi nereye gidiyoruz?"

Fermín orada nasıl bir durum olduğunu anlamaya çalıştı. Taksinin arka koltuğunda uzanmış, balmumu gibi solgun ten rengiyle ve ifadesiz bakışları olan kişinin Alicia olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Fernandito elleriyle kafasını tutuyordu ve panik halinde gözyaşlarını tutmak için kendini zorluyordu.

"Siz devam edin" diye emretti taksiciye Fermín.

"Nereye?"

"Şimdilik yola devam. Tam gaz."

Fermín Fernandito'nun bakışlarını aradı.

"Ne yapacağımı bilmiyordum" diye kekeleyi delikanlı. Onu bir hastaneye ya da doktora götürmeme izin vermedi ve..."

Alicia kısa bir an bilinci açıldığında Fermín'e baktı ve ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Fermín, siz hep beni kurtarmaya çalışıyorsunuz."

Onun çatallaşmış sesini duyunca Fermín'in midesi ve ona komşu tüm iç organları büzüştü ki tüm bir krokan paketini kahvaltıda götürmüş olduğundan bu durum canının üç kat fazla yanmasına sebep oldu. Alicia bilinç ve uçurum arasında kalmış durumdaydı ve böylece Fermín üçü arasında en çok korkmuş gibi duran delikanlının tanıklığını istemeyi tercih etti.

“Sen, senin adın ne?”

“Fernandito.”

“Ne olup bittiğini anlatabilir misin?”

Fernandito son yirmi dört saat içindeki gelişmeleri öyle bir telaş ve ayrıntı karmaşası içinde anlatmaya başladı ki, Fermín onu durdurup daha pratik öncelikleri olan şeyleri anlatmasını sağlamak zorunda kaldı. Eliyle Alicia’nın karnını yokladı ve kan içinde kalmış parmaklarını inceledi.

“Serdümen” diye seslendi taksiciye. Nuestra Señora del Mar Hastanesi’ne. Uçarak git.”

“Bir balon durdursaydınız. Trafiğin haline bakın.”

“Ya on dakikadan önce orada oluruz ya da bu külüstürü ateşe veririm. Buna inan.”

Taksici homurdandı ve gaza bastı. Endişeli bakışları dikiz aynasında Fermín’in bakışlarıyla karşılaştı.

“Hey, siz geçen seferki değil misiniz? Yıllar önce bir defasında takside ölmek üzere olan kişi?”

“Makarna sosu gibi dağılmadığım sürece arabanın içinde nasıl ölebilir ya da burada ölmeyi isteyebilirim. Öyle olacağını bilsem boynuma *La Regenta*’yı¹ bağlayıp kendimi Vallcarca Köprüsü’nden atarım daha iyi.”

“Bana sorarsanız...”

“Kavga etmeyin” diye araya girdi Fernandito. “Bayan Alicia’yı kaybediyoruz.”

“Lanet olsun” diye söylendi şoför Barceloneta’ya doğru ilerleyip Vía Layetana trafiğinden sıyrılmaya çalışarak.

Fermín cebinden bir mendil çıkardı ve Fernandito’ya uzattı.

“Mendili pencereden dışarı çıkar” diye emretti.

Fernandito başını salladı ve kendisinden istenileni yaptı. Fermín dikkatlice Alicia’nın bluzunu kaldırdı ve delginin karnında açtığı deliği buldu. Oluk oluk kan akıyordu.

1 Leopoldo Alas’ın 1885’te yayımlanan iki ciltlik romanı. (ç.n.)

“İsa, Meryem ve Yusuf...”

Eliyle yaraya bastırıldı ve trafiğin durumunu inceledi. Taksici homurdanmaları bir yana, baş döndürücü bir hızla sürerek arabalar, otobüsler ve yayalar arasında cambazlık yapıyordu. Fermín giderek artan bir şekilde kahvaltısının gırtlığından yukarı çıktığını hissetti.

“Düşüncem, eğer mümkünse bizi hastaneye canlı halde götürmeniz. Ölmek üzere olan bir yaralı yeter de artar.”

“Kâhin krallar aşkına. Direksiyona da geçin bari” diye karşılık verdi taksici. “Arkada durumlar nasıl?”

“Daha iyi olabilirdi.”

Fermín Alicia’nın yüzünü okşadı ve hafifçe vurarak onu canlandırmaya çalıştı. Kadın gözlerini açtı. Aldığı darbelerle gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Şimdi uyuyup kalamazsınız Alicia. Biraz gayret edip uyanık kalmaya çalışın. Bunu benim için yapın. İsterseniz müstehcen fıkralar anlatayım ya da Antonio Machín’in en iyi şarkılarını okuyayım.”

Alicia ölümcül bir gülümsemeyle baktı. En azından hâlâ işitiyordu.

“Avcı giysileri içinde, şapkası ve postallarıyla Generalissimo’yu düşünün, hep kâbusum olmuştur ve asla uyumama izin vermez.”

“Üşüyorum” diye mırıldandı çok kısık sesle.

“Az kaldı...”

Fernandito onu endişeyle izliyordu.

“Benim suçum. Onu hiçbir hastaneye götürmememi söyleyip duruyordu ve beni korkuttu” dedi. Kendisini orada bulacaklarından emindi...”

“Hastane mi ,mezarlık mı” diye kesip attı Fermín.

Sanki yüzüne bir şamar yemiş gibi Fernandito kendine geldi. Fermín onun sadece genç bir delikanlı olduğunu ve muhtemelen taksinin içinde seyahat edenler arasında en çok korkan kişi olduğunu hatırladı.

“Endişelenmeyin Fernandito. Siz yapmanız gerekeni yap-
tınız. Bu gibi durumlarda herhangi biri korkudan kilitlenir
kalırdı.”

Fernandito iç çekti, suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

“Eğer Bayan Alicia’ya bir şey olursa ben ölürüm...”

Alicia onun elini aldı ve güçsüz bir biçimde sıktı.

“Peki şu adam sizi bulursa... Hendaya?” diye fısıldadı
Fernandito.

“Hiçbir orospu çocuğu onu bulamayacak” dedi Fermín.
“Bununla ben ilgileneceğim.”

Alicia yarı kapalı gözlerle bu konuşmayı takip etmeye ça-
lışıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Can Solé’ye, öyle bir sarmısaklı karides yapıyorlar ki,
ölüleri bile diriltir. Ne kadar iyi olduğunu göreceksiniz.”

“Beni bir hastaneye götürmeyin Fermín...”

“İyi de kim hastane lafı etti? Üstelik orası insanların öldü-
ğü bir yer. Hastaneler istatiksel olarak dünyanın en tehlikeli
yerleridir. Siz sakın olun, ben bir böcek sürüsünü bile hasta-
neye götürmem.”

Vía Layetana’nın bir bölümünde yoğunlaşan trafiği gö-
rünce, taksici bundan kaçınmak için karşı şeride geçti. Fermín
araba camının iki santimetre ötesinden bir otobüsün geçtiğini
gördü.

“Baba, siz misiniz?” diye seslendi Alicia’nın sesi. “Baba,
beni bırakmayın...”

Fernandito dehşete düşmüş halde Fermín’e baktı.

“Sen onu hiç dinleme delikanlı. Zavallı sayıklıyor ve halü-
sinasyon görüyor. İspanyol mizacında alışıldık bir durum bu.
Şefim, ön tarafta işler nasıl?”

“Ya hepimiz canlı biçimde varırız, ya da yol ortasında ka-
lırız” dedi taksici.

“İşte. Takım ruhu.”

Fermín Colón Meydanı'na yarım yol gemi hızıyla yaklaştıklarını fark etti. Tramvaylar, arabalar ve insanlardan oluşan bir kale duvarı hemen önlerinde yükseliyordu. Taksici sert bir biçimde direksiyonu kavradı ve okkalı bir küfür savurdu. Fermín şans tanrıçası ya da kendisini koruyan her kimse ona sığındı ve zayıfça Fernandito'ya gülümsedi.

"Sıkı tutun acemi."

Dört tekeri olan hiçbir nesne Colón Meydanı'ndaki trafiği böyle korkutucu bir biçimde delip geçmemiştir. Onun geçişi bir klakson gümbürtüsü, küfürler ve lanetlerle karşılandı. Meydanı geçerek taksi Barcelonata yönüne doğru lağım borusu gibi bir tünele benzeyen dar sokağa daldı ve neredeyse park halindeki bir dizi motorsikletin yarısını altına alacaktı.

"Matador" diye tezahürat yaptı Fermín.

Sonunda uzakta plajı ve mor renge boyanmış bir Akdeniz'i seçtiler. Taksi hastaneyi karşısına aldı ve teslim olmuş ve dağılmış halde, mekanik bir sızlanma içinde bir çift ambulansın önünde durdu. Kaputun kenar boşluklarından bir buhar örtüsü fışkırdı.

"Siz bir sanatçısınız" dedi Fermín şoförün omzuna vurarak. "Fernandito bu şampiyonun adını ve müsaadesini al ki içinde jambon ve kozhelva da olan bir Noel sepeti gönderelim ona."

"Benin taksime bir daha binmeseniz bana yeter."

Yirmi saniye sonra bir hemşire filosu Alicia'yı arabadan çıkardı, onu bir sedyeye yerleştirdi ve Fermín eliyle yarasına tampon yaparak yanında koştururken, tüm hızlarıyla onu cerraha götürdüler.

"Litrelerce kana ihtiyacınız olacak" diye uyardı. "Benden istediğiniz kadar alın, çünkü etsiz butsuz görünsem de Aigüestortes milli parkındaki yeraltı sularından daha fazla doğal rezervim var."

"Siz hastanın yakını mısınız?" diye sordu bir hastane temsilcisi cerrahi servisinin girişinde yollarına çıkarak.

“Geçici olarak babası sayılırım” diye cevap verdi Fermín.

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Demek oluyor ki ya yolumdan çekilin ya da beni ateşli biçimde bir diz darbesini testis torbanızı gömme ihtiyacı içinde görün. Anlaştık mı?”

Görevli bir kenara çekildi ve Fermín onu ellerinden alıp hayali bir görüntü gibi şeffaf ameliyat masasına yerleştirene kadar Alicia’ya eşlik etti. Hemşireler makaslarla elbiselelerini kesiyorlardı ve morluklarla, sıyrıklar ve kesiklerle dolu perişan haldeki vücudu hiç durmadan kanayan o yarayı da sergileyerek ortaya çıkıttı. Fermín kalçasının bir tarafını perişan eden koyu lekeyi görebildi. Kendi anatomisi gereği onu yutmak isteyen bir ağ gibi uzanıyordu. O zaman titremesini engellemek için ellerini yumruk yaptı.

Alicia gözleriyle onu arıyordu, gözyaşlarıyla kaplı gözleri ve dudaklarında ılık bir gülümsemeyle. Her zaman imkânsız istekleri için başvurduğu kör şeytana yalvararak onu elinden almamasını diledi Fermín.

“Sizin kan grubunuz nedir?” diye sordu bir ses yanısında.

Fermín bakışlarını Alicia’dan ayırmadan bir kolunu uzattı.

“Sıfır negatif, evrensel verici ve en iyi kalite.”

O yıllarda bilim henüz, zamanın neden hastanelerin içinde göreceli olarak yarım yol hızla ilerlediğinin gizemini aydınlatmamıştı. Fermín'in göz kararı yaptığı hesaba göre ona bir fıçı gibi gelen kanı boşalttıktan sonra, Fernandito ile beraber plaj manzaralı bekleme odasına kamp kurdular. Pencereden kurşuni bulutlarla mühürlenmiş gökyüzü ve deniz arasına demirlemiş Somorrostro kulübelerinden oluşan kale şehir görülebiliyordu. Daha ötelerde Pueblo Nuevo'nun haçlar, melekler ve mezar anıtlarından oluşan mozaiği yükseliyordu ki sıralar halinde dizilmiş, hasta akrabaları ve yakınlarında bel ağrılarına yol açmak ve böylece ziyaretçiler arasında taze müşteriler yaratmak için dizayn edilmiş sandalyelerde pinekleyen kişiler için hoş olmayan bir hatırlatıcı vazifesi görüyordu. Fernandito lanetlenmiş birinin bakışlarıyla bu manzarayı seyrederken Fermín daha basit bir biçimde kafeteryadan ele geçirebildiği devasa domuz sucuklu sandviçi bir Moritz bira-sıyla banyo ettirerek yutuyordu.

"Şu anda nasıl yemek yiyebiliyorsunuz bilmiyorum Fermín."

"Kan varlığımın yüzde seksenini bağışlamış olmam ve muhtemelen karaciğerimin tam desteğiyle kendimi yenileme azmindeyim. Prometheus gibi, ama o koca kuşlar olmadan."

"Prometeus mu?"

"Okumak gerek Fernandito, ergenlik makaklar gibi hiç durmadan aletini sallamaktan ibaret değildir. Ayrıca hareket adamı olduğumdan hızlı bir metabolizmam var ve bu

yakışıklı vücudu mükemmel formunda tutabilmek için her hafta vücut ağırlığının üç katı kadar lezzetli yiyeceklerden tüketmem gerek.”

“Bayan Alicia neredeyse hiçbir şey yemez” diye atıldı Fernandito. İçmek zaten başka bir konu...”

“Herkes kendi iştahına karşı mücadele verir” diye hükmetti Fermín. “Ben örneğin, savaştan beridir sürekli açım. Siz gençsiniz ve bunu anlamazsınız.”

Fernandito onun bu durumunu kabullenmiş halde yiyeceği yalayıp yutmasını izledi. Bir süre sonra bölge temsilcisi gibi görünümü olan bir zat bekleme salonunun girişinde elinde bir klasör olduğu halde belirdi ve varlığını hissettirmek için öksürdü.

“Sizler hastanın akrabaları mısınız?”

Fernandito, elini omzuna koyup o andan itibaren ayrıcalıklı olarak sözcü olma rolünün kendisine ait olduğunu ona hissettirmekle yetinen Fermín’in bakışlarını aradı.

“*Akraba* kelimesi bizi ona bağlayan ilişkiyi açıklamakta adilane bir kelime değil” diye onayladı Fermín ceketindeki ekmek kırıntılarını silkeleyerek.

“Eğer sormamın sakıncası yoksa, bunu ifade etmek için siz hangi kelimeyi kullanırdınız?”

Fernandito Alicia cerrahi müdahalenin karanlıklarına inerken, hemen oracıkta üstat Fermín Romero de Torres’in lütfedip sunduğu resitale şahit olana kadar, dalavere çevirme bilimini anlamaya başladığını sanıyordu. Hastane yönetiminin görevlendirdiği kişi olarak kendini tanıtan şahıs ortaya çıkıp olan biteni araştırma ve gerekli belgeleri isteme niyetini açıkça gösterdiği anda, Fermín öyle ince işlenmiş dantel gibi bir hikâyeye başladı ki adam apışıp kaldı. İlk olarak kendini Barselona valisinin güvenilir bir adamı, bölgede rejimin harka çocuğu olarak tanıttı.

“Zatıalınıza bildirmek zorunda kaldığım durum karşısında ne kadar ihtiyatlı olunsa azdır” dedi azametle.

“Genç bayanın aldığı yaralar olağanüstü ve açıkça şiddet belirtisi içerir vaziyette. Kanunlara göre bunu polise bildirmek zorundayım...”

“Hemen yarın Castellfollit mezbahasının arkasında, yol üstündeki dispanserde resepsiyonist yardımcısı olarak kariyerinize devam etmek istemediğiniz sürece bunu tavsiye etmezdim.”

“Bunu anlamıyorum.”

“Çok basit. Oturunuz ve dikkatlice dinleyiniz.”

Akabinde Fermín bir hikâye yazmaya girişti ve bu kurguda Alicia’yı Violeta LeBlanc olarak yeniden vaftiz etti ki o üst sınıftan bir fahişeydi ve Merkez Sendika’nın belirlediği ücretler sonucu bunu kutlamak için düzenlenen eğlenceye katılması için, vali ile onun Milli İşadamları Örgütü’nden bazı önemli arkadaşları hizmetinden faydalanma talebinde bulunmuşlardı.

“Bu işler nasıldır bilirsiniz. Birkaç kadehcik brendi ve dantelli iç etekliğiyle aklını kaybetmiş yaratıklara döner herkes. İber Yarımadası’nda maçolar çok maço oluyorlar ve Akdeniz kıyısında olmanın etkisinden bahsetmiyorum bile.”

Fermín bazı erotik ve cinsel içerikli oyunlar esnasında bu önemli şahsiyetin onu tutmaya çalışırken, istem dışı olarak tatlı Violeta’nın ağır biçimde yaralandığını savundu.

“İşte zamane fahişeleri çok zayıf oluyorlar” diyerek sonlandırdı.

“Ama...”

“Aramızda kalsın, böylesi bir hatanın duyulması halinde bir skandala neden olacağından bahsetmeye gerek yok. Düşünün ki sayın vali, sevgili vatanımızın yasalarının buyurduğu üzere, çok iyi bir eşi, sekiz çocuğu, beş farklı tasarruf sandığında başkan yardımcılığı, damatları, kuzenleri ve bizim yüce idaremizin üst mevkilerindeki yakınlarının ortaklık ettiği üç müteahhitlik şirketinin çoğunluk hissesinin sahibi olan biri.”

“Bunu anlıyorum, ama kanun kanundur ve yapmam gereken...”

“Sizin İspanya’ya ve üstlerinizin itibarına karşı sorumluluklarınız var, tıpkı benim gibi ve yardımcım Miguelito, işte şurada korkudan altına etmiş gibi bir yüz ifadesiyle oturduğunu gördüğünüz ve Villaverde markisinin ikinci evlatlığı olan çocuk gibi. Öyle olduğunu söyle Miguelito.”

Fernandito defalarca başını salladı.

“Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?” diye protesto etti yönetici.

“Bakınız, benim bu gibi durumlarda deneyimim olduğuna inanın, her zaman yaptığım şey, meşhur yazar Ramón María del Valle Inclán’ın eserlerinden aldığım isimlerle belgeleri doldurmaktır, çünkü Polis Genel Teşkilatı tarafından tavsiye edilen okuma listesinde yer alan böylesi usta bir kalem çok az şüphe uyandıracak ve bu sayede kimse değişiklik yapıldığını anlamayacaktır.”

“Ama böyle vahim bir suçu nasıl işlerim?”

“Kâğıtları bana bırakınız. Siz cesur bir vatansever gibi görevinizi layıkıyla yerine getirdiğiniz için alacağınız cömert tazminata yoğunlaşın. İspanya her gün bir parça bu biçimde kurtuluyor. Burası Roma gibi değil. Burada hainlere ödeme yapılır.”

Yönetici temsilcisi, ki mor bir renk tonuna bürünmüştü ve makul kan basıncı seviyelerine meydan okuyormuş gibi görünüyordu, başını salladı ve en yüksek perdeden bir hoşnutsuzluk ifadesi takındı.

“Peki sizin isminizin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Raimundo Lulio, sizin ve İspanya’nın hizmetindeyim” diye cevap verdi Fermín.

“Bu utanç verici.”

Fermín onun gözlerinin içine baktı ve sözlerini onayladı.

“Kesinlikle. Peki bu utanmazları halının altına süpürüp hesabı kapatmazsak burada ne yapacağız?”

Bir saat sonra Fermín ve Fernandito bekleme salonunda doktordan gelecek haberleri beklemeye devam ediyorladı. Fermín'in ısrarları sonucu delikanlı bir fincan sıcak kakao içmişti ve yeniden canlanmaya, bir noktaya kadar sakinleşmeye başlıyordu.

"Fermín, onlara anlattığınız şeyleri yuttuklarına inanıyor musunuz? Elinizde olmadan tehlikeli ayrıntılara girmediniz mi?"

"Fernandito, biz şüphe ettik ve önemli olan da budur. Yalan söyleneceği zaman dikkate alınması gereken şey uydurduğun yalanın akla yatkın olması değil, yalanı söylediğin kişinin açgözlülüğü, kibri ve salaklığıdır. Kişi insanlara asla yalan söylemez; insanlar kendi kendilerine yalan söyler. İyi bir yalancı salaklara duymak istediği şeyleri söyleyendir. İşin sırrı bu."

"Bu ima ettiğiniz şey korkunç" diye düşüncesini söyledi Fernandito.

Fermín omuzlarını silkti.

"Bakış açısına göre değişir. Dünyanın hali olan, bu ipek giysiler içindeki maymunlar komedisinde sahtecilik, hayvanlar âleminin tüm üyelerini bir arada tutan harç gibidir. İnsanlar gerek korkudan ya da menfaatten, gerekse enayilikten olsun, yalan söylemeye ve doğru söylediğine inanana kadar kendini kandırarak başkalarının söylediği yalanı tekrarlama ya alışır. Çağımızın hastalığı bu. Samimi ve dürüst insan, eğer gerçekten bir ara var oldularsa pleziyozorlar ya da eski şarkılar gibi soyu tükenen bir türdür, ama tekboynuzlu at (Unicornio) gibi değil."

"Bana söylediğiniz şeyi kabul edemem. İnsanların çoğu namuslu ve iyidir. Mesele şu ki bazı çürük elmalar kalan herkesin itibarını zedeliyor. Bundan hiç şüphem yok."

Fermín sevecen bir biçimde onun dizlerini okşadı.

"Böyle düşünmenin sebebi henüz çok ham ve biraz bön olman. Kişi gençken dünyayı olması gerektiği gibi görür ve yaşlandığında gerçekte nasılsa öyle. Bu geçecektir."

Fernandito altüst olmuş halde başını yere eğdi. Delikanlı kaderciliğin gelgitlerinde mücadele verirken, Fermín ufku taradı ve koridorda bir çift, üniforması sıkı sıkıya oturan ve taş gibi hemşirenin yaklaştığını seçti. Yürürken mimarileri ve neşeli salınmaları ruhunun alt kısımlarında bir gıdıklanmaya yol açtı. Beklemekten başka daha önemli bir işi olmadığından, uzman gözleriyle onların röntgen filmlerini çekti. Yeni başlamış gibi bir havası ve sayaçta on dokuzundan büyük olmadığı görülen iki hemşireden biri geçerken ona bir bakış fırlattı ve bin yıl geçse de kendisi gibi bir ziyafetin onun gibi bir sefile düşmeyeceğini belli ederek güldü. Koridorda işi gücü olmayan kişilere nasıl davranılacağı konusunda deneyimli olan diğeri ona sansürlü gözlerle baktı.

“Pislik” diye fısıldadı genç olan.

“Ay, mezara götürecekler bunlar” dedi Fermín.

“Bayan Alicia ölüm kalım mücadelesi verirken böyle şeyleri nasıl düşünebiliyorsunuz bilmiyorum.”

“Siz hep böyle klişelerle mi konuşursunuz yoksa kamu spotları seyrede seyrede ağzınıza yapışan sözler mi?” diye karşılık verdi Sempere ve Oğulları’nın bibliyografya danışmanı.

Fermín kan bağışının kendisine bırakmış olduğu, medical bantla tutturulmuş pamuğun altını keşfetmeye çalışırken, Fernandito’nun ona göz ucuyla baktığını ve kendisinin tekrar ağzını açmasından korktuğunu fark edene kadar uzun bir sessizlik oldu.

“Şimdi neyiniz var?” diye sordu. Çişiniz mi geldi?”

“Kendi kendime sizin Alicia’yı uzun süredir tanıyıp tanımadığınızı soruyordum.”

“Eski arkadaşlar olduğumuz söylenebilir.”

“Ama daha önce sizden hiç bahsetmedi” diye karşı çıktı Fernandito.

“Bunun nedeni yirmi yıldan fazla bir süredir görüşmememiz ve birbirimizin öldüğünü sanmamız.”

Çocuk şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

“Peki siz? Gece kraliçesinin ağına düşmüş cahil âşık mısınız yoksa gönüllü bir dinibütün mü?”

Fernandito bunu derin bir biçimde düşündü.

“Daha doğrusu ilkiyim, sanırım.”

“Bundan utanmayın, hayat böyledir. Kişinin yaptığı ve yaptığını söylediği şeyleri birbirinden ayırt etmeyi öğrenmesi, kişinin kendini tanımaya başlamasının ilk adımıdır. Oradan da bir salak olmaktan kurtulmak an meselesidir.”

“Siz kitap gibi konuşuyorsunuz Fermín.”

“Eğer kitaplar konuşsaydı bu kadar çok sağır olmazdı etrafta. Sizin yapmanız gereken şey Fernandito, diyaloglarınızı başkalarının yazmasına izin vermemektir. Tanrı’nın boyun omurlarınız üzerine yerleştirdiği kafanızı kullanın ve kitabınızı bizzat kendiniz yazın, çünkü hayat beyninizdeki boşlukları size uygun saçmalıklarla doldurup eşek üzerinde mızrak yerine elinizde havuçla yaşayıp gitmenizi sağlamak isteyen açgözlü dolandırıcılarla dolu. Bunu anlıyor musunuz?”

“Sanırım hayır.”

“Öyle görünüyor. Ama madem artık daha sakinsiniz, olan biten her şeyi bana tekrar anlatmanızı isteyeceğim. Bu kez en baştan, sırasıyla ve aşırıya kaçmayan üslupla. Bu olabilir mi?”

“Bunu denerim.”

“Hadi o zaman.”

Bu defasında Fernandito hiçbir ayrıntıyı es geçmedi. Fermín perişan bir halde, varsayımlar ve spekülasyonlarla kafasında şekillenmeye başlayan bulmacanın eksik parçalarını tamamlayarak onu dinledi.

“Peki belgeler ve Isabella’nın günlüğü şu anda neredeler?”

“Onları teyzem Jesusa’ya bıraktım. Bayan Alicia’nın yaşadığı apartmanın kapıcısıdır. Güvenilir biridir.”

“Bundan şüphem yok, ama daha emin bir yer bulmak zorunda kalacağız. Polisiye entrikalar külliyyatında gayrimenkullerin kapıcıları pek çok hizmet sunarlar, ama sır saklamak bu hizmetlerden biri değildir.”

"Dediğiniz gibi olsun."

"Ayrıca bana anlattığın tüm bu şeylerin aramızda kalmasını isteyeceğim sizden. Bay Daniel Sempere'ye tek laf etmek yok."

"Anlaşıldı. Siz nasıl dersiniz."

"Ben öyle olmasımı isterim. Bakın, üzerinizde hiç para var mı?"

"Biraz bozukluk, sanırım..."

Fermín para talep eden açık avcunu uzattı.

"Bir arama yapmam gerek."

Telefon ilk çalışında Daniel açtı.

"Tanrı aşkına Fermín, nereye kayboldunuz?"

"Del Mar Hastanesi'ndeyim."

"Hastane mi? Ne oldu?"

"Alicia'yı öldürmeye çalıştılar."

"Ne? Kim? Neden?"

"Bir iyilik yapıp sakinleşin Daniel."

"Nasıl sakinleşeceğim?"

"Bea oralarda mı?"

"Elbette, ama ..."

"Onu verin."

Bir ara, tartışan sesler ve sonunda telefonda Bea'nın ciddi ses tonu.

"Söyleyin Fermín."

"Ayrıntılara girmek için vakit yok, ama Alicia ölmek üzereydi. Şu anda ameliyatta ve bize bir şeyler söylemeleri için bekliyoruz."

"Biz mi?"

"Ben ve görünüşe göre Alicia için çalışan, onun asistanlığını ve getir götür işlerini yapan Fernandito isimli bir genç. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama sabırlı olun."

"Ne istiyorsunuz Fermín?"

"Ben çenebazlıkla meseleyi halletmeye çalıştım, ama öyle geliyor ki burada çok uzun süre kalamayız. Eğer Alicia bunu

atlatırsa hastanenin güvenli bir yer olacağını sanmıyorum. Birileri işini tamamen bitirmeyi deneyebilir.”

“Ne öneriyorsunuz?”

“Mümkün olur olmaz onu kimsenin bulamayacağı bir yere götürmeyi.”

Bea uzun bir müddet sessiz kaldı.

“Aynı şeyi mi düşünüyoruz?”

“Büyük düşünürler her zaman büyük fikirlerde buluşurlar.”

“Peki onu hastaneden nasıl çıkarıp buraya kadar getirmeyi planlıyorsunuz?”

“Hemen şimdi bir strateji hazırlayacağım.”

“Tanrı bizi korusun.”

“İnancı kıt kadın.”

“Ne yapmam gerek?”

“Doktor Soldevila’dan yardımını rica etmelisiniz” dedi Fermín.

“Doktor Soldevila emekli oldu ve birkaç yıldır çalışmıyor. Şöyle yapsak daha iyi olmaz mıydı?”

“Güvenilir birine ihtiyacımız var” diyerek araya girdi Fermín. Ayrıca Soldevila alanında bir otorite, her şeyi bilir. Bunu benim istediğimi söylersen eminim memnuniyetle kabul eder.”

“Ondan en son duyduğum şey, sizin terbiyesizlik yapıp hemşirelerinin poposunu çimdiklemenizden artık bıkip usandığı ve artık sizin resminizi bile görmek istemediğiydi.”

“Geçmişe mazi derler. O bana çok değer verir.”

“Eğer öyle diyorsanız... Başka ne lazım?”

“Biri karnında diğeri elinde iki delikten ve Bask usulü bir halterciyi devirecek kadar hırpalanmadan canını zor kurtarmış bir hasta için, en azından bir hafta yetecek malzeme.”

“Tanrım...” diye mırıldandı Bea.

“Dikkatinizi verin Bea. Malzemeler. Doktor neyin gerekli olduğunu bilir.”

“Tüm bunlar hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Bu noktada sizin büyüünüz ve ikna kabiliyetiniz devreye girer” diye öneride bulundu Fermín.

“Çok iyi. Sanırım temiz giysiler ve öyle şeyler de gerekecek.”

“Öyle şeyler. Bunu sizin kriterlerinize bırakıyorum. Daniel hâlâ orada mı?”

“Kulağı telefona yapışık. Onu yanınıza göndermemi ister misiniz?”

“Hayır. Hiçbir şey yapmadan beklesin ve sakinleşsin. Bir şeyler öğrendiğimde sizi tekrar arayacağım.”

“Burada olacağız.”

“Her zaman dediğim gibi, eğer kişi işlerin yolunda gitmesini istiyorsa, idareyi bir kadına vermesi gerek.”

“Bana yalakalık yapmayın Fermín, bunu anlarım. Başka bir şey?”

“Dikkatli olun. Kitabevinin gözetleniyor olması beni şaşırtmazdı.”

“Bir bu eksikti. Anlaşıldı. Fermín?”

“Emredin.”

“Bu kadının güvenilir olduğundan emin misiniz?”

“Alicia’nın mı?”

“Eğer bu onun gerçek ismiyse...”

“Öyle.”

“Peki diğer konu? O da gerçek mi?”

Fermín iç çekti.

“Ona bir şans vereceğiz. Bunu benim için yapacak mısınız Bea?”

“Elbette Fermín. Sizin dediğiniz olsun.”

Telefonu kapadı ve bekleme salonuna döndü. Fernandito heyecan içinde ona bakıyordu.

“Kiminle konuşuyorsunuz?”

“Sağduyuyla.”

Fermín oturdu ve gençlik yıllarındaki Daniel'i o kadar çok andıran delikanlıyı izledi, neredeyse ondan hoşlanmaya başlıyordu.

"Siz iyi birisiniz Fernandito. Alicia sizinle gurur duyuyordur."

"Eğer yaşarsa."

"Yaşayacak. Ben onun bir kez ölümler arasından geri döndüğünü gördüm ve bu numarayı bir kez öğrenen bir daha unutmaz. Tecrübelerimden biliyorum. Dirilmek biraz bisiklet sürmek gibi ya da bir genç kızın tek elle sutyenini açması gibidir. Mesele nasıl olduğunu anlamak."

Fernandito zayıf bir biçimde gülümsedi.

"Peki bu nasıl yapılır?"

"Bana bisiklete sürmeyi bilmediğinizi söylemeyin."

"Demek istediğim bir sutyeni tek elle çözmek" diye netleştirdi Fernandito.

Fermín elini onun dizine attı ve manalı biçimde göz kırptı.

"Sizin ve benim konuşmamız gereken çok şey var..."

Fermín hayatın gerçekleri konusunda hızlandırılmış eğitimin ilk dersini Fernandito'ya veremedi. Önce, kader cerrahın kapıda belirip derin bir iç çekmesini ve tükenmiş halde kendini sandalyelerden birine bırakmasını istedi.

Cerrah o çok düşünmekten otuzlarına gelmeden saçı dökülen genç adamlardan biriydi. Uzun ve zayıf, kalem gibi bir görüntüsü olan ve zamanında Güneş İmparatorluğu üzerine ejderha boyutlarında atom bombası bırakacak kadar güçsüz eliyle Amerika Birleşik Devletleri başkanı Truman onuruna verilen isimle anılan gözlük çerçevesi ardından etrafını taramayan zeki bakışlı biriydi.

“Durumunu stabil hale getirebildik, yaraları kapattık ve kanamayı kontrol altına aldık. Şu an için enfeksiyon yok, her ne kadar onu iyileştirmek için antibiyotiğim olsa da. Yarası görüldüğünden daha derindi. Mucize eseri femoral atardamarı kesilmemiş, ama dikiş çok komplikasyonlu oldu ve başlangıçta tutmuyordu. Eğer enflamasyon azalırsa dayanır, enfeksiyon yok ve şanslıyız. Gerisi Tanrı’ya kalmış.”

“Ama bunu atlatacak mı doktor?”

Cerrah omuzlarını silkti.

“Her şey önümüzdeki kırk sekiz saatte nasıl seyredeceğine bağlı. Hasta genç ve kalbi güçlü. Daha zayıf biri olsa ameliyattan sağ çıkamazdı, ama bu kesinlikle tünelden çıktığı anlamına gelmez. Eğer enfeksiyon varsa...”

Fermín verilen bilgiyi dikkatle dinleyerek başını salladı. Doktorun gözleri cerrahi bir merakla onu izliyordu.

“Hastanın sağ kalçasındaki yaranın neden kaynaklandığını sorabilir miyim?”

“Bir çocukluk kazası. Savaşta.”

“Ya... Çok kötü ağrı yapıyor olmalı.”

“O çok acı çekmiş, her ne kadar arada sırada karakterini etkilediği doğruysa da.”

“Eğer kurtulursa ben ona yardım edebilirdim. Yirmi yıl önce hiç bilinmeyen rekonstrüktif teknikler var şu anda ve belki ağrılarını azaltabilir. Kimse böyle yaşamamalı.”

“Uyandığında ilk işim Violeta’ya bundan bahsetmek olacak.”

“Violeta mı?” diye sordu doktor.

“Hasta” diye belirtti Fermín.

Cerrahın kafasında saç kalmamış olsa da aklı gayet yerindeydi ve ona göz ucuyla baktı.

“Bakın, bu benim meselem değil ve Coll salağına ne hikâye uydurduğunuzu bilmiyorum, ama birileri bu kadını çok kötü darp etmiş ve neredeyse öldürecekmiş. Kim olursa olsun...”

“Biliyorum” diyerek kesti Fermín. “İnanın bunun bilincindeyim. Onu buradan ne zaman çıkarabiliriz sizce?”

Cerrah şaşkın biçimde kaşlarını kaldırdı.

“Buradan çıkarmak mı? En iyi ihtimalle hastanın önümüzdeki bir ay kesin istirahati gerek. Violeta, ya da adı her neyse, onun için acilen bir cenaze merasimi yapmayı istemediğiniz sürece hiçbir yere gidemez. Bu konuda ciddiylim.”

Fermín cerrahın yüzünü inceledi.

“Peki başka bir yere nakletmek?”

“Başka bir hastane olmalı. Ama bunu tavsiye etmezdim.”

Fermín ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Teşekkürler doktor.”

“Buna gerek yok. Birkaç saat içinde, her şey yolunda giderse onu odaya alırız. O zamana kadar onu göremeyeceksiniz. Eğer dışarı çıkıp biraz hava almak isterseniz diye söylüyorum bunu. Şu an için, dediğim gibi, hastanın durumu stabil ve geleceği için tahminim itidalli biçimde iyimser.”

“İtidalli mi?”

Cerrahın yüzünde ne anlam içerdiği belli olmayan bir gülümseme belirdi.

“Şahsi fikrimi söylememi isterseniz ve bir cerrah gözüyle bakmadan, bu kız henüz ölmek istemiyor. Bazı durumlarda sırf öfke sayesinde hayatta kalan insanlar vardır.”

Fermín bunu onaylayarak başını salladı.

“Kadınlar böyledir. Kafalarına bir şey sokarlar ve ...”

Fermín koridora kafasını uzatıp etrafı kolaçan etmek için doktorun onları yalnız bırakmasını bekledi. Fernándito ona eşlik etti. Koridorun sonunda sakın adımlarla pek tıbbi giyimli olmayan iki kişi ilerliyordu.

“Bakın, şu ikisi aynasız değil mi?”

“Nasıl diyorsunuz?” diye sordu Fernándito.

“Polis. Yoksa siz hiç çizgi roman okumuyor musunuz?”

“Şimdi dediğinize göre, evet öyle görünüyorlar...”

Fermín homurdandı ve Fernándito’yu bekleme salonuna doğru itti.

“Yöneticinin polisi aradığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu çocuk.

“Bu sandığımdan daha zor olacak. Kaybedecek zaman yok. Fernándito, bana bir el atmak zorundasınız.”

“Gerekirse iki elim de sizindir. Emredin.”

“Sempere ve Oğulları Kitabevi’ne gidip Bea ile konuşmanız gerek.”

“Bea mı?”

“Daniel’in karısı.”

“Peki nasıl tanıyacağım?”

“Orası kolay. Oradakiler arasında en akıllı olanıdır ve aynı zamanda en tatlısı, ama iffetli, aklınızdan bile geçirmeyin.”

“Peki ona ne diyeceğim?”

“Deyin ki vezir gambitini beklenenden önce yapmak gerekecek.”

“Vezir gambiti mi?”

“O anlayacaktır. Ayrıca Daniel’i Isaac’a haber vermesi için göndersin.”

“Isaac mı? Ne Isaac’ı?”

Fermín Fernandito'nun reflekslerindeki yavaşlık karşısında sinirlenip ofladı.

"Isaac Monturiol mu sanıyorsunuz, denizaltının mucidi. Sadece Isaac. Bunu not etmem mi gerekir?"

"Hayır, hepsini aklıma kaydettim."

"O halde uçun, zaten geç kaldık."

"Peki siz nereye gidiyorsunuz?"

Fermín ona göz kırptı.

"Piyadeler olmadan bir savaş kazanılmaz."

Fermín hastaneyi terk edip Somorrostro yönüne doğru plaja girdiğinde, fırtına artık uzaklaşmıştı. Rüzgâr doğudan esiyor ve Pueblo Nuevo'nun mezar duvarlarına varana dek, göz alabildiğince uzanan kulübelerden oluşan şehrin kıyısına birkaç metre kala kırılan dalgaları sürüklüyordu. Fermín kendi kendine, ölülerin bile o isimsiz ruhlar ordusununkinden daha iyi şartlara sahip olduğunu söyledi.

Barakalarla çevrili ilk dar sokağa girdiğinde onu kuşkulu bakışlar korosu karşıladı. Yırtık pırtık giysiler içindeki çocuklar, sefaletten yüzleri kararmış iri cüsseli kadınlar ve vaktinden önce yaşlanmış adamlar onun geçişini izliyorlardı. He-men sonra düşmanca tavırları olan, etrafını çevirip geçmesine engelleyen gençlerden bir kuartet yoluna çıktı.

"Yolunu mu kaybettin köylü?"

"Armando'yu arıyorum" dedi Fermín hiçbir tereddüt ve korku işareti göstermeden.

Gençlerden biri alnını ve yanağını kaplayan yara iziyle işaretlenmişti. Tehditkâr bir gülümsemeyle ileri çıktı ve meydan okurcasına onun gözlerine baktı. Fermín bakışlarını ona dikti.

"Armando" diye tekrarladı. "Ben onun arkadaşıyım."

Genç bir el darbesiyle işini bitirebileceği hasmını tarttı ve sonunda güldü.

"Sen ölü olan değil miydin?" diye sordu.

"Son anda fikrimi değiştirdim" dedi Fermín.

"Plajda" diye bildirdi genç başıyla işaret ederek.

Fermín teşekkür ettiğini gösteren bir hareket yaptı ve gençler kenara çekildiler. Daha sonra oranın sakinleri varlığına aldırış etmeksizin dar sokakta yüz metre kadar ilerledi. Orada yol denize doğru kıvrılıyordu ve Fermín plajdan gelen çocuk sesleri ve gülüşmelerini duydu. Oraya doğru yürüdü ve bir süre sonra çocukları plaja toplayan manzaraya dikkatini verdi.

Fırtına plajın birkaç metre ötesinde karaya vurmuş eski bir yük gemisini sürüklemişti. Teknesi yan yatmıştı ve omurgasıyla pervaneleri köpükler arasında seçiliyordu. Dalgalar yükünün önemli bir kısmını devirmişti ve denizin üstünde yüzüyorlardı. Mürettebat elinden geldiği kadarını kurtarmaya gayret ederken bir martı sürüsü kazazedelerin üzerinde uçuşuyor ve çocuklar bu felaket eğlencesini kutluyorlardı. Daha ötelerde, fırtınanın ısıltılarını ve gök gürlemelerinin yankısını taşıyan bulutlarla örtülü gökyüzünün altında, sonu gelmez bir baca ve fabrika ormanı yükseliyordu.

“Fermín” dedi kasvetli ve ciddi bir ses hemen yanibaşında.

Dönüp Armando ile, Çingenelerin prensi, o dünyanın imparatoru ile karşılaştı. Kusursuz bir siyah elbise giyiyordu ve rugan ayakkabılarını elinde tutuyordu. Nemli kumun üzerinde yürümek ve dalgalar arasında oynayan çocukları izlemek için pantolonunun paçalarını sıvamıştı. Felaket manzarasını işaret etti ve başını salladı.

“Birilerinin felaketi diğerlerinin eğlencesi” diye hükmetti. Sizi buraya ne getirdi dostum, felaket mi eğlence arayışı mı?”

“Umutsuzluk.”

“Asla iyi bir rehber değildir.”

“Ama çok ikna edici.”

Armando bunu onaylayarak gülümsedi. Bir sigara yaktı ve paketi Fermín’e uzattı ama o ikramı kabul etmedi.

“Seni Hospital del Mar’dan çıkarken gördüklerini söylüyorlar” dedi Armando.

“Sizin her yerde gözleriniz var.”

“Korkarım sizin ihtiyacınız olan şey gözler değil eller. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Bir hayatı kurtararak.”

“Sizinki mi?”

“Onu zaten size borçluyum Armando. Beni buraya getiren şey, yıllar önce kurtarmış olmam gereken bir hayat. Kader onu benim ellerime teslim etti ama onu yanılttım.”

“Kader bizi bizim kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanır Fermín. Sizin birisini hayal kırıklığına uğrattığınızı sanmıyorum. Ama aceleniz olduğunu seziyorum. Bana ayrıntıları söyleyin.”

“Biraz karmaşık olabilir. Ayrıca tehlikeli.”

“Eğer kolay ve güvenli bir şey olsaydı yardımımı rica ederek bana hakaret etmeyeceğinizi biliyorum zaten. Adı ne?”

“Alicia.”

“Bir aşk mı?”

“Bir borç.”

Hendaya cesedin yanında diz çöktü ve üzerini örten battaniyeyi çekti.

“Bu o mu?” diye sordu.

Cevap alamayınca arkasına döndü. Arkasında Linares, sanki bir şamar yemiş gibi Vargas’ın cesedini izliyordu.

“O mu, değil mi?” diye ısrar etti Hendaya.

Linares kısa bir an gözlerini kapatarak başını salladı. Hendaya ölü polisin yüzünü tekrar kapattı ve doğruldu. Ağır ağır, fazla ilgi göstermeden etrafa saçılmış elbiseleri ve diğer nesneleri inceleyerek odayı dolaştı. Linares haricinde iki adamı daha sabırla ve sessizlik içinde bekliyordu.

“Buraya dönmeden önce Vargas ile sizin morgda olduğunuzu söylediler bana” dedi Hendaya. “Öncesini anlatabilir misiniz?”

“Yüzbaşı Vargas geçen gece bir ceset bulmuştu ve haber vermek için beni aradı.”

“Cesedi hangi şartlarda bulunduğunu söyledi mi?”

“Elindeki dava ile ilgili yürüttüğü soruşturma esnasında. Ayrıntıları benimle konuşmadı.”

“Peki siz ona sormadınız mı?”

“Zamanı geldiğinde Vargas’ın ayrıntılar konusunda beni bilgilendireceğini düşündüm.”

“Ona bu kadar güveniyor muydunuz?” diye bilmek istedi Hendaya.

“Kendime güvendiğim kadar” diye karşılık verdi Linares.

“İlginç bir kıyaslama. Teşkilat’ta iyi dostlar gibisi yoktur. Peki söyleyin bana, siz cesedin kimliğini teşhis edebildiniz mi?”

Linares bir an tereddüt etti.

“Vargas Ricardo Lomana diye biri olmasından şüpheleniyordu. Size tanıdık gelecektir. Sanırım sizin iş arkadaşınızdı.”

“Benim değil. Ama evet, tanıdık geliyor. Gelişmeler hakkında ilgili yerlere bilgi verdiniz mi?”

“Hayır.”

“Peki neden?”

“Adli tıptan gelecek teyidi bekliyordum.”

“Ama bunu yapmayı düşünüyordunuz.”

“Elbette.”

“Elbette. Bu arada, komiserlikte Vargas’ın Lomana’nın kimliği hakkındaki şüphelerinden herhangi birine bahsettiniz mi?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” diye sordu ısrarla Hendaya. “Hiçbir yardımcınıza mı?”

“Hayır.”

“Adli tabip ve onun personeliyle, yargıç ve size eşlik eden ajanlar dışında cesedin kaldırılmasından haberdar olan başka kimse yok mu?”

“Hayır. Ne ima ediyorsunuz?”

Hendaya ona göz kırptı.

“Hiç. Size inanıyorum. Peki Vargas’ın morgdan çıktıktan sonra nereye gittiğini biliyor musunuz?”

Linares reddetti.

“Nüfus İdaresi’ne” dedi Hendaya.

Linares kaşlarını çattı.

“Bunu bilmiyor muydunuz.”

“Hayır” diye karşılık verdi Linares. “Nereden bilecektim?”

“Vargas size bundan bahsetmedi mi?”

“Hayır.”

“Emin misiniz? Vargas bir şey danışmak için Nüfus’tan sizi aramadı mı?”

Linares ona bakmaya devam etti. Hendaya oyunun tadını çıkararak gülümsüyordu.

“Hayır.”

“Rovira ismi size tanıdık geliyor mu?”

“Bu oldukça yaygın bir soyad.”

“Komiserlikte de öyle mi?”

“Sanırım bu isimde bir personel var. Arşivde çalışıyor ve emekli olmak üzere.”

“Son zamanlarda size onu soran birileri oldu mu?”

Linares yeniden reddetti.

“Neden bahsettiğimizi öğrenebilir miyim?”

“Bir suçtan dostum Linares. Bizimkilerden, en iyilerden birine karşı işlenmiş bir suçtan. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ki?”

“Elbette bir profesyonel.”

“Emin misiniz? Bana daha çok bir hırsızın işi gibi görünüyor.”

“Bir hırsız mı?”

Hendaya buna ikna olmuş halde başını salladı.

“Bu mahalle güvenilir değil ve Tanrı biliyor ya bu Katalanlar daha cesedi soğumadan ölüm döşeginde annelerinin donlarını çalabilecek türde insanlar. Bu onların kanında var.”

“Hiçbir sıradan hırsızın Vargas karşısında en ufak bir şansı bile olamazdı” diye karşı çıktı Linares. Bunu benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu işi yapan amatör biri değil.”

Hendaya ona uzunca ve ciddi bir ifadeyle baktı.

“Hadi Linares. Profesyonel hırsızlar var. Sert adamlar, vicdansızlar. Bunu bilirsiniz. Ayrıca arkadaşınız Vargas, kabul edelim, pek formunda değildi. Yıllar herkes için geçiyor.”

“Bunu belirlemesi gereken araştırma sonucudur.”

“Maalesef o olmayacak.”

“Çünkü siz öyle diyorsunuz” dedi Linares suçlayarak.

Hendaya hoşnut biçimde gülümsedi.

“Hayır, bunu *ben* dediğim için değil. Ben hiç kimseyim. Ama uygun olanın ne olduğunu bilerseniz, bunu size kimse-
nin söylemesini beklemezsiniz.”

Diğeri dilini ısırdı.

“Bu kabul edilemez. Ne siz ne de başka herhangi biri yüzünden.”

“İyi bir kariyeriniz var Linares. Kendimizi kandırmayalım. Roberto Alcázar ve Pedrín’in ayarında değilsiniz. Kahramanlar yoldan ayrılmaz. Şimdi, şerefli bir emekliliğe çeyrek kala aptallık yapmaya başlamayın. Zaman değişiyor. Ayrıca bunu sizin iyiliğiniz için söylediğimi biliyorsunuz.”

Linares küçümseyen bir ifadeyle ona baktı.

“Bildiğim şey sizin bir orospu çocuğu olduğunuz ve kim için çalıştığınız umurumda değil” dedi. “Bu böyle kalmayacak. Kimi aramanız gerekiyorsa arayın.”

Diğeri omuzlarını silkti. Linares yarım bir dönüş yaparak çıkışa ilerledi. Hendaya adamlarından birinin bakışlarını yakaladı ve başını sallayarak onay verdi. Ajan onun adımlarını takip ederek ayrıldı. Diğeri yaklaştı ve Hendaya ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktı.

“Şu dişi tilkiden bir haber var mı?”

“Depoda sadece bir ceset vardı. Ondan hiç iz yok. Sokağın diğer tarafındaki daireyi aradık. Hiç. Hiçbir komşusu onu

görmemiş ve kapıcı onu en son dün çıkarken gördüğünü söylüyor."

"Doğruyu mu söylüyor?"

"Sanırım evet, ama isterseniz onu biraz sıkıştırabiliriz."

"Gerek kalmayacak. Hastaneleri ve dispanserleri araştırın. Eğer onlardan birindeyse sahte isimle kayıt yaptırmış olmalı. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Peki Madrid'den ararlarsa?"

"Onu bulana kadar tek kelime etmeyin. Mümkün olduğunca sessiz davranacağız."

"Evet efendim."

Hayatının en iyi rüyasıydı. Alicia beyaz duvarları olan ve kafuru kokan bir salonda uyandı. Uzakta seslerin mırıltısı, fısıltı gelgitinde azalıp çoğalıyordu. Her şeyden önce ağrının yokluğunu fark etti. Yirmi yıldır ilk kez canı yanmıyordu. Tamamen yok olmuş, giderken neredeyse tüm hayatı boyunca içinde yaşadığı o dünyayı da yanında götürmüştü. Onun yerine ışığın hava yoluyla yoğun bir sıvı gibi dans edip toz zerrelere çarparak ortamda asılı kaldığı ve gökkuşağı renklerinde parıltılar saçtığı bu mekânı bulmuştu. Alicia güldü. Nefes alabiliyor ve vücudunu dinginliği içinde hissedebiliyordu. Ağrıdan arınmış kemiklerinin farkına varıyordu ve en başından beri kemirgen metalin işkencesinde hapsolmuş ruhunun özgürlüğünü. Bir melek yüzü üzerine eğildi ve onun gözlerine baktı. Melek çok uzundu, beyaz önlük giyiyordu ve kanatları yoktu. Ayıp olmasın diye biraz saçı vardı, ama elinde bir şırınga taşıyordu ve ona ölmüş olup olmadığını ve oranın cehennem mi olduğunu sorduğunda melek gülümsedi ve her ne kadar endişelenmemesi gerekse de bunun bakış açısına bağlı olduğunu söyledi. Küçük bir saplanma hissetti ve sıvı bir mutluluk seli ardında sıcak bir huzur bırakarak damarlarına yayıldı. Meleğin arkasında ufak tefek, Molière'nin komedilerinden ve Cervantes'in kahramanlık öykülerinden esinlenmiş koca bir buruna yapıştırılmış bir iblis belirdi.

"Alicia eve gidiyoruz" diye bildirdi iblis ona şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir sesle.

Ona siyah kehribardan saçları olan bir ruh eşlik ediyordu ve yüz hatları öyle mükemmeldi ki Alicia onun dudaklarını öpmek, parmaklarını o destansı saçlarda gezdirmek ve bir an için bile olsa, uyanık olduğunu ve herhangi bir şaşkın yolda içine düşebileceği mutlulukla karşılaşmış olduğunu düşünmesine yetecek kadar ona âşık olmak istedi.

“Okşayabilir miyim?” diye sordu.

Karanlık prens, çünkü en azından bir prens olmalıydı, tereddüt içinde iblise baktı. İblis kendisini ciddiye almamasını söyleyen bir işaret yaptı.

“Damarlarında dolaşan benim kanım bir an için haya duygusunu kaybettirmiş ve onu biraz hafifmeşrep yapmış olmalı. Onu dikkate almayınız.”

Prens bir işaretiyle bir cüce sürüsü, ki aslında cüce değillerdi ve hepsi beyaz giysiler içindeydi, belirdi. Dört kişi birlikte çarşafı çekip onu yataktan kaldırdılar ve bir sedyeye yerleştirdiler. Prens elini aldı ve sıktı. Kesinlikle muhteşem bir baba olmalı diye düşündü Alicia. Elini öyle sıkması ve o kadife dokunuş bu düşüncesini doğruluyordu.

“Bir çocuk sahibi olmayı ister miydin?” diye sordu.

“Bende on yedi tane var tatlım” dedi prens.

“Alicia, uyuyun, beni utandırılıyorsunuz” diye rica etti iblis.

Ama uyumadı. Kahramanının elini tutmuş halde, sihirli sedyesinin üzerinde hayal kurmaya devam etti ve beyaz ışıklardan sorguçlarıyla şekillenen sonu gelmez koridorları dolaştı. Asansörlerde, tünellerde ve kederlerle efsunlanmış salonlarda seyrettiler, ta ki Alicia soğuyan havayı ve pamuktan bir güneşin okşamasıyla kızarmış bulutlardan bir kubbe-ye açılan soluk renkli tavanı hissedene kadar. İblis üzerine bir battaniye serdi ve cüceler prensin talimatlarına uyarak onu böylesi bir hikâye için uygunsuz bir arabaya kadar kaldırdılar, çünkü arabanın önünde ne atlar ne de bakır işlemeli süsleri vardı ve yan tarafında sadece şu şifreli mesaj okunuyordu:

LA PONDEROSA

SUCUKLARI

Toptan satış

ve adrese teslimat

Alicia sesler duyduğunda, birileri onları durdurup tehditler savurduğunda, prens arabanın kapılarını kapatıyordu. Şampiyonları alt tabakadan bir komplocu grubuyla mücadele verirken o birkaç dakika yalnız kaldı, çünkü apaçık bir şekilde hava şamar ve sopa darbelerinin yankılarıyla doluydu. İblis yanına geri döndüğünde saçları kabarmış, bir dudağı patlamıştı ve muzaffer bir gülümseme vardı yüzünde. Araç tıkırdamaya başladı ve Alicia ucuz domuz sucuğu kokusu duyduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Atlı geçit töreni ona sonsuz gibi geldi. Bulvarları ve dar sokakları delip geçtiler, labirentin haritasını eğip büktiler ve kapıları açtıkları zaman ki cüceler artık büyümüş ve normal adamlara benziyorlardı, onu sedyeyle çıkardılar. Alicia arabanın mucizevi bir şekilde kamyonete dönüştüğünü ve gölgeler içinde bir gedik oluşturan dar ve karanlık bir sokakta bulunduklarını fark etti. Ani bir şekilde açıkça Fermín'in yüz hatlarını yansıtan iblis kendisine neredeyse kurtulduğunu söyledi. Oymalarla süslü, meşeden, seyrek saçlı, alıcı kuş gibi bakışları olan bir adamın kafasını uzatarak sokağın her iki yönüne baktığı ve "geçin" diye fısıldadığı büyük bir kapıya yaklaştırdılar onu.

"Burada ben ayrılıyorum" diye bildirdi prens.

"En azından bana bir öpücük ver" diye fısıldadı Alicia.

Gözleri kocaman açılan Fermín asil şövalyeye gözdağı verdi.

"Şu lanet olası öpücüğü ver yoksa asla bitiremeyeceğiz."

Böylece prens Armando tüm karanlığıyla onu öptü.

Tarçından dudakları vardı ve her halükârda sanatla, tam kıvamında ve işinden gurur duyan bir sanatçının uzun deneyimiyle bir kadın nasıl öpülür biliyordu. Alicia vücudunun unuttuğu köşelerini titreten bir ürpertinin içinde dolaşmasına göz yumdu ve gözyaşlarını mühürleyerek gözlerini kapadı.

“Teşekkürler” diye mırıldandı.

“Şaka gibi” dedi Fermín. “Sanki on beş yaşında bile değilmiş gibi. Neyse ki onu görmek için babası burada değil.”

Katedralvari bir makara sistemi büyük kapıyı kapattı. Saraylara özgü, mekânın bekçisinin taşıdığı yağ lambasının ışığıyla her adımda ortaya çıkıp yok olan masalsı yaratıkların freskleriyle dolu uzun bir koridoru geçtiler. Havada kâğıt ve sihir kokusu vardı ve koridor büyük bir kubbeli çatıya açıldığında Alicia daha önce hiç görmediği ya da belki sadece rüyalarından hatırladığı kadar mucizevi bir yapı gördü.

Çılgınca yapılmış bir labirent engin bir cam kubbeye yükseliyordu. Binlerce bıçakla bölünmüş ay ışığı yukarılardan dökülüyor ve dünyanın tüm kitapları, tüm hikâyeleri ve tüm hayallerinin vücut verdiği bir kehanetin imkânsız geometrisini aydınlatıyordu. Rüyalarına defalarca giren bu mekânı Alicia tanıdı ve havada dağılıp yok olmasından korkarak, ona dokunmak için kollarını uzattı. Hemen yanında Daniel ve Bea’nın yüzleri belirdi.

“Neredeyim ben? Bu yer neyin nesi?”

Isaac Monfort, onlara kapıyı açmış olan bekçi ve geçen onca yıldan sonra Alicia’nın kim olduğunu anladığı adam yanında diz çöktü ve onun yüzünü okşadı.

“Alicia, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı’na tekrar hoş geliniz.”

Valls görmüş olduğu şeyin hayal olmasından şüphelenmeye başlıyordu. Görüntüler eriyip gidiyordu ve hücresinin kapısına kadar inip, kendisine Bakan Valls mi olduğunu soran o kadını rüyasında görmediğinden emin değildi. Zaman zaman böyle olmasından şüphe ediyordu. Belki de onu rüyasında görmüştü. Belki de Montjuic Kalesi'ndeki hücrelerden birinde çürüyen cesetlerden bir başkasıydı ve gerçekte kim olduğunu önemsemeyip, hezeyanın pençesinde, zindancısı olduğuna inanmıştı. Böyle bir vaka hatırlıyor gibiydi. Adı Mitjans'dı. Cumhuriyet yıllarında saygın bir tiyatro yazarı olmuştu Mitjans ve Valls onu daima küçük görmüştü, çünkü hayattan kendisinin delice arzu ettiğı her şeyi almıştı ve o bunu başaracak yeteneğe sahip değildi. Diğer pek çokları gibi kıskançlığının kurbanı olan Mitjans, 19 numaralı hücrede kim olduğunu bile bilmeden yıllarını geçirmişti.

Ama Valls kim olduğunu biliyordu çünkü hatırlıyordu. Ayrıca bir defasında o şeytani David Martín'in söylemiş olduğu gibi, kişi hatırladığı şeydi. Bu yüzden her kim olursa olsun orada bulunmuş olan o kadın ya da ona benzeyen biri, günün birinde onu özgür kılmak ve oradan çıkarmak için dönecekti. Çünkü o Mitjans gibi, hükmü altında ölmüş o diğer bahtsızlar gibi değildi. O, Mauricio Valls bu yerde ölmeyecekti. Bunu kızı Mercedes'e borçluydu, çünkü tüm bu zaman süresince kendisini hayatta tutan kişiydi. Belki bu yüzden, ne zaman bodrum katındaki kapının açıldığını ve loş ışıkta aşağı inen

ayak seslerini duysa umut dolu bakışlarını oraya çeviriyordu. Çünkü o gün, bugün olabilirdi.

Şafak saatleri olmalıydı, çünkü havanın soğukluğuna göre günün saatlerini ayırt etmeyi öğrenmişti. Farklı bir şey olduğunu anladı, çünkü asla o saatlerde inmezlerdi. Kapıyı ve ağır ayak seslerini duydu. Acele etmeksizin. Karanlıklar içinde bir siluet şekillendi. Daha önce hiç koklamadığı kadar lezzetli kokular yayan bir tepsi taşıyordu. Hendaya tepsiyi yere bıraktı ve bir mum yakıp sonra onu şamdana yerleştirdi.

“Günaydın bakan” diye selamladı. “Size kahvaltı getirdim.”

Hendaya tepsiyi boşluğa yaklaştırdı ve bir tabağın kapağını açtı. Serap krema halinde biber sosu ve fırında patates ile kızarmış sebzelerden garnitürü olan sulu bir fileto görüntüsüne sahipti. Valls salgıladığı tükürüğün ağzını doldurduğunu ve midesinin yerinden oynadığını hissetti.

“Tam kıvamında” dedi Hendaya. “Sevdiğiniz gibi.”

Tepside bir sepette ince dilimlenmiş ekmekler, gümüş yemek takımları ve keten bezinden peçete vardı. İçecek, nefis bir Rioja şarabı, Murano kristalinden kadeh içinde duruyordu.

“Bugün büyük bir gün bakan. Bunu hak ediyorsun.”

Hendaya tepsiyi parmaklıkların altından kaydırды. Valls yemek takımlarını ve peçeteyi umursamadı ve eliyle et parçasını kavradı. Onu dişsiz kalmış ağzına götürdü ve kendisinde şahit olmadığı bir yırtıcılıkla silip süpürmeye, yutmaya başladı. Eti, patatesleri ve ekmeği yuttu. Tabağı parlatana kadar yaladı ve lezzetli şarabı tek damla bırakmadan içti. Hendaya sakince onu izliyor, nazıkçe gülümsüyor ve sigarasını tütürüyordu.

“Senden özür dilemem gerek çünkü bir tatlı sipariş ettim ama getirmediler.”

Valls boş tepsiyi itti ve gözleri Hendaya’ya çivilenmiş halde parmaklığa yapıştı.

“Seni şaşırmış görüyorum bakan. Bu bayram mönüsü yüzünden mi yoksa başka birini beklediğinden mi bilmiyorum.”

Ziyafetin zevkleri geri çekildi. Valls yeniden kendini hücrenin dibine bıraktı. Hendaya bir gazeteyi karıştırarak ve sigarasını bitirerek birkaç dakika orada kaldı. Bitirince izmariti yere fırlattı ve gazeteyi katladı. Valls'ın gözlerinin gazeteye takıldığını görünce şöyle söyledi:

“Canınız bir şeyler okumak mı istiyor? Sizin gibi edebiyatçı bir adam bunun eksikliğini hissediyor olmalı.”

“Lütfen” diye yalvardı Valls.

“Nasıl hayır derim!” dedi Hendaya parmaklığa yaklaşarak.

Valls yüzünde yalvarma ifadesi, kendisinde kalan elini uzattı.

“Gerçekten de bugün iyi haberler var. Doğruyu söylemek gerekirse, bu sabah haberleri okur okumaz sizin gerektiği gibi bir kutlamayı hak ettiğiniz düşündüm.”

Hendaya gazeteyi hücrenin içine fırlattı ve merdivenlerden yukarı yürüdü.

“Hepsi senindir. Mum sende kalabilir.”

Valls gazetenin üzerine atladı ve onu kavradı. Hendaya onu fırlattığında sayfaları karışmıştı ve tek elle onu düzeltmek zahmetli oldu. Bunu başardığında mumu yaklaştırdı ve gözleri baş sayfada dolaştı.

Başlangıçta harfleri deşifre edemiyordu. Çok uzun süredir gözleri o yerde mahkûm haldeydi. Tüm sayfada tanıyabildiği tek şey fotoğraftı. Bu El Pardo Sarayı'nda çekilmiş bir enstantaneydi ve büyük bir duvarın önünde, üç yıl önce Londra'da diktirdiği beyaz çizgili lacivert takımıyla poz vermişti. Mauricio Valls'in bakanlığında dağıtılan son resmi fotoğraftı bu. Kelimeler suyun altındaki hayali bir görüntü gibi yavaş yavaş ağızmdan çıktı.

Bir İspanyol büyüğünü kaybettik

**BAKAN
MAURICIO VALLS
BİR TRAFİK KAZASINDA
VEFAT ETTİ**

Generalissimo üç günlük resmi yas ilan etti.

«Savaşın küllerinden şanlı biçimde yeniden doğan büyük ve özgür yeni İspanya'nın gök kubbesinde parlak bir ışık oldu. Hareketin en yüksek değerlerine vücut verdi ve İspanyol edebiyatı ve kültürünü en yüksek noktaya taşıdı.»

(Ajans/Redacción) Madrid, 9 Ocak 1960.

Bugün tüm İspanya, değeri ölçülemez kaybımız, vatanın seçkin evlatlarından biri olan Milli Eğitim Bakanı Bay Mauricio Valls y Echevarría'nın vefat haberinin yol açtığı sarsıntıyla güne başladı. Trajik olay bu sabah erkenden, El Pardo Sarayı'nda kabineden diğer üyelerin katılımıyla gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren toplantının ardından, kendi malikânesine dönüş yolundayken, Somosaguas karayolunun dördüncü kilometresinde, bakan bey ile ona eşlik eden şoförü ve korumasını taşıyan aracın başka bir araçla çarpışması sonucu meydana geldi. Gelen ilk bilgilere göre, karşı yönden gelen tanker kamyonunun tekerinin patlaması sonucu şoför aracın kontrolünü kaybedip şerit ihlali yaptı ve aşırı hız yapan bakan beyin arabasıyla çarpıştı. O esnada yakıt yüklü

olan kamyonu çarpmanın etkisiyle, bölge sakinlerini telaşlandırıp olayı derhal yetkililere bildirmelerine neden olan büyük bir patlama oldu. Bakan Valls ve koruması olay mahallinde hayatını kaybetti.

Tanker kamyonun şoförü, Alcobendas doğumlu Rosendo M.S., acil yardım hizmetlerinin müdahalesine rağmen hayata döndürülemedi. Çarpışmanın ardından geniş çaplı bir yangın meydana geldi ve bakan bey ile korumasının cesetleri kömüre döndü.

Hemen bu sabah hükümet kabinenin acilen toplanmasına karar verdi ve Devlet Başkanı El Pardo Sarayı'nda öğle saatlerinde halkın huzurunda resmi bir açıklama yapacağını bildirdi.

Mauricio Valls elli dokuz yaşındaydı ve yirmi yıldır rejime hizmet etmekteydi. Bakanlıktaki göreviyle olduğu kadar, editörlüğü, yazarlığı ve akademisyenliği nedeniyle onun yokluğu İspanyol yazını ve edebiyatını yetim bırakmaktadır. Bay Mauricio'yu tanımış olan herkese ilham ettiği hayranlık ve saygı duygularını ve üzüntülerini ifade etmek üzere, tüm kamu enstitülerinin üst makamları ve edebiyat ve kültür hayatımızın en yüksek otoriteleri bu sabah bakanlığı ziyaret ettiler.

Bay Mauricio Valls arkasında bir eş ve bir kız evlat bıraktı. Hükümet kaynaklarının bildirdiğine göre, bu evrensel İspanyol ile son kez vedalaşma arzusunda olanlar için, öğleden sonra saat beşten itibaren Doğu Sarayı'nda naaşı halka açık olarak ziyaret edilebilecektir. Bu gazetenin çalışanları ve yöneticileri olarak, ulusumuzun herhangi bir vatandaşının ulaşabileceği en yüksek noktanın canlı örneği olan Bay Mauricio Valls'in kaybının herkeste yol açtığını düşündüğümüz derin sarsıntı ve üzüntüyü de böylelikle ifade etmek isteriz.

Çok yaşa Franco! İleri İspanya! Bay Mauricio Valls bizimle!

AGNUS DEI¹

Ocak 1960

1 (Lat.) Tanrı'nın koyunu. (ç.n.)

1

Victoria Sanchís, ütülenmiş ve lavanta ile kokulandırılmış keten çarşaflar arasında uyandı. Mükemmel biçimde üzerine oturan ipek pijamalar giyyordu. Elini yüzüne götürdü ve teninin banyo tuzu koktuğunu ve yıkadığını hatırlamasa da saçlarının temiz olduğunu fark etti. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kadife kaplı yatak başlığına dayanarak oturur hale gelene kadar doğruldu, nerede olduğunu çözmeye gayret etti. Yattığı yer, yastıklarla dolu ve insanı kendini üzerine bırakmaya davet eden, seçkin ve zengin taht gibi bir yataktı ve odaya hâkimdi. Beyaz perdeleri olan pencerelerden cılız bir ışık süzülüyordu ve içinde taze çiçekler olan bir vazanın üzerinde durduğu komodini aydınlatıyordu. Hemen onun yanında bir ayna ve yazı masasının karşısına konulmuş tuvalet masası vardı. Kabartmalı boyaları olan duvar kâğıdıyla kaplı duvarlar ve belli bir gösterişle çerçevelenmiş, doğa manzaralı suluboya tablolar vardı. Çarşafları çekti ve yatağın kenarına oturdu. Ayakları dibindeki halı odanın geri kalanıyla uyumlu bir ayrıntı olarak pastel renkler barındırıyordu. Sahne profesyonel zevkle ve uzman ellerle, aynı zamanda hem sıcak hem de tek bir kişinin zevkini yansıtmaktan uzak biçimde düzenlenmişti. Victoria oranın cehennem olup olmadığını sordu kendine.

Gözlerini kapadı ve oraya kadar nasıl gelmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. En son hatırladığı şey El Pinar eviydi. Görüntüler yavaş yavaş aklına gelmeye başladı. Mutfak. Telle

elleri ve kolları bir sandalyeye bağlıydı. Hendaya önünde diz çöküp onu sorguluyordu. Kendisi onun suratına tükürüyordu. Çok sert bir şamar onu yere yuvarlıyordu. Hendaya'nın adamlarından biri sandalyeyi kaldırıyordu. Diğer ikisi Morgado'yu tutup masaya bağlıyorlardı. Hendaya tekrar ona soruyordu. O sessiz kalıyordu. Sonra polis bir silah alıyordu ve Morgado'nun dizini çok yakından bir el ateş ederek parçalıyordu. Şoförün çılgınlıkları ruhunu daraltıyordu. Bir adamın acıyla bu şekilde uluduğuna asla şahit olmamıştı. Hendaya ciddi bir ifadeyle tekrar onu sorguluyordu. Kendisinin dili tutulmuştu ve dehşetten titriyordu. Hendaya omuzlarını silkiyor, masanın etrafını dolaşıyor ve revolverin namlusunu şoförün diğer dizine dayıyordu. Yüzbaşının köpeklerinden biri gözlerini kaçırmaması için kafasını tutuyordu. "Canımı sıkıran kişilere ne olduğuna bak orospu." Hendaya tetiği çekiyordu. Toza dönen kemik ve kan bulutu yüzüne sıçırıyordu. Morgado'nun vücudu sanki üzerinden yüksek gerilimli elektrik akımı geçiyormuş gibi çırpınıyordu, ama artık ağzından hiç ses çıkmıyordu. Victoria gözlerini kapıyordu. Hemen sonra üçüncü bir silah sesi geliyordu.

Birden midesi kalktı ve yataktan sıçradı. Yarı açık bir kapıdan banyoya geçiliyordu. Klozetin önünde dizlerinin üzerine yığıldı ve safra kustu. Tek damla tükürük çıkaramayana kadar kusma krizi devam etti ve yere oturmuş halde, soluk soluğa duvara dayandı. Etrafına baktı. Pembe mermerden bir şaheser olan banyo ideal şekilde ısıtılmıştı. Duvarın içine gömülmüş bir hoparlörden Bach'ın bir adagiosunun yumuşak versiyonunu yorumlayan yaylı sazlar orkestrasının mırıltısı geliyordu.

Victoria nefesini toplayıp duvarlara dayanarak ayağa kaldı. Lavaboya yaklaştı ve suyu akıttı. Yüzünü yıkadı ve ağzındaki ekşi tadı sildi. Kabarık ve yumuşak bir havluyla kurulanıp ayakları dibine bıraktı. Odaya dönerken sendeledi ve yeniden kendini yatağa bıraktı. Görüntüleri zihninden

silmeğe çalıştı, ama Hendaya'nın kanla lekelenmiş yüzü gözlerine dağlanmış gibiydi. Victoria içinde uyandığı o yabancı yeri izledi. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu. Eğer burası cehennemse, ki böyle olmayı hak ediyordu, lüks bir otel odasına benziyordu. Kısa süre sonra bir daha asla uyanmamayı dileyerek yeniden uyuyakaldı.

Gözlerini yeniden açtığında güneşin parlaklığı perdelerin arkasından gözlerini kamaştırdı. Kahve kokuyordu. Victoria doğruldu ve pijamasına uyan renklerde ipek bir sabahlık ve yatak ucunda terlikler buldu. *Suite*'in diğer odasına açılıyor-muş gibi görünen kapının arkasında bir ses duydu. Oraya kadar yaklaştı ve dinledi. Porselen bir fincanda bir kaşığın yumuşak biçimde çınlaması. Victoria kapıyı açtı.

Kısa bir koridor, ortasında iki kişilik bir masa olan oval odaya çıkıyordu ve masada bir sürahi portakal suyu, süt ekmeği olan bir sepet, reçel çeşitleri, krema, tereyağı, omlet, kızarmış domuz pastırması, mantar sote, çay, kahve, süt ve iki renkli şekerden ibaret bir kahvaltı hazır bekliyordu. Tüm bunlardan yayılan aroma nefisti ve istemeden ağzı sulandı.

Orta yaşlı, orta boylu, orta kel ve ortanın ortası bir adam masada oturuyordu. Onun içeri girdiğini görünce nazikçe ayağa kalkıp ona tatlılıkla gülümsedi ve tam karşısındaki sandalyeye buyur etti. Üç parçalı siyah bir takım elbise giyiyordu ve kapı dışına çıkmamış kişilere özgü solgun bir teni vardı. Eğer onunla sokakta karşılaşırsa dikkatini neredeyse hiç çekmezdi ve onu orta düzeyde bir bakanlık memuru ya da belki Prado Müzesi ve tiyatroya gitmek için başkenti ziyarete gelen bir taşra noteri olarak düşünebilirdi.

Sadece onu dikkatle inceleyen biri açık renk, delici ve cam gibi gözlerini fark ederdi. Bakışları daimi olarak bir hesap içindeymiş gibiydi ve nerdeyse hiç göz kırpmadan, gözlerini irileştiren, ona belli belirsiz efemine bir hava veren

oldukça büyük bağı çerçeveli gözlüklerin ardından kendini izliyordu.

“Günaydın Ariadna” dedi. “Lütfen oturun.”

Victoria etrafına bakındı. Bir rafta duran şamdanı kapıp tehditkâr biçimde salladı. Adam hiç istifini bozmadan tepsi-lerden birinin kapağını kaldırdı ve kokuyu içine çekti.

“Harika kokuyor. Eminim karnın acıkmıştır.”

Adam kendisine yaklaşmak için teşebbüste bulunmadı, ama Victoria şamdanı havaya kaldırmış halde tuttu.

“Ona ihtiyacın olacağını sanmıyorum Ariadna” dedi sükunet içinde.

“Benim adım Ariadna değil. Benim adım Victoria. Victoria Sanchís.”

“Oturun lütfen. Burada güvendesiniz ve korkmanız için hiçbir sebep yok.”

Victoria o hipnotize edici bakışta kendini kaybetti. Kahvaltının kokusu yeniden burnuna geldi. İçinde hissettiği o vahşi ağrının sadece açlık olduğunu anladı. Şamdanı indirdi ve onu rafa bıraktı. Çok yavaş biçimde masaya yaklaştı. Kendisine sütlü kahve servisi yapmak için oturmasını bekleyen adamdan gözlerini ayırmadan oturdu.

“Kaç kaşık şeker istediğinizi söyleyin. Ben çok şekerli severim, her ne kadar doktor bunun benim için uygun olmadığını söylese de.”

Adamın kahve fincanını hazırlamasını izledi.

“Neden bana Ariadna diye hitap ettiniz?”

“Çünkü bu senin gerçek ismin. Ariadna Mataix. Öyle değil mi? Eğer istersen sana Victoria diyebilirim. Ben Leandro.”

Leandro hafifçe doğruldu ve ona elini uzattı. Victoria elini sıkmadı. O, samimi bir biçimde geri oturdu.

“Omlet? Ben tadına baktım ve zehirli değil. Umarım.”

Victoria o adamın, bu son derece nazik tavırlarına karşılık vermemesinden dolayı kendisini suçlu hissettirir biçimde gülümsemeyi bırakmasını diledi.

“Şaka yapıyorum. Elbette zehirli olan hiçbir şey yok. Sadece yumurta ve jambon?”

Victoria evet anlamında başını sallarken yakaladı kendini. Leandro tatmin olmuş halde gülümsedi ve dumanı üstünde yumurta sütununun üzerine tuz ve biber ekerek ona ikram etti. Ev sahibi, uzman bir şefin elleriyle abartılı bir sunumda bulunuyordu.

“Eğer başka herhangi bir şey tercih edersen istetiriz. Buradaki oda servisi harikadır.”

“Böyle iyi, teşekkürler.”

“Teşekkürler” derken neredeyse dilini ısıracaktı. Ne için teşekkürler? Kime?

“Kruvasanlar çok iyi. Denemelisin. Şehrin en iyisi.”

“Neredeyim ben?”

“Palace Oteli’ndeyiz.”

Victoria kaşlarını çatı.

“Madrid’de mi?”

Leandro başını salladı ve ona ekmek sepetini uzattı. O tereddüt etti.

“Fırından yeni çıktı. Bir tane al yoksa hepsini ben bitireceğim, ayrıca diyet yapmam gerekiyor.”

Victoria bir kruvasan almak için kolunu uzattı ve bunu yapar yapmaz ön kolundaki iğne izlerini fark etti.

“Seni sakinleştirmek zorunda kaldık, üzgünüm. El Pinar’da olanlardan sonra ...”

Victoria aniden elini geri çekti.

“Buraya nasıl geldim? Siz kimsiniz?”

“Ben senin dostunum Ariadna. Korkma. Burada güvendesin. Şu adam, Hendaya, artık sana zarar veremez. Bir daha asla kimse sana zarar veremeyecek. Sana söz veriyorum.”

“Ignacio nerede, kocam? Ona ne yaptılar?”

Leandro şefkatle onu izledi ve güçsüz bir biçimde gülümsedi.

“Hadi, önce gücünü kazanmak için bir şeyler ye. Sonra sana olan biten her şeyi anlatacağım ve tüm sorularına cevap vereceğim. Söz veriyorum. Bana güven ve sakinleş.”

Leandro’nun tatlı bir sesi vardı ve rahatlatıcı bir yapısı olan cümleler kuruyordu. Güzel rayihaları karıştırarak kendi parfümünün formülünü hazırlayan bir koku uzmanı gibi seçiyordu kelimeleri. Endişelerine rağmen Victoria sakinleştiğini keşfetti ve kendisine işkence eden korku eriyip gidiyordu. Sıcak ve lezzetli yemek, kaloriferden yayılan ılık hava ve Leandro’nun soğukkanlı, rahat ve babacan tavırlarıyla oradaki varlığı kendisine bir sakinlik ve kendini bırakma duygusu telkin ediyordu. “Keşke tüm bunlar gerçek olsaydı.”

“Haklı mıydım, değil miydim? Kruvasanlar hakkında yani.”

Victoria utangaç biçimde onayladı. Leandro peçeteyle ağızını sildi, acele etmeden onu katladı ve masanın üzerinde duran zili çaldı. Anında bir kapı açıldı ve geçen süre boyunca bir an bile Victoria’ya bakmadan ya da herhangi bir laf söylemeden bir garson belirip kahvaltı servisini kaldırdı. Tekrar yalnız kaldıklarında Leandro acılı bir yüz ifadesi takındı, dizlerinin üzerinde ellerini birleştirdi ve gözlerini yere indirdi.

“Korkarım kötü haberlerim var Ariadna. Kocan, Ignacio vefat etti. Çok üzgünüm. Geç kaldık.”

Ariadna gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bunlar öfke gözyaşlarıydı, çünkü kimsenin ona bunu söylemesine gerek olmaksızın onun öldüğünü biliyordu. Dudaklarını büzdü ve metanetini tartıyormuş gibi görünen Leandro’ya baktı.

“Bana doğruyu söyleyin” demeyi başardı.

Leandro defalarca başını salladı.

“Bu kolay olmayacak, ama beni dinlemeni istiyorum. Daha sonra bana istediğini sorabilirsin. Ama öncelikle bir şeyi görmeni istiyorum.”

Leandro ayağa kalktı ve salonun bir köşesindeki çay sehpasının üzerinde katlanmış olarak duran gazeteyi almaya gitti. Masaya döndü ve onu Victoria’ya uzattı.

“Aç onu.”

O hiçbir şey anlamadan gazeteyi aldı. Açtı ve ilk sayfasını inceledi.

Bir İspanyol büyüğünü kaybettik

**BAKAN
MAURICIO VALLS
BİR TRAFİK KAZASINDA
VEFAT ETTİ**

Victoria boğuk bir çığlık koyverdi. Gazete elinden düştü ve kendini kaybetmiş halde hıçkırıp inlemeye başladı. Leandro tam bir hassasiyet içinde ona yaklaştı ve kollarıyla onu yumuşakça sardı. Victoria kendisini kucaklamasına izin verdi ve küçük bir kız gibi titreyerek o yabancıya sığındı. Leandro başını omzuna yaslamasına izin verdi ve o tüm hayatı boyunca biriktirdiği ıstırabı ve gözyaşlarını dökerken saçlarını okşadı.

“Bir süredir Valls’i araştırıyorduk. Baban Miguel Ángel Ubach’ın başkanlığını yapmış olduğu Milli Birlik Finans Konsorsiyumu isimli ortaklığın işlemlerinde, İspanya Bankası’nın değerler komisyonunun raporundan sonra belirlenen usulsüzlüğün ardından soruşturmayı başlattık... Ya da senin baban olmaya başlayan adam demeliydim. Bir süredir bu konsorsiyumun, savaş esnasında ve sonrasında istimlak edilmiş ya da basitçe çalınmış zenginliği birkaç kişi arasında pay etmek için hükümet zırhıyla korunan bir sis perdesi oluşturduğundan şüpheleniyorduk. Savaş, tüm savaşlar gibi ülkeyi harabeye çevirdi ve başlamadan önce de zaten zengin olan az sayıda kişiyi daha da zenginleştirdi. Savaşlar bu yüzden yapılır. Bu durumda, konsorsiyum iyiliklere, ihanetlere, verilen hizmetlere karşılığını vermek, sessizlik ve suç ortaklığı satın almak için kullanıldı. Pek çokları için bir yükselme mekanizması oldu. Bunlar arasında Mauricio Valls de var. Valls’in yaptığı şeyi biliyoruz Ariadna. Sana ve ailene yaptığını. Ama bilmek yeterli değil. Bu davanın sonuna ulaşmak için yardımına ihtiyacımız var.”

“Ne için? Valls öldü.”

“Adaleti sağlamak için. Valls öldü, evet, ama hayatlarını yıktığı yüzlerce kişiden pek çoğu hayatta ve adaleti hak ediyorlar.”

Victoria ona şüpheyile bakıyordu.

“Aradığınız şey bu mu? Adalet mi?”

“Gerçeği arıyoruz.”

“Peki tam olarak siz kimsiniz?”

“Bizler İspanya’yı daha adil, daha onurlu ve daha açık bir yer yapmak için, ülkeye hizmet için yemin etmiş bir grup vatandaşız.”

Victoria güldü. Leandro ciddi bir ifadeyle onu izliyordu.

“Bana inanmanı beklemiyorum. Henüz değil. Ama sana işleri rejimin içinden değiştirmek için gayret ettiğimizi göstereceğim, çünkü bir şeyleri değiştirmenin başka bir yolu yok. Bu ülkeyi yenilemek ve insanlarına iade etmek için. Sana ve kız kardeşine olanların, anne babana olan şeylerin bir daha tekrarlanmaması ve bu suçları işleyen kişilerin bunun hesabını vermeleri ve gerçeğin ortaya çıkması için hayatını tehlikeye atan kişileriz, çünkü gerçek olmadan adalet olmaz ve adalet olmadan huzur olmaz. Değişiklik ve ileri doğru atılım için varız. Sadece bir avuç kişinin ayrıcalık zırhını korumak için, çalışkan ve gözden düşmüş insanlar pahasına devlet kurumlarını kullanma anlayışını bitirmek için çalışan kişileriz. Ayrıca, kahraman olduğumuzdan değil, bunu birinin yapması gerektiği için yapıyoruz. Bunu yapacak başka kimse de yok. Bu yüzden yardımına ihtiyacımız var. Çünkü eğer bir olursak bu mümkün olabilir.”

Uzun bir sessizlik süresince birbirlerine baktılar.

“Peki size yardım etmek istemezsem?”

Leandro omuzlarını silkti.

“Kimse seni bunu yapmaya zorlayamaz. Eğer bizimle birlik olmak istemediğine karar verirsen ve seninle aynı kaderi paylaşanların çektikleri umrunda olmazsa, istemediğin bir şeyi yapmaya seni zorlayacak kişi ben olmayacağım. Bu senin elinde. Valls öldü. Senin durumundaki bir insan için en kolay şey, tüm bunları geride bırakmak ve yeni bir hayata başlamak. Kim bilir, senin yerinde ben olsam belki öyle yapardım. Ama sanırım sen öyle bir insan değilsin. Sanırım temelde senin için intikam almak değil, adalet ve hakikat önemli. En az bizim kadar ya da bizden bile fazla bunu istiyorsun. Sanırım

suçluların hak ettiği cezayı çekmesini, kurbanların hayatlarını telafi edebilmelerini ve onlar yüzünden hayatlarını kaybedenlerin bunu bir hiç için yapmadıklarının kesin bilincinde olmayı arzu ediyorsun. Ama bu senin elinde. Seni alıkoymayacağım. Kapı işte orada. Ne zaman istersen buradan çıkabilirsin. Seni buraya getirmiş olmamızın tek sebebi burada güvende ve hayatta olman. Bu davanın sonuna kadar gitme gayretinde olduğumuz sürece seni burada koruyabiliriz. Sana bağlı.”

Victoria bakışlarını odanın kapısına çevirdi. Leandro bir fincan kahve daha doldurdu, içinde beş şeker eritti ve sakince onu tattı.

“İstediğin zaman bir araba seni alacak ve istediğin yere götürecektir. Bir daha asla beni tekrar görmeyecek ve bizim hakkımızda bir şey bilmeyeceksin. Bunu sadece istemen yeterli.”

Victoria iç organlarının büzüştüğünü hissetti.

“Buna şimdi karar vermek için bir neden yok. Başından geçenleri ve aklının karışık olduğunu biliyorum. Ne bana ne de başka herhangi birine güveniyorsun. Bu da gayet anlaşılabilir bir durum. Senin yerinde olsam ben de güvenmezdim. Ama bize bir şans vermekle kaybedeceğin hiçbir şey yok. Bir gün daha. Ya da birkaç saat. Herhangi bir anda, kimseye hiçbir açıklama yapmaksızın gidebilirsin. Ama umarım, yalvarırım, bunu yapma. Diğerlerine yardım etmemiz için bize bir şans ver.”

Victoria ellerinin titrediğini fark etti. Leandro sonsuz bir hassasiyet içinde kendisine gülümsedi.

“Lütfen...”

Bir ara, gözyaşları içinde, başını sallayarak kabul etti.

Bir buçuk saatlik süre boyunca Leandro öğrenebilmiş olduklarını yeniden inşa etti.

“Bir süredir olayları yerli yerine koymaya çalışıyorum. Şimdi yapacağım şey bildiklerimizi ya da bildiğimizi sandıklarımızı sana özetlemek. Göreceksin ki boşluklar ve kesinlikle bazı konularda yanılgılarımız var. Ya da pek çok konuda. Bu noktada sen devreye giriyorsun. Eğer senin için uygunsa, ne olduğu konusunda ben kendi fikirlerimi söyleyerek devam edeyim ve hatalı olduğum yerlerde sen beni düzelt. Anlaştık mı?”

Leandro’nun ninni söyler gibi ve kişiyi teslim olmaya çağıran bir sesi vardı. Gözlerini kapamak, anlamlarına aldırış etmeden bir şekle giren kadife kaplı kelimelerin etrafında, o sesin kucağında bir müddet yaşamak arzusu hissetti.

“Anlaştık” diyerek kabul etti. “Bunu deneyeceğim.”

O yeri çevreleyen duvarların ötesini düşündükçe daha fazla kendisini güvende ve koruma altında hissettiren, minnettarlık dolu ve sıcak bir yüz ifadesiyle gülümsedi adam. Yavaş yavaş, acele etmeden, oldukça iyi bildiği bir hikâyeyi anlatmaya başladı. Hikâye o daha küçük bir kız çocuğuyken, babası Victor Mataix’in, karısı eserlerinin devamlı okuru olan ve onun tarafından ikna edilerek, hatırı sayılır bir meblağ karşılığında bankerin bir otobiyografisini yazması için anlaşma yapmış olduğu, çok güçlü finansçı Miguel Ángel Ubach adlı adamla tanışmasıyla başladı.

Babası ekonomik zorluklar yaşıyordu ve siparişi kabul etti. Savaşın bitmesiyle, beklenmedik biçimde banker ve karısı,

Vallvidrera'da, Aguas karayolunun kenarında Mataix'lerin yaşadığı yer olan eve bir ziyaret gerçekleştirdiler. Kocasına göre oldukça genç olan Ubach'ın eşi sadece dergilerde görülecek türden bir güzelliğe sahipti. Bir çocuk dünyaya getirecek muhteşem vücut hatlarını harap etmek istemiyordu, ama neredeyse minik kucak kedilerini ve Vodka Martini'yi sevdiği kadar çocukları seviyordu, ya da hizmetçilerinin yetiştirmesi için onlara sahip olma düşüncesini. Ubach'lar günü Mataix'lerle geçirdiler. O zamanlarda anne babası ona Sonia'yı, henüz bebek olan bir küçük kız kardeşi vermişlerdi. Ubach'ın eşi vedalaşırken kızları öptü ve onların mükemmel olduğunu söyledi. Günler sonra bazı silahlı adamlar Vallvidrera'daki evlerine geri geldiler. Montjuic cezaevine kapatmak için babasını tutukladılar ve annesini ağır biçimde yaralayıp öldüğünü sanarak, onu ve kız kardeşini götürdüler.

"Buraya kadar iyi gidiyor muyum?" diye sordu Leandro.

Victoria başını salladı öfke gözyaşlarını kurularak.

Aynı günün gecesinde o adamlar kızları ayırdılar ve kendisi Sonia'yı bir daha hiç görmedi. Ona eğer kız kardeşini öldürmelerini istemiyorsa, anne babasını unutmaması gerektiğini söylediler, çünkü onlar bir avuç kanun kaçağıydı ve o andan itibaren ismi Ariadna Mataix değil, Victoria Ubach olacaktı. Ona yeni anne babasının Miguel Ángel Ubach ve karısı Federica olduğunu ve çok şanslı olduğunu söylediler. Onlarla beraber tüm Barselona'nın en güzel yerinde, El Pinar adlı bir evde yaşayacaktı. Orada hizmetçileri ve isteyebileceği her şeyi olacaktı. Ariadna on yaşındaydı.

"Bu noktadan itibaren hikâye biraz karışık" diye uyardı Leandro.

Víctor Mataix'in her ne kadar resmi raporlara göre intihar etmiş olduğu söylense de, Montjuic Kalesi'nin o zamanki müdürü olan Mauricio Valls'in emriyle, diğer pek çokları gibi kurşuna dizildiğini öğrenmiş olduklarını açıkladı. Leandro'ya göre Valls, Ubach'lara Ariadna'yı satmıştı ve karşılığında

rejim içinde yükselmesi için gözetilmesini ve savaştan hemen sonra istimlak edilerek ya da haciz yoluyla, hapsedilmiş yüzlerce kişinin mal varlığına zorla el koyma yoluyla kurulmuş yeni bir bankanın hisse senetlerinden bir paket istemişti.

“Annene ne olduğunu biliyor musun?”

Victoria dudaklarını büzerek bildiğini işaret etti.

Leandro annesi hakkında öğrenebildikleri kadarını anlattı. Susana kocasının ve kızlarının götürülmesinin ertesi günü gücünü toplamayı başardı ve olan bitenleri polise bildirerek şikâyetçi olma hatasını yaptı. Derhal yakalandı, bir tecrit hücresinde herkesten izole edilip beş yıl boyunca elektroşok tedavisine maruz bırakıldığı Horta Akıl Hastanesi’ne yatırıldı ve sonunda adını bile hatırlamadığından emin olununca, Barselona civarındaki ıssız bir arazide terk edilmesine karar verildi.

“Ya da öyle olduğunu sandılar.”

Leandro Susana’nın bir gün kızlarını geri alacağı umuyla Barselona sokaklarında dilenerek, dışarda uyuyarak ve çöplerden yemek çalarak hayatta kaldığını anlattı. Onu hayatta tutan şey o umuttu. Yıllar sonra Susana, Raval’ın çöpleri arasında, Mauricio Valls’in ailesiyle birlikte resminin yer aldığı bir gazete buldu. O zamanlarda cezaevi geçmişini ardında bırakarak çok önemli biri olmuştu. Fotoğrafta Valls, Mercedes adlı bir kız çocuğuyla poz veriyordu.

“Mercedes senin küçük kız kardeşin Sonia’dan başkası değildi. Annen onu tanıdı, çünkü Sonia asla unutamamış olduğu bir lekeyle doğmuştu.”

“Boynunun başladığı noktada yıldız şeklinde bir iz” dediğini duydu kendi kendine Victoria.

Leandro gülümsedi ve onayladı.

“Valls’in karısı çocuk sahibi olmasını engelleyen kronik bir hastalıktan mustarıptı. Valls kız kardeşini almaya ve onu kendi kızı gibi yetiştirmeye karar verdi. Ona annesinin anısına Mercedes ismini verdi. Elinden geldiğince çalarak, Susana

trenle Madrid'e gitmek için yetecek kadar para biriktirdi ve oraya vardığında, kız kardeşini bulacağını umarak ve tüm şehirde okul bahçelerini gözetleyerek aylar geçirdi. O zamanlarda yeni bir kimlik uydurmuştu. Chueca mahallesindeki bir pansiyonun sefil bir odasında yaşıyordu ve geceleri bir atölyede dikiş işi yapıyordu. Gün içinde Madrid'in okullarını dolaşıyordu. İşte umudunu kaybetmiş olduğunu sanarken onu buldu. Onu uzaktan gördü ve o olduğunu anladı. Her sabah oraya gitmeye başladı. Bahçe parmaklığına yaklaşıyor ve onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Birkaç kez küçük kızla konuşmayı başardı. Onu korkutmak istemiyordu. Mercedes'in... Sonia'nın, onu artık hatırlamadığını anlayınca annen az kalsın hayatına son veriyordu. Ama teslim olmadı. Her ne kadar sadece birkaç saniye bile olsa onu görmek ya da parmaklığa yaklaşıp kendisiyle konuşması umuduyla her sabah oraya gitmeye devam etti. Bir gün ona gerçeği anlatması gerektiğine karar verdi. Kız kardeşinle konuşurken, Valls'in korumalığını yapan adamlar tarafından okulun parmaklıklarında yakalandı. Küçük kızın önünde silahla ateş ederek kafasını dağıttılar. Biraz durmamızı ister misin?"

Victoria istemedi.

Leandro Victoria'nın nasıl El Pinar'ın altın kafesinde büyümüş olduğu hakkında bildiklerini anlatarak devam etti. Zamanla Miguel Ángel Ubach, ordusunu finanse etmiş bir grup banker ve ileri gelen kişilere liderlik etmesi için Reis tarafından çağrıldı ve ona devletin yeni ekonomik yapısını şekillendirmesi emrini verdi. Ubach Barselona'yı terk etti ve ailesiyle beraber, kızın her zaman nefret ettiği Madrid'deki büyük eve taşındı ki kız oradan kaçtı ve Barselona'dan yüz kilometre kadar uzaktaki bir kasabada, San Feliu de Guíxols'te, tuhaf şartlar altında plajda bulunana kadar aylarca ortadan kayboldu.

"Bu gerçekleştirdiğimiz kompozisyondaki en büyük boşluklardan biri" dedi Leandro. O aylar boyunca kimse nerede ve kiminle olduğunu bilmiyor. Senin Madrid'e dönmenden

hemen sonra, 1948 yılının bir gecesinde Ubach'ların evini küle çeviren o korkunç yangın, banker ve karısı Federica'nın öldüğü o yangın hakkında bildiklerimiz kadar az şey biliyoruz."

Leandro onun bakışlarını aradı, ama Victoria'nın dudakları aralanmadı.

"Bunun hakkında konuşmanın çok zor ve acı verici olduğunu anlıyorum, ama kayıp olduğun o aylar boyunca neler yaşadığını bilmemiz çok önemli."

Onun dudakları büzüldü ve Leandro sabırla duruma razı oldu.

"Bugün olması şart değil."

Adam anlatmaya devam etti.

Yetim ve büyük bir servetin mirasçısı Victoria, Ignacio Sanchís isimli, Ubach'ların vasiyetini uygulamak için görevlendirilmiş genç bir avukatın vesayeti altına girdi. O da yetimdi ve Ubach Vakfı'ndan aldığı bir bursla okumuştı. Gerçekte bankerin gayrimeşru oğlu olduğu dedikodusu yapılıyordu, döneminin meşhur bir aktrisiyle yaşanan gayrimeşru bir ilişkinin meyvesi olarak.

Küçük Victoria daima onunla özel bir bağı olduğunu hissetti. Her ikisi de Ubach imparatorluğunun satın alabildiği tüm o lüks ve ayrıcalıklarla çevriliydi ve bununla beraber dünyada yalnızdılar. Ignacio Sanchís sık sık bahçesinde bankerle iş görüştüğü aile evine gidiyordu. Victoria çatı katının penceresinden onu gözetliyordu. Bir gün onu havuzda yüzerken yakaladı, Sanchís ona kendi anne babasını asla tanımamış olduğunu ve La Navata yetimhanesinde büyümüş olduğunu açıkladı. O andan itibaren ne zaman Sanchís eve gelse, Victoria artık saklanmıyor ve onu selamlamak için aşağı iniyordu.

Bayan Ubach Sanchís'ten hoşlanmıyordu ve kızma onunla konuşmasını yasaklamıştı. O bir zavallı, diyordu. Anneliği olacak kişi, yirmilik âşıklarıyla Madrid'in lüks otellerinde buluşarak ya da üçüncü kattaki odasında güzellik uykusunu uyuyarak can sıkıntısını gideriyordu. Victoria ve genç

avukatın iyi birer arkadaş olduklarından, kitap alışverişi yaptıklarından ve dünyada hiç kimsenin, Bay Ubach'ın bile hayal edemeyeceği bir suç ortaklığı içinde olduklarından asla haberi olmadı.

"Bir keresinde ikimizin eşit olduğunu söyledim ona" diye itiraf etti Victoria.

Ubach'ların evi yok eden yangında trajik ölümlerinin ardından, Ignacio Sanchís reşit olma yaşı gelene kadar onun vasisi ve sonra kocası haline dönüştü. Elbette pek çok dedikodular vardı. Bazıları bu evliliği yüzyılın vurgunu olarak niteledi. Bu kelimeleri duyunca Victoria acı acı gülümsedi.

"Ignacio Sanchís asla sizin için bir koca olmadı, en azından herkesin sandığı biçimde" dedi Leandro. "Gerçeği öğrenmiş olan iyi bir adamdı ve seninle seni korumak için evlendi."

"Ben onu seviyordum."

"O da seni. Senin için hayatını verdi."

Victoria uzun bir sessizliğe gömüldü.

"Pek çok yıllar boyunca, Ignacio ve hapiste babanla birlikte olmuş ve kocanın sizin için şoför olarak çalışsın diye işe aldığı Valentín Morgado'nun yardımlarıyla, kendi kendine adaleti sağlamaya gayret ettin. Beraberce Valls'e bir tuzak kurmak için plan yaptınız ve onu ele geçirmeyi başardınız. Bilmediğin şey ise birinin sizi izlediği idi. Gerçeğin ortaya çıkmasına izin veremeyecek birinin."

"Bu yüzden mi Valls'i öldürdüler?"

Leandro olumlu manada bir işaret yaptı.

"Hendaya mı?" diye sordu Victoria.

Adam reddetti.

"Hendaya basit bir piyon. Onun iplerini kimin tuttuğunu araştırıyoruz."

"Peki kim o?" dedi Victoria.

"Sanırım sen kim olduğunu biliyorsun."

Victoria şaşkın halde başını sallayarak reddetti.

"Belki şu anda bunun bilincinde değilsin."

“Eğer bunu bilseydim Valls’le aynı hücreyi boylardı.”

“O zaman belki bunu beraber öğrenebiliriz. Senin yardımın ve bizim imkânlarımızla. Sen zaten acı çektin ve kendini yeterince riske attın. Şimdi sıra bizde. Çünkü sen ve kız kardeşin tek örnek değildiniz. Bunu biliyorsun. Çok fazlası var, çok daha fazlası. Onların pek çoğunun hayatlarının bir yalandan ibaret olduğuna, her şeylerinin çalındığına dair fikirleri bile yok...”

O başını salladı.

“Siz bunu nasıl anladınız? Sen ve kız kardeşinin tek olmadığı sonucuna nasıl vardınız?”

“Ölüm sertifikası numaralarından oluşan bir liste ele geçirdik. Valls tarafından hazırlanan sahte ölüm ve doğum belgelerinin numaraları.”

“Kime aittiler?” diye sordu Leandro.

“Savaştan sonra o cezaevi müdürüyken Montjuic Kalesi’ne kapatılmış mahkûmlara. Tüm kayıplar. Valls’in yaptığı ilk olarak hapsedmek ve anne ve babayı öldürmekti. Sonra çocuklar ona kalıyordu. Bir ölüm belgesine çocuklar için yeni bir kimlikle sahte bir doğum belgesini ilave ediyor, nüfuz, para ve güç karşılığında rejimin içine yuvalanmış ailelere satıyordu. Mükemmel bir plandı, çünkü bir kez yeni anne baba çalınmış çocukları alınca suç ortağına dönüşüyor ve sonsuza dek sessiz kalmak zorunda oluyorlardı.”

“Bunun gibi daha kaç vaka olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Ignacio belki de yüzlerce olduğundan şüpheleniyordu.”

“Çok karmaşık bir operasyon söz konusu. Valls tüm bunları tek başına yapamazdı...”

“Ignacio bir ya da pek çok suç ortağı olduğunu varsaymıştı.”

“Aynı fikirdeyim. Dahası, Valls’in bu suç ağında basit bir araç olduğunu bile söylemeye cüret edebilirdim. Giriş izni, harekete geçmek için fırsatı ve hırsı vardı. Ama böylesi karmaşık bir ağ akıl edebileceğine inanmak bana zor geliyor.”

“Ignacio da böyle söylüyordu.”

“Başka biri, henüz keşfedemediğimiz birisi, tüm bu operasyonun beyni konumunda.”

“Kara el” dedi Victoria.

“Pardon?”

O zayıfça gülümsedi.

“Ben küçük bir kızken babamın bana anlattığı bir öykü-dendi bu. Kara el. Kötülük her zaman gölgelerde yaşar ve ip-leri hareket ettirir...”

“Onu bulmak için bize yardım etmelisin Ariadna.”

“O halde Hendaya’nın Valls’in ortağına hizmet ettiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Çok büyük ihtimalle, evet.”

“Bunun anlamı rejimin içinden biri olması gerektiği. Çok güçlü biri.”

Leandro onayladı.

“Bu yüzden acele etmemek ve tamamen ihtiyatlı hareket etmek bu kadar önemli. Eğer onu yakalamak istiyorsak, ilk olarak tüm gerçeği öğrenmek, isimler, tarihler ve ayrıntılar-la bu meseleden kimin haberdar olduğunu ve kimlerin dahil olduğunu ortaya çıkarmak gerek. Sadece tüm bunları kimin bildiğini öğrenirsek en yukardakine ulaşabiliriz.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Sana dediğim gibi, hikâyeni tamamlamak için bana yardım edebilirsin. Eğer bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirirsek, bu işin başındakini bulacağımız kanaatindeyim. O zamana kadar güvende olmayacaksın. Bu yüzden burada kalmak ve seni korumamıza izin vermek zorundasın. Bunu yapacak mısın?”

Victoria tereddüt etse de sonunda kabul etti. Leandro öne doğru eğildi ve ellerini ellerinin arasına aldı.

“Değerini ve yürekliliğini çok takdir ettiğimi bilmelisin. Sensiz, senin kavgan ve çektiklerin olmaksızın bu yapmaya çalıştığımız şeylerin hiçbirisi mümkün olmazdı.”

“Sadece adaletin yerine gelmesini istiyorum. Hepsi bu. Tüm hayatım boyunca istediğim şeyin intikam olduğunu düşündüm. İntikam diye bir şey yoktur. Önemli olan tek şey hakikattir.”

Leandro onun alnını öptü. Her ne kadar kısa bir an bile sürse de, bu kendisini daha az yalnız hissetmesi için verilmiş babacan, korumacı ve asil bir öpücüktü.

“Sanırım bugünlük çok şey yaptık. Dinlenmelisin. Bizi çok çetin bir görev bekliyor.”

“Gidiyor musunuz?” diye sordu Victoria.

“Korkma. Çok yakında olacağım. Ayrıca gözetlendiğini ve korunduğunu bilmelisin. Bu kapıyı kapalı tutmamız için izin vermeni rica edeceğim. Bu seni içeride hapis tutmak için değil, içeri girmesi gerekmeyen kimselerin girmesini engellemek için. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Evet.”

“Eğer bir şey icap ederse sadece bu zili çaldır ve saniyeler içinde birileri gelecektir. Her ne için olursa.”

“Okuyacak bir şeyler olmasını isterdim. Babamın kitaplarından birkaçını edinmek mümkün olur muydu?”

“Elbette. Onları buraya gönderteceğim. Şimdi dinlenmeye ve uyumaya gayret etmelisin.”

“Uyuyabilir miyim bilmiyorum”

“İstersen sana yardım ederiz...”

“Beni tekrar mı sakinleştireceksiniz?”

“Bu sadece bir yardım. Kendini daha iyi hissettirecek. Ama sadece sen istersen.”

“Anlaştık.”

“Ben yarın sabah döneceğim. Olan biten her şeyi yavaş yavaş yeniden inşa etmeye başlayacağız.”

“Ne kadar süre burada kalmak zorunda olacağım?”

“Çok değil. Birkaç gün. En fazla bir hafta. Tüm bunların arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar. Suçlu yakalanana kadar başka herhangi bir yerde güvende olmayacaksın.

Hendaya ve adamları seni arıyor. Seni El Pinar'dan kurtarmayı başardık, ama o adam pes etmeyecektir. Asla pes etmez."

"Nasıl oldu? Ben hatırlamıyorum."

"Baygın haldeydin. Seni oradan çıkarmak için bizimkilerden iki kişi hayatını kaybetti."

"Peki Valls?"

"Artık çok geçti. Şimdi bunu düşünme. Dinlen Ariadna."

"Ariadna" diye tekrarladı. Teşekkürler."

"Sana teşekkürler" dedi Leandro kapıya yönelerek.

Yalnız başına kalır kalmaz açıklamayı başaramadığı bir tatsızlık ve bir boşluk hissi onu ele geçirdi. Tüm odada tek bir saat yoktu ve perdelerle yaklaşp onları çektiğinde gördü ki, kilitli pencereler dışarıdan ışığı geçiren ama görüntüyü tamamen engelleyen beyaz bir kâğıtla kaplanmıştı.

Leandro'nun salondaki masanın üzerine bıraktığı zile basmama mücadelesi vererek, amaçsızca odada dolaşmaya başladı. Sonunda *suite*in sınırlarını keşfetme işinden yorulmuş halde, yatak odasına geri döndü. Tuvalet masasına oturdu ve aynadaki yansımasını inceledi. Kendi kendine gülümsedi.

"Hakikat" diye mırıldandığını işitti.

5

Leandro aynanın diğer tarafındaki solgun ve kederli yüzü inceledi. Ariadna yolunu şaşırmış ve herhangi bir yöne doğru ilerlediğini sanan o kırgın ruhların kokusunu yayıyordu etrafa. Eğer kişi bakışların ve zamanın dilini okumayı biliyorsa, bir yüze bakıp çocukluğundaki halini tahmin etmek, dünyanın zehirli mızrağını ona sapladığı anın tadına varmak ve ruhunun nasıl yaşlanmaya başladığını görmek onu her zaman büyülemişti. İnsanlar kuklalar ya da kurmalık oyuncaklar gibiydi ve hepsinin içinde onları istenilen yöne doğru koşturmak ve ipleriyle hareket ettirmek için gizli bir mekanizma vardı. Memnuniyet ya da belki sadece yaşama içgüdü, olumlayıcı bir gülümseme ve onları inandıran bir bakış karşılığında, er ya da geç iradesine boyun eğmeleri, kutsamasını kabul etmeleri ve ruhlarını sunmaları, o teslimiyetten, o çalkantılı arzudan kaynaklanıyordu.

Yanında oturmuş halde Hendaya kaygıyla onu izliyordu.

"Bana öyle geliyor ki vakit kaybediyoruz efendim" dedi. "Onunla bir saat geçirmeme izin verin, bildiği her şeyi söyletirim."

"Zaten onunla saatler geçirdin. Her şey şarküteriden ibaret değil. Sen kendi işini yap, ben de benimkini."

"Evet efendim."

Hemen sonra sahnede doktor belirdi. Leandro onu çok büyük bir özenle seçmişti. Hastanın başucunda bekleyen o sessiz sakın doktor görüntüsü olan, nazik, gözlüklü ve bilgelere has bıyığıyla altmışlarındaki adam tatlıların tatlısı bir amca,

ya da dede gözüyle görülebilirdi ki onun karşısında rahibeler bile soyunmaktan utanmaz, o cinsel organlarını ellerken bakışlarını gökyüzüne çevirip “Ne güzel elleriniz var ama böyle doktor” diye fısıldarlardı.

Doktor tıp doktoru değildi, ama gri elbisesi içinde, elinde çantası ve emektar topallamasını gören kimse böyle düşünmezdi. Kimyacıydı. Hem de en iyilerinden. Leandro yatağa uzanması için Ariadna’ya nasıl yardım ettiğini, kolunu alıp nabzını aradığını izledi. Şırınga küçüktü ve iğne o kadar inceydi ki hissetmedi bile. Ariadna’nın bakışının nasıl dağıldığını ve vücudunun o sertliğini nasıl yitirdiğini görünce kendi kendine gülümsedi. Birkaç saniye içinde onu en azından on altı saat, onun gibi kırılgan durumdaki bir kadın söz konusu olduğunda muhtemelen daha fazla bir süre orada tutacak kimyasal uyuşukluğa girecekti. Rüyalardan mahrum bir sakinlik içinde yüzecekti, bir askıda kalma ve yavaş yavaş pençelerini iç organlarına, damarlarına ve beynine geçirecek mutlak hoşnutluk duygusu halinde.

“Bu onu öldürmez mi?” diye sordu Hendaya.

“Makul doz verildiğinde hayır” dedi Leandro. “En azından şimdilik.”

Doktor malzemelerini çantasına koydu, Ariadna’nın üzerine örttü ve yatak odasından çıktı. Aynanın önünden geçerken saygılı ve nazikçe bir onaylama işareti yaptı. Leandro arkasında Hendaya’nın sabırsız nefes alışlarını duyabiliyordu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Leandro.

“Hayır efendim.”

“O halde onu sağ salim getirdiğin için sana teşekkür ederim, ama burada yapacak bir işin yok. Barselona’ya dön ve Alicia Gris’i bul.”

“Büyük ihtimalle öldü efendim...”

Leandro ona döndü.

“Alicia hayatta.”

“Saygısızlık olarak görmeyin ama, bunu nereden biliyorsunuz?”

Leandro anlayışı kıt bir evcil canavara bakar gibi ona baktı.
“Çünkü biliyorum.”

6

Alicia mumların cılız ışığında gözlerini açtı. İlk fark ettiği şey, ölü olmak için gereğinden fazla susamış olduğuydu. İkinci olarak küçük ve yuvarlak gözlük camları ardından kendisini izleyen, saç sakalı ağarmış bir adamın yüzünü fark etti. Onun yüz hatları, belli belirsiz yetimhanedeki yıllarında, dini kitaplardan birinde gördüğü Tanrı figürünü hatırlattı kendisine.

“Siz cennetten misiniz?” diye sordu Alicia.

“Kuruntuya kapılmayın. Ben Matadepera’danım.”

Doktor Soldevila bileğini tuttu ve saatine bakarak nabzını ölçtü.

“Nasıl hissediyorsunuz?” diye öğrenmek istedi.

“Çok susadım.”

“Bunu biliyorum” dedi Soldevila ona içmesi için bir şeyler verme gayreti göstermeden.

“Neredeyim ben?”

“Çok iyi soru.”

Doktor çarşafı çaktı ve Alicia ellerini leğen kemiğinde hissetti.

“Basınç hissediyor musunuz?”

O başını salladı.

“Ağrı?”

“Susuzluk.”

“Bunu biliyorum zaten. Ama beklemek zorundasınız.”

Üzerini örtmeden önce doktor Soldevila kalçasını kucaklayan siyah yara izine dikti gözlerini. Alicia gözlerinin saklamaya çalıştığı dehşet ifadesini okuyabildi.

“Bunun için size bir şeyler bırakacağım, ama dikkatli kullanın. Henüz çok zayıfsınız.”

“Ağrıya alışığım doktor.”

Doktor Soldevila iç çekti ve yeniden üzerini örttü.

“Ölecek miyim?”

“Bugün değil. Size saçmalık gibi geleceğini biliyorum, ama sakinleşip dinlenmeye gayret edin.”

“Sanki tatildeymişim gibi.”

“Öyle bir şey. En azından bunu deneyin.”

Doktor Soldevila ayağa kalktı ve Alicia birkaç kelime mırıldandığını işitti. Ayak sesleri yaklaştılar ve bir grup figür küçük yatağın etrafında belirdi. Fermín, Daniel ve Bea’yı tanıdı. Onlarla beraber seyrek saçlı ve kartal bakışlı bir adam vardı ve tüm hayatı boyunca onu tanıyormuş hissine kapılsa da ismi aklına gelmiyordu. Fermín Doktor Soldevila ile fısıldaşıyordu. Daniel rahatlamış halde gülümsüyordu. Onun yanında Bea endişeli bir ifadeyle sabit biçimde gözlerine bakıyordu. Fermín hemen onun yanında diz çöktü ve elini alına koydu.

“İki kez az kalsın gidiyordunuz ve ben çelenk yaptırma işine başlıyordum. Bir ölünün yüzü var sizde, çok belli, ama geri kalan kısmınız bir gül gibi görünüyor. Nasıl hissediyorsunuz?”

“Susadım.”

“İşte bunu anlamıyorum. Kan rezervimin yüzde seksenini siz aldınız.”

“Anestezinin tüm etkileri geçene kadar bir şey içemezsiniz” dedi doktor Soldevila.

“Bu çok kolay olacak, göreceksiniz” diye yorum yaptı Fermín. “Anestezinin etkileri papaz öğrencilerinin okul yılları gibi geçer: cinsel organın biraz sallanması gibi.”

Doktor Soldevila ona sülfürik bir bakış fırlattı.

“Sakıncası yoksa iğrenç şeyler söyleyerek hastayı tüketmeyin.”

“Mezar gibi olacağım” diye duyurdu Fermín, bunu göstermek için haç çıkararak.

Doktor Soldevila homurdandı.

“Yarın sabah döneceğim. O zamana kadar dönüşümlü olarak yapsanız iyi olur. En küçük ateş, enflamasyon ya da enfeksiyon belirtisinde beni çağırın. Saatin kaç olduğu önemli değil. İlk nöbeti kim alacak? Tahminime göre siz değil Fermín.”

Bea öne çıktı.

“Ben kalırım” dedi tartışma olmasını istemediğini belli eden bir tonda. Fermín, Julián’ı Sofía’ya götürdüm, ama güvenmiyorum çünkü kızı parmağında oynatıyor. Çocuğu kontrol etmek için eve gitsin diye Bernarda’yı aradım. Yatak odasını kullanabilirsiniz. Komodine temiz çarşaflar bıraktım ve Bernarda her şeyin nerede olduğunu biliyor. Daniel kanepede uyur.”

O karısına bir bakış fırlattı ama ağzını açmadı.

“Merak etmeyin. Ufaklığı kütük gibi uyutacağım. Bir parça konyakla bal sütle karıştırınca her derde deva olur.”

“Çocuğuma alkol vermeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Ayrıca bir iyilik yapıp çocukla politika konuşmayın, çünkü sonra hepsini tekrar ediyor.”

“Emredersiniz. *Sine die*¹ bilgi akışı kesintisine karar verilmiştir.”

“Bea, antibiyotik iğnesini unutmayın. Her dört saatte bir” dedi doktor.

Fermín çekingen bir biçimde Alicia’ya gülümsedi.

“Korkmayın, Bayan Bea her ne kadar kadın çavuş gibi görünse de, iğne yaparken bir melek gibidir. Onun beybabası şeker hastası olduğundan ki bu yüzden pek tatlı değildir, Nil panteri sivrisineği ya da oradaki böcekleri nasıl adlandırıyorlarsa onlara layık bir iğne gibidir elleri. Bunu küçük bir çocukken öğrendi, çünkü evde ondan başka kimse cesaret edemiyordu ve şimdi ben dahil hepimizi o iğneliyor ki ben zor bir hastayım, çünkü popom çelik gibidir ve kaslarımı sıkarak iğneleri bükebilirim.”

“Fermín!” diye bağırdı Bea.

1 (Lat.) Süresiz. (ç.n.)

O bir asker selamı verdi ve Alicia'ya göz kırptı.

"Pekâlâ benim sevgili vampirellam, iyi ellerdesiniz. Kimseyi ısırmamaya gayret edin. Ben yarın döneceğim. Bayan Bea'nın her dediğini ciddiye alın ve mümkün merteye ölmemeye bakın."

"Elimden geleni yapacağım. Her şey için teşekkürler Fermín. Tekrar tekrar."

"Bana bunu hatırlatmayın. Hadi Daniel, öyle şaşkın şaşkın bakmak iyileşme sürecini hızlandırmaz."

Fermín Daniel'i peşinden sürükleyerek çıktı.

"O halde her şey açık" dedi doktor. Şimdi, buradan nasıl çıkılır?"

"Ben size eşlik ederim" dedi bekçi.

Yalnız kaldılar. Bea bir sandalye çekti ve Alicia'nın yanına oturdu. Sessizce bakiştılar. Alicia minnettarlık dolu bir biçimde ona baktı. Bea nüfuz edilemez bakışlarla onu izliyordu. Bir süre sonra bekçi onların bulunduğu odanın kapısından kafasını uzattı ve durum değerlendirmesi yaptı.

"Bayan Beatriz, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa nerede olduğumu biliyorsunuz. Size birkaç battaniye ve doktorun talimatlarıyla ilaçları rafa bıraktım."

"Teşekkürler Isaac. İyi geceler."

"O halde iyi geceler. İyi geceler Alicia" dedi bekçi.

Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

"Burada herkes beni tanıyor gibi görünüyor" dedi Alicia.

"Evet, herkes sizi tanıyor gibi. Ne yazık ki sizin gerçekte kim olduğunuzu kimse pek iyi bilmiyor."

Alicia Bea'nın karşılık vermediği bir diğer itaatkâr gülümsemeyle bu sözleri onayladı. İkisi arasına yoğun ve uzun bir sessizlik çöktü. Alicia bakışlarını tabandan tavana kitap kaplı duvarlarda gezdirdi. Bea'nın gözlerinin kendisine çivilenmiş olduğunu biliyordu.

"Ne için güldüğünüzü öğrenebilir miyim?" diye sorguladı Bea.

“Aptallık. Daha önce çok yakışıklı ve kim olduğunu bilmediğim bir adamı öptüğümü gördüm rüyamda.”

“Yabancı adamları öpme alışkanlığınız var mı yoksa bu sadece anestezi altındayken mi oluyor?”

Ses tonu bıçak gibi kesiyordu ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Bea bunu yaptığından pişmanlık duydu.

“Üzgünüm” diye mırıldandı.

“Üzgün olmayın. Bu sözleri hak ediyorum” dedi Alicia.

“Üç saat kadar sonra antibiyotiğiniz var. Neden doktorun dediği gibi biraz uyumuyorsunuz?”

“Yapabileceğimi sanmıyorum. Beni korkutuyor.”

“Sizi hiçbir şey korkutmaz sanıyordum.”

“Bunu çok iyi saklarım.”

Bea bir şey söyleyecekti ama dilini ısırıldı.

“Bea?”

“Ne var?”

“Sizden af dilemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama...”

“Bunu şimdilik unutun. Hiçbir şey için benden af dilemenize gerek yok.”

“Ama eğer dileseydim beni bağışlar mıydınız?”

“Arkadaşınız Fermín sık sık der ki, af dilemek isteyen kişi günah çıkarmaya gitsin ya da kendine bir köpek alsın. Bir kez olsun, hazır beni duymuyorken, ona hak veriyorum.”

“Fermín bilge bir adam.”

“Öyle olduğu anlar var. Ama bundan bahsetmeyin yoksa kimse ona tahammül edemez. Şimdi uyuyun.”

“Elinizi tutabilir miyim?” diye sordu Alicia.

Bea bir an tereddüt etti, ama sonunda Alicia’nın elini aldı. Uzunca bir süre sessiz kaldılar. Alicia gözlerini kapadı ve yavaş nefes alıp vermeye başladı. Kendisinde aynı anda hem korku hem acıma duygusu uyandıran bu yaratığı izledi Bea. Geldikten hemen sonra, Alicia henüz sayıklama halindeyken doktor onu muayene etmiş ve Bea da onu soymasına yardım

etmişti. Yan tarafını kemiren o tüyler ürpertici yaranın görüntüsü hâlâ zihnine kazınmış haldeydi.

"Daniel şanslı bir adam" diye mırıldadı Alicia.

"Bende gözünüz mü var yoksa?"

"Evli ve çocuklu. Asla cesaret edemezdim."

"Uyuduğunuzu sanıyordum" dedi Bea.

"Ben de."

"Ağrıyor mu?"

"Yaradan mı söz ediyorsunuz?"

Bea kaşılık vermedi. Alicia'nın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sadece biraz " diye cevap verdi. "Anestezi onu uyuşturdu."

"Bu nasıl oldu?"

"Savaş sırasında. Bombardımanlarda."

"Üzgünüm."

Alicia omuzlarını silkti.

"Taliplerimi korkutmak için kullanıyorum."

"Sanırım sizin pek çok talibiniz vardır."

"Hiçbirinin değeri yok. En iyi adamlar sizin gibi kadımlara âşık oluyor. Beni sadece fantezileri için istiyorlar."

"Eğer istediğiniz şey bu ise, acı çekmeye de hazır olun."

Alicia gülümsedi.

"Benimle ilgili hayal kurmuyorlar sanmayın" diye atıldı Bea kendi kendine gülerek.

"Bundan en ufak şüphem yok."

"Neden bazen bu kadar salak oluyorlar?" diye sordu Bea.

"Erkekler mi? Kim bilir. Belki, her ne kadar zalim bir düşünce olsa da doğa bir anadır ve onları doğuştan salaklaştırıyor. Ama bazıları fena değil."

"Bernarda da öyle söylüyor" diye onayladı Bea.

"Peki sizin Daniel?"

Bea'nın bakışları keskinleşti.

"Benim Daniel'ime ne olmuş?"

"Hiç. İyi bir çocuğa benziyor. Temiz kalpli."

"Hiç de bile, karanlık bir yanı var."

“Annesinin başına gelenler yüzünden mi? Isabella’nın?”

“Siz Isabella hakkında ne biliyorsunuz?”

“Çok az.”

“Anesteziden önce çok daha iyi yalan söylüyordunuz.”

“Size güvenebilir miyim?”

“Sanırım başka çareniz yok. Asıl mesele benim size güvenip güvenemeyeceğim.”

“Bundan şüpheniz mi var?”

“Kesinlikle.”

“Isabella hakkında, onun geçmişi hakkında bazı şeyler var...” diye başladı Alicia. “Sanırım Daniel’in bunları bilmeye hakkı var, ama bunları hiç öğrenmemesi sonuçta onun için daha mı iyi olur bilmiyorum.”

“Alicia?”

O gözlerini açtı ve Bea’nın yüzünü kendininkinden bir karış mesafede buldu. Elini güçlü bir biçimde sıktığını hissetti.

“Evet.”

“Sizden bir şey rica edeceğim. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim.”

“Ne olursa.”

“Ne Daniel’e ne de aileme bir kötülük yapmayı aklınızdan geçirmeyin.”

Neredeyse nefes almasını engelleyen o güçlü bakışa takıldı kaldı Alicia.

“Bunun üzerine yemin edin.”

Alicia yutkundu.

“Yemin ederim.”

Bea başını salladı ve sandalyede tekrar arkasına yaslandı. Alicia onun gözlerini çevirmesini izledi.

“Bea?”

“Şimdi ne oldu?”

“Bir şey var... Geçen gece, Daniel’e kapıya kadar eşlik ettiğim zaman...”

“Susun ve uyuyun.”

Önceki günkü fırtına, sadece bazı kış sabahlarında tadına varılan, elektrik mavisi rengine boyamıştı Barselona'yı. Güneş bulutları tekme tokat kovalamıştı ve temiz bir ışık, sıvı bir ışık, şişelenmeye layık bir ışık havada asılıydı. Bay Sempere sade bir iyimserlikle güne başlamış, doktorun tavsiyelerini göz ardı ederek muhteşem bir tadı ve isyan kokusu olan bir fincan koyu kahve içmişti ve o günün hatırlanmaya değer bir gün olacağına karar verdi.

"Bugün, Paskalya zamanındaki El Molino pastanesinden bile daha çok iş yapacağız" diye ilan etti. "Göreceksiniz."

Kapıdaki KAPALI levhasını kaldırırken, bir köşede Daniel ve Fermín'in fısıldaştığını fark etti.

"Peki siz neler karıştırıyorsunuz?"

Her ikisi de döndü ve suçüstü yakalanmışlar gibi aptalca bir ifadeyle ona baktılar. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorlardı ve eğer kitapçının hafızası onu yanıltmıyorsa, kesin olarak geçen günkü giysileriyle dolaşıyorlardı.

"Diyorduk ki siz her gün daha genç ve daha yakışıklı görünüyorsunuz" dedi Fermín. "Uygun yaştaki genç kızların sizin üzerinize atlaması gerek."

Kitapçı cevap veremedi kapıdaki zilin çınlaması duyuldu. Kusursuz giyinmiş ve cam gibi bakışları olan bir beyefendi tezgâha yaklaştı ve memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Günaydın beyefendi, size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Ziyaretçi hiç acele etmeden eldivenlerini çıkardı.

“Bazı sorulara cevap verebileceğinizi düşünüyordum” dedi Hendaya. “Polis.”

Kitapçı kaşlarını çatı ve evrensel klasiklerin Tüm Eserler seçkilerini basmak için kullandıkları ince kâğıt rengine dönüşene kadar solgunlaşmış olan Daniel’e bir bakış fırlattı.

“Buyrun.”

Hendaya nazikçe gülümsedi ve bir fotoğraf çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı.

“Lütfedip yaklaşır ve bir göz atarsanız.”

Tezgâhın arkasında üçü toplanıp fotoğrafı incelemeye davrandılar. O fotoğrafta beş yıl daha genç, kameraya gülümseyen ve süt bebeklerinin bile yutmayacağı bir masumiyet havası yayan bir Alicia Gris vardı.

“Sizler bu genç bayanı hatırlayabildiniz mi?”

Bay Sempere fotoğrafı aldı ve dikkatle inceledi. Omuzlarını silkti ve fotoğrafı Daniel’e verdi ki o da aynı ritüeli tekrarladı. En son bakan Fermín, sanki sahte paraymış gibi kaldırarak ışıktan baktıktan sonra onu Hendaya’ya iade etti.

“Korkarım bu şahsı tanımıyoruz” dedi kitapçı.

“Doğruyu söylemek gerekirse azıcık hafifmeşrep bir havası var ama tanıdık gelmiyor” diyerek ona katıldı Fermín.

“Hayır mı? Emin misiniz?”

Üçü de uyumlu bir şekilde kafasını sallayarak reddetti.

“Emin mi değilsiniz yoksa görmediniz mi?”

“Evet ve hayır” diye cevap verdi Daniel.

“Ya.”

“Size bunun kim olduğunu sorabilir miyim?” dedi kitapçı sorgularcasına.

Hendaya fotoğrafı tekrar cebine koydu.

“Adı Alicia Gris’tir ve bir kanun kaçağıdır. Bugünlerde bizim bildiğimiz üç cinayet işledi. En sonuncusu dün, Vargas isimli bir polis yüzbaşısı oldu. Son günlerde bu mahallede görüldü ve bazı komşularınız kitabevine girdiğini teyit ediyorlar. Köşedeki fırının tezgâhtar bayanlarından biri, onu

bu işletmenin bir çalışanıyla birlikte görmüş olduğunu beyan etti."

"Yanılmış olmalı" diye cevap verdi Bay Sempere.

"Bu mümkün. Siz üçünüzden başka kitabevinde çalışan başka biri var mı?"

"Gelinim."

"Acaba o hatırlar mı?"

"Bunu ona soracağım."

"Eğer siz ya da gelininiz bir şey hatırlarsa beni şu telefon-dan aramanızı rica ediyorum. Saatin kaç olduğu önemli değil. Hendaya deyin."

"Öyle yaparız."

Polis nazikçe başını salladı ve çıkışa doğru ilerledi.

"Yardımanız için teşekkürler. İyi bir gün geçirmenizi dilerim."

Hendaya'nın acele etmeden nasıl sokağı geçtiğini ve karşıdaki kafenin önünde durduğunu sessizce izleyerek öylece kaldılar. Orada kendisine siyah paltolu bir tip yaklaştı ve ikisi bir dakika boyunca karşılıklı konuştular. Adam başını salladı ve Hendaya sokaktan aşağı ilerledi. Siyah paltolu adam kitabevine bir bakış fırlattı ve kafeye girdi. Cam kenarında bir masaya oturdu ve gözetleyerek orada kaldı.

"Neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Bay Sempere.

"Bu çok karmaşık" diye atıldı Fermín.

O esnada parka götürdüğü Julián'a eşlik eden ve ağzı kulaklarında Sofía'yı seçti kitapçı uzaktan.

"Peki şimdi çıkan bu ağır adam kimdi?" dedi kapıdan. "Neler oluyor? Birisi mi öldü?"

Heyet dükkânın arka odasında toplandı. Fermín hiç gecikmeden konunun dizginlerini eline aldı.

"Sofía, gayet iyi biliyorum ki siz ergenler hormonların dev dalgaları yatışana kadar beyninizi nadasa bırakırsınız, ama az evvel kitapçıdan çıktığını gördüğünüz süslü öküz ya da

herhangi başka biri herhangi bir mazeretle size yanaşıp Bayan Alicia Gris'i görüp görmediğinizi, tanıyıp tanımadığınızı, hakkında konuşulduğunu duyup duymadığınızı ya da varlığı hakkında en ufak bir fikriniz olup olmadığını sorarsa, o Tanrı'nın bahşettiği Napoliten tatlılığınızla yalan söyleyecek ve ona hayır diyecek, asla görmediğinizi söyleyecek ve bunu tıpkı komşunuz Merceditas gibi suratınıza bir *pazı* yaprağı görüntüsü vererek yapacaksınız, yoksa size yemin ederim, her ne kadar babanız ya da hocanız olmasam da, Gil Robles bile yakışıklı gelene kadar dışarı çıkmanıza izin vermeyecekleri bir rahibeler manastırına kapatırım sizi. Anlaştık mı?"

Sofía endişeli biçimde başını salladı.

"Şimdi tezgâhın başına geçin ve faydalı bir şey yapıyor-muş gibi davranın."

Sofía onları bir kez yalnız bıraktıktan sonra Bay Sempere oğlu ve Fermín ile yüzleşti.

"Hâlâ bana ne şeytanlıklar döndüğünü açıklamamanızı bekliyorum."

"Tansiyon için ilaçlarınızı aldınız mı?"

"Kahveyle beraber."

"Ne harika bir fikir. Sanki bisküvi gibi dinamit lokumunu ıslatmanız eksikti ve böylece sonucun ne olduğunu öğreniriz."

"Konuyu değiştirmeyin Fermín."

O Daniel'e işaret etti.

"Bununla ben ilgilenirim. Siz dışarı çıkın ve benmişim gibi davranın."

"Peki bu ne anlama geliyor şimdi?"

"Aptalca davranmayın anlamına geliyor. Şu şerefsizler burayı izliyor ve yanlış adım atmamızı bekliyor olacaklar."

"Bea'ya açıklayacaktım..."

"Bea'ya açıklamak mı?" diye sordu Bay Sempere. "Ona neyi açıklayacaktınız?"

"Değişik konuları" diye kesip attı Fermín. "Daniel siz buradan bir yere ayrılmayın. Ben gideceğim, zaten askeri

istihbarat konularında tecrübem var ve yılan balığı gibi sıyrılırım aradan. Hadi siz çıkın. Burada plan kuruyormuşuz gibi görünmesin.”

Daniel istemeye istemeye arka odanın perdesini açtı ve onları yalnız bıraktı.

“Şimdi tamam mı?” diye sordu Bay Sempere. Neler olduğunu bu kez bana söyleyecek misiniz?”

Fermín itaatkâr biçimde gülümsedi.

“Bir Sugus ister miydiniz?”

Gün onun için bitmek bilmedi. Daniel Bea'nın dönüşünü bekleyerek ve müşterilerle ilgilenme işinin büyük kısmını babasına bırakarak saniyeleri saydı. Fermín babasının sorularını ve telaşını en azından birkaç saat susturmak için uydurduğu abidevi ölçülerde hibrit yalanlarından ve yarım yamalak sırlarından birini ona verdikten sonra sivişmişti.

"Her zamankinden bile daha normal görünsek fena olmaz Daniel" demişti Hendaya'nın kitapçıyı gözetlemesi için bırakmış olduğu ajan tarafından görülmeden, Santa Ana Kilisesi meydanına çıkan arkada odanın penceresinden süzülmeden önce.

"İyi ama biz ne zaman normal olduk ki?"

"Şimdi varoluşsal konulara girmeyelim. Sahilde bekleyen yerliler olmadığından emin olur olmaz kaçacağım ve Bea'yı uyaracağım."

Öğle vakti olurken, Daniel saçlarına ak düşürmeye başlayıp, dirseklerine kadar tırnaklarını yemiş olduğu sırada, sonunda Bea görüldü.

"Fermín bana her şeyi anlattı" dedi.

"Bir sorun olmadan geldi mi?"

"Yolda direncini kıran şu tatlılardan ve beyaz şarap almak için durmuş, çünkü dediğine göre tatlıların ismi *pets de monja*¹ imiş."

"Beyaz şarap mı?"

1 "Rahibe osuruğu". Bir çeşit kurabiye. (ç.n.)

“Alicia için. Doktor Soldevila ona el koydu.”

“O nasıl?”

“Stabil. Doktor henüz zayıf olduğunu ama enfeksiyon ve ateş olmadığını söylüyor.”

“Başka bir şey dedi mi?” diye sordu ısrarla Daniel.

“Ne hakkında?”

“Neden herkesin benden bir şeyler sakladığı hissine kapılıyorum?”

Bea onun yüzünü okşadı.

“Kimse senden bir şey saklamıyor Daniel. Peki Julián ne âlemde?”

“Kreşte. Sofía götürdü.”

“Bu öğleden sonra onu almaya ben gideceğim. Her şeyin normal seyrettiği görüntüsü vermek gerek. Peki baban?”

“Orada arkada, sigara içiyor.”

Bea sesini alçalttı.

“Ona ne anlattınız?”

“Fermín ona şu epik şiirlerinden bir doz enjekte etti.”

“Ya. Ben Boquería pazarına bir şeyler almaya gideceğim. Senin istediğin bir şey var mı?”

“Normal bir hayat.”

Öğleden sonra babası onu kitabevinde yalnız bıraktı. Bea henüz dönmemişti ve Daniel endişeli ve aldatıldığını hissedenden köpeklerle özgü ruh hali içinde, biraz şekerleme yapma bahanesiyle üst kattaki eve çıkmayı tercih etti. Günlerdir Alicia ve Fermín’in kendisinden bir şeyler gizledikleri şüphesini içinde barındırıyordu. İşte şimdi, görünüşe göre Bea da onlara katılmıştı. Bu mesele hakkında düşünerek, giderek daha da ciddileşerek, içi içini yiyerek birkaç saat geçirdi. Tecrübeleri bu gibi durumlarda en uygun davranışın salağa yatmak olduğunu öğretmişti ona ve hiçbir şeyi fark etmemiş gibi davranmak. Önünde sonunda oyunda kendisine verdikleri rol buydu. Kimse iyi Daniel’in, zavallı öksüz ve daimi ergenlerin

temiz vicdanına sahip Daniel'in meseleyi anlamasını beklemiyordu. Bunun için her zaman, sorular ellerinde olmadığı zamanlarda bile, cevapları yazılı halde taşıyormuş gibi görünen diğerleri vardı. Oradaki herkes yıllardır kısa pantolon giymediğinin farkında değillermiş izlenimi veriyorlardı. Bazen küçük Julián bile ona göz ucuyla bakıyor ve diğerleri ona gizemleri bir bir açıklarken babası dünyaya aptallık yapmaya ve şaşkın bir yüz ifadesi takınmaya gelmiş gibi gülüyordu.

"Elimde olsa ben de kendime gülerdim" diye düşünüyordu Daniel. Kendi gölgesiyle alay etmeyi, Fermín ve onun işnelemelerine göz yummayı ve Don Kişotvari koruyucu melek tarafından evlat edinilen her daim serseri rolüne can vermeyi başarması çok eskiye dayanmıyordu. Kendisini rahat hissettiği çok iyi bir rol olmuştu. Sabahın köründe henüz Bea ve Julián uyurlarken karanlıkta el yordamıyla kitabevine inen, dükkânın arka odasına sığınarak artık çalışmayan o eski radyatörü çekip arkasında eliyle itince açılan alçıdan levhayla örtülü gizli bölmesi olan Daniel değil de, etrafındaki diğer herkesin görmüş olduğu o Daniel olarak pekâlâ yoluna devam edebilirdi.

Orada, iki karış yüksekliğinde kitaplarla örtülü bir kutunun dibinde, Ateneo Kütüphanesi'nin okuma salonuna yaptığı ziyaretlerde çıkarmış olduğu, Mauricio Valls hakkında gazete kupürlerinden oluşturulmuş bir albüm vardı. Yıldan yıla bakan beyin toplum hayatı o sayfalarda kayıt altına alınmıştı. Basından alınmış o haberlerin ve notların her birini tüm ayrıntılarına varana dek biliyordu. Bir trafik kazasında vefat etmiş olduğuna dair son haber en acılı olandı.

Valls, annesini elinden çalmış olan adam kaçmıştı.

İhtişamlı pozlarda fotoğrafının çekilmesine öyle hevesli olan bu yüzden nefret etmeyi öğrenmişti Daniel. Varmış olduğu sonuca göre, kişi nefret etmeyi öğrenene kadar gerçekte kim olduğunu bilmezdi. Ayrıca kişi gerçekten nefret ettiği

zaman, onu içten yakan, dağarcığında taşıdığını düşündüğü o çok az iyi şeyi de yavaş yavaş tüketen nefrete kendini bıraktığı zaman, bunu gizlice yapar. Daniel acı içinde gülümse-di. Kimse onun bir sırrı olabileceğini düşünmüyordu. Bunu yapmayı asla becerememişti. Sır tutmanın bir sanat ve dün-yayı ve kendi boşluğunu uzakta tutmanın bir yolu olduğu çocukluk zamanlarında bile bunu yapamamıştı. Büyük Ma-uricio Valls'in, rejimin aydınlık umudunun annesini zehirle-miş olduğunu keşfettiği zamandan beri, içinde büyümüş olan karanlığı beslemek için defalarca sığındığı o dosyayı orada gizlediğinden Fermín ve Bea bile şüphelenmiyorlardı. Tüm bunların kuruntu olduğunu söylüyorlardı kendisine. Gerçek-te ne olduğunu kimse bilemiyordu. Daniel şüpheleri arkasın-da bırakmıştı ve bir kesinlikler dünyasında yaşıyordu.

Ama hepsinden kötüsü, kabul etmesi en zor olan şey, ada-letin asla gerçekleşmemesiydi.

Hayalini kurduğu ve ruhunu zehirleyen o gün asla gel-meyecekti, Mauricio Valls ile karşılaşacağı, gözlerinin içine bakacağı ve orada beslemiş olduğu nefreti görebileceği o gün. Sonra Can Tunis'te arada sırada iş yaptığı bir kaçakçıdan sa-tın aldığı ve kutunun dibinde bezlere sarılı olarak sakladığı silahı alacaktı. Eski bir silahtı, savaş zamanlarından kalma, ama cephanesi yeniydi ve kaçakçı ona kullanmayı öğretmişti.

“Önce dizlerinin altına, ayaklarına ateş edersin. Sonra beklersin. Süründüğünü görürsün. Sonra karnına bir el ateş edersin. Yine beklersin. Kıvransın diye. Sonra bir el daha göğ-sünün sağ tarafına ateş edersin. Beklersin. Ciğerleri kanla dol-sun ve kendi bokunda boğulsun diye. Sadece o zaman, artık ölü gibi görüldüğünde kalan üç mermiyi de kafasına sıkar-sın. Bir tane enseye, bir tane şakağa ve bir tanesi çene altına. Akıntı götürsün diye, plajın yakınında Besós Nehri'ne atarsın silahı.”

Belki o zaman akıntı, şimdi içinde çürüyen nefreti ve acıyı da sonsuza dek sürükleyip götürürdü.

“Daniel?”

O başını kaldırdı ve Bea ile karşılaştı. İçeri girdiğini duymamıştı.

“Daniel sen iyi misin?”

O başını salladı.

“Bembeyazsın. İyi olduğundan emin misin?”

“Mükemmel durumdayım. Uyumamaktan dolayı biraz yorgunum. Hepsi bu.”

Okul yıllarından kalma, mahallede meşhur olan o budala gülümsemesini gösterdi Daniel. Mübarek Daniel Sempere, tüm iyi annelerin kızları için isteyeceği damat. Kalbinde karanlıklar barındırmayan adam.

“Senin için portakal aldım. Fermín görmesin yoksa son defasında yaptığı gibi hepsini bir oturuşta yer bitirir.”

“Teşekkürler.”

“Daniel, neyin var? Bana anlatmayacak mısın? Alicia yüzünden mi? Şu polis yüzünden mi?”

“Bir şey yok. Biraz endişeliyim. Bu normal. Ama en kötüsünü geride bıraktık. Bunu da atlatırız.”

Daniel yalan söylemeyi asla becerememişti. Bea onun gözlerine baktı. Aylardır o gözlerde gördüğü şey onu korkutuyordu. Ona yaklaştı ve kucakladı. Daniel kollarıyla kendisini sarmasına izin verdi, ama sanki orada değilmiş gibi hiçbir şey söylemedi. Bea yavaşça çekildi. Alışveriş çantasını masanın üzerine bıraktı ve başını eğdi.

“Julián’ı almaya gideceğim.”

“Burada olacağım.”

Kimsenin yardımı olmadan Alicia'nın tek başına ayağa kalkabilmesi için dört gün geçmesi gerekti. O mekâna geldiğinden beri zaman havada asılı kalmış gibiydi. Günün büyük kısmı onu yerleştirdikleri mekândan dışarı çıkmadan gözetleyerek ve uyuyarak beklemekle geçiyordu. Isaac'ın kısa aralıklarla ateşi beslediği bir ocak vardı orada ve bir mum ya da yağ lambasının yaydığı ışığın güçlkle nüfuz ettiği bir karanlık. Ağrısını yatıştırmak için Doktor Soldevila'nın bırakmış olduğu ilaç onu jelatinimsi bir uyuşukluk içine gömüyor ve düzensiz aralıklarla bu durumdan çıktığında, Fermín ya da Daniel'i başını beklerken buluyordu. Para mutluluk getirmez, ama kimya bazen bizi ona yaklaştırır.

Kim ve nerede olduğuna dair belli belirsiz bir bilince kavuştuğu zaman, bazı kelimeler telaffuz etmeye gayret ediyordu. Sorularının büyük bir bölümüne o daha sormadan cevap veriliyordu. Hayır, kimse onu orada bulamayacaktı. Hayır, korkulan enfeksiyon gerçekleşmemiştir ve doktor Soldevila, her ne kadar henüz zayıf olsa da, Alicia'nın durumunun olması gerektiği gibi seyrettiğini öngörüyordu. Evet, Fernandito sağ ve salimdi. Bay Sempere teslimatları yapması ve alınan özel sipariş kitapları getirmesi için ona yarı zamanlı bir iş vermişti. Onu çok merak ediyordu, ama Fermín'in söylediğine göre kitabevinde Sofía ile karşılaştığından beri onu daha az soruyordu ve imkânsız olan şeyi başarmıştı: Kendi salaklık rekorunu kırmıştı. Alicia onun adına memnun oldu. Çekilen acıların, birisine hak ettiği şeyi vermesi gerekirdi.

“Zavallicık aşka düştü bakın” diyordu Fermín. “Bu hayatın dehşetini tadacak.”

“Âşık olamayan daha çok acı çeker” diyerek tuzağa düştü Alicia.

“Sanırım bu ilaç sizin beyinciğinizi kötü etkiliyor Alicia. Elinize bir gitar alıp kilise ilahileri mırıldanmadan önce, tabipten ilacın dozajını çocuk aspirini seviyesine düşürmesini istemek zorunda kalacağım.”

“Elimde kalan azıcık iyiliği de benden almayın.”

“Tanrım, ne kadar da bağımlı oluyorsunuz siz böyle.”

Bağımlılığın erdemleri hak ettiği gibi değerlendirilmiyordu. Alicia beyaz şarabının, ithal sigaralarının ve yalnızlık uzamının hasretini duyuyordu. İlaçlar, hayatını kurtarmak için bir araya gelmiş ve hayatta kalması konusunda kendisinden daha endişeli gibi görünen bu iyi insanların sıcak arkadaşlığı eşliğinde günlerini geçirmesine yetecek kadar onu dalgın halde tutuyordu. Bazen o kimyasal sıvının içine gömüldüğünde, kendi kendine en iyisinin dibine kadar inmek ve daimi bir uykunun içinde orada kalmak olduğunu söylüyordu. Ama er ya da geç tekrar uyanacak ve sadece her şeyini elinden alanların ölmeyi hak ettiğini hatırlayacaktı.

Birkaç kez karanlıklar içinde uyanmış ve Fermín’i karşıındaki bir sandalyede düşünceli halde otururken bulmuştu.

“Saat kaç Fermín?”

“Saat büyücülerin vakti. Başka bir deyişle sizin vaktiniz.”

“Siz hiç uyumaz mısınız?”

“Hiç siesta yapmadım. Benimkisi sanat düzeyine yükselmiş bir uykusuzluk hali. Ben öldüğümde günün her saatinde uyuyacağım zaten.”

Fermín sonunda kendisi için çileden çıkarıcı hale dönüşen bir şefkat ve endişe karışımı içinde onu izliyordu.

“Beni hâlâ affetmediniz mi Fermín?”

“Sizi affetmek zorunda olduğumu bana daha sonra hatırlatın, şu anda bunu yapamıyorum.”

Alicia iç çekti.

"Keşke o savaş gecesinde öldüğümü düşünmeye devam etmiş olsaydınız. Keşke anne babam ve beni hayal kırıklığına uğrattığınıza dair suçluluk duygusuyla yaşasaydınız. Barselona'ya döndüğümde ve Estación de Francia'da siz beni tanıdığınızda, keşke sizi tanıımıyormuş gibi rol yapsaydım ve sizin delirdiğinize ya da hayaletler görmeye başladığınıza inanmanıza izin verseydim..."

"Ah şu mesele."

Fermín yüzünü ekşiterek gülümsedi ama mum ışığında gözlerindeki yaşlar parlıyordu.

"O halde beni affedecek misiniz?"

"Bu konuda düşüneneğim."

"Beni affetmenize ihtiyacım var. Üzerimde bu yükü ölmek istemiyorum."

Sessizlik içinde birbirlerini izlediler.

"Siz çok kötü bir aktrissiniz."

"Ben mükemmel bir aktrisim. Ama durum şu ki doktorun bana verdiği tüm o iğrenç şeyler yüzünden rolümü unutuyorum."

"Bunun beni hiç üzmediğini bilin."

"Benim için üzülmenizi istemiyorum Fermín. Ne sizin ne de başka birinin."

"Korkmalarını mı tercih edersiniz."

Alicia dişlerini göstererek gülümsedi.

"İşte ben korkmuyorum da" diye hükmetti o.

"Bunun sebebi beni çok tanımıyor olmanız."

"Önceki haliniz daha çok hoşuma gidiyordu, ölmek üzere olan zavallı biriyken."

"O zaman beni bağışlıyor musunuz?"

"Ne fark eder ki?"

"Sizin orada insanların, Daniel ve ailesinin koruyucu melekliğini yapma işini benim suçum yüzünden üstlendiğinizi düşünmekten hoşlanmıyorum."

“Ben Sempere ve Oğulları’nın bibliyografya danışmanıyım. Meleklerle ilgili atıflarınız sizin kuruntularınız.”

“Eğer dürüst birini kurtarırsanız dünyayı kurtaracağınızı ya da en azından dünyada iyi bir şeyler kalma ihtimali olacağını düşünmediğinize emin misiniz?”

“Sizin dürüst biri olduğunuzu da kim söylüyor?”

“Sempere’lerden bahsediyordum.”

“Siz de temelde aynı şeyi yapmıyor musunuz, sevgili Alicia?”

“Ben bu dünyada kurtarılacak doğru dürüst bir şey olduğunu düşünmüyorum Fermín.”

“Bu söylediğinize kendiniz bile inanmıyorsunuz. Mesele şu ki öyle bir şey olduğunu tespit etmek sizi korkutuyor.”

“Ya da bunun tam tersi sizi.”

Fermín bir homurtu çıkardı ve elini paltosunun cebine sokup yiyecek abur cubur bir şeyler aradı.

“En iyisi gösteriş budalası olmayalım” diye sonuca vardı. Siz nihilizminizle ben de Sugus’umla yolumuza devam edelim.”

“İki güvenilir değer.”

“Onların olduğu yerde.”

“Hadi, bana bir iyi geceler öpücüğü verin Fermín.”

“Ne kadar da öpücük meraklısıyız!”

“Yanaktan.”

Fermín tereddüt etti, ama sonunda eğildi ve dudaklarıyla alnına dokundu.

“Artık bu sefer uyuyun dişi şeytan.”

Alicia gözlerini kapadı ve gülümsedi.

“Sizi çok seviyorum Fermín.”

Onun sessizce ağladığını duyduğunda elini bulana kadar elini uzattı ve el ele tutuşmuş halde, sönmekte olan mumun sıcaklığında uyudular.

Mekânın bekçisi Isaac Monfort ona her gün içinde bir bardak süt, üzerine tereyağı ve reçel sürülmüş kızarmış ekmekler ve meyve ya da Escribá Pastanesi'nden pazar günleri alınabilen tatlılardan bir tepsi taşıyordu, çünkü edebiyat ve keşiş hayatı gibi bağımlılıklarının ötesinde, onun da bazı kötü alışkanlıkları vardı, özellikle eğer üzerlerinde çam fıstığı ve krema varsa. Doktor Soldevila buna pek iyi gözle bakmasa da, pek çok yalvarmadan sonra Isaac geçmiş tarihli gazeteler de getirmeye başladı. Böylelikle Mauricio Valls'in ölümü hakkında basının yayımlamış olduğu her şeyi okuyabildi ve yeniden kanının kaynadığını hissetti. "Senin hayatını kurtaran işte buydu Alicia" diye düşündü kendi kendine.

Isaac denen mübarek, vahşi görünümlü ufak tefek bir adamdı, ama güçlkle gizlemeyi başarabildiği yumuşak davranışlarında, Alicia'ya karşı bir zaaf uyanmıştı içinde. Kendisine vefat etmiş kızını hatırlattığını söylüyordu. Adı Nuria idi. Her zaman üzerinde onun iki resmini taşırdı: birisinde gizemli görüntüsü ve kederli bakışıyla bir kadın, diğerinde Alicia'nın onlarca yıl daha genç bir Isaac olduğunu anladığı genç adama sarılan güler yüzlü bir kız çocuğu.

"Onu ne kadar sevdiğimi ona söyleyemedim elimden kaydı gitti" diyordu.

Bazen, ona tepsiyi verdiğinde ve Alicia birkaç lokma yutmak için kendisini zorladığında, Isaac bir hatıralar kuyusunda kendini kaybediyor ve kızı Nuria ve kendi pişmanlıkları hakkında konuşmaya başlıyordu. Alicia onu dinliyordu.

İhtiyar adamın bu sıkıntısını kimseyle paylaşmadığından şüpheleniyordu ve işte takdiri ilahi, artık çok geç olmuşken, teselli bulabilsin, onun hayatını kurtarabilsin ve ona karşı beslemediği sevgiyi sahiplensin diye, hayatta en çok sevmiş olduğu kişiye benzeyen o yabancı kadını kendisine göndermek istemişti. Bazen kızından konuşarak ve hatıralara teslim olarak yaşlı adam ağlamaya başlıyordu. İşte o zamanlarda çekiliyor ve saatlerce geri dönmüyordu. En samimi acılar yalnızken yaşanır. Alicia Isaac'ın sonsuz ıstırabını da alıp içinde boğulmak üzere bir köşeye çekildiğini gördüğünde, gizlice kendini rahatlamış hissediyordu, çünkü üstesinden gelmeyi öğrenemediği tek acı, ağlayan yaşlı insanlar görmektir.

Onun durumunu izleyip refakat etmek için nöbetleşe yer değiştiriyorlardı. Daniel ona labirentten ödünç aldığı kitaplardan sayfalar okumayı seviyordu, özellikle de kendisine karşı özel bir ilgi duyduğu Julián Carax'ın kitaplarını. Carax'ın kalemi Alicia'ya müziği ve çikolatalı pastaları düşündürüyordu. Her gün Daniel'den Carax'ın eserlerinden okuduğu sayfaları dinleyerek geçirdiği zamanlar, sonrasında ayrılmanın kendisine üzüntü verdiği bir kelimeler ve imgeler ormanına dalmasına olanak sağlıyordu. Onun favorisi *Hiç Kimse* adlı kısa bir romandı ve uykuya dalmak için gayret ettiği zamanlarda, artık ezberlediği son paragrafını alçak sesle tekrarlıyordu:

Savaşta servet yaptı ve aşkta hepsini kaybetti. Mutlu olmak için doğmadığı yazılıydı alnında ve asla kalbine yerleşmiş olan o geç ilkbahar meyvesinin tadına varamayacaktı. Delice arzusu ve pişmanlığı dışında refakatçisi ve hatırası olmadan, geri kalan günlerini daimi bir sonbahar içinde yaşayacağını o zaman anladı ve herhangi biri o evi kimin inşa ettiğini ve büyümlü bir harabeye dönüşmeden önce içinde kimin yaşamış olduğunu sorduğunda, onu tanımış ve lanetli

öyküsünü bilen insanlar başlarını eğecek, cılız bir sesle, kelimelerini rüzgârın sürükleyip götürmesini dileyerek şöyle diyeceklerdi: hiç kimse.

Hemen sonra kimseyle, özellikle de Isaac ile Julián Carax hakkında konuşamadığını keşfetti. Sempere’lerin Carax ile paylaştıkları bir geçmişi vardı ve Alicia ailenin karanlık taraflarını kurcalamamanın yerinde olacağını düşündü. Özellikle Isaac öfkeden morarmadan o ismi anamıyordu, çünkü Daniel’in anlattığına göre kızı Nuria, Carax denen o adama âşık olmuştu. Zavallı kızının başına gelmiş tüm bahtsızlıkların ve onu trajik bir ölüme sürükleyen şeyin sorumlusu Carax olmalı diye düşünüyordu yaşlı adam, bildiği kadarıyla değişik bir kişiliği vardı ve bir defasında var olan tüm eserlerinin kopyalarını yakmaya çalışmıştı; bekçi olarak onları korumaya yemin etmemiş olsa, Isaac zevkle ona bu konuda yardım edebilirdi.

“Isaac’e Carax’tan bahsetmeseniz daha iyi” diyordu Daniel. “İyice düşününce, kimseye ondan bahsetmeseniz daha iyi.”

Birlikte olduğu kişiler arasında kendisini olduğu gibi gören ve ne kuruntuları ne de yorumları olan tek kişi Daniel’in karısıydı. Bea ona banyo yaptırıyor, giydiriyor, saçlarını tarıyor, ilaçlarını veriyor ve ikisi arasında tesis edilmiş suskunluk içinde, ilişkilerine hâkim olan o emredici bakışlarını fırlatıyordu. Bea mümkün olur olmaz Alicia onlara zarar veremeden hayatlarından sonsuza dek çıkıp ortadan kaybolsun diye ona bakacak, iyileşmesine ve kendini toparlamasına yardım edecekti.

Bea, Alicia’nın olmak isteyebileceği ve onunla geçirdiği her gün bunun asla mümkün olmayacağını anladığı kadın. Bea az konuşup daha da az soru soruyordu, ama kendisini en iyi anlayan kişiydi. Alicia asla kucaklamaların ve abartılı hareketlerin insanı olmamıştı, ama birkaç kez ona sarılma dürtüsü hissetmişti. Ne şanstır ki son saniyede kendini

tutuyordu. Bu hareketin *Küçük Kadınlar*'a özgü kilisevari bir işlevi olmadığını ve her ikisinin de yerine getirmesi gereken görevleri olduğunu anlaması için, onunla bir kez bakışması yeterli geliyordu.

"Sanırım yakında benden kurtulacaksınız" diyordu Alicia.

Bea asla oltaya gelmiyordu. Asla sızlanmıyordu. Asla ona sitem etmiyordu. Sonsuz bir dikkatle sargılarını değiştiriyordu. Doktor Soldevila'nın güvenilir eczacısında hazırlatmış olduğu ve kanını zehirlemeden ağrısını yatıştıran merhemi eski yarasının üzerine sürüyordu. Bunu yaptığı zamanlarda kendisi için ne üzüntü ne de merhamet hissediyordu. Leandro dışında, çıplak haldeyken savaş esnasında vücudunun bir kısmını mahvetmiş yaraları görünce, gözlerinde dehşet ve kaygı ifadesini görmediği tek insandı o.

Barış havası içinde olabildikleri ve ufkunda gölgeler olmayan tek ortak konuları küçük Julián'dı. En uzun ve barışçıl diyalogları, Isaac'ın ofis, mutfak ve yatak odası olarak kullandığı odadaki ocakta ısıttığı ılık su sürahileriyle ve kalıp sabunla kendisine banyo yaptırdığı zamanlarda gerçekleşiyordu. Bea o yavrucağa öyle derin bir şekilde bağlıydı ki, Alicia bunu anlamamanın kıyısına bile gelemeyeceğini biliyordu.

"Geçen gün büyüdüğünde sizinle evlenmek istediğini fark ettirdi."

"Sanırım iyi bir anne olarak bu dünyada ona hiç uygun olmayan kızların varlığı konusunda uyarmışsınızdır zaten."

"Onların arasında siz en önde geleni olmalısınız."

"Tüm muhtemel kaynanalarım bunu söylemiştir. Üstelik sebepsiz değil."

"Bu işlerde sebepler o kadar önemli değil. Ben erkeklerle çevrili halde yaşıyorum ve uzunca bir süreden beridir çoğunun mantıktan bağımsız olduklarını biliyorum. Bu konuda öğrendikleri tek şey, üstelik hepsi için geçerli de değil bu, yerecekimi kanunu. Düşüp ses çıkarana kadar uyanmıyorlar."

"Bu düşünceler bana Fermín'i hatırlatıyor."

“Üzüm üzüme baka baka kararır, yıllardır onun yumurtladığı lafları tekrar tekrar dinliyorum.”

“Julián başka ne diyor?”

“En son aklına esen şey romancı olmak.”

“Ham meyve.”

“Ne çektiğimi bilemezsiniz.”

“Başka olacak mı?”

“Çocuk mu? Bilmiyorum. Julián’ın yalnız büyümemesini isterdim. Bir kız kardeşi olmasını...”

“Ailede bir başka kadın.”

“Fermín diyor ki sülaledeki erkekleri aptallaştıran testosteronu seyreltmeye faydası olur bunun. Kendisi hariç, öyle ki iddiasına göre onun hormonları terebentinde bile çözülmemiş.”

“Peki Daniel ne diyor?”

Bea uzunca bir süre sessiz kaldı ve omuzlarını silkti.

“Daniel her geçen gün daha az şey söylüyor.”

Haftalar geçiyor ve Alicia gücünü geri kazandığını hissediyordu. Doktor Soldevila onu her gün iki kez muayene ediyordu. Soldevila çok konuşkan bir adam değildi ve telaffuz ettiği az sayıda kelimeyi de diğerlerine yöneltiyordu. Bazen Alicia, sanki kendi kendine bu tuhaf yaratığın kim olduğunu sorarmış ve cevabı bilmek istediğinden emin değilmiş gibi, onu göz ucuyla kendisine bakarken yakalıyordu.

“Sizde pek çok eski yaranın izleri var. Bazıları ciddi. Alışkanlıklarınızı değiştirmeyi düşünmelisiniz.”

“Benim için korkmayın doktor. Bir kediden daha fazla canım vardır.”

“Ben veteriner değilim, ama varsayıma göre kediler dokuz canlıdır ve sizin stoku tükettiğinizi görüyorum.”

“Bir tane daha olsa bana yeter.”

“İçimden bir ses o canı da hayır işlerinde kullanmayacağını söylüyor.”

“Her şey bakış açısına bağlı.”

“Beni hangisi daha çok endişelendiriyor bilmiyorum, sizin sağlığınız mı, yoksa ruhunuz mu.”

“Doktorluk dışında rahipliğiniz de var. Siz kıskançlık uyandıran bir kocasınız.”

“Benim yaşımda tıp ve günah çıkarma arasındaki fark belirginliğini kaybeder. Bununla beraber, sanırım ben sizin için oldukça gençim. Ağrınız ne âlemde? Kalçanızdakini kastediyorum.”

“Merhemin faydası oluyor.”

“Ama daha önce aldığınız ilaçlar gibi değil.”

“Hayır değil” diye itiraf etti Alicia.

“Ne dozda alıyordunuz?”

“Dört yüz miligram. Bazen daha fazla.”

“Aman Tanrım. Bu şekilde devam edemezsiniz. Bunu biliyorsunuz değil mi?”

“Bana iyi bir sebep verin.”

“Bunu karaciğerinize sorun, eğer onunla hâlâ görüşüyorsanız.”

“Eğer elimden almazsanız ona bir kadehcik beyaz şarap ikram edip bu konuyu onunla tartışabilirdim.”

“Siz iflah olmazsınız.”

“Bu konuda üçümüz de hemfikiriz.”

Bazıları daha çok, bazıları daha az, cenazesi için planlar kuruyordu, ama Alicia biliyordu ki her ne kadar hafta sonu izni için bile olsa, araftan çıkmıştı. Bunu karanlık dünya görüşünü geri kazanmış ve son günlerin altüst edici ve naif sahnelerine olan takdirini kaybetmiş olmasından anlıyordu. Geçmişin karanlık nefesi tekrar nesneleri boyuyor ve kemiklerini demir matkapla delen kalçasındaki ağrı saplanmaları, Kamelyalı Kadın rolünün artık son temsillerini verdiğini hatırlatıyordu.

Günler tekrar alışıldık ritmine dönmüştü ve iyileşmesi için akıp giden saatler artık zaman kaybı tadı veriyordu. Kendisi

için en fazla endişelenen kişi, erken yas tutan birini oynamak ve amatör bir telepat olarak pratik yapmak arasında gidip gelen Fermín oldu.

“Sizin şairin sözleriyle, intikam soğuk yenen bir yemektir dediğinizi hatırlıyorum” diye konuşuyordu Fermín onun kötü ruh halini okuyarak.

“Soğuk sarmısak çorbasıyla karıştırıyorsunuz, çünkü şairler genellikle acından ölen insanlardır ve gastronomi hakkında en ufak fikirleri bile yoktur.”

“Bana herhangi bir aptalca hareket yapmayı düşünmediğinizi söyleyin.”

“Aptalca bir hareket yapmayı düşünmüyorum.”

“İstediğim bana bunun teminatını vermeniz.”

“Bana bir noter bulun, bunu resmileştirelim.”

“Daniel ve onun yeni edindiği suç eğilimleri yeterli olur benim için. Bir silah saklamış olduğuna inanabiliyor musunuz? Azize Meryem aşkına. Birkaç gün öncesine kadar sümüğünü yiyen çocukken, şimdi tabancalar saklayan bir FAI¹ tetikçisi kesiliyor başıma.”

“Silahı ne yaptınız?” diye sordu Alicia Fermín’in tüylerini diken diken eden bir gülümsemeyle.

“Ne yapacaktım ki? Tekrar sakladım. Elbette kimsenin bulamayacağı bir yere.”

“Onu bana getirin” diye fısıldadı Alicia baştan çıkarıcı bir şekilde.

“Lafı bile olmaz, birbirimizi giderek tanıyoruz. Size su tabancası bile getirmezdim, çünkü onu sülfürik asitle doldurabilirdiniz.”

“Neler yapabileceğim konusunda hiçbir fikriniz yok” diye kesip attı Alicia.

Fermín altüst olmuş halde ona baktı.

“Bunu hayal etmeye başlıyorum, timsah kadın.”

1 La Federación Anarquista Ibérica (İberya Anarşist Federasyonu) kısaltması. (ç.n.)

Alicia tekrar masum gülümsemesini gösterdi.

“Ne siz ne de Daniel bir silahı kullanmayı biliyorsunuz. Bu konuyu dert etmeden önce onu bana verin.”

“Siz başkasının başına bir dert açın diye mi?”

“Bunu hak etmeyen bir kimsenin başına dert açmayacağım diyelim.”

“Ah, pekâlâ, siz böyle söyleyince bir mitralyöz ve birkaç el bombası getirebilirim. Tercih ettiğiniz bir kalibre var mı?”

“Ciddi konuşuyorum Fermín.”

“İşte tam da bu yüzden. Sizin yapmanız gereken şey iyileşmek.”

“Beni iyileştirecek tek şey yapmak zorunda olduğum şeyi yapmam. Ayrıca bu hepinizin güvende olmasını sağlayacak tek şey. Üstelik siz bunu biliyorsunuz.”

“Alicia üzülerek söylemeliyim ki, sizi dinledikçe konuşma biçiminizin tonu giderek daha az hoşuma gidiyor.”

“Silahı bana getirin. Yoksa ben bir tane edinirim.”

“Bu kez gerçekten bir takside ölmek için mi? Ya da bir sokağa atılmak için mi? Ya da sırf eğlence olsun diye sizi parçalarınıza ayıracak kasapların elinde bir hücrede ölmek için mi?”

“Sizi endişelendiren bu mu? Bana işkence etmeleri ya da öldürmeleri mi?”

“Bu aklımdan geçmedi değil, evet. Bakın, aramızda kalsın ve bunu kişisel almayın, hemen şuracıkta az kalsın sizi kaybediyordum. Eğer sorumluluğunu aldığım ilk çocuğu hayatta tutmayı başaramazsam nasıl bu dünyaya çocuk getirebilirim?”

“Ben bir çocuk değilim, siz de benden sorumlu değilsiniz Fermín. Ayrıca beni hayatta tutup zaten iki kez kurtarmış olan kahraman sizsiniz.”

“Üçüncü kez daha kesin olur.”

“Üçüncü olmayacak.”

“Silah da olmayacak. Hemen bugün onu yok etmeyi düşünüyorum. Onu ezecek, çöpçü balıklar, şu su kenarında

görülen üç ayaklılar yesin ve o rezil yemekten morarsınlar diye parçalarını liman tersanesine saçacağım.”

“Siz bile kaçınılmaz olanı engelleyemezsiniz Fermín.”

“Bu benim özelliklerimden biridir. Bir diğeri kucak kucaga dans etmektir. Tartışma bitmiştir. Ayrıca bana o kaplan gözleriyle bakabilirsiniz, artık beni korkutmuyor. Ben ne Fernandito’yum ne de siyah çoraplarınızla parmağınızda oynattığınız diğer salaklardanım.”

“Siz bana yardım edebilecek tek kişisiniz Fermín. Şimdi, damarlarımızda aynı kan dolaşırken daha da çok.”

“Bu gidişle sizin en fazla San Martín Günü’ndeki bir domuz kadar hayatınız kalmış demektir.”

“Böyle olmayın. Barselona’dan çıkmama yardım edin ve bana bir silah verin. Kalanını ben hallederim. Siz de biliyorsunuz ki aslında sizin için de uygun olanı bu. Bea bana hak verirdi.”

“Silahı ondan isteyin o zaman, bakalım ne cevap verecek.”

“Bea bana güvenmiyor.”

“Neden acaba?”

“Çok değerli bir zamanı kaybediyoruz Fermín. Ne diyorsunuz?”

“Pisliğe kadar yolunuz var ve cehenneme kadar demiyorum çünkü siz zaten oraya en önde gideceksiniz.”

“Genç bir bayanla böyle konuşulmaz.”

“Ben ne kadar pelotari oyuncusuysam siz de o kadar genç bayansınız. Şu içkinizden zıkkımlanıp bir kötülük yapmadan önce güzellik uykusu için tabutunuza dönün.”

Fermín onunla tartışmaktan yorulduğunda kendisini yalnız bırakıyordu. Alicia akşam yemeğinde Isaac ile bir şeyler yiyor, onun Nuria hikâyelerini dinliyor ve yaşlı bekçi çekildiğinde, kendisine bir kadeh beyaz şarap dolduruyor (birkaç gün önce doktor Soldevila’nın el koyduğu şişeleri Isaac’ın sakladığı yeri keşfetmişti) ve odadan çıkıyordu. Büyük kubbeye kadar koridorda ilerliyor ve orada, kubbenin

tepesindeki bir çatlaktan sızan gece ışığının soluğunda, kitaplardan oluşan büyük labirent serabını izliyordu.

Daha sonra bir fener yardımıyla koridorlara ve tünellere dalıyordu. Topallayarak, spiral şeklinde merdivenlerden ya da kemerler ve payandalar oluşturan geçitlerden geçerek gizli odalara çıkan salonlar, kavşaklar ve köprülerden süzülüyordu. Yolda okuyucusunu bulmayı bekleyen yüz binlerce kitabı okşuyordu. Bazen yolunun üzerindeki salonlardan birinde uyuyakalıyordu. Rotası her gece değişiyordu.

Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın kendine özgü bir geometrisi vardı ve aynı yerden iki kez geçmenin neredeyse hiç olasılığı yoktu. Birkaç kez içeride kaybolmuştu ve çıkışa inen yolu bulması zaman almıştı. Bir gece gündoğumunun nefesi yukarıları aydınlatmaya başladığında, Alicia soluğu labirentin zirvesinde aldı ve kendini 1938 yılındaki hava bombardımanının olduğu o gece, kırık kubbeden geçip düşmüş olduğu yerde buldu. Boşluğa doğru kafasını uzattığında, labirentin dibindeki Isaac Monfort'un küçücük figürünü seçti. Aşağıya indiğinde bekçi hâlâ aynı yerdeydi.

"Uykusuzluk çeken bir ben varım sanıyordum" dedi o.

"Uyumak hayalperestler içindir."

"Uyumamı kolaylaştıran bir ıhlamur hazırladım. Bir fincan ister misiniz?"

"Eğer içine birkaç damla bir şeyler katarsak olur."

"Elimde olan tek şey, boruları açmak için bile kullanmayacağım eski bir brendi."

"Takıntılarım yoktur."

"Peki doktor Soldevila ne der?"

"Tüm doktorların söylediğini, seni öldürmeyen şey şişmanlatır."

"Biraz şişmanlamak sizin için fena olmazdı."

"Ajandama kaydettim."

Bekçinin kaldığı yere kadar onu takip etti ve Isaac brendi şişesini koklayıp her birine birkaç damla ilave ederek o karışımından iki fincan hazırladı ve masaya oturdu.

“Fena değil” dedi Alicia kokteyli tadarak.

Huzur ve sessizlik içinde, sanki bir arada olmanın tadına varmak için kelimelere ihtiyacı olmayan iki eski dost gibi ıhlamurlarını yudumladılar.

“Çok iyi görünüyorsunuz” dedi sonunda Isaac. “Sanırım bu yakında bizi bırakacağınız anlamına geliyor.”

“Burada kalarak kimseye iyilik yapmıyorum Isaac.”

“Bu mekân fena değil” diye onu temin etti.

“Eğer halletmem gereken meseleler olmasa, dünyadaki başka hiçbir yer bana buradan daha iyi görünmezdi.”

“Ne zaman isterseniz davetlimsiniz, her ne kadar içimden bir ses bir daha dönmek üzere gideceğinizi söylese de.”

Alicia gülümsemekle yetindi.

“Yeni elbiselere ve tüm o şeylere ihtiyacınız olacak. Fermín evinizin gözetlendiğini söylüyor, bu yüzden oradan bir şey çıkarmaya çalışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Burada Nuria’nın bazı giysileri var, belki size uyar” diye işaret etti ihtiyar.

“Almak istemezdim...”

“Kızımın eşyalarını kabul etmeniz benim için onurdur. Sanırım bunları almanız Nuria’nın da hoşuna giderdi. Ayrıca aynı bedenmişsiniz gibi geliyor bana.”

Isaac bir dolaba yaklaştı ve masaya kadar sürüklediği bir bavul çıkardı. Açtı ve Alicia içine bir göz attı. Giysiler, ayakkabılar, kitaplar ve görüntüleri kendisinde derin bir üzüntü doğuran başka nesneler vardı. Her ne kadar Nuria Monfort’u hiç tanımamış olsa da, o mekânın büyüğü ile ve sanki hâlâ kızı yanbaşıdaymış gibi ondan bahseden babasını dinleyerek varlığına alışmaya başlamıştı. Zavallı ihtiyarın bu sayede ölmüş kızının hatırasını yaşatmak için korumuş olduğu, bir hayattan arta kalan şeyleri içeren eski bavulu görünce söyleyecek söz bulamadı ve başını sallamakla yetindi.

“Kaliteli şeyler bunlar” dedi Alicia etiketler ve kumaş dokunuşları konusunda uzman gözlerle.

“Benim Nuria’m tüm parasını kitaplara ve elbiselere yatırırdı, zavalıcık. Annesi her zaman ona bir sinema artistine benzediğini söylerdi. Onu bir görseydiniz. Keyif verirdi...”

Alicia bavuldaki elbiselerden bazılarını ayırdı ve elbise kıvrımları arasından bir şey gözüktüğünü fark etti. On santimetre boyunda beyaz bir figüre benziyordu. Onu aldı lamba ışığı altında inceledi. Heykel boyanmış alçıdandı ve kanatları açılmış bir melek resmediyordu.

“Çok uzun yıllardır bunu görmüyordum. Nuria’nın bunu saklamış olduğunu bilmiyordum. Onun çocukluğunda en sevdiği oyuncaklarından biri” diye açıkladı Isaac. “Katedralin yanındaki Santa Lucia panayırından onu satın aldığımız günü hatırlıyorum.”

Heykelin gövdesi iki uçtan delinip içinde boşluk oluşmuş gibiydi. Parmağını üzerinde gezdirirken bir küçük kapakçık açıldı ve Alicia içinde gizli bir bölme olduğunu anladı.

“Meleğin içine benim için gizli mesajlar bırakmaktan hoşlanırdı Nuria. Onu evde bir yerlere saklardı ve benim bulmam gerekirdi. Bu ikimizin oynadığı bir oyundu.”

“Bu çok güzel” dedi Alicia.

“Sizde kalsın.”

“Hayır, kesinlikle olmaz...”

“Lütfen. Çok uzun zamandır bu melek kimseye mesaj götürmüyor. Siz onu güzelce kullanmayı bilirsiniz.”

Böylece Alicia ilk kez küçük koruyucu meleğiyle uyumaya, oradan en kısa sürede çıkabilmesi ve karanlıkların kalbine geri dönüşte kendisini beklediğini bildiği yola koyularak, o temiz ruhları bırakabilmesi için ona yalvarmaya başladı.

“Orada bana eşlik edemezsin” diye mırıldandı meleğe.

Leandro çok dakik bir şekilde, her gün sabah sekiz buçukta geliyordu. Yeni hazırlanmış salondaki kahvaltı masasında, içinde her zaman taze çiçekler olan bir vazo olduğu halde onu bekliyordu. O sıralarda Ariadna Mataix bir saattir uyanık oluyordu. Onu uyandırma görevi doktora düşüyordu ki o resmiyeti bir kenara bırakmış olarak, artık kapıyı çalmadan odaya giriyordu. Doktora her zaman sesini hiç duymamış olduğu bir hemşire eşlik ediyordu. İlk iş olarak gözlerini açmasına ve kim olduğunu hatırlamasına olanak veren sabah iğnesi yapıliyordu. Sonra hemşire onu kaldırıyor, soyuyor, banyoya götürüyor ve suyun altında onu on dakika tutuyordu. Herhangi bir fırsatta almış olduğunu sandığı ve öyle hatırladığı giysileri kendisine giydiriyordu. Giysileri asla iki kez giymiyordu. Doktor nabzını ve tansiyonunu ölçerken, hemşire saçlarını tarayıp kendisine makyaj yapıyordu, çünkü Leandro onun güzel ve şık olmasından hoşlanıyordu. Onunla beraber masaya oturduğunda dünya da yerli yerine oturmuş oluyordu.

"İyi bir gece geçirdin mi?"

"Bana verdiğiniz şey nedir?"

"Hafif bir sakinleştirici, zaten sana bunu söylemiştim. Eğer istersen doktora söylerim sana o ilaçtan vermez."

"Hayır. Hayır, lütfen."

"Nasıl istersen. Bir şeyler yiyecek misin?"

"Aç değilim."

"En azından bir portakal suyu."

Bazen Ariadna yediklerini çıkarıyor ya da kendisini kaybetmesine yol açan derin bir mide bulantısı hissediyor ve sandalyeden devriliyordu. Bu olduğu zaman Leandro zili çalıyordu ve saniyeler içinde biri belirip onu kaldırıyor ve tekrar yıkıyordu. Bu gibi durumlarda doktor kendisini donuk bir sakinlik hali içine sokan bir iğne yapıyordu ve bu o kadar hoşuna gidiyordu ki, o iğneden bir doz alabilmek için bayılmış numarası yapmayı bile içinden geçiriyordu. Artık kaç gündür orada olduğunu bilmiyordu. Zamanı yapılan işnelerle, bilinçsiz uyku sıvısı ve uyandırılmalarla ölçüyordu. Zayıflamıştı ve elbiseler bol geliyordu. Banyonun aynasında çıplak halini gördüğünde, kendi kendine o kadının kim olduğunu soruyordu. Her an Leandro'nun o günkü oturumu bitirmesini ve doktorun sihirli çantası ve unutmaksirileriyle geri gelmesini arzu ediyordu. Kanı tutuşup bilincini kaybedene kadar geçen o süreler, tüm hayatı boyunca deneyimlediği kadarıyla, mutluluğa en çok benzeyen şeydi.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun Ariadna?"

"İyi."

"Eğer sence de uygunsa, bugün kayıp olduğun o zamanlar hakkında konuşabiliriz diye düşündüm."

"Zaten geçen gün bunu konuştuk. Daha önceki gün de."

"Evet, ama sanırım yavaş yavaş yeni ayrıntılar çıkıyor. Hafıza böyledir. Bize oyunlar oynamayı sever."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Evden kaçtığın güne dönmemizi isterdim. Hatırlıyor musun?"

"Yorgunum."

"Birazcık dayan. Doktor birazdan gelecek ve sana kendini daha iyi hissetmen için bir ilaç verecek."

"Şimdi olabilir mi?"

"Önce konuşalım ve sonra ilacını alabileceksin."

Ariadna başını salladı. Her gün aynı oyun tekrarlanıyordu. Artık ona ne anlatıp ne anlatmadığını hatırlamıyordu.

Fark etmiyordu. Artık ondan bir şey gizlemeye çalışmanın anlamı yoktu. Herkes ölmüştü. Üstelik kendisi de asla oradan çıkamayacaktı.

“Doğum gününden önceki gündü” diye başladı. Ubach’lar benim için bir eğlence düzenlemişlerdi. Okuldaki tüm kız arkadaşlarım davetliydi.”

“Kız arkadaşların mı?”

“Onlar benim arkadaşlarım değildi. O evdeki her şey gibi satın alınmış arkadaşlıklardı.”

“Kaçmaya o gece mi karar verdin?”

“Evet.”

“Ama biri sana yardım etti, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bana o adamdan bahset. David Martín’di değil mi?”

“David.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

“David babamın arkadaşıydı. Birlikte çalışmışlardı.”

“Birlikte herhangi bir kitap yazmışlar mıydı?”

“Radyo için diziler. *Buzdan Orkide* diye bir tane yazmışlardı. XIX. yüzyıl Barselona’sında geçen gizemli bir hikâyeydi. Babam dinlememe izin vermiyordu, çünkü küçük kızlar için uygun olmadığını söylüyordu, ama ben gizlice sıvışıp Vallvidrera’daki evin salonunda duran radyoyu açıyordum. Çok kısık sesle.”

“Bendeki raporlara göre, savaşın sonlarına doğru Barselona’ya dönmek için sınırı geçmeye çalışırken, David Martín 1939 yılında hapsedildi. Babanla karşılaştığı yer olan Montjuic Kalesi’nde mahkûm olarak bir süre kaldı ve sonra 1941 yılının sonlarında ölmüş olduğu bildirildi. Sen bana 1948 yılından bahsediyorsun, bu olaydan yıllar sonrasından. Kaçmana yardım eden adamın Martín olduğundan emin misin?”

“Oydu.”

“Onun yerine geçmiş birisi olamaz mıydı? Önünde sonunda onu uzun yıllardır görmüyordun.”

“Oydu.”

“Anlaştık. Onunla tekrar nasıl karşılaştınız?”

“Bayan Manuela, bakıcım her cumartesi beni Retiro Parkı’na götürürdü. En sevdiğim yer olan Palacio de Cristal’e giderdik.”

“Benim de öyle. Martín ile karşılaştığınız yer orası mıydı?”

“Evet. Onu pek çok kez görmüştüm. Uzaktan.”

“Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır.”

“Onunla ilk olarak ne zaman konuştun?”

“Bayan Manuela her zaman çantasında bir şişe anasonlu içki götürürdü ve bazen uyurdu.”

“Peki David Martín o zaman mı geliyordu?”

“Evet.”

“Peki sana ne diyordu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum Ariadna. Biraz gayret et.”

“İlacı istiyorum.”

“Önce Martín’in sana ne dediğini söyle.”

“Bana babamdan bahsediyordu. Hapiste birlikte geçirmiş oldukları zamanlardan. Babam ona benden ve kardeşimden bahsetmişti. Neler olup bittiğinden. Sanırım aralarında bir çeşit anlaşma yapmışlardı. Oradan çıkmayı başaran ilk kim olursa diğerinin ailesine yardım edecekti.”

“Ama David Martín’in ailesi yoktu.”

“Ailesi olarak sevdiği insanlar vardı.”

“Kaleden kaçmayı nasıl başardığını sana söyledi mi?”

“Valls iki adamına onu Güell Parkı’nın yakınındaki eski bir eve götürüp öldürmeleri emrini vermişti. İnsanları genellikle orada öldürüp bahçesine gömüyorlardı.”

“Peki ne oldu?”

“David orada başka biri daha olduğunu söyledi, eski evde, kaçmasına yardım eden biri.”

“Bir suç ortağı mı?”

“Onun için patron diyordu.”

“Patron mu?”

“Yabancı bir ismi vardı. İtalyanca. Bunu hatırlıyorum çünkü annemle babamın çok sevdiği bir besteciyle aynı adı taşıyordu.”

“İsmi hatırlıyor musun?”

“Corelli. Adı Andraes Corelli idi.”

“Bu isim bendeki raporların hiçbirisinde bulunmuyor.”

“Çünkü aslında yoktu.”

“Seni anlamıyorum.”

“David iyi değildi. Bazı şeyler hayal ederdi. İnsanlar.”

“Demek istediğin, David Martín’in Andreas Corelli denen kişiyi kafasında uydurduğu mu?”

“Evet.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü biliyorum. David aklını kaybetmişti ya da cezaevinden sonra geriye kalan çok az mantıklı düşünme yetisini. Çok hastaydı ve farkında değildi.”

“Ondan her zaman David diye bahsediyorsun.”

“Biz arkadaşık.”

“Sevgili mi?”

“Arkadaş.”

“O gün sana ne dedi?”

“Üç yıldır Mauricio Valls’e ulaşmaya çalıştığını.”

“Ondan intikam almak için mi?”

“Valls onun çok sevmiş olduğu birini öldürmüştü.”

“Isabella.”

“Evet, Isabella.”

“Sana Valls’in onu nasıl öldürdüğü konusunda düşüncelerini söyledi mi?”

“Onu zehirlemişti.”

“Peki neden seni aramaya geldi?”

“Babama vermiş olduğu sözü yerine getirmek için.”

“Peki hepsi bu mu?”

“Ayrıca, eğer ben onun anne babamın evine girmesini sağlarsam, er ya da geç Mauricio Valls’in oraya geleceğini ve böylece onu öldürebileceğini düşünüyordu. Valls Ubach’ı sık sık ziyaret ediyordu. Birlikte yaptıkları işler vardı. Banka hisseleri. Başka türlü Valls’e ulaşmak imkânsızdı, çünkü hep korumaları eşlik ediyor ya da güvenlik altında bulunuyordu.”

“Ama bu hiç gerçekleşmedi.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü eğer bunu yapmaya çalışırsa onu öldüreceklerini söyledim.”

“Bunu kendisi de düşünebilmeliydi. Başka bir şey olmalı.”

“Başka bir şey mi?”

“Planlarını değiştirmesini söylemenden başka bir şey.”

“İlaca ihtiyacım var. Lütfen.”

“David Martín’e planlarını değiştirtecek ne söylediğini anlat bana, Valls’ten intikam almak için onu Madrid’e getirmiş olan planlarından vazgeçip, karşılığında senin kaçmana yardım etmeye karar verdiren sözleri.”

“Lütfen...”

“Sadece biraz daha Ariadna. Sonra sana ilaçlarını vereceğiz ve dinlenebileceksin.”

“Ona gerçeği söyledim. Hamile olduğumu.”

“Anlamıyorum. Hamile mi? Kimden?”

“Ubach’tan.”

“Baban mı?”

“Benim babam değildi.”

“Miguel Ángel Ubach, banker. Seni evlat edinmiş olan adam.”

“Beni satın almış olan adam.”

“Ne oldu?”

“Pek çok kez içkili halde odama gelirdi. Bana karısının onu sevmediğini söylüyordu, sevgilileri olduğunu, artık hiçbir şey paylaşmadıklarını. Ağlamaya başlıyordu. Sonra bana zor

kullanmaya başladı. Durduğu zaman, kendi kendine bunun benim suçum olduğunu söylüyordu, onu benim ayarttığımı, annem gibi orospunun teki olduğumu. Bana vuruyordu ve eğer herhangi birine bir şey anlatırsam kız kardeşimi öldürteceğini, çünkü nerede olduğunu bildiğini ve tek bir aramasında onu canlı canlı gömeceklerini söylüyordu.”

“Peki bunu duyunca David Martín ne yaptı?”

“Bir araba çaldı ve beni oradan çıkardı. İlaça ihtiyacım var, lütfen...”

“Elbette. Hemen şimdi. Teşekkürler Ariadna. Samimiyetin için teşekkürler.”

"Bugün günlerden ne?"

"Salı."

"Dün de salıydı."

"O geçen salıydı. David Martín'le kaçışından bahset."

"David'in bir arabası vardı. Onu çalmıştı ve Carabanchel'de bir garajda saklıyordu. O gün bana, gelecek cumartesi, öğle-yin saat on ikide arabayı parkın girişlerinden birine götüreceğini söyledi. Bayan Manuela uyuduğunda benim koşmam ve Puerta de Alcalá'nın karşısındaki girişte onu bulmam gerekiyordu."

"Peki bunu yaptın mı?"

"Otomobile bindik ve hava kararana kadar garajda saklandık."

"Polis kaçırılma olayında senin bakıcını suç ortağı olmakla suçladı. Kırk sekiz saat boyunca onu sorguladılar ve daha sonra Burgos karayolunun kenarında bir hendekte buldular onu. Ayakları ve kolları kırılmış ve ensesine ateş edilmiş halde."

"Buna üzülmemi beklemeyin."

"Ubach'ın senden faydalandığını biliyor muydu?"

"Size anlattıklarımı bilen tek kişi o oldu."

"Peki sana ne dedi?"

"Susmamı. Önemli insanların bazı ihtiyaçları olduğunu ve zamanla Ubach'ın beni ne kadar çok sevdiğini anlayacağımı."

"O gece ne oldu?"

"David ve ben arabayla garajdan çıktık ve tüm geceyi yolda geçirdik."

“Nereye doğru gidiyordunuz?”

“Birkaç gün boyunca yolculuk yaptık. Gece olmasını bekliyorduk ve sonra şehirlerarası yollarda ya da kırsal alanda hareket ediyorduk. Benzin istasyonlarında durduğumuzda beni görmesinler diye David beni arka koltuğa yatırıyor ve üzerimi battaniyelerle örtüyordu. Bazen uyuyordum ve uyandığımda sanki yanında, ön koltukta biri varmış gibi konuştuğunu duyuyordum.”

“Corelli denen kişiyle mi?”

“Evet.”

“Peki bu durum seni korkutmuyor muydu?”

“Beni üzüyordu.”

“Seni nereye götürdü?”

“Pireneler’de, savaşın sonlarına doğru İspanya’ya döndüğünde birkaç gün saklanmış olduğu yere, adı Bolvir’di. Puigcerdá isimli köye çok yakındı, neredeyse Fransa sınırına bitişik. Orada terk edilmiş büyük bir ev vardı ve savaş boyunca hastane olarak kullanılmıştı. Sanırım adı La Torre de Remei idi. Orada haftalarca kaldık.”

“Seni neden oraya götürdüğünü söyledi mi?”

“Oranın güvenli bir yer olduğunu söyledi. Sınırı geçtiğinde tanışmış olduğu David’in eski bir arkadaşı vardı orada, bize erzak ve giysi için yardım eden yerel bir yazar, Alfons Brosel. O olmasa açlıktan ve soğuktan ölmüş olurduk.”

“Martín orayı başka bir sebepten seçmiş olmalı.”

“Köy hatıralarını canlandırıyor. David bana asla orada neler olduğunu söylemedi, ama onun için özel bir anlamı olduğunu biliyorum. David geçmişte yaşıyordu. Kışın en soğuk günleri geldiğinde Alfons bize gitmemizi tavsiye etti ve seyahate devam etmemiz için biraz para verdi. Köydeki insanlar dedikodu yapmaya başlamıştı. David bir başka arkadaşı, Pedro Vidal isimli zengin bir adamın evinin olduğu ve en azından yaz gelene kadar iyi bir saklanma yeri olacağını

düşündüğü sahilde bir yer biliyordu. David evi iyi biliyordu. Sanırım daha önceden orada bulunmuştu.”

“Aylar sonra seni buldukları kasaba orası mıydı? San Feliu de Guíxols mu?”

“Ev kasabadan iki kilometre kadar bir mesafede, San Pol körfezine bitişik S’Agaró isimli bir yerdeydi.”

“Orayı biliyorum.”

“Ev kayalar arasında, Camino de Ronda dedikleri bir yerdeydi. Kışları orada kimsecikler kalmıyordu. Barselona ve Gerona’dan paralı ailelere ait büyük yazlık malikânelerin olduğu bir çeşit küçük şehir gibiydi.”

“O kışı geçirdiğiniz yer orası mı?”

“Evet. İlbarhar gelene kadar.”

“Seni bulduklarında yalnızdın. Martín seninle birlikte değildi. Ona ne oldu?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Eğer istersen bir ara verebiliriz. Doktora sana bir şeyler vermesini söyleyebilirim.”

“Buradan gitmek istiyorum.”

“Bu konuda konuşmuştuk zaten Ariadna. Burada güvendesin. Koruma altında.”

“Siz kimsiniz?”

“Ben Leandro’yum. Bunu biliyorsun zaten. Senin arkadaşsın.”

“Benim arkadaşım yok.”

“Sinirlisin. Sanırım bugünlük burada bıraksak daha iyi. Dinlen. Doktora gelmesini söyleyeceğim.”

Palace Otelı’nin *suite*inde hep günlerden salıydı.

“Bugün çok iyi görünüyorsun Ariadna.”

“Başım çok ağrıyor.”

“Hava yüzünden. Basınç çok düşük. Bana da olur bu. Şunu al bir şeyin kalmaz.”

“Bu nedir?”

“Sadece bir aspirin. Hepsi bu. Elbette, S’Agaró’daki ev hakkında anlattıklarını doğruluyorduk. Gerçekten de Bay Pedro Vidal’e ait bir mülk, Barselona’daki en önemli konumda bulunan bir ailenin ferdi. Öğrenebildiğimize göre David Martín’e bir çeşit akıl hocalığı yapmış. Polis raporu David Martín’in onu 1930 yılında Pedralbes’teki evinde katlettiğini, çünkü Vidal’in onun sevdiği bir kadınla, Cristina diye biriyle evlenmiş olduğunu söylüyor.”

“Bu bir yalan. Vidal intihar etti.”

“David Martín’in sana anlattığı şey bu mu? Aslına bakılırsa çok intikam meraklısı bir adamdı. Valls, Vidal... Kıskançlık yüzünden insanlar çılgınca davranabilir.”

“David’in sevdiği kişi Isabella idi.”

“Bunu bana anlattın. Ama belgelerle bağdaştıramadım henüz. Onu Isabella’ya bağlayan neydi?”

“Onun öğrencisiydi.”

“Roman yazarlarının öğrencileri olduğunu bilmiyordum.”

“Isabella çok dik kafalıydı.”

“Sana bunu Martín mi söyledi?”

“David onun hakkında çok konuşurdu. Onu hayatta tutan şey buydu.”

“Ama o zamanlarda Isabella on yıldır ölüydü.”

“Bazen bu aklından çıkıyordu. Bu yüzden oraya geri dönmüştü.”

“S’Agaró’daki eve mi?”

“David zaten daha önce orada bulunmuştu. Onunla.”

“Bu ne zaman oldu biliyor musun?”

“Savaş başlamadan hemen önce. Fransa’ya kaçmak zorunda kalmadan önce.”

“Kendisini aradıklarını bilmesine rağmen İspanya’ya dönmemesinin sebebi bu muydu? Isabella için mi?”

“Sanırım evet.”

“Orada geçirdiğiniz zamandan bahset. Neler yapıyordunuz?”

“David zaten çok hastaydı. Eve gittiğimiz zamanlarda gerçeklikle gördüğünü ve duyduğunu sandığı şeyleri birbirinden güçlükle ayırt ediyordu. Ev birçok hatırasını canlandırıyor. Benim düşünceme göre oraya aslında ölmek için döndü.”

“O halde David Martín öldü mü?”

“Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Bana gerçeği söyle. O aylar boyunca neler yaptın?”

“Ona göz kulak oldum.”

“Sana göz kulak olması gereken o sanıyordum.”

“David kimseye, hele kendine göz kulak olabilecek biri değildi.”

“Ariadna, David Martín’i öldürdün mü?”

"Bizim eve varmamızın üzerinden bir ay geçmemiştii ki David fenalaştı. Ben yiyecek bir şeyler bulmak için çıkmıştım. Her sabah plajın kıyısında bir yere, La Taberna del Mar'a bazı köylüler bir araba yiyecek getiriyordu. Başlangıçta oraya ya da köye gidip erzak alan kişi David oluyordu, ama evden çıkamayacak hale geldi. Çok fena bir baş ağrısı, ateş ve mide bulantısından mustarıptı... Neredeyse her gün evde hezeyan içinde dolaşıyordu. Corelli'nin kendisi yüzünden gittiğini sanıyordu."

"Sen Corelli'yi hiç gördün mü?"

"Corelli diye biri yoktu. Sadece hayal dünyasında yaşayan biriydi."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Vidal'ler evin aşağı tarafında bulunan koydan denizin içine doğru ilerleyen tahtadan küçük bir iskele yaptırmışlardı. David sık sık oraya giderdi ve iskelenin ucuna oturup denize bakardı. Corelli ile gerçekleştirdiği hayali konuşmaları orada yapardı. Arada sırada ben de iskeleye gider ve yanına yerleşirdim. David benim orada olduğumun farkına varmazdı. Madrid'den kaçtığımız zaman olduğu gibi, onun Corelli ile konuştuğunu duyardım. Sonra o trans halinden çıkar ve bana gülümserdi. Bir gün yağmur yağmaya başladı ve onu eve geri götürmek için elinden tuttuğumda ağlayarak bana sarıldı ve bana Isabella diye seslendi. O zamandan itibaren beni tanıyamadı ve hayatının son iki ayını Isabella ile yaşadığını sanarak geçirdi."

“Bu senin için çok zor olmuş olmalı.”

“Hayır. Ona bakarak geçirdiğim aylar hayatımın en mutlu ve en üzücü ayları oldu.”

“David Martín nasıl öldü Ariadna?”

“Bir gece ona Corelli’nin kim olduğunu ve neden ondan bu kadar çok korktuğunu sordum. Bana Corelli’nin karanlık bir ruh olduğunu söyledi, sözleri bunlardı. David sipariş üzerine bir kitap yazmak için onunla bir anlaşma yapmış, ama ona ihanet etmiş ve kitap Corelli’nin eline geçmeden önce yok etmişti.”

“Ne çeşit bir kitap?”

“Bunu çok iyi bilmiyorum. Bir çeşit dini metin ya da ona benzer bir şey. David ona *Lux Aeterna*¹ diyordu.”

“O halde David Corelli’nin kendinden intikam alacağını sanıyordu.”

“Evet.”

“Nasıl Ariadna?”

“Bu neyi değiştirir. Bunun ne Valls’la ne de başka bir şeyle ilgisi yok.”

“Her şey birbiriyle bağlantılıdır Ariadna. Lütfen bana yardım et.”

“David karnımda taşıdığım bebeğin onun daha önceden tanıyıp kaybettiği biri olduğuna inanıyordu.”

“Kim olduğunu söyledi mi?”

“Ona Cristina diyordu. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu. Ama konuştuğu zaman sesi pişmanlık ve suçluluk nedeniyle kısılmış halde çıkıyordu.”

“Cristina Pedro Vidal’in karısıydı. Ölümünden polis de onu suçladı. Puigcerdá’da, Pireneler’de seni götürdüğü eve çok yakın bir yerde onu boğmuş olduğunu teyit ettiler.”

“Yalanlar.”

“Belki. Ama onun hakkında konuşurken suçluluk duygusu içinde olduğunu söylüyorsun...”

1 (Lat.) Sonsuz ışık, ebedi nur. (ç.n.)

“David çok iyi bir adamdı.”

“Ama sen kendin muhakeme kabiliyetini kaybetmiş olduğunu, orada olmayan nesneleri ve kişileri hayal ettiğini, seni onun eski öğrencisi, on yıl önce ölmüş Isabella olduğunu sandığını söyledin... Kendin için endişelenmiyor muydun? Bebeğin için?”

“Hayır.”

“O evi terk edip oradan kaçmayı aklından geçirmediğini söyleme bana.”

“Hayır.”

“Tamam. Ne oldu o halde?”

"Mart ayının sonlarıydı, sanırım. David birkaç gündür daha iyiydi. Sarp kayalığın dibindeki bir sığınakta tahtadan bir küçük kayık bulmuştu ve neredeyse her sabah erkenden denizde kürek çekmek için çıkıyordu. Ben yedi aylık hamileydim ve günümü okuyarak geçiriyordum. Evde büyük bir kütüphane vardı ve David Martín'in, favori yazarının tüm kitapları vardı, daha önce hakkında hiçbir şey duymadığım Julián Carax diye bir yazarın. Akşam olurken salondaki şömineyi yakıyorduk ve ben ona yüksek sesle okuyordum. Bütün kitaplarını okuduk. O son iki haftayı Carax'ın son romanı, *Rüzgârın Gölgesi* adlı kitabı okuyarak geçirdik."

"Bunu bilmiyorum."

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor. Bildiklerini sanıyorlar, ama durum öyle değil. Bir gece sabaha karşı kitabı bitirdik. Ben yatmaya gittim ve iki saat sonra ilk kasılmaları hissettim."

"İki ayın daha vardı..."

"Çok feci bir ağrı hissetmeye başladım, sanki karnımı hançerliyorlarmış gibi. Telaşa kapıldım. Bağırarak David'i çağırdım. Beni kucağına alıp doktora götürmek için çarşafı çektiğinde her taraf kan içindeydi..."

"Üzgünüm."

"Herkes üzgün."

"Doktora gittiniz mi?"

"Hayır."

"Peki ya bebek?"

"Bir kızdı. Ölü doğdu."

“Çok üzgünüm Ariadna. Belki şimdi dursak iyi olur ve ben sana bir şeyler vermesi için doktoru çağırayım.”

“Hayır. Şimdi durmak istemiyorum.”

“Anlaştık. Ne oldu o halde?”

“David...”

“Sakin ol, kendi ritminle.”

“David cesedi kollarına aldı ve yaralı bir hayvan gibi inlemeye başladı. Bebeğin teni mavimsi renkteydi ve kırık bir bebeğe benziyordu. Gün doğarken, hava aydınlanmaya başladığında, David kızı aldı, son kez bana baktı ve benden özür diledi. Sonra evden çıktı. Pencereye kadar süründüm. Kaya-lıkların arasındaki merdivenlerden iskeleye kadar inerken gördüm onu. Tahta kayık iskelenin ucunda bağlıydı. Kızın bezlere sarılı cesedi kollarında kayığa bindi ve sürekli olarak bana bakarak kürek çekmeye başladı. Beni görmesini umarak, geri dönmesi için ona elimi uzattım. Sahilden yüz metre kadar bir mesafede durana kadar kürek çekmeye devam etti. Güneş artık denizin üzerinden kafasını uzatıyor ve deniz ateşten bir göle benziyordu. Kayığın omurgasına defalarca vurdu. Batması sadece birkaç dakika sürdü. David orada, kucığında bebek olduğu halde, bana bakarak, deniz onu sonsuza dek yutana kadar orada kaldı.”

“Peki o zaman ne yaptın?”

“Kan kaybetmiştim ve çok zayıftım. Ateşler içinde, her şeyin bir kâbus olduğuna, her an David’in kapıdan girerek döneceğine inanarak birkaç gün geçirdim. Bundan sonra, ayağa kalkıp yürüyebildiğim zaman her gün sahile gitmeye başladım. Beklemek için.”

“Beklemek mi?”

“Dönmelerini. Benim de David kadar deli olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

“Hayır. Düşündüğüm şeyle alakası yok.”

“Arabalarıyla her gün sahile gelen köylüler beni orada görmüşlerdi ve iyi olup olmadığımı sormak için yaklaştılar

ve bana yiyecek bir şeyler ikram ettiler. Bana iyi görünmediğimi söylediler ve beni San Feliu Hastanesi'ne götürmeyi teklif ettiler. Guardia Civil'e durumu bildiren onlar olmalı. Bir devriye beni plajda uyurken buldu ve beni hastaneye götürdü. Hipotermi, bronşit başlangıcı ve iç kanamam vardı ki beni hastaneye götürmeseler on iki saatten az süre içinde işim biterdi. Onlara kim olduğumu söylemedim, ama bunu öğrenmek onlar için zor olmadı. Tüm karakollarda ve kışlalarda resimli aranma emrim vardı. Beni hastaneye yatırdılar ve orada iki hafta geçirdim."

"Seni görmeye anne baban gelmedi mi?"

"Onlar benim anne babam değillerdi."

"Ubach'lar demek istedim."

"Hayır. Sonunda beni taburcu ettikleri zaman iki polis ve bir ambulans beni aldılar ve Madrid'deki Ubach Malikânesi'ne geri götürdüler."

"Seni görünce Ubach'lar ne dedi?"

"Hanımefendi, böyle diyorum çünkü bu şekilde hitap edilmekten hoşlanıyordu, yüzüme tükürdü ve nankör, iğrenç bir fahişe olduğumu söyleyerek çıkıştı. Ubach beni çalışma odasına çağırdı. Orada bulunduğum tüm süre boyunca başını yazı masasından kaldırmaya bile tenezzül etmedi. Beni El Escorial yakınlarındaki bir yatılı okula göndereceklerini ve Noel için her zaman ve akıllı durduğum sürece birkaç günlüğüne eve dönebileceğimi söyledi. Ertesi gün beni oraya götürdüler."

"Yatılı okulda ne kadar zaman geçirdin?"

"Üç hafta."

"Neden bu kadar az?"

"Yatılı okul yönetimi yatak odası arkadaşım Ana María'ya bütün olan biteni anlattığımı öğrendi."

"Ne anlattın ona?"

"Her şeyi."

"Çocuk hırsızlığı da buna dahil mi?"

“Her şeyi.”

“Peki sana inandı mı?”

“Evet. Onun başına da benzer bir şey gelmişti. Yatılı okuldaki neredeyse tüm kızların benzer bir hikâyesi vardı.”

“Ne oldu?”

“Birkaç gün sonra yatılı okulun çatı katında onu boğulmuş halde buldular. On altı yaşındaydı.”

“İntihar mı?”

“Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Peki sen, sana ne yaptılar?”

“Beni yeniden Ubach’ların evine götürdüler.”

“Sonra?”

“Ubach bana dayak attı ve beni odama hapsetti. Tekrar onun hakkında yalanlar uydurursam, hayatımın geri kalanını geçirmek için beni akıl hastanesine tıkacağını söyledi.”

“Peki ona ne dedin?”

“Hiçbir şey. Aynı gece onlar uyurken pencereden sıvışarak yatak odasını terk ettim ve Ubach’ların uyuduğu üçüncü kattaki odanın kapısını anahtarla kilitledim. Sonra mutfağa indim ve gaz vanasını açtım. Bodrumda jeneratör için kerosen bidonları saklıyorlardı. Tüm birinci kat zeminini ve duvarları onunla ıslattım. Sonra perdeleri tutuşturup bahçeye çıktım.”

“Kaçmadın mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü onların yanmasını görmek istiyordum.”

“Anlıyorum.”

“Anladığınızı sanmıyorum. Ama size tüm gerçeği anlattım. Şimdi siz bana bir şeyi söyleyin.”

“Elbette.”

“Kız kardeşim nerede?”

"Kız kardeşinin şimdiki ismi Mercedes ve güvenli bir yerde."

"Burası gibi mi?"

"Hayır."

"Onu görmek istiyorum."

"Yakında. Önce bana kocandan, Ignacio Sanchís'ten bahset. Miguel Ángel Ubach'ın nasıl olup da ülkenin en seçkin avukatlık büroları elinin altındayken, gelecek vaat eden ama tecrübesiz bir avukatı vasiyetini uygulamak için atadığını henüz anlayamadım. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Açık değil mi?"

"Hayır."

"Ignacio Ubach'ın oğluydu. Onu gençken sık sık gittiği Paralelo'daki bir şarkıcıdan peydahladı. Adı Dolores Ribas'tı. Hanımefendi hatları bozulmasın diye çocuk sahibi olmak istemediğinden, Ubach bunu gizli tuttu. Onun öğrenim masraflarını karşıladı ve fırsatlardan yararlanacağı garantisini vererek sonradan anlaşma yapacağı bir avukatlık bürosuna girmesini sağladı."

"Sanchís bunu biliyor muydu? Ubach'ın gerçek babası olduğunu biliyor muydu?"

"Elbette."

"Bu yüzden mi seninle evlendi?"

"Benimle beni korumak için evlendi. O benim tek arkadaşımdı. O onurlu ve dürüst bir adamdı. Tanıdıklarım içinde böyle olan bir tek oydu."

“O halde bu kâğıt üzerinde bir evlilik miydi?”

“Hayatımda gördüğüm en gerçek evlilikti, ama eğer o işi kastediyorsanız, hayır, elini elime hiç sürmedi.”

“İntikamını planlamaya ne zaman başladın?”

“Ubach’larm tüm belgelerine ulaşabildiğinden Valls ile ilgili ipuçlarını bir araya getirdi. Fikir ona aitti. Gerçek babamın, Víctor Mataix’in izini takip ederek, David Martín’dan Sebastián Salgado ve onu şoförü ve koruması olarak işe aldığı Morgado’ya kadar bazı hapisane arkadaşlarını öğrendik. Ama bu konuları zaten konuştuk... değil mi?”

“Önemli değil. Valls’in içine korku düşürmek için David Martín’in hayaletini kullanma fikri sana mı aitti?”

“Benim fikrimdi.”

“Valls’e gönderdiğiniz mektupları kim yazıyordu?”

“Ben.”

“Madrid Güzel Sanatlar Akademisi’nde 1956 yılının kasım ayında ne oldu?”

“Mektuplar beklenen sonuca hizmet etmiyordu. Düşünce Valls’in içine giderek korku salmak, kendisinden intikam almak ve geçmişi ile ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için David Martín tarafından organize edilen bir örgütün varlığına onu inandırmaktı.”

“Ne amaçla?”

“Hatalı bir adım atmasını ve Martín ile yüzleşmek için Barselona’ya dönmesini sağlamak amacıyla.”

“Bunu başardınız.”

“Evet, ama daha fazla baskı uygulamak gerekti.”

“Peki bu baskı 1956 yılındaki suikast girişimi miydi?”

“Diğerleri arasında.”

“Bunu kim yaptı?”

“Morgado. Onu öldürmesi planlanmıyordu, sadece korkutması ve kendi sığınağında bile Barselona’ya dönüp bir kerede tamamen susturmak için David Martín ile yüzleşene kadar güvende olmayacağına onu inandırması gerekiyordu.”

“Ama onu asla bulamayacaktı çünkü ölüydü.”

“Kesinlikle.”

“Ona baskı yapmak için dediğiniz diğer şeyler nelerdi?”

“Ignacio malikâne hizmetlilerinden birine para vererek, Villa Mercedes’teki maskeli balo gecesi babamın kitaplarından birini, *Ariadna ve Kızıl Prens*’i, Valls’in çalışma odasına bırakmasını sağladı. Kitapta bir not ve o zamana kadar ortaya çıkarmış olduğumuz sahte ölüm belgelerinin numaralarından oluşan bir liste vardı. Bu bardağı taşıran damla oldu. Artık daha fazla dayanamadı.”

“Neden hiç polise ya da basına gitmediniz?”

“Beni güldürmeyin.”

“Şu liste meselesine dönmek isterdim.”

“Size bildiğim her şeyi söyledim zaten. Bu liste neden sizin için bu kadar önemli?”

“Söz konusu olan meselenin sonuna kadar gitmek. Adaleti tesis edebilmek için. Senin ve diğer pek çok kişinin yaşadığı kâbusun gerçek mimarını bulmak için.”

“Valls’in ortağını mı?”

“Evet. Bu nedenle ısrar etmek zorundayım.”

“Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Senden gayret etmeni ve hatırlamayı çalışmanı rica ediyordum. Liste, sadece numaralar mı diyordun? Çocukların isimleri yok muydu?”

“Hayır. Sadece numaralar.”

“Hatırladıkların ne kadar? Yaklaşık olarak.”

“Kırk kadar olmalılar.”

“Bu numaraları nasıl ele geçirdiniz? Valls’in emriyle öldürülen anne babaların çalınan çocuklarının daha fazla sayıda olduğu fikri nasıl aklınıza geldi?”

“Morgado. Valentín aile için çalışmaya başladığında, tamamen ortadan kaybolan aileler hakkında bir şeyler duyduğunu anlattı bize. Kalede ölen eski arkadaşlarının pek çoklarından. Karıları, çocukları iz bırakmadan yok olmuşlardı. Ignacio

ondan bir isim listesi vermesini istedi ve ihtiyatlı biçimde tüm o kişilerin kayıtlarına neler olduğunu araştırması için Brians ile anlaşma yaptı. En kolay ölüm belgelerini bulmak oldu. Büyük çoğunluğunun belgelerinin aynı gün yapıldığını gördüğünde şüphelendi ve aynı tarihli doğum belgelerine baktı.”

“Ne dâhice avukat Brians’ın yaptığı. Bunu yapmak başka kimsenin aklına gelmezdi...”

“Tüm bunları keşfedince düşünmeye başladık ki, eğer Valls o davalarda suç gibi görünen şeyleri gerçekten yapmışsa, çok daha fazlaları olabilir. Diğer cezaevlerinde. Ülke çapında tanımadığımız aileler üzerinde. Yüzlerce. Belki de binlerce.”

“Bu şüphelerinizden kimseye bahsettiniz mi?”

“Hayır.”

“Peki bu davaların dışındakileri araştırmadınız mı?”

“Ignacio’nun buna niyeti vardı. Ama yakalandı.”

“Peki orjinal listeye ne oldu?”

“Şu Hendaya denen adam aldı.”

“Kopyaları var mı?”

Victoria başını sallayarak reddetti.

“Sen ya da kocan en azından bir kopya almadınız mı? Tedbir amaçlı?”

“Olan listeler evdeydi. Hendaya onları buldu ve hemen oracıkta yok etti. Bunun en iyisi olacağı ona göre açıktı. Tek bilmek istediği Valls’i nereye sakladığımızdı.”

“Emin misin?”

“Tamamen. Bunu zaten size defalarca söyledim.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama öyle olsa da, sana tamamen inanmayı başaramıyorum. Bana yalan söyledin mi Ariadna? Bana gerçeği söyle.”

“Size gerçeği söyledim. Bilmediğim şey sizin bana doğru söyleyip söylemediğiniz.”

Leandro’nun herhangi bir ifadeden yoksun bakışı, sanki oradaki varlığını yeni fark etmiş onun üstünde sabitlendi. Zayıf bir biçimde gülümsedi ve öne doğru eğildi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum Ariadna.”

O gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Telaffuz ettiği kelimelerin ne olduğunu fark edemedi dudaklarından döküldüler.

“Sanırım biliyorsunuz. Siz de arabadaydınız değil mi? Babamı tutuklamaya geldikleri gün ve ayrıca kız kardeşimi ve beni götürdükleri gün. Siz Valls’in ortağısınız... Kara el.”

Leandro üzüntülü biçimde onu izledi.

“Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun Ariadna.”

“Niçin?” diye sordu çok kısık bir sesle.

Leandro ayağa kalktı ve ona yaklaştı.

“Çok cesur davrandın Ariadna. Yardımın için teşekkürler. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Seni tanımak bir ayrıcalıktı.”

Ariadna yüzünü yukarı kaldırdı, huzur ve şefkat gölü olan Leandro’nun gülümsemesiyle yüzleşti. O gülümsemede kaybolmak ve bir daha asla uyanmamak istedi. Leandro eğildi ve alnını öptü.

Dudakları soğuktu.

O gece doktorun sihirli iksiri son kez damarlarında kendine yol açıyorken, Ariadna rüyasında babasının onun için yazmış olduğu hikâyelerdeki Kızıl Prens’i gördü ve hatırladı.

Uzun yıllar geçmişti ve anne babasıyla kız kardeşinin yüzlerini güçlükle hatırlıyordu. Bunu sadece rüyalarında yapabiliyordu. O rüyalar ki daima babasını götürüp kendisini ve kız kardeşini kaçıran, annesini ölümcül halde bırakan o insanların Vallvidrera’daki eve geldiği güne geri döndürüyordu kendisini.

O gece, ağaçlıklı yolda yaklaşan arabanın gürültüsünü yeniden duyduğunu gördü rüyasında. Bahçede babasının sesinin yankısını hatırladı. Yatak odasının penceresinden kafasını uzattı ve çeşmenin önünde duran Kızıl Prens’in

büyük siyah arabasını gördü. Arabanın kapısı açıldı ve ışık gölgeye dönüştü.

Ariadna teninde buz gibi dudakları hissetti ve sessiz bir ses, kanayan zehir gibi duvarlardan içeri sızdı. Kız kardeşiyle koşup bir dolabın dibine saklanmak istedi, ama Kızıl Prens'in bakışları her şeyi görüyor ve her şeyi biliyordu. Karanlıkta büzülmüş halde, tüm kâbusların mimarının ayak seslerinin nasıl yavaşça yaklaştığını hissetti.

Keskin bir kolonya ve sarı tütün kokusu önünden gidiyordu. Valls onun merdivenlerden inen ayak seslerini duydu ama ona tatmin duygusu yaşatmak istemedi. Kaybedilmiş savaşlarda kayıtsızlık son savunma hattıdır.

“Uyanık olduğumu biliyorum” dedi sonunda Hendaya. “Beni üzerine bir kova soğuk su dökmek zorunda bırakma.”

Valls alacakaranlıkta gözlerini açtı. Sigaranın dumanı gölgeler arasından çıkıyordu ve havada donmuş figürler çiziyordu. Sigaranın ateşi Hendaya’nın gözlerini tutuşturuyordu.

“Ne istiyorsunuz?”

“Konuşabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Söyleyecek bir şeyim yok.”

“Sigara ister misin? Hayatı kısalttığını söylüyorlar.”

Valls omuzlarını silkti. Hendaya gülümsedi, bir sigara yaktı ve parmaklıklar arasından uzattı. Valls onu titreyen parmaklarıyla aldı ve bir nefes çekti.

“Ne konuda konuşmak istiyorsunuz?”

“Liste konusunda” dedi Hendaya.

“Ne listesinden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Evinizdeki çalışma odasında bulduğunuz kitabın arasındaki liste. Sizi yakaladıkları gece üzerinizde taşıdığınız. İçinde kırk adet ölüm ve doğum belgesi numaraları olan. Zaten ne listesi olduğunu biliyorsunuz.”

“Artık bende değil. Leandro’nun aradığı şey bu mu? Çünkü bu onun için, çalıştığı kişi için değil mi?”

Hendaya yeniden merdiven basamaklarında yerini aldı ve ona kayıtsızca bakmaya başladı.

"Hiç kopyasını çıkardın mı?"

Valls başını sallayarak reddetti.

"Emin misin? Bunu iyi düşün."

"Belki bir kopyasını çıkarmışımıdır."

"Nerede?"

"Vicente'deydi. Benim korumam. Barselona'ya varmadan önce bir benzin istasyonunda durduk. Vicente'den bir defter almasını, onda da bir tane olması için kopyalamasını istedim, eğer bir şeyler olur da ayrılmak zorunda kalırsak diye. Onun şehirde güvenilir bir adamı vardı ve biz Martín'i ortadan kaldırıp bu bilgiyi başka kimlere verdiğini öğrenince, ondan bu belgeleri bulup yok etmesini isteyecekti. Plan buydu."

"Peki şimdi bu kopya nerede?"

"Bilmiyorum. Vicente onu üzerinde taşıyordu. Onun cesedini ne yaptıklarını bilmiyorum."

"Vicente'nin üzerindeki dışında başka herhangi bir kopya var mı?"

"Hayır."

"Şimdi emin misin?"

"Evet."

"Eğer yalan söylersen ya da benden bir şey saklarsan, seni belirsiz bir süre daha burada tutacağımı biliyorsun zaten."

"Yalan söylemiyorum."

Hendaya başını salladı ve uzun bir sessizlik içine gömüldü. Valls gitmesinden ve kendisini orada on iki saat, belki daha da fazla süre yalnız bırakmasından korktu. Hendaya'nın kısa ziyaretlerinin günün tek eğlencesi olduğu bir noktaya gelmişti.

"Neden beni henüz öldürmediniz?"

Hendaya sanki cevabı üzerinde mükemmel bir biçimde çalışılmış bu soruyu beklermiş gibi gülümsedi.

"Çünkü bunu hak etmiyorsun."

"Leandro benden o kadar çok mu nefret ediyor?"

“Bay Montalvo kimseden nefret etmez.”

“Bunu hak etmek için ne yapmam gerek?”

Hendaya merak içinde onu izliyordu.

“Deneyimlerime göre ölmek istediğini söyleyerek gösteriş yapanların çoğu, son an gelip kurdun dişleri görüldüğünde, seviyeyi düşürüp bebekler gibi yalvarmaya başlar.”

“Kulakları.”

“Nasıl?”

“Deyim *kurdun kulakları* şeklindedir. Dişleri değil.”

“Buradaki misafirimizin meşhur bir edebiyatçı olduğunu hep unutuyorum.”

“Ben bu muyum? Leandro’nun *misafirlerinden* biri mi?”

“Sen artık hiçbir şey değilsin. Ayrıca kurt senin için geldiğinde ki, gelecek, işini dişleriyle bitirecek.”

“Hazırım.”

“Seni suçlamıyorum. Senin durumunu anlamadığımı düşünme ve yaşamak zorunda kaldığın şeyleri.”

“Merhametli bir kasap.”

“Hırsız herkesi kendi gibi sanırmış. Görüyorsun ya ben de atasözlerinden anlarım. Sana bir anlaşma öneriyorum. Senin ve benim aramda. Eğer uslu davranır ve bana yardım edersen, seni bizzat ben öldürürüm. Temiz bir ölüm. Enseye bir mermi. Farkına bile varmazsın. Ne diyorsun?”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Yaklaş. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Valls hücrenin parmaklıklarına yaklaştı. Hendaya ceketinin iç ceplerinde bir şeyler arıyordu ve Valls bir an aradığı şeyin bir revolver olmasını ve hemen oracıkta kafasını dağıtmasını diledi. Cebinden çıkardığı bir fotoğraftı.

“Birisinin buraya geldiğini biliyorum. Bunu inkâr etmek için uğraşma. Bu fotoğrafa iyice bakmanı ve gördüğün kişinin o olup olmadığını söylemeni istiyorum.”

Hendaya ona fotoğrafı gösterdi. Valls başını salladı.

“Kim bu?”

“Adı Alicia Gris idi.”

“İdi mi? Öldü mü?”

“Evet, her ne kadar bunu henüz kendisi bilmesede” diye karşılık verdi fotoğraf enstantanesini cebine koyarak.

“Bende kalabilir mi?”

Hendaya şaşkın halde kaşlarını kaldırdı.

“Senin duygusal biri olduğunu sanmıyordum.”

“Lütfen.”

“Bir dışının arkadaşlığını özlüyorsun demek ha?”

Hendaya yüce gönüllü bir ifadeyle gülümsedi ve küçümsemeyle fotoğrafı hücrenin içine fırlattı.

“Tamamen senindir. Doğrusu çok tatlı biri, kendince. Böylece tüm gece boyunca iki elinle kendini tatmin edebilirsin. Pardon, tek elle.”

Valls gözlerinde hiçbir ifade olmaksızın ona baktı.

“Uslu durmaya ve örgü örmeye devam et. Sana veda hediyesi ve vatana verdiğin tüm hizmetlerin karşılığı olarak ucu delik bir mermi ayıracağım.

Valls diz çöküp fotoğrafı almak için Hendaya’nın merdivenlerde gözden kaybolmasını bekledi.

Ariadna o günün öleceği gün olduğunu anladı. Bunu Palace Otel'deki *suitete* uyanır uyanmaz anladı ve gözlerini açınca kendisi uyurken, Leandro'nun köpeklerinden birinin yazı masasının üzerine şeritle bağcık atılmış bir paket bıraktığını keşfetti. Çarşafı çekti ve sendeleyerek masaya kadar gitti. Kutu büyüktü, beyaz renkliydi ve altın yaldızlı harflerle ef-sanevi PERTEGAZ yazısı vardı üzerinde. Şeritten düğümün altında, üzerinde el yazısıyla isminin olduğu bir zarf buldu. Açınca üzerinde şöyle yazan büyük bir kart gördü:

Sevgili Ariadna:

Bugün en sonunda kız kardeşinle bir araya gelebileceğin gün. Şık görünmek isteyeceğini ve sonunda adaletin yerine gelmesini kutlamak isteyeceğini düşündüm ve artık hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmak zorunda kalmayacaksın. Umarım beğenirsin. Bunu şahsen senin için seçtim.

Sevgilerimle,

Leandro

Ariadna açmadan önce kutunun kenarlarını okşadı. Bir saniyeliğine kapağını açar açmaz boynuna atlamaya hazır, zehirli bir yılanın kutunun çeperlerinde süründüğünü hayal etti. Gülümsedi. İç kısmı ipeksi bir kâğıtla kaplıydı. İlk katı açtığında çoraplar da dahil olmak üzere beyaz ipekten iç

çamaşırları buldu. İç çamaşırların altında fildişi renginde yün bir elbise, ayakkabılar ve deriden küçük bir el çantası vardı. Ayrıca bir mendil. Leandro onu ölüme bakire giysisi içinde gönderiyordu.

Yalnız başına, hemşirelerin yardımı olmaksızın yıkandı. Sonra hiç acele etmeden, hayatının son günü için Leandro'nun seçmiş olduğu giysileri giydi ve aynada kendisini seyretti. Tek eksiği beyaz tabut ve ellerinde çarmıhtaki İsa figürüydü. Kendi kendine kaç beyaz bakirenin ondan evvel o lüks hücrede arınmış olduğunu, alınlarına bir öpücük kondurarak genç hanımefendileri için Leandro'nun Pertegaz'ın en iyi giysilerinden kaç kutu sipariş verdiğini sorarak beklemek için oturdu.

Çok beklemek zorunda kalmadı. Kilide giren anahtarın çıkardığı sesi duyduğunda yarım saat bile geçmemişti. Kilit mekanizması yumuşakça açıldı ve iyi doktor, tüm hayatı boyunca aile doktoru olmuş gibi görünen nazik yüz ifadesiyle, mucizeler barındıran küçük çantası gibi o her zaman kendisine eşlik eden soğukkanlı ve merhametli gülümsemesiyle başını uzattı.

"Günaydın Ariadna. Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyi. Teşekkürler doktor."

O yavaş yavaş yaklaştı ve çantasını masanın üzerine bıraktı.

"Sizi çok güzel ve şık görüyorum bugün. Anladığım kadarıyla bugün sizin için büyük bir gün."

"Evet. Bugün ailemle bir araya geleceğim."

"Ne güzel. Bu hayatta en önemli şey ailedir. Bay Leandro sizi selamlamaya şahsen gelemediği için özür dilediğini bildirmemi istedi benden. Acil bir mesele nedeniyle geçici olarak burada bulunamayacak. Sizin harika görüldüğünüzü ona söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Biraz canlanmanız için size bir ilaç verelim mi?"

Ariadna boyun eğmiş halde sıvanmış kolunu uzattı. Doktor gülümsedi, siyah çantasını açtı ve deriden bir kılıf çıkarıp masanın üzerinde açtı. Ariadna lastik bantla tutturulmuş ve numaralar olan bir düzine şişeyi ve şırınganın metal kutusunu tanıdı, doktor üzerine eğildi ve nazikçe kolunu aldı.

“İzninizle.”

Sayısız iğnenin bırakmış olduğu izler ve morluklarla dolu tenini yokladı. Bir yandan ön kolunda, bileğinde, parmak boğumları arasındaki boşluklarda keşif yapıp parmaklarıyla tenine yumuşak darbelerle vururken, diğer yandan da kendisine gülümsüyordu. Ariadna onun gözlerine baktı ve bacaklarını göstermek için eteğini kaldırdı. Orada da iğne izleri vardı ama daha geniş aralıklar vardı.

“İsterseniz buradan yapabilirsiniz iğneyi.”

Doktor sonsuz bir alçakgönüllülük içinde, edepli biçimde başını salladı.

“Teşekkürler. Sanırım öylesi daha iyi.”

Onun iğneyi hazırlamasını izledi. Dokuz numaralı şişeyi seçmişti. Daha öncesinde o şişeyi kullandığını hiç görmemişti. Şırınga bir kez hazır edildikten sonra, doktor sol üst baldırının iç kısmında, tam olarak yeni giydiği ipek çorapların sonlandığı yerde bir nokta aradı.

“Başlangıçta biraz ağrı ve soğukluk hissi verebilir. Bu sadece birkaç saniye sürecektir.”

Ariadna doktorun dikkatini toplayarak bakmasını ve şırıngayı tenine yaklaştırmasını izledi. İğnenin ucu bacağına bir santimetre mesafedeyken konuştu.

“Bugün alkollü pamukla silmediniz doktor.”

Adam şaşırdı, kısa bir süre için bakışlarını kaldırdı ve şaşkın biçimde ona gülümsedi.

“Sizin kızlarınız var mı doktor?”

“İki tane. Tanrı esirgesin. Bay Leandro vaftiz babaları.”

Sadece bir saniyede oldu. Doktorun o kelimeleri telaffuz etmesi sona erip yeniden işine odaklanmadan önce, Ariadna elini kuvvetli biçimde yakaladı ve şırıngayı gırtlığına sapladı.

Şaşkınlık dolu bir bakış iyi doktorun gözlerine hâkim oldu. Kolları külçe gibi iki yanına düştü ve şırınga boynunda saplı olduğu halde titremeye başladı. Şırınganın haznesindeki sıvı kanının rengine boyandı. Ariadna bakışlarını ondan ayırmadı, şırıngayı kavradı ve içeriğini şah damarına zerk etti. Doktor hiç ses çıkarmadığı halde ağzını açtı ve dizleri üzerinde yere düştü. O yeniden sandalyeye oturdu ve doktorun ölmesini izledi. İki ya da üç dakika sürdü.

Daha sonra onun üzerine eğildi, şırıngayı çıkardı ve ceketinin yakasındaki kanı temizledi. Onu yeniden metal kutunun içine koydu, dokuz numaralı şişeyi yerine iade etti ve deri kılıfı dürdü. Cesedin yanında diz çöktü, ceplerini yokladı ve para cüzdanını buldu ve bir düzine kadar yüz pesetalık banknot çıkardı. Giysisinin harika ceketini üzerine geçirdi ve şapkasını başına taktı. Son olarak doktorun masanın üzerine bırakmış olduğu anahtarları, ilaç şişelerinin olduğu kılıfı ve şırıngayı alıp beyaz çantasının içine soktu. Mendili başına bağladı ve koltuğunun altında beyaz çantasıyla kapıyı açıp yatak odasından çıktı.

Suitein salonu boştu. Leandro ile pek çok kez kahvaltı yaptığı masanın üzerinde, içinde beyaz güller olan bir vazoduruyordu. Kapıya yaklaştı. Kilitliydi. Açıan anahtarı bulana dek doktordan aldığı anahtarları tek tek denedi. Halılarla kaplı, tablolar ve heykellerle çevrili geniş bir galeri olan koridor, büyük ve lüks bir yolcu gemisinde olduğunu düşündürüyordu. Kimseler yoktu. Bir fon müziğinin ve yakınlardaki bir *suitein* içindeki bir havalandırmanın yankısı havada asılı haldeydi. Ariadna yavaşça yürüdü. İçinde temizlik arabasının olduğu açık bir kapının önünden geçti ve bir kadının içerdeki havluları topladığını gördü. Asansörlerin bulunduğu antreye gelince orta yaşlı ve şık giyinmiş bir çiftle karşılaştı ve varlığını fark ettikleri anda kendi aralarındaki konuşmaya ara verdiler.

“Günaydın” dedi Ariadna.

Çift hafifçe başlarını eğmekle yetindi ve o bakışlarını yere sabitledi. Sessizlik içinde beklediler. Sonunda asansörün kapıları açıldığında, beyefendi ona yol verdi ve kendisine eşlik eden kadının çelikleşmiş bakışlarına hedef oldu. İnmeye başladılar. Hanımefendi göz ucuyla kendisine bakıyor, onu tartıyor ve yırtıcı bir ifadeyle tuvaletini dikkatle inceliyordu. Ariadna nazikçe ona gülümsedi ve hanımefendi ona soğuk ve keskin bir gülümseme ile karşılık verdi.

“Evita’ya benziyorsunuz” dedi.

İğneleyici ses tonu bu değerlendirmenin bir iltifat olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Ariadna alçakgönüllü biçimde başını eğmekle yetindi. Alt katın girişinde asansörün kapıları açıldığında, o asansörü terk edene kadar çift hareket etmedi.

“Muhtemelen pahalı bir fahişe” diye mırıldandığını duydu arkasından beyefendinin.

Otelin lobisi insanlarla doluydu. Ariadna hemen birkaç metre uzağında lüks eşyalar satan bir *boutique* olduğunu seçti ve oraya sığındı. Onun girdiğini görünce, dikkatli bir tezgâhtar kadın onu baştan aşağı süzdü ve üzerindeki giysinin fiyatının ne kadar olduğunu hesaplayınca, sanki eski bir arkadaşımı gibi ona gülümsedi. Beş dakika sonra Ariadna, yüzünün yarısını kaplayan göz alıcı güneş gözlüklerini takmış ve bulabildiği en parlak kırmızı renkli rujla dudaklarını boyamış halde dükkândan çıkıyordu. Bakire kızıdan lüks saraylı kadına geçiş yapması için, sadece birkaç tamamlayıcı unsur yeterliydi.

Bu halde, bir yandan eldivenlerini giyerken ve otel müşterilerinin, kapıcıların ve diğer otel personelinin vücudunun her santimetresinin filmini çeken bakışlarını hissederek, çıkışa giden merdivenlerden indi. “Yavaş” dedi kendi kendine. Çıkışa yaklaşınca durdu ve kendisi için kapıyı açık tutan kapıcı, onu arzu ve suç ortaklığı karışımı bir ifadeyle izledi.

“Taksi güzelim?”

Tıp bilimine adanmış tüm bir hayat, doktor Soldevila'ya iyileştirmesi en zor hastalığın alışkanlık olduğunu öğretmişti. O öğleden sonra, muayenehanesini kapatma kararı aldığı ve insanoğlunun bildiği en ölümcül ikinci hastalığa, emekliliğe teslim olduğu o lanetli günden itibaren tüm öğleden sonraları olduğu gibi, mübarek doktor Puertaferri'sa Sokağı'ndaki dairesinin balkonundan burnunu dışarı uzattı ve dünyadaki neredeyse herkes gibi bunun artık yolun sonuna yaklaşmak olduğunu anladı.

Sokaklar fenerlerini giyiyordu ve gökyüzü, örnek bir hayat vaaz ettiği için sadece arada sırada karaciğerini onunla yorduğu, Boadas'ın o kutsal kokteyllerinkine ile aynı pembemsi renge boyalıydı. Bu bir işaretti. Soldevila paltosu, atkısı ve çantasıyla donandı ve Barselona beyefendilerine özgü şapkasının korumasında, Fermín ve Sempere'lerin entrikalarının yoluna çıkarmış olduğu, Alicia Gris adlı o tuhaf ruhla günlük ziyaret saatinde bir araya gelmek için sokağa çıktı. Ayrıca onun için hissettiği şey, uzun uykusuz geceler boyunca, otuz yıldır elini sağlık durumu iyi olan karşı cinsten birine değdirmediğini kendisine unutturan sonsuz bir merak ve zayıflıktı.

Şehrin karmaşasından uzak Ramblas'tan aşağı doğru yürüyordu ve onun için şans, kendisi için talihsizlik eseri olarak, genç bayan Gris'in yaralarının tıp konusundaki ustalığı sayesinde değil, o karanlık yaratığın damarlarında dolaşan yoğunlaşmış kötülük sayesinde hızla iyileşmiş olmasının

kesinliğini kafasında evirip çeviriyordu. Kısacası, onu taburcu etmek zorunda kalacağı için üzülüyordu.

Her zaman için profesyonellerin “kontrol amaçlı” dedikleri şeyi yapma bahanesiyle, arada sırada kendisine muayene için gelmeye ikna etme çabası gösterebilirdi, ama biliyordu ki böylesi bir gayret, bir Bengal kaplanını kafesinden saldıktan sonra, her pazar sabahı ayinden önce bir tas sütünü içmek için geri dönmesini istemek kadar faydasız olurdu. Muhtemelen herkes için en iyi olanı, Alicia’nın kendisi hariç, genç kadının hayatlarından bir an önce çıkıp gitmesiydi. Uzun kariyeri boyunca, içlerinde en kesin olarak emin olduğu o teşhisi koymak için gözlerine bakmak bile yeterli olurdu.

Kesinlikle emin olduğu üzere, son hastasıyla olması gereken vedalaşma düşüncesi karşısında yaşlı doktorun melankolik ruh hali böyleydi ve Arco del Teatro Sokağı’nın karanlıklar içindeki tüneline girdiğinde, gölgeler içinden keskin kolonya ve ithal sarı tütün karışımı o özel kokuyu yayan bir gölgenin etrafında dolaşıp durduğunun bilincinde değildi.

Son hafta içinde varlığından Kutsal Ruh’un bile haberdar olmadığına yemin edebileceği o yerin büyük kapısını bulmayı öğrenmişti, çünkü aksi takdirde Fermín her gün kahvaltı için evine gelip müstehcen fıkralar anlatacaktı. “En iyisi siz yalnız gelin doktor” demişlerdi. O seviyede Bizans entrikalarına karışabileceklerinden hiç şüphe etmemiş olduğu Sempere’ler, güvenlik nedeniyle olduğunu ileri sürmüşlerdi. Kişi hayatı boyunca insanların iç organlarını altüst ediyor, ama sonra onları neredeyse hiç tanımadığını anlıyordu. Hayat apandisit gibi bir gizemdi.

İşte böylece, kendi düşüncelerine dalmış ve herkesin Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı diye adlandırdığı o gizemli mekâna yeniden girme gayretiyle, doktor Soldevila ayağını eski sarayın basamaklarına attı ve kapıyı çalmaya hazır bir iblis biçiminde kapı tokmağını kavradı. Kapıyı ilk kez çalacakken kendi evinin dış kapısından çıktığından beri onu takip

eden gölge yanıbaşında ete kemiğe büründü ve revolverinin namlusunu şakağına dayadı.

“İyi geceler doktor” dedi Hendaya.

Isaac bir parça endişeli biçimde Alicia’yı izliyordu. Saçma şeylere fazla eğilimli olmasa da, fazla bir telaşa kapılmadan, son haftalarda içinde genç kadına karşı sevgiye benzer bir şeyin yeşermesine izin vermiş olduğunu fark etti günler önce. Her şeyi yumuşatan yılları suçluyordu. O haftalar boyunca Alicia’nın varlığı, kitaplar arasındaki inzivanın seçilmiş yalnızlığını yeniden değerlendirmeye zorlamıştı onu. Onun kendini topladığını ve hayata döndüğünü gören Isaac, kaybolmak bir yana, Alicia’nın oradaki varlığıyla içinde taşıdığından bile haberdar olmadığı yaraların daha çok açılarak, kendisinde kızı Nuria’nın hatırasının yeniden canlandığını hissetmişti.

“Neden bana öyle bakıyorsun Isaac?”

“Çünkü ben yaşlı bir aptalım.”

Alicia gülümsedi. Isaac genç kadının bunu yaparken dişlerini gösterdiğini ve kötücül bir hava yaydığını fark etti.

“Yaşlanmış bir aptal mı yoksa aptallaşmış bir yaşlı mı?”

“Bana gülmeyin Alicia, her ne kadar bunu hak etsem de.”

Kadın ona şefkatle baktı ve yaşlı bekçi başını çevirmek zorunda kaldı. Alicia o karanlık görüntüsünden sıyrılırken, her ne kadar birkaç saniye için bile olsa, ona Nuria’yı o kadar çok hatırlatıyordu ki, boğazı düğümleniyor ve soluğu kesiliyordu.

“Orada taşıdığınız şey nedir?”

Isaac ona tahta bir kutu gösterdi.

“Bu benim için mi?”

“Benim veda hediyem.”

“Peki siz benden kurtulmak mı istiyorsunuz?”

“Ben, hayır.”

“Peki neden artık gideceğimi düşünüyorsunuz?”

“Yanılıyor muyum?”

Alicia cevap vermedi, ama kutuyu kabul etti.

“Açın onu.”

İçinde maun sapa tutturulmuş yaldızlı bir tüy kalem ve kandil ışığında parlayan mavi mürekkep şişesini buldu.

“Bu Nuria’nın mıydı?”

Isaac başını salladı.

“On sekiz yaşını doldurduğunda ona aldığım hediye idi.”

Alicia tüy kalemi inceledi, gerçek bir zanaat ürünüydü.

“Yıllardır onunla kimse yazı yazmıyor” dedi bekçi.

“Neden bunu siz yapmıyorsunuz?”

“Benim yazacak hiçbir şeyim yok.”

İki sert darbenin yankısı saray boyunca yayıldığı sırada, Alicia onunla bu konuyu tartışacaktı. Beş saniyelik bir aradan sonra iki darbe sesi daha geldi.

“Doktor” dedi Alicia. “Artık şifreyi öğrendi.”

Isaac başını salladı ve ayağa kalktı.

“Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretilmez diye kim demiş?”

Bekçi yağ lambalarından birini aldı ve girişe çıkan galeriye doğru ilerledi.

“Siz onu deneyin” dedi. “Orada beyaz kâğıt var.”

Isaac elinde feneri taşıyarak dönemeçli uzun koridorda ilerledi. Onu sadece birisini karşılayacağı zaman kullanıyordu. Yalnızken fenere ihtiyaç duymuyordu. O mekânın her ayrıntısını biliyordu ve içinde yüzen daimi alacakaranlığın nefesiyle mekânın derinliklerinde gezmeyi tercih ediyordu. Büyük kapının önünde durdu, feneri yere bıraktı ve iki eliyle kilit mekanizmasını harekete geçiren manivelayı kavradı. Alışılmış olandan daha fazla gayret harcamaya başladığını fark etmişti ve bunu yaparken göğsünde daha önce hiç tecrübe etmediği bir baskı olduğunu hissediyordu. Belki de bekçi olarak sayılı günleri kalmıştı.

O mekân kadar eski olan kilit mekanizması yaylar, manivelalar, makaralar ve dişli çarklardan oluşan karmaşık bir

sistemdi ki aksamının tüm parçalarının açılması on ila on beş saniye kadar sürüyordu. Büyük kapı kanadı kilitten kurtulunca Isaac, oyma ağaçtan ağır meşe kapı kanadının üflemeyle bile açılmasına izin veren karşı ağırlık sistemini aktive eden kolu çekti. Doktoru karşılamak için feneri kaldırdı ve ona yol vermek için biraz yana çekildi. Doktor Soldevila'nın silueti eşikte belirdi.

"Her zaman olduğu gibi tam zamanında doktor" diye başladı Isaac.

Bir saniye sonra doktorun gövdesi sert biçimde içeri yuvarlandı ve uzun ve köşeli yüz hatları olan bir figür girişi kapladı.

"Kim..."

Hendaya gözlerinin arasına revolverini doğrulttu ve bir ayak darbesiyle doktorun gövdesini itti.

"Kapıyı kapat."

Alicia tüy kalemi hokkada ıslattı ve parlak mavi renkte bir çizgi çizmek için kâğıda sürttü. Kendi adını yazdı ve mürekkebin nasıl yavaş yavaş kuruduğunu izledi. Başlangıçta daima gizem ve sürprizler vaat eden beyaz kâğıdın verdiği memnuniyet bir anda yok oldu. Kişi ilk kelimeleri ona yerleştirir yerleştirmez yazıda, hayatta olduğu gibi, birilerinin yapıp diğerlerinin kabul etmesi masumiyetiyle, niyetler ve sonuçlar arasında dağlar kadar mesafe olduğunu anlıyordu. Durup bakışını kapıya çevirdiğinde, en sevdiği kitaplardan birindeki bir cümleyi yazmaya hazırlanıyordu. Kalemi kâğıdın üzerine bıraktı ve sessizliği dinledi.

Anında bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Emektar Isaac ve Doktor Soldevila arasında alışıldık konuşmalardan çıkan gürültünün eksikliği, düzensiz ayak seslerinin belirsiz yankısı ve havada varlığını hissettiği zehirli sessizlik ensesindeki tüyleri diken diken etti. Etrafına baktı ve şansına lanet savurdu. Her zaman farklı bir biçimde öleceğini düşünmüştü.

Başka herhangi bir durumda Hendaya binanın içine girer girmez o iki ihtiyarın işini birer el ateş ederek bitirirdi, ama Alicia'yı alarma geçirmek istemiyordu. Doktor Soldevila kendisini yere devirmiş olan ensesine aldığı darbeden sonra, neredeyse tamamen bilinçsiz duruma geçmişti. Tecrübeleri en azından yarım saat boyunca onun için endişelenmesine gerek olmadığını söylüyordu.

"Nerede o?" diye sordu alçak sesle bekçiye.

"Ne nerede?"

Suratına revolveriyle bir darbe indirdi ve çatırdayan bir kemiğin sesini duydu. Isaac dizlerinin üzerine düştü ve sonra inleyerek bir yana doğru devrildi. Hendaya eğildi, onu boyundan yakaladı ve sıktı.

"Nerede?" diye tekrarladı.

İhtiyar adamın burnundan oluk oluk kan akıyordu. Hendaya silahının namlusunu çenesinin altına dayadı ve sabit bir biçimde gözlerine baktı. Isaac yüzüne tükürdü. "Cesur biri" diye düşündü Hendaya.

"Hadi ihtiyar, bana numara yapma, kahramanlık yapmak artık senden geçti. Alicia Gris nerede?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Hendaya gülümsedi.

"Bacaklarını kırmamı ister misin büyükbaba? Senin yaşında uyluk kemiğindeki kırıklar kaynamaz..."

Isaac ağzını açmadı. Hendaya onu ensesinden tuttu ve içeri doğru sürükledi. Arkasında hafif bir aydınlığın olduğu

sezilen ve viraj yaparak ilerleyen geniş galeride yürüdüler. Duvarlar fantastik sahnelerin freskleriyle kaplıydı. Hendaya kendi kendine buranın ne çeşit bir yer olduğunu sordu. Koridorun sonuna vardıklarında, sonsuzluğa kadar yükselen devasa bir kubbeli tavanla karşılaştı. Onu içine alan manzara silahını indirmesine neden oldu ve kendini taşıyamayan ihtiyarın tüm ağırlığıyla düşmesine izin verdi.

Hayali bir ışık bulutu içinde yüzen görüntü, bir düş görüntüsü aklını çeldi. Kendi üzerinde girdaplar çizerek yükselen, tüneller, geçitler, kemerler ve köprülerden oluşan bir labirent. Yapı sanki hemen orada yerden fışkırmış ve imkânsız bir geometri içinde, tavanı taçlandıran mat camdan kubbeyi tırmalamak için yukarı tırmanıyormuş gibiydi. Hendaya kendi kendine gülümsedi. Barselona'nın eski bir sarayında, karanlıklar içine gizlenmiş kitaplardan ve kelimelerden oluşan bir yasak şehir vardı ve Alicia Gris'i parçalarına ayırdıktan sonra burayı ateşe verecekti. Bu onun şanslı günüydü.

Isaac arkasında kandan bir iz bırakarak döşeme taşı üzerinde sürünüyordu. Sesini yükseltmek istiyor, ama bir iniltiden başka bir şey telaffuz edemiyordu ve bilincini güçlkle açık halde tutmayı başarıyordu. Yeniden Hendaya'nın yaklaşan ayak seslerini duydu ve ayağını kaburga kemikleri arasına yerleştirip kendisini yere bastırarak ezdiğini hissetti.

"Orada kal büyükbaba."

Hendaya onu bileğinden yakaladı ve tavam destekleyen sütunlardan birine kadar onu sürükledi. Metal kancalarla taş tutturulmuş üçlü ince bir boru yukardan iniyordu. Hendaya bir kelepçe çıkardı, bir halkasını borulardan birine ve etini kemirdiğini hissedene kadar sıkarak diğer halkayı Isaac'ın bileğine geçirdi. Bekçi boğuk bir çığlığa engel olamadı.

"Alicia artık burada değil" dedi soluk soluğa. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz..."

Hendaya ihtiyarı duymazdan geldi ve alacakaranlığı dikkatlice inceledi. Bir köşede, ardında bir mumdan yayılan

aydınlık olduğu tahmin edilen bir kapı çerçevesi vardı. Polis iki eliyle silahını kavradı ve duvar dibinden ayrılmadan oraya kadar süzöldü. İhtiyarın endişeli bakışları bunun doğru yer olduğunu teyit etti.

Silahını kaldırmış halde odaya girdi. Odanın ortasında küçük bir yatak vardı ve çarşaf lar bir kenara itilmişlerdi; duvarın yanında, üzeri ilaçlar ve diğer malzemelerle kaplı bir komodinin duruyordu. Havada alkol, balmumu ve ağzını sulandıran şekerli ve unlu bir şeyin kokusu vardı. Yatağın yanında, üzerinde bir mum olan sehpay a yaklaştı. Açık bir mürekkep hokkası ve bir top dosya kâğıdı buldu. Sayfalardan ilkinin üzerinde, eğimli ve düzgün bir el yazısıyla şu okunuyordu:

Alicia

Hendaya gülümsedi ve odanın girişine geri döndü. Bakışlarını hâlâ onu borulara bağlayan kelepçeyi zorlamaya devam eden bekçiye çevirdi. Daha ötede, kitaplardan labirentin girişinde, sanki bir damla su dolu tankın yüzeyine çarptığında dağılan dalga izleri gibi, alacakaranlıkta hafif bir dalgalanmanın ayırdına vardı. Isaac'ın önünden geçerken, bekçiye bakmaya bile tenezzül etmeden, yerdeki yağ lambasını aldı. Onunla hesabını kapatmak için zaman vardı.

Hendaya büyük yapının dibine varınca, önünde yükselen kitaplardan oluşmuş bazilikayı izlemek için durdu. Silahının dolu ve namlu ağzında da bir mermi olduğunu kontrol ettikten sonra, Alicia'nın kokusu ve ayak seslerini takip ederek labirentin içine girdi.

Tünel yapının merkezine doğru yükselerek hafifçe kıvrılıyor ve Hendaya girişi arkasında bıraktıkça giderek daralıyordu. Duvarlarda tabandan tavana kitap ciltleri sıralanmıştı. Eski deri ciltlerle oluşturulmuş duvar kaplamaları üzerinde hâlâ onlarca farklı dilde kitap başlıkları okunabiliyor ve geçidi örtüyorlardı. Bir süre sonra merkezindeki masada açık kitaplar, okuma sehpaları ve çok zayıf sarı bir ışıkla parlayan bir lambanın olduğu sekizgen sahanlığa ulaştı. Birbirine zıt yönlerde farklı koridorlar açılıyor, bazıları yapının içinde yükseliyor, bazıları aşağı iniyordu. Hendaya labirentin ürettiği sesi dinlemek için durdu, bir çeşit eski ahşap ve kâğıt toplamının daimi ve neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif hareketinin gürültüsü. Alicia'nın başka bir çıkış arayacağını, kendisinin içerde kaybolmasını ve böylelikle kaçmak için zaman kazanmayı umduğunu düşünerek aşağı inen koridorlardan birine girmeye karar verdi. Onun yerinde olsa yapacağı şey bu olurdu. Bununla beraber koridora girmeden bir saniye önce onu fark etti. Bir kitap, sanki birisi kitap neredeyse düşecek pozisyona gelene kadar çekmiş gibi, raflardan birinde asılı duruyordu. Hendaya yaklaştı ve kabinin üzerindeki başlığı okudu:

ALICIA, AYDANIN İÇİNDEN

Lewis Carroll

“Bu kızın canı oyun mu istiyor?” diye sordu yüksek sesle.

Sesi tüneller ve salonlar yumağında bir karşılık alamadan kayboldu. Hendaya kitabı duvara doğru itti, daha belirgin biçimde yükselmeye ve dört ya da beş adımda bir ayaklarının altında basamaklar oluşturmaya başlayan koridorda ilerlemeye devam etti. Labirentin içine daldıkça efsanevi bir yaratığın derinliklerine, attığı her adımda varlığının mükemmel bilincinde olan, kelimelerden oluşan bir leviathanın derinliklerine dalyormuş gibi bir izlenim ediniyordu. Tavanın müsaade ettiği yere kadar feneri yukarı kaldırdı ve ilerlemeye devam etti. On metre kadar daha ileride, köpek başlıklı bir melek heykeliyle karşılaşınca aniden durdu. Ona bir el ateş etmeden, saniyenin küçük bir parçası kadarlık zaman diliminde heykelin balmumundan olduğunu ve maşa kadar büyük ellerinde daha önce hiç bahsini duymadığı bir kitap tuttuğunu anladı:

KAYIP CENNET

JOHN MILTON

Melek öncekinden iki kat geniş oval bir salonun girişini koruyordu. Salonun içi vitrinler, eğimli raflı dolaplar ve bir kitap mezarlığı olarak kullanıma hazır nişlerle çevriliydi. Hendaya iç çekti.

“Alicia” diye seslendi. “Çocukluk yapmayı bırak ve çıkıp yüzünü göster. Seninle sadece konuşmak istiyorum. İki profesyonel gibi.”

Hendaya salonu geçti ve oradan başlayan koridorlara kulak kabarttı. Bir kez daha loş ışığın silikleştirdiği dönemecin yanında, koridorlardan birindeki raftan bir kitap kafasını uzatıyordu. Hendaya dişlerini sıktı. Eğer Leandro’nun orospusu kedi fare oyunu oynamak istiyorsa, hayatının sürprizini yaşayacaktı.

“Sen kendin istedin” dedi çok belirgin şekilde yukarı doğru ilerleyen bu koridora girerek.

Labirentin kalbine doğru giderken Alicia'nın bıraktığı işaret için hangi kitabı seçtiğine bakmadı bile. Yirmi dakikalık süre boyunca Hendaya o devasa kuliste yukarıya doğru tırmandı. Yolunun üzerinde salonlar, kemerler arasında asma katlar ve oradan bakınca, hesaplamış olduğundan çok daha fazla yükselmiş olduğunu anlayabildiği geçitler buldu. En altta borulara kelepçeli Isaac'ın görüntüsü artık ona minicik geliyordu. Bakışlarını kubbeye doğru çevirdiğinde yapı giderek daha da büyüyordu ve her defasında daha karmaşık çizgiler içinde girdaplar oluşturunuyordu. Ne zaman izini kaybettiğini sansa, yeni bir tünelin girişindeki bir raftan dışarı taşan bir kitap cildini görüyor ve bu tünel onu değişik kıvrımlarla dallanıp budaklanan yeni bir salona götürüyordu.

Zirveye doğru yükseldikçe labirentin doğası mutasyona uğruyordu. Her defasında biçimindeki karmaşa daha ilginç hale geliyor, buğulu aydınlık huzmelerini içeri almak için kemerlerden ve ışık pencerelerinden faydalanıyordu. İçeride asılı duran karanlığa, köşeli aynaların büyüğü egemendi. Önüne çıkan her yeni salon daha fazla heykeller, tablolar ve ne olduklarını anlamakta zorlandığı yapıtlarla doluydu. Heykellerden bazıları yapımı sona ermemiş otomatlara benziyor, kâğıttan ya da alçıdan yapılmış diğer figürler tavandan sarkıyor ya da kitaplardan yapılmış lahitlerde gizlenmiş yaratıklar gibi duvarların içinde gömülü duruyordu. Belli belirsiz bir baş dönmesi ve endişe hissi giderek Hendaya'yı esir aldı ve hemen sonra, terden sıırıslam olmuş parmakları arasından silahın kaymakta olduğunu fark etti.

"Alicia, eğer siz oradan çıkmazsanız bu bok yığını ateşe verir ve sizin canlı canlı kızarmanızı izlerim. İstedığınız şey bu mu?"

Arkasında bir gürültü duydu ve döndü. Başlangıçta bir top ya da yumruk büyüklüğünde bir küre sandığı bir nesne tünellerden birinden basamaklardan aşağı yuvarlanıyordu. Onu almak için diz çöktü. Bu korkutucu gülümsemesi ve

camdan gözleriyle bir bebek kafasıydı. Bir an sonra, ona bir çocuk şarkısını hatırlatan metalik bir ezginin çınlaması havayı doldurdu.

“Orospu çocuğu” dedi dişlerinin arasından.

Kalp atışını şakaklarında hissederek merdivenlerden yukarı atıldı. Müziğin yankısı, bir ucunda içeri büyük bir ışık demetinin girdiği korkuluklu bir balkon bulunan dairesel salona kadar getirmişti onu. Diğer tarafta kubbenin cam levhası görölüyordu ve Hendaya en tepeye çıkmış olduğunu anladı. Müzik bu salonun dibinden geliyordu. Girişin her iki yanında, sanki kaderine bırakılmış mummyalar gibi, kitapların arasına gömülmüş birer beyazımsı heykel bulunuyordu. Zemin, sayfaları açık kitap ciltleriyle doluydu ve Hendaya salonun diğer ucuna varıncaya kadar onları çiğneyerek yürüdü. Orada kutsal emanet sandığı gibi bir görüntüsü olan, duvarın içine gömülmüş küçük bir dolap vardı. Hendaya yavaşça kapağını açtı.

Aynalarla kaplanmış bir müzik kutusu dolabın dibinde çınliyordu. İçinde kanatları açık bir melek figürü hipnotize edici biçimde yavaşça dönüyordu. Kurulmuş mekanizma gücünü kaybettikçe müziğin sesi giderek söndü. Melek yarı uçar vaziyette kalakaldı. İşte o zaman müzik kutusunu kaplayan ayna levhalarından birinde yansımayı fark etti.

İçeri girdiğinde alçıdan kadavralara benzettiği heykellerden biri hareket etmişti. Hendaya ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hızlıca döndü ve ışık huzmesini kesen heykele üç kez ateş etti. İnsan biçimindeki varlığı oluşturan kâğıt katmanlar ve alçı dağıldı ve havada asılı kalan bir bulut bıraktı. Polis silahını birkaç santimetre indirdi ve gözlerini kısıtı. Sadece o zaman yanibaşında, havada gerçekleşen o yumuşak hareketi hissetti. Döndü ve yeniden silahın horozunu kaldırırken, gölgelerden taşan karanlık ve delici bir bakışın parıltısını tanıdı.

Tüy kalemin ucu korneasını delip kafatasının arka kısmındaki kemik tabakasını tırmalayana kadar beynine girdi.

Hendaya sanki ipi kesilmiş bir kukla gibi anında yere yığıldı. Vücudu titrer halde, açık kitapların üzerine serildi. Alicia yanında diz çöktü, hâlâ elinde tuttuğu silahı ondan söküp aldı ve ayaklarıyla gövdeyi balkona kadar itti. Sonra ayağının ucuyla onu kenardan itti ve hâlâ hayattayken düşüşünü ve boğuk ve nemli bir yankıyla taş zemine çarpmasını gördü.

21

Isaac onun labirentten çıktığını gördü. Hafifçe topallıyordu ve kanını donduran bir doğallıkla elinde bir silah tutuyordu. Hendaya'nın vücudunun mermer zeminde düşmüş olduğu yere yaklaşmasını izledi. Yalınayaktı, ama cesedin etrafını çevreleyen kan gölünü çiğneyerek geçerken hiç tereddüt etmedi. Cesedin üzerine eğildi ve ceplerini aradı. Bir cüzdan çıkarıp inceledi. Bir deste parayı içinden aldı ve kalanı yere bıraktı. Ceketinin ceplerini yokladı ve bulduğu anahtarları alıkoydu. Birkaç saniye soğukkanlılıkla cesedi izledikten sonra, Alicia Hendaya'nın yüzünden çıkan şeyi kavrayıp kuvvetlice çekti. Isaac sadece birkaç saat önce ona hediye etmiş olduğu tüy kalemi tanıdı.

Alicia yavaşça ona yaklaştı. Yanında diz çöktü ve onu kelepçeden kurtardı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunun ve tir tir titrediğinin farkında olmayan Isaac onun bakışlarını aradı. Alicia yüzünde bir ifade olmaksızın, sanki kaybettiği kızının bir reenkarnasyonunu onda görmeyi istemiş olan o zavallı hayalperest ihtiyar karşısında gerçeği göstermeyi arzu ediyormuş gibi ona bakıyordu. Alicia geceliğinin eteğinde tüy kalemi temizledi ve ona uzattı.

"Ben asla onun gibi olamazdım Isaac."

Dilsiz bekçi gözyaşlarını kuruladı. Alicia ona elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra bekçinin yatak odasının hemen yanında kalan küçük banyoya yöneldi. Isaac akan suyun sesini duydu.

Bir süre sonra doktor Soldevila sendeleyerek çıkageldi. Isaac eliyle ona bir işaret yaptı ve doktor yaklaştı.

“Ne oldu? O adam da kimdi?”

Isaac başıyla, yirmi metre kadar ilerde, uzuvları birbirine karışmış ve yere yapışmış haldeki cesedi işaret etti.

“Aman Tanrım” diye mırıldandı doktor. “Peki bayan..?”

Alicia bir havluyla sarınmış halde banyodan çıktı. Onun Isaac’ın odasına girdiğini gördüler. Doktor bekçiye sorgulayıcı bir bakış yöneltti. O omuzlarını silkti. Soldevila odanın kapısına kadar yaklaştı ve kafasını uzattı. Alicia Nuria Monfort’un bazı giysilerini üzerine geçiriyordu.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu doktor.

“Mükemmel derecede” diye karşılık verdi gözlerini aynadan ayırmadan.

Doktor Soldevila şaşkınlığından sıyrıldı, bir sandalyeye oturdu ve o Isaac’ın kızının eski makyaj kutusunu inceleyip bazı kozmetikleri seçerken sessizce izledi. Dikkatlice, dudaklarını ve gözlerini kesin bir biçimde belirginleştirerek, son haftalarda kendisine bakılmasına alışmış olan kendini salmış o vücuda, eylemlerinin sahnesine çok daha uygun yeni bir kişilik kazandırarak makyaj yaptı. Aynada onun bakışlarıyla karşılaşınca Alicia göz kırptı.

“Ben gider gitmez, sizlerin Fermín’i uyarması gerek. Ona cesetten kurtulmak gerektiğini söyleyin. Plaza Real’deki tak-sidermisti benim adımı vererek görmeye gitsin. Onda gerekli olan kimyasal ürünler var.”

Alicia doğruldu, aynadaki görüntüsünü değerlendirerek etrafında bir döndü ve silahı ve Hendaya’nın cesedinden çıkardığı parayı siyah bir çantaya koyarak kapıya yöneldi.

“Siz kimsiniz?” diye sordu onu geçerken gören doktor Soldevila.

“Şeytan” diye cevap verdi Alicia.

Fermín mübarek doktorun kitabevinin kapısından girdiğini gördüğü anda korku sezonunun açılmış olduğunu anladı. Soldevila suratının ortasına son derece profesyonelce aşk edilmiş bir şamar yediğinin şaşmaz işaretlerini belli ediyordu. O ayın hesaplarını denkleştirmek için tezgâhın arkasında bulunan Daniel ve Bea ağzı açık halde kaldılar ve onun yardımına koştular.

“Ne oldu doktor?”

Doktor Soldevila mitralyözle vurulmuş bir balon gibi ses çıkararak üfledi ve altüst olmuş halde başını indirdi.

“Daniel, Milli Ruhun Biçimlendirilmesi metinlerini içeren kitapların arkasına beybabanızın sakladığı şu adi konyak şişesini çıkarınız” diye emretti Fermín.

Bea bir sandalyeye kadar doktora refakat etti ve oturmasına yardımcı oldu.

“Siz iyi misiniz? Size bunu kim yaptı?”

“Evet ve pek emin değilim” diye cevap verdi. “Bu sıralamayla.”

“Peki Alicia?” diye sordu Bea.

“Doğrusu onun için pek endişelenmezdim...”

Fermín iç çekti.

“Kuş kafesten uçtu mu?” diye sorup öğrenmek istedi.

“Bir kükürt bulutunun içinde” diye cevap verdi doktor.

Daniel doktorun direnç göstermeden kabul ettiği bir bardak konyak uzattı ona. Onu bir dikişte yuttu ve içeriğinin simyasını gerçekleştirmesine izin verdi.

“Bir tane daha lütfen.”

“Ya Isaac?” diye sordu Fermín.

“Düşünmek için kaldı.”

Fermín doktorun yanında eğildi ve onun gözlerine baktı.

“Bakalım, doktor hazretleri, şimdi dökülün, mümkün olduğunca edebi kısmını es geçerek.”

Hikâyesini bitirince doktor cila niyetine bir kadeh daha istedi. Bea, Daniel ve Fermín ağızlarını açmadan ona katıldılar. İhtiyatlı bir sessizliğin ardından Daniel müzakereyi başlattı.

“Nereye gitti acaba?”

“Sanırım adaletsizlikle savaşmaya” diye cevap verdi Fermín.

“Anlaşılır dilde konuşun saygıdeğer şahıslar, Sempere ailesinin gizemlerinin gündemimizde yeri yok” diye bildirdi doktor.

“İnanın bana eve gidip sığır filetonuzu tatmanızı ve bu meselenin aslını ortaya çıkarma işini bize bırakmanızı önererek size büyük bir iyilik yapmış oluyorum” diye tavsiyede bulundu Fermín.

Doktor kabul etti.

“Daha başka tetikçi beni ziyaret eder mi?” diye sordu. “Hazırlıklı olmak için soruyorum.”

“Sanırım şimdilik hayır” diye cevap verdi Fermín. “Ama belki birkaç haftalığına şehirden ayrılıp bir şen dul eşliğinde, böbrek taşı ya da idrar yollarındaki herhangi bir mikroskobik nesneyi düşürme çalışması yapmak için Mongat kaplıcalarına gitmek çok da yersiz bir hareket olmaz.”

“Bir defalığına da olsa, buna hayır demeyeceğim” diyerek onayladı doktor.

“Daniel, neden doktora evine kadar eşlik edip tek parça halinde vardığından emin olma iyiliğini yapmıyorsunuz?” diye önerdi Fermín.

“Neden ben?” diye protesto etti Daniel. “Yine ayak altından çekilmemi mi istiyorsunuz?”

“Eğer isterseniz sizin Julián’ı göndereyim, her ne kadar bu görev için sanırım İlk Komünyon ayinini yapmış biri daha uygun olsa da.”

Daniel istemeyerek de olsa kabul etti. Fermín Bea’nın bakişlarını ensesinde hissetti, ama o an için bunu fark etmemiş gibi yaptı. Doktora veda etmeden önce ona son bir konyak kadehi ikram etti ve şişede bir parmak içki kaldığını görünce kalanını içmek için şişeyi ağzına dayadı. Doktordan ve Daniel’den kurtulunca Fermín kendini sandalyeye bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü.

“Peki doktorun taksidermist ve cesedin yok edilmesi ile ilgili söylediği tüm bu şeyler?” diye sorguladı ona Bea.

“Maalesef halledilmesi gereken iğrenç bir iş” dedi Fermín. “Alicia hakkındaki en can sıkıcı konulardan biri bu konularda pek yanılmaması.”

“Diğeri nedir peki?”

“Affetmemesi. Bugünlerde size aklımda neler dolaştığını tahmin etmemize yarayacak bir şeyler söyledi mi? Bunu iyi düşünün.”

Bea tereddüt etti, ama sonunda reddetti. Fermín yavaşça başını salladı ve ayağa kalktı. Askıdan paltosunu aldı ve pek iyi rüzgârlar estirmeyen bir kış öğleden sonrası maceraya atılmak için hazırlandı.

“En iyisi ben şu taksidermisti görmeye gideyim o halde. Bakalım yolda aklıma bir şeyler gelecek mi...”

“Fermín?” diye seslendi Bea o henüz kapıya varamadan. O durdu ama arkasını dönmekten kaçındı.

“Alicia’nın bize anlatmadığı bir şeyler var değil mi?”

“Anlatmadığı çok şeyler olduğundan şüpheleniyorum Bayan Bea. Ayrıca sanırım bunu bizim iyiliğimiz için yaptı.”

“Ama Daniel ile ilgili bir şeyler var. Ona çok acı verecek bir şey.”

O zaman Fermín ona döndü ve üzgün bir ifadeyle gülümsedi.

“Ama siz ve ben bunun için yanındayız değil mi, böyle bir şeyin olmasını engellemek için.”

Bea sabit bir biçimde ona baktı.

“Çok dikkatli gidin Fermín.”

Kadın sulu kar yağışına gebe mavi alacakaranlıkta onun gidişini izledi. Santa Ana Sokağı'nda atkıları ve bol giysileri altında gizlenmiş halde yürüyen insanların geçişini izleyerek öylece kaldı. İçinden bir ses kışın, gerçek kışın, hiç haber vermeden üzerlerine çöktüğünü söylüyordu. Üstelik bu kez izi kalacaktı.

Fernandito bakışları tepedeki küçük pencereye dalmış halde odasındaki yatakta uzanıyordu. Odanın ya da herkesin ifadesiyle odacığın bir duvarında çamaşır makinesi bulunuyordu ve daha hüznü ve daha az davetkâr olsa da, ona Capitol Sineması'nda gördüğü denizaltı sahnelerini hatırlatıyordu her zaman. Böyle olsa da, o öğleden sonra Fernandito, kendisinin ruhsal ve mistik olarak kabul ettiği hormonal bir manevranın işlevi sayesinde kendisini harika hissediyordu. Büyük harflerle Aşk, dantelli etekliğiyle kapısını çalmıştı. Teknik olarak kapıyı çalmamış, daha ziyade kapısının önünden geçmişti, ama o kaderin, diş ağrısı gibi, kişiyi iki seçenekten biriyle yüzleşene kadar peşini bırakmayacağını düşünüyordu. Bu durum aşk meselesinde daha belirgindi.

Vefasız Alicia'nın hayaletini ve ilk ergenlik yıllarını zehirlemiş olan o görsel büyülerini bir defada tamamen kovalamayı başarmış olan aydınlanmayı birkaç gün önce yaşamıştı. Bir aşk, başarısız da olsa, insanı diğerine götürür. Bolerolar böyle söylüyordu ve ne kadar baldan tatlı olsalar da, aşk bilminde neredeyse her zaman haklı olan onlardı. Bayan Alicia'ya olan mantıksız ve gülünç aşkı, o yürek çarpıntıları ve tehlikeler arasında, onun Sempere ailesiyle karşılaşmasını ve iyi yürekli kitapçı tarafından önerilen bir iş sahibi olmasını sağlamıştı. İşte oradan cennete ulaşması bir anlık meseleydi.

Her şey bir sabah kitabevindeki sipariş dağıtma görevine başlamak için işe gitmesiyle olmuştu. Altüst eden havasıyla ve aksanlı konuşan bir yaratık işyerinde sağa sola

koşturuyordu. Sempere'lerin kendi aralarındaki konuşmalarda Sofía ismini duyuyordu ve Fernandito pek çok soruşturmanın ardından, bahsi geçen kişinin kitapçı Sempere'nin yeğeni ve Daniel'in kuzeni olduğunu öğrenebildi. Görünüşe göre Daniel'in annesi, Isabella İtalyan asıllıydı ve Napoli doğumlu olan Sofía Barselona Üniversitesi'nde okuyup İspanyolcasını geliştirirken, geçici bir süre Sempere'ler ile vakit geçiriyordu. Elbette tüm bunlar işin teknik boyutuydu.

İkincil öneme sahip diğer iç organları bir kenara bırakarak, Fernandito'nun beyin dokusunun yüzde seksen beşlik bir kısmı Sofía'yı izlemek ve ona hayranlık duymakla meşgul oluyordu. Bir eksik bir fazla, genç kız on dokuz yaşlarında olmalıydı. Sevgili arama yaşlarındaki delikanlılar karşısında sonsuz zalimliğiyle tabiat ana, ona oynar şişkinlikler, kıvrımlı yüzeyler ve sağlam ayaklar vermişti ki sadece onu izlemek bile Fernandito'yu nefes kesilmesine yakın bir duruma sokuyordu. Gözleri, dudaklarının profili ve o beyaz dişler ve gülümsediğinde bir an görülebilen o pembe dili zavallı çocuğun gözlerini kamaştırıyor, parmaklarının insanı yeniden hayata getiren o ağzı okşayarak, genç kızın giydiği yünden ve üzerine sıkı sıkı oturan süveterlerin vurguladığı üzere İtalyanların her daim mimari ustaları olduğunu kanıtlayan cennet vadisi-ne doğru solgun boynundan aşağı indiğini hayal ederek saatler geçirebiliyordu.

Fernandito gözlerini devirdi ve evin yemek odasından gelen radyo gürültüsünü ve komşuların çığlıklarını unutarak, güllerden ya da taç yaprakları olan herhangi bir çiçekten yapılmış yatağın üzerine sakince uzanmış bir Sofía'nın görüntüsünü aklına getirmeye çalıştı; en taze ilkbahar mevsiminde kendisine sunulan bu hediyenin, güçlü ve her türlü kilitler, fermuarlar ve ebedi dişi gizemleri konusunda uzman elleriyle, ısırlıklarla değilse öpücüklerle yapraklarını koparmak ve gerçek kadının bacak arası ve göbeği arasına tanrının yerleştirme lütfu gösterdiği mükemmelliğin o benzersiz

dinginliğine yüzünü sermek istedi. Fernandito'nun düşü orada kaldı ve Efendimiz Tanrı'nın bu kadar iğrenç olduğu için hemen o an yok edici bir yıldırımla elektrik vererek onu öldürmesi halinde buna müstahak olduğuna kanaat getirdi.

Arındırıcı bir yıldırım olmadığından telefon çaldı. Kori-dordan ekskavatörün ayak sesleri yaklaştı ve küçük odanın kapısı aniden açılıp, gömleği, kilotu ve elinde domuz sucuğu sandviçiyle babasının silueti belirerek ona şöyle dedi:

"Kalk, yararsız, telefon sana."

Cennetin pençesinden sökülüp alınan Fernandito koridorun sonuna kadar ayak sürüdü. Orada küçük bir köşede, annesinin Montserrat'dan aldığı, düğmesine basılınca gözlerindeki ışıklar yanan ve ona doğaüstü bir parlaklık veren, Fernandito'ya yıllarca süren kâbuslara mal olmuş plastikten bir Hazreti İsa figürünün altında telefon bulunuyordu. Ahizeyi eline alır almaz erkek kardeşi Fulgencio, onun büyük yeteneği olduğu üzere dedikodu malzemesi toplayıp yüzsüzlük yapmak için kafasını uzattı.

"Fernandito?" diye sordu hattın ucundaki ses.

"O benim."

"Ben Alicia."

Kalbi yerinden oynadı.

"Konuşabilir misin?" diye sordu.

Fernandito Fulgencio'nun suratına bir sandalet fırlattı ve o kendi odasına gizlendi.

"Evet. Siz iyi misiniz? Neredesiniz?"

"Beni iyi dinle Fernandito. Bir müddet uzaklaşmam gerekiyor."

"Kulağa ne kötü geliyor."

"Bana bir iyilik yapman gerek. Önemli."

"Ne istersiniz."

"Evimden almanı söylediğim o kutudaki kâğıtlar hâlâ sende mi?"

"Evet. Güvenli bir yerdeler."

“Kapağında elle *Isabella* yazan bir defteri bulmanı istiyorum.”

“Hangisi olduğunu biliyorum. Açmadım ama tamam mı? Öyle düşünmeyin.”

“Bunu yapmadığını biliyorum. Senden istediğim şey onu Daniel Sempere’ye vermek. Ama sadece ona. Beni anladın mı?”

“Evet.”

“Sana defteri ona teslim etmeni söylediğimi bildirirsin. Bu ona ait, başka hiç kimseye değil.”

“Evet Bayan Alicia. Siz neredesiniz?”

“Önemli değil.”

“Tehlikede misiniz?”

“Benim için endişelenme Fernandito.”

“Elbette endişeleniyorum...”

“Her şey için teşekkürler.”

“Bu kulağa veda gibi geliyor.”

“Sen de ben de biliyoruz ki sadece kibarlık budalaları vedalaşır.”

“Ama siz asla kibarlık budalası olamazsınız. Her ne kadar buna gayret etseniz de.”

“Sen iyi bir dostsun Fernandito. Ayrıca iyi bir adam. Sofía şanslı bir kadın.”

Fernandito neredeyse kor kadar kızardı.

“Siz nasıl biliyorsunuz?”

“Sonunda seni hak eden birini bulman beni mutlu ediyor.”

“Hiç kimse asla sizin gibi olmayacak Bayan Alicia.”

“Senden istediğimi yapacak mısın?”

“Merak etmeyin.”

“Seni seviyorum Fernandito. Dairenin anahtarları sende kalsın. Ev senin. Mutlu ol. Ayrıca beni unut.”

O tek kelime edemedi Alicia kapatmıştı bile. Fernandito yutkundu ve gözyaşlarını silerek o da ahizeyi yerine koydu.

Alicia telefon kabinini terk etti. Taksi birkaç metre ötede bekliyordu. Şoför penceresini açmıştı ve düşünceli halde sigarasını tütürüyordu. Onun yaklaştığını görünce sigarasını atmaya davrandı.

“Artık gidiyor muyuz?”

“Sadece bir dakika. Siz sigaranızı bitirin.”

“Kapıları on dakika içinde kapatıyorlar...” dedi taksici.

“On dakika içinde dışarıda olacağız” diye karşılık verdi Alicia.

Tepeden yukarı yürümeye koyuldu ve dağın yamacını kaplayan kabirlerden, haçlardan, meleklerden ve çörtenlerden oluşan ormanla yüzleşti. Akşamın alacakaranlığı Montjuic Mezarlığı üzerine kırmızı bulutlardan bir kefen çekmişti. Bir sulu kar örtüsü hafif rüzgârda salınıyor ve yolunun üzerine cam zerrelerinden bir örtü seriyordu. Alicia patika yola girdi ve mezarlar ve hayalet gibi figürleri olan heykellerle dolu bir düzlüğe çıkan taş basamakları tırmandı. Orada Akdeniz’in ışıklı manzarasını kesen, hafifçe yana eğilmiş bir mezar taşı dikiliydi.

ISABELLA SEMPERE 1917-1939

Alicia mezarın önünde diz çöktü ve elini mezar taşının üzerine koydu. Bay Sempere’nin evindeki fotoğraflarda görmüş olduğu ve avukat Brians’ın sakladığı, çok büyük ihtimalle

itiraf edemediği aşkı olan eski müşterisine ait o resimden kadının yüzünü aklına getirdi. Defterinde okuduğu kelimeleri hatırladı ve her ne kadar onu tanımamış olsa da, ondan arta kalanların ayaklarının dibinde yattığı o kadın kadar kimseyi kendine asla bu kadar yakın hissetmediğini anladı.

“Belki Daniel’in asla gerçeği öğrenmemesi, Valls’i bulamaması ve delice arzu ettiği intikamını almaması daha iyi olacaktır. Ama ben onun adına karar veremem” dedi. “Beni affet.”

O zaman Alicia yaşlı bekçiden ödünç aldığı paltoyu açtı ve cebinden onun kendisine hediye etmiş olduğu heykelciği çıkardı. Kanatları açık küçük heykeli inceledi ki Isaac onu uzun yıllar önce Noel figürleri satılan küçük bir pazaryerinden kızı için satın almıştı ve kızı babası okusun diye onun içine mesajlar ve sırlar gizlemişti. İçindeki boşluğun kapağını açtı ve mezarlık yolunda küçük bir kâğıt parçasına yazmış olduğu nota baktı.

*Mauricio Valls
El Pinar
Manuel Arnús Caddesi
Barselona*

Notu rulo yaptı ve boşluğun içine yerleştirdi. Kapağı kapattı ve melek figürünü mezar taşının dibine, içinde kurumuş çiçekler olan vazoların arasına bıraktı.

“Kader karar versin” diye mırıldandı.

Taksiye döndüğünde şoför arabaya dayanmış halde onu bekliyordu. Ona kapıyı açtı ve tekrar direksiyona geçti. Dikiz aynasından ona baktı. Alicia kendi âlemine dalıp gitmiş gibi görünüyordu. Onun çantasını açtığını ve beyaz haplar olan bir şişeyi çıkardığını gördü. Bir avuç alıp ağzına attı ve

onları çiğnedi. Şoför ön koltuğa bıraktığı bir matarayı ona uzattı. Alicia içti. Sonunda başını kaldırdı.

“Nereye, söyleyin” dedi taksici.

O adama bir deste banknot gösterdi.

“Orada en azından dört yüz var” diye tahminde bulundu adam.

“Altı yüz” diyerek kesinleştirdi Alicia. “Gün doğmadan önce Madrid’e varırsak hepsi senin.”

Fernandito sokağın diğer tarafında durdu ve kitapçının vitrini arkasından Daniel'i izledi. Evinden çıkar çıkmaz kar yağmaya başlamıştı ve sokaklarda neredeyse kimsecikler yoktu. Birkaç dakika boyunca, kitabevinde yalnız olduğundan emin olmak için Daniel'i izledi. O kapalı levhasını kapıya asmak için yaklaştığında, Fernandito gölgeler içinden çıktı ve yüzünde donmuş bir gülümsemeyle karşısına dikildi. Daniel şaşkın halde ona baktı ve kapıyı açtı.

"Fernandito? Eğer Sofía'yı arıyorsan bu gece kız arkadaşı Sarriá'nın evinde kalacaktı, çünkü bitirmeleri gereken bir iş ya da..."

"Hayır. Ben sizi arıyordum."

"Beni mi?"

Çocuk başını salladı.

"Geç."

"Yalnız mısınız?"

Daniel şaşkın halde onu izledi. Fernandito kitabevine girdi ve Sempere kapıyı kapatana kadar bekledi.

"Seni dinliyorum."

"Bayan Alicia tarafından gönderilmiş bir şey getiriyorum."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Nedir?"

Fernandito bir an tereddüt etti ve sonra ceketinin iç cebinden okul defterine benzeyen şeyi çıkardı. Ona uzattı. Tüm bu gizem aurasının görünüşteki saflığı karşısında gülümseyerek

Daniel onu aldı. Defterin kapağındaki kelimeyi okur okumaz gülümsemesi yok oldu.

“Pekala...” dedi Fernandito. “Ben ayrılıyorum. İyi geceler Bay Daniel.”

Daniel bakışını defterden ayırmadan kafasını salladı. Fernandito kitabevini terk ettikten sonra ışıkları söndürdü. ve arka odaya sığındı. Büyükbabasına ait olan eski yazı masasına oturdu, masa lambasını yaktı ve birkaç saniye gözlerini kapadı. Nabzının nasıl hızlandığını ve ellerinin titrediğini hissetti.

Defteri açıp okumaya başladığında, uzaklarda katedralin çanları çınılıyordu.

ISABELLA'NIN
DEFTERİ

1939

Benim adım Isabella Gispert ve 1917 yılında Barselona'da doğdum. Yirmi iki yaşındayım ve yirmi üçümü görmeyeceğimi biliyorum. Bu satırları sadece birkaç günlük ömrüm kaldığının ve bu dünyada en çok borçlu olduğum kişileri terk edeceğimin kesin bilincinde olarak yazıyorum: Oğlum Daniel ve eşim Juan Sempere, tanıdığım en iyiliksever adam, bana güven, aşk ve bağlılık duymuş olan adam ki bunu hak edemedi öleceğim. Kendim için yazıyorum, bana ait olan sırları götürerek ve kimsenin asla bu sayfaları okumayacağını bilerek. Anımsamak ve hayata sıkı sıkı tutunmak için yazıyorum. Tek tutkum zayıfladığını hissettiğim bilincim beni terk etmeden hatırlayabilmek ve kim olduğumu, henüz buna gücüm varken yaptığım şeyleri neden yaptığımı anlayabilmek. Her ne kadar canımı acıtsa da yazıyorum, çünkü kaybım ve acım artık beni canlı tutan tek şey ve ölmekten korkuyorum. En sevdiklerime anlatamadığım, onları yaralayacak ve hayatlarını tehlikeye sokacak şeyleri bu sayfalara anlatmak için yazıyorum. Yazıyorum çünkü hatırlamaya gücüm yettiği sürece onlarla bir dakika fazla birlikte olacağım...

1

Bu yatak odasının aynasında gördüğüm bozulmakta olan vücudum buna inanmayı zorlaştırsa da, bir zamanlar, uzun zaman önce, küçük bir kızdım. Ailemin Santa María del Mar Kilisesi'nin hemen yanında, denizaşırı ülkelerden gelen ürünlerin satıldığı bir dükkânı vardı. Dükkânın arkasında bulunan bir apartmanda yaşıyorduk. Orada, bazilikanın tepesinin görülebildiği bir iç avlumuz vardı. Çocukken oranın büyümlü bir şato olduğunu ve her gece Barselona'yı gezmek için oradan çıktığımı ve güneş yukardayken uyumak için gün doğarken geri döndüğümü hayal etmek hoşuma giderdi. Babamın ailesi, Gispert'ler, Barselonalı eski bir ticaret erbabı hanedanından geliyordu ve anne tarafım, Ferratini'ler napoliten bir denizci ve balıkçı sülalesinden. Ben anneannemin karakterini, volkanik bir mizacı olduğundan Vezüv diye lakap taktıkları kişinin karakterini almışım. Biz üç kız kardeşlik, her ne kadar babam iki kızı ve bir katırı olduğunda ısrar etse de. Onu ne kadar bedbaht biri yapmış olsam da, babamı çok sevdim. O çok iyi bir adamdı ve denizaşırı ülkelerden gelen tüccarları kızlarından daha iyi idare ederdi. Ailenin günah çıkardığı rahip sık sık derdi ki hepimiz dünyaya bir amaç için geliriz ve benim amacım onlara zıt gitmekti. Benden büyük iki kız kardeşim daha uysaldılar. Amaçları elbette iyi bir evlilik yapmak ve toplumsal etiketin emirlerine uygun biçimde dünyada ilerlemektir. Ben, anne babamı mutsuz kılmak için, sekiz yaşında isyan bayrağını çektim ve asla evlenmeyeceğimi, karşıma idam mangası bile çıksa önlük giymeyeceğimi ve yazar ya da denizaltı kâşifi olacağımı (bunun nedeni Jules Verne'in bir ara aklımı karıştırmış olmasıdır) ilan ettim. Babam bunun için, benim taparcasına sevip okuduğum

Brontë kardeşleri suçluyordu. O sanıyordu ki, Trajik Hafta karışıklıkları nedeniyle aklını kaybetmiş bir grup özgürlükçü rahibe Santa Madrona'nın kapısına siper kazmışlardı ve sonra afyon çekip birbirlerine sarılarak gece yarılarında kadar dans ediyorlardı. "Eğer onu Teresianas okuluna götürseydik böyle bir şey asla olmazdı" diyerek hayıflanıyordu. Asla anne babamın arzu ettikleri gibi bir kız ya da içinde doğduğum dünyanın beklediği gibi bir genç kız olmayı beceremediğimi itiraf ediyorum. Ya da daha doğru bir şekilde söylemek gerekirse, öyle olmayı istemedim. Her zaman herkese, anne babama, öğretmenlerime ve herkes benimle savaşmaktan yorgun düştüğünde kendi kendime karşı oldum.

Diğer kız çocuklarıyla oynamaktan hoşlanmıyordum: Benim uzmanlığım sapanla bebeklerin kafasını koparmaktı. Her ne kadar, er ya da geç her zaman onlara karşı benim kazandığımı keşfetseler ve bebekleri sıralama işini yalnız yapmak zorunda kalsam da, kolayca kendilerine emredilmesine izin veren erkek çocuklarıyla oynamayı tercih ediyordum. Sanırım her daim uzak ve diğerlerinden ayrı olma duygusuna alışmaya o zamanlarda başladım. Bu konuda, sık sık aslında hepimizin, özellikle kadın olarak doğanların daima yalnız olduğunu söyleyen anneme benziyordum. Belki de ailede beni bir parça anlayan tek kişi olduğundan, asla iyi anlaşılamadığım melankolik bir kişiydi annem. Ben henüz çocukken öldü. Babam tekrar Valladolid'den dul bir kadınla evlendi ama onunla asla iyi geçinemedim. İkimiz yalnız kaldığımızda bana "küçük orospu" diye seslenirdi.

Ölümünden sonrasına kadar annemi ne kadar özlediğimin farkına varmadım. Belki de bu yüzden, benim sadece dini kitaplar ve azizlerin hayatlarını okumaktan başka bir işim olmadığını varsayan babama söylemeden, ölmeden önce benim için bir kimlik kartı çıkarmış olan annem sayesinde üniversite kütüphanesini ziyaret etmeye başladım. Üvey annem kitaplardan nefret ediyordu. Onların varlığını hakaret olarak kabul ediyordu ve ben de evin dekorasyonunu bozmasınlar diye kitapları dolapların dibinde saklıyordum.

Kütüphane hayatımın değiştiği yer oldu. Dini kitaplara tesadüfen bile olsa yanaşmadım ve büyük zevk alarak okuduğum tek kut-

sal hayat Azize Teresa'nındı ve o gizemli kendinden geçme haliyle, merak içinde, öyle dile gelmez işlerle kendimi onunla bağdaştırıyordum ki bu sayfalarda anlatmaya cesaret edemem. Kütüphanede okumama izin verdikleri her şeyi, özellikle de bazılarının okumamam gerektiğini söylediği her şeyi okudum. Bayan Lorena, kütüphaneci kadın, öğleden sonraları benim oralarda dolaştığımı biliyordu ve her zaman benim için "tüm genç bayanların okuması gereken ve kimsenin okumak istemediği seçki" diye adlandırdığı bir kitap sütunu hazırlardı. Bayan Lorena bir toplumun barbarlık seviyesinin, toplumun kadınlar ve kitaplar arasına koymaya gayret ettiği mesafe ile ölçüleceğini söylerdi. "Barbar bir insanı, okumayı, yazmayı, düşünmeyi bilen ve üstüne üstlük dizlerini gösteren bir kadından daha çok korkutan şey yoktur." Savaş sırasında onu kadınlar hapishanesine attılar ve hücresinde kendisini astığını söylediler.

En başından beri kitaplar arasında yaşamak istediğimi biliyordum ve günün birinde kendi hikâyelerimin bu kadar saygı duyduğum o kitap ciltlerinden birine girmesinin hayalini kurmaya başladım. Kitaplar bana düşünmeyi, hissetmeyi ve bin farklı hayatı yaşamayı öğretti. Bayan Lorena'nın öngördüğü gibi, delikanlıların hoşuma gitmeye başladığı o günün geldiğini itiraf etmekten utanç duymuyorum. Oldukça fazla. O delikanlılardan Borne'de kasaları indiren bazılarını geçerken gördüğümde ve bana arzulu bir şekilde baktıklarında, gövdeleri terle kaplı ve bronzlaşmış haldelerken, tatlarının tuzlu olması gerektiğini hayal ediyorken bacaklarımın nasıl titrediğini anlatabilir ve buna gülüp geçebilirim. Bir defasında onlardan biri "Sana neler vermezdim güzelim" demişti babam beni bir hafta boyunca eve kapatmadan önce ve o haftayı o delikanlının bana vermeyi istediği şeylerin hayalini kurmaya ve kendimi biraz Azize Teresa gibi hissetmeye adadım.

Doğruyu söylemek gerekirse yaşıttım olan çocuklar çok fazla ilgiyi çekmiyordu ve ayrıca rüzgâra karşı kimin daha uzağa işeyeceği yarışmaları dışında her konuda onlara üstün geldiğimden benden biraz çekiniyorlardı. Benim yaşımdaki kızların neredeyse hepsi gibi, bunu itiraf etseler de etmeseler de, ben de kendimden büyük

çocuklardan ve özellikle dünyanın tüm anneleri tarafından “sana uygun değiller” kategorisine dahil edilenlerden hoşlanıyordum. En azından başlangıçta kendime çekidüzen vermeyi ve gösterişli olmayı bilmiyordum, ama kısa sürede bundan ne zaman hoşlandıklarını anlamayı öğrendim. Erkek çocuklarının büyük bir kısmı kitaplarla tamamen zıttı: Basittiler ve anında okunabiliyorlardı. Sanırım şu iyi kız dedikleri şey hiç olmadım ben. Kendime yalan söylemeyeceğim. Kim kendi iradesiyle iyi kız olmak ister ki? Ben değil. Hoşuma giden çocukları kapı aralıklarında köşeye sıkıştırıp beni öpmeleri için onları tehdit ediyordum. Pek çok sefer korkudan ödleri patlayan ya da nereden başlayacaklarını bilemeyenleri ben kendim öpüyordum. Maceralarım mahalledeki rahibin kulağına gitmişti ve aşikâr belirtiler gösterdiğimden acilen bir şeytan çıkarma işleminin kaçınılmaz olduğuna hükmetti. Üvey annem benim sebep olduğum utanç yüzünden bir ay kadar süren bir sinir krizi geçirdi. O dönemin ardından en azından bir kabare kızı olacağımı ya da, onun favori deyişiyle, doğrudan “sokak kızı” olacağımı beyan etti. “Ondan sonra da kimse seni sevmeyecek orospu.” Benimle artık ne yapacağını bilmeyen babam, çok katı kuralları olan dini bir yatılı okula gitmem için işlemleri başlattı, ama ünüm benden önce ulaşıyordu her yere ve söz konusu kişinin ben olduğumu öğrendiklerinde, diğer yatılı öğrencileri yoldan çıkaracağımdan korkarak kayıt yaptırmamı kabul etmediler. Tüm bunları hiç utanmadan yazıyorum, çünkü ergenlik yıllarımda işlediğim tek günahın, basitçe gereğinden fazla masumluk olduğuna inanıyorum. Kırdığım kalpler oldu, ama asla kötü niyetimden değil ve o zamanlarda kimsenin beni asla kıramayacağına inanmaya devam ediyordum.

Lourdes Meryem’ine çok bağlı olduğunu söyleyen üvey annem umudunu kaybetmiyordu ve durmaksızın günün birinde aklım başıma gelsin ya da bir tramvay beni çiğnesin de tamamen ortadan kalkayım diye ona dua ediyordu. Kurtuluşum, rahibin önerisiyle, benim karışık duygularımı Katoliklik ve havarilerin yoluna kanalize etmemden geçiyordu. Hemen bir acil durum planı gerçekleştirildi ve iyi günde kötü günde, Flassaders Sokağı’nın başlangıcında yaşayan

pastacıların oğlu, toz şeker kadar dayanıksız ve annesinin yaptığı kekler kadar yumuşak ve narin Vicentet ile sözlenmeme karar verildi. Onu yarım günde yer bitirirdim ve zavallı çocuk bunu biliyordu, ama her ikimizin ailelerine göre bu birleşme bir çeşit tek taşla iki kuş vurmak gibi olacaktı. Bebiş adam olacak ve yaramaz Isabella yola girecekti.

Tüm pastacılar arasında, Tanrı esirgesin, Vicentet bana tapıyordu. Zavalıcılık beni evrenin en güzeli ve en safı olarak görüyordu ve önünden geçerken bana Las Siete Puertas'taki düğün ziyafetimizin ve küçük yolcu teknesinin güvertesinde limanın son dalgakıranına kadar yapacağımız balayı seyahatinin hayalini kurarak kurbanlık koyun gibi bakıyordu. Elbette ben elimden geldiğince onu mutsuz ettim. Sayıları hiç de az olmayan dünyanın bütün Vicentet'lerini bedbaht etmek için, bir genç kızın yüreği, yaz güneşi altındaki barut fıçısı gibidir. Zavallı Vicentet, benim yüzümden ne kadar acı çekti. En sonunda Ripoll'de yaşayan, rahibe okuluna giden ve kendisini manastırdan kurtaracak kişi meçhul asker heykeli bile olsa evlenmeye razı, amcasının kuzenlerinden birinin kızıyla evlendiğini söylediler. İkisi birlikte dünyaya bebek getirip kek yapmaya devam ediyorlar. Kendisini kurtaran kişiyle.

Ben, öngörülebileceği üzere, kendi havamda devam ettim ve babam için Vezüv büyükannenin onunla birlikte yaşamak için taşınmasından bile daha korkutucu olan şeyi yaptım sonunda. En kötü kâbusu kitaplar tarafından zehirlenmiş, baştan çıkmaya teşne bir beyne sahip olarak, evrendeki en aşağı sınıfta yer alan yaratığa, en kalles varlığa, yeryüzüne ayak basmış en zalim, kötücül ve hayattaki başlıca amacı kendi sonsuz kibrini tatmin etmenin yanında, onu sevmek gibi affedilmez bir hata yapanları mutsuz etmek olan kişiye âşık oldum: bir yazara. Ayrıca durum şuydu ki, bir şaire, babamın şöyle böyle zararsız hayalperest diye adlandırdığı, bir sebze meyve dükkânında onurlu bir iş bulup şiir yazma meselesini pazar öğleden sonraları ayin dönüşüne bırakmaya onu ikna edebileceği cinsten bir yazara değil, tam tersine türünün en kötü çeşidine: bir romancıya.

Onların düzelme ihtimali yoktu artık onları cehenneme bile kabul etmiyorlardı.

Benim dünyamda var olan etten kemikten tek yazar, mahallede sağa sola koşturan, nazikçe ifade etmek gerekirse bir parça aşırıya kaçan bir şahıstı. Araştırmalarım sonucu öğrendim ki Flassaders Sokağı'ndaki Vicentet'in ailesine ait pastahanenin birkaç metre ötesindeki kötü şöhrete sahip büyük bir evde yaşıyordu, çünkü yaşlı kadınların, evi denetleyenlerin ve mahallenin tüm dedikodularını bilen Soponcio adlı bir gece bekçisinin söylediklerine göre ev büyülenmişti ve orada oturan kişi biraz çatlaktı. Adı David Martín'di.

Ben onu hiç görmemiştim, çünkü geceleri çıktığı ve genç bayanlar ve iffetli insanlara uygun olmayan çevrelere ve mekânlara gittiği sanılıyordu. Ben kendimi o iki grup içinde de görmüyordum ve böylece kaderlerimizin kontrolden çıkmış iki tren gibi çarpışması için bir plan kurdum. Evimden beş sokak ötede bulunan hayattaki tek romancı David Martín henüz bunu bilmiyordu, ama çok yakında hayatı değişecekti. İyi anlamda: Cennet ya da cehennem, onun sefih hayatını düzeltmek için tam olarak ihtiyacı olan şeyi gönderecekti ona: bir çırak, Gran Isabella.

Nasıl David Mart n'in resmi çırağı olduğumun hikâyesi uzun ve sıkıcı. Onu tanıyınca, herhangi bir yere, bizzat David'in kendi el yazısıyla, benim kişiliğimin kadın bir kahramana kesinlikle uygun olmadığını açık eden bir liste bırakmış olması beni şaşırtmazdı. Durum şu ki, demirden direncine rağmen, evine, tuhaf hayatına ve bilincine sızmayı başardım ki kendi içinde büyülü bir evdi orası. Belki kaderdi, belki de aslında fırtınalı bir ruh olan David Mart n'in, kendisi bile bilmeden, benim ona olduğundan çok daha fazla onun bana ihtiyaç duymasındandı. "Kayıp ruhlar gece yarısı karşılaşırlar" diye yazmıştım o zamanlar melodramatik bir şiir girişimi pratiği yaparken ve yeni akıl hocam bunun şeker hastaları için yüksek risk taşıdığını beyan etti. O böyleydi.

Pek çok kez Bayan Lorena'dan sonra David Mart n'in bu hayatta sahip olduğum tek gerçek arkadaş olduğunu düşündüm. Yaşı neredeyse benimkinin iki katıydı ve bazen beni tanımadan önce yüz hayat yaşamış gibi geliyordu bana, ama benim arkadaşlığımdan ka sa da ya da herhangi aptalca bir şey yüzünden kavga etsek de, gayriihtiyari kendimi ona o kadar yakın hissediyordum ki, bir defasında şaka olsun diye söylediği "şeytanın çocukları tencere ve kapak gibidir" sözünü anlıyordum. Mayası iyi olan pek çok kişi gibi, David de edepsiz ve sert bir kabuk altına saklanmaktan hoşlanıyordu ve her ne kadar bana yönelttiği iğnelemelere rağmen (adil olmak gerekirse ben bu konuda ondan geri kalmıyordum) ve ne kadar bunu saklamaya çok gayret etse de, bana karşı her zaman sabırlı oldu ve cömert davrandı.

David Mart n bana pek çok şey öğretti: bir cümle yaratmayı, üslup hakkında düşünmeyi ve önünde boş bir k ğit duran bir

orkestranın tüm ustalığıyla bir metni incelemeyi ve nasıl ve neden inşa edildiğini anlamayı... Bana yeniden okumayı ve yazmayı öğretti, ama bu kez ne yaptığının, neden ve ne diye yaptığının bilincinde olarak. Ama özellikle nasıl yaptığının. Bana edebiyatta sadece bir konunun önemli olduğunu söylemekten yorulmuyordu: anlatılan şeyin değil, nasıl anlatıldığının. Geri kalan şeyler, diyordu, ambalaj kâğıdıydı. Aynı zamanda bana yazarlığın öğrenilmesi gereken ama öğretmenin imkânsız olduğu bir meslek olduğunu açıklıyordu. "Bu ilkeyi anlamayan kişinin başka bir işe yönelmesi daha iyidir ki bu dünyada yapılması gereken çok şey var." Ona göre gelecekte benim yazar olma ihtimalim, İspanya'nın mantıklı bir ulus olma ihtimalinden daha düşüktü, ama o doğuştan karamsar ya da kendisinin dediği gibi "bilgili realist" biriydi, böylece, kendime sadık kalarak onun tersi yöne gittim.

Onunla, kendimi nasılsam öyle kabul etmeyi, kendi adıma düşünmeyi ve hatta kendimi bir parça sevmeyi bile öğrendim. O büyüülü eski evde yaşayarak geçirdiğim zaman içinde arkadaş, çok iyi arkadaş olduk. David Martín farkında olmadan dünyayla köprülerini yakan yalnız bir adamdı ya da belki bunu bilerek yapıyordu çünkü o köprülerden neredeyse iyi olan hiçbir şeyin geçemediğini düşünüyordu. Onunki kırılmış bir ruhtu, çocukluğundan beri bu şekilde taşıdığı bozuk bir parça ve asla onu tamir etmeyi başaramadı. Ondan nefret ediyormuş gibi numara yaparak başladım, sonra hayranlığımı gizledim ve en sonunda onu öfkeden delirtecek bir şey olan, onun için üzüldüğümü fark etmemesi için gayret ettim. Ne kadar David'den uzak kalmaya gayret ettiysem, ki bunu denemekten de asla vaz geçmedim, onu daha fazla yakınımnda hissettirdim. O zaman her konuda onunla zıtlaşmayı bıraktım, sadece onu korumak istiyordum. Bizim dostluğumuzun ironisi, onun hayatına bir çirak ve ayak bağı olarak girmeme rağmen, aslında sanki daima beni bekliyormuş gibi olmasıydı. Belki onu kendinden ya da içinde kapalı kalmış ve onu canlı canlı tüketen her şeyden kurtarmak için.

Kişi ne yaptığığının farkına varmadığı zaman gerçekten âşık olur. İşte ben o kırık, sonsuz derecede mutsuz adama, hoşuma gittiğinden şüphelenmeye bile başlamadan çok önce âşık oldum. O, ki beni daima açık bir kitap gibi okurdu, benim için korkuyordu. Tüm hayatı boyunca müşterisi olduğu Sempere ve Oğulları Kitabevi'nde çalışmam fikri ona aitti. Ayrıca Juan'ı sonunda kocam olması için ikna etme fikri onundu. O zamanlar "oğul" kelimesi, onunla birlikte olmamdan önce yoktu ve adı sadece Sempere idi. David ne kadar küstah olabiliyorsa Juan o kadar utangaçtı o günlerde. Belli bir biçimde gece ve gündüz gibiydiler, bu durum asla daha iyi ifade edilemez çünkü David'in kalbi daima geceydi.

O zamanlarda asla yazar ya da denizaltı kâşifi olamayacağımı anlamaya başlamıştım ve Brontë kardeşler onları takip edecek daha yakın bir aday beklemek zorunda kalacaklardı. David Martín'in hasta olduğunu anlamaya da başlamıştım. İçinde bir uçurum açılmıştı ve tüm varlığıyla ölçülü olmayı sağlamak için mücadele ettikten sonra, ben onun hayatına girdiğimde kendisiyle olan savaşı kaybetmişti artık ve elleri arasından kayıp giden kum taneleri gibi aklını yitiriyordu. Sağduyunun sesini duymuş olsa kaçmaya başlamış olurdu, ama o zamanlarda beni olduğumun tersi yapmanın zevki onu ele geçirmişti.

Zaman içinde David Martín hakkında çok şeyler söylendi ve ona feci suçlar atfettiler. Ben, sanırım onu herkesten iyi tanıyorum, onun işlediği tek suçun kendisine karşı aldığı tavır olduğu kanaatindeyim. Bu nedenle polis onu hamisi olan Pedro Vidal ve karısı Cristina'yı öldürmekle suçladığında, Barselona'dan kaçmasına yardım ettim ki o Cristina'ya, bazı erkeklerin bir seraptan ayırt etmeyi beceremedikleri kadınlara âşık olduklarını sanmaları gibi, aptalca bir şekilde âşık olduğunu sanıyordu. İşte bu nedenle bir daha asla bu şehre dönmemesi için, uzakta bir yerlerde huzuru bulması ve benim onu unutabilmem ya da yapmış olduğum şeye zamanla ikna olmak için dua ettim. Tanrı sadece insan ihtiyacı olmadığı bir şey için ona yalvardığında işitir.

Devamındaki dört yılı David Martín'i unutmaya çalışarak ve neredeyse bunu başarmış olduğumu düşünerek geçirdim. Yazma

hayallerimi terk etmiş, kitaplar ve kelimeler arasında yaşama hayalimi gerçekleştirmiştım. Sempere ve Oğulları kitapçısında, büyükbabası öldüğünde Juan'ın "Bay Sempere" olmaya başladığı yerde çalışıyordum. Bizimkisi savaş öncesinden kalma, mütevazı bir birliktelik, yanak okşamalar, pazar öğleden sonraları gezintileri ve etrafta izleyen aileler olmadığı zamanlarda, Gracias panayır çadırı altında kaçamak öpüşmelerden ibaret bir nişanlılık oldu. Dizlerde titremeler yoktu, ama buna gerek de yoktu. İnsan tüm hayatını hâlâ on dört yaşındaymış gibi yaşayamaz.

Juan bana evlilik teklif etmekte gecikmedi. Babam kızının beyazlar içinde bir rahibin önünde eğilmiş itaat eden o imkânsız resmi ni gözünde canlandırınca, imkânsız şeyleri mümkün kılan Azize Rita'ya minnettar halde, teklifini üç dakika içinde kabul etti. Barse-lona, mucizeler şehri. Ona evet dediğimde, tanıyabileceğim adamlar arasında en iyisi olduğuna, ki bunu hak etmiyordum ve onu sadece kalbimle değil aklımla da sevmeyi öğrenmiş olduğuma inandığım için evet dedim. Benim evetim bir genç kız eveti değildi. Kendimi ne kadar bilge hissettim. Annem olsa benimle gurur duyardı. Dünyada en çok arzu ettiğim şeyin onu mutlu etmek ve onunla bir aile kurmak olduğundan emin halde elini kabul ettim. Üstelik bir süre boyunca öyle olacağına inandım. Hâlâ saf biri olmaya devam ediyordum.

3

İnsanlar içinde umut barındırır, ama kaderi şeytan belirler. Düğün kitabevinin hemen arkasındaki küçük meydanda bulunan Santa Ana şapelinde olacaktı. Davetiyeler gönderilmiş, ziyafet anlaşması yapılmış, çiçekler alınmış ve gelini kilisenin kapısına götürecek arabanın rezervasyonu yapılmıştı. Ben her gün kendi kendime çok hevesli olduğumu ve sonunda mutluluğu yakalayacağımı söylüyordum. Mart ayında bir cuma günü, düğün töreninden tam olarak bir ay önce, Juan'ın önemli bir müşteriye siparişini teslim etmek için Tiana'ya gidip kitabevinde yalnız kalmış olduğum günü hatırlıyorum. Kapının zilini duydum ve başımı kaldırıncı onu gördüm. Neredeyse hiç değişmemişti.

David Martín şu yaşlanmayan adamlardan biriydi ya da sadece içten yaşlananlardan. Herhangi biri bile onun şeytanla anlaşma yaptığını söyleyebilirdi şaka yollu. Ben hariç herhangi biri ki, her ne kadar onun kişisel şeytanı beyninin arka odalarından birinde hayali bir karakter olan, parizyen bir editör ve kendi kaleminden çıkmış gibi uğursuz bir kişiliğe sahip Andreas Corelli isimli biri de olsa, ruhunun görsel yanılgılar tiyatrosunda kendisinin böyle biri olduğuna inandığını biliyordum. David kafasında Corelli'nin kendisiyle lanetli bir kitap yazması için anlaşmış olduğundan emindi ve bu kitap dünyayı sonsuza dek ateşe verecek fanatizmin, öfkenin ve yıkımın yeni bir dinini kuran metin olacaktı. Daniel sırtında bu ve diğer hezeyanların yükünü taşıyordu ve tartışmasız biçimde edebi şeytanının onun izini sürdüğüne inanıyordu çünkü o, dâhi ve başkahraman, ona ihanet etmekten daha iyi bir fikir bulamamıştı ve son anda, anlaşmalarını ve nöbeti devralacak Malleus Maleficarum'unu yok etmişti,

çünkü belki de tahammül edilemez çırağının parlak iyiliği ona ışığı ve tasarılarının kötülüğünü göstermişti. Ayrıca ben bunun için vardım, Gran Isabella, inancını zedelememek için piyango biletlerine bile inanmayan ve düşünmüştüm ki gençlik büyümenin kokusu ve Barselona'nın kirli havasını bir süre solumamak (ayrıca orada polis de peşindeydi) onu deliliklerinden arındırmak için yeterli olacaktı. Gözlerine bakar bakmaz dört yıl boyunca Tanrı bilir nerelerde dolaşmış olmasının onu bir parça bile iyileştirmemiş olduğunu anladım. Bana gülümsediğinde ve bana beni özlemiş olduğunu söylediğinde ruhum incinmişti ve ağlamaya ve kaderime lanetler savurmaya başladım. Yanağımı okşadığında benim kişisel Dorian Gray'ime, favori delime ve daima benimle istediği her şeyi yapmasını arzu ettiğim tek adama hâlâ âşık olduğumu anladım.

Birbirimize söylediğimiz sözleri hatırlamıyorum. O an hafızamda hâlâ silik halde. Sanırım onun yokluğu boyunca hayalimde inşa etmiş olduğum ne kadar şey varsa hepsi beş saniyede üzerime yıkıldı ve el yordamıyla yıkıntılar arasından çıktığımda Juan için yazar kasanın yanına şöyle diyen bir not karalamaktan başka bir şey elimden gelmedi:

Affet beni aşkım, gitmek zorundayım.

Isabella

Polisin onu aramaya devam ettiğini biliyordum, çünkü kitabevinde Teşkilat'tan herhangi birinin belirip kaçaktan haber alıp almadığımızı sormadan geçen bir ay olmamıştı. David'i kolundan tutup kitabevini terk ettim ve onu sürükleye sürükleye Estación del Norte'ye götürdüm. O Barselona'ya dönmekten büyülenmiş gibi görünüyordu ve her şeye ölmek üzere olan bir hastanın nostaljisi ve bir çocuğun masumiyeti içinde bakıyordu. Ben korkudan ölüyordum ve sadece onu saklamayı düşünüyordum. Ona kendisini kimsenin bulamayacağı ve orada aramayı düşünemeyeceği bir yer olup olmadığını sordum.

“Belediyenin Merkez Salonu” dedi.

“Ciddi konuşuyorum David.”

Her zaman büyük fikirlerin kadını oldum ve o gün aklıma içlerinden en parlak olanı geldi. Bir defasında David bana eski akıl hocası ve arkadaşı Pedro Vidal’in Costa Brava’nın S’Agaró isimli ücra bir köşesinde, deniz kenarında kurulu bir evi olduğunu anlatmıştı. Ev zamanında şu Katalan burjuvazisinin bir çeşit kurumu, bir garsoniyer ya da iyi aile erkeklerinin tertemiz evlilik bağlarını lekelememek adına, kendi şehvetlerini kusmak için fahişeleri ya da diğer türden geçici aşk adaylarını götürdükleri bir yerdi.

Barselona şehrinin rahatlığı içinde pek çok mekânı olan Vidal, David’e her zaman deniz kenarındaki bu inini önermişti çünkü o ve kuzenleri burayı sadece yazları ve hatta yalnızca birkaç haftalığına kullanıyorlardı. Anahtar daima girişteki çıkıntılı bir taşın arkasında gizli olurdu. Kitabevinin yazar kasasından aldığım parayla Gerona’ya kadar iki bilet aldım ve oradan S’Agaró’nun bulunduğu San Pol’e iki kilometre mesafedeki San Feliu de Guíxols’e iki bilet daha. David herhangi bir direnç göstermedi. Yol boyunca omzuma yaslanıp uyudu.

“Yıllardır uyumuyorum” dedi.

Gece olurken o halimizle vardık. Oraya bir kez ulaştıktan sonra, gecenin karanlığından yararlanarak, istasyonun önünde bekleyen arabalardan birine binmeyip villaya kadar olan yolu yürüyerek gitmeyi tercih ettim. Anahtar aynı yerde duruyordu. Ev yıllardır kapalıydı. Tüm pencereleri sonuna kadar açtım ve kayalıkların dibindeki denizde gün doğana kadar açık bıraktım. David tüm gece bebek gibi uyumuştı ve güneş yüzünü okşadığında gözlerini açtı, ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Beni sımsıkı kucakladı ve ona neden döndüğünü sorduğumda, beni sevdiğini anladığını söyledi.

“Beni sevmeye hakkın yok” dedim ona.

Her zaman içimde taşımış olduğum Vezüv, yıllar süren sessizliğinin ardından faaliyete geçmişti ve ona bağırmaya, tüm öfkemi, tüm üzüntümü ve bana bırakmış olduğu tüm endişeleri çıkarmaya başladım. Onu tanımış olmanın kesinlikle hayatta başıma gelen en

kötü şey olduğunu, ondan nefret ettiğimi, onu bir daha asla görmek istemediğimi ve o evde kalıp sonsuza dek çürüyüp gitmesini söyledim. David başını salladı ve bakışlarını indirdi. Sanırım o zaman onu öptüm, çünkü ilk öpmesi gereken kişi her zaman bendim ve bir saniye içinde hayatımın geri kalanını toza çevirdim. Çocukluğumdaki rahip yanılmıştı. Ben bu dünyaya zıtlaşmak için değil, hata yapmak için gelmiştim. İşte o sabah, onun kollarında işleyebileceğim hataların en büyüğünü işledim.

Kişi gerçekten yaşayana kadar, geçen zamanın kendisinde bıraktığı boşluğu fark etmez. Bazen hayat, boşa geçmiş günler değil, sadece bir an, bir gün, bir hafta ya da bir aydır. Kişi hayatta olduğunu bilir çünkü acı çekmektedir, çünkü birden her şeyi önemser ve çünkü o kısacık an sona erince, varoluşunun geri kalanı, vücudu nefes aldığı sürece boş yere geri dönmeye çalıştığı bir hatıraya dönüşür. Benim için o an David ile beraber deniz kenarındaki o büyük evde yaşadığım haftalardı. David ile ve onun içinde taşıdığı ve bizimle beraber yaşayan, ama o zamanlar aldırmadığım gölgelerle demeliydim. Eğer istemiş olsaydı onunla cehenneme bile giderdim. Ayrıca sanırım kendi tarzımda bunu yaptım zaten.

Kayalığın dibinde kürekli birkaç kayığın olduğu bir barınak ve denizin içine doğru ilerleyen tahtadan bir iskele vardı. Neredeyse her sabah David güneşin doğuşunu görmek için iskelenin ucuna otururdu. Bazen ben de ona eşlik ederdim ve kayalıkların oluşturduğu koyda yüzerdik. Mart ayıydı ve su henüz soğuktu, ama bir süre sonra eve koşar ve şömine ateşinin karşısında otururduk. Sonra kayalıkları çevreleyen ve ora sakinlerinin Sa Conca diye adlandırdığı ıssız bir plaja giden yolda uzun yürüyüşlere çıkardık. Plajın arkasında ağaçlıklı alanda, David'in erzak almaya gittiği bir Çingene köyü vardı. Eve döndüğümüzde o yemek pişirir ve sonra Vidal'in bırakmış olduğu eski plaklardan bazılarını dinleyerek, günbatımında akşam yemeği yerdik. Pek çok akşam güneş batarken, kuzey rüzgârı kuvvetlice esmeye başlar, ağaçların arasından geçerek kapıları çarpardı. O zamanlarda pencereleri kapatmak zorunda kalırdık ve tüm evde mumlar yakardık. Sonra ben ateşin korları karşısına birkaç

battaniye sererdim ve David'in elini tutardım, çünkü her ne kadar benden iki kat yaşlı ve hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşamış olsa da, benimleyken utangaç olur ve hoşuma gittiği gibi beni yavaşça soyması için onun ellerine rehberlik yapmak zorunda kalırdım. Sanırım bu kelimeleri yazdığım ve anılarımı dile getirdiğim için kendimden utanmalıyım, ama dünyaya verecek ne iffet ne de utanma kaldı bende. O gecelerin, tenimde gezinen ellerinin ve dudaklarının ve o dört duvar arasında yaşadığım mutluluk ve zevkin hatırası, Daniel'in doğumu ve yanımda geçirdiği yıllar ve onu büyürken görmenin mutluluğu ile beraber, sahip olduğum en güzel şeyler.

Şimdi kimsenin, kendimin bile önceden göremediği üzere, hayatımın gerçek amacını biliyorum ki bu, David ile geçirdiğim o haftalar boyunca, oğlum Daniel'e hamile kalmaktı. Ayrıca o adamı sevdiğim için, günahkâr bir şekilde ve gizlice bir çocuğa hamile kaldığım ve yalan söylediğim için dünyanın beni yargılayıp zevkle mahkûm edeceğini biliyorum. Adil olsa da olmasa da cezanın gelmesi uzun sürmedi. Bu hayatta, sadece bir an bile olsa, kimse bedelini ödemedi mutlu olamaz.

Bir sabah David iskeleye inerken giyindim ve San Pol koyunun girişinde kalan La Taberna del Mar isimli yere gittim. Oradan Juan'ı aradım. İki buçuk haftadır ortalarda yoktum.

"Neredesin? İyi misin, güvende misin?" diye sordu bana.

"Evet."

"Dönecek misin?"

"Bunu bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum Juan."

"Seni çok seviyorum Isabella. Her zaman seveceğim. Dönsen de, dönmesen de."

"Benim seni sevip sevmediğimi sormayacak mısın?"

"Canın istemiyorsa hiçbir konuda bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ben seni bekleyeceğim. Her zaman."

Bu sözler bana bir hançer gibi saplandı ve eve döndüğümde hâlâ ağlıyordum. Beni villanın kapısında bekleyen David bana sarıldı.

"Seninle birlikte olmaya devam edemem David."

“Bunu biliyorum zaten.”

İki gün sonra plajdaki Çingenelerden biri, Guardia Civil’in ona, o civarda bir adam ve bir kızı görüp görmediğini sordukları konusunda bizi uyarmak için geldi. Ellerinde David’in bir fotoğrafı vardı ve onu cinayetten aradıklarını söylemişlerdi. Birlikte geçirdiğimiz son gece oldu. Ertesi gün ateşin önündeki battaniyeler arasında uyandığımda David gitmişti. Barselona’ya dönmemi, Juan Sempere ile evlenmemi ve ikimiz için mutlu olmamı söyleyen bir not bırakmıştı. Bir gece öncesinde Juan’ın bana evlenme teklif ettiğini ve benim de bunu kabul ettiğimi ona itiraf etmiştim. Bunu neden ona anlattığımı hâlâ bilmiyorum. Onu uzaklaştırmak mı istiyordum yoksa cehenneme inen yolda birlikte kaçmamız için bana yalvarmasını mı istiyordum bilmiyorum. O benim yerime karar verdi. Beni sevmeye hakkı olmadığını söylediğinde, o buna inanmıştı.

Onu beklemenin anlamı olmadığını anladım. Ne o akşam ne de ertesi gün dönecekti. Evi temizledim, mobilyaları tekrar çarşafarla örttüm ve pencereleri kapattım. Anahtarı duvardaki taşın arkasına bıraktım ve tren istasyonuna yürümeye koyuldum.

San Feliu’da trene biner binmez, içimde onun çocuğunu taşıdığını anladım. Yola çıkmadan önce istasyondan aradığım Juan beni almaya geldi. Bana sarıldı ve nerede olduğumu öğrenmek istemedi. Ben onun gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordum.

“Beni sevmeni hak etmiyorum” diye itiraf ettim.

“Saçmasapan şeyler söyleme.”

Korkakça davrandım ve korktum. Kendim için. İçimde taşıdığımı bildiğim oğlum için. Bir hafta sonra, önceden belirlenmiş tarihte, Santa Ana şapelinde Juan Sempere ile evlendim. Düğün gecesini España pansiyonunda geçirdik. Ertesi günün sabahı uyandığımda Juan’ın banyoda ağladığını duydum. Bunu hak eden kişileri sevmeyi becerebilsek hayat ne güzel olurdu.

Daniel Sempere Gispert, oğlum, dokuz ay sonra dünyaya geldi.

Savaşın son günleri devam ederken David'in neden Barselona'ya döndüğünü asla tam olarak anlamadım. S'Agaró'daki evden kaybolduğu zaman, onu bir daha asla görmeyeceğimi sandım. Daniel doğduğunda, bir zamanlar olduğum genç kızı ve birlikte geçirmiş olduğumuz zamanın hatırasını arkamda bıraktım. Sonrasındaki yılları Daniel'e bakmaktan başka bir ufkuim olmadan, ona olması gerektiği gibi bir anne olarak ve Daniel'in baktığı gözlerle bakmayı öğrendiğim bir dünyadan onu korumaya çalışarak geçirdim. Karanlıklar, kin ve kıskançlık, sefalet ve nefret dolu bir dünyadan. Her şeyin sahte ve herkesin yalan söylediği bir dünya. Hayatta kalmayı hak etmediğim, ama oğlumun geldiği ve onu bu yerden korumam gereken bir dünya. David'in Daniel'in varlığından haberdar olmasını asla istemedim. Oğlumun doğduğu gün babasının kim olduğunu asla öğrenmeyeceğine dair kendi kendime yemin ettim, çünkü gerçek babası, hayatımı teslim ettiğim kişi ve onu benim yanımda olarak büyüten Juan Sempere, sahip olabileceği en iyi babaydı. Eğer günün birinde Daniel gerçeği sorgular ya da durumdan şüphe ederse, kendimi asla affedemeyeceğime ikna oldum. Ama öyle olsa bile, bunu yine yapardım. David Martín asla Barselona'ya geri dönmeliydi. Ruhumun derinliklerinde, bunu yapma sebebinin, bir şekilde gerçeği hissetmiş olmasından kaynaklandığını sanıyorum. Belki ruhunda taşıdığı şeytanın onun için düşündüğü gerçek ceza buydu. Sınırı geçtiği anda ikimizin de sonunu hazırladı.

Pireneleri geçtikten birkaç ay sonra tutuklandı ve Barselona'ya, bekleyen dava dosyalarının yeniden açıldığı yere nakledildi. Bunlara isyan, vatana ihanet ve kim bilir başka ne aptallıklar ilave edildi

ve diğ er binlerce mahk mle birlikte Modelo'ya kapatıldı. O günlerde cinayetler işleniyor,  oğunluğ u Barselona'da ger ekle tiğ i üzere, İspanya'nın büyük şehirlerinde toplu mahk miyetler oluyordu. İntikam ve r van  Çin, karşı olanları yok etmek Çin büyük milli seferberlik ba lamı , av yasağ ı sona ermi ti. Beklendiğ i üzere rejimin yeni ve ateşli haçlı askerleri ta ların altından çıkıyor ve yeni toplumda yükseklere tırmanmak Çin, i lerin yeni düzeni  inde yerlerini alıyorlar. Onlardan pek  oğ u sınırları açtı ve bir ya da birkaç kez, duruma ve çıkarlarına uygun olarak saf değ i tirdi. Gözleri açık olduğ u halde bir savaş ya amı  hiç kimse, biz insanların herhangi bir başka hayvandan daha iyi varlıklar olduğ umuza tekrar inanamaz.

S ylenebilirdi ki i ler daha kötüye gidemez, ama dizginleri elden kaçırınca, ortaya çıkan sefaletin seviyesini gösterecek kadar al ağ a konulmuş bir çıta yok. Kısa süre  inde, zamanın ve mekânın ruhuna vücut vermek Çin dünyaya gelmiş gibi görünen bir kişi belirdi ufukta. Her şey karmaşa  inde olduğ u zamanlarda, onun gibi pislik deryası  inde y zeyeye çıkan çok fazla kişi olduğ unu sanıyorum. Adı Mauricio Valls ve küçük zamanlardaki tüm büyük adamlar gibi, o bir Bay Hiç'tir.

Sanırım günün birinde ülkenin tüm gazeteleri Bay Mauricio Valls hakkında övgüler düzecek ve dört yana yayılan şanını anlatacaklardır. Bizim toprağımız, zirveye çıkınca masasından dökülen ekmek kırıntılarıyla beslenen bir dalkavuk ordusunu ardından sürükleyen örnek karakterler yetiştirme konusunda çok verimlidir. Şimdilik, o duruma gelmeden önce, ki gelecektir, Mauricio Valls diğerleri arasında sıradan biri, avantajlı konumda bir heveslidir. Bu son aylar boyunca onun hakkında pek çok şey öğrendim. Biliyorum ki kafe sohbetlerinde bir edebiyat âşığı olarak başladı. Vasat bir adam ve her zaman olduğu gibi ne yeteneği ne işi olan, sefaletini sonsuz kibriyle telafi eden ve tanınmak için aç gözlü hırsa sahip bir kişidir. Sahip olduğu meziyetlerin kendisine tek kuruş kazandırmayacağını ve delice arzu ettiği ve hak ettiğine inandığı mevkilere ulaştıramayacağını sezerek, ahbap çavuş ilişkileri içinde kariyer yapmayı ve arpalıkları paylaşmak ve kıskandığı kişileri ihraç etmek için kendine benzeyen diğer kişilerle bir grup oluşturma yolunu seçti.

Evet, hiddet ve kinle yazıyorum bunları ve utanıyorum, çünkü sözlerimin adil olup olmadığını umursadığımı, masumları yargılayıp yargılamadığımı ve öfke ve acının içimi yakıp beni körleştirip körleştirmedığını bile bilmiyorum artık. Bu son aylarda nefret etmeyi öğrendim ve kalbimde bu acılıkla öleceğimi düşünmek beni korkutuyor.

Onun ismini ilk kez David'in yakalanıp hapse atıldığı haberini aldıktan hemen sonra duydum. O zamanlar Mauricio Valls yeni rejimin yavru köpeği, sadık bir yandaş ve milli cepheyi desteklemiş

olan iş ve finans dünyasının güçlü isimlerinden birinin kızıyla evlenerek isim yapmış biriydi. Valls günlerine bir edebiyat adamı olma hayaliyle başlamıştı, ama onun büyük başarısı, ergenlik yıllarında onu tekerlekli iskemleye mahkûm etmiş, kemiklerini çarpıtan zalim bir hastalıkla doğmuş zavallı bedbaht bir kızı baştan çıkarıp sunağa götürmek oldu. Büyük mirasın evlenilemez vârisi, altın fırsat.

Valls oynadığı bu oyunun onu milli Parnas'ımızın tepesine, akademide kayda değer bir göreve ya da İspanyol sanat ve kültür camiasında itibarlı herhangi bir mevkie taşıyacağını hayal etmiş olmalı. Bir cephenin savaşta galip geleceği artık görüldüğünde, geç açan çiçekler gibi ve o zafer günü için kuyruğa giren kendisi gibi pek çoklarının etrafı saracağını hesaplarına dahil etmedi.

Tazminatların ve ganimetin pay edildiği gün geldiğinde Valls hakkına düşeni aldı ki oyunun kuralları hakkında bir okuma yapması gerekiyordu. Rejim şairlere değil zindancılara ve engizisyon yargıçlarına ihtiyaç duyuyordu. İşte böylece, bunu beklemeksizin, bir hakaret ve entelektüel seviyesinin çok altında gördüğü bir atamaya maruz kaldı: Montjuic Kalesi Cezaevi'nin müdürlüğü. Elbette Valls gibi biri fırsatları bir kenara atmaz ve kaderin bu oyununu liyakat sahibi olarak, gelecekteki yükselişini hazırlayarak ve bu arada, uzun listesinde yer alan gerçek ya da hayali düşmanlarını hapsederek, infaz ederek ya da istediği gibi kullanmasına olanak sağlayarak kârlı hale getirmeyi bildi. Herhangi bir sebepten ona olan ilgisi obsesif ve hastalıklıydı.

David Martín'in Modelo Cezaevi'nde olduğunu öğrenir öğrenmez onu Montjuic Kalesi'ne nakletmek için başvuruda bulundu ve onu kendi hücrelerinden birinin parmaklıkları arkasında görene kadar durmadı. Kocam Juan genç bir avukat tanıyordu, kitabevinin bir müşterisi, Fernando Brians isimli bir adam. David'e yardım etmek için ne yapabileceğimi bana söylemesi için onu görmeye gittim. Bizim birikimimiz neredeyse hiç yoktu ve Brians, o zor aylarda büyük bir dostumuz haline gelen çok iyi bir adamdı ve para almadan çalışmayı uygun gördü. Brians Montjuic Cezaevi'ndeki bağlantılarına, özellikle de Bebo isimli bir bekçiye güveniyordu ve Valls'in

David ile ilgili olarak bir çeşit planı olduğunu öğrenebildi. Eserlerini biliyordu ve her ne kadar onu “dünyanın en kötü yazarı” olarak değerlendirmekten sıkılmasa da, yazması ya da birkaç forma sayfayı yeniden yazması için onu ikna etmeye çalışıyordu. Valls bununla, rejim içindeki yeni pozisyonunun da yardımıyla, edebiyat adamı olarak bir ün sahibi olacağını düşünüyordu. David’in ona nasıl cevap verdiğini hayal edebiliyorum.

Brians her yolu denedi, ama David’in üzerine yıkılan suçlar oldukça vahimdi ve yapabileceği tek şey Valls’ten merhamet dilenmek ve kalede maruz kalacağı muamelenin hepimizin hayal ettiği gibi olmasını bu şekilde engellemekti. Brians’ın tavsiyelerine kulak tı-kayarak Valls’i ziyarete gittim. Şimdi biliyorum ki hata ettim, çok vahim bir hata. İşte bunu yapınca, Valls her ne kadar bende öfkesi-nin nesnesi David Martín konusunda bir kazanımı daha olduğunu görse de, onun sonsuz hırsının odak noktası haline dönüştüm.

Onun şartlarındaki pek çok kişi gibi Valls, hâkimiyeti altında bulunan mahkûm akrabalarının endişelerini ticarileştirmeyi çok çabuk öğreniyordu. Brians hep beni uyardı. David ile olan ilişkimin ve ona bağlılığımın asil bir dostluktan çok daha ileri düzeyde olduğunu sezen Juan, kalede Valls’e yaptığım ziyaretleri endişeyle izliyordu. “Oğlunu düşün” diyordu bana. Üstelik haklıydı, ama bencilce davrandım. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, David’i o yerde kaderine terk edemezdim. Bu artık bir onur sorunu değildi. Hiç kimse varsaydığı onurun bir parçasını bile iç savaştan sağ kurtaramaz. Benim hatam Valls’in ne bana sahip olmak ne de aşağılamak isteğinde olduğunu anlamamaktı. O beni yok etmek istiyordu, çünkü sonunda anlamıştı ki bu, David’e gerçekten boyun eğdirmenin ve onun canını acıtmanın tek yoluydu.

Tüm gayretim, onu ikna etme çabamdaki tüm samimiyetim aleyhimize döndü. Ona ne kadar yaltaklandığımın, ne kadar saygı gösteriyormuş ve korkuyormuş gibi rol yaptığımın, elindeki mahkûma merhamet göstermesi için önünde yalvararak kendimi küçültmemin onun için bir önemi yoktu. Benim tüm yaptığım Valls’in içinde yanan ateşi canlandıracak yakıtı ilave etmektir. Şimdi biliyorum ki

David'e yardım etme gayretim sonunda onun durumunu daha kötüleştirdi.

Bunu anladığımda artık çok geçti. İşinden, kendisinden ve kendisine gelecek şöhretin gecikmesinden sıkılmış olan Valls, zamanını fantezilerle dolduruyordu. Bunlardan birisi bana âşık olmasıydı. Eğer fantezisinin bir parça geleceği olduğuna onu ikna edersem, belki de Valls'in yüce gönüllülük göstereceğine inanmak istedim. Ama benden de sıkıldı. Umutsuzca onu maskesini düşürmekle, gerçekte kim olduğunu ve sefilliğinin ne boyutlara kadar ulaştığını herkese göstermekle tehdit ettim. Valls bana, saflığıma güldü, ama beni cezalandırmak istedi. David'i yaralamak ve mutlak darbeyi indirmek için.

Henüz sadece bir buçuk hafta önce Valls benimle Ramblas'taki Opera Cafe'de buluştu. Hiç kimseye, kocama bile bir şey söylemeden onunla buluşmaya gittim. Bunun elimde kalan son fırsat olduğundan emindim. Başarısız oldum. Hemen o gece bir şeylerin kötü gittiğini anladım. Sabahın köründe bir mide bulantısı beni uyandırdı. Aynada sararmış gözlerimi gördüm ve boynumla göğüslerimin etrafında lekeler oluşmuştu. Gün doğarken kan kusmaya başladım. Sancılar o zaman başladı. Sanki içerden bir bıçak iç organlarımı doğruyormuş gibi soğuk bir sancıydı ve ilerliyordu. Ateşim vardı ve içecekleri ve yiyecekleri vücudum kabul etmiyordu. Saçlarım tutam tutam dökülüyordu, tüm vücudumdaki kaslar kablo gibi geri geliyor ve bana ağrıdan çığlık attırıyordu. Derim, gözlerim ve ağızım kanıyordu.

Doktorlar ve hastaneler hiçbir şey yapamadılar. Juan bir hastalık kap্তığını ve umut olduğunu sanıyor. Beni kaybetme düşüncesini kabul edemez ve ben de onu ve oğlum Daniel'i yalnız bırakma fikrini, hayatımın aşkı olduğuna, bunun görevlerimden daha önemli olduğuna inanmak istediğim kişiyi kurtarmak için arzumun, tutkumun annelik görevimde başarısız olmama yol açtığını kabul edemem.

Mauricio Valls'in beni o gece Opera Cafe'de zehirlediğini biliyorum. Bunu David'i yaralamak için yaptığını biliyorum. Yaşamak

için sadece birkaç günüm kaldığını biliyorum. Her şey çok çabuk gelişti. Tek tesellim içimdeki sancıyı yatıştıran afyon sakızı ve önünde günahlarımı ve kusurlarımı itiraf etmek istediğim bu defter. Beni her gün ziyaret eden Brians hayatta kalmak için, beni tüketen bu ateşi dizginlemek için yazdığını biliyor. Ölümümle beraber ondan bu sayfaları yok etmesini ve okumamasını istedim. Burada anlattıklarımı kimse okumamalı. Kimse gerçeği bilmemeli, çünkü öğrendim ki bu dünyada gerçek sadece can yakar ve Tanrı yalan söyleyenleri sevip yardım eder.

Dua edeceğim kimse kalmadı artık. İnandığım her şey beni terk etti. Bazen kim olduğumu hatırlamıyorum ve sadece bu defteri yeniden okumak olan biteni anlamama olanak sağlıyor. Sonuna kadar yazacağım. Hatırlamak için. Hayatta kalmaya gayret etmek için. Oğlum Daniel'i kucaklamayı çok isterdim ve her ne olursa olsun onu asla terk etmeyeceğimi anlamasını sağlamak. Onunla olacağımı anlatmak. Onu sevdiğimi. Tanrım, beni affet. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ölmek istemiyorum. Tanrım, Daniel'i kollarımda tutmak ve onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilmek için bir gün daha yaşamama izin ver...

O sabah erkenden, diğer pek çok sabah gibi, Fermín kırağı serpilmiş bir Barselona'nın ıssız sokaklarında yürümek için çıkmıştı, mahallenin gece bekçisi Remigio onu zaten tanıyordu ve onu geçerken gördüğünde her zaman insomnia sorununun ne âlemde olduğunu soruyordu. O kelimeyi gizlice dinlediği, kadınların duygusal sorunlarına cevap veren bir radyo programından öğrenmişti, çünkü orada açıklanan sorunların hepsini kendisiyle özdeşleştiriyordu ve hatta başka bir terimle ifade edilen ve çok merakını cezbeden, cinsel organlara sünger taşı sürterek iyileşeceğini sandığı menopozu bile.

"Bilinç haline atıf yaparken neden buna insomnia diyorlar ki?"

"Ne kadar mistiksiniz siz Fermín! Eğer ben sizin karınız gibi çarşafı içinde ateşli halde bekleyen bir kadın olsaydım, geç saatlere kadar uykusuz kalan tek kişi olurum. Ayrıca sıkı giyinin, bu sene kış geç gelmiş olabilir ama sert geçiyor."

Bir saat boyunca o bıçak gibi kesen ve sokakları sulu karla kaplayan rüzgârla mücadele, adımlarının yönünü kitabevine yöneltmeye onu ikna etti. Bekleyen işleri vardı ve güneş doğmadan ya da açmak için Daniel aşağı inmeden, dükkânda o yalnız başına geçirdiği saatlerin zevkine varmayı öğrenmişti. Santa Ana Sokağı'nın önüne serdiği mavi koridora girdi ve uzakta, vitrin camlarını boyayan bir tutam aydınlık seçti. Ayak seslerinin yankısını dinleyerek yavaşça yaklaştı ve birkaç metre kala bir kapı aralığında rüzgârdan korunarak durdu. Daniel için bile oldukça erken bir saat diye düşündü. Acaba bu bilinç hali bulaşıcı mı olmuştu?

Eve dönüp Bernarda'yı uyandırarak ona İberyaya erkeğinin gücünü canlı bir şekilde göstermekle kitabevine girip yaptığı her ne ise Daniel'in işini bölmek (her şeyden öte bu işin ateşli silahlar ve kesici aletlerle ilgili olmadığından emin olmak için) arasında karar vermek için kendi kendine savaşıırken, uzaktan arkadaşının dükkânın kapı eşiğini geçip sokağa çıktığını gördü. Kaburga kemiklerinde kapı tokmağını hissedene kadar iyice kapıya yapıştırdı sırtını ve Daniel'in kapıyı kilitleyip Puerta del Ángel istikametine ilerlediğini gördü. Üzerinde sadece bir gömlek vardı ve koltuğunun altında bir kitap ya da bir defter taşıyordu. Fermín iç çekti. Bu iyi bir durum olamazdı. Bernarda yaptıklarının cezasını çekmek için beklemek zorunda kalacaktı.

Nerdeyse yarım saat boyunca limana inen sokaklar yumağında onu takip etti. Dikkatli olması ya da gizlenmesi gerekmedi, çünkü Daniel kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu ve arkasından giden kişi bir topuk dansçısı bile olsa fark edemeyecek durumdaydı. Soğuktan titreyen Fermín, paltosunun içini *La Vanguardia*'nın yüksek gramajlı pazar ekiyle değil de, gözenekli ve bu gibi işlerde fazla güvenilir olmayan spor basınıni kullanarak kapladığı için hayıflanıyordu ve böylece arkadaşına seslenme dürtüsü hissetti. Ama bunu tekrar düşündü. Daniel dalgın biçimde, vücuduna yapışan sulu kar sisine aldırış etmeden ilerliyordu.

Sonunda karşılarında Kolomb Meydanı ve daha ötesinde liman tersanesine gözcülük eden sundurmalar, gemi direkleri ve nem sisi belirdi. Daniel meydanı geçti ve gündoğumunu bekleyen, kızağa çekilmiş bir çift tramvayın etrafını dolaştı. Her çeşit yükü barındıran sundurmalar ve devasa depolar arasındaki dar geçitlere daldı ve orada ısınmak için boş gazyağı bidonunda ateş yakmış, denize açılmak için ağlarını ve av takımlarını hazırlayan balıkçıların bulunduğu tersane bentine kadar ilerledi. Daniel onlara yaklaştı ve onu fark edince kenara çekildiler. Yüzünde gördükleri bir şey onunla

konusmak için pek davetkâr görünmese gerekti. Fermín seğirtti ve ocağın alevleri arasına, koltuğunun altında taşıdığı defteri attığını görebildi.

Fermín arkadaşına yaklaştı ve bidonun diğer tarafından ona zayıf bir biçimde gülümsedi. Daniel'in gözleri ateşin ışığında parlıyorlardı.

"Eğer aradığın zatürree ise Kuzey Kutbu'nun ters istikamette olduğunu size hatırlatmak isterim" diye atıldı Fermín.

Daniel onun sözlerini duymazdan geldi ve sanki görünmez bir el tek tek üzerlerinden geçiyormuş gibi sayfaları kırıstırarak yutan alevi izleyerek öylece kaldı.

"Bea endişelenmiş olmalı Daniel. Neden dönmüyoruz?"

Daniel başını kaldırdı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi, yüzünde bir ifade olmaksızın onu izledi.

"Daniel?"

"Nerede?" diye sordu o soğuk ve vurgusuz bir sesle.

"Pardon?"

"Tabanca. Onu ne yaptınız Fermín?"

"Esirgeme kurumuna bağışladım."

Donmuş bir gülümseme Daniel'in dudaklarında belirdi. Daha önce onu sonsuza dek kaybetme korkusunu hiç bu kadar çok hissetmemiş olan Fermín ona yaklaştı ve koluyla onu sardı.

"Eve gidelim Daniel. Lütfen."

O sonunda başını sallayarak kabul etti ve yavaş yavaş, mutlak sessizlik içinde dönüş yoluna koyuldular.

Bea dairenin kapısının açıldığını ve girişte Daniel'in ayak seslerini duyduğunda sabah oluyordu. Yemek salonunda koltukta omuzlarına bir battaniye örtmüş halde saatlerdir bekliyordu. Koridorda Daniel'in silueti belirdi. Kendisini gördüyse bile bunu belli eden bir hareket yapmadı. Durmadan ilerledi ve arka tarafta kalan ve Santa Ana şapelinin küçük meydanına bakan Julián'ın yatak odasına yöneldi. Bea

ayağa kalktı ve onu takip etti. Daniel'i odanın girişinde, sessizce uyuyan ufaklığı izlerken buldu. Bea elini onun sırtına koydu.

"Neredeydin?" diye mırıldandı.

Daniel döndü ve onun gözlerine baktı.

"Tüm bunlar ne zaman bitecek Daniel?" diye fısıldadı Bea.

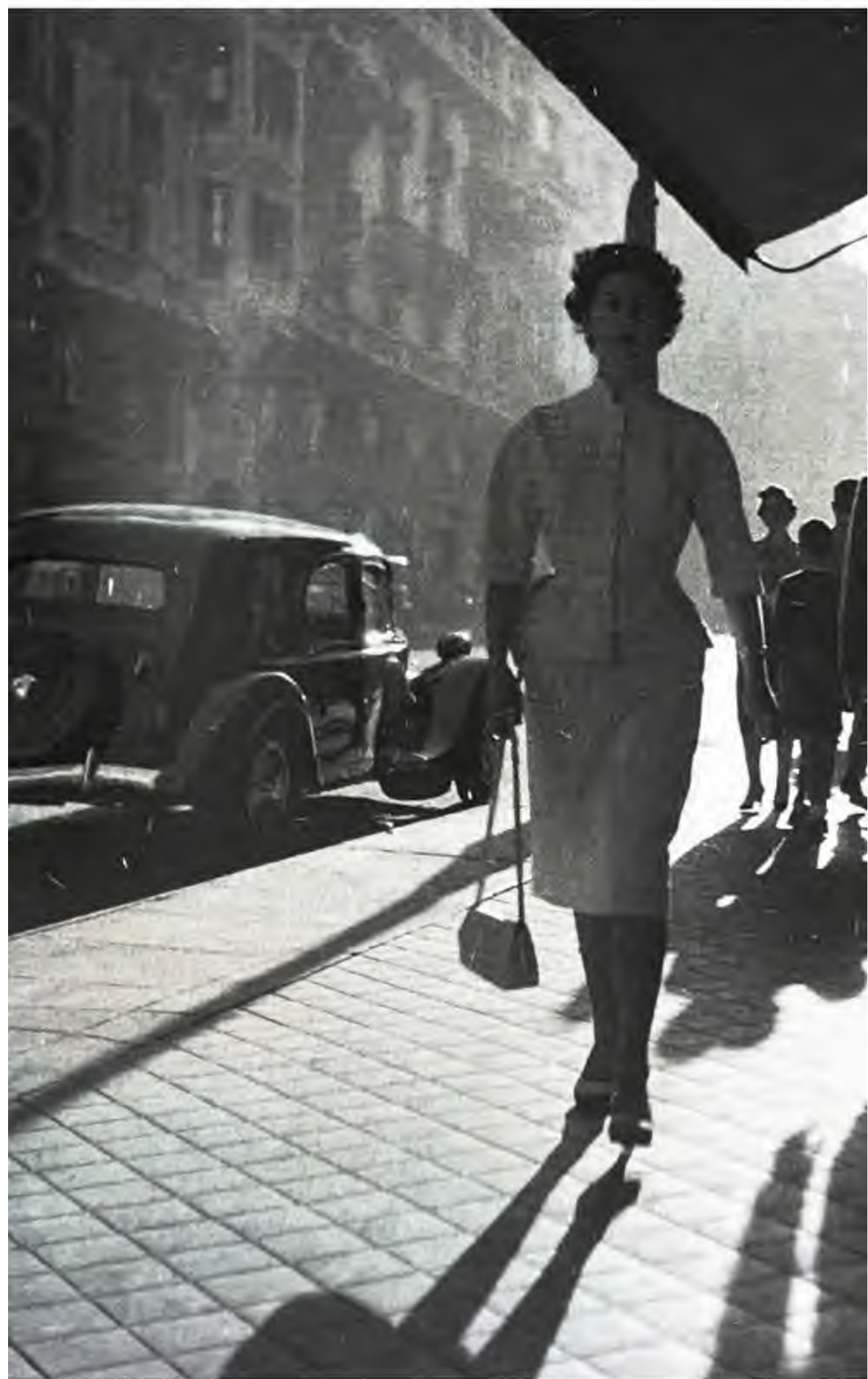
"Yakında" dedi o. "Yakında."

LIBERA ME¹

Madrid

Ocak 1960

1 (Lat.) Kurtar beni. (ç.n.)

1

Gri ve metalik şafak vaktinde, Ariadna servilerle çevrili uzun yola girdi. Oraya gelirken yolunun üzerindeki bir mezarlığın kapısında satın almış olduğu bir demet kırmızı gül vardı elinde. Tam bir sessizlik vardı. Ne kuşların şarkısı ne de döşeme taşlarını örten kuru yaprak örtüsünü okşamaya cesaret edemeyen rüzgârın sesi duyuluyordu. Adımlarının sesinden başka kendisine eşlik eden bir şey olmaksızın, Ariadna malikânenin girişindeki uzun ve mızrak gibi parmaklıkların bulunduğu ve tepesindeki şu yazıyla taçlandırılmış büyük kapıya kadar yolda ilerledi:

MERCEDES MALİKÂNESİ

Mauricio Valls'ın sarayı, bahçeler ve korulardan oluşan bir Arcadia'nın ardında yükseliyordu. Kuleler ve çatı katları külden gökyüzünü kesiyordu. Gölgele içinde beyaz bir leke olan Ariadna, heykeller, çalılar ve çeşmeler arasından seçilebilen evin silüetini inceledi. Ölümçül yara almış canavar gibi bir yaratık ormanın o köşesine sürünerek gelmiş gibi göründü ona. Parmaklıkları kapı yarı açtı. Ariadna girdi.

Yolunun üzerinde malikânenin etrafını belirginleştirerek bahçeleri dolaşan rayların çizgisini seçti. Buharlı lokomotifi ve iki vagonu olan minyatür bir tren çalılarının arasına bırakılmış halde görünüyordu. Ana binaya kadar ilerleyen taş döşeli patikada ilerlemeye devam etti. Çeşmeler kuruydu, taştan

melekler ve Meryem heykelleri kararmıştı. Ağaçların dalları sonsuz sayıda beyazımsı kozalarla doluydu ve bunlar yırtılarak açılmış halde, şeker tellerinden örülmüş küçük mezarlar gibiydi. Havaya asılmış tellerle öbek öbek örümcek ağları sarkıyordu. Ariadna oval biçimli havuzun üzerinde asılı duran köprüyü geçti. Yeşilimsi ve ince parlak yosun örtüsüyle kaplı sular, bir lanet sonucu gökten düşmüş benzeyen küçük kuş ölüleri ile doluydu. Daha ötede boş halde araba konulan yerler ve gölgeler içine gömülmüş tamir takımları görülüyordu.

Ariadna ana kapıya çıkan merdivenleri tırmandı. Onun da açık olduğunu anlayana kadar kapıya üç kez vurdu. Başını geriye çevirdi ve malikânenin bakımsızlık ve harabe kokan havasını içine çekti. İmparator ve onun zenginliği çökünce, hizmetçiler sarayı terk etmişti. Ariadna kapıyı itti, mezar ve unutulmuşluk gibi kokan evin içine daldı. Önünde açılan koridorlar ve merdivenler ağını kadife bir loşluk sıkıştırıyordu. Orada hareketsiz kalakaldı, arafın kapılarında beyaz bir hayalet, Mauricio Valls'ın şanlı günlerini maskeleyen olan şaşa-anın cenazesine bakıyordu.

O zaman kulağına ölümcül bir hayvanın çıkardığı ses gibi, uzaktan zayıf bir inilti geldi birinci kattan. Acele etmeden merdivenlerden çıktı. Duvarlar üzerlerinden alınmış tabloların izlerini gösteriyordu. Merdivenin her iki yanında, yağmanın ardından heykellerin ve büstlerin hâlâ üzerinde bıraktıkları izler görülebilen boş kaideler vardı. Birinci kata geldiğinde durdu ve iniltiyi yeniden duydu. Sesin koridorun diğer ucundaki bir odadan geldiğini tespit etti. Yavaşça oraya doğru yürümeye koyuldu. Kapı yarı aralıktı. İçeriden gelen yoğun pis koku yüzünü okşadı.

Ariadna odaya hâkim olan karanlığı geçti ve üzeri sayvanla örtülü, loş ışıktaki ona cenaze arabası gibi görünen yatağa yaklaştı. Yatağın bir tarafında fişleri çekilmiş ve duvardan uzaklaştırılmış bir dünya makine ve alet atıl biçimde yatıyordu. Halının üstü çöp ve terk edilmiş oksijen tüpleriyle doluydu.

Ariadna bu nesnelerin üzerinden atladı ve yatağı çevreleyen örtüyü araladı. Diğer tarafta, sanki kemikleri erimiş jelatin-denmiş ve derisinin gerginliği ve ağrısı anatomisini yeniden oluşturmuş gibi, kendi üzerine bükülmüş bir şekil buldu. İskelet gibi bir yüzde büyümüş ve kan enjekte edilmiş gözler endişeyle onu izliyordu. Soluk tıkanması ve ağlama karışımı, gırtlaktan çıkan o inilti yeniden boğazından çıktı. Valls'in eşi saçlarını, tırnaklarını ve dişlerinin çoğunu kaybetmişti.

Ariadna hiç acıma hissetmeden onu izledi. Yatağın bir kenarına oturdu ve onun üzerine eğildi.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu.

Valls'in karısı birkaç kelime şekillendirmeye gayret etti. Ondan yayılan pis kokuya aldırış etmedi Ariadna ve yüzünü dudaklarına yaklaştırdı.

"Öldür beni" diye yalvarışını duydu.

2

Bebek evinde saklanmış olan Mercedes, onu malikânenin parmaklıklı kapısından geçerken görmüştü. Hayalet gibi beyaz giysiler giyyordu ve düz bir çizgide çok yavaş biçimde ilerliyor ve elinde bir demet gül taşıyordu. Mercedes gülümsedi. Günlerdir onu bekliyordu. Pek çok kez onu rüyasında görmüştü. Pertegaz mağazasından giyinmiş ölüm, Mercedes Malikânesi cehennem tarafından yutulup onun yerini bir daha asla ot bitmeyecek, rüzgârın bile esmediği boş topraklar almadan önce, nihayet orayı ziyaret ediyordu.

Babasının ölüm haberinin yayılmasından hemen sonra, servis personeli orayı terk ettiğinde taşınmış olduğu bebek evinin pencerelerinden birine tünemişti. Başlangıçta Bayan Mariana, babasının sekreteri, personeli orada tutmaya gayret etmişti, ama gece olurken siyahlar giyinmiş birkaç adam geldi ve onu sürükleyerek götürdüler. Garajın arkasından gelen silah sesleri duydu. Bakmaya gitmek istemedi. Geceler boyunca tabloları, heykelleri, mobilyaları, giysileri, yemek takımlarını ve istedikleri ne varsa onu götürdüler. Alacakaranlıkta aç köpek sürüsü gibi geliyorlardı. Arabaları da götürdüler ve bulamadıkları gizli hazineyi aramak için salonların duvarlarını parçaladılar. Daha sonra, artık hiçbir şey kalmadığında, dönmek üzere gittiler.

Günün birinde iki polis arabasının girdiğini gördü. Babasının hizmetinde çalıştıklarını hatırladığı korumalardan bazıları onlara eşlik ediyordu. Bir an için onları karşılamaya çıkıp olanları anlatma konusunda tereddüt etti, ama her şeyi

talan etmek için kuledeki babasının çalışma odasına çıktıklarını gördüğünde, yeniden bebeklerin arasına saklandı. Orada, cam gözlerle boşluğ bakan yüzlerce figür arasında kimse onu bulamadı. Onu sonsuz bir fırtına içinde tutan makinele- rin fişlerini çektikten sonra, hanımefendiyi kaderine bıraktılar. Günlerdir uluyordu, ama hâlâ ölmemişti. O güne kadar.

İşte o gün lm, Mercedes Malikânesi'ni ziyaret ediyordu ve kısa süre sonra evin harabesi sadece ona kalacaktı. Herkesin kendisine yalan söylemiş olduğunu biliyordu. Babasının herhangi bir yerde sağ salim olduğunu ve bunu yapabildiğ-i anda yanına döneceğini sanıyordu. Bunu biliyordu çünkü Alicia ona söz vermişti. Babasını bulacağına dair ona söz vermişti.

Ölümün evin girişine kadar merdivenlerden çıktığını ve içeri girdiğini görünce şüpheyeye kapıldı. Belki de yanılmıştı. Belki lm olduğunu sandığı beyazlar içindeki o kişi Alicia'dan başkası değildi ve kendisini yanına alıp babasına götürmek için dnmşti. Tek anlamlı açıklama buydu. Alicia'nın kendisini asla terk etmeyeceğini biliyordu.

Bebek evinden çıktı ve ana binaya yöneldi. İçeri girer girmez st kattan gelen ayak seslerini duydu ve merdivenlerden yukarı koşup, tam o esnada onu hanımefendinin odasına girerken gördü. Koridoru işgal eden pis koku feciydi. Eliyle ağızını ve burnunu kapadı ve kapı eşiğine kadar yaklaştı. Beyaz figür bir melek gibi hanımefendinin yatağının üzerine eğilmiş haldeydi. Mercedes nefesini tuttu. O zaman figür yastıklardan birini aldı ve hanımefendinin yüzüne kapattı, vücudu kasılarak çırpınırken, zararsız hale gelene dek kuvvetlice bastırdı.

Figür yavaş yavaş döndü ve Mercedes daha önceden hiç bilmediğ-i bir soğukluğun iini doldurduğunu hissetti. Yanılmıştı. O Alicia değildi. Beyazlar giymiş ölüm yavaşça yaklaştı ve gülümsedi. Ona kırmızı bir gl uzattı, Mercedes titreyen elleriyle aldı ve şöyle sordu:

“Kim olduğumu biliyor musun?”

Mercedes başını salladı. Ölüm onu sonsuz bir şefkat ve tatlılıkla kucakladı. Genç kız gözyaşlarını tutarak kendisini okşamasına izin verdi.

“Şşşşşş” diye fısıldadı ölüm. “Artık hiç kimse bizi bir daha ayıramayacak. Kimse bize daha fazla zarar veremeyecek. Her zaman birlikte olacağız. Annemiz ve babamızla. Her zaman beraber. Sen ve ben...”

3

Alicia taksinin arka koltuğunda uyandı. Doğruldu ve yalnız olduğunu anladı. Camlar buharla kaplanmıştı. Kol ucuy-la camı sildi ve bir benzin istasyonunda durmuş olduklarını gördü. Ne zaman karayolundan bir kamyon tüm hızıyla geç-se sallanan bir fener, sarımtırak bir ışık demeti yansıtıyordu. Uzaklarda gökyüzünü hiç boşluk bırakmamacasına mühür-leyen kurşuni bir gündeğümü uzayıp gidiyordu. Gözlerini ovuşturdu ve camı indirdi. Bir nefes buz gibi hava uyuşuk-luğunu bir anda def etti. Bir ağrı saplanması kalçasına nüfuz etti. Bir inilti çıkardı ve yan tarafını tuttu. Kısa süre sonra ağrı sürekli bir zonklamaya dönüşerek azaldı ki bu gelecek ağrı-nın bir uyarısıydı. En akıllıca hareket acısı çoğalmadan bir ya da iki hap almasıydı, ama uyanık kalmak istiyordu. Başka seçeneği yoktu. Birkaç dakika sonunda taksicinin silueti iki kâğıt bardak ve yağ lekeleri olan bir torba taşıyarak benzin-liğin barından çıktı. Onu eliyle selamladı ve sessiz adımlarla arabanın etrafını dolaştı.

“Günaydın” dedi yeniden direksiyonun başına oturunca. “Korkutucu bir soğuk var. Size kahvaltılık bir şeyler getir-dim. Kontinental kahvaltıdan ziyade bozkır işi, ama en azın-dan sıcak. Sütlü kahve ve güzel görünen şu tatlılardan. Mora-limizi yükseltsin diye kahveye biraz konyak ilave etmelerini istedim.”

“Teşekkürler. Ne kadar borcum olduğunu söylersiniz.”

“Hepsi taksi ücretine dahil, tam pansiyon. Hadi, bir şeyler yiyin. Size iyi gelecektir.”

Aracın içinde sessizce kahvaltı ettiler. Alicia aç değildi ama yemeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yüksek tonajlı kamyonların her geçişinde dikiz aynası titriyor ve araba olduğu gibi sallanıyordu.

“Neredeyiz?”

“Madrid’e on kilometre mesafede. Dağıtım işi yapan şoförlerden birkaçı, doğu istikametinden gelen neredeyse tüm ulusal karayollarında Guardia Civil’in pek çok noktada kontroller yaptığını söylediler ve ben de biraz dolaşıp Casa de Campo yolundan ya da Moncloa’dan gidebiliriz diye düşündüm” dedi taksici.

“Peki bunu neden yapacağız?”

“Bilmiyorum. Barselona’dan gelen bir taksinin sabahın yedisinde Madrid’e girmesi belki dikkat çeker diye geldi aklıma. Sarı renkten dolayı, hepsi bu. Ayrıca siz ve ben biraz tuhaf bir çift olduk, bunu kötü anlamda anlamayın. Ama siz bilirsiniz.”

Alicia sütlü kahvesini bir yudumda içti. Konyak benzin gibi yakıyordu, ama kemiklerini biraz ısıttı. Taksici göz ucuyla onu izliyordu. Alicia o ana dek adama pek dikkat etmemişti. Göründüğünden daha genç, kızıl saçlı ve solgun tenli bir adamdı. Burun kemerinin üzerinde izole bantla tutturulmuş bir gözlük taşıyordu ve hâlâ delikanlı çağındaki gibi bir bakışı korumuştı.

“Adınız ne?” diye sordu Alicia.

“Benim mi?”

“Hayır. Taksinin.”

“Ernesto. Adım Ernesto.”

“Bana güveniyor musunuz Ernesto?”

“Güvenilir misiniz?”

“Bir dereceye kadar.”

“Ya. Kişisel içerikli bir soru sormamın sakıncası var mı?” dedi taksici. “Eğer istemezseniz cevap vermeniz için sebep yok.”

“Gönder gelsin.”

“Ona geliyordum. Daha öncesinde, Guadalajara’da çıkışta, sert bir viraj aldık ve çantanızdaki her şey koltuğa saçıldı. Uyuduğunuz için sizi rahatsız etmek istemedim ve her şeyi içine koydum...”

Alicia başını sallayarak iç çekti.

“Ayrıca bir tabanca taşıdığımı gördünüz.”

“Evet öyle. Pek su tabancasına benzemiyordu, her ne kadar ben gerçekten bunlardan anlamasam da.”

“Eğer sizi rahatlatacaksa beni burada bırakabilirsiniz. Anlaştığımız miktarı size öderim ve sonra içerdeki kamyocu arkadaşlarınızdan birinden beni Madrid’e götürmesini isterim. Eminim içlerinden biri buna memnun olur.”

“O konuda hiç şüphem yok, ama bu beni rahatlatmazdı.”

“Benim için endişelenmeyin. İdare etmeyi bilirim.”

“Hayır, sizin için değil de, kamyocular için endişeleneceğim neredeyse, dediğime dikkat edin. Sizi ben götürürüm, ki anlaşmamız böyleydi ve bir daha sözünü etmeyiz.”

Ernesto marşa bastı ve iki elini direksiyonun üzerine koydu.

“Nereye gidiyoruz?”

Sislere gömülmüş bir şehir buldular. Bir nem bulutu, kuleler ve Gran Vía’nın duvarlarını taçlandıran kubbeler arasında sürünüyordu. Metalik bir buhar kaldırımları süpürüyor ve karanlığı güçlkle delen farlarıyla kendine yol açmaya çalışan arabaları ve otobüsleri sarmalıyordu. Trafik yavaş, el yordamıyla ilerliyordu ve yayaların silüetleri kaldırımlarda donmuş hayaletleri andırıyordu.

Son yıllardaki resmi ikametgâhı olan Hispania Oteli’nin önünden geçerken, Alicia kaldığı odanın penceresini görmek için bakışlarını kaldırdı. Önlerinde Neptuno Çeşmesi’nin silüeti belirene kadar o karanlık kefeninin altındaki şehir merkezinde ilerlediler.

“Siz söyleyin” dedi Ernesto.

“Lope de Vega’ya kadar devam edin, sağa dönün ve Duque de Medinacelli’den yukarı çıkarken ilk bina” diye tarif etti Alicia.

“Palace’a gitmiyor muydunuz?”

“Arka tarafına gideceğiz. Mutfaklarının girişine.”

Taksici başını salladı ve talimatları takip etti. Sokaklar neredeyse tamamen ıssızdı. Palace Hotel trapezoid biçimiyle, kendi içinde bir şehir oluşturarak tüm bloku kaplıyordu. Çevresini dolaşarak Alicia’nın durmasını istediği köşeye, tam olarak bazı operatörlerin ekmek somunları, meyveler ve diğer yiyecek kasalarını indirdikleri kamyonetin arkasına kadar ilerlediler.

Ernesto başını eğdi ve anıtsal cepheye göz attı.

“İşte burası. Söz verildiği gibi” dedi Alicia.

Şoför ona döndü ve Alicia’yı elinde bir deste parayla buldu.

“Sizi beklememi istemez miydiniz?”-

Alicia cevap vermedi.

“Çünkü döneceksiniz, değil mi?”

“Parayı alın.”

Taksici tereddüt etti.

“Bana zaman kaybettiriyorsunuz. Parayı alın.”

Ernesto ödemeyi aldı.

“Parayı sayın.”

“Güveniyorum.”

“Siz bilirsiniz.”

Ernesto onun çantasından bir şey çıkarıp sonra giysisindeki ceketin içine soktuğunu gözlemledi. Bunun bir ruj olmadığına bahse girerdi.

“Bakın, bu hoşuma gitmiyor. Neden gitmiyoruz?”

“Gidecek olan sizsiniz Ernesto. Ben iner inmez Barselona’ya dönün ve beni gördüğünüzü unutun.”

Taksici midisinin burkulduğunu hissetti. Alicia elini omzuna koydu, hararetli bir biçimde sıkı ve arabadan indi. Birkaç saniye sonra Ernesto onun Palace Oteli’nin içinde kaybolduğunu gördü.

Büyük otelin içinde kahvaltıları taşımak için ilk mesai makine gibi faaliyetleydi. Aşçılar, aşçı yamakları, komiler ve garsonlardan oluşan bir ordu ellerinde tepsiler taşıyarak ve servis arabalarını sürerek mutfağa ve tünellere girip çıkıyordu. Alicia kahve ve bin farklı lezzetin kokusuna bulanmış bu karmaşanın, bazı şaşkın bakışları üzerine çekerek ama bu açıkça kaybolmuş bir otel müşterisi ya da çalışma saati sona erdiğinde dikkatsizce gezinen, muhtemelen üst sınıf maiyetin üyesiyle durup ilgilenemeyecek kadar meşgul personelin yanından geçip gitti. Tüm lüks otellerin etiketinde görünmez olmanın ilmi bulunmaktaydı ve Alicia bu kartı hiç utanmadan kullanarak servis asansörlerine kadar ulaştı. İlk gelene bindi, kabini havlularla sabunlar taşıyan ve kendisini baştan aşağı merak ve kıskançlıkla izleyen bir temizlikçi kadınla paylaştı. Alicia ikisinin de aynı yolun yolcusu olduklarını hissettirerek ona arkadaş canlısı biçimde gülümsedi.

“Bu kadar erken mi?” diye sordu kadın.

“Erken kalkan yol alır.”

Kadın utangaç bir şekilde başını salladı. Dördüncü katta indi. Kapılar kapandığında ve asansör en üst kata doğru hareket ettiğinde, Alicia Leandro’nun iki yıl önce kendisine vermiş olduğu bir anahtarlığı çıkardı ve sarı renkli olan anahtarı aradı. “Bu bir master anahtar. Otelin tüm kapılarını açar. Bunu dikkatli kullan. Seni neyin beklediğini bilmediğin bir yere asla girme.”

Servis asansörü, temizlik ve çamaşır malzemesi dolaplarının yanında gizlenmiş küçük bir koridorda açtı kapılarını. Alicia orayı öylesine bir inceledi ve tüm katı dolaşan ana koridora çıkan kapıyı birkaç santimetre açtı. Leandro'nun *suitei* Neptuno Meydanı'na tepeden bakan köşelerden birinde kalıyordu. Koridora ıktı ve oraya doğru yöneldi. Yolda, varsayılabilceği üzere kahvaltı ettikten sonra odasına dönen bir mşteriyile karşılaştı ve o kendisine sevecen bir biçimde gülümsedi. Alicia ona karşılık verdi. Koridorda köşeyi dönünce uzaktan Leandro'nun *suiteinin* kapısını gördü. Girişte yerleşmiş korumalardan hiçbiri görülmüyordu. Leandro bu çeşit seremonilerden hiç hoşlanmıyordu ve her şeyden çok tedbirli olmaya ve melodramlardan uzak durmaya öncelik veriyordu. Ama Alicia biliyordu ki, en azından iki adamı yakınlarda, belki yan odada ya da o anda otelde dolaşıyor olmalılardı. En iyi şartlarda beş on dakikası olduğunu hesapladı.

Suitein kapısı önünde durdu ve her iki tarafa baktı. Anahatarı sessizce soktu ve yumuşak bir şekilde çevirdi. Kapı açıldı ve Alicia içeri szld. Arkasından kapıyı kapattı ve kapıya yaslanmış halde öylece birkaç saniye kaldı. Arkasında kulelerin birinin kubbesi altında kalan oval salona açılan koridorun bulunduğu kk bir giriş vardı. Onu tanıdığı andan beri Leandro orada yaşıyordu. Salona kadar kıvrıldı ve elini belinde taşıdığı silahın üstüne yerleştirdi. Salon karanlıklar içindeydi. *Suitein* yatak odasına açılan kapısı aralıktı ve içerden gelen ışık köşeli biçimde yansıyor. Alicia suyun aktığını ve çok iyi tanıdığı ışık sesini duydu. Kapıya gelene kadar salonu geçti ve kapıyı tamamen açtı. Yatak, boş ve dağınık halde dip tarafta görülebiliyordu. Banyonun sol tarafta kalan kapısı açıktı. İçerden sabun kokulu bir buhar halesi çıkıyordu. Alicia eşikte durdu.

Leandro sırtı ona dönük, dikkatli bir biçimde aynanın önünde sakal tıraşı oluyordu. Kızıl renkli bir bornoz ve onunla aynı renkte terlikler giyyordu. Dolu ve dumanlar çıkan küvet bir tarafta öylece duruyordu. Leandro ışık çalıyordu.

Alicia aynada onunla bakışlarını buluşturdu ve o hiçbir şaşırma belirtisi göstermeden sıcak bir biçimde gülümsedi.

“Seni zaten günlerdir bekliyordum. Dikkat etmiş olacağın gibi çocuklara ortalıktan çekilmelerini söyledim.”

“Teşekkürler.”

Leandro döndü ve bir havluyla yüzündeki köpükleri temizledi.

“Bunu senin iyiliğin için yaptım. Ekip çalışmasından asla hoşlanmadığını biliyorum. Kahvaltı ettin mi? Senin için bir şeyler isteyeyim mi?”

Alicia reddetti. Tabancayı çıkardı ve karnına nişan aldı. Leandro tıraş losyonu sürdü ve elleriyle yüzüne masaj yaptı.

“Sanırım bu zavallı Hendaya’nın silahı. İyi düşünmüşsün. Onu nerede bulabileceğimizi sormamın bir yararı olmaz diye tahmin ediyorum. Bunu sadece karısı ve çocukları olduğu için söylüyorum.”

“Şansınızı kedi maması kutularında deneyin.”

“Ne kadar yabancı duruyorsun Alicia. Oturalım mı?”

“Burada iyiyiz.”

Leandro tuvalet masasının rafına yaslandı.

“Nasıl istersen. Sen söyle.”

Alicia birkaç saniye tereddüt etti. Şimdi ateş etmek en basiti olacaktı, mermileri boşaltmak ve oradan canlı çıkmaya çalışmak. Şanslıysa servis asansörüne kadar varırdı. Kim bilir, belki onu yere indirmelerinden önce *lobby* bile görürdü. Leandro her zaman olduğu gibi kendisinin düşüncelerini okuyordu ve ona aynı anda hem acıma hem de baba sevgisi olan, yavaş yavaş başını sallayarak bir bakış yöneltti.

“Beni asla bırakmamalıydın” dedi. “İhanetinin bana çektiği acıyı bilemezsin.”

“Ben asla size ihanet etmedim.”

“Lütfen Alicia. Çok iyi biliyorsun ki sen her zaman benim favorim oldun. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Biz mükemmel bir takımız.”

“Bu yüzden mi o hayvanı beni öldürmesi için gönderdiniz?”

“Rovira mı?”

“Kendisini öyle mi adlandırıyordu?”

“Bazen. Onun senin yerini alması düşünülüyordu. Onu sadece senden bir şeyler öğrenmesi ve seni gözlemesi için gönderdim. O sana çok hayranlık duyuyordu. İki yıldır senin üzerinde çalışıyordu. Her dosya. Her dava. Senin en iyisi olduğunu söylüyordu. Belki senin yerini doldurabilir diye düşünerek hatalı davranan ben oldum. Şimdi anlıyorum ki senin yerini hiç kimse dolduramaz.”

“Lomana bile mi?”

“Ricardo hatasını asla doğru dürüst anlamadı. Değer yargılarında bulunmaya başlıyordu ve ondan sadece kaba kuvvet uygulaması istendiğinde, burnunu sokmaması gereken işlere giriyordu. Sadakatının kime olduğunu karıştırdı. Bu işte kendilerine ait şeylerin ne olduğunu anlamayan hiç kimse sağ kalamaz.”

“Peki sizinkiler nelerdir?”

Leandro başını iki yana salladı.

“Neden bana dönmüyorsun Alicia? Sana kim benim kadar iyi bakar? Üstelik seni kendi etimdenmişsin gibi iyi tanıyorum. Şu anda ağrının seni yiyip bitirdiğini anlamak için sana bir kez bakmam bile yeterli oluyor, ama uyanık kalmak için hiçbir şey almak istemedin. Gözlerine bakıyorum ve korktuğunu görüyorum. Benden korkuyorsun. İşte bu benim canımı acıtıyor. Beni o kadar üzüyor ki...”

“Eğer bir hap isterseniz ya da daha iyisi tüm şişeyi, sizindir.”

Leandro kendi kendine hayıflanarak, üzüntü içinde gülmüseddi.

“Yanıldığımı kabul ediyorum. Ayrıca senden özür diliyorum. İstedğin şey bu mu? Çünkü gerekirse diz çökerim. Bende utanma duygusu yok. İhanetin çok canımı acıttı ve beni körleştirdi. Ben ki sana her zaman kin, acı ya da korkuyla

karar vermemeyi öğrettim. Görüyorsun, ben de insanım Alicia."

"Ben ağlamak üzereyim."

Leandro kötü kötü gülümsedi.

"Aslında ikimizin nasıl da aynı olduğunu görüyor musun? Nerede benim yanımda olduğundan daha iyi olabilirsin? İkimiz için büyük planlarım var. Bu son haftalarda çok düşündüm ve bu işi neden bırakmak istediğini anladım. Dahası, ben de bırakmak istiyorum. Beceriksiz ve aptalların zor meselelerini çözmekten bıktım. Seni ve beni çağıran başka meseleler var."

"Ah, öyle mi?"

"Elbette öyle. Yoksa sen daima diğerlerinin pislikleri için mücadele vereceğimizi mi sanıyordun? Bu iş bitti. Bakışlarımı çok daha önemli bir şeye çevirmiş durumdayım. Ben de tüm bu işleri bırakıyorum. Ayrıca yanımda olup bana eşlik etmene ihtiyacım var. Sensiz bunu yapamam. Sana neden bahsettiğimi biliyorsun değil mi?"

"En ufak fikrim bile yok."

"Politikadan bahsediyorum. Bu ülke değişecek. Daha erken ya da daha geç. General sonsuza dek dayanamaz. Yeni kana ihtiyaç var. Düşünceleri olan insanlara. Gerçekliği yönlendirmeyi bilen insanlara."

"Sizin gibi."

"Senin gibi ve benim gibi. Sen ve ben birlikte bu ülke için büyük işler yapabiliriz."

"Masumları öldürmek ve satmak için çocuklarını çalmak gibi mi?"

Leandro hoşnutsuzluk ifadesiyle iç çekti.

"Saf olma Alicia. Onlar farklı zamanlardı."

"Bu sizin mi, Valls'in mi fikriydi?"

"Önemi var mı?"

"Benim için önemli."

"Kimsenin fikri değildi. İşler basitçe bu biçimde gelişti. Ubach ve karısı Mataix'in kızları konusunda kapris yaptılar.

Valls bir fırsat gördü. Sonra da diğerleri geldi. O zamanlar bir fırsatlar dönemi idi. Ayrıca talep olmadan arz olmaz. Ben yapmam gerekeni yapmakla ve Valls'ın ipleri elinden kaçırmadığından emin olmakla yetindim."

"Görünüşe göre bunu başaramadı."

"Valls çok hırslı bir adamdı. Maalesef hırslı insanlar mevkilerini kötüye kullanmayı ne zaman bırakmaları gerektiğini asla bilemezler ve meseleleri zıvanadan çıkana kadar zorlarlar. Bu yüzden, er ya da geç düşerler."

"Hâlâ hayatta mı o halde?"

"Alicia... Benden istediğin şey nedir?"

"Gerçek."

Leandro hafifçe güldü.

"Gerçek mi? Sen ve ben böyle bir şeyin olmadığını biliyoruz. Gerçek, masumların gerçeklikle yaşamak zorunda kalmamaları için yapılmış bir anlaşmadır."

"Buraya bana vecize defterini çıkarmanız için gelmedim."

Leandro'nun bakışları sertleşti.

"Hayır. Buraya burnunu sokmaman gerektiğini bildiğin bir yere burnunu sokmak için geldin. Her zaman olduğu gibi. Her şeyi daha karmaşık hale getirmek için. Çünkü bu senin her şeyi yapma biçimin. Bu yüzden beni bıraktın. Bu yüzden bana ihanet ettin. Bu yüzden şimdi buraya gelip benimle gerçek hakkında konuşuyorsun. Çünkü sana evet dememi, benden daha iyi olduğunu, herkesten daha iyi olduğunu söylememi istiyorsun."

"Ben hiç kimseden daha iyi değilim."

"Elbette öylesin. Bu yüzden her zaman benim favorim oldun. Bu yüzden seni tekrar yanımda görmek istiyorum. Çünkü bu ülke senin ve benim gibi insanların varlığına muhtaç. Onu kontrol etmeyi bilen insanlara. Onu sınırları içinde tutmak ve her şeyin nefretlerini, kıskançlıklarını ve sefil öfkelerini beslemek için yaşayan farelerle dolu bir çuvala dönüşmesini ve birbirlerini canlı canlı yemelerini engellemek için. Haklı

olduğumu biliyorsun. Her ne kadar her şeyin suçu bize atılsa da, biz olmadan bu ülke cehenneme dönerdi. Ne dersin?"

Leandro uzun uzun gözlerine baktı ve cevap alamayınca küvete yöneldi. Ona sırtını döndü ve bornozunu çıkardı. Alicia onu çıplak, balık karnı gibi soluk teniyle izledi. Adam mermer duvardan çıkan altın yaldızlı parmaklığa tutundu ve yavaş yavaş küvete girdi. Buhar yüzünü okşarken bir kez suya uzandıktan sonra gözlerini açtı ve melankolik bir havayla onu izledi.

"Her şeyin farklı olması gerekirdi Alicia, ama biz çağımızın çocuklarıyız. Aslına bakarsan böyle olması neredeyse daha iyi. Her zaman sen olduğunu bileceğim."

Alicia silahını indirdi.

"Neyi bekliyorsun?"

"Sizi öldürmeyeceğim."

"Peki neden geldin o halde?"

"Bunu bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun."

Leandro küvetin duvarından sarkan telefona kadar uzandı. Alicia tekrar silahı ona doğrulttu.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Bu nasıldır bilirsin Alicia... Operatör. Evet. Hükümet Bakanlığı'nı bağlayın bana. Gil de Partera. Evet. Leandro Montalvo. Bekliyorum. Teşekkürler."

"Hemen kapatın. Lütfen."

"Bunu yapamam. Görev asla Valls'i kurtarmak değildi. Görev onu bulmaktı ve tüm bu üzüntü verici mesele gün ışığına çıkmasın diye onu susturmak. Neredeyse, bir kez daha, görevi başarıyla taçlandırma noktasma geldik. Ama sen beni dinlemedin. Bu yüzden de şimdi, macerana bulaştırdığın tüm o kişilerin ölüm emrini vermek zorunda kalacağım. Daniel Sempere'nin, karısının ve tüm ailesinin, hatta onlar için çalışan şu sapığın ve kurtuluş için çıktığın haçlı seferinde, asla bilmemeleri gereken şeyleri onlara anlatmak gibi uğursuz bir

düşünceye kapıldığın tüm o insanların. Böyle olmasını sen istedin. Ne şanstır ki sen bizi onlara götürdün. Her zaman olduğu gibi, sen bunu istemediğin zamanda bile, en iyisi sensin. Operatör mü? Evet. Sayın bakan. Size de. Öyle. Haberlerim var...”

Tek bir atış yeterli oldu. Ahize elinden kaydı ve küvetin hemen yanında yere düştü. Leandro kafasını yan çevirdi ve ona sevgi ve arzu ile zehirlenmiş bir bakış hediye etti. Suyun altında vücudunun görüntüsünü örten kızıl bir bulut yayıldı. Alicia onun gözbebekleri büyüylene ve alaycı bir mimikte gülümsemesi donup kalana kadar, kalbinin her atışında nasıl kan fışkırdığını izleyerek hareketsiz kaldı.

“Seni bekleyeceğim” diye fısıldadı “Leandro. Gecikme.”

Bir saniye sonra vücudu yavaşça kaydı ve Leandro Montalvo’nun yüzü, gözleri açık halde kanlı suya gömüldü.

Alicia ahizeyi yerden aldı ve kulağına götürdü. Hat bağlı değildi. Leandro kimseyi aramamıştı. Hap şişesini çıkardı ve iki tane ağzına attı, onları çiğneyip Leandro'nun salondaki dolapta sakladığı bir yudum pahalı brendi ile ıslattı. *Suitei* terk etmeden önce, özenli bir şekilde Hendaya'nın silahını temizledi ve halının üzerine bıraktı.

Servis koridoruna kadar olan yol ona sonsuz gibi geldi. Asansörlerin ikisi de yukarı çıkıyordu ve merdivenlere yönelip yapabildiği kadar hızlı indi. Çıkışa giden son bölüme gelene kadar, her an sırtına bir kurşun yiyeceğini ve Palace'ın bodrumunda, Kızıl Prens'in sarayında, bir fare gibi ölmek üzere yüzüstü kapaklanacağını sanarak, yeniden mutfakların etrafını çevreleyen koridorlar yumağını geçti. Sokağa çıktığında bir sulu kar soluğu yüzüne süründü. Nefesini toplamak için bir an durdu ve o zaman uzaktan, kendisini bırakmış olduğu yerde, taksicinin ayakta endişeli halde beklediğini gördü. Ernesto onun ortaya çıktığını görür görmez yanına kadar koştu ve tek kelime etmeden onu kolundan yakaladı ve otomobile kadar eşlik etti. Onu ön taraftaki koltuğa oturttu ve direksiyonun başına geçmek için acele etti.

Motor çalışmaya başladığında uzaktan siren sesleri geliyordu artık ve taksi San Jerónimo yolu istikametine doğru kıvrılmaya başladı. Palace Oteli'nin ana girişinin önünden geçerlerken, Ernesto en azından üç siyah renkli arabanın otel kapısında durduğunu saydı ve pek çok adam önüne çıkanları iterek içeri doğru koşturuyordu. Taksici sakin bir şekilde

ilerledi, sinyallerini yaktı ve Recoletos'a doğru yokuş aşağı inen trafiğe karıştı. Oraya vardıklarında, sis içinde sürüklenen bir otomobil, otobüs ve tramvay ordusu arasına gizlenmiş halde, taksici rahatlayarak iç çekti ve ilk kez Alicia'ya bakmaya cesaret etti. Yüzünde gözyaşlarının bıraktığı izler vardı ve dudakları titriyordu.

"Beni beklediğiniz için teşekkürler" dedi.

"İyi misiniz?"

Alicia cevap vermedi.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu Ernesto.

Kadın başını sallayarak reddetti.

"Henüz değil. Gidecek son bir yerim daha var..."

Araba mızrak uçlu parmaklıkların önünde durdu. Ernesto motoru susturdu ve ağaçlıklar arasından boy gösteren Mercedes Malikânesi'nin silüetini izledi. Alicia da konuşmadan dikkatle evi inceliyordu. O evi çevreleyen sessizliğin yavaş yavaş içlerine işlemesine izin vererek bir dakika boyunca orada kaldılar.

"Burada hiç kimse yokmuş gibi görünüyor" dedi taksici.

Alicia arabanın kapısını açtı.

"Sizinle geleyim mi?" diye sordu Ernesto.

"Beni burada bekleyin."

"Hiçbir yere gitmem."

Alicia taksiden indi ve parmaklığa yaklaştı. Girmeden önce Ernesto'ya bakmak için döndü, o korkudan ödü patlamış halde zayıfça gülümsedi ve onu eliyle selamladı. Parmaklıklar arasından süzüldü ve bahçelerden geçerek eve yöneldi. Yolunun üzerinde ağaçlar arasında buharlı trenin silüetini seçti. Heykellerle dolu bahçeyi geçti. Tek ses kuru yapraklar üzerindeki adımlarının sesiydi. Birkaç dakika boyunca ayaklarının altında oraya buraya uçuşan ve ağaçların yapraklarına yapışık kozalardan sarkan siyah örümcek ağları denizinden başka hayat belirtisi görmeden bahçeyi geçti.

Ana merdivenlere gelip evin kapısının açık olduğunu fark edince durdu. Etrafına baktı ve garajların boş olduğundan emin oldu. Mercedes Malikânesi, sanki onu meydana getiren her bir parçası bir lanet sonucu gecenin bir vakti o yerden kaçmış gibi, huzursuz edici bir yıkım ve terk edilmişlik

havası yayıyordu. Kapı girişine kadar yavaşça merdivenlerden çıktı ve antreye girdi.

“Mercedes?” diye seslendi.

Sesinin yankısı arkası kesilmeyen ıssız salonlarda ve koridorlarda kayboldu. Yan taraflarda gölgeler içinde koridorlar yelpazesi açılıyordu. Rüzgârın sürüklemesiyle içine kuru yaprakların girdiği büyük bir dans salonunun kapısına yaklaştı Alicia. Perdeler hava akımında dalgalanıyordu ve bahçeden gelen böcek örtüsü tırmanmış, şimdi beyaz mermerin solgun yüzeyine yayılıyordu.

“Mercedes?” diye seslendi bir kez daha.

Sesi yeniden evin içlerinde hedefine ulaşamadan kayboldu. O zaman merdivenlerin yukarısından gelen şekerimsi pis kokuyu hissetti ve çıkmaya başladı. Takip ettiği iz onu koridorun sonundaki odaya kadar götürdü. Odaya girdi ama yarı yolda durdu. Siyah örümcek ağlarından bir örtü Bayan Valls’in cesedinin üzerini kaplıyordu. Onu sindirmeye başlamışlardı.

Alicia koridora geri koştu ve bir nefes temiz hava bulmak için iç avluya bakan pencerelerden birini açtı. Kafasını o boşluğa uzattığında, üçüncü kattaki bir pencere hariç, o avluya açılan tüm pencerelerin kapalı olduğunu fark etti. Yeniden ana merdivenlere doğru yürüdü ve üçüncü kata kadar çıktı. Uzun bir koridor karanlıklar içine gömülüyordu. Koridorun sonunda beyaz renkli ve aralık duran bir çift kanatlı kapı görülebiliyordu.

“Mercedes, ben Alicia. Orada mısın?”

Yavaşça, koridoru çevreleyen kapılar arasında beliren perdeleri ve gölgeleri dikkatle inceleyerek ilerledi. Koridorun sonuna varınca ellerini kapıya koyup durdu.

“Mercedes?”

Kapıyı içeri doğru itti.

Duvarlar açık mavi renge boyanmıştı ve masallardan ve efsanelerden ilham alınarak yapılmış resim grubuyla kaplıydı.

Bir kale, bir atlı araba, bir prenses, her türden hayali yaratıklar tavan kubbesine işlenmiş gümüşten yıldızlarla dolu bir gökyüzünü yarıyordu. Alicia bunun bir oyun odası, bir çocuğun arzu edebileceği tüm oyuncakları bulabildiği, ayrıcalıklı çocuklar için bir cennet olduğunu anladı. İki kız kardeş odanın dip tarafında bekliyordu.

Yatak beyazdı ve başucuna konulmuş, ağaç oyma, kanatları açık ve sonsuz bir bağlılıkla odayı izleyen melek figürüyle taçlandırılmıştı. Ariadna ve Mercedes beyazlar giyinmişler, yatağın üzerinde ele ele tutuşarak uzanmışlar ve diğer elleriyle göğüslerinde birer gül tutuyorlardı. Ariadna'nın hemen yanında, komodinin üzerinde, içinde şırınga olan bir kutu ve cam şişeler duruyordu.

Alicia bacaklarının titrediğini hissetti ve bir sandalyeye tutundu. Orada ne kadar süre kaldığını, bir dakika mı yoksa bir saat mi, hiç anlamadı ve sadece merdivenlerden inip ayakları onu zemin kattaki dans salonuna götürdüğünde hatırlayabildi. Orada şömineye yöneldi. Rafın üzerinde uzun çöpleri olan bir kibrit kutusu buldu. Bir tanesini yaktı ve evin perdelerini ve kumaşlarını tutuşturarak dolaştı. Kısa süre sonra ardında alevlerin gürlemesini duydu ve o ölüm evini terk etti. Mercedes Malikânesi yanarken ve kara bir duman gökyüzüne doğru yükselirken, arkasına bakmadan yeniden bahçeyi boydan boya geçti.

IN PARADISUM¹

Barselona

Şubat 1960

1 (Lat.) Cennetin içine. (ç.n.)

1

Yirmi yıl önce dul kaldığı günden beri, tüm pazar günleri olduğu gibi, Juan Sempere erkenden kalkıyor, okkalı bir kahve hazırlıyor ve Santa Ana Kilisesi'ne inmek için Barselona beyefendisi kıyafetini ve şapkasını giyiyordu. Kitapçı, Alexandre Dumas *ex cathedra* üyesi olarak azizlerin hayatlarını anlatmadığı sürece asla dinle alakalı biri olmamıştı. O en arkadaki banka oturup sessizce ritüeller esnasında orada bulunmaktan hoşlanıyordu. Rahip saygı ifadesi olarak öyle buyurduğunda ayağa kalkıyor ve oturuyordu, ama ilahilere, dualara ve ekmek şarap ayinine katılmıyordu. Isabella öldüğünden beri, zaten asla pek sıkı fıkı olmamış olan o ve Tanrı'nın birbirlerine söyleyecek çok fazla şeyleri yoktu.

Onun inanç konusundaki kabullenmelerinin ya da inançsızlığının farkında olan rahip, her zaman onu iyi karşılıyor, her neye inanırsa inansın orayı evi olarak kabul etmesini hatırlatıyordu. "Her bir kişi kendi tarzına göre yaşar" diyordu ona. "Ama beni ele vermeyin, yoksa bir anakonda gibi beni nasıl yediğini görmek için zor misyonlar yüklerler üstüme." Kitapçı her zaman ona inancı olmadığını, o mekânda kendisini Isabella'ya daha yakın hissettiğini, çünkü belki de böyle olmasının sebebinin, hayatında mutlu olduğunu hatırladığı tek anlar olarak, beş yıl arayla o şapelde evlenmiş ve cenaze merasimini yapmış olduklarını söylüyordu.

O pazar sabahı Juan Sempere, her zaman olduğu gibi aynı şekilde ayini dinlemek ve mahallenin sabahçılarının, mübarekler ve günâhkarların oluşturduğu o karışımın, yalnız

insanların, uykusuzların, iyimserlerin ve umut etme işinden emekli olmuşların, sonsuz sessizliği içinde onları ve geçici varlıklarını hatırlasın diye Tanrı'ya yalvarmak için nasıl bir araya geldiğini izlemek amacıyla en arkadaki sıraya oturdu. Rahibin nefesinin dua ederken havada buhardan şekiller çizdiğini görebiliyordu. Orada bulunanlar, kilise bütçesinin elverdiği üzere ve nişlerinde görevlerini yapan Meryem Ana ve aziz heykellerine rağmen bir mucize gerçekleştiremeyen tek gaz sobasına yanaşıyorlardı.

Göz ucuyla bir figürün sıraların arasından kıvrılıp yanına oturduğunu fark ettiğinde, rahip ekmek şarabı kutsayıp, hava o kadar soğukken hayır diyemeyeceği şarabı içmeye hazırlanıyordu. Sempere başını çevirdiğinde, düğün gününden beri hiçbir kiliseye adım atmamış Daniel'i gördü. Gerçekte çalar saatin isyan bayrağını açmış ve tüm bunların kışın tatlı bir pazar sabahı rüyası olduğuna karar vermesi için, elinde dua kitabıyla Fermín'in oraya girdiğini görmesi eksikti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Juan.

Daniel yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı ve mahalledeki pek çok kilisede aynı anda çalışan ve kitabevinin müşterilerinden olan müzik profesörü bir yandan elinden geldiğince iyi org çalarken, ekmek şarabı kilise cemaatine dağıtmaya başlayan rahibe çevirdi bakışlarını.

"Bay Johann Sebastian Bach'a karşı işlediği suçlara bakarak, üstat Clemente'nin bu sabah parmaklarının donduğu söylenebilir" diye ekledi.

Daniel yeniden başını sallayarak onaylamakla yetindi. Günlerdir dalgın halde olan oğlunu izledi Sempere. Daniel onun asla içine girmeyi başaramadığı, yitik ve sessiz bir dünya taşıyordu içinde. Sık sık on beş yıl önceki o gün doğumunu, annesinin yüzünü hatırlayamadığı için bağırarak uyandığı o sabahı hatırlıyordu. Kayıplarının hayatlarında bıraktığı boşluğu belki o mekân ve barındırdığı anlam doldurur diye, o sabah ilk kez oğluna Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'na kadar

eşlik etmişti. Onun büyüdüğünü ve bir erkeğe dönüştüğünü, evlendiğini ve dünyaya bir oğul getirdiğini görmüştü ama böyle olsa da, her sabah onun için endişelenerek ve ona kendisinin asla söylemeyeceği şeyleri söylemesi için Isabella'nın yanlarında olmasını arzu ederek uyanıyordu. Bir baba asla çocuklarının yaşlandığını görmez ve onların gözünde daima, kendisine taparcasına bakan, babasının evrenin tüm gizemlerinin cevaplarına sahip olduğuna inanan o çocuklar gibidirler.

Bununla beraber o sabah, Tanrı'dan ve dünyadan uzakta yarım ışık altındaki o şapelde, kitapçı oğluna baktı ve ilk kez zamanın onun için de geçmeye başladığını ve bir daha asla dönmeyecek olan bir annenin yüzünü hatırlamak için yaşayan o çocuğu göremeyeceğini düşündü. Sempere onu anladığını söylemek için uygun kelimeleri bulmaya çalıştı, ama zehirli bir gölge gibi oğlunun üzerinden sarkan o karanlıktan korktu. Daniel babasına doğru döndü ve Sempere onun gözlerinde hayatın kendilerini sefaletle mahkûm ettiği yaşlı insanlarda bile görmediği bir hiddet ve bir öfke gördü.

"Daniel..." diye fısıldadı.

O zaman oğlu onu susturarak, sanki bir şeylerin onu elinden almasından korkuyormuş gibi kavrayarak, kuvvetlice kucakladı. Kitapçı onun yüzünü göremiyordu, ama oğlunun sessizce ağladığını biliyordu. Böylece Isabella kendilerini bırakmış olduğu zamandan beri ilk kez onun için dua etti.

Öğle vaktinden hemen önce otobüs onları Montjuic Mezarlığı'nın kapılarında bıraktı. Daniel Julián'ı kollarına alıp kaldırdı ve önce Bea'nın inmesine izin verdi. O zamana kadar çocuğu oraya hiç götürmemişlerdi. Soğuk bir güneş bulutları yakmıştı ve gökyüzü sahneyle uyumsuz biçimde metalik mavi bir levha yansıtıyordu. Ölüler şehrinin kapılarından geçip yukarı çıkmaya başladılar. Dağın yamacını dolaşan yol, XIX. yüzyılın sonlarında inşa edilmiş ve şehrin en büyük servetlerinin ve ailelerinin şanı için, aşırıya kaçan bir karmaşa içinde melekleri ve hayaletleri bir araya toplayan, melodramatik mimarisiyle mozoleler ve kabirlerle çevrili eski mezarlığın yanından geçiyordu.

Bea her zaman ölüler şehrinde nefret etmişti. Ölümün hastalıklı bir sahne uyarlaması olan bu yerden ve dehşet içindeki ziyaretçileri, soylu ve iyi bir isme sahip olmanın ebedi karanlıkta bile kişiyi koruyacağına ikna etmeye yeltenen o alanı ziyaret etmekten nefret ediyordu. Bir ordu mimar, heykeltıraş ve zanaatkârın gösterişli bir nekropol inşa etmek için yeteneklerini sattıklarını ve heykellerle doldurdukları bu yerde ölümün ruhlarının, penisilinin icadından önceki zamanlarda çocukları alınlarından öpmek için eğildiklerini, hayalet hanımefendilerin sonsuz melankoli nöbetlerinde hapsoldüklerini ve yurtdışında servet yapmış, Karayipler'de köle ticareti ve kanlı şeker kamışı işine bulaşmış herhangi bir kasabın kaybı için, mezar taşı üzerine uzanarak tesellisiz biçimde ağlayan meleklerle dolu olduğu fikrini aklından çıkaramıyordu.

Barselona'da ölüm bile bayramlık giysileri içindeydi. Bea o yerden nefret ediyor, ama bunu Daniel'e söyleyemiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan küçük Julián, bu Dantesk karnavalı izliyordu. Korku ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla heykelleri ve labirent gibi yapıları olan aile mezarlarını işaret ediyordu.

"Onlar sadece heykel Julián" dedi ona annesi. Sana hiçbir şey yapamazlar çünkü burada hiçbir şey yok."

Bu sözleri telaffuz eder etmez pişman oldu. Daniel onun sözlerini duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Nerede olduğuna dair bir açıklama yapmadan sabaha karşı eve döndüğünden beri ağzını neredeyse hiç açmamıştı. Yatakta sessizce yanma uzanmıştı ama bir dakika bile uyumamıştı.

Şafak sökerken, Bea ona neler olduğunu sorduğunda, Daniel hiçbir şey söylemeden onu izledi. Sonra şiddetle onu soydu. Yüzüne bakmaksızın, bir eliyle kollarını kafasının üzerinde tutarak ve diğeriyle uygunsuz biçimde bacaklarını açarak zorla ona sahip olmak istemişti.

"Daniel canımı acıtıyorsun. Dur, lütfen. Dur."

O itirazlarını duymazdan geldi ve Bea'nın hiç hatırlamadığı öyle bir öfkeyle saldırdı ki, sonunda ellerini kurtarıp sırtına tırnaklarını sapladı. Daniel acı içinde inledi ve tüm gücüyle onu bir kenara itti. Ondan kendini kurtarır kurtarmaz Bea yataktan sıçradı ve bir battaniyeyle örtündü. Bağırarak istedi, ama gözyaşlarına hâkim oldu. Daniel yatağın üzerinde dizlerini kıvrıp top gibi olmuştu ve gözlerini kaçıırıyordu. Bea derin derin nefes aldı.

"Bunu bir daha yapma Daniel. Asla. Beni anladın mı? Yüzüme bak ve cevap ver."

O yüzünü kaldırdı ve başını salladı. Bea dairenin kapı sesini duyana kadar kendini banyoya kapattı. Daniel bir saat sonra döndü. Çiçek almıştı.

"Çiçek istemiyorum."

“Annemi görmeye giderim diye düşünmüştüm” dedi Dániel.

Masada oturmuş elinde büyük bir fincan süt tutarak küçük Julián anne babasını izledi ve bir şeylerin yolunda gitmediğini tespit etti. Herkes kandırılabilir, ama Julián asla diye düşündü Bea.

“O zaman biz de seninle geliriz” diye karşılık verdi.

“Gerek yok.”

“Seninle geleceğimizi söyledim.”

Üzerinde denize bakan bir düzlük olan tepenin kenarına vardıklarında Bea durdu. Daniel’in onu yalnız ziyaret etmek istediğini biliyordu. O Julián’ı ona teslim etmek için hamle yaptı, ama çocuk babasının kollarını terk etmemekte direndi.

“Onu da beraberinde götür. Ben sizi burada bekleyeceğim.”

3

Daniel mezar taşının önünde diz çöktü ve çiçekleri mezarın üzerine bıraktı. Taş üzerine işlenmiş harfleri okşadı:

ISABELLA SEMPERE 1917-1939

Kafasında bir şeyler dolaşıyorken kullandığı o anlaşılmaz tonla, Julián bir şeyler kekelemeye başlayana kadar orada gözleri kapalı kaldı.

“Ne var Julián?”

Oğlu mezar taşının dibindeki bir şeyi gösteriyordu. Daniel cam bir vazonun gölgesinde, kurumuş çiçeklerin taç yaprakları arasından boy gösteren küçük bir heykel buldu. Alçıdan yapılmış küçük bir heykelciğe benziyordu. Daniel annesinin mezarını en son ziyaret ettiğinde bunun orada olmadığından emindi. Onu aldı ve inceledi. Bir melek.

Büyülenmiş biçimde küçük figürü izleyen Julián eğildi ve onu ellerinden almaya çalıştı. Bunu yapınca melek elinden kaydı ve mermerin üzerine düşerek kırıldı. O zaman Daniel bu figürün bir yarısından bir şeyin çıktığını fark etti. Rulo şeklinde bir kâğıt parçası. Julián'ı yere bıraktı ve heykeli aldı. Kâğıt parçasını açtı ve Alicia Gris'in el yazısını tanıdı.

Mauricio Valls
El Pinar
Manuel Arnús Sokağı
Barselona

Julián ilgiyle ona bakıyordu. Daniel kâğıdı cebine koydu ve kanepede ateşler içinde yatarken babasına baktığı biçimde kendisine bakan ve ikna olmuş gibi görünmeyen çocuğa gülümsedi. Daniel mezar taşının üzerine beyaz bir gül bıraktı ve yeniden oğlunu kollarına aldı.

Bea tepenin dibinde onları bekliyordu. Yanına varınca, Daniel sessizce onu kucakladı. Sabahki mesele ve diğer her şey için af dilemek istiyordu, ama bunu kelimelerle yapmıyordu. Bea'nın bakışları kendininkileri yakaladı.

“İyi misin Daniel?”

Julián'ı kandıramayan, Bea'yı hiç mi hiç ikna edemeyen o gülümsemenin arkasına saklandı.

“Seni seviyorum” dedi.

O gece Julián'ı yatırdıktan sonra, hafif ışıktaki ve sakince seviştiler. Daniel sanki bunu bir daha asla yapamayacağından korkar gibi dudaklarını onun vücudunda gezdirdi. Sonra battaniyenin altında kucaklanmış olarak, Bea kulağına şöyle fısıldadı:

“Bir çocuğumuz daha olmasını isterdim. Bir kız. Hoşuna gider miydi?”

Daniel bunu onaylayan bir işaret yaptı ve onu alnından öptü. Bea uyuyana kadar onu okşamaya devam etti. O zaman nefes alışları yavaşlayıp derinleşene kadar bekledi. Sessizce kalktı, elbiselerini aldı ve yemek odasında giyindi. Çıkmadan önce Julián'ın odasının önünde durdu ve kapıyı araladı. Fermín'in hediye etmiş olduğu ve kendisinin iki katı büyüklüğündeki peluş timsahı kucaklamış biçimde, halinden memnun uyuyordu. Julián onu *Carlitos* ismiyle vaftiz etmişti ve Bea'nın daha kolay tutulur bir şeyle değiştirmek için tüm çabalarına karşın, o olmadan uyumuyordu. Odaya girip oğlunu öpme isteğine direndi. Julián'ın uykusu hafifti ve evin içinde anne babasının hareketlerine duyarlı bir radarı vardı. Kapıyı kapattığında, kendi kendine onu bir daha görüp göremeyeceğini sordu.

Cataluña Meydanı'ndan çıkan gece tramvayı tam rayların üzerinde kıvrılmaya başlarken içine atladı. İçerde yarı kapalı gözlerle, dünyadan bağını koparmış, soğuktan büzüşmüş ve tramvayın takırtısı ile salınan yarım düzineden fazla yolcu yoktu. Kimse onu gördüğünü hatırlamazdı.

Yarım saat boyunca, neredeyse trafiğe hiç takılmadan tramvay şehrin yukarılarına tırmandı. Boş duraklarda, kablolarda mavi kıvılcımlar, elektrik ve ısınmış tahta kokusundan bir iz bırakarak oylanmadan ilerliyorlardı. Arada sırada yolculardan herhangi biri hayata dönüyor, sendeleyerek arka kapıya kadar ilerliyor ve vagonun durmasını beklemeden aşağı atlıyordu. Vía Augusta ve Balmes'in köşesinden Tibidabo Bulvarı'na kadar olan çıkışın son bölümünde, tramvayda vagonun arka kısmındaki taburesinde yan gelip uyuklayan biletçi ve gazyağı kokan duman bulutları bırakan bir sigarayla dünyaya bağlanmış ufak tefek bir kondüktörden başka kimseler yoktu.

Son durağa gelince, bunu kutlamak için kondüktör büyük bir nefes duman koyverdi ve çanı çaldı. Daniel indi ve tramvayı sarmalayan amber renkli ışık kabarcığını ardında bıraktı. Karşısında Tibidabo Bulvarı uzayıp gidiyordu ve malikâneler ve saraylar silsilesi dağın eteğinde kat kat diziliyordu. Yukarıda sessizce şehri gözetleyen bir nöbetçi, El Pinar'ın silueti görülüyordu. Daniel nabız atışının hızlandığını hissetti. Paltosunu düzeltti ve yürümeye koyuldu.

Bulvardaki 32 numaranın önünden geçerken parmaklıkların arkasındaki Aldaya'ların eski evine bakmak için başını

kaldırdı ve hatıralar aklına üşüştü. O eski büyük evde, sonsuz kadar bir süre önce, yani sadece birkaç yıl önce, hayatı bulmuş ve neredeyse onu kaybetmişti. Gerçekte, Fermín yanında olduğu halde, kaderini belirliyormuş gibi görünen o sokakla ilgili herhangi bir ironik örgüyü inşa etmenin yöntemini, oğlu ve karısının yeryüzünde huzur içinde uyudukları son gecede, zihnindeki düşünceyi nasıl sadece bir aptalın eyleme dönüştürebileceğini açıklayabilirdi. Belki onu da yanında getirmesi gerekti. Fermín onu durdurarak imkânsız olanı yapmış olacak ve bir delilik yapmasına izin vermeyecekti. Fermín o ve görevi ya da basitçe karanlık intikam alma arzusu arasına girecekti. Bu yüzden biliyordu ki o gece kaderiyle yalnız yüzleşmesi gerekiyordu.

Bulvarı taçlandıran küçük meydana varınca Daniel gölgelere çekildi ve El Pinar'ın karanlık ve köşegen silüetinin üzerinde yükseldiği tepeciği çevreleyen sokağa doğru yürüdü. Uzaktan ev gökyüzünde asılı kalmış gibi görünüyordu. Sadece yaklaşıncı insan etrafını çevreleyen arazinin ve binaının katedral düzeyindeki boyutlarının bilincine varıyordu. Parsel, bahçeler içindeki dağ, sokağa paralel ilerleyen bir duvarla çevriliydi ve ana girişi, kulesi olan bir müstemilat tarafından kontrol ediliyordu. Metalurjinin henüz bir sanat olduğu zamanlardan kalma ağ şeklinde bir parmaklığı vardı evin. Daha aşağıda ikinci bir giriş, duvara inşa edilmiş ve üzerinde evin ismini bildiren tabelasıyla taştan büyük bir kapı vardı ve arkasında bahçeleri geçerek yukarı çıkan labirent gibi merdivenlerin varlığı seziliyordu. Parmaklıkları ana girişinkiler kadar sağlam görünüyordu. Daniel tek alternatifinin duvarı tırmanıp içeri atlamak ve görülmediğine güvenerek ağaçlıklı alanı geçip eve girmek olduğu sonucuna vardı. Kendi kendine köpekler ya da gizli bekçiler olup olmadığını sordu. Dışardan hiçbir ışık görülüyordu. El Pinar cenaze yalnızlığı ve terk edilmişliği gibi bir hava saçıyordu etrafa.

Birkaç dakika süren gözlem, duvarın ağaçlar tarafından daha çok kapatılan bir noktasında karar kılmasını sağladı. Duvarın taşları nemli ve kaygandı ve tepesine tırmanıp diğer tarafa atlayabilmesi için pek çok deneme yapmak zorunda kaldı. Çam iğneleri ve düşmüş dallardan oluşan örtünün üzerine iner inmez, sanki yeraltına girmiş gibi, etrafındaki sıcaklığın düştüğünü hissetti. Sessizce, her birkaç metrede durup havayı, yapraklar arasında esen rüzgârın gürültüsünü dinleyerek tepeye tırmanışına başladı. Kısa süre sonra evin girişinde başlayan ve malikânenin etrafını çevreleyen düzlüğe kadar giden taş döşeli yol çıktı önüne. Evin cephesi karşısında yükselene kadar yolu takip etti. Etrafına baktı. Sessizlik ve koyu karanlık etrafını sarmaladı. Eğer bu yerde başka birisi daha varsa, varlığından haberdar olmasını istemiyordu.

Bina karanlık pencereleriyle gölgeler içine gömülüydü ve duyulabilen tek ses adımlarının ve ağaçlar arasında ısıklık çalan rüzgârın sesiydi. Cılız ay ışığında bile El Pinar'ın hemen hemen yıllardır terk edilmiş olduğu anlaşılıyordu. Daniel şaşkın halde onu izledi. Bekçiler, köpekler ya da bir çeşit silahlı koruma olacağını beklemişti. Belki de gizlice öyle olmasını arzu etmişti. Birilerinin kendisini durdurabilmesi ya da durdurmayı istemesini. Hiç kimse yoktu.

Pencerelerden birine yaklaştı ve yüzünü çatlak cama yapıştırdı. İçerde karanlıklar içinde bir alan seçiliyordu. Binanın etrafını dolaştı ve camla kaplı bir galeriye bakan bir çeşit avlu ya vardı. İçeriye kontrol etti ve ışık ya da herhangi bir hareket görmedi. Bir taş aldı ve bir kapının camına vurdu. Elini açılan delikten soktu ve kapıyı içerden açtı. Evin kokusu, kendisini delice bir arzuyla bekler halde, yaşlı ve kötücül bir ruh gibi onu kucakladı. Birkaç adım içeri doğru ilerledi ve titrediğini, ayrıca taşı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Taşı elinden bırakmadı.

Galeri dikdörtgen şeklinde, zamanında davetler verilen bir yemek odası olması gereken salona açılıyordu. Büyük kıvrımlı pencerelerinden, her zamankinden daha uzakta olan

tüm Barselona'nın izlenebildiği bir başka salona ulaşana kadar bu odayı geçti. Evi keşfederek ve batmış bir geminin güvertesinde yürüdüğünü hissederek ilerledi. Mobilyalar beyazlaşmış gölgelerden bir kefenle kaplı, duvarlar kararmış, perdeler yıpranmış ya da düşmüşlerdi. Mekânın merkezinde kırılmış tavanı ve kırıklardan tepeye kadar yükselen buhar kılıçları gibi aydınlık huzmelerinin nüfuz ettiği bir iç avlu buldu. Yukarılarda bir kanat sesi ve bir mırıltı duydu. Bir tarafta şahsa ait bir eve değil bir opera binasına aitmiş gibi görünen mermerden gösterişli bir merdiven açılıyordu. Onun hemen yanında eski bir şapel vardı. Loş ışıktaki kanlı gözyaşları süzülen ve suçlayıcı bakışlarıyla çarmıha gerilmiş bir İsa yüzü seçiliyordu. Daha ötede, kapıları kapalı odaların arkasında, evin iç organlarına gidiyormuş gibi görünen büyük açık bir kapı. Daniel oraya kadar yaklaştı ve sonra durdu. Hafif bir hava akımı yüzünü okşadı ve onunla beraber bir koku da ona kadar geldi. Balmumu.

Bir koridor boyunca birkaç adım ilerledi ve daha alelade görünüşü olan, servis için kullanılmış olması gereken bir merdiven buldu. Birkaç metre daha ötede, ortasında tahta bir masa ve birkaç devrilmiş sandalye olan geniş bir salon açılıyordu. Daniel eski mutfakta olduğunu anladı. Balmumu kokusu oradan geliyordu. Göz kırpan hafif bir parıltı duvarların etrafını aydınlatıyordu. Daniel masanın siyahımsı bir lekeyle kaplı olduğunu ve sıvı bir gölge gibi birikinti oluşturarak yere taşığını fark etti. Kan.

"Kim var orada?" dedi bir ses ki neredeyse Daniel'in kendisinden bile daha korkmuş bir tonu vardı.

O durdu ve gölgeler arasında bir sığınak aradı. Çok yavaş bir şekilde yaklaşan ayak sesleri duydu.

"Kim o?"

Daniel kuvvetli bir biçimde taşı kavradı ve nefesini tuttu. Bir elinde mum, diğerinde parlak bir nesneyle bir silüet yaklaşıyordu. Ansızın, sanki varlığını sezmiş gibi durdu. Işık tutarak gölgeleri kontrol etti. Şahıs titreyen elinde bir silah tutuyordu.

Birkaç adım ilerledi ve bir an için Daniel silah tutan elin, arkasında gizlendiği kapı eşiğinin önünden geçişini gördü.

Korkusu öfkeye dönüştü, ne yaptığığın bilincine varamadan o adamın üzerine atıldı ve elindeki taşla tüm gücünü kullanarak bir darbe indirdi. Kırılan kemikler ve bir uluma duyuldu. Silah yere düştü. Daniel silahın taşıyıcısının üzerine atladı ve içinde taşıdığı tüm öfkeyi boşalttı. Çıplak elleriyle yüzüne ve gövdesine vurdu. Şahıs kollarıyla yüzünü kapamaya gayret ediyor ve kafese kapatılmış panik halindeki bir hayvan gibi çığlık atıyordu. Yere düşmüş olan mumdan eriyen kısmı tutuşmuştu. Amber renkli o ışık, kırılğan görünümlü bir adamın dehşet içindeki yüzünü ortaya çıkardı. Daniel altüst olmuş halde durdu. Adam kesik kesik nefes alarak ve kanlı yüzüyle, hiçbir şey anlamaksızın kendisine bakıyordu. Daniel tabancayı kaptı ve namlusunu gözlerinden birine bastırdı. Adam istemsiz bir biçimde inledi.

“Beni öldürmeyin, lütfen...” diye yalvardı.

“Valls nerede?”

Adam hâlâ hiçbir şey anlamadan bakıyordu.

“Valls nerede?” diye tekrarladı Daniel sesinin çelikten tonunu ve daha önce hiç tanımadığı bir öfkeye bulanmış halini hissederek.

“Valls de kim?” diye kekeledi adam.

Daniel tabancayla yüzüne vuracakmış gibi bir hareket yaptı ve diğeri titreyerek gözlerini kapadı. Daniel yaşlı bir adamı tartakladığını fark etti. Geri çekildi ve sırtını duvara yaslayarak oturdu. Derin derin nefes aldı ve kontrolünü tekrar kazanmaya gayret etti. Yaşlı adam iyice büzülmüş ve ağlamaklı olmuştu.

“Siz kimsiniz?” diye sormayı başardı Daniel bir iç çekişin ardından. “Sizi öldürmeyeceğim. Tek bilmek istediğim sizin kim olduğunuz ve Valls’in nerede olduğu.”

“Bekçi” dedi inleyerek. “Ben bekçiyim.”

“Burada ne yapıyorsunuz?”

“Bana döneceklerini söylediler. Ona yemek vermemi ve onları beklememi.”

“Kime yemek vermenizi söylediler?”

Yaşlı adam omuzlarını silktilti.

“Valls mi?”

“Adını bilmiyorum. Bana bu silahı bıraktılar ve üç gün içinde dönmezlerse onu öldürmemi ve kuyuya atmamı emretiler. Ama ben bir katil değilim...”

“Bunun üzerinden ne kadar geçti?”

“Bilmiyorum. Günler oldu.”

“Kim döneceğini söyledi?”

“Bir polis yüzbaşı. Adını bana söylemedi. Bana para verdi. İsterseniz sizindir.”

Daniel reddetti.

“Nerede bu adam? Valls.”

“Aşağıda...” diye bilgi verdi mutfağın diğer ucundaki metalik bir kapıyı işaret ederek.

“Bana anahtarları ver.”

“O halde siz onu öldürmek için mi geldiniz?”

“Anahtarlar.”

Yaşlı adam ceplerini aradı ve ona anahtarlığı uzattı.

“Siz onlarla beraber misiniz? Polisle? Ben bana söyledikleri her şeyi yaptım ama onu öldüremezdim...”

“Sizin adınız nedir?”

“Manuel. Manuel Requejo.”

“Evinize gidin Manuel.”

“Evim yok... Orada arkada, ormandaki bir barakada yaşıyorum.

“Buradan gidin.”

Yaşlı adam başını salladı. Güçlkle doğruldu ve ayakta kalabilmek için masaya tutundu.

“Size zarar vermek istemiyordum” dedi Daniel. “Sizin başka birisi olduğunuzu sandım.”

Adam bakışlarını kaçırdı ve çıkışa doğru ayak sürüdü.

“Ona bir iyilik yapmış olursunuz” dedi.

Metal kapının arkasında, üzerinde konserve kutuları olan pek çok rafın olduğu bir oda buldu. Dip taraftaki duvarda, arkasında taşlara oyulmuş ve çok dik bir açıyla inen tünelin varlığı tahmin edilen bir açıklık vardı. Daniel o eşiği geçer geçmez, yeraltından yükselen yoğun pis kokunun darbesiyle karşılaştı. Bu hayvani, dışkı, kan ve korku karışımı bir kokuydu. Yüzünü eliyle kapattı ve gölgeleri dinledi. Duvara asılı bir fener olduğunu fark etti. Onu yaktı ve ışık huzmesini tünele çevirdi. Kayaya oyulmuş basamaklar, dibi karanlık bir kuyuya doğru inerek kayboluyordu.

Yavaşça indi. Duvarlar nem sızdırıyordu ve yer kaygandı. Merdivenlerin sonunu gördüğünde on metre kadar inmiş olduğunu hesapladı. Orada tünel genişliyor ve oda büyüklüğünde bir oyuğa açılıyordu. Kötü koku o kadar yoğundu ki duyularını perdeliyordu. Fenerin huzmesiyle karanlığı tarayınca, taşa oyulmuş odayı ikiye ayıran parmaklıkları gördü. Anlamaksızın hücrenin içinde ışığı dolaştırdı. Boştu. Güçlkle bir nefes alışverişini duyana ve gölgelerden oluşan bir köşe diye tahmin ettiği yerden iskelet gibi bir silüet ışığa doğru sürünene kadar yanılmış olduğunu anlamadı. Oraya hapsedilmiş bir şey vardı, bir adam olduğunu anlamak zordu.

Karanlık yüzünden yanmış gözlerin, görmüyormuş gibi bakan gözlerin üzeri beyazımsı bir tabaka ile örtülüydü. O gözler kendisini arıyorlardı. Silüet, kuru kan, kir ve idrar kaplı harap giysiler içindeki kemik torbası yığını, parmaklıklardan birine yapıştı ve doğrulmaya gayret etti. Diğer elinin

olması gereken yerde, ateşte yakılmış ve iltihap akıtan bir bilek ucu vardı. Yaratık sanki kendisini koklamak ister gibi parmaklığa yapıştırdı kendini. Ansızın gülümsedi ve Daniel elinde tuttuğu silahı görmüş olduğunu anladı.

Daniel kilide uyanı bulana kadar anahtarlıktaki anahtarları denedi. Hücreyi açtı. İçerdeki yaratık beklentiyle kendisine bakıyordu. Daniel onda, son yıllarda nefret etmeyi öğrenmiş olduğu adamın soluk bir yansımasını tanıdı. Görkemli yüzünden, kibirli tavırlarından ve çalımli varlığından hiçbir şey kalmamıştı. Birileri ya da bir şey, insanoğlu ne kadar yerle bir edilebilirse o kadar ileri giderek, onda sadece karanlığa ve unutulmuşluğa dair şiddetli bir arzu bırakmıştı. Daniel silahı kaldırdı ve yüzüne doğrulttu. Valls zevkten güldü.

“Sen benim annemi öldürdün.” -

Valls defalarca başını salladı ve dizlerini kucakladı. Kendisinde kalan tek eliyle silahı aradı ve onu alına dayadı.

“Lütfen, lütfen” diye yakardı gözyaşları içinde.

Daniel horozu kaldırdı. Valls gözlerini kapadı ve yüzünü kuvvetlice namluya yasladı.

“Yüzüme bak, orospu çocuğu.”

Valls gözlerini açtı.

“Bana nedenini söyle.”

Valls anlamadan gülümsedi. Dişlerinden çoğu dökülmüştü ve dişetleri kamıyordu. Daniel yüzünü çevirdi ve mide bulantısının boğazından yükseldiğini hissetti. Gözlerini kapadı ve odasında uyuyan oğlu Julián’ın yüzünü aklına getirdi. Silahı kendisinden uzaklaştırdı ve silahın topunu açtı. Su birikintileriyle dolu zemine kurşunların düşmesine izin verdi ve bir itişle Valls’i kendinden uzaklaştırdı.

Valls önce şaşkınlık ve sonra panik halinde onu izledi ve titreyen eliyle ona geri vermek için mermileri birer birer topladı. Daniel silahı hücrenin dibine fırlattı ve Valls’i boynundan yakaladı. Bir umut ışığı belirdi bakışlarında. Daniel onu kuvvetlice yakaladı ve hücrenin dışına, merdivenlerin yukarısına

sürükledi. Mutfağa geldiklerinde bir tekmeyle kapıyı açtı ve peşinden sendeleyerek yürüyen Valls'ı bir an için bile elinden bırakmadan dışarı çıktı. Ona ne baktı ne de bir söz söyledi. Büyük metal kapıya varana dek onu bahçenin patikasında sürüklemekle yetindi. Oraya geldiklerinde bekçinin kendisine teslim etmiş olduğu anahtarlıkta doğru anahtarı aradı ve kapıyı açtı.

Valls dehşet içinde inlemeye başlamıştı. Daniel bir itişte onu sokağa fırlattı. Adam yere düştü ve o yeniden onu kolundan tutarak ayağa kalkmaya zorladı. Valls birkaç adım attı ve durdu. Daniel ona bir tekme attı ve devam etmeye zorladı. Onu önce mavi tramvayın olduğu meydana ulaşana kadar itekledi. Hava aydınlanmaya başlıyordu ve gökyüzünde Barselona üzerine saçılan, kırmızımsı bir örümcek ağı beliriyor ve uzaklarda denizi tutuşturuyordu. Valls yalvararak Daniel'in önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Özgürsün" dedi Daniel. "Uzaklaş buradan."

Bay Mauricio Valls, çağının ışığı, topallayarak bulvardan aşağı uzaklaştı. Daniel onun silueti gündoğumunun gri rengine karışana dek orada kaldı. Boş halde bekleyen tramvayda sığınacak yer aradı. İçine girdi ve dip taraftaki banklardan birine oturdu. Yüzünü cama dayadı ve gözlerini kapadı. Bir süre sonra uykuya boyun eğdi ve biletçi onu uyandırdığında parlak bir güneş bulutları süpürüyor ve Barselona tertemiz kokuyordu.

"Ne tarafa gidiyorsunuz şef?" diye sordu biletçi.

"Eve" dedi Daniel. "Eve gidiyorum."

Bir müddet sonra tramvay iniş yoluna koyuldu ve Daniel'in bakışları büyük bulvarın ayakları dibinde beliren ufka daldı. Ruhunda başka kin kalmadan, yıllardan beridir ilk kez, geriye kalan günlerinde kendisine eşlik edecek o hatırayla uyandı: yaşı kendi yaşından küçük, genç bir kız, annesinin yüzü.

"Isabella" diye mırıldandı kendi kendine. "Keşke seni tanıyabilmiş olsaydım."

Derler ki onun metronun girişine geldiği görüldü ve sanki cehenneme dönmek istermiş gibi merdivenlerden inip tünelleri aramaya başladı. Derler ki insanlar harap giysilerini görüp, ondan yayılan pis kokuyu hissedince bir kenara çekildi ve onu görmemiş gibi rol yaptı. Derler ki trenlerden birine bindi ve vagonun bir köşesine sığınmaya çalıştı. Kimse ona yaklaşmadı, kimse ona bakmadı ve kimse sonradan onu görmüş olduğunu itiraf etmek istemedi.

Derler ki görünmez adam ağlayıp bağırarak vagonda kendisine merhamet etmeleri ve onu öldürmeleri için yalvardı, ama böylesi bir enkazla kimse göz göze gelmek bile istemedi. Derler ki trenden trene geçerek, başka bir vagon onu Barselona labirentinin altında gizli tüneller yumağına götürsün diye peronlarda bekledi ve hiçbir yere çıkmayan, birinden diğerine ve ondan başkasına geçerek tüm gün tünellerde amaçsızca dolaştı.

Derler ki o öğleden sonra geç saatlerde, o lanetli trenlerden bir tanesi hattın bitimindeki son durakta hizmetine son verip kızığa çekildi ve dilenci inmeyi reddedince ve biletçi ile istasyon şefinin kendisine yönelttiği talimatları duymuyormuş izlenimi verince onlar da polisi aradı. Ajanlar geldiğinde vagona girmişler ve onların emirlerine de itaat etmeyen sefil adama yaklaşmışlar. Sadece o zaman polislerden biri burnunu ve ağzını eliyle kapatarak ona yaklaşmış. Silahının namusuyla onu dürtüklemiş. Derler ki o zaman adamın vücudu cansız biçimde yere devrilmiş ve üzerini örten harap giysiler

açıldığında, artık çürümeye başlamış bir ceset gibi görünen manzarayı sunmuş onlara.

Sahip oldukları tüm bilgi, elinde tuttuğu, kimliği belirsiz genç bir kadının fotoğrafıydı. Ajanlardan biri Alicia Gris'in fotoğrafını alıp ve yıllar boyunca polis teşkilatındaki eşya dolabında sakladı ve o resmin, sonsuz mahkûmiyetine göndermeden önce kart vizitini o zavallı iblisin eline tutuşturduğu, ölüme ait resim olduğuna inandı.

Cenaze hizmetleri cesedi aldı ve her gece şehrin geride bıraktığı tüm sefiller, kimliği belirlenemeyen cesetler ve terk edilmiş ruhlara yaptığı gibi, morga kaldırdı. Alacakaranlıkta iki delikanlı, son yolculuğunu onun içinde yapmış yüzlerce cesedin pis kokusu sinmiş brandadan bir torbaya koydular onu ve kamyonun arka tarafına yüklediler. Montjuic Kalesi'ni çevreleyen, bir ateş denizi altında belirginleşen ve başka bir hayatta, dilencinin, görünmez adamın, isimlerini bile neredeyse hatırlamadığı pek çoğunu göndermiş olduğu toplu mezara giden yolda, yüzüne karşı son hakaretlerini tükürmek için binlerce melek ve ruh silüetinin orada toplanmış gibi görüldüğü eski karayolunu tırmandılar.

Kireçle kaplanmış cesetler dolu dipsiz bir kuyu olan mezarın kıyısına vardıklarında, iki delikanlı torbayı açtılar ve Bay Mauricio Valls'in kadavraların yanından mezarın dibine kadar inmesini sağladılar. Derler ki sırtüstü ve gözleri açık halde düşmüş ve o yerden uzaklaşmadan önce gençlerin gördüğü son şey, vücudunun üzerine konan siyah bir kuşmuş ve uzaklarda Barselona'nın tüm çanları çalarken kuş cesedini gagalayarak deşmeye başlamış.

BARCELONA

23 Nisan 1960

1

O gün gelmişti.

Şafak sökmeden hemen önce Fermín kızışmış halde uyan-
dı. Coşkunluk anında, gündüz gözüyle aşk yapma isteği
sonucu, Bernarda'yı bir hafta kendisine gelemeyecek kadar
bitkin bırakmış, yatak odasındaki mobilyalar devrilmişti ve
bu durum duvarın diğer tarafındaki komşularının ciddi pro-
testolarına yol açmıştı.

"Bu dolunay yüzünden" diyerek özür dilemişti Fermín la-
vaboya bakan tepe penceresinden bayan komşusunu selam-
larken. "Ne oluyor bilmiyorum ki işte, dönüşüyorum."

"Evet, ama kurt yerine bir domuza dönüşüyorsunuz siz.
Bakalım kendinizi kontrol edecek misiniz, burada daha ilk
komünyonunu yapmamış yavrucaklar yaşıyor."

Her zaman olduğu gibi Fermín içinde taşıdığı ilkel damız-
lık hayvanın çağrısına itaat ediyor, sonra da kurt gibi acıkı-
yordu. Dört yumurta, jambon dilimleri ve peynirle hazırlanan
omlet, yarısından biraz daha dolu şampanya şişesi eşliğinde
silinip süpürüldü. Tatmin olmuş halde tüm bunları bir kadeh-
çik *orujo*¹ ile taçlandırdı ve zor geçeceği belli olan iş günüyle
yüzleşmek için duruma uygun giysileri giymeye başladı.

"Neden dalgıç gibi giyindiğini öğrenebilir miyiz?" diye
sordu Bernarda mutfak kapısından.

"Tedbir için. Aslında bu içi ABC gazetesinin sayfaları-
yla kaplanmış eski bir gabardin, kutsal suyu bile geçirmez.

1 Alkol oranı yüksek bir İspanyol likörü. (ç.n.)

Mürekkebine bir şeyler katıyorlar. Şişmanlatmış gibi görünüyor.”

“Bugün, Sant Jordi Günü’nde mi?”

“Tanrı’nın işlerine akıl sır ermez, ama mümkün olduğu her durumda can sıkma eğilimindedir” dedi Fermín altını çizerek.

“Fermín bu evde Tanrı’ya küfür edilmez.”

“Affedersin aşkım. Hemen şimdi agnostisizm haplarımı alırım ve geçer.”

Fermín yalan söylemiyordu. Günlerdir İncilvari ölçüsüz bir felaketin Barselona’yı, kitaplar ve güller şehrini, kutlamalar içindeki en güzeli olan o gün vuracağı tahminleri yapıyordu. Uzmanlar grubunda herkes aynı fikirdeydi: Milli Meteoroloji Servisi, Barselona Radyosu, *La Vanguardia* ve *Guardia Civil*. Efsanevi tufandan önce son damlayı da meşhur falcı Madame Carmanyola koymuştu. Falcı iki özelliğinden dolayı çok meşhurdur. Birisi genç irisi çizgileri olan baştan çıkarıcı durumuydu ki aslında bu, Cornellá’lı iri kemikli Cucufate Brotolí adlı bir adam kimliğini, noter olarak geçirdiği uzun kariyerinin ardından gerçekteki rolünün koca bir fahişe gibi giyinerek, sağrısını flamenko alkışçıları gibi şehvetli biçimde sallamak olduğunu anlayarak, kılıklı bir dişilikle yeniden doğuşunu gizliyordu. Diğer özelliği ise iklimsel öngörüleriydi. Niteliği ve teknik konular bir yana, bu konuda herkes hemfikir. O Sant Jordi Günü berbat bir hava bekleniyordu.

“Madem öyle, kitap tezgâhını sokağa çıkarmasan sanki daha iyi olacak” diye tavsiyede bulundu Bernarda.

“Lafı bile olmaz. Bay Miguel de Cervantes ve onun iş arkadaşı William Shakespeare teknik olarak aynı günde, bir 23 Nisan günü boş yere ölmediler. Eğer her ikisi de bu kadar kesin biçimde aynı gün öldülerse, biz kitapçılar onlardan geri kalmış korkumuza yenilmeyeceğiz. General Espartero Montjuic Kalesi’nden bizi topa tutsa da bugün biz kitapçılar ve okurlar bir araya geliyoruz.”

“En azından bana bir gül getirecek misin?”

“En irilerinden ve güzel kokulularından bir araba getireceğim tomurcuğum benim.”

“Bayan Bea’ya da bir tane vermeyi unutma, çünkü Daniel-cik tam bir felaket ve eminim son anda unuttur.”

“Bu derecede stratejik önemi olan ayrıntıları bugün unutmak için, çok uzun yıllardır bizim delikanlının malum bezini değiştiriyorum.”

“Islanmayacağına dair bana söz ver.”

“Islanırsam daha verimli ve güçlü biçimde dönerim.”

“Ah Tanrım, cehenneme gideceğiz.”

“Tadını çıkarmamız için bir sebep.”

Fermín hayranlık verici Bernarda’sına verdiği bunaltıcı öpücükler, poposuna çimdikler ve çekici tavırların ardından, son anda bir mucize olacağı ve Sorolla’nın tablolarına layık bir güneşin parlayacağı inancıyla sokağa çıktı.

Geçerken, dedikoducu ve falanjist olduğu için kapıcının gazetesini yürüttü ve son tahminleri teyit etti. Şimşekler, gök gürültüleri, yıldırımlar, kestane şekeri iriliğinde dolu fırtınası bekleniyordu ve kasırga hızına ulaşacak rüzgârlar en azından bir milyon kitap ve gülü uçurarak, ufkun tatlı ismini kaybettiği yerde denize konup bir Barataria adası oluşturacaktı.

“Görelim bakalım” dedi Fermín gazeteyi Canaletas büfesinin yanındaki bir sandalyeye yapışmış halde güzellik uykusu uyuyan bahtsız bir adama bağışlayarak.

O duyguyu yaşayan tek kişi o değildi. Barselonalı denen kişi öyle bir yaratıktır ki, İzobar haritası ya da Aristocu mantık gibi klasikleşmiş şeylere karşı çıkma fırsatını asla kaçırmaz. Ölüm çanlarının çaldığı o sabah şehrin tüm kitapçıları erkenden kalkıp kitap tezgâhlarını sokağa çıkarmaya, fırtına ve tayfunlarla yüzleşmeye hazır halde bulunuyorlardı. Ramblas’ta

esprit de corps'un¹ yayıldığını görür görmez Fermín, o günün iyimserlerin zaferiyle sonuçlanacağını hissetti.

“Böyle olması hoşuma gidiyor. Büyük bir hareketle. Şimdi isterse tufan gelsin, bizi yerimizden oynatamaz.”

Bir dünya kırmızı gülle donanmış çiçekçiler de geri kalmamıştı. Saat tam dokuz olduğunda Barselona merkezinde sokaklar, kötü hava tahminlerinin, 1930 yılından beri her 23 nisan günü tam zamanında bir araya gelen ve Fermín'in düşüncesine göre bilinen evrendeki en iyi etkinlik olan âşıklar, okurlar ve tüm dalgın insanları korkutmaması beklentisi içinde, büyük gün için süslenmiş haldeydi. Saat dokuzu yirmi dört geçse, beklenenin aksine, mucize gerçekleşti.

1 (Lat.) Takım ruhu. (ç.n.)

2

Bir sahra güneşi yatak odasının perdeleri ve güneşliklerini deldi ve Daniel'i şamarladı. Gözlerini açtı ve inanılmaz mucizeye şahit oldu. Hemen yanında Bea'nın çıplak sırtı uzanıyordu ki o sırtı yukardan aşağı şapır şupur yalamasıyla kahkahalar içinde onu uyandırdı ve bir sıçrayışta etrafında dönmesini sağladı. Daniel onu kucakladı ve yavaşça, sanki onu içmek istiyormuş gibi dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra çarşafı çekti ve bacak arasında ellerini yakalayana dek karnını parmak uçlarıyla okşamaya başladı ve sonra zevkle dudaklarını yaladı.

"Bugün Sant Jordi. Geç kalacağız."

"Eminim Fermín zaten açmıştır."

"On beş dakika" diye izin verdi Bea.

"Otuz" diye karşılık verdi Daniel.

Sonuç olarak bir dakika eksik bir dakika fazla, kırk beş dakika sürdü.

Sabah ilerlediğinde sokaklar canlanmaya başladı. Kadiife bir güneş ve elektrik mavisi renginde gökyüzü, binlerce Barselona'lı kaldırımları ve meydanları çevreleyen yüzlerce kitap tezgâhı arasında gezinmek için gün ışığına çıkarlarken şehrin üzerini kaplıyordu. Bay Sempere kendi tezgâhlarını kitabevinin önüne, Santa Ana Sokağı'nın ortasına yerleştirmeye karar vermişti. Kitaplarla kaplı pek çok masa güneşin altında parlıyordu. Onların arkasında, okurlara yardım ederek, kitapları paketleyerek ya da geçen insanları seyrederek,

Sempere ekibi tam kadro bulunuyordu. Artık gabardine ihtiyacı olmayan Fermín, üzerinde sadece gömlek olduğu halde bilgi veriyordu. Yanında Daniel ve hesap işleriyle kasayı kontrol eden Bea vardı.

“Peki beklenen tufan ne oldu?” diye sordu Daniel saflara katılınca.

“Tunus yolunda, kendisine daha çok ihtiyaç duyulan yerde. Bu arada Daniel, ne kadar utanmaz bir yüz ifadeniz var bugün. İlkbaharın insan kanını tazelediği bilinir...”

Bay Sempere, her daim takviye birlik olarak onunla bir araya gelen Anacleto eşliğinde ve kitap paketlemekten elleri kırılmış halde, geniş sandalyelerde oturup kararsızlara kitap önerilerinde bulunuyordu. Sofía tezgâha yaklaşan gençleri büyüleyerek bir göz atmalarını sağlıyor ve sonunda herhangi bir şey alıyorlardı. Hemen yanında Fernandito kıskançlıktan yanıp tutuşuyor ve bir parça da gururlanıyordu. Mahallenin saatçisi Bay Federico ve uzatmalı *paramouru* bile yardım etmek için gönüllü olmuşlardı.

Bununla beraber durumdan en çok keyif alan kişi, mutluluk içinde kitap ve güller taşıyan insanların gösterisini izleyen küçük Julián’dı. Annesinin yanındaki bir kutunun üzerine çıkmış bozuk paraları saymasında ona yardım ediyor ve Fermín’in gabardininin ceplerinde bulduğu Sugus rezervini freni patlamış halde talan ediyordu. Öğle vakti geldiğinde bir ara Daniel ona bakakaldı ve gülümsedi. Julián çok uzun zamandır babasını böyle keyifli halde görmüyordu. Belki şimdi onca zamandır ona eşlik etmiş olan hüznün gölgesi, herkesin bahsettiği ama kimsenin görmemiş olduğu fırtına bulutları gibi çekip giderdi. Bazen tanrılar bakmadığında ve kader yolda kaybolduğunda, iyi insanlar bile hayatta biraz şanslı olabilir.

3

Baştan ayağa siyah giyiniyordu ve camlarında insanlarla tıka basa dolu bir Santa Ana Sokağı'nın yansıdığı güneş gözlükleri bakışlarını gizliyordu. Alicia birkaç adım ilerledi ve bir kapı girişinin kemerleri altına sığındı. Oradan kaçamak bakışlarla Sempere ailesinin nasıl kitapları paketlediğini, gezinen insanlarla sohbet ettiğini ve kendisinin asla yapamayacağını bildiği üzere günün tadını çıkardıklarını izledi.

Dikkatsiz okurların elinden Fermín'in kitapları nasıl çekip aldığını ve onların yerine başka kitapları verdini görünce gülümsedi; Daniel ve Bea birbirlerine sürtünüyor ve onu kıskançlıkla dolduracak bir lisanda bakışıyorlardı, ama kendisinin bunu hak etmediğini biliyordu; Sofía'sıyla büyülenmiş haldeki Fernandito ve ailesiyle dostlarını büyük bir tatminle seyreden büyükbaba Sempere. Yaklaşıp onları selamlamayı çok isterdi. Artık korkacak hiçbir şey olmadığını söylemeyi ve her ne kadar çok kısa bir süre de olsa, yoluna çıkmış oldukları için onlara teşekkür etmeyi. Bu dünyada en çok onlardan biri olmayı isterdi, ama şanslı olduğunu bilmek için, o hatırayı taşımak bile yeterliydi. Zamanı durduran bir bakışı fark ettiğinde oradan ayrılmak üzereydi.

Küçük Julián sabit bir biçimde, sanki düşüncelerini okumuş gibi yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Çocuk güle güle demek için elini kaldırıp onu selamladı. Alicia aynı hareketle karşılık verdi. Bir saniye sonra ortadan kaybolmuştu.

“Kimi selamlıyorsun tatlım?” diye sordu Bea oğlunun hipnotize olmuş bakışlarla insan kalabalığına gözlerini çivilediğini görünce.

Julián annesine bakmak için döndü ve onun elini aldı. Safça gabardininde kaldığını sandığı Sugus rezervinden ikmal yapmak için yaklaşmış olan Fermín, cepleri boşalmış halde buldu. Onu azarlamak üzere Julián’a döndüğünde o da çocuğun tuhaf hareketini fark etti ve onun tutku dolu bakışlarını takip etti.

Alicia.

Görmesine gerek olmadan, yokluğunda onun varlığını hissetti ve Tanrı’ya ya da o bulutları başka çayırlara her kim götürmüşse ona, bir kez daha onu geri getirdiği için şükretti. Her şeyden sonra Bernarda mübareği belki de haklıydı ve bu boktan dünyada bazen bazı şeyler olması gerektiği gibi sonuçlanıyordu.

Gabardinini kaptı ve teleskop gibi gözlükleri olan bir delikanlıdan Sir Arthur Conan Doyle’ye ait bir koleksiyonun parasını henüz tahsil etmiş Bea’ya doğru eğildi.

“Affedersiniz şefim, bu ufaklık tüm cephanemin dibine darı ekmiş ve şekerimin La Pasionaria’nın¹ bir nutkunu dinledikten sonraki halimden bile daha düşük olduğunu hissetmeye başlıyorum. Merceditas salağı haricinde, buradaki iş için tüm kalifiye elemanların hazır olduğunu göz önüne alırsak, ben yeniden erzak tedariki için kaliteli bir şekerlemeci dükkânı bulabilecek miyim diye bakmaya gidiyorum ve hazır çıkmışken Bernarda için birkaç gül alacağım.”

“Kilise çiçekçisinde ayırttığım güller var” diye karşılık verdi Bea.

1 Dolores Ibárruri (1895-1989): Bask kökenli komünist politikacı ve İspanya İç Savaşı’nın daha çok “La Pasionaria” olarak bilinen cumhuriyetçi lideri. Faşistlere karşı “No pasaran” (Geçemeyecekler) sözünü söylemesiyle ünlüdür. (ç.n.)

“Siz o işi düşünmeyin bile...”

Bea onun aceleyle çıktığını gördü ve kaşlarını çatı.

“Fermín nereye gidiyor?” diye sordu Daniel.

“Tanrı bilir...”

4

Onu iskelenin sonunda bir valizin üzerine oturmuş halde buldu. Limanın sularını beyaza boyayan o gemiye mürettebatın bavulları ve kutuları nasıl yerleştirdiklerini izlerken, güneşin altında sigara içiyordu. Fermín yanma yerleşti. Bir süre hiçbir söz söyleme ihtiyacı duymadan birlikte olmanın keyfini çıkararak sessiz kaldılar.

“Büyük çanta dedi” sonunda o. “Bir de ben tüm kadınlar arasında en hafif seyahat edecek kadının siz olacağını düşündüm.”

“Kötü anıları ardımda bırakmak, kaliteli ayakkabıları bırakmaktan daha kolay.”

“Benim sadece tek çift olduğundan...”

“Siz bir çilekeşsiniz.”

“Bunları size kim getirdi? Fernandito mu? Serserinin önde gideni, ağzından laf kaçırmamayı nasıl da öğreniyor.”

“Kimseye söylememesi için ona yemin ettirdim.”

“Ona ne rüşvet vererek kandırdınız? Fransız öpücüğüyle mi?”

“Fernandito olması gerektiği gibi, sadece Sofía için öpücükleri olan biri. Orada yaşaması için dairenin anahtarlarını ona bağışladım.”

“Kızın kanuni hamisi olan Bay Sempere’yi bu bilgiden uzak tutmaya çalışacağız.”

“Çok iyi fikir.”

Alicia ona baktı. Fermín o kedi gibi, derin ve sırrına erilmez gözlerde kayboldu. Bir karanlıklar kuyusu. Alicia onun elini tuttu ve öptü.

“Nereye kaybolmuştunuz?” diye sordu Fermín.

“Orda burdaydım. İpuçlarını birleştiriyordum.”

“Kimin boynundan geçirerek?”

Alicia ona bir buzul gülümsemesi hediye etti.

“Çözülmesi gereken meseleler vardı. Birleştirilmesi gereken hikâyeler. Kendi işimi yapıyordum.”

“Emekli oldunuz sanıyordum.”

“Sadece çalışma masamı temiz ve düzenli bırakmak istiyordum” dedi o. “Davaların çözülmeden ortada kalmasından hoşlanmıyorum.”

“Peki vedalaşmayı düşünmüyor muydunuz?”

“Benim vedalara meraklı olmadığımı zaten biliyorsunuz Fermín.”

“Hayatta ve tek parça halinde olduğunuzu bilmek hiç fena olmazdı.”

“Bundan şüpheniz mi vardı yoksa?”

“Zayıf düştüğüm anlar oldu. Yaştan dolayı. Kurdun kullarını gördüğü müddetçe kişi korkudan altına sığar. Buna itidal diyorlar.”

“Size bir kartpostal göndermeyi düşünüyordum.”

“Nereden?”

“Buna henüz karar vermedim.”

“Bu yolcu gemisi Costa del Sol’a gitmiyor gibi geldi bana.”

Alicia başını sallayarak reddetti.

“Hayır. Biraz daha uzağa gidiyor.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Ziyadesiyle uzun olduğunu görüyorum. Size bir soru sorabilir miyim?”

“Geminin rotasıyla alakalı olmadığı sürece...”

“Sempere ailesi güvende mi? Daniel, Bea, büyükbaba ve Julián?”

“Şu an evet.”

“Peki masumların huzur içinde ya da en azından mutlu bir saflık içinde yaşayabilmeleri için cehennemin neresine kadar inmek zorunda kaldınız?”

“Kimsenin benimle gelmeyeceği yere kadar Fermín.”

“Bu sigaralar güzel kokuyor. Pahalı gibiler. Doğal. Siz her zaman güzel ve zarif şeylerden hoşlanmışsınızdır. Ben daha ziyade mücadele eden ve kaynakları ekonomik kullanan biri oldum.”

“Bir tane ister misiniz?”

“Neden olmasın? Sugus yokluğunda canavara bir şeyler vermek gerek. Elbette ben savaş zamanından beri, sigaraları izmarit artıkları ve sidikli otlardan imal ettikleri zamanlardan beri bir tane bile içmedim. Eminim bu ürün için bir iyileştirme olmuştur.”

Alicia bir sigara yaktı ve ona uzattı. Bir nefes çekmeden önce Fermín filtredeki ruj izine baktı hayranlıkla.

“Gerçekte neler olduğunu bana anlatmayı düşünüyor musunuz?”

“Bunu gerçekten bilmek istiyor musunuz Fermín?”

“Benim her zaman için hakikati sevmek gibi bir saplantım vardır. Aptal gibi davranmanın konforu yüzünden, kişinin kendini ne kadar kandırdığını bilemezsiniz.”

“Bu uzun bir hikâye ve benim binmem gereken bir gemi var.”

“Halatları gevşetmeden önce zavallı bir aptalın cehaletine ışık tutacak kadar zaman vardır herhalde.”

“Bunu size anlatmamı istediğinizden emin misiniz?”

“Ben böyleyim.”

Bir saat boyunca Alicia yetimhane ve sokakta geçirdiği günlerden başlayarak Leandro Montalvo’nun emrinde işe başladığı ilk zamanlarına kadar aklına gelen her şeyi anlattı. Ona hizmet ederek geçirdiği yıllardan, kötü niyetlerinden hiç şüphelenmeden nasıl kendini tüm kalbiyle o yola adanmıştı ve Leandro için çalışmayı reddedişinden bahsetti.

“Valls davasının benim için özgürlüğe bir pasaport, verdiğim son hizmet olması gerekiyordu.”

“Ama asla böyle bir şey olmadı değil mi?”

“Hayır, elbette hayır. Kişi sadece gerçekleri bilmediğinde özgürdür.”

Alicia ona Palace Otel’de Gil de Partera ile buluşmasını ve kendisine ve mecburen iş ortağı yaptıkları Yüzbaşı Vargas’a, hiçbir yöne ilerlemeyen bir araştırmaya yardım edip kayıp parçaları bulma görevini verişlerinden bahsetti.

“Benim hatam bu görevin bir aldatmaca olduğunu anlamamaktı. En başından beri. Gerçekte kimse Valls’i kurtarmak istemiyordu. Çok fazla düşman edinmişti. Çok fazla yanlışlar yapmıştı. Ayrıcalıklarını kullanarak ve suç ortaklarının güvenliklerini tehdit ederek oyunun kurallarını bozmuştu. İşlediği suçların izi dönüp dolaşıp onu işaret ettiği zaman, onu yalnız bıraktılar. Valls kendisini öldürmek için bir entrikanın var olduğunu düşünüyordu ve bu konuda tamamen yanıltıyor sayılmazdı. Ama yolunun üzerinde o kadar çok kan dökmüştü ki tavşanın nereden çıkacağını bilmiyordu. Yıllarca geçmişinden gelen hayaletlerin onunla olan hesaplarını kapatmak için dönmüş olduklarını düşündü. Salgado ya da onun Gök-yüzü Mahkûmu olan David Martín ve diğer pek çokları. Şüphelenmediği şey ise, onun işini gerçekten bitirmek isteyenler, dostları ve koruyucuları olarak gördükleriydi. İktidarda hançer darbeleri asla karşıdan gelmez, her zaman arkadan ve bir kucaklamayla gelir. Kubbenin tepesindekilerden hiç kimse ne onu kurtarmak ne de bulmak istiyordu. Kaybolmuş halde kalmasından emin olmak ve yapmış olduğu işlerin tüm izlerinin sonsuza değin silinmesini istiyorlardı. Bu işe bulaşmış çok fazla kişi vardı. Vargas ve ben sadece basit maşalardık. Bu yüzden de sonunda yok edilmemiz gerekiyordu.”

“Ama benim Alicia’nın bir kediden fazla canı vardır ve bir kez daha ölümü kandırmayı becerdi...”

“Kıl payı. Sanırım kalan bütün canlarımı harcadım Fermín. Şimdi benim de sahneden çıkma zamanım geldi.”

“Sizi özleyeceğimi söyleyebilir miyim?”

“Eğer duygusallaşacaksanız sizi suya atarım.”

Gemi düdüğünü çaldı ve yankısı tüm limana yayıldı. Alicia ayağa kalktı.

“Çantanızı taşımanıza yardım edebilir miyim? Karada kalacağıma söz veririm. Gemi seyahati kötü anılarımı hatırlatıyor.”

Artık son yolcuların geçtiği köprüye kadar ona eşlik etti. Oraya geldiklerinde Alicia biletini usta denizciye gösterdi ve cömert bir bahşış sayesinde adam bir gence bayanın eşyalarını kamarasma götürmesini işaret etti.

“Bir gün Barselona’ya dönecek misiniz? Bu şehir büyülü, biliyor musunuz? İnsanın derisine işliyor ve asla kendisini terk etmesine izin vermiyor...”

“Benim için ona göz kulak olmak zorundasınız Fermín. Ayrıca Bea’ya, Daniel’e, Bay Sempere’ye, Bernarda’ya, Fernandito’ya, Sofía’ya, özellikle kendinize ve günün birinde hepimizi ölümsüzleştirecek küçük Julián’a.”

“Seve seve. Şu ölümsüzlük işi, özellikle şimdi içimi tamamen gıdıklamaya başlıyor.”

Alicia kuvvetli bir biçimde onu kucakladı ve yanağından öptü. Fermín ağladığını ve yüzüne bakmasını istemediğini anladı. Tam özgür kalmak üzerelerken ikisi de kendisini kaybetmeyecekti.

“İskeleden bana el sallamak için burada kalmayı aklınızdan bile geçirmeyin” diye uyardı Alicia.

“Sorun değil.”

Fermín başını yere eğdi ve Alicia’nın ayak seslerinin yolcu köprüsünün yukarısında kaybolmasını dinledi. Gözlerini yerden ayırmadan arkasını döndü ve elleri ceplerinde yürümeye koyuldu.

Onu iskelenin başında buldu. Daniel kenarda oturmuş ayaklarını sallandırıyor. Bakıştılar ve Fermín iç çekti. Onun yanına oturdu.

“Sizi köşede ektiğimi sanıyordum” dedi Fermín.

“Bu kullandığınız yeni kolonya yüzünden. Balıkçı pazarında bile izinizi sürebilirim. Size ne anlattı?”

“Alicia mı? Uyku kaçıran türden hikâyeler.”

“Belki onları paylaşmak istersiniz.”

“Başka bir gün. Ben bu insomnia konusunda tecrübeliyim ve size hiç tavsiye etmiyorum.”

Daniel omuzlarını silkti.

“Bu uyarı bana biraz geç kalmış gibi görünüyor” dedi.

Bir vapur düdüğü limanı doldurdu. Daniel başıyla halatları çözen ve iskeleden uzaklaşan gemiyi işaret etti.

“Bu Amerika’ya gidenlerden.”

Fermín başını sallayarak onayladı.

“Fermín, yıllar önce oturmak için buraya geldiğimizi ve dünyayı kurtardığımız zamanları hatırlıyor musunuz?”

“Bu onun hâlâ kurtarılabilir olduğuna inandığımız zamanlardaydı.”

“Ben öyle olduğunu düşünmeye devam ediyorum.”

“Çünkü aslında, her ne kadar tıraşlıysanız da bir serseri olmaya devam ediyorsunuz.”

Geminin liman suları üzerindeki Barselona yansımasının tamamını geçene dek ve dünyanın en büyük serabını beyaz köpükler içinde bırakıp bozmasını seyrederek orada kaldılar. Fermín bir martı sürüsünün eşlik ettiği geminin kış tarafı, liman ağzını süpüren nem bulutu arasında gözden kaybolana kadar bakışlarını ayırmadı. Daniel düşünceli biçimde onu izliyordu.

“İyi misiniz Fermín?”

“Vahşi bir boğa kadar.”

“Ama sanırım sizi hiç bu kadar hüzünlü görmemiştim.”

“Şu halde bakışlarınızı mezun etme zamanı gelmiş demektir.”

Daniel üstelemedi.

“Ne diyorsunuz? Kendi işimize bakalım mı? Size El Xampanyet’de bir köpüklü şarap ısmarlamama ne dersiniz?”

“Teşekkürler Daniel, ama bugün için size hayır desem daha iyi olacak.”

“Hatırlamıyor musunuz? Hayatın bizi beklediği konusu!”

Fermín ona gülümsedi ve ilk kez Daniel eski dostunun kafasında grileşmemiş tek saç teli bile kalmadığını fark etti.

“Bu sizin için geçerli Daniel. Beni sadece hatıralar bekliyor.”

Daniel şefkatli biçimde onun kolunu sıktı ve onu hatıraları ve vicdanıyla baş başa bıraktı.

“Gecikmeyin” dedi ona.

1964

Oğlu Nicolás ne zaman ona nasıl iyi bir gazeteci olunacağını sorsa, Sergio Vilajuana hep aynı düsturu zikrederek cevap veriyordu.

“İyi bir gazeteci fil gibidir: İyi bir burnu, iyi kulakları vardır ve en önemlisi, asla unutmaz.”

“Peki ya dişleri?”

“Onlara iyi bakması gerekir, çünkü her zaman için onları sökmek isteyen silahlı birileri vardır.”

Osabah, her sabah olduğu gibi Vilajuana La Vanguardia’nın yazı işlerine gitmeden önce, küçük oğluna okuluna kadar eşlik etmişti. Bu gezi, yazı işleri cangılına dalıp güncel konularla didişmeye başlamadan önce, düşünmesine ve fikirlerini düzene koymasına yardım ediyordu. Pelayo Sokağı’nda bulunan gazete binasına vardığında, hayatının en büyük hedefi olarak, Barça’nın başkanlık locasına sonunda ayak basabilmek için spor servisine alınmaya layık olduğunu kabul etsin diye, on beş yıldır müdürü ikna etmeye gayret eden, sıradan bir odacı olan Jenaro karşısına dikildi.

“Bu ancak siz okuma yazmayı öğrendiğinizde olur Jenaro, artık Fátima’da bile mucizeler olmuyor ve bu durumu paspas atarak kurtaramayacağınız için çocuk elemeleri için bile sizin locaya adım atmanıza izin vermezler” diyordu ona daima müdür Mariano Carolo.

Jenaro kapıdan içeri girdiğini görür görmez ihtiyatlı bir tavırla ona yaklaştı.

“Bay Vilajuana, bakanlıktan gelen bir sansürcü var burada sizi bekleyen...” diye mırıldandı.

“Yine mi? Bu adamların yapacak daha kötü bir işi yok mu?”

Vilajuana kapı eşiğinden yazı işleri salonunu izledi ve favori sansürcüsü olan saç jöleli, yazı masasının yanında nöbet tutan, limon armudu duruşlu adamın başkasıyla karıştırılmaz silüetini tespit etti.

“Ah, elbette, size bir de paket vardı” dedi Jenaro. “Bomba olduğunu sanmıyorum, çünkü elimden yere düşürdüm ve hâlâ tek parçayız.”

Vilajuana paketi aldı ve denetçinin uluslararası masonizmin savunması niteliğinde olduğunu düşündüğü Marx kardeşler hakkında yayımladığı bir makalesini düzeltmek ve kendisini haftalardır *in fraganti*¹ yakalama gayretinde olan uğursuz adamın ziyaretinden kaçınmak için gerisin geri dönmeyi tercih etti.

Mekânın müdavimleri olan gazeteciler, kabare sanatçıları ve Raval’ın en kuzey ucundaki diğer faunanın Pis Kokulu diye lakap taktıkları Tallers Sokağı’ndaki kafenin *de profundis*² gölgelerinde kalan kafeteryaya kadar gitti. Bir kahve istedi ve güneş ışığının asla erişemediği dip masalardan birine sığındı. Bir kez yerleştikten sonra paketi inceledi. Söz konusu olan hacimli, paket ipiyle bağlanmış ve üzerinde adı ve *La Vanguardia*’nın adresi yazılı bir zarftı. Taşıma esnasında sikkileşmiş posta damgası Amerika Birleşik Devletleri’ne aitti. Gönderici kısmında sadece şu açıklama vardı:

A.G.

İsmi hemen yanında, Víctor Mataix’in *Ruhlar Labirenti* dizisinde yer alan bütün kitapların kapağındaki, salyangoz gibi kıvrılan merdivenlerin aynısı bir gravür vardı. Zarfı açtı ve iple bağlanmış doküman destesini çıkardı. Düğümün altında,

1 (Lat.) Suçüstü. (ç.n.)

2 (Lat.) Deruni. (ç.n.)

üzerinde şöyle yazan, New York Algonquin Oteli'nin anteti olan büyük bir kart vardı:

*İyi bir gazeteci, anlatması gereken
hikâyeyi bulmayı bilir...*

Vilajuana kaşlarını çattı ve düğümü kopardı. Kâğıt yığınının masanın üzerine yaydı ve en nihayetinde listeler, gazete kupürleri, fotoğraflar ve elle yazılmış olan notlardan ibaret bu kaosu deşifre etmeye çalıştı. Neyle karşı karşıya olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

"Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Hemen o öğleden sonra, Vilajuana sindirim sistemini madden ocağı gibi delik deşik eden son derece bulaşıcı bir virüsün kurbanı olduğu, tüm hafta boyunca yazı işlerine gidemeyeceği, aksi takdirde tüm ekibi hela yolunda daimi hacılara çevirerek helak edeceği konusunda gazeteyi uyardı. Perşembe günü geldiğinde bir şeylerin kokusunu alan gazete müdürü Mariano Carolo, elinde bir tuvalet kâğıdı rulosuyla evini ziyarete geldi.

"Tedbirli olmaktan zarar gelmez" dedi.

Vilajuana iç çekerek içeri girmesine izin verdi. Müdür salona varana dek evin içinde ilerledi. Bir duvarın olduğu gibi kâğıtlarla kaplı olduğunu görünce yaklaştı ve kısaca inceledi.

"Bu mesele görüldüğü gibi mi?" diye sordu bir müddet sonra.

"Bence bu sadece bir başlangıç."

"Peki kaynağın kim?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ya. Hiç değilse güvenilir mi?"

"Ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım bununla ilgili herhangi bir şey yayımlarsak gazeteyi kapatacaklarının, seninle benim sonumuzun Cerro Muriano'da güzel konuşma dersi vermek olacağının ve

sevgili gazete sahibimizin dağlık ve ulaşımı zor bir ülkeye sürgün gitmek zorunda kalacağını bilincindedir.”

“Bunu anlıyorum.”

Carolo bir yandan midesini ovuştururken ona acılı bir bakış fırlattı. Gazete yöneticisi olduğundan beri uykusunda bile ülseri azıyordu.

“Noël Coward’ın Katalan versiyonu olmak bana iyi gelirdi” diye mırıldandı.

“Doğrusu ne yapacağımı bilmiyorum” dedi Vilajuana.

“Nasıl devam edeceğini biliyor musun?”

“Bir ipucu var, evet.”

“Generalissimo’nun çok az bilinen sinema senaristliği yönüne dair gizli, ama son derece önemli işleri hakkında bir röportaj dizisi hazırladığını söylerim.”

“Hollywood neler kaybettiğini bir bilse.”

“Ne güzel bir başlık. Beni bilgilendir. Sana iki hafta veriyorum.”

Vilajuana o haftanın kalan günlerini belgeleri inceleyerek ve ağaç şeklinde bir şemaya yerleştirerek geçirdi. Ona baktığında, diğer pek çoğu arasında tek başına bir ağaç gibi görünüyordu ve salonu çevreleyen dört duvarın ötesinde, kendisini bu ağaca benzer ağaçlarla dolu bir orman bekliyordu. Belgeler ve onların uzandığı yerleri bir kez sindirdikten sonra, asıl mesele ipucunu takip edip etmemeye karar vermektir.

Alicia ona yapbozun neredeyse tüm parçalarını vermişti. Bu noktadan sonrası kendisine bağlıydı. Bu kararı alması uykusuz geçen birkaç gece boyunca sürdü. İlk durağı limanın karşısında karaya oturmuş gibi duran, mağara gibi, arşivlerin ve bürokratların mükemmel bir simbiyozda birbirine karıştığı araf yeri, Nüfus İdaresi oldu. Günlerce, hiçbir şey bulmadan dosyalardan oluşan bir mağaraya dalıp çıktı. Beşinci gün, temizlik malzemeleri ve erzak deposu olan küçücük bir odada, lig maçlarını ve duygusal sorunların danışıldığı

programları dinleyerek bir transistörlü radyoya bağlı halde yaşayan, emekliliğin eşiğine gelmiş emektar bir kapıcıya denk gelene kadar, Alicia'nın kendisine sağladığı bilginin yanlış olduğunu düşünmeye başlıyordu. Yeni atanan memur güruhu, son idari temizlikten sonra orada kalmayı başarmış tek kişi olduğundan, ondan Methuselah diye bahsediyorlardı. Kendilerinden önceki nesle göre daha cilalı ve iyi eğitilmiş olan yeni muhafızlar, iki misli daha ağzı sıkılardı ve onlardan hiçbirisi, ne kadar çok gayret etse de, neden 1944 yılından önce Barselona şehrine ait ölüm ve doğum belgelerini içeren ciltlere ulaşamadığını açıklamaya yanaşmıyorlardı bir türlü.

"Bu sistem değişikliğinden önceki zamandan" oluyordu ona verdikleri tek cevap.

Dosyalar ve belge kutuları arasında yüzmeye gayret ederken her zaman ayakları altındaki karmaşayı düzenleyerek ona yardım eden Methuselah sonunda ona acıdı.

"Siz ne arıyorsunuz be mübarek?"

"Torino Kefeni'ni aradığımı düşünmeye başlıyorum."

Bahşış karşılığında ve sürgün yerindeki insanların suç ortaklığı hissiyle, Methuselah ona aradığı şeyin kâğıtlar değil bir kişi olduğunun bilgisini verdi nihayetinde.

"Bayan María Luisa. Bu mekânda işleri onun organize ettiği zamanlar başka zamanlardı. Daha ne diyebilirim size."

Bayan María Luisa denen kişiyi bulma gayreti, hemen oracıkta duvarlara çarparak dağıldı.

"O şahıs emekli oldu" diye konuştu onunla dairenin yeni müdürü, bilge bir adamın konuyu orada bitirip Barcelonata'da gezintiye çıkmasının daha yerinde olacağını bildiren bir ses tonuyla.

Onu bulmak birkaç hafta sürdü. María Luisa Alcaine, Plaza Real yakınlarında, asansörü ve asansör yapılması umudu olmayan bir merdivenin en üst katında, etrafı güvercinlikler, inşası yarım bırakılmış teraslarla çevrili ve içi zeminden tavana kadar evrak kutularıyla dolu küçücük bir dairede ikamet

ediyordu. Emeklilik günleri onun için pek hoş geçmemişti. Kapıyı açan kadın onda yaşlı bir teyzeyi çağırıyordu.

“Bayan María Luisa Alcaine?”

“Siz kimsiniz?”

Vilajuana bu soruyla karşılaşacağını öngördüğünden, her ne kadar birkaç saniyeliğine de olsa o kapının açık kalmasını sağlayacağına güvendiği bir cevap hazırlamıştı.

“Benim adım Sergio Vilajuana ve *ben La Vanguardia*’da çalışan bir gazeteciyim. Eski bir tanıdığınızın kız arkadaşı gönderdi beni. Yüzbaşı Vargas diye biri. Onu hatırlıyor musunuz?”

Bayan María Luisa derin bir iç çekti ve arkasında kapıyı açık bırakarak içeri döndü. Kadın o delikte yalnız yaşıyordu ve kanserden ya da unutulmuşluktan ölüyordu. Sigaraları Aziz Juan maytapları gibi avuçlayarak içiyordu ve öksürdüğünde ruhunu parça parça dışarı atıyor gibi görünüyordu.

“Şimdi artık fark etmez” diye açıklıyordu durumunu. Oturunuz. Bulduğunuz herhangi bir yere.”

O öğleden sonra, María Luisa yıllar önce, kendisi hâlâ genel sekreterken, Vargas isimli polis yüzbaşısının Nüfus İdaresi’ne nasıl geldiğini anlattı.

“Artık onlardan pek kalmamış, ince bir adam.”

Vargas ona ölüm ve doğum belgesi numaraları olan bir liste göstermişti ki bunlar birbirleriyle ilişkili gibi görünüyordular. Yıllar sonra Villajuana da onları daktilo ederken aynı ilişkiyi açıkça görmüştü.

“Aym fikirdesiniz o halde?”

“Elbette aynı fikirdeyim.”

“1944 yılından öncesine ait bu belgelerin kaydının tutulduğu ciltleri nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Luisa bir sigara daha yaktı, öyle bir içine çekti ki Vilajuana hemen önünde öleceğini sandı ve sanki içinde bir şeyler patlamış gibi bir ilüzyon yaratan duman bulutunun arasından çıkınca, onu takip etmesini işaret etti.

“Bana yardım edin” dedi mutfaktaki bir gömme dolap içindeki kutu sütununu işaret ederek. En dipteki iki tanesi. Onları yok etmelerini engellemek için eve getirdim. Günün birinde Vargas’ın onlar için ve şanslıysam benim için döneceğini düşünüyordum. Dört yıl geçtikten sonra, sanırım yüzbaşı denen mübarek cennet yarışında beni geçti.”

María Luisa, Vargas’ın o gün Nüfus’u terk eder etmez ipuçlarını birleştirmeye başladığını anlattı. Tekrar tekrar belgelere dönerek, giderek daha çok birbiriyle kesişen ve muamelelerin manipüle edildiği açıkça belli olan numaraları bularak.

“Yüzlerce çocuk. Muhtemelen öldürülen ya da canlı canlı çürümeleri için hapsedilen anne babalarından çalınmış. Ayrıca bu sadece birkaç gün içinde ulaşabildiklerim. Elimden geldiği kadarını eve taşıdım, çünkü bana yüzbaşı ve onun ziyaretini sormaya başladıkları anda neler olacağını gördüm. Bunlar kurtarabildiklerim. Vargas’ın araştırma yapmak için Nüfus’a gelişinden bir hafta sonra, arşivde bir yangın olduğu beyan edildi. 1944 yılı öncesine ait her şey kayboldu. İki gün sonra bu felaketten beni sorumlu tutarak işten kovdular. Tüm bu belgeleri eve getirdiğimi bilseler, bana ne yapacakları belli. Ama tüm arşivin yangında yok olduğunu sandılar. Geçmiş, aptallar onu unutmak için ne kadar uğraşsa da, sahtekârlar onu yeni bir malmış gibi tekrar satmak için ne kadar süslesem de silinmez.”

“Tüm bu yıllar boyunca ne yaptınız?”

“Öldüm. Bu ülkede dürüst insanları yavaş yavaş öldürüyorlar. Ani ölümler namussuzlar için rezerve ediliyor. Benim gibi kişileri görmezden gelerek, tüm kapıları kapatarak ve aslında var olmadığımızı göstererek öldürüyorlar. Beni fark edip onlar bu işi de elimden alana dek metro tünellerinde piyango bileti sattım. Başka bir şey yapmayı beceremedim. O zamandan beri komşuların yardımlarıyla yaşıyorum.”

“Aileniz yok mu?”

“Bir oğlum vardı, ama ona annesinin boktan bir kızıl olduğunu söylemişler ve yıllardır onu görmüyorum.”

María Luisa deşifre edilmesi zor bir gülümsemeyele kendisini izliyordu.

“Sizin için bir şey yapabilir miyim Bayan María Luisa?”

“Gerçeği anlatabilirsiniz.”

Vilajuana iç çekti.

“Size samimi olmak gerekirse, bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Çocuklarınız var mı?”

“Dört tane.”

Vilajuana o ölümcül hasta kadının bakışlarında kendini kaybetti. Saklanacak bir yeri yoktu.

“Bunu onlar için yapın. Onlar için gerçeği anlatın. Ne zaman mümkün olursa, elinizden geldiğince. Ama ölmemize izin vermeyin. Bizlerden artık çok var. Birinin bizim sesimiz olması gerek.”

Vilajuana başını salladı. María Luisa ona elini uzattı ve adam elini sıktı.

“Elimden geleni yapacağım” dedi.

O gece Nicolás'ın üzerini giydirirken, babasının düşüncelerinin cennet coğrafyasından uzakta bir yerde dolaştığını hisseden oğlu sabit bir biçimde ona bakakaldı.

“Baba?”

“Söyle.”

“Filler hakkında bir soru.”

“Hadi bakalım.”

“Neden gazeteci oldun? Annem diyor ki dedem başka bir şey olmamı istiyormuş.”

“Deden avukat olmamı istiyordu.”

“Peki onu dinlemedin mi?”

“Bazı durumlarda, ne şu an ne de yakın gelecekte, kimse-
nin etkisi altında kalmaman gerekir, bunu göz önüne alırsak,
bir babaya karşı gelmek gerekir.”

“Peki neden?”

“Çünkü bazı babalar, seninki hariç, oğulları için neyin daha iyi olduğu konusunda yanılırlar.”

“Neden gazeteci olmayı istediğini kastediyordum.”

Vilajuana omuzlarını silkti.

“Milyoner maaşı ve sabit iş saatleri yüzünden.”

Nicolás güldü.

“Hayır, ciddi: Neden?”

“Bilmiyorum Nico. Bunun üzerinden yıllar geçti. Bazen kişi yaşlandığında, başlangıçta ona çok net gelen şeyler artık o kadar net değildir.”

“Ama filler unutmaz. Her ne kadar dişlerini sökmek isteseler bile.”

“Sanırım öyle.”

“O halde?”

Vilajuana teslim olmuş halde başını salladı.

“Gerçeği anlatmak için. Bu yüzden gazeteci oldum.”

Nicolás düşünceli biçimde bu ciddi cevabı tarttı.

“Peki gerçek nedir?”

Vilajuana ışığı söndürdü ve oğlunu alnından öptü.

“Bunu annene sormak zorunda kalacaksın.”

Bir hikâyenin ne başlangıcı ne de sonu, sadece giriş kapıları vardır.

Bir hikâye kelimelerden, imgelerden ve bizzat kendimiz hakkındaki görünmez gerçeği bize göstermek için bir araya gelmiş ruhlardan oluşan sonsuz bir labirenttir. Bir hikâye, kesin olarak, onu anlatan ve dinleyen arasında bir söyleşidir ve bir anlatıcı sadece işinin vardığı noktaya kadar anlatabilir ve bir okur sadece ruhunda yazılı olanların bulunduğu yere kadar okuyabilir.

Tüm bu kâğıt ve mürekkep sanatını bağlayan temel kural budur, çünkü ışıklar kapatıldığında, müzik sustuğunda ve koltuklarla dolu avlu boşaldığında, tek önemli olan, tüm okurların zihninde sahip olduğu hayal gücü tiyatrosunda kazılı kalan şeraptır. Bu ve tüm hikâye yapımcıların içinde taşıdığı şu umut: okurun, her ne kadar birkaç dakika için bile olsa, kâğıttan çocuklarından herhangi biri için kalbini açmış olması ve onu ölümsüz kılmak için kendinden bir şeyler vermesi.

Muhtemelen durumun hak ettiğinden daha ciddi bir tarzda bunu söyledikten sonra, en iyisi sayfanın dibine kadar inmek ve sevgili okurdan bu hikâyenin son bölümünde bize eşlik etmesini ve kendi labirenti içinde sıkışıp kalmış zavallı anlatıcı için en zor şeyi bulmasına yardım etmesini istemek: çıkış kapısı.

Julian Carax'ın
Ruhlar Labirenti'nin girişi
(Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı, Cilt IV).
Éditions de la Lumière, Paris, 1992. Yayın sorumlusu
Émile de Rosiers Castellaine

JULIÁN'IN KİTABI

1

Her zaman günün birinde bu hikâyeyi yazmayı bitireceğimi biliyordum. Ailemin hikâyesi ve kitaplar, anılar ve sırlarla büyülenmiş, içinde yetiştiğim ve tüm hayatım boyunca peşimi bırakmamış, muhtemelen bir şekilde rüyadan başka şey olmayan Barselona'nın hikâyesi.

Babam Daniel Sempere benden önce bunu denedi ve bu uğraş için neredeyse tüm gençliğini harcadı. Yıllar boyunca gecenin ilerleyen saatlerinde, annemin Morfeus'un kollarına kendini bıraktığını sandığı zamanlarda, iyi kalpli kitapçı ayak uçlarına basarak bir kandil ışığında kitabevinin arka odasına kapanmak için aşağı iniyordu. Orada pazar işi yazı kalemini oynatıyor ve gün doğana kadar yüzlerce sayfa kâğıt tabakasıyla bitmeyen kavgaya girişiyordu.

Annem bunu asla yüzüne vurmadı ve bir evlilikte durgun suları bulandırmamak için pek çok durumda yapıldığı üzere, fark etmemiş gibi rol yaptı. Neredeyse benim kadar onu da babamın bu takıntısının Don Kişot gibi, ama ondan farklı olarak çok okumaktan değil çok yazmaktan keçileri kaçırması ihtimali korkutmaya başlıyordu. O babamın bu maceraya yalnız başına atılması gerektiğini, çünkü edebi hırsları olduğundan değil, kelimelerle yüzleşmenin kendisinin gerçekte kim olduğunu keşfetmesinin bir yöntemi ve beş yaşında kaybetmiş olduğu annesinin anısı ve ruhunu telafi etme çabası olduğunu biliyordu.

Bir gün, gündoğumundan hemen önce ansızın uyandığımı hatırlıyorum. Kalbim öfkeyle çarpıyordu ve havasız kaldığımı hissediyordum. Rüyamda babamın sisler içinde

kaybolduğunu ve onu sonsuza dek kaybettiğini görüyordum. Bu ilk kez olmuyordu. Yataktan sıçradım ve koşarak kitabevine indim. Onu kitabevinin arka odasında sapasağlam ve ayaklarının dibinde buruşturulmuş kâğıt okyanusu olduğu halde buldum. Parmakları mürekkeple lekelenmişti ve gözleri kızarmıştı. Yüzünü unutmak onu dehşete düşürdüğü için, her zaman üzerinde taşıdığını bildiğimiz Isabella'nın on dokuz yaşındaki bir fotoğrafını yazı masasının üzerine yerleştirmişti.

"Yapamıyorum" diye mırıldandı. "Ona hayatını geri veremiyorum."

Gözyaşlarımı tuttum ve onun gözlerine baktım.

"Ben bunu senin için yaparım" dedim ona. "Sana söz veriyorum."

Duruma göre kabaran ağırbaşlı tavırlarımın kendisini gülümsettiği babam beni kucakladı. Beni bıraktığında, hâlâ orada kaldığımı gördüğünde ve bu dediğimde ciddi olduğumu anladığında bana kalemini verdi.

"Buna ihtiyacın olacak. Ben artık hangi tarafıyla yazılacağını bile bilmiyorum..."

Düşük kaliteli o dolmakalemi inceleyip başımı sallayarak reddettim.

"Ben daktiloyla yazacağım" diye bildirdim. "Bir Underwood'la, profesyonellerin seçimi olan."

Bu "profesyonellerin seçimi" meselesini bir gazete reklamında görmüştüm ve etkisi altında kalmıştım. Hacim ve ağırlık olarak buharlı lokomotifler ayarında olan o eski püskü aleti kullanarak, hafta sonu yazarlığından profesyonel bir redaktör olmaya geçileceğini kim söyleyebilirdi ki. Niyetimi açıklamam babamı şaşırtmış olmalıydı.

"Sen şimdi profesyonel bir yazar mı olmak istiyorsun? Underwood ve diğer tüm bu şeylerle?"

"Bu durumda, gotik bir gökdelenin tepesindeki ofiste, elinde bir kadeh sek martini ve kan kırmızısı makyajı ve iç

çamaşırlarıyla bir ilham perisi başını kucağına dayamışken” diye buyurdu beynimin sol lobu. En azından ben o zamanlar profesyonellerin sahip olduğu, düşlerimi, ruhumu ve başka şeylerimi de ele geçirmiş o polisiye romanların yarattığı minimum düzeydeki şartların böyle olduğunu hayal ediyordum. Ama büyük beklentiler bir yana, beni dünyaya getiren kişinin sevecen ses tonu altında yatan hafif alaycı tavır da gözümünden kaçmamıştı. Eğer benim bu eğilimlerimi sorgulayacaksa, huzur bulamazdık.

“Evet” diye karşılık verdim kuru bir ses tonuyla. “Julián Carax gibi.”

“Hapı yuttun işte şimdi” diye düşündüm.

Babam kaşlarını kaldırdı. Bu ani darbe onu sersemletmişti.

“Peki sen, adını zikretmeden söylersek, Carax’ın yazdıklarını nereden biliyorsun?”

Herkesin şüphelendiğinden çok daha fazlasını bildiğimi belli eden, patenti bana ait o gizem dolu bakışı takındım.

“Çok şey biliyorum” dedim manalı biçimde.

Evde Julián Carax’ın ismi, sanki kutusunun üzerinde bir kafatası ve altında ona eşlik eden çarpı şeklindeki iki kemik figürü olan o ilaçlar gibi, kapalı kapılar ardında fısıldayarak, etrafı kolaçan eden bakışların korumasında ve çocukların erişemeyeceği yerlerde telaffuz edilirdi. Yemek odasındaki dolabın, bir sandalye ve tahta bir kutu marifetiyle ulaştığım en üst çekmecesinde, iki Camprodón bisküvi kutusunun (dokunulmamış halde kalmalarına özen gösterdim) ve büyük bir şişe tatlı üzüm şarabının, ki kısa süre içinde, dokuz yaşın körpeğinde etil alkol komasına girmiştım, arkasında gizlenmiş, bir aile dostu olan Bay Gustavo Barcelö tarafından yeniden basılmış Julián Carax romanları koleksiyonunu sekiz yaşında keşfetmiş olduğumdan ailem pek kuşkulanmıyordu.

On yaşıma girdiğimde hepsini ikişer kez okumuştum ve her ne kadar kesin bir biçimde onları anlamamış olmam gerekse de, ışıkla biçimlendirilmiş, imgeleriyle, dünyasıyla

ve karakterleriyle tüm hayatım boyunca unutamayacağım, hayal gücümü tutuşturmuş o nesir üzerime yapışıp kalmıştı. Duygusal zehirlenmede bu noktaya ulaştıktan sonra, artık aşikârdı ki varmak istediğim nokta Carax'ın yaptığı şeyi yapmayı öğrenerek, hikâye anlatma sanatı konusunda onun en gözde helefî haline dönüşmektir. Ama bunu başarmak için önce kim olduğumu ve anne babamın onun hakkında neden hiçbir şey öğrenmemi istemediğini öğrenmem gerektiğini hissediyordum.

Şansımdan onursal amcam Fermín Romero de Torres anne babamın bilgi edindirme politikalarını paylaşmıyordu. O zamanlarda Fermín artık kitabevinde çalışmıyordu. Bizi sık sık ziyaret ediyordu, ama ne Fermín'in ne de ailenin bir başka üyesinin onun yeni uğraşısını açıklamaya yanaşmaması her zaman bir gizem halesi oluşturunuyordu. Yeni işi her ne olursa olsun, hiç şüphe götürmeyen durum şuydu ki, okumak için kendisine bol bol zaman ayırmasına imkân veriyordu. En son okuduğu kitaplar arasında sayısız antropoloji el kitapları bulunuyordu ki böylelikle spekülâtif teoriler üretmişti ve bunları uygulayarak böbrek taşı oluşumunu engellediğini ve malta eriği çekirdeği büyüklüğündeki (*aynen ifade edildiği üzere*) böbrek taşlarının idrar yoluyla atılmasını kolaylaştırdığını iddia ediyordu.

Kendine özgü bu teorilerden biri, asırlardır biriken adli delillerin gösterdiği üzere, binlerce yıldır süregeldiği varsayılan evrimin ardından, insanoğlunun vücut kıllarının bir kısmını kaybetmek, tangayı mükemmelleştirmek ve çakmaktaşını sürterek ateş elde etmeyi daha sofistike hale getirmek dışında bir kazanımı olmadığını savunuyordu. Bu çıkarımla, açıklanamaz bir şekilde teoreminin ikinci kısmı şöyle bir düşüncüyü savunuyordu: Bu beş para etmez evrimin hiçbir şekilde tam olarak izah etmeyi beceremediği şey ise, ister bir tatlı, ister cüretkâr giyimli bir dansçının kartpostalı olsun, büyüyle onlar etrafında pervane olan çocuklardan bir şeyi gizlemeye

ne kadar gayret edilirse, çocukların bunu bulmak için daha fazla çaba göstermesiydi.

“Ayrıca iyi ki durum böyle, çünkü bu bilme isteğinin kıvılcımını söndüğü gün ve gençler dönemin seyyar satıcılarının cici bicili paketlerde sattıkları pisliklerle yetindikleri gün, ister minyatür boyutlarda elektrikli ev aletleri ister pilli lazımlıklar olsun ve ayrıca kendi kıçlarından başka bir şeyi anlama kabiliyetlerini kaybettiklerinde, aptallıklar çağına döneceğimiz gündür.”

Fermín’den öğrenmiş olduğum bir kelimeyi vurgulayarak “Mahşeri bir durum” diyerek gülüyordum ki bunu telaffuz etmemin ödülü her zaman bir Sugus oluyordu.

“Böylesi hoşuma gidiyor” diyordu Fermín. “Kısa pantolonlu ve kelimeleri doğru telaffuz eden çocuklar olduğu sürece umut var demektir.”

Belki Fermín’in kötü etkileri ya da badem şekeri gibi silip süpürdüğüm entrika dolu romanlardan öğrendiğim kurnazlıklar yüzünden, kısa süre zarfında Julián Carax’ın kim olduğu ve neden anne babamın beni onun ismiyle vaftiz ettikleri konusundaki gizemi çözme merakım, ipuçlarını bir araya getirme, kaçamak konuşmaları yakalama, yasaklanmış çekmeceleri talan etme ve özellikle babamın çöp tenekesini boyladığını sandığı tüm sayfaları okumam nedeniyle yavaş yavaş silindi. İşte o noktada, benim tespitlerim ve muhakemelerimin yetersiz kaldığı yerde, gizemi çözmek ve hikâyenin değişik boyutlarını birleştirmek için bana gizlice şifreleri tedarik eden Fermín ve onun kısa bilimsel açıklamaları geliyordu.

O sabah bu konuda her ihtimale karşı yeterince endişe duymayan babam çifte haberi aldı ki on yaşındaki oğlu *profesyonel* bir yazar olmak istiyordu ve ayrıca, belki de her şeyden çok iffet meselesi yüzünden, hatırlanamayan zamanlardan beri ondan gizlemeye çalıştığı sırlar karmaşasından haberdardı. Onun hatırı için söylemem gerekir ki, bağırıp

çağırmaya başlamak ya da kendimi bir yatılı okula kapatmak veya bir taşocağında en alt düzeyde bir işçi olarak çalışmak için başvurmak yerine, zavallı ne diyeceğini bilemez biçimde bana bakakaldığı halde, her şeyi oldukça düzgün biçimde yerli yerine koydum.

“Senin benim gibi, büyükbaban gibi ve ondan önce onun da babasının olduğu gibi, fi tarihinden beri neredeyse tüm Sempere’ler gibi bir kitapçı olmak istediğini sanıyordum...”

Onu hazırlıksız yakaladığımı görerek, pozisyonumu sağlamlaştırmaya karar verdim.

“Ben yazar olacağım. Romancı. Sanırım *üstüne üstlük* deniyor bu gibi durumlarda.”

Bu son sözü mizahi bir yastık olarak fırlatmıştım ama bunun babamı eğlendirmedeği apaçık ortadaydı. Kollarını bağladı, sandalyede geriye yaslandı ve ihtiyatlı bir biçimde beni inceledi. Hiç hoşuna gitmeyecek biçimde, yavru köpek ona itaatkâr olmayan bir damarını gösteriyordu. “Babalığa hoş geldiniz” diye düşündüm. “Bunun için dünyaya çocuk getiriyorsunuz.”

“Annen bunu hep söylemişti, ama beni iğnelemek için söylediğini sanıyordum.”

Daha ziyade benim iyiliğim için. Benim hanımefendî annemin herhangi bir konuda yanıldığı gün, Mahşer Günü Beytüllahim’de Masum Çocuklar Katli’nin hesabının sorulacağı gün gibi bir şeydi. Herhangi bir duruma boyun eğmeye doğuştan alerjisi olan babam, danışman duruşuna demir atmış halde devam ediyordu ve fikrimi değiştirmek için bir nutuk atmasından korktum.

“Senin yaşındayken ben de hamurumda yazarlık olduğunu düşünüyordum” diye başladı.

Alevler içindeki bir göktaş gibi geldiği görülüyordu. Eğer hemen silahını teslim almazsam, bu konuşma hayatımı edebiyata adamamın tehlikeleri üzerine dini bir sohbete dönüşebilirdi ki, erkeğini yiyen dişi peygamber devesinin tıpkısı

bir bağılılığa sahip takipçileri adına üzüldüğüm, kahvaltıya davet edilmedikleri sürece daima güvenilir olan, kitabevini ziyarete gelenler arasında birkaç aç yazarın bunun üzerine yemin ettiğini duymuştum. Babam iyice hararetlenmeden yere dağılmış işi bitik sayfalara melodramatik bir bakış fırlattım ve hiçbir şey söylemeden gözlerimi beni dünyaya getiren kişinin üzerine yerleştirdim.

“Fermín’in dediği gibi, çok bilen çok yanılır” diyerek durumu kabul etti.

O zaman benim karşı-argümanımın onun ana çıkarımı için, biz Sempere’lerde yazar kanı olmadığı, kişinin kitapçı olarak da edebiyata aynı oranda hizmet edebileceği ve böylelikle mutlak yıkıma ve karanlık uçuruma sürüklenmeyeceği konusundaki düşünceleri için köprü vazifesi görebileceğini fark ettim. İşte her zaman için aslında iyi bir adamın bir azizden daha akıllı olduğundan şüphe ederek, saldırıya geçtim. Retorik düellosunda asla inisiyatifi kaptırmamak gerekir, hele ki hasmınız kazanmak konusunda hevesli ise.

“Fermín’in demek istediği şey bilge kişilerin bazen yanıldığında bunu kabul etmeleri, ama aptalların ise sürekli yanılmalarına rağmen bunu asla itiraf etmemeleri ve her zaman haklı olduklarını sanmalarıdır. O bunu Bilişsel Embesilliğin Arşimed İlkesi diye adlandırıyor.”

“Ah öyle mi?”

“Evet. Ona göre bir embesil fikir değiştirmenin ne demek olduğunu bilmeyen ya da bunu beceremeyen bir hayvandır” diyerek onu yaraladım.

“Seni Fermín’in felsefesini ve ilmini çok çalışmış halde görüyorum.”

“Hiç mi haklı yanı yok?”

“Onunki kulağını diğer eliyle göstermeye olan ölçüsüz bir merak.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Deliğin dışına işemek.”

“İşte onlardan biri, konu dışına işerken, uzun zaman önce bana açıklaman gereken bir şey olduğunu da söyledi.”

Babam aniden allak bullak oldu. Tüm o nasihat edici görüntüsü buharlaşıp yok olmuştu ve şimdi bir sonraki darbenin nereye geleceğini bilemeden sendeliyordu.

“Ne dedi dedin?”

“Kitaplar hakkında bir şey. Ayrıca ölümler hakkında.”

“Ölümler mi?”

“Ne mezarlığı olduğunu bilmiyorum. Ölümlerle ilgili olduğunu düşündüm ben.”

Gerçekte üstünkörü olarak Carax ile ilgili ele aldığım mesele, benim şahsi idrakimde tam olarak kitap ve ölüm kavramlarını bir araya getiriyordu. Babam meseleyi düşündü. Her ne zaman aklıma bir fikir gelse olduğu gibi bakışında bir parıltı belirdi.

“Sanırım belki de o noktada haklı olabilirsin” diye itiraf etti.

Herhangi bir yerde çiçeklenmeye başlayan zaferin kokusunu aldım.

“Hadi, eve çık ve üstünü giy” dedi babam. “Ama anneni uyandırma.”

“Bir yere mi gidiyoruz?”

“Bu bir sır. Benim hayatımı değiştirmiş olan ve belki senin de hayatını değiştirecek bir şey göstereceğim sana.”

İnisiyatifi kaybettiğimi ve oyun tahtasının karşı tarafın hâkimiyetine geçtiğini hissettim.

“Bu saatte mi?”

Babam bana yeniden gülümsedi ve göz kırptı.

“Bazı şeyler vardır ki sadece karanlıklar arasında görülebilir.”

O sabah gün doğarken babam beni ilk kez Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nı ziyarete götürdü. 1966 yılının sonbahar aylarıydı ve çiseleyen yağmur, adımlarımızla parlayan bakırdan gözyaşları gibi, küçük su birikintileriyle süslemişti Ramblas'ı. Defalarca rüyamda görmüş olduğum sis bize eşlik etti, ama Arco del Teatro Sokağı'na girdiğimizde uçup dağıldı. Önümüzde gölgelerden bir gedik açıldı ve kısa süre sonra o gölgeler arasında, kararmış taşlardan büyük bir saray ortaya çıktı. Babam küçük bir şeytan şeklindeki kapı tokmağını kullanarak büyük kapıyı çaldı. Benim için şaşkınlık verici olan şey, beni görünce kötücül biçimde gülümseyerek kapıyı açan kişinin Fermín Romero de Torres'ten başkası olmamasıydı.

"Artık zamanı gelmişti" dedi. "Bu kadar gizem ve gizlilik ülserimi azdırıyordu."

"Sizin şimdilerde çalıştığınız yer burası mı Fermín?" diye sordum manalı manalı. "Burası bir kitabevi mi?"

"Öyle bir şey, her ne kadar çocuk kitapları bölümü biraz zayıf olsa da... Hadi, geçin."

Fermín kıvrılarak ilerleyen, duvarları melek ve efsanevi yaratık freskleri ile kaplı bir galeri boyunca bize eşlik etti. O noktaya geldiğimde transa girmiş olduğumu söylemeye gerek yok. Olağanüstü gelişmelerin daha yeni başladığını pek tahmin edemiyordum.

Galeri bizi, ürkütücü bir ışık şelalesinin altında sonsuzluğa kadar yükselen, kubbeli çatısı olan bir yerin girişine

çıkardı. Bakışlarımı yukarı kaldırdım ve sanki bir serabını içinden çıkıyormuş gibi, gözlerimin önünde labirentvari bir yapı belirdi. Kule sonsuz bir spiral döngü içinde yükseliyor ve dünyanın tüm kütüphanelerinin karaya vurduğu bir kayalığa benziyordu. Ağzım açık halde, asla yazılmamış bütün kitaplarla oluşturulmuş o kaleye doğru yavaşça ilerledim. Kendimi Julián Carax'ın hikâyelerinden birinin sayfaları arasına nüfuz etmiş gibi hissettim ve bir adım daha atmaya cüret edersem, o an her şeyin toza dönüşeceğinden ve odamda uyanacağımdan korktum. Babam yanımda belirdi. Ona baktım ve her ne kadar sadece uyanık olduğuma ve o yerin gerçek olduğuna ikna olmak için bile olsa, elini tuttum. Babam gülümsedi.

“Julián, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'na hoş geldin.”

Kalp atışlarımın normale dönmesi ve yerçekimi kanununa tekrar uyum sağlamam oldukça uzun sürdü. Bir kez sakinleştikten sonra babam karanlıklar içinden bana şöyle fısıldadı:

“Bu yer bir gizem, Julián, bir tapınak. Gördüğün her kitabın, her cildin ruhu var. Onu yazan kişinin ruhu ve onu okuyan, yaşayan ve hayalini kuran kişilerin ruhları var her birinde. Bir kitap ne zaman el değiştirse, her ne zaman bir kişinin bakışları sayfalarında gezinse, ruhu büyür ve daha güçlü hale gelir. Büyükbabamın beni buraya ilk kez getirmesinin üzerinden çok yıllar geçti artık, ama o zaman bile bu yer yaşlıydı. Belki en az şehrin kendisi kadar yaşlı. Kimse tam olarak ne zamandan beri var olduğunu ya da burayı kimlerin yarattığını bilmiyor. Sana büyükbabamın bana söylediği şeyi söyleyeceğim. Bir kütüphane ortadan kaybolduğunda, bir kitapçı kapılarını kapadığında, bir kitap unutulmuşlukta kaybolduğunda, bu yeri tanıyan bizler, bekçiler, onun buraya geldiğinden emin oluruz. Bu yerde, artık kimsenin hatırlamadığı kitaplar, zamanda kaybolmuş kitaplar, günün birinde yeni bir okurun, yeni bir ruhun eline geçmeyi bekleyerek sonsuza dek yaşar. Dükkânda biz onları satıyoruz ve satın

alıyoruz, ama gerçekte kitapların sahibi yoktur. Burada gördüğün her kitap birilerinin en iyi dostu oldu. Şu an için sadece bize sahipler Julián. Bu sırrı saklayabileceğini düşünüyor musun?”

Bakışlarım bu mekânın enginliğine ve büyüğü ışığına kaydı. Başımı salladım ve babam gülümsedi. Fermín bana bir bardak su verdi ve bana bakakaldı.

“Delikanlı kuralları biliyor mu?” diye sordu.

“Oraya geliyordum” dedi babam.

O zaman babam detaylı bir biçimde Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı gizli kardeşliğine her yeni gelen kişinin kabul etmesi gereken kuralları ve sorumlulukları, sonsuza dek bir kitabı evlat edinebilme ve hayat boyu onun koruyucusu olmaya dönüşme ayrıcalığı da dahil olmak üzere açıkladı.

Onu dinlerken, o görüntüyle beynimi ve retinamı dinamitlemek için özellikle o günü seçmesinin başka bir sebebi olup olmadığından şüphe etmeye başladım. Belki son çare olarak, iyi kalpli kitapçı yüz binlerce terk edilmiş cildin, bunca hayatların, fikirlerin ve unutulmuş evrenlerin doldurduğu o şehri gözlerimin önüne sererek, günün birinde hayatımı edebiyatla kazanma konusunda ısrarcı olursam beni bekleyen geleceğin metaforunu oluşturacağına güveniyordu. Eğer onun amacı bu idiyse, görüntü bende tam tersi bir etki yarattı. O zamana kadar çocukça bir heves olan merakım, o gün kalbime kazınmış halde kaldı. Ne babamın ne de başka birinin söyleyebileceği herhangi bir söz fikrimi değiştirmeyi başarabilirdi.

Kader, sanırım, benim için seçimini yaptı.

Labirentin tünelleri boyunca yaptığım uzun gezintimde, kendisinden daha önce bahsedildiğini hiç duymadığım, yazarı David Martín olan, *Lanetliler Şehri* adlı seriye ait *Kırmızı Tunik* başlıklı bir kitap seçtim. Ya da başka bir ifadeyle söylemem gerekir ki kitap beni seçti, çünkü sonunda gözlerimi kapağının üzerinde gezdirdiğimde, sanki o gündeğümünde

onunla karşılaşacağımı biliyormuş gibi o kopyanın bir süredir beni beklediğine dair tuhaf bir hisse kapıldım.

En nihayetinde o yapıdan çıktığımda ve babam elimde taşıdığım eseri gördüğünde rengi attı. Bir an için yere yığılıp kalacakmış gibi geldi.

“Bu kitabı nereden buldun?” diye kekeledi.

“Salonlardan birindeki bir masanın üzerinden... Sanki onu bulmam için birisi bırakmış gibi dik duruyordu.”

Fermín ve o sırrına erişilemez bir biçimde bakiştılar.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum. “Başkasını mı seçeyim?”

Babam başını sallayarak reddetti.

“Kader bu” diye mırıldandı Fermín.

Heyecanlı halde gülümsedim. Her ne kadar nedenini çok iyi bilmesem de, düşünmüş olduğum şey tam da buydu.

Haftanın kalanını David Martín tarafından anlatılan maceraları trans halinde okuyarak, sanki baktıkça yeni ayrıntılar ve özellikler keşfedilen büyük bir resmi izler gibi her sahnesinden keyif alarak geçirdim. Babam, her ne kadar endişeleri edebiyatla pek ilgili olmasa da, kendi hayallerinde kaybolmuş durumdaydı.

Pek çokları gibi babam da o zamanlar gençliğini kaybettiğinden şüphelenmeye başlıyordu ve sık sık, hâlâ çok iyi anlamayı beceremediğim sorulara cevaplar arayarak, ilk gençliğindeki sahneleri tekrar ziyaret ediyordu.

“Babama neler oluyor?” diye sordum anneme.

“Hiç. Büyüyor.”

“O büyüme çağını artık geride bırakmadı mı?”

Annem sabırlı biçimde iç çekti.

“Siz erkekler böylesinizdir.”

“Ben çok hızlı büyüyeceğim ve böylece benim için endişelenmek zorunda kalmayacaksın.”

Annem gülümsedi.

“Acelelerimiz yok Julián. Hayatın bunun icabına bakmasına izin ver.”

Babam göbek deliğinin merkezine yaptığı gizemli seyahatlerden birisinden, Paris’ten gelen bir paketi taşıyarak postahanedan döndü. İçinde *Sislerin Meleği* başlıklı bir kitap vardı. Adında melekler ve sis geçen herhangi bir şeyin ilgimi cezbetmesi işten değildi ve böylece, her ne kadar sadece paketi açıp kitabın kapağına bakarken takındığı yüz ifadesi nedeniyle de olsa, bunu araştırmaya karar verdim. Araştırmalarım sonucunda, söz konusu kitabın Boris Laurent diye biri tarafından yazılmış bir roman olduğunu öğrendim ki sonradan anladığım üzere bu isim Julián Carax’ın ta kendisine ait bir takma isimmiş. Kitapta bir ithaf bölümü vardı ki kolay kolay ağlamayan annemi ağlattı ve babamı kaderin hepimizi ele geçirip bir yerlere sürüklediği konusunda ikna etti, ama ben durumun hassas şekilde ele alınması gerektiğini hissettim.

İtiraf etmem gerekirse, her şeye rağmen en çok şaşırın kişi ben oldum. Herhangi bir sebepten Carax’ın fi tarihinden beri ölü olduğunu sanmıştım (kendi doğumumdan önceki tarih periyodunu bu şekilde ifade ederim). Her zaman düşünmüştüm ki Carax, ailenin resmi hafızasındaki o büyülü sarayda gizlenen, geçmişin pek çok hayaletinden biriydi. Yanılmış olduğumu, Carax’ın hayatta olduğunu, Paris’te kuyruk sallayıp yazdığını anladığımda, bayram coşkusu yaşadım.

Sislerin Meleği’nin sayfalarını okşadığımda aniden yapmam gereken şeyin ne olduğunu anladım. Böylece hemen oracıkta, adresine bir ziyaret gerçekleştirme kararı alışımda ve yıllar sonra bu kitabı gün ışığına çıkaracak kadarı tecelli ettirmeme imkân sağlayacak planımda doğmuş oldu.

3

Hayat sabit seyir hızında, yeni ortaya çıkan durumlar ve kavga gürültü arasında, âdeti olduğu üzere üzenine bağlı olarak seyahat eden bizlere fazla ilgi göstermeden geçip gidiyordu. İki farklı çocukluğun keyfini yaşadım: biri, eğer böyle bir şey varsa, başkalarının bende gördüğü ve geleneksel olan; diğeri ise hayali yani benim içinde yaşadığım. Birkaç iyi dost edindim ki bunların çoğu kitaplardı. Okulda fazlasıyla sıkılıyordum ve aklım beş karış havada olduğu halde, Cizvit rahiplerin sıralarında saatler geçirme alışkanlığını edindim, hâlâ da sürdürüyorum. Bana sabırlı biçimde davranan birkaç iyi hoca ile karşılaşma şansına sahip oldum ve onlar her zaman diğlerinden farklı olma durumumu, bununla mücadele etmem gereken bir illet biçiminde görmeyerek uzlaşmacı davrandılar. Dünyada her türden biraz olmalıydı, hatta Julián Sempere gibi biri bile.

Kitabevinin dört duvarı arasında okuyarak, kendi başıma kütüphaneleri ziyaret ederek ya da her zaman için bir teorisi, önereceği tavsiyeleri ya da azarları olan Fermín'i dinleyerek dünya hakkında, tüm okul hayatım boyunca öğrendiğimden daha çok şey öğrenmiş olmam mümkündür.

"Okulda benim biraz tuhaf olduğumu söylüyorlar" diye itiraf ettim bir gün Fermín'e.

"Öyleyse bu bir şans. Asıl sana normal biri olduğunu söyledikleri gün endişelenmeye başla."

İyi ya da kötü anlamda, asla kimse beni öyle olmakla itham etmedi.

Sanırım ergenlik yıllarım biyografik anlamda daha ilginç bir şeyler sunuyor, çünkü o dönemin büyük kısmını kafamın dışında bir yerlerde yaşadım. Hülyalarım, bir kalemşor olma hırsım ve azmimi kaybetmeme duygum güç kazanıyordu. Geçen zaman içinde kazanılan belli dozda realizmle, tam manasıyla ılımlı haldeydim ve giderek dünyanın çarklarının nasıl işlediğini görüyordum. Yolun ortalarında, rüyalarımı imkânsız isteklerin şekillendirdiğini artık anlamıştım, ama savaş alanına adımımı atmadan onları terk edersem, savaş asla kazanamazdım.

Günün birinde Parnas tanrılarının bana merhamet edeceğine ve hikâye anlatmayı öğrenmeme izin vereceklerine güveniyordum. Bu esnada kendi hayaller ve kâbuslar fabrikamı faaliyete geçirebileceğim günün beklentisi içinde, hammadde mühimmatımı dolduruyordum. Yavaş yavaş, iyi ya da kötü bir sanatla, ama dikkate değer bir sağlamlıkta, ailemin hikâyesiyle ilgili olan her şeyi, onların pek çok sırlarını ve Sempere'lerin küçük evrenini şekillendiren bin bir örgüyü derleyerek, *Ünutulmuş Kitaplar Mezarlığı Destanı* adıyla vaftiz etmiş olduğum bir resim oluşturdum.

Öğrenilebilecek her şeyi öğrenmekten ve ailem hakkında bilgi sahibi olmaya direnen şeyler dışında, o zamanlar için iki büyük tutkum vardı: birisi büyümlü ve ilahi gelen okuma tutkusu ve diğeri, dünyevi ve öngörülemez gençlik aşklarıydı.

Edebi hırslarımla ilgili olarak, başarılarım azdan yoka doğru ilerliyordu. O dönemlerde yerin dibine sokulabilecek, daha yoldayken hayatını kaybeden yüzlerce roman, tiyatro eseri, radyo dizisi ve kendi iyilikleri için kimsenin okumasına izin vermediğim şiirler bile yazmaya başlamıştım. Onları kendi kendime okumam, daha öğrenecek çok şeyim olduğunu ve bu konudaki arzularım ve coşkuma rağmen çok az yol kat ettiğimi anlamama yetiyordu. Durmaksızın Carax'ın ve babamların kitabevinden ödünç aldığım yazarların romanlarını yeniden okuyordum. Nasıl inşa edildiklerini, nasıl ve

neden çalıştıklarını öğrenmeyi başarma umuduyla, sanki bir transistörlü radyo ya da bir Rolls Royce motoruymuş gibi onları parçalamaya çalışıyordum.

Japonya'da *tersine mühendislik* gibi bir isimle adlandırılan işle uğraşan bazı mühendisler hakkındaki bir röportaj okumuştum gazetede. Görünüşe göre bu hamarat japonlar bir makineyi en küçük parçasına kadar demonte ediyorlar, her bir parçanın işleyişini, bütünün dinamiğini, dahiyane işin iç dizaynını inceliyorlar ve bu sayede o makinenin işleyişinde gizli olan matematiği ortaya çıkarıyorlardı. Annemin Almanya'da mühendis olarak çalışan bir erkek kardeşi vardı ve böylece kendi kendime, genlerimde bulunan bir özelliğin aynı metodu bir kitaba ya da bir hikâyeye uygulamama olanak vermesi gerektiğini söylüyordum.

Her geçen gün daha çok ikna oluyordum ki iyi edebiyatın "ilham" ya da "anlatma mecburiyeti" gibi önemsiz konularla çok az ya da hiç ilgisi yokken, dil mühendisliğiyle, anlatı mimarisiyle, eser dokusunun rengiyle, yapının zilleri ve renkleriyle, imgelerin fotoğrafıyla ve bir kelimeler orkestrasının üretebileceği müzikle daha çok ilgisi vardı.

İkinci büyük uğraşım, daha doğrusu birinci demem gerekir, bazen kaba güldürüye çalan komediye yatkınlık gösteriyordu. Her hafta âşık olduğum bir zaman oldu, öyle bir şey ki, yıllar sonrasının perspektifinden bakarak bunu tavsiye etmiyorum. Özellikle benim zamanımdaki genç kızların giydiği, sımsıkı saran o ince yün giysilere yapışık haldeyse, bir bakışa, bir sese âşık oluyordum.

"Sizinkisi aşk değil, kıızışma" diye kesinleştiriyordu durumu Fermín. "Sizin yaşınızda farkı anlamanız kimyasal olarak imkânsız. Tabiat ana gezegeni doldurmak için böyle kurnazlıklara başvurur, bu yüzden gençlerin damarlarına bolca hormon ve aptallık enjekte eder ki böylelikle tavşan gibi çoğalmaları için etten kemikten top namluları yaparken, bir yandan da dünyanın evrim geçirmesini engellemek ve her

zaman aynı kalmasını sağlamak için, banker, din adamı ve aydın devrimciler dedikleri kişilere idealizm ve diğer musibetleri musallat edip onları feda eder.”

“Ama Fermín, bunun kalp çarpıntıları ile ne ilgisi var?”

“Bana bolero sözleriyle gelmeyin, birbirimizi tanırız. Kalp denen şey sone değil kan pompalayan bir iç organdır. Şansın yardımıyla bu sulamanın bir kısmı kafanıza kadar ulaşır, ama çoğunluğu karın bölgesinde kalır ve sizin durumunuzda edep yerlerinizde, ki bu duruma önem vermediğinizden, yirmi beş bahar görene dek, nadiren de olsa serebral korteksiniye ulaşır. Testis torbanızı dümenden uzak tutunuz ki limana varabilesiniz. Salağa yatın ve böylece faydalı bir iş yapmadan hayat geçip gider.”

“Amin.”

Kapı girişlerindeki gölgeler arasındaki romanslar, herhangi bir mahalle sinemasının en arka sırasında az ya da çok şanslı yaver giden bluz ve etek altı araştırmaları, La Paloma’daki dans partileri ve hafta sonu *Innamoratas*’ları ile dalgakıran boyu el ele gezintiler arasında boş zamanlarım geçip gidiyordu. Ayrıntılara girmiyorum çünkü on yedi yaşına basana kadar bahse değer herhangi bir atılımım olmadı ve sonunda Valentina isimli bir yaratıkla karşılaştım. Benim diyen her gezginin yolu üzerinde bir aysberg vardır; benimkinin ismi Valentina idi. Benden üç yaş büyüktü (ki uyguladığı efektlerle on yaş büyük gibi görünüyordu) ve aylarca beni katatonik bir halde bıraktı.

Onu bir sonbahar öğleden sonrasında, yağmurdan korunmak için gittiğim, Paseo de Gracia’daki Francesa Kitabevi’nde tanıdım. Onu arkadan gördüm ve bir şey benim ona yaklaşmama ve göz ucuyla bir bakış atmama sebep oldu. Julián Carax’ın *Rüzgârın Gölgesi* isimli bir romanının sayfalarını karıştırıyordu ve ona yaklaşıp ağzımı açma cesaretini gösterdim, çünkü o dönemlerde kendimi yok edilemez gibi hissediyordum.

“Ben de bu kitabı okudum” dedim Fermín’in kan dolaşımı ile ilgili teorilerinden kaynaklanan tüm şüphelerden azade düzeyde bir saflık göstererek.

Bıçak gibi kesen zümrüt yeşili gözlerle bana baktı ve kirpiklerini öyle yavaş biçimde kırıştırdı ki zaman durmuş sandım.

“Senin adına sevindim” diye karşılık verdi.

Kitabı rafa geri bıraktı, arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü. Ben orada, rengim atmış halde birkaç saniye kalakaldım. Hareket kabiliyetimi yeniden kazandığımda kitabı raftan kurtarıp kasaya götürdüm, ücretini ödedim ve aysbergimin sonsuza dek suların altına gömülmemiş olması umuyla koşarak sokağa çıktım.

Gökyüzü çelik rengine boyanmıştı ve inci gibi damlalar düşüyordu. Yağmura hiç aldırış etmeden, Rosellón Sokağı’nda karşıdan karşıya geçmek için ışıklarda beklerken onu yakaladım.

“Polisi aramama gerek var mı?” diye sordu karşıya çevrili bakışlarının yönünü değiştirmeden.

“Umarım hayır. Ben Julián.”

Valentina ofladı. Döndü ve keskin bakışlı o bir çift gözü yeniden bana sapladı. Bir aptal gibi gülümsedim ve ona kitabı uzattım. Bir kaşını kaldırdı ve bir saniye tereddüt ettikten sonra kitabı kabul etti.

“Başka bir Julián mı? Aranızda kardeşlik ya da öyle bir bağ mı var?”

“Annem ve babam, arkadaşları olan bu kitabın yazarının onuruna bana bu ismi verdi. Okuduklarım arasında en iyi kitap bu.”

Bu gibi hamlelerde âdet olduğu üzere, şansımı sahne şartları belirledi. Bir yıldırım Paseo de Gracia’daki bina cephe-lerini gümüş renge boyadı ve fırtınanın gürültüsü arkadaşça olmayan biçimde şehrin üzerinde sürüklendi. Trafik ışığının rengi yeşile döndü. Valentina beni sepetleyemedi ya da polise ihbar edemedi önce son cephanemi de harcadım.

“On dakika. Bir kahve. Eğer on dakika içerisinde fikrini değiştiremezsem vazgeçeceğim ve beni bir daha asla görme-yeceksin. Söz veriyorum.”

Valentina tereddüt içinde bana baktı ve bir gülümsemeyle teslim oldu. Tüm suç yağmurundu.

“Tamam” dedi.

Ve ben hâlâ hayatımın romancı olmaya karar verdiğimde değişmiş olduğunu sanıyordum.

Valentina Provenza Sokağı’ndaki bir çatı katında yalnız yaşıyordu. Oradan tüm Barselona şehri izlenebiliyordu ama ben bunu çok az yapmıştım, çünkü onu soyunmanın farklı aşamalarında içime sindirerek seyretmeyi tercih ediyordum. Annesi Hollandalı ve babası, benim bile soyadını duymuş olduğum, Barselona’dan prestijli bir avukattı. Babasının ölü-müyle annesi kendi toprağına dönmüş, ama artık rüştünü is-patlamış olan Valentina Barselona’da kalmaya karar vermişti. Beş lisan biliyordu ve dört nesildir Liceo’da locası olan büyük şirketler ve aileler arasındaki milyonluk davaların dava özet-lerini çevirerek babasının kurduğu bir avukatlık bürosu için çalışıyordu. Ona hayatında ne yapmak istediğini sorduğum-da, her zaman beni teslim alan o bakışlarıyla bakıp “Seyahat etmek” dedi.

Mütevazı niyetlerimi okumasına izin verdiğim ilk kişi Valentina oldu. İlişkimizin en sıradan kısmında şefkatini ve sevecen tavırlarını gizlemeye belli bir eğilimi vardı. Edebiyat alanında attığım ilk adımlar hakkında fikrini bildirme du-rumu söz konusu olduğunda, Carax’tan bana sadece ismi-nin geçmiş olduğunu söylerdi sık sık. Esasında ben de aynı fikirde olduğumdan, bunu kötü yorumlamadım. Belki bu yüzden, çünkü dünyada başka hiç kimsenin yıllardır içimde büyüüttüğüm planı daha iyi anlayamayacağını sanıyordum, özellikle şamarlanmaya kendimi hazır hissettiğim bir gün,

ona on sekiz yaşına basar basmaz aklımda yapmayı düşündüğüm şeyi anlattım.

“Umarım seninle evlenmemi istemek değildir” diye yorum yaptı Valentina.

Sanırım kaderin bana hissettirdiği ipucunu doğru yorumlayı öğrenmem gerekiyordu, çünkü Valentina ile yaşadığım büyük anlar her zaman için hemen arkamdan takip eden ya da pencereleri döven yağmurla başlamışlardı. O an için de durum farklı değildi.

“Plan nedir?” dedi bana en sonunda.

“Ailemin hikâyesini yazmak.”

Eğer birbirini takip eden akşamlarda, o bulutlar arasındaki stüdyo dairede çarşafar arasında geçen zaman birlikte olmak demekse, bir yıldır birlikteydik ve her ne kadar tenini tamamen ezberlemiş olsam da, henüz sessizliğini okumayı beceremiyordum.

“E?” diye sordu.

“Sence az şey mi bu?”

“Herkesin bir ailesi vardır. Ayrıca her ailenin bir hikâyesi vardır.”

Söz konusu kişi Valentia olduğunda, onu kazanmak için daima var gücünüzü ortaya koymak gerekirdi. Bana arkasını döndü ve böylece o şahane çıplak sırtına bakarak, yüksek sesle, yıllardır kafamda dönüp duran fikri ilk kez dile getirdim. Parlak bir sunum olmadı, ama o bu düşünceme itibar etmek için benim ağzımdan duyma ihtiyacıydı.

Bir başlangıç noktam vardı: başlık. *Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı*. Yıllardır üzerimde sayfaları boş ve kapağında basım harfleri ve şatafatlı bir kaligrafiyle şöyle yazan bir defter taşıyordum:

*Unutulmuş Kitaplar
Mezarlığı
Julián Sempere'den
Dört ciltlik bir roman*

Bir gün Fermín elimde kalemle, defterin boş ilk sayfasına aptallaşmış halde bakarken yakaladı beni. Kapağı inceledi ve bir homurtu ve bir geçirmenin çaprazlaması diye tarif edilebilecek sesi çıkardıktan sonra şöyle söyledi:

“O bahtsızlardır ki hayalleri kâğıt ve mürekkeple şekillendirilmiştir ve işte sizin durumunuz, saçmalık ve düş kırıklıklarının arafı olmalı.”

“Müsaadenizle, hazretleri böylesi azametli bir cümleyi anlayacağım dilde bana söyleme lütfunda bulunurlar mı?” diye sordum.

“Aptallık beni peygamber gibi konuşturuyor olmalı” diye karşılık verdi Fermín. Şiirsel tarafa yönelen sizsiniz. Semantiği yoklayın.”

Kızıışmış genç hayal gücümün ürünü olan o *magnum opus*’un şeytani boyutlara ulaşacağını ve on beş kilo civarında bir yığın oluşturacağını hesaplamıştım. Tam da hayal ettiğim gibi, anlatı birbiriyle kesişen dört cilde ayrılacak, hikâyelerden oluşan bir labirente giriş kapıları vazifesi göreceklerdi. Okur içine girdiği sürece, sayfalarında bir matruşka oyuncağı gibi her örgünün ve her karakterin bir diğerine ve onun da kendi içinde bir başkasına sürekli olarak onu yönlendirdiğini hissedecekti.

“Kulağa bir yapboz ya da elektrikli tren kurma kılavuzu gibi geliyor.”

Her zaman böyle yavan olan tatlı Valentina’m benim.

“Yapbozla ilgili bir yanı var” diye itiraf ettim.

Hiç utanmadan ona bu tumturaklı niyet beyanımı yutturmaya çalışmıştım, çünkü kelimesi kelimesine on altı yaşında somutlaştırmış olduğum bu niyetle işin yarısını hallettiğime kaniydim. Valentina’yı tanımış olduğum gün ona hediye ettiğim *Rüzgârın Gölgesi* kitabından yüz­süz bir biçimde kopya ettiğim roman kavramıyla üstelik.

“Carax bunu önceden yapmamış mıydı?” diye sordu Valentina.

“Bu dünyada her şeyi birileri daha önceden yaptı, en azından yapılmaya değer olan şeylerin hepsini” dedim. “İşin püf noktası bunu biraz daha iyi yapmayı denemek.”

“Sen de oraya varıyorsun, gençliğin verdiği tevazuyla.”

Benim hayranlık verici aysbergimin döktüğü kovalarca buz gibi suya artık alışık olduğum halde, siperinden fırlayıp düşman mitralyözlerinin üzerine naralarla ilerleyen bir askerin kararlılığıyla sunumuma devam ettim.

Benim yanılmaz planıma göre, ilk cilt bir okurun hikâyesine, şu durumda babamın hikâyesine ve onun gençlik yıllarında nasıl kitap dünyasını ve dahası, ağzından salyalar akanların farkında olmadığı bir sırrı gizleyen, meçhul bir yazar tarafından kaleme alınmış gizemli bir roman aracılığıyla hayatı keşfettiğine odaklanacaktı. Tüm bunlar bir kalemde, mevcut olan ve ilerde ortaya çıkacak tüm edebi türleri birbirine bağlayan bir roman inşa etmeye ön ayak olacaktı.

“Hazır elin değmişken grip ve genel soğuk algınlığını da iyileştirebilirdin” diye işaret etti Valentina.

İkinci ciltte, iyi alışkanlıklara sahip okuru gıdıklamayı deneyerek, ağızda hastalıklı ve uğursuz bir tat bırakacak türde, lanetli bir yazarın, David Martín’in inceliği, hayati önemde ölümcül dönüm noktası, birinci tekil şahsın ağzından, aklını nasıl kaybettiği ve sayfalarında aynı zamanda anlatıcı olarak daha az güvenilir cehennem prensinin dolaşacağı, kendi deliliğinin cehennemine inmeye nasıl sürüklendiği anlatılacak.

“Peki seni sunağın önünde ekerlerse ve kimsenin canı bu oyuna girmeyi çekmezse ne olacak?”

“Yine de aynı derecede bunu yazmaya değer” dedim. “Katılmak isteyecek birileri her zaman olacaktır.”

“Yazmak iyimserlere göre bir iş” diye hükmetti Valentina.

Üçüncü cilt, ilk ikisinden sağ kurtulmayı başarmış ve mutlu sonlar tramvayına binmeyi tercih etmediği varsayılan okur için, ani biçimde bizi cehennemden kurtaracak ve bize bir karakterin hikâyesini, mükemmel karakterin ve tarihin

resmi bilincinin sesini, yani fahri amcam Fermín Romero de Torres'in hikâyesini sunacak. Onun hikâyesi pikaresk ruhla bize nasıl olduğu kişiye dönüştüğünü ve asrın en çalkantılı yıllarında yaşadığı bahtsızlıkları gösterecek ki bu da labirentin tüm kısımlarını birleştiren çizgileri açığa çıkaracak.

"En azından bu kısımda güleriz biraz."

"Kurtarıcı Fermín" diye karşılık verdim.

"Peki bu canavarlık nasıl sona eriyor?"

"Havai fişeklerle, büyük bir orkestrayla ve sahne arkasında tamamı çalışan efekt makinelerinin gücüyle."

Tamamen iltihap kaplamış ve önceki bölümlerin parfümleriyle çeşnilendirilmiş dördüncü bölüm, nihayetinde bizi gizemin merkezine yönlendirecek ve benim favori karanlıklar meleğimin, Alicia Gris'in eliyle bu sırlar açığa çıkarılacaktı. Bu destan köylüler ve kahramanları, içlerinden geçerek okurun, babamla beraber Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın kalbinde keşfetmiş olduğum o perspektiflerin serabına benzeyen kaleydoskopik örgüyü keşfedebileceği binlerce tüneli barındıracaktı.

"Peki sen olmayacak mısın?" diye sordu Valentina.

"Sadece final bölümünde ve çok az."

"Ne alçakgönüllü."

Sesinin tonundan artık üzerime üzerime gelen şeyi tahmin ettim.

"Anlamadığım şey, bu hikâyeden bu kadar çok bahsedeceğin yere neden artık yazmaya başlamadığın."

Son yıllarda aynı soruyu kendime üç bin kez kadar sormuştum.

"Çünkü bunun hakkında konuşmak onu daha iyi hayal etmeme yardımcı oluyor. Ayrıca en önemlisi, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Planım da bu konuda."

Valentina döndü ve anlamaksızın bana baktı.

"Planın bu olduğunu sanıyordum."

"Bu benim tutkum. Plan başka bir şey."

"Nedir?"

“Julián Carax’ın bunu benim için yazması” diye itiraf ettim. Valentina insanın ruhunda havalandırma tünelleri açan o bakışıyla beni izleyerek kalakaldı.

“Ama bunu neden yapsın?”

“Çünkü esasında bu aynı zamanda onun hikâyesi ve ailesinin.”

“Carax’ın Paris’te olduğunu sanıyordum.”

Başımı salladım. Valentina gözlerini kıstı. Donuk ve zeki, benim tapılası Valentina’m.

“Demek ki senin planın Paris’e gitmek, hâlâ hayatta olduğunu varsayarak Julián Carax’ı bulmak ve senin için çok önemli olduğu varsayılan bu hikâyeyi, üç bin sayfalık romanı, senin adına yazması için onu ikna etmek.”

“Aşağı yukarı” diye itiraf ettim.

Bir darbe almaya hazır vaziyette ona gülümsedim. Şimdi bana bir hayalperest, bir şuursuz ya da safın teki olduğumu söyleyecekti. Bana indirdiği ve elbette bunu hak ettiğim dışında, tüm darbeleri almak için hazırlıklıydım.

“Sen bir korkaksın.”

Ayağa kalktı, elbiselerini topladı ve pencerenin önünde giyindi. Sonra, bana bakmaksızın, bir sigara yaktı ve yağmur altındaki Ensanche çatılarının ufkunda bakışları yitip gitti.

“Yalnız olmayı isterdim” dedi.

Beş gün sonra yeniden Valentina’nın çatı katına çıkan merdivenleri tırmandım ve kapıyı açık, evi boşaltılmış ve pencerenin önündeki çıplak sandalyede üzerinde adım yazılı zarfı buldum. Onu açtım. İçinde yirmi bin Fransız Frangı ve şöyle yazan bir not vardı:

Bon voyage et bonne chance.¹
V.

Sokağa çıktığımda yağmur başlıyordu.

1 (Fr.) İyi yolculuklar ve iyi şanslar. (ç.n.)

Üç hafta sonra, Sempere ve Oğulları'nın iyi bir dostunun, Profesör Alburquerque'nin ilk romanının yayımlanmasını kutlamak üzere biz okurlar ve kitabevinin müdavimlerinin toplanmış olduğu bir öğleden sonra, pek çoklarının bir müddettir beklediği, ülkenin tarihini değiştirecek ya da en azından ülkeyi şimdiki zamana döndürecek olan o olay gerçekleşti.

Bay Federico, mahallenin saatçisi, neredeyse kapanış saati gelmişken, sonuçta Andorra'dan aldığı portatif bir televizyon olduğu anlaşılan nesneyi sürükleyerek, telaş içinde kitabevine girdi. Onu tezgâhın üzerine yerleştirdi ve ciddi bir ifadeyle hepimize baktı.

"Çabuk" dedi. "Bir prize ihtiyacım var."

"Siz ve bu ülkedeki herkesin ona ihtiyacı var, çünkü aksi takdirde kimse hiçbir yere ulaşamaz" diye dalga geçti Fermín.

Saatçinin yüzündeki bir ifade, aptallıklarla işinin olmadığı mesajını veriyordu. Konunun nereye varacağından zaten işkillenen Profesör Alburquerque, televizyonun fişini takmasına yardım etti ve saatçi cihazı açtı. Tüm kitabevine göz kırpan bir ışık halesi yayarak, gri gürültülü bir ekran ortaya çıktı.

Bu karmaşadan telaşa kapılan büyükbabam arka odadan kafasını uzattı ve sorgulayıcı bakışlarla bize baktı. Fermín omuzlarını silkti.

"Herkes haber verin" diye emretti Bay Federico.

O antenlerin yönünü değiştirip yayını yakalamaya gayret ederken, bizler de söz konusu olan bir dini ayınmış gibi televizyonun önünde toplanmaya başladık. Fermín ve profesör Alburquerque sandalyeleri dizmeye başladılar. Hemen sonra anne babam, büyükbabam, Fermín, Bay Anacleto (öğleden sonra gezintisinden dönüyordu ve içerdeki parıltıyı görünce hepimizin yeye dansı modasına kendimizi kaptırdığımızı sanarak ne olduğunu öğrenmek için içeri girmişti), Fernandito ve Sofía, Merceditas olacak o kadın ve Profesör Alburquerque'nin onuruna düzenlenen kutlama için gelmiş diğer müşteriler, ne olduğunu iyi bilmediğimiz bir şeyin

beklentisiyle, kendiliğinden oluşan bu tribünü doldurmaya koyulmuştuk.

“Çişimi yapıp birkaç şişe içki almaya vakit var mı?” diye sordu Fermín.

“Ben sizin yerinizde olsam kendimi tutardım” diye uyardı onu Profesör Albuquerque. Bana öyle geliyor ki bu çok önemli bir durum.”

Sonunda Bay Federico antenleri çevirdi ve o statik pencere, o günlerde Televisión Española’nın iç karartıcı ihtişamı içinde, kadifemsi siyah beyaz çerçevesini göstererek yok oldu. Taşra vekili ve Süper Fare karışımı yüzü olan bir şahıs, ağlamaklı ve acılı bir biçimde ekranda belirdi. Bay Federico sesi açtı.

“Franco öldü” diye bildirdi o zamanki hükümet başkanı olan Arias Navarro hıçkırıklar içinde.

Gökyüzünden ya da herhangi bir yerden, tonajı ölçülemez bir sessizlik çöktü. Eğer duvarda asılı saat hâlâ çalışıyor olsaydı, sarkacı en tepede olduğu halde donup kalırdı. Ardından olup bitenler, aşağı yukarı eşzamanlı olarak gelişti.

Merceditas olacak kadın ağlamaya başladı. Büyükbabam, sanırım her an Diagonal’e girecek olan tankların homurtusunu duymaya başlayacağından ve bir başka savaşın patlak vereceğinden korktuğu için yumurta akı bezesi gibi bembeyaz kesildi. Rapsodilere ve şiirlere öylesine meraklı olan Bay Anacleto dilini yuttu ve oluşacak karmaşayı ve diğer kutlamaları gözünde canlandırmaya başladı. Anne babam şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Tütün kullanmayan Profesör Albuquerque saatçiden bir sigara istedi ve yaktı. Heyecana hiç aldırmayan Fernandito ve Sofía, kendi peri masalları ülkelerine dönmüşler gibi hâlâ el ele tutuşarak birbirlerine gülümsediler. Oraya toplanmış olan okurlardan bazıları haç çıkarıp korkmuş halde uzaklaştılar.

Bakışlarımla akli melekeleri yerinde olan bir yetişkin aradım ve hâlâ başkanın konuşmasını soğuk bir ilgi ve mutlak

sakinlik içinde dinleyen Fermín'e takıldı gözüm. Hemen yanına oturdum.

"Şuna bakın, bebek gibi, sanki hayatında tek tabak kırmamış gibi ağlamaklı ve o bulunduğu yerde Atila'dan bile daha fazla idam kararına imza attı" diye yorum yaptı. _

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum huzursuzca.

Fermín ciddi bir şekilde bana gülümsedi ve sırtımı sıvazladı. Bana bir Sugus ikram etti ve kendi şekerini açtı, limonluydu ve onu keyifle emdi.

"Siz sakın olun, burada hiçbir şey olmayacak. Bir müddet bolca çekişme, küçük tiyatrolar ve kaba komediler olacak evet, ama ciddi bir şey değil. Kötü şansla, herhangi bir aşağılık ipin ucunu kaçıracaktır, ama onun ipini elinde tutanlar işin çığırından çıkmasına izin vermezler. Bunun faydası olmazdı. Çok fazla gürültü patırtı ve şu ya da bu, ama çoğu çürük cevizler olacak. Taraf değiştirme konusunda olimpiyat rekorları kırılacaktır ve olmadık yerlerden türeyen kahramanlar göreceğiz. Bu gibi durumlarda olağan bir şey bu. Çok uzun bir kabızlık hali gibi olacak bu. Can yakacak, ama dışkı ucunu gösterecek ya da en azından artık metabolizmaya karışmamış kısmı. Ayrıca ateş olsa cürmü kadar yer yakar, bunu göreceksiniz. Kimsenin işine gelmemesi gibi çok basit bir nedenden böyle olacak. Önünde sonunda tüm bunların hepsi, popüler salaklığın tüketimi için, iyi ya da kötü kılık değiştirmiş bir menfaat pazarıdır. Kuklaların küçük numaraları bir yana, önemli olan tek şey kimin emrettiği, kasanın anahtarının kimde olduğu ve diğerlerinin parayı nasıl pay ettiğidir. Ganimete giden yolda, çok gerekli olduğu üzere, tamamen yüzünüze gülecekler. Yeni namussuzlar, yeni liderler ve duymak istedikleri ya da duymaya ihtiyacı oldukları şeyi işitmek için sokağa çıkmaya hazır, hafızası olmayan bir şakşakçılar korosu türeyecek. Onları en fazla pohpohlayan ve sahte cennetler vaat eden Hamelín'in nöbeti devralan kavalcısını takip edecekler. Olan budur Juliancık, azameti ve sefilliğiyle ve her

ne yaparsanız yapın ki bu da az şey değil. Bizim Alicia'mız gibi olacakları görüp uzaklara gidenler var ve bizim gibi gidecek daha iyi bir yeri olmadığından ayakları çamura gömülü kalanlar. Ama bu sirk yüzünden korkmayınız, ki şimdi biraz daha gecikecek olsalar da, palyaçolar ve trapezcilerin zamanı başlıyor. Belki bu kısım hepimizin başına gelebilecek en iyi kısımdır. Ben, kendi hesabıma bunu kutlayarak karşılıyorum."

"Alicia'nın o kadar uzaklara gittiğini nereden biliyorsunuz?"

Fermín utanmazca gülümsedi.

"*Touché.*"

"Bana anlatmadığınız şey nedir?"

Fermín beni kolumdan yakaladı ve bir köşeye çekti.

"Başka bir gün. Bugün milli yas günü."

"Ama..."

Lafımı bitiremeden beni bıraktı, kalabalığa geri döndü ve onlar hâlâ son kırk yıldır devlet başkanı olmuş kişinin vefat haberinin etkisindeydiler.

"Bir kadeh kaldırma teklif etmeyecek misiniz?" diye sordu Bay Anacleto.

Fermín başını sallayarak reddetti.

"Ben kimsenin ölümü için kadeh kaldırmam" dedi. "Sizleri bilmem, ama ben eve, Bernarda'ya gideceğim ve Tanrı'nın izniyle ondan bir çocuk daha yapmaya çalışacağım. Lojistiğiniz elverdiği sürece size de kendinizinkileri yapmanızı öneririm. Tabii eğer iyi dostumuz Alburquerque'nin kitabı gibi iyi bir kitap okumuyorsanız. Yarın başka bir gün olacak."

İşte başka bir gün ve sonra diğeri geldi ve böylece Fermín tüm hünerini kullanıp Alicia Gris hakkındaki imaları konusunda beni aydınlatmadan sıvışarak aylar geçti. Anlatmam gerekli olanı anlatma zamanının gelmiş olduğunu hissederek ya da canım öyle istediğinde, Valentina'nın bırakmış olduğu

frankları kullanıp Paris için bir bilet aldım. 1976 yılı içerisindeydik ve ben on dokuz yaşına girmiştım.

Anne babam, her ne kadar annem daima gerçek niyetlerimin ne olduğunu sezinlese de, dünyayı görme arzusuna bağladığım seyahatimin gerçek amacından habersizdi. Ondan gerçeği gizlemeyi asla beceremedim, çünkü bir defasında babama söylemiş olduğum gibi, ondan sakladığım sırrım yoktu. Annem Valentina ile olan maceralarımı ve her zaman desteklediği, yetenek ve cesaret eksikliğinden terk etmeye yemin ettiğim kötü zamanlarımda bile, tutkularımı biliyordu.

“Kimse başarısızlık yaşamadan zafer kazanamaz” diyerek bana cesaret veriyordu.

Her ne kadar bunu bana söylemek istemese de, babamın durumdan rahatsız olduğu benim için aşikârdı. Paris seyahatime iyi gözle bakmıyordu. Ona göre yapmam gereken netleşmek ve bir defada yapmak zorunda olduğum şey neyse ona karar vermemdi. Eğer istediğim yazar olmak ise, ciddi ciddi yazmaya koyulmam daha iyiydi. Ama eğer istediğim kitapçı ya da köpek eğiticisi olmak ya da herhangi bir başka şeyse, aynı şekilde.

İstediğim şeyin Paris’e gidip Carax’ı bulmak olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum, çünkü hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Bu düşünceyi savunmak için güvendiğim argümanlarım yoktu, basitçe böyle hissediyordum. Vic’e gitmesi gerektiğini, kitapçılar derneği başkanı ve muhtemelen eski kitaplar dalında en bilge kişi olan muhterem iş arkadaşı Bay Costa ile buluşacağını söyleyerek bana istasyona kadar eşlik etmek istemedi. Estación de Francia’ya varınca, perondaki banklardan birinde oturmuş haldeki annemle karşılaştım.

“Sana bir çift eldiven aldım” dedi. “Paris’te berbat bir soğuk olduğunu söylüyorlar.”

Onu kucakladım.

“Sen de yanlış yaptığımı düşünüyor musun?”

Annem başını sallayarak reddetti.

“Kişi kendi yanlışlarını yaşamak zorundadır, diğerlerininkini değil. Yapman gerekeni yap ve çabuk dön. Mümkün olan en kısa zamanda.”

Paris’te dünyayı buldum. Kısıtlı bütçem, Paganini’nin bir solosunun mimari eşdeğeri olan Rue Soufflot’da bir köşe binanın tepesindeki, kül tablası boyutlarında bir çatı katı kiralama olanak sağladı. Çatı katı dairem Panteón Meydanı üzerinde asılı duruyordu adeta. Oradan tüm Latin mahallesini, Sorbona’nın teraslarını ve Sena’in diğer kıyısını izleyebiliyordum.

Sanırım burayı kiralamamın sebebi bana Valentina’yı hatırlatmasıydı. Çatı katımın etrafını saran çatıların ve bacaların zirvesinden ilk kez başımı uzattığımda, kendimi gezegenin en şanslı adamı hissettim. İlk günlerimi kafelerde, kitabevlerinde ve saraylar, müzeler ve aklı oldukça havada ve Taş Devri’nden gelen benim gibi zavallı bir aceminin gözlerini kamaştıran, özgürlük dolu bir havayı soluyan insanlarla dolu sokaklardan oluşan mucizevi dünyayı dolaşarak geçirdim.

Işık Şehri tatlı biçimde ayaklarımı yere bastırdı. Gidiş gelişlerimde gençlerle, yaşlılarla ve başka dünyanın yaratıklarıyla mimiklerden oluşan bir dil ve fasulyeden Fransızcamla sayısız konuşmalar yaptım. Mini eteğiyle bana şefkatle gülen, süt çocuklarından bile daha acemi olmama rağmen onlara *très adorable*¹ görüldüğüm birkaç güzellik de olmadı değil. Kısa süre sonra evrenin, ki evren Paris’in küçük bir parçasından başka şey değildi, Valentina’larla dolu olduğunu düşünmeye başladım. Fahri parizyen olarak geçirdiğim ikinci haftamda, çok büyük çabalar sarf etmeden, bohem çatı katımdan görünen manzarayla bana eşlik etmesi için onlardan birini ikna ettim. Paris’in Barselona olmadığını keşfetmek uzun sürmedi ve burada oyunun kuralları çok farklı işliyordu.

“Fermín, Fransızca konuşmadığınız için kaybettiğiniz şeyleri bir bilseniz...”

1 (Fr.) Hayran olunası. (ç.n.)

“*Qui est Fermín?*”¹

Paris’in büyüsünden ve seraplarından uyanmam zaman aldı. Valentina’larımından biri, özel saç kesimi olan, kızıl saçlı ve Jean Seberg havalarındaki Pascale sayesinde, garson olarak yarı zamanlı bir iş bulmayı başardım. Mesaimi bitirdiğimde bedavadan karnımı doyurduğum, Le Comptoir de Pantheon isimli, üniversitenin karşısında yer alan bir kafede, sabahları ve öğle saatinde çalışıyordum. Nazik bir beyefendi olan kafe sahibi, bir İspanyol olup da boğa güreşi ya da flamenko dansına merak salmamış olmama bir türlü anlam veremiyordu. Paris’e okumak için mi, servet ve şöhret peşinde koştuğumdan mı yoksa Fransızcamı geliştirmek için mi, ki geliştirmekten ziyade bu konuda benim için gerekli olan açık kalp ameliyatı ve bir beyin transplantasyonu idi, geldiğimi sorup duruyordu.

“Bir adamı bulmak için geldim” diye itiraf ettim.

“Bense sizin peşinde olduğunuz şey genç kızlar sanıyordum. Franco’nun öldüğü nasıl da kendini belli ediyor... Diktatör öleli iki gün olmadı ve siz İspanyollar biseksüellere dönüştünüz. Sizin adınıza iyi bir şey. Şu iki günlük dünyada iyi yaşamak gerek. *Vive la différence!*”²

Bu sözler Paris’e bir amaç için gittiğimi ve kendimden kaçışın olmadığını hatırlattı bana. Böylece ertesi gün Julián Carax’ı arama işine başladım. Saint Germain Bulvarı’ndaki kaldırımları aydınlatan tüm kitabevlerini dolaşıp onu sorarak başladım işe. Her ne kadar çarşafar arasında yaşadıklarımızın bir geleceği olmadığını bana açıkça belli etmiş olsa da (görünüşe göre onun zevkine göre ben *trop doux*³ idim) iyi bir arkadaşlık kurduğum Pascale bir yayınevinde düzeltmen olarak çalışıyordu ve Paris edebiyat çevrelerinde pek çok tanıdığı vardı. Her cuma günü mahallenin edebiyat kafesinde yazarlar, çevirmenler, editörler, kitapçılar ve kitaplar cangılı

1 (Fr.) Fermín kim? (ç.n.)

2 (Fr.) Yaşasın farklılık. (ç.n.)

3 (Fr.) Tatlı. (ç.n.)

ve civarındaki tüm fauna ve floranın müdavimi olduğu söyleşilere giderdi. Toplanan kalabalığın üyeleri haftadan haftaya değişirdi, ama aşırı derecede tütün ve içki tüketimi, sanki bu mekânda birinin hayatı elden gidecekmiş gibi, hasımların kafasını uçurmak için saldırarak kitapları ve fikirleri ateşli biçimde tartışma kuralı sabit kalırdı. Ben çoğunlukla dinliyor, halüsinojen duman bulutuna gömülüyor ve Pascale'nin bunu *gauche, bourgeois*¹ ve kaba saba kişilere özgü bulduğu merakım olarak, elimi onun eteği altında gezdirmeye çalışıyordum.

Orada Carax'ın çalıştığı bazı tercümanlarla tanışma şansını buldum ki şehre gelmiş olmalarının sebebi, La Sorbona'da düzenlenen çevirmenlik sempozyumuydu. Mallorca'da yetişmiş ve aşk yüzünden Londra'ya geri dönmüş İngiliz bir romancı olan Lucía Hargreaves, uzun zamandır Carax hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Onun Almanca çevirmeni, Zürihli, daha ılıman enlemlerdeki ülkelerde yaşamayı tercih eden ve Paris'e katlanabilir bir bisikletle seyahat etmiş olan Herr Peter Schwarzenbeld, bana Carax'ın özel olarak kendini piyano için sonatlar bestelemeye hasrettiğinden ve başka bir isim kullandığından şüphelendiğini açıkladı. İtalyanca çevirmeni Signor Bruno Arpaiani yıllardır onun yeni bir romanla ortaya çıkacağı söylentilerinin kulağına geldiğini, ama bunlara itibar etmediğini itiraf etti. Kesin olan şey, kimse Julián Carax'ın şimdiki durağının neresi olduğunu ve şansının yaver gidip gitmediğini bilmiyordu.

O söyleşilerden birinde, tesadüf eseri, ince bir dehası olan François Maspero adlı bir beyefendiyi tanıdım ki kendisi kitapçılık ve editörlük yapmıştı ve o sıralarda usta ellerden romanlar çevirmekteydi. Maspero, Pascale Paris'e geldiğinde onun akıl hocası olmuştu ve fikirlerimi genel hatlarıyla ona anlatabildiğim bir yer olan Les Deux Magots'taki bir kafeye beni davet etti.

1 (Fr.) Sol, burjuva (ç.n.)

“Çok tutku dolu bir plan bu, genç adam ve dahası oldukça zor, ama...”

Günler sonra mahallede *Monsieur* Maspero ile karşılaştım. Çelik gibi bir mizacı ve işlek bir beyni olan, Paris ve Berlin arasında gidip gelerek yaşayan, benim adlarını bildiğimden daha fazla lisan bilen ve Avrupa’daki değişik yayınevlerine sunduğu edebiyat harikaları ve sırlarını keşfetmeye kendini adanmış bir Alman bayanla beni tanıştırmak istediğini söyledi. Adı Michi Strausmann idi.

“Belki o Carax hakkında bir şeyler biliyordur...”

İleride onun gibi bir kadın olmak istediğini bana itiraf eden Pascale, *Fräulein* Strausmann’ın taze çiçek mizaçlı biri olmadığı ve aptalca şeylerden hoşlanmadığı konusunda beni uyardı. *Monsieur* Maspero lütfetti ve Víctor Hugo’nun evinden çok uzak olmayan Le Marais mahallesindeki bir kafede dördümüzü bir araya getirdi.

“*Fräulein* Strausmann Carax külliyatı konusunda bir uzmandır” dedi giriş kabilinden. “Bana anlattıklarınızı ona da anlatınız.”

Dediği gibi yaptım. Tamamen saygılı vaziyette elde ettiğim şey, en süslü suflenin içine gömülmüş gibi duran bir bakış oldu.

“Siz aptal mısınız?” diye sordu *Fräulein* Strausmann mü-kemmel İspanyocasıyla.

“Gerçekten de öyle” diye kabul ettim.

Bir süre sonra Valkür’ün kalbi yumuşadı ve bana karşı çok sert davrandığını itiraf etti. Hemen herkes gibi, böyle olmasını istememesine rağmen Carax’ı uzun süredir görmediğine beni temin etti.

“Bir süredir Julián yazınıyor” dedi bana. Mektuplara da cevap vermiyor. Size amacınızda şans dilerim, ama...”

“Ona yazabileceğim herhangi bir adres var mı sizde?”

Fräulein Strausmann olmadığını bildirdi.

“Şansınızı Currygan ve Coliccio ile deneyin. Orası yazışmalarını gönderdiğim ve yıllar önce izini kaybettiğim yer.”

Pascale, *Madame Currygan* ve Tomaso Coliccio'nun yirmi beş yıldan fazla süredir Julián Carax'ın edebiyat ajansındaki danışmanları olduğunu ve benimle görüşmeyi kabul ettirmeyi başaracağından şüphesi olmadığını açıkladı.

Madame Currygan'ın ofisi Rue de Rennes'te bulunmaktaydı. Mesleki camiada dolaşan söylentilerin işaret ettiği üzere, yıllar içinde ofisi şahane bir orkide bahçesine dönüşmüştü ve Pascale bir çeşit sunu olsun diye bana yeni bir orkide alıp götürmemi tavsiye etti. Pascale *Currygan Tugayı* diye adlandırılan, *madamenin* emri altındaki, farklı milliyetlere sahip dehşetengiz edebiyatçı kadınlar dörtlüsündeki grup üyelerinin arkadaşıydı ve onların olumlu görüşleri Carax'ın ajansında huzura kabul edilmemi sağladı.

Elimde saksı ofislerine gittim. *Currygan Tugayı*'nın üyeleri (Hilde, Claudia, Norma ve Tonya) beni köşedeki çiçekçi dükkânından siparişleri getiren çocuk sandılar. Bununla beraber ben daha ağzımı açar açmaz kimliğim ifşa oldu. Bu yanılgıyı çözdükten sonra beni *Madame Currygan*'ın bulunduğu odaya yönlendirdiler. İçeri girer girmez uzakta Julián Carax'ın tüm eserlerinin olduğu vitrini ve üst sınıf bir botanik bahçesini seçtim. *Madame Currygan* bir yandan salonda dumanıyla salınan örümcek ağları oluşturan sigarasının keyfini çıkarırken, beni sabırla dinledi.

"Doğrusu birkaç kez Julián'ın Daniel ve Bea hakkında konuştuğunu duydum" dedi. Ama bunun üzerinden çok zaman geçti. Julián'dan bir haber almayalı çok uzun zaman oldu. Önceleri beni sık sık ziyaret ederdi, ama..."

"Hasta mı?"

"Sanırım, öyle olduğu da söylenebilir."

"Ne hastalığı?"

"Melankoli."

"Belki *Signor Coliccio* onun hakkında bir şeyler biliyordur."

"Bundan şüpheliyim. İş meseleleri ile ilgili Tomaso ile her hafta konuşurum ve anladığım kadarıyla o da en azından üç

yıldır Julián'dan yeni bir haber almadı. Ama bunu deneyebilirsiniz. Bir şeyler öğrenerseniz bana haber verin."

İş arkadaşı Tomaso Sena'in kıyılarında, içi kitaplarla dolu ve Île de la Cité'nin yarım kilometre doğusunda, Elaine isimli bir editör olan karısıyla birlikte bir mavnada yaşıyordu ve eşi iskelenin girişinde sıcak bir gülümsemeyle beni karşıladı.

"Siz Barselona'dan gelen delikanlı olmalısınız" dedi.

"Ta kendisi."

"Güverteye çıkınız. Tomaso işe yaramaz bir eserin orijinal kopyasını okuyor şu an ve işini bölmenize minnettar olacaktır."

Signor Coliccio fok balığı görünümlü ve kafasında gemi kaptanı şapkası olan biriydi. Gümüş saçları parlıyordu ama çocuksu bir hınzırlık barındıran o bakışı muhafaza ediyordu. Hikâyemi dinledikten sonra aklındakileri dile getirmeden önce düşünceli biçimde kaldı bir süre.

"Bakınız genç. Paris'te bulunması neredeyse imkânsız olan iki şey vardır. Bunlardan biri doğru dürüst bir pizza. Diğeri ise Julián Carax'tır."

"Diyelim ki pizzadan feragat ettim ve Carax'ı bulmak yeterli benim için" diye atıldım.

"Asla iyi bir pizzadan vazgeçmeyiniz" diye tavsiyede bulundu. hâlâ hayatta olduğunu varsayarak, Julián'ın sizinle konuşmak isteyeceğini size düşündüren şey nedir?"

"Neden ölü olacaktı ki?"

Bay Tomaso bana hüznü dolu bir bakışla baktı.

"İnsanlar ölür, özellikle de yaşaması en gerekli olanlar. Belki de Tanrı, bunca orospu çocuğuyla dünyayı çeşnilendirmekten hoşlandığı için onlara yer açmak istiyordur..."

"Carax'ın hayatta olduğuna inanmak zorundayım" diye karşılık verdim.

Tomaso Coliccio gülümsedi.

"Rosiers'le konuşun."

Émile de Rosiers uzun yıllar boyunca Carax'ın editörü olmuştu. Boş zamanlarında şair ve yazar olan Rosiers, çeşitli Paris şirketlerinde başarılı bir editör olarak uzun bir kariyer sahibiydi. Çalışma hayatı boyunca rejim tarafından kovulmuş ya da sürgünde yaşayan bazı İspanyol yazarların, İspanyolca olduğu kadar Fransızca çevirilerini ve aynı şekilde Latin Amerikalı yazarların eserlerini yayımlamıştı. Bay Tomaso bana kısa süre önce küçük ama köklü bir yayınevinin Éditions de la Lumière'nin direktörü olarak seçildiğini söyledi. İşyeri çok uzakta değildi ve oraya doğru yürümeye koyuldum.

Émile de Rosiers'in çok az boş vakti vardı ama yaymevi sokağının köşesini dönünce Rue du Dragon'da bulunan bir kafeye beni yemeğe davet etme nezaketini gösterdi ve beni dinledi.

"Kitabınızın fikri hoşuma gitti" dedi belki nezaketinden, belki de gerçek bir ilgiden. "*Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı* çok güzel bir isim."

"Elimde olan tek şey bu" diye itiraf ettim. "Kalanı için *Monsieur Carax'a* ihtiyacım var."

"Benim bildiğim kadarıyla Julián emekli oldu. Bir süre önce takma isimle bir roman yayınladı, her ne kadar benim aracılığım olmasa da ve sonra hiç. Mutlak sessizlik."

"Hâlâ Paris'te olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bu beni şaşırttı. Öyle olsa onun hakkında bir şeyler duyur ya da bir şeyler öğrenirdim. Geçen ay onun eski editörü olan bayanla Hollanda'da bir araya geldim, dostum Nelleke ile ve dediğine göre Amsterdam'da birileri Carax'ın iki yıl önce Amerika'ya yelken açtığını ve yolun yarısında öldüğünü anlatmış ona. Günler sonra bir başkası Carax'ın karaya çıkmış olduğunu ve takma isimle televizyon için diziler yazmaya başladığını söylemiş. Hoşunuza giden versiyonu seçin."

Rosiers günlerdir çıkmaz sokaklara saplanıp kalmanın ardından yüzümdeki umutsuzluğu okumuş olmalıydı.

"Bir tavsiye ister misiniz?" diye sordu.

“Lütfen.”

“Yeni başlayan ve bana ne yapmaları gerektiğini soran tüm yazarlara verdiğim pratik bir tavsiye. Eğer yazar olmak istiyorsanız, yazınız. Eğer anlatacak bir hikâyeyiniz varsa, anlatınız. Ya da bunu deneyiniz.”

“Eğer yazar olmak için anlatacak bir hikâyeye yetseydi, herkes romancı olurdu.”

“Düşünün ne dehşet verici bir durum, romancılarla dolu bir dünya. Zamanın sonu” diye şaka yaptı Rosiers.

“Muhtemelen dünyanın ihtiyacı olan son şey, bir yazar daha gelmesi.”

“Bırakın buna dünyanın kendisi karar versin” diye tavsiyede bulundu yeniden Rosiers. Eğer işler yolunda gitmezse endişelenmeye gerek yok. Tüm istatistiklere göre bu sizin için daha iyi olur. Ama eğer günün birinde bana anlattığınız gibi bir fikri gayret gösterip kâğıda hapsetmeyi başarırsanız, beni görmeye geliniz. Belki ilgimi çekebilir.”

“Peki o zamana kadar?”

“O zamana kadar Carax’ı unutun.”

“Sempere’ler asla unutmaz. Bu kalıtsal bir hastalık.”

“Bu durumda onlar için üzüntülerimi sunarım.”

“O halde iyilik olsun diye bir girişimde bulunun.”

Rosiers tereddüt etti.

“Julián’ın iyi bir dostu vardı. Onun en iyi arkadaşıydı, sanırım. Adı Jean-Raymond Planaux. Bizim bu küçük absürt dünyamızla uzaktan yakından alakası yoktu. Zeki ve sağlıklı, aptallıklardan uzak bir tip. Julián hakkında birileri bir şeyler biliyorsa, bu odur.”

“Onu nerede bulabilirim?”

“Katakomplarda.”

Başlamam gereken yer orasıydı. Söz konusu kişi Carax olduğunda, yeryüzünde onun izini bulmakla ilgili herhangi bir umut kaldıysa, bunun yolu romanlarının birinden hırsızlanmış bir sahneye benzeyen yerden geçiyordu: Paris’in katakompları.

Jean-Raymond de Planaux Flavieu ilk bakışta görüntüsü korkutucu olan, iriyarı ve sağlam duruşlu bir adamdı, ama hemen ardından nazik tavırları ve şakaya eğilimi bunu siliyordu. Paris katakomplarını idare eden, bunların bakımlarını üstlenen, turistik faaliyetlerini yürüten ve öte dünyanın bu kendine özgü uzantısına dair tüm işleri üstlenen şirketin ticari bürosunda çalışıyordu.

“Ölümün dünyasına hoş geldiniz acemi tavuk” dedi kemiklerimi çatırdatırcasına elimi sıkarak. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Kendi kendime acaba sizin bir arkadaşınızı bulmama yardım edebilir miydiniz diye soruyordum.”

“Yaşıyor mu?” Güldü. “Canlılar dünyasıyla ilgili hafızam çok kötüdür.”

“Julián Carax.”

O ismi telaffuz eder etmez *Monsieur* Planaux kaşlarını çatı, nazik yüz ifadesini terk etti ve tehditkâr ve korumacı bir havayla beni bir köşeye sıkıştırıp duvara yapıştırarak öne doğru eğildi.

“Siz de kimsiniz?”

“Julián Sempere. Anne babam bana bu ismi *Monsieur* Carax onuruna verdiler.”

“Bana sorarsanız umumi helanın mucidi onuruna koymuşlardır o ismi.”

Fiziksel bütünlüğümü kaybetmekten korktum ve geriye doğru bir adım atmaya çalıştım. Muhtemelen katakomplarla bağlı bir duvar buna engel oldu. Kendimi orada yüz bin kafatasının ebediliği içine gömülmüş gördüm.

“Anne babam *Monsieur* Carax’ı tanıyorlardı. Daniel ve Bea” dedim uzlaşmacı bir tavırla.

Birkaç saniye boyunca Planaux’un bakışları beni matkap gibi deldi. Yüzümü dağıtma olasılığını yüzde elli olarak hesaplardım. Diğer yüzde elli ihtimale göre sonum belirsizdi.

“Siz Daniel ve Beatriz’in oğlu musunuz?”

Başımı salladım.

“Sempere Kitabevi’nden mi?”

Yeniden başımı salladım.

“İspatlayın.”

Bir saat boyunca Carax’ın eski danışmanları ve editörüne vermiş olduğum söylevi tekrar ettim. Planaux beni ilgiyle dinledi ve bana öyle geldi ki ben hikâyemi anlattıkça, onda hüznümlü bir hava giderek belirginleşti. Ben aynı hikâyenin sonuna gelince, Planaux ceketinden bir Havana purosunu çıkardı, onu yaktı ve tüm Paris’i içine alacakmış gibi devasa bir duman çıkardı.

“Julián’la nasıl tanıştığınızı biliyor musunuz?”

Bilmediğimi işaret ettim.

“Gençlik yıllarımda, birlikte ikinci sınıf bir yayınevinde çalışıyorduk. Elbette bu, ölüm işinin edebiyattan çok daha fazla geleceği olduğunu anlamamdan önceydi. Ben satış elemanlarından biriydim ve genellikle yayımladığımız işe yaramaz şeyleri satmaya çıkıyordum. Carax bizim için korku hikâyeleri yazarak, maaşlı olarak çalışıyordu. Yayınevinin altındaki kafede bunun gibi purolar içer, flört çağındaki genç kızların geçişini izlerdik. Ne zamanlardı onlar. Aptal olmayagör, yaşlanmayagör, ne asalet, ne tecrübe ne de şişte bok kebabı buna çare olur. Sanırım bu sizin oralardan bir ifade olsa gerek, çünkü Julián’dan birkaç kez duymuştum ve buraya cuk oturdu gibi geldi bana.”

“Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Planaux omuzlarını silkti.

“Julián uzun zaman önce Paris’ten ayrıldı.”

“Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

“Bunu söylemedi.”

“Ama siz bunu tahmin edersiniz.”

“Çok uyanık birisiniz.”

“Nereye gitti?” diye sordum ısrarla.

“Biri yaşlanınca nereye saklanır?”

“Bunu bilmiyorum.”

“O halde Julián’ı asla bulamazsınız.”

“Anılarda mı?” diye atıldım.

Planaux bana melankoliyle zedelenmiş bir gülümsemeyle baktı.

“Barselona’ya döndüğünü mü söylemek istiyorsunuz?” diye sordum.

“Barselona’ya değil, sevdiğine.”

“Anlamıyorum.”

“O da anlamıyor. En azından uzun yıllar bunu anlamadı. En çok sevmiş olduğu şeyin ne olduğunu anlaması bir ömür sürdü.”

Tüm o yıllar boyunca Carax hakkında hikâyeler dinledikten sonra, kendimi Paris’e ilk geldiğim günkü gibi kaybolmuş hissediyordum.

“Eğer siz söylediğiniz kişiyseniz, bunu bilmeniz gerekirdi” diye üsteledi Planaux. “Böylece, her ne kadar sizin o kadar aptal olduğunuzu sanmasam da, ‘edebiyatın’ diyeceği gibi, bir sümük fırlatmasıyla çehren değişir.”

Yutkundum.

“Sanırım neyi kastettiğinizi artık biliyorum. Ya da kimi.”

“O halde artık ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

O akşamüzeri Austerlitz istasyonunun yolunu tutarak Paris’e, Pascale’ye, pansiyon şubesindeki parlak kariyerime ve bulutlar arasındaki kuş yuvama veda ettim. Üzerimdeki tüm parayı harcayarak üçüncü sınıftan bir bilet aldım ve Barselona’ya geri dönmek için gece trenine bindim. Lyon’dan gelen ve kızlarını ziyaretten dönen emekli bir çifte gecenin ilerleyen saatlerinde hikâyemi anlatırken, o öğleden sonra Rue Mouffetard’daki pazardan almış oldukları ve benimle paylaştıkları lezzetli yiyecekler sayesinde seyahatten sağ çıkmayı başardıktan sonra, gündoğumunda oraya vardım. İnerlerken “*Bonne chance*”¹ dediler bana. “*Cherchez la femme...*”²

1 (Fr.) İyi şanslar. (ç.n.)

2 (Fr.) Kadını arayın. (ç.n.)

Döndükten sonra birkaç gün boyunca her şey bana küçük, kapalı ve gri gibi göründü. Paris'in ışığı hafızama yapışıp kalmıştı ve dünya birden büyümüş ve uzaklaşmıştı.

"Ne haber, *Emmanuelle*'yi gördünüz mü?" diye sordu Fermín.

"Harika bir rehber" dedim.

"Öyle olduğunu düşünüyordum. Artık onu Billy Wilder ve şirketi isterler. Peki söyleyin bana, Operadaki Hayalet'i buldunuz mu?"

Fermín ufak tefek bir iblis gibi gülümsedi. Neden Paris'e gitmiş olduğumu bildiğini tahmin etmeliydim.

"Tam olarak değil" diye itiraf ettim.

"Yani bana işe yarar bir şey anlatmayacaksınız."

"İşe yarar bir şeyler anlatması gereken kişinin siz olduğun-u düşünüyordum. Hatırlıyor musunuz?"

"Öncelikle siz kendi gizeminizi çözün, sonrasında bakalırız."

"Bence bu adil değil."

"Dünya gezegenine hoşgeldiniz" diye karşılık verdi Fermín. Hadi bakalım, beni etkileyin. Fransızca bir şeyler söyleyin. *Bonjour* ve *oh la là* işe yaramaz."

"*Cherchez la femme*" sözünü tekrar ettim.

Fermín kaşlarını çattı.

"Kayda değer tüm entrikaların en büyük klasığı ..." diye ekledim.

"*Voilà...*"¹

Isabella'nın mezarından çok uzak olmayan Nuria Monfort'un mezarı, Montjuic Mezarlığı'nın eski bölümünde, oradan denizin seyredildiği, etrafı ağaçlarla çevrili bir tepede bulunmaktadır. 1977 yılının bir akşamüzeri, zaman içinde eriyip giden bir Barselona'nın tüm köşelerini boş yere

1 (Fr.) İşte. (ç.n.)

dolaştıktan sonra, Julián Carax'ı bulacağım o yere gittim. Mezar taşının üzerine birkaç çiçek bırakmış ve mezarın karşısındaki taştan bir bankta oturmuş haldeydi. Neredeyse bir saat boyunca kendi kendine konuşarak orada kaldı. Bunu bölme-ye cesaret edemedim.

Ertesi gün ve daha ertesi gün onu aynı yerde buldum. Julián Carax dünyada en çok sevdiği şeyin, kendisi için hayatını vermiş ve artık sesini asla duyamayacağı kadın olduğunu çok geç anlamıştı. Her gün oraya gidiyor, onunla konuşmak ve hayatının kalanında ona eşlik etmek için mezarın karşısında oturuyordu.

Günün birinde bana yaklaşıp öylece bakakalan kişi o oldu. Yangında kaybettiği derisi yeniden oluşmuştu ve gür bir sakal ve geniş kanatlı şapkanın altına sakladığı yüzüne, yaşını ve ne düşündüğünü gizleyen bir hava vermişti.

"Siz kimsiniz?" diye sorguladı beni sesinde hiçbir düşmanlık olmadan.

"Benim adım Julián Sempere. Ben Daniel ve Bea'nın oğluyum."

Yavaşça başını salladı.

"Onlar iyiler mi?"

"Evet."

"Burada olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Bunu kimse bilmiyor."

"Peki size neden burada olduğunuzu sorabilir miyim?"

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Size bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Kahve içmiyorum" dedi. "Ama bana bir dondurma ısmarlayabilirsiniz."

Yüzüm şaşkınlığımı ele vermiş olmalıydı.

"Ben gençken neredeyse hiç dondurma bulunmazdı. Bunu çok geç keşfettim, diğer pek çok şey gibi..."

Böylece ağır geçen o yaz akşamı, çocukluğumdan beri bu anın hayalini kurduktan ve onunla karşılaşmak için Paris'i ve Barselona'yı altüst ettikten sonra, Plaza Real'de bulunan bir şerbetçi dükkânında Julián Carax'la aynı masayı paylaştım ve külahta iki top çilekli dondurma ısmarladım. Ben buzlu limon şerbeti istedim, çünkü bir lanet gibi Barselona yazlarının gebe olduğu o nemli sıcağın tehdidi başlıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Sempere?"

"Eğer bunu söylersem bir budala olduğumu sanacaksınız."

"Bir süredir beni aradığınız izlenimi edindim ve sonunda beni bulduğunuza göre, asıl eğer bunu söylemezseniz budala olduğunuzu düşünürdüm."

Gücümü toplamak için buzlu şerbetin yarısını bir yudumda içtim ve ona fikrimi anlattım. Beni dikkatle, herhangi bir kınama ya da uygunsuz bulma belirtisi göstermeden dinledi.

"Çok dâhiyane" diye sonuca vardı ben söylevimi bitirdiğimde.

"Bana gülmüyorsunuz."

"Aklımdan bile geçmezdi. Size ne düşündüğümü söylüyorum."

"Başka ne düşünüyorsunuz?"

"Bu hikâyeyi sizin yazmanız gerektiğini. Size ait."

Yavaşça başımı sallayarak reddettim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben yazar değilim."

"Bir Underwood satın alın."

"Bu reklamın Fransa'da da yapıldığına dair bir fikrim yoktu."

"Her tarafta yapıldı. Reklamlara güvenmeyiniz. Bir Olivetti de işinizi görürdü."

Gülümsedim. En azından Carax'la mizah duygumuz benzeşiyordu.

"Size bir şey öğretmeme izin verin" diye öneride bulundu Carax.

“Yazmayı mı?”

“Onu siz kendi kendinize öğrenmek zorunda kalacaksınız” diye karşılık verdi. “Yazmak öğrenilen bir iştir, ama bunu kimse öğretemez. Bu söylediğimin ne manaya geldiğini anladığınız gün, yazar olmayı öğrenmeye başladığınız gün olacaktır.”

Üzerine giydiği keten ceketini açtı ve parlak bir nesne çıkardı. Onu masanın üzerine yerleştirdi ve bana doğru itti.

“Alın bunu” diye rica etti.

Bu gördüğüm en harika dolmakalem, tüm Montblanc’ların kraliçesiydi. Kalemin ucu altın ve platindendi ve hâlâ bir çocuk olsaydım, bunun ucundan sadece başyapıtların kâğıda döküleceğini düşünürdüm.

“Asıl olarak Víctor Hugo’ya ait olduğunu söylüyorlar, her ne kadar ben bunu sadece mecazi bir isim olarak kabul etsem de.”

“Víctor Hugo’nun zamanında dolmakalem var mıydı?” diye sordum.

“İlk dolmakalemin patenti, 1827 yılında Petrache Poenaru isimli bir Rumen tarafından alındı, ama bunun mükemmelleştirilip büyük ölçüde ticaretinin yapılması XIX. yüzyılın seksenli yıllarına kadar mümkün olmadı.”

“Yani, bu Víctor Hugo’ya ait olabilirdi.”

“Eğer buna inanmakta ısrarcıysanız... Diyelim ki *Monsieur* Hugo’nun elinden daha cahil kişilere ve büyük ihtimalle, benim iyi dostum Daniel Sempere diye birinin eline geçti. Zaman içinde yolu benimle kesişti ve bir yandan tüm o yıllar boyunca bunu saklarken, herhangi birinin, sizin gibi birinin bunu almasını bekledim. İşte şimdi zamanı geldi.”

Kalemi tekrar onu ellerine doğru iterek hararetli biçimde bunu reddettim.

“Kesinlikle olmaz. Bunu kabul edemem. Bu sizin.”

“Bir kalem kimseye ait değildir. O özgür bir ruhtur ve kendisine ihtiyaç duyulduğu müddetçe her kim olursa onunla kalır.”

“Bunu sizin romanlarınızdaki bir karakter söylüyordu.”

“Her zaman kendimi tekrar etmekle suçlamışlardır beni. Bu tüm romancıların mustarip olduğu bir hastalık.”

“Ben bu hastalığa hiç yakalanmadım. Bu romancı olmadığımın işaretidir.”

“Zaman zaman. Alın bunu.”

“Hayır.”

Carax omuzlarını silkti ve kalemi geri aldı.

“Bunun sebebi henüz hazır olmamanız. Bir kalem bir kedi gibidir, sadece kendisini besleyenlerin peşinden gider. Ayrıca geldiği gibi de gider.”

“Önerim hakkında bana ne diyorsunuz?”

“Bir şey yapacağız. Bunun yarısını siz, yarısını ben yapayım. Siz gençliğinizin enerjisini ortaya koyun ve ben de yaşlı kurdun hilelerini.”

Taş kesildim.

“Bu konuda ciddi misiniz?”

Masadan kalktı ve omzuma vurdu.

“Dondurma için teşekkürler. Bir dahaki sefer ben ısmarlıyorum.”

Bir dahaki sefer ve sonrasında pek çok sefer oldu. Carax ister yaz ister kış olsun her zaman iki top çilekli dondurma sipariş ediyordu ama külâhı asla yemiyordu. Ben önceden yazmış olduğum sayfaları götürüyordum ve o gözden geçiriyor, işaretler koyuyor, üzerini çiziyor ve bazı cümleleri yeniden yazıyordu.

“Bu başlangıcın doğru bir başlangıç olup olmadığından emin değilim” diyordum ben.

“Bir hikâyenin ne başı ne de sonu, sadece giriş kapıları vardır.”

Buluşmalarımızın her birinde Carax ona verdiğim yeni sayfaları dikkatle okuyordu. Kalemini kutusundan çıkarıyor ve daha sonra yaptığım yanlışları, ki neredeyse tamamı

öyleydi, sonsuz bir sabırla göstermek için notlar alıyordu. Noktası noktasına neyin yolunda gitmediğini bana gösteriyor, sebebini ve nasıl düzeltebileceğimi ayrıntılı şekilde açıklıyordu. Analizleri sıra dışı biçimde kılı kırk yarıyordu. Yaptığımı sandığım her hataya karşılık, varlıklarından bile şüphe etmediğim on beş hatamı gösteriyordu bana. Her kelimeyi, her cümleyi ve her paragrafı soyuyor ve merceklerle çalışan bir kuyumcu gibi onları yeniden giydirdiyordu. Bunu herhangi bir onay beklemeden, sanki öğrencisine içten yanmalı bir motorun ya da buharlı makinenin nasıl çalıştığını açıklayan mühendismi gibi yapıyordu. Bazen günün tek kurtarılabilir yanı olduğunu sandığım dönüm noktalarını ve fikirleri sorguluyordu ki bunların çoğunu ondan kopya etmiştim.

“Beni taklit etmeye uğraşmayın. Başka yazarı taklit etmek koltuk değneği gibidir. Öğrenmeye ve kendi yolunuzu bulmaya yardımcı olur, ama bu yeni başlayanlar içindir.”

“Peki ben neyim?”

Gecelerini ya da benimle paylaşmadığı zamanını nerede geçirdiğini asla öğrenemedim. Bunu bana asla söylemedi ve ben asla bunu ona sormaya cesaret edemedim. Her zaman eski şehirdeki kafelerde ve barlarda buluşuyorduk. Tek koşul gittiğimiz yerde çilekli dondurma bulunmasıydı. Her öğleden sonra Nuria Monfort ile buluşmaya gittiği benim için aşikârdı. Onun romandaki bir karakter olarak belirttiği bölümü ilk kez okuduğumda, hâlâ kanımı donduran hüznüyle gülümsedi. Juliân Carax’ın yüzünü bozan yangında gözyaşı pınarları da zarar görmüştü ve ağlayamıyordu, ama hayatımda o kadar yitik bir duruşu olan başka kişiyi hiç tanımadım.

İyi arkadaşlar olduğumuzu düşünmek istiyorum. En azından beni ilgilendiren kısmına bakarsak, daha iyi bir arkadaşım olmadı ve olacağını da hiç sanmıyorum. Belki anne babama duyduğu sevgi, belki geçmişi yeniden inşa etme ritüelinin hayatını tüketmiş olan o acıyla uzlaşmasma yardımcı

olmasından ya da belki bende kendisinden bir şeyler görmesinden dolayı, adımlarıma ve yazmamın tüm o yıllarımı aldığı dört romanda kalemime rehberlik ederek, düzelterek, silerek ve hikâyeyi yeniden düzenleyerek sonuna kadar yanımda durdu.

“Yazmak yeniden yazmaktır” diye hatırlatıyordu bana her zaman. “Kişi önce kendisi için yazar ve başkaları için yeniden yazar.”

Elbette kurmacanın ötesinde hayat vardı. Bir kez, bin kez destanın her sayfasını yeniden yazma işine kendimi adanmışım o yıllarda pek çok gelişme oldu. Kitapçılık konusunda babamın peşini takip etmeyeceğim konusunda verdiğim söze sadık kalarak (önünde sonunda o ve annem bu iş için yetip de artıyordu bile), Tibidabo Bulvarı 32 numarada, çok eskide kalmış 1955 yılının fırtınalı bir gecesinde, annem ve babamın beni yaptıkları, Aldaya’ların o eski büyük evinde faaliyet gösteren reklam ajansında bir iş bulmuştum.

Özel bir ürünün reklamı konusunda ortaya koyduğum işler asla bana hatırlanmaya değer şeyler gibi gelmiyordu, ama beni şaşırtan biçimde maaşım aydan aya artıyor, imge ve kelimelerin paralı askeri olarak yıldızım yükseliyordu. Yıllar geçiyor ve ben televizyon, radyo ve gazetelerde, gelecek vaat eden yöneticilerin ağzını sulandıran en meşhur pahalı otomobillerin, her zaman küçük tasarruf sahiplerinin hayallerini gerçek yapmaya gayret eden bankaların, mutluluğu önümüze seren elektrikli ev aletlerinin, freni patlak dünyevi zevklerden ibaret bir hayata kapı aralayan parfümlerin ve sayısız hediyelerin refaha kavuşturduğu, eski rejimin ya da en azından onun en görünür sansürcülerinin yokluğunda para hızıyla modernleşen ve İsviçre Alplerini gölgede bırakacak yüksek borsa grafikleri çizerek gelişen o İspanya’da yayınlanan reklamlarımla hatırı sayılır bir iz bırakıyordum. Babam maaşımın miktarını öğrendiğinde, yaptığım işin yasal olup olmadığını sordu.

“Yasal evet. Etik olup olmaması başka bir konu.”

Fermín refah düzeyimle ilgili olarak hiç yapmacık davranmıyordu ve adeta büyülenmişti.

“Siz buna inanmadığınız ve hedefinizi şaşırmadığınız sürece şimdi henüz gençken, gerçekten bir işe yarayacakken para kazanmaya bakın. Hele sizin gibi bir gözde bekârken bunun lafı bile olmaz. Her şeyin güzel ve parıltılı olduğu bu reklamcılık işinde güzellikleri için sizlere güvenen görkemli genç kızlar var. Bize denk gelen o boktan savaş sonrası yıllarında, bakirelerin bile bıyıklarının olduğu dönemlerde bunları tecrübe etmeyi çok isterdim. Siz işinize bakın. Şimdi zamanıyken tadını çıkarın, maceralara atılın, beni anlıyorsunuz zaten, ne kadar ileri gidilebilirse o kadar ileri gidin ve bu trenden zamanı gelince atlamayı unutmayın, çünkü siz dükkânın çoğunluk hissesine sahip olmadığınız sürece, bazı meslekler sadece gençler içindir ve sizde bunu görmüyorum, çünkü ikimiz de biliyoruz ki daha az kazançlı olan edebiyat işiyle ilgili üzerinde durmanız gereken meseleler var, otuzlu yaşlardan sonra aynı barut fıçısının içinde kalmak deli işi olurdu.”

Gizliden gizliye yaptığım işten ve bunun için bana ödedikleri sıra dışı meblağlardan utanç duyuyordum. Ya da belki böyle olduğuna inanmak hoşuma gidiyordu. Elbette adıma ödenen astronomik ücreti seve seve kabul ediyordum ve cari hesabıma geçer geçmez saçıp savuruyordum.

“Bunda utanılacak hiçbir şey yok” diye yorumluyordu Carax. “Tam tersine, bu yetenek gerektiren, eğer kartları doğru oynamayı bilirseniz özgürlük ve biraz da zaman satın almanıza olanak sağlayacak fırsatlar sunan, bir kez bıraktıktan sonra gerçekte olduğunuz kişiye dönüşebileceğiniz bir iş.”

“Peki ben gerçekte kimim? Gazoz, kredi kartları ve lüks otomobil reklamları mucidi mi?”

“Sizi olduğunuza inandığınız kişi olacaksınız.”

Aslında beni kim olduğumdan daha çok, Carax’ın benim kim olduğumu ya da olabileceğimi düşündüğü daha çok

ilgilendiriyordu. Böyle söylemek hoşuma gittiği üzere, bizim kitabımız üzerinde çalışmaya devam ediyordum. Bu proje benim ikinci hayatım haline dönüşmüştü; dolmakalemimi ya da Underwood'umu ya da her neyse onu kavrayıp, rahat içindeki dünyevi varoluşuma nazaran bana sonsuz derecede daha gerçek görünen bir hikâyeye, kapılarında, her yerde, yüzümde taşıdığım maskemi bıraktığım bir dünyaya dalmak için.

O yıllarda hepimizin hayatı bir miktar değişmişti. Alicia Gris onun misafiri olduktan bir süre sonra, Isaac Monfort artık emekli olma zamanının gelmiş olduğunu bildirmiş ve o zamanlar yeni baba olmuş Fermín'e Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın bekçiliği nöbetini devralmasını teklif etmişti.

"Artık bu işin başına utanmaz birinin geçmesi zamanıdır" dedi.

Fermín, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nın hemen yanında zemin katta bir daireye taşınmaları gerektiği için üzülen Bernarda'dan izin aldı. Fermín oradan sarayın barındırdığı tünellere açılan bir kapı inşa etmiş ve Isaac'in kullandığı eski odaları yeni ofisine dönüştürmüştü.

O dönemde tanınmış bir Japon elektronik markasının reklam işlerini üstlenmeyi fırsat bilerek, o zamanlar *üst sınıf* diye adlandırılmaya başlanan devasa bir renkli televizyon hediye ettim Fermín'e. Önceden televizyonu din dışı olarak kabul eden Fermín bu kuralı değiştirmişti, çünkü Orson Welles'in filmlerini gösterdiğini keşfetmişti –"Bu şerefsiz nasıl da biliyor işini" diyordu–, ayrıca özellikle de dik *brassières*leriyle insanlığın geleceğini beslemeye devam eden Kim Novak'ın filmlerini.

Evliliklerinin batacağını düşündüğüm birkaç fırtınalı yılın ardından, anne babam kimsenin bana bu konuda açıklama yapmayı istemediği üzere engelleri aşılar ve herkesi şaşkınlığına düşürerek beni Isabella adıyla vaftiz ettikleri geçen bir kız kardeşle ödüllendirdiler. Büyükbaba Sempere

ölmeden hemen önce onu kollarında tuttu ve günler sonra, Alexandre Dumas'ın tüm eserleri kutusunu kaldırırken ciddi bir kalp krizi geçirdi. Onu hemen Isabella'nın yanına, bir *Monte Cristo Kontu* kopyasını mezara koyarak defnettik. Babasını kaybetmek, bizim hepimiz yüzünden, babamın aniden yaşlanmasına ve bir daha asla eski haline dönememesine neden oldu. Kitabevinin arka odasında gizlenmiş ve ağlar vaziyette onu bulduğum gün, "Ben babamın sonsuza dek yaşayacağını sanıyordum" dedi bana.

Hemen herkesin öngörmüş olduğu üzere Fernandito ve Sofía evlendiler ve Alicia Gris'in Aviñón Sokağı'ndaki eski dairesine taşındılar; o evin yatağında, gizlice, Fernandito zamanında Matilde'nin ona öğretmiş olduğu tüm ustalığı uygulamaya koyarak, Sofía ile mezuniyetini tamamladı. Zamanla Sofía kendi kendine çocuk edebiyatı üzerine uzmanlaşmış küçük bir kitabevi açtı ve ismini Küçük Sempere koydu. Fernandito büyük (zincir) mağazalarda işlere girdi ve yıllar içinde buralardaki kitap reyonlarının yöneticisi oldu.

1981 yılında, kısa süreliğine İspanya'yı Taş Devri'ne ya da daha beter bir hâle döndüren başarısız darbe girişiminin hemen ardından, Sergio Vilajuana *La Vanguardia*'da bir dizi röportaj yayımlayarak çoğunluğu siyasi mahkûm olan, savaş sonrasının ilk yıllarında Barselona cezaevlerinde kaybolmuş, izleri silmek için öldürülmüş anne babalardan çalınmış yüzlerce çocuk meselesini ifşa etti. Bu skandal pek çok kişinin haberdar olmadığı ve diğerlerinin üzerini örtmek istediği yaraların yeniden deşilmesine sebep oldu. Bugün hâlâ devam eden bir dizi soruşturmaya yol açan o röportajların neticesinde, bir dünya belge döküldü, ihbarlar oldu, aile hukuk ve ceza davaları açıldı ki bu durum pek çoklarının gömülü kalmış, ülkenin en karanlık yılları hakkında raporları ve şahitlikleri kurtarmak için adımlar atmaya başlamasına vesile oldu.

Okur dostumuz tüm bunlar olurken, kelimelerle tarif edilemez Julián Sempere'nin gün içinde reklam endüstrisine

paralı askerlik yapmak, geceleri ise edebiyatın lekesiz baki-resine kendini adamak dışında bir şey yapıp yapmadığını so-racaktır kendi kendisine. Tam olarak öyle değil. Carax ile gi-riştiği o dört kitabı yazma süreci, bir cennet kaçamağı olmak-tan, en yakınındaki şeyi yutmaya başlayan, ki bu bendim, bir canavara dönüştü. Hayatıma davet üzerine gelmiş ve sonra gitmek istemeyen canavarla, gün içinde beliren diğer haya-letlerle olduğu gibi birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kal-dım. Diğer büyükbabamı, David Martín'i onurlandırarak, tüm yazarların içinde taşıdığı uçuruma ben de kafamı uzat-tım ve sonunda parmaklarımla kenarlarına tutundum.

1981 yılında Valentina karanlıklarından geri döndü ve Carax'ın zevkle altına imzasını atacağı bir sahnede bana gö-ründü. Beynimin sıvılaşp kulaklarımdan damlamaya başla-dığı bir öğleden sonra gerçekleşti bu. İlk günahın sahnesi ola-rak Francesa Kitabevi'ne sığınmıştım ve onu yeniden gördü-ğümde yeni çıkan kitapların olduğu masalar arasında aptalca dolaşıyordum. Çivilenmiş gibi, tuzdan bir heykele dönüşe-rek, o bakışlarını çevirip beni fark edene kadar kalakaldım. Gülümsedi ve ben koşmaya başladım.

Rosellón'daki trafik ışıklarında beni yakaladı. Bana bir ki-tap almıştı ve onu aldığımda, ne olduğuna bile bakmaksızın, elini kolumun üzerine koydu.

"On dakika?" diye sordu.

Ayrıca, evet, yağmurun başlaması fazla gecikmedi. Her ne kadar o denli şiddetli olmasa da. Üç ay sonra, onun yaşadığı, kuzey yarıkürenin yarısına hâkim bir başka çatı katındaki kaçamak buluşmalardan sonra birlikte yaşamaya başladık ya da Valentina benimle yaşamak için yanıma geldi demeliydim, çünkü Sarriá'da, bana büyük gelen ama aynı zamanda boş lüks bir dairem vardı. Bu defa Valentina iki yıl, üç ay ve bir gün kaldı. Bununla beraber, kalbimi kırmak yerine, ki bu da oldu, bana kimsenin veremeyeceği kadar büyük bir hediye verdi: bir kız çocuğu.

1982’de Alicia Sempere’yi vaftiz ettirdik. Ertesi yıl Valentina, hiçbir zaman anlamadığım geliş gidişlerin ardından yeniden ayrıldı ve bu kez asla dönmek üzere. Alicia ve ben beraber kaldık, ama asla yalnız değildik, çünkü ufaklık hayatımı kurtardı ve yaptığım ne kadar şey varsa bunları onun için yapmadığım sürece anlamsız olduklarını öğretti bana. Her ne kadar beni bir kereliğine özgür bırakmaları için bile olsa, o lanetli kitapları bitirmek için çalıştığım yıllar boyunca Alicia yanımda durdu ve inanmamayı öğrenmiş olduğum o şeyi bana iade etti: ilham.

Gelip geçici birliktelikler, Alicia için üvey anne projeleri ve daima sonunda uzaklaştırdığım cömert ruhlu insanlar oldu hayatımızda. Kızım bana yalnız olmamdan hoşlanmadığını, ben de ona yalnız olmadığımı söylüyordum.

“Ben sana sahibim” diye açıklıyordum.

Ona ve gerçeklik ve kurmaca arasında, galerimde hap solmuş tüm o gölgelere sahiptim. 1991 yılında, artık bunu yapmazsam, trenden atlamazsam, ruhumda gerçekten kalan çok az şeyi, çok değildi evet, kaybedeceğimi düşünerek, lüks ürün reklamları zanaatkârı olarak edindiğim kazançlı kariyerimi sonsuza dek terk ettim ve yılın geri kalanını kitapları bitirmeye adadım.

O zamanlarda artık Julián Carax’ın iyi olmadığını görmezden gelmeye devam etmek imkânsızlaşmıştı benim için. Yaşı olmadığı ve kendisine hiçbir şey olmayacağı saplantısına kapılmıştı. Onu bir baba gibi, beni asla terk etmeyecek kişi gibi düşünmeye başlamıştım. *Sonsuza dek yaşayacağını düşünüyordum.*

Artık buluşmalarımızda Julián Carax çilekli dondurma istemiyordu. Onun tavsiyesini istediğimde, güçlkle karalamalar ve düzeltmeler yapıyordu. Artık yalnız başıma uçmayı öğrenmiş olduğumu, kendi Underwood’umu hak ettiğimi, ona ihtiyacım kalmadığını söylüyordu. Fark etmekte çok geç

kaldım, ama sonunda kendimi kandırmaya devam edemedim ve anladım ki her zaman içinde taşımış olduğu o canavar, hüznün, onun işini tamamen bitirmek için geri dönmüştü.

Bir gece onu sislerin içinde kaybettiğimi gördüm rüyamda. Sabahın köründe onu aramaya çıktım. Yorulmak bilmeden tüm o yıllar boyunca buluşmuş olduğumuz yerleri dolaştım. Onu 25 Eylül 1991 gündeğumunda, Nuria Monfort'un mezarı üzerinde uzanmış halde buldum. Elinde bir kutu ve içinde önceden babama ait olmuş olan dolmakalem ve bir not vardı:

Julián:

Senin dostun olduğum ve senden öğrendiğim her şey için onur duydum.

Zaferini görmek ve benim asla ulaşamadığım, bunu yapmayı da öğrenemediğim şeyleri başarmanı görmek için yanında olamamaktan üzgünüm, ama her ne kadar başlangıçta buna inanmak sana zor gelse de, aslında önceden de öyle olduğu üzere, artık bana kesin olarak ihtiyacın olmamasının rahatlığı kalıyor. Asla terk etmemiş olmam gereken kadınla buluşmaya gideceğim. Anne babana ve öykümüzdeki tüm karakterlere iyi bak. Dünyaya hikâyelerimizi anlat ve birileri bizi hatırladığı sürece var olduğumuzu asla unutma.

Dostun,
JULIAN CARAX

O öğleden sonra, Nuria Monfort'un mezarının yanında bulunan boşluğun, bana dediklerine göre, Barselona belediyesine ait olduğunu öğrendim. İspanyol kurumlarının doymak bilmez para tahsil etme iştahı asla şaşmaz ve böylece, işin içine girdikçe, hemen ödediğim astronomik bir rakama ulaştık ki spor araba destanları ve Busby Berkeley'in bilinçaltındakinden daha fazla dansçı kızla dolu şarap

mahzenlerinin Noel reklamlarından elde etmiş olduğum fazladan para, bir kez olsun iyi bir amaca hizmet etti.

Ustam Julián Carax'ı, eylül sonlarında bir cumartesi günü defnettik. Kızım Alicia bana eşlik ediyordu ve yan yana iki mezarı görünce elimi sıktı ve endişelenmememi, artık arkadaşımın asla yalnız kalmayacağını söyledi.

Carax hakkında konuşmak benim için zor. Bazen kendi kendime, bende de diğer büyükbabamdan, bahtsız David Martín'den bir şeyler olup olmadığını ve asla vuku bulmamış şeyleri anlatabilmek için onun *Monsieur Corelli*'sini keşfetmesi gibi benim de onu keşfedip keşfetmeyeceğimi soruyorum. Defin işleminden birkaç hafta sonra, vefatından onları haberdar etmek için *Madame Currygan* ve *Signor Coliccio*'ya yazdım. Mektubumda onlardan, bu haberi Jean-Raymond ve kriterlerine göre uygun buldukları kişilerle paylaşımlarını rica ettim. Mektubum için bana teşekkür ederek ve ölümünden hemen önce Carax'ın tüm o yıllar boyunca birlikte üzerinde çalıştığımız elyazmasından bahsetmiş olduğunu söyleyerek, *Madame Currygan* bana cevap mektubu yazdı. Bu işi bitirir bitirmez ona ulaştırmamı rica ediyordu. Carax bana bir kitabın asla bitirilemeyeceğini ve şansın yardımıyla, sonsuzluğun geri kalanı boyunca onu yeniden ve yeniden yazmamamız için onun bizi terk ettiğini öğretmişti.

1991 yılının sonlarına doğru bu el yazmasını, daktilo edilmiş hali iki bin sayfa kadardı ve bu kez gerçekten bir Underwood ile kopya ettim, Carax'ın eski ajansına gönderdim. Doğrusu onlardan tekrar haber almayı düşünmüyordum. Bir kez daha üstadımın tavsiyesini dinleyerek, yeni bir roman üzerinde çalışmaya başladım. "*Bazen beynini çalıştırarak enerjisini tüketmek, onu dinlenmeye bırakıp, sıkıldığında kendi kendisini canlı canlı yiyip bitirmesinden iyidir.*"

Başlığı olmayan o romanı yazma işi ve her şeyi öğrenmek istemeye başlamış olan Alicia ile uzun Barselona gezileri arasında aylar geçti.

“Yeni kitap Valentina hakkında mı?”

Alicia ondan asla anne diyerek bahsetmiyor, onun ilk adını kullanıyordu.

“Hayır. Senin hakkında.”

“Yalancı.”

O yürüyüşlerde şehri kızımın gözlerinden bakarak yeniden keşfetmeyi öğrendim ve anne babamın yaşadığı karanlıklar Barselona’sının, biz hiç farkında varmadan aydınlıklar içinde kalmış olduğunu anladım. Hatırlatmayı düşündüğüm o dünya, şimdi örtüsü üzerinden kalkmış halde, güzel kokulu ve halılarla kaplı bir dekor içinde turistler, güneş ve plajın şu iyi dostları için ayaklar altına seriliyor ve ne kadar çok bakarlarsa baksınlar, devrilip kalmaktan ziyade hâlâ havada içlerine çektikleri ince bir toz tabakasına dönüşerek var olmayı sürdüren bir dönemin alacakaranlığını görmemek için direliyorlardı.

Carax’ın gölgesi beni her yerde takip etmeye devam etti. Annem sık sık eve geliyor ve kızım ona bütün o oyuncaklarını ve bütün kitaplarını, ki oldukça çoktular ama tek bir bebek bile yoktu içlerinde, göstereyim diye küçük Isabella’yı da beraberinde getiriyordu. İşte benim kızım Alicia bebeklerden nefret ediyordu ve okulun bahçesinde onların kafasını sapanla taş atarak parçalıyordu. O cevabın “hayır” olduğunu bilerek bana hep iyi olup olmadığımı ve cevabın yine aynı olduğunu bilerek Valentina’dan bir haber olup olmadığını soruyordu.

Tüm o yılların gizemleri ve sessizlikleri hakkında, Carax hakkında anneme asla bir şeyler anlatmak istemedim. İçimden bir ses bunu zaten tahmin ettiğini söylüyordu, çünkü onun kabul etmiş gibi rol yapmasının ötesinde, annemden saklayabildiğim bir sırrım asla olmadı.

“Baban seni özlüyor” diyordu bana. “Kitabevine daha sık uğramalısın. Geçen gün Fermín bile senin Carthusian keşişliğine mi soyunduğunu merak etti.”

“Bir kitabı bitirme işiyle meşguldüm.”

“On beş yıl boyunca mı?”

“Beklediğimden daha zor bir iş çıktı.”

“Onu okuyabilir miyim?”

“Senin hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin değilim. Aslında onu yayımlamaya çalışmanın iyi bir fikir olup olmadığını da bilmiyorum.”

“Ne hakkında olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Bizim hakkımızda. Biz hepimizin. Bu bir aile hikâyesi.”

Annem sessizlik içinde bana baktı.

“Belki de onu yok etmem gerekirdi” diye bir fikir sundum.

“Hikâye sana ait. Onunla ne yapmayı uygun görüyorsan onu yapabilirsin. Ayrıca şimdi büyükbaban artık yok ve durumlar değişti, kimsenin bizim sırlarımızı umursayacağını sanmıyorum.”

“Peki ya babam?”

“Muhtemelen bunu okuduğunda kendini en iyi hissedecek kişi o olacaktır. Yaptığın tüm bu şeyleri hayal etmediğimizi sanma. O kadar aptal değiliz.”

“O halde sen buna izin veriyorsun?”

“Benim iznime ihtiyacın yok. Ama babanmki, eğer bunu istiyorsan doğrudan ondan istemen gerekecek.”

Bir sabah çok erken saatlerde, onun kitabevinde yalnız olacağını bildiğim bir zamanda babamı ziyaret ettim. Beni görünce şaşkınlığını gizledi ve ona işlerin nasıl gittiğini sorduğumda Sempere ve Oğulları gemisinin su almaya başladığını ve kitabevini satın alıp hediyecek eşya dükkânına çevirmek ve Sagrada Familia minyatürleriyle Barça formaları satmak için en az iki teklif almış olduğundan bahsetmek istemedi.

“Eğer bu teklifleri kabul edersem Fermín kitabevinin önünde üzerine benzin döküp kendini yakacağını söyleyerek beni tehdit etti.”

“Tam bir ikilem” diye düşüncemi söyledim.

“Seni özlüyor” dedi bana kendisinde olan duyguları kabullenemeyip, bunları başkalarına atfedenlerin o tavrıyla.

“Peki ya sen, işler nasıl gidiyor? Annenin dediğine göre şu reklam işlerini bırakmışsın ve kendini sadece yazmaya vermişsin. Ne zaman burada satabileceğim bir şeyler olacak?”

“Sana ne çeşit bir kitap olduğundan bahsetti mi?”

“Herhalde isimleri ve şu ya da bu bazı detayları değiştirmişsindir diye düşünüyorum, her ne kadar sadece komşulara rezil olmamak için bile olsa.”

“Elbette. Kirli çamaşırlarını ortaya serdiğim tek kişi Fermín ki bu onun işine gelir. Cordobés’ten daha fazla hayranı olacak.”

“O halde, vitrinde yer açayım mı?”

Omuzlarımı silktim.

“Bu sabah kitabı gönderdiğim ajanstan bir mektup aldım. Bu dört romanlık bir dizi. Paris’ten bir editör, Émile de Rosiers bunları basmakla ilgileniyor ve bir Alman bayan, Michi Strausmann kitabın yayın haklarını almak için teklifte bulundu. Ajanstakiler, her ne kadar öncelikle milyon tane ayrıntıyı gözden geçirmem gerekse de, daha fazla teklif olacağını düşünüyorlar. Ben iki şart koydum: İlki bu hikâyeyi yayımlamak için anne babamın ve ailemin iznini almam gerektiği idi. İkincisi ise, romanın yazarı olarak Julián Carax’ın isminin yazılması.

Babam bakışlarını indirdi.

“Carax nasıl?” diye sordu.

“Huzur içinde.”

Başım sallayarak onayladı.

“Senin iznine sahip miyim?”

“Hatırlıyor musun, sen küçükken, hani o gün bu hikâyeyi benim için anlatacağına söz vermiştin?”

“Evet.”

“Tüm bu yıllar boyunca bunu günün birinde yapacağından tek bir gün bile şüphe etmedim. Seninle gurur duyuyorum oğlum.”

Babam çocukluğumdan beri bana sarılmadığı gibi sarıldı.

1992 yılının ağustos ayında, Olimpiyat Oyunları açılışının yapılacağı gün, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığındaki ofisinde Fermín'i ziyaret ettim. Barselona ışıklara bürünmüştü ve daha önce hiç hissetmemiş olduğum, muhtemelen şehrimin sokaklarında bir daha asla tekrar yaşayamayacağım bir iyimserlik ve umut aurası havada asılı duruyordu. Vardığımda Fermín gülümsedi ve bana bir asker selamı verdi. Bunu ona söylemek istemesem de, artık çok yaşlanmış gördüm onu.

"Sizi öldü sanıyordum" dedi.

"O noktadayız. Siz ise boğa gibisiniz."

"Beni karamelize halde tutan Sugus'lar yüzünden."

"Öyle olmalı."

"Küçük bir kuş bizi meşhur yapacağınızı söyledi bana" dedi imalı biçimde Fermín.

"Özellikle sizi. Size reklam kampanyalarında yer vermek için teklifte bulunduklarında bana danışmakta tereddüt etmeyin, bu işlerden hâlâ anlıyorum."

"Sadece erkek iç çamaşırlarıyla ilgili olanları kabul etmeyi düşünüyorum" diye karşılık verdi Fermín.

"O halde müsaadeniz var mı?"

"*Urbi et orbi*¹ kutsuyorum sizi. Ama sadece bunun için geldiğinizi sanmıyorum."

"Neden bana hep gizli sebepler layık görüyorsunuz Fermín?"

"Çünkü çelik yay gibi çarpık bir zihniniz var. Bunu bir iltifat olarak söylüyorum."

"Peki o halde ne için geldiğimi düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen ince belagatimin tadını çıkarmak için ve belki hâlâ kapatmadığımız bir hesap yüzünden."

"Hangisiydi acaba?"

Fermín beni çok sayıdaki takipçilerinin saldırılarından korumak için sürekli kilit altında tuttuğu bir salona götürdü.

1 (Lat.) Şehre ve dünyaya. (ç.n.)

Encantes bit pazarından satın almış olduğu bir makam koltuğuna buyur etti. O da hemen yanımda bir sandalyeye oturdu. Bir karton kutu aldı ve onu dizlerinin üzerine yerleştirdi.

“Alicia’yı hatırlıyor musunuz?” diye sordu. “Bu laf olsun diye bir soruydu.”

Kalbimin yerinden oynadığını hissettim.

“Hayatta mı? Onun hakkında bir şeyler öğrendiniz mi?”

Fermín kutuyu açtı ve içinden bir avuç mektup çıkarttı.

“Size hiç bahsetmedim, çünkü bunun herkes için daha iyi olacağını düşündüm, ama Alicia sonsuza dek buradan ayrılmadan önce, 1960 yılında Barselona’ya döndü. Bir Sant Jordi Günü’ydü, 23 Nisan’da. Kendi usulünce veda etmek için döndü.”

“Bunu çok iyi hatırlıyorum. Ben çok küçüktüm.”

“Ama hâlâ öylesiniz.”

Sessizce birbirimize baktık.

“Nereye gitti?”

“Onu iskelenin girişinde yolcu ettim ve rotası Amerika olan bir gemiye bindiğini gördüm. O zamandan beri her Noel’de, gönderici bilgileri olmayan bir kart aldım.”

Fermín, yılda bir gelen, otuzdan fazla mektubun olduğu desteyi bana uzattı.

“Onları açabilirsiniz.”

Her zarfta bir fotoğraf vardı. Posta mühürleri her bir zarfın farklı yerlerden gönderildiğini gösteriyordu: New York, Boston, Washington D.C., Seattle, Denver, Santa Fe, Portland, Philadelphia, Key West, New Orleans, Santa Monica, Chicago, San Francisco...

Şaşkın halde Fermín’e baktım. O Birleşik Devletler milli marşının ezgisini mırıldanmaya başladı, ama onun ağzından Sardana dans müziği gibi geliyordu kulağa. Fotoğrafların her birinde güneş arkadan vurarak, parklar, gökdelenler, plajlar, çöller ya da orman manzaralarını kıran bir gölgeyi, bir kadın silüetini gösteriyordu.

“Başka bir şey yok muydu?” diye sordum. “Bir not? Herhangi bir şey?”

Fermín başını sallayarak reddetti.

“Sonuncusuna kadar hayır. Geçen Noel’de geldi.”

Kaşlarımı çattım.

“Sonuncu olduğunu nereden biliyorsunuz?”

O bana zarfı uzattı.

Postahane mührünün gösterdiği üzere Monterrey California’dan gönderilmişti. Fotoğrafı çıkardım ve ona bakarak dalıp gittim. Görüntüde bir defaya mahsus gölgeden başka şeyler de vardı. Otuz yıl sonra Alicia Gris orada, kameraya bakıyor ve bana dünyanın en güzel yeri gibi gelen yerden, Pasifik Okyanusu’nun sisleri arasından, denize doğru ilerleyen, görkemli ormanlar ve uçurumlarla bir çeşit yarımadadan gülümseyerek bakıyordu. Fotoğrafın bir kenarındaki levhada şu yazı okunabiliyordu: POINT LOBOS.

Fotoğrafın arkasını çevirdim ve Alicia’nın el yazısını gördüm.

Yolun sonu. Buna değdi. Beni kurtardığınız için, defalarca kurtardığınız için yeniden teşekkürler Fermín . Kendinizi de kurtarın ve Julián’a bizleri ölümsüz yapmasını, ona her zaman güvendiğimizi söyleyin.

Sizi seven,

Alicia

Gözlerim yaşlarla doldu. Barselona’mızdan bu denli uzak olan o rüya gibi yerde, Alicia’nın huzuru ve kaderini bulmuş olma diledim.

“Bende kalabilir mi?” diye sordum kırık bir sesle.

“Sizindir.”

İşte o zaman, en sonunda hikâyemin son parçasını bulmuş olduğumu ve o andan itibaren hayatın ve şansın da yardımıyla, kurmacanın beni beklediğini anladım.

SON SÖZ

Barselona

9 Ağustos 1992

Artık saçlarında birkaç beyaz saç teli belirmiş genç adam, Rambla de Santa Mónica üzerine dökülen ay ışığı altında, adımlarına rehberlik eden gümüş bir şeritte, gölgeler içindeki bir Barselona'da yürür. Babasının gün batarken verdiği sözle, Unutulmuş Kitaplar Mezarlığı'nı gösterme sözüyle büyülenmiş on yaşlarındaki bir kız çocuğu elinden tutmaktadır.

"Alicia, bu gece göreceğin şeyi kimseye anlatamazsın. Hiç kimseye."

"O zaman bu bizim sırrımız olacak" der o alçak sesle.

Babası hayatı boyunca peşini bırakmamış o hüzünlü gülümsemenin himayesinde iç çeker.

"Elbette öyle. Sonsuza değin bizim sırrımız olarak kalacak."

İşte o zaman gökyüzünden salkım söğüt dalları gibi bir ışık sarkar ve kapanış töreninin havai fişekleri, bir daha asla geri gelmeyecek bir Barselona gecesinde, bir an için donup kalır.

Hemen ardından, buhardan şekiller, baba ve kızı, Ramblas'ı işgal eden insan kalabalığı içine karışır ve adımları sonsuza değin kaybolur ruhlar labirentinde.

Kitapta kullanılan bu illüstrasyonda,
Francesc Gatalà-Roca tarafından çekilen
Sagrada Familia merdivenleri fotoğrafından
esinlenilmiştir.

